ליקוטי מוהריין

דפוס ראשון — אסטרהא תקס"ח

Likutei Moharan

The First Edition — printed in the Rebbe's lifetime, under his direction

Ostrog · 1808 (5568)

Rabbi Nachman of Breslov · brought to press by Reb Noson of Nemirov

What you are holding is an exact copy of the first edition of Likutei Moharan — the foundational book of the teachings of Rebbe Nachman of Breslov (1772–1810), printed in Ostrog in 1808 during the Rebbe's own lifetime and under his direction.

The teachings were delivered orally by the Rebbe and written down by his closest disciple, Reb Noson of Nemirov, who edited them, secured the haskamot, and brought the book to press. Of all the books Reb Noson would later publish in his master's name, this is the only one to appear in the Rebbe's lifetime — the rest, including Likutei Moharan Tinyana and the entire Breslov literature, came afterwards.

The first edition is rare. Reb Noson printed it on whatever paper he could find, in a short run that the Breslov community spent the next two centuries treasuring. Among Breslover Chassidim the volume itself has long been held as a segulah, a tangible link to the Rebbe and to the moment his teachings entered the world.

The original copy reproduced here is held at The National Library of Israel. We hope that being able to hold and read these pages will help create a meaningful connection to the Rebbe, to Reb Noson, and to the world from which Breslov Chassidus came.

ECHOES OF HISTORY SERIES

Brought to the public and printed by the Baal Shem Tov House Press

Bringing Jewish History to life.

www.baalshemtovhouse.com

The original copy reproduced here is held at **The National Library of Israel**, in their Hebrew rare books collection.

Image courtesy of The National Library of Israel.

Contact **office@baalshemtovhouse.com** for more information about the Baal Shem Tov House Press and its Echoes of History Series.

Copyright 2026 The Baal Shem Tov House
www.baalshemtovhouse.com
office@baalshemtovhouse.com

בס"ד

הזמנה

לכבוד חתונת בנם היקר

מרדכי שיחי'

עם

מרים תחי'

בת הרה"ג ר' יוסף יצחק שניאורסון נ"י

ביום ראשון פרשת בלק כ"ה תמוז ה'תשכ"ה

בשעה 5 אחה"צ

בבית הכנסת "אהל יוסף יצחק" ברחוב הרב שניאורסון 770

לאחר החופה תתקיים סעודת מצוה

בבית הכנסת הנ"ל

בברכת מזל טוב

בס"ד

הזמנה

לכבוד חתונת בנם היקר

מרדכי שיחי'

עם

מרים תחי'

בת הרה"ג ר' יוסף יצחק שניאורסון נ"י

ביום ראשון פרשת בלק כ"ה תמוז ה'תשכ"ה

בשעה 5 אחה"צ

בבית הכנסת "אהל יוסף יצחק" ברחוב הרב שניאורסון 770

לאחר החופה תתקיים סעודת מצוה

בבית הכנסת הנ"ל

בברכת מזל טוב

הקדמה והתנצלות המעתיק ובואו לבית הדפוס

יִשְׁמְעוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ לְפָנֵי יְהֹוָה
שִׁמְעוּ לְהֶגְיוֹן חֶלְקִי יְהֹוָה כִּי ה' נָתַן לָכֶם
מְטָמוֹן נָעוּלִים לְהַשְׁמִיעַ דִּבְרֵי 'הָעוֹמְדִי' בְּרוּמוֹ שֶׁל
עוֹלָם לְגַלּוֹת לְאָזֶן מְדַבְּרִים עֲלוּמִים וְנֶעְלָמִים
הַקְּדוּמוֹת יְקָרוֹת נִפְלָאִים וְנוֹרָאִים מִמְּקוֹר חַיִּים
מָקוֹר עֶלְיוֹן הַזֶּה מוֹבִיעִים דְּרוּשֵׁי 'עֶלְיוֹנִי' וּמְתוּקֵי'
לְחֵךְ וְנֶלֶב קְבוּעִים דֶּרֶךְ חָכְמָה וְנָהוֹת מְטֻעָמוֹת
מְטֻעָמִים וְהֵמָּה הַכֹּל תּוֹכַחַת מוּסָר וְדֶרֶךְ חַיִּים
הַהוֹגֶה בּוֹ עֵינָיו יִשָּׂא לַשָּׁמַיִם וְיֹאמַר זֶה הוּא מְקוֹר
מַיִם חַיִּים הַמּוֹשְׁלִים מִן לְבָנוֹן בְּרֹק הַשָּׂמוֹן וְלַהֲלָכִים'
פַּחֲלוֹק'דַּרְכָּן לְמַעַן כָּל קַח' לִפְנֵי הַשְׁגָּתוֹ יָקַח שֵׁמֶן
מִגְּהוֹ וְנֶלֶבּ רוּם'יִשְׂרֵאֵל כִּי הֵיכָן נַח יְדִעְתִּי בְּעַצְמִי
לְגַבֵּי חַיִּים בֵּעֵר מַחְכְּמַת הַתּוֹר' וְלֹא מִשְׂכֵּל לְמוֹשְׁבִי
נִבְעַר וְחֵין דֵּי בָּאֵר וּבְעֵת הֶעְתַּקְתִּי זֶה הַסֵּפֶר
לְהַתּוֹכִי לֹל פֶּחֶד וְהֵפֶר וְהִסְעַמְתִּי דִּבְרֵי' הַמְּתוּקִים
כְּדְבַשׁ מִיעַר הַנֹּה הַכֹּל לַשָּׁמַיִם נוֹעַר וְהַנִּי מְחַשֵּׁב
לִם זֶה בְּחֵי'כְּנוֹתִי לְאֵר מֵימֵי לֹא טָעַם לֹא לְחֵם
עוֹדִי מַה יֹאמְרוּ הַגִּבּוֹרִים הַטּוֹלִים בְּמִיפֵּי לְדִירִים
וְכֹל יְמֵיהֶם מוֹכְלִים לְהֶם לְבִירִים יִשְׁהוּ לַשָּׁמַיִם
עֵינֵיהֶ'לְבָרְכוֹ עַל כָּל בֶּרֶכ'לְאֵר בֶּרֶח בְּעוֹלָמוֹ כֹּכָה
וְחֵין לְהַלְרִיךְ בְּשִׁבְחֵי הַסֵּפֶר הַקְּדוֹם הַלָּזֶה כַּהֲוֹת
מְרַגְּיתָה כָּל מַה דְּאֹת מִשְׁבְּחָה לֹח פּוֹג'בְּמַעֲלָתָה
וְכִי הֵמָּה פִּי קְדוֹם מִדֵּבֶר הוּא מִיהוּ הֶרֶב הַחֲסִיד
בּוֹלִינָה קְדִישָׁה בַּעַל הַמְּחַבֵּר וּמְפִיו יוֹצֵ'הַדִּיבּוֹ'שְׁלֹה
לְהַדְפִים הַהַכְרָעוֹת וְחֶרְמוֹת לֹאֵר מוֹנַח תַּ"י
מַכְמַה גְּחוֹנִי זְמַנִּימוּ עַל מֶשֶׁךְ עֶשֶׂר שָׁנִים
כְּדֶרֶךְ כָּל הוֹבֵר הֵיבֵר מֵהֶמֶת שֶׁחֵין בָּהֶם תּוֹעֶלֶת
וְלֹף לְדִבְרֵי תוֹר'מַחְשָׁבָה מוֹעֶלֶת כָּל זְמַן שֶׁהַסֵּפֶר
הֵינוֹ נִמְכָּר וְהַמְּרוּבֶּה לֹא נָח מִלֹּא מֵהוֹגָהוֹת לֹאֵר
עַל הַדְּפוּס עֹלֶה מִי הוּא זֶה לֹאֵר עָלַי לָנוּ
יַעֲלֶה לְהַדְפִיסוֹ שְׁנִית וְלְהַרְבּוֹת וְלְפָזֵר
מְמוֹנוֹ בְּסֵפֶק הֵתִי בְּסֵפֶק לֹח לֹחֵי לִידוֹ מְמוֹנוֹ
וְלֹף מִי שֶׁחֵין בּוֹ דַּעַת קוֹנוֹ הֲלֹה לֹבֵן יִפְקִיר
מְמוֹנוֹ וְהֵם כֵּן הוּא רְחוֹק מִשֶּׁכֶר וְלְהַפְכֵּד קָרוֹב
כִּי דֶּרֶךְ הַמַּכְנִימִים דְּבָרִים לַעֲרוֹב וְלְהַרְבּוֹת
בְּחוֹלְרֵי הַמַּחְבֵּר וְבֵין כּוֹכָבִים יְשִׁימוּ קִינוֹ לְהָרוֹב
וּמִלְּפוֹן חָנְסֵף הָרוּחַ לְהוֹלִיד הִתְנַסְּחוּת רוּחַ
וַעֲבוֹדָתוֹ יוֹלִי' הָרוּחַ וְלַעֲתִיד מַה יְהֵגֶה כְּהֶסֵּר חֵין
בְּפִיו מַעֲנֶה וְחֵין פַּרְקְלִיט לְהֶסֵּר בְּפִיו יַעֲנֶה
וְכְהֶסֵּר הוּא מִתְנַמְנֵעַ שָׁלוֹם יַעֲנֶה וְרֵעָה לְלֵיו לֹח
תְּלוּנָה וְכִשְׁמוּעַ דְּבָרִים כֵּנִים וְנִפְתָּל בָּהֶם חֵינֵם
לְמַרְתִּי גַּם לְחֵי הַלֹּח מִי קָטָן מִמֶּנּוּ לְהָבִין דִּבְרֵי
הַסֵּפֶר כְּמוֹנִי וְלֹף כִּי הֶדֶל לְחֵכִי מְחֻיָּם לֹח
עֲלֵי הַתֵּה הַלְּהֶס לְעַבּוֹר לְחֵת פִּיו קוֹדֶם הַקְּדֻשִּׁים
שֶׁבְּחֵי הַסֵּפֶר לְבָאֵר חֵין דֵּי בָּאֵר עַל יְדֵי לֵיִם
בֵּעֵר לְהֶסֵּר מַחְכְּמָה נִבְעַר וְהִשְׁמוֹר דֶּרֶךְ חַיִּים
מְשׁוֹתֵי בְּשָׁמַיִם הוּא מַמָּה דְּכוֹלֹה עַל דְּבָרִים
קְדוּשִׁים כַּלָּה ע"כ לְחֲזִילָה וְלִירֹה שֶׁבְּחֵי הַסֵּפֶר
לְסִפְרָה וְלוֹהֲבֵי לְמַת רוֹדְפֵי נֶדֶק לְהֶסֵּר יִבְּהוּ בֵּיתָה
לְבָדוֹק יְדוֹנוּ לוֹתִי לְכֹף זְכוּת לֹף לֹם יִרְהוּ
מְעַוּוֹת כִּי לֵין דְּפוּס בְּלֹה טָעוּת וְגַם לֹה נֶעְתַּק
מִכְתַּב יַד לְחָד רַק הַשּׁוֹמְעִים בְּיוֹם שְׁמוֹעַ בְּתַבּוּ
כ"ק וְלְחָד וְלֵין מְלֹט מֵהַכְתֵּב לְמִפְתַּב שֶׁלֹה תִּהְיֶה
לֵיזֶה סְגוּלָה מִלְּבַד לְהֶסֵּר יְחַדֵּם מֵהַדְּפוּס
וְהַהֲגָהָה וְעֲלֵי דִּידֵי יְהַדְּרוּ לֹח לְהֶסֵּר יַעְדְּרוּ וְלֹל
יְשִׁימוּ עֲלֵי הַטּוֹ'לְהֶסֵּר נוֹחֲלְתִּי בְּכָל הַלְּפָסְרֵי וְהִיתִי
מְזַהֵר וְנִפְתָּל לֹה נִפְתַּלְתִּי לְזַלֹּת עֵד בָּה מִלְּתִי וְעַל
ה' לְהֵיִם תְּקוֹתִי כִּי הוּא יִהְיֶה בְּעֶזְרָתִי גַּם עַד
זִקְנָה וְשֵׂיבָה לֹל יַעַזְבֵנִי לֵין פֶּרֶךְ וְלֵין נוֹהָה
בִּרְחוֹבוֹתֵינוּ וַיְ'מְסֵי'נְדַקְמוּ בְּמַהֲר' בְּיָמֵינוּ הֲכִי"ד

כֹּה דִּבְּרֵי הַמַּעְתִּיק וְהַמְצִיחַ לְבֵית הַדְּפוּ'

הַק'נְתָן בְּלֹה"ח לְחֲבֵרָה' הֵירֵן מְנַעֲמֵרֵי'
הַבִּירָה חֲתָן הָרַב הַחֲסִי'הַמְּפוֹרָם' הַגְּלוּן הַלְּמִיתִי
הָרַב הַמְּלֹה"ג מוֹהַר"ר דּוֹד נְבִי זְמוֹק"ל סְהֵיה
לְחַב"ד וְנִד"ח בַּק"ק קֶרֶעְמֶנְץ וְקוֹדֶם פְּעִירָתוֹ
נִתְקַבֵּל לְרַחַב"ד וְנִד"ח בַּק"ק מַלְהוֹלִיב יַ"וֹ

תמימי דרך ההולכים בתורת ה׳ הנה הכלל היא על ידי התורה שאנו מקבלין כל התפילות והבקשות שאנו מבקשים ומתקבלות ומתן והחתימות של ישראל נתעלה ונתרומם בפני כל מי שצריכין הן ברוחני הן בגשמי דהכלל הוא כי היש הישראלי צריך תמיד להסתכל בספכל של כל דבר כי הספכל הוא חור גדול ומאיר לו בכל דרכיו כמו שכתוב חכמת אדם תאיר פניו : והנה יש שני בחינות יעקב עשו • יעקב הוא בחינות שכל כי יעקב הוא הנכור ובכור היא רחשית ורחשית היא הכתה כמו שכתוב רחשית הכונה • ונאמר ויעקבני זה פעמים ותרגומו וחכמני • והוא בחינות שמע כי הספכל הוא מאיר לו בכל דרכיו כמו השמע והוא בחינות דין דהיינו חיות מלשון חי״ת והוא הכתה כמו שכתוב החכמה תחי׳ בעלי׳ לך מאחת שאור הספכל גדול מאד ואי אפשר לבא לזה כי אם על ידי בחינות נון שהוא בחינות מלכות כמו שכתוב לפני שמש ינון שמו ופרש״י לשון מלכות והוא בחינות לבנה : ובחינות עשו הוא גם כן בחינות לבנה אחרת • כמו שכתוב וחפרה הלבנה וכו׳ והוא בחינות מלכות דמטרת אחרת

מהרי״ן א

והנה בחינות תלכות הקדושה הוא דלה ועניה בגלותא ואין לה בעלמה אור אלא מה שמקבלת מן החי״ת שהוא בחינות שמש בחינות חכמה ונעשה אור הלבנה כאור החמה ומלכות דס״ח הוא להיפך כמו שכתוב כי לא יהפון כסיל בחבונה ואלו שתי בחינות הם בחינות יג״ע ויהו״ה ולפיכך נקרא הוי״ע משכן וכסא כי מלכות קדושה אין לה מגרעה כלום ויונקות מחכמה ויל״ה נקרא מלך זקן וכסיל כנ״ל ונריך ליתן לבחינות מלכות קדושה כח להתגבר על מלכות הס״ח כמו שכתוב לעולם ירגיז אדם יג״ע על יהו״ה ואמה מיחן כח לבחינות מלכות הקדושה על ידי תורה ומע״ס טובים שהוא עושה בכה ועי״ז נמשך כח החי״ת בכח הנו״ן ונחזק מלכות הקדושה ונעשה אור הלבנה כאור החמה ומלכות הס״ס נכנעת וזהו נדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם : ומחמת מה לא נתקבלין הבקשות כי אין בהתבקש מקום שיכוגם בו הבקשה : אך מחמת שמתערבין כח החי״ת בכח הנון ונעשה תהם תיו היינו חקיקה ורשימה כמו שכתוב והתוית תיו היינו שנחקק ונרשם מקום בהתחבקש לקבל הבקשה כמדבר דברים הן וזהו דברי הכמים בנחת נשמעים ולפיכך צירך יעקב לחתגיו בהן כת״ס הילדים אשר חנן אלקים את עבדך ואף בגימין שלא חי׳ בשעת הברכה ברכו יוסף בחן כמו שכתוב אלקים יחנך בני כפרש״י ע״ש ודווקא יוסף יכול לברכו כי יעקב ויוסף כאדם אחד כי הוא ב״כ בכור כמו שכתוב בכור שורו הדר לו ות״ח זיו ליה פי׳ בכור החכמה כנ״ל : שורו מלשון הסתכלות כי מסתכלותו על החכמה בכל דבר היה מאיר לו בכל דבר • וזהו פ׳ הגמרא הכי גלא דמעבע לספיכתאי מתחזי

ליקוטי מוהר"ן

כי לוליתן דורח חיורתא ופירוש רש"י שם לבנה ומלאך מזיק הוא ומחוין ליה בחלותא דחקיקי עלים לחי"ה אשר לחיים פירוש כי גלה הוא היצר הרע דמטעה לספינתא הוא החסידות מתחזי כי לוליתן דורח חוורא כי מתחלה הוא מחלבם בתלות וזהו שם לבנה ולף על פי כן מלאך מזיק הוא ומחוין ליה בחוולתא דחקיק עלה לחי"ה אשר לחי"ה הוא התורה כי הלומות לרכן שמה ורחמן שמה היינו המלכות כי הוי"ו הוא צורת מקל והשמות כי התורה כולה שמותיו של הקב"ה והוא המלכות והשמות שמכין ומשימין על המשוגעים כי בעל עבירה הוא משוגע כדאיתא בגמרא אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות . וזהו אשרי כשרולה להשתכל תמיד דרך השכל של כל דבר בחינות יעקב הנקרא איש תם כמו שכתוב ויעקב איש תם הסולכים בתורת ה' צריך לילך בתורת ה' על פי פשוט ובכח ועל ידי זה החן והחסידות נתעלה ונתרומם והתפלות והבקשות נתקבלות :

ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו :

אותיות דלגיעותא מוקבא דפרדסקא משך רוחא דחיי למשיחא כי עיקר כלי זיינו של משיחא הוא התפילה שהוא בחינות חומש כמו שכתוב ותהילתי אחטוש לך ומשם עיקר היותו וכלי מלחמתו שיעשה וכל הכבישות שיכבוש הכל משם כמו שכתוב והריחו יראת ה' וכו' זה בחינת חומש זה עיקר כלי זיינו כמו שכתוב בחרבי ובקשתי ופירוש רש"י תפלה ובקשה וכמו שכתוב כי לא בקשתי אבטח וכו' בתלונים הללנו בחינת תהילתי אחטוש לך :

וזה הכלי זיין צריך למקבל על ידי בחינות יוסף כשיזכה בחינות תפילה שהוא בחינות חומש כמו שכתוב חגור חרבך על ירך וכמו שכתוב מפרי בטנך אשית לכסא לך זה בחינות משיח בחינות תפלה אם ישמרו בניך בריתי היינו על ידי בחינות יוסף ויוסף שמר את הברית נטל את הנכורה שהוא בחינות עבודת התפלה בחינות פי שנים כי התפילה הוא פי שנים שנים שיש בהם שבחו של מקום ושלשת לריכין והוא בחינות הרב פיפיות בידם בחינות ב' פיות בחינות פי שנים וניטל מרחובן על ידי שחילל יהושע אבין כי היא חלוי בשמירות הברית :

ומי שזכה להרב הזה צריך לידע איך ללחוש עם הרב שלא יטה לותה לימין או לשמאל ושיהא קולע אל השערה ולא יחטא וזה אי אפשר אלא על ידי בחינות משפט כי משפט הוא עמודת דאמלעותא היינו שקולע עם כלי זיינו אל המקום הלריך והיינו מטה לימין ולא לשמאל אלא לאמצע וזה בחינות יכלכל דבריו במשפט ובשביל זה קיבל יוסף את הנכורה דווקא מיעקב כמו שכתוב ואני נתתי לך וכולי אבי דייקא שהוא בחינות משפט וזה כי הק ליתרחל הוא בחינות ברית כמו שכתוב חק בשארו עם משפט לאלהי יעקב היינו שלריך יוסף לקבל זאת הברב מבחינות משפט כדי שיכלכל דבריו במשפט וזה משפטיך למלך חן שמשיח יקבל מבחינות משפט :

ועיי מה זוכה לבחינות משפט על ידי צדקה שעל ידי צדקה לומרין במדת המשפט

הגה"ה

יוסף בשביל שזכה לבחינות תהילתי נקרא בן פורת שהם הרפ"ו לוחות שהם בגמטריה ז' שנות ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן קס"ח קנ"ח קמ"ג שמקבל מנוקבא דפרדסקא ופרדסקא גימטריה תרפ"ו עכ"ה

כמ"ש לדקות ה' עשה ומשפטיו וכמ"ש משפט ולדקה ביעקב וכולי כי לדקה הוא על ידי משפט כמו שכתוב אלהים שופט זה ישפיל וזה ירום שמורים לזה ומעשיר לזה וכשנותן לדקה הוא בבחינות זה ישפיל שמחסר ממונו ובבחינות וזה ירום שמעשיר לעני כמנת שאוזן על ידי זה נמדת משפט ובשביל זה צריך להפרים לדקה קודם התפילה כדי שיוכל לכלכל דבריו במשפט שיהא קולע אל השערה ולא יחטא :

וזה שאמרו חז"ל למה נתן יעקב את הכתורה ליוסף בשביל שיכלכל אותו משל לגע"ה שגדל יתום בתוך ביתו וכילי כמו שכתוב ויכלכל יוסף את אביו ואת ביתו לחם לפי הטף כמו הטף אל דרוש לפי הטף היינו שהיה שגורה תפילתו בפיו על ידי הלדקה ועל ידי הלדקה שעשה נתן לו יעקב שהוא בחינות משפט את הכתורה שהוא בחינות תפלה כמו שכתוב ואני נתתי לך שכם אחי דייקא שהוא בחינות משפט :

ועיקר של המשנות זרות הם על ידי קילקול המשפט כי משפט הוא בחינות עיינין כמו שכתוב וינוחו אל עין משפט זה בחינות עין יעקב ועל ידי קלקול משפט נמ קילקול לעיינין כמו שכתוב כי השחד יעור עיני פקחים זה בחינות מהשנות זרות שבתפלה שהם ענינן דמכסין על עיינין כמו שכתוב סכותה בענן לך וכו' ולעתיד שיתקן בהינות משפט כמו שכתוב ליון במשפט תפדה חזי יתעבר ענינן דמכסין על עינא כמו שכתוב כי עין בעין יראו בשוב ה' את ציון ובשביל זה נקרא יוסף בן פורת עלי עין :

וצריך כל אחד לכוין בתפילתו שיקשר עצמו לצדיקים שבדור כי כל צדיק שבדור הוא בחינות משה משיח כמו שנתבאר

א ב

מוהרי"ן ב

שהצדיקים קורין זה לזה משה כמו משה שפיר קאמרת ומשה זה בחינות משוח כמו שכתוב עד כי יבא שילה רמ משה משיח וכל תפילה ותפילה שכל אחד מתפלל הוא בחינות אחר מהשכינה שהם חיבורי המשכן שאין שום אחד מישראל יוכל להיעלם שייפא בשייפא כל אחד לדוכתיה אלא משה בלחוד בשביל זה צריך להניח ולקשר כל התפלות לצדיק הדור כמו שכתוב ויביאו את המשכן אל משה והוא יודע להעלות שייפא בשייפא ולעשות אותה קומה שלימה כמו שכתוב ויקם משה את המשכן . וכל התורה שאדם לומד לשמור ולעשו' כל אותיות הם נימוסי נשמות והם נתלבשים בתוך התפלה ונתחברים שם בבחינות עיבור עיבור וזהו השמי' מספרי' כבוד אל היינו התורה שהוא שם ומים היינו בחינת הנשמות ונתים בתוך התפלה שהוא בחינות כבוד אל כמו שכתוב שימו כבוד תהלתו בחינות תהילתי אחטם לך והנשמות עם התפלה הנקרא כבוד על שם שהיה מלבשת אותנו כי ר' יוחנן קרא למהניה מכבדותא ועל ידי זה נקראת כבוד אל והן מתירין זה לזה הנשמות מתירין להתפילה בבחינת העלאת מ"ן והתפילה מתירה להנשמות בבחינות חירושין שהיא מחדשת אותם בבחינות עיבור והנשמות המלובשין בתפלה המוכנות לצדיק שבדור הם בבחינות בתולות להריה ריעותיה מוכנות לה :

(כמובא בלבושים שכל הנשמות בהים בתוך המלכות בבחינות עיבור ונתחדשים שם)

וזה שאמר רבה בר בר חנה חזינן להאי כוורא כו' כי בלועתי' כביכול הקב"ה נתסתרת פניס כתו שכתוב

נמ'

אמר רבה בר בר חנה זמנא חדא הוה קאזלינן

ליקוטי מהרי"ן

שכתוב המחרת פניך שהוא בחינות רחמים ופונה עורף שהוא בחינות דין וכל תפילותינו ובקשתינו על זה שפנה עורף אליו שיחזור את פניו כמו שכתוב פנה אלי וכמו שכתוב יאר ה' פניו ויחנך רומיס הורך הגלות ובכל יום מנהגו לועקי אליו והיכי נוסעים ויש מעמידנו בני ישראל שטועים ח"ו בלבם שכל התפלות הם לריק אבל בשעת כל התפלות הנדיקים שבכל דור ודור הם מעלים אותם ומקימים אותם כמו שכתוב ויקם משה את המשכן ומעלין כל שייפא ושייפא לדוכתי' ובונין קומתה של השכינה מעט מעט עד שישתלם שיעור קומתה אז יבא משיח דהא משה ויהלים אותה ויקים אותה בשלימות וזה פירוש חזינא להאי כורסיא הוא בחינות נדיק הדור הנקרא דג זה בחינות משה משיח דיתיב ליה חלתא אגבה היינו התפלות שאנו מתפללים על זה שכביכול פנה עורף אלינו יתבא ליה היינו ויבינהו את המשכן אל משה כי צריך להבית ולקשר את התפלה להנדיק שבדור וקדמי עליה אגמא היינו הנשמות הנתיס עם התפלה בחינות הקרים ריעותים וכו' כי הנשמות הן נקראין

בספינתא וחזינן ההוא כוורא דיתיב ליה חלתא אגביה וקדח אגמא עילוי סברינן יבשתא הוא ושלקינן ואפינן ובשלינן אגביה וכד חם גביה אתהפיך ואי לאו דהוה מקרבא לספינתא הוה טבעינן

פירש"י

דיתיב חלתא אגביה: שהיה חול נקבץ על גבו: וקדח עשבים על החול: וסברין יבשתא היא: חיי היס היא:

עשבין כמו שכתוב רענה כלמח השדה נחתין וסברין יבשתא הוא היינו שהתפלות הינו עושה פירות אבל בלמת הינו כן אלא שלקינן ואפינן ובשלינן היינו כל התפילות שלקינן ועולין וכל מה שמרבין בתפילה נגנה השכינה ניותר ומכינה את עצמו לזווג וזה אפינן ובשלינן כי אפיה ובישול הם הכנה לאכילה לבחינת זיווג כמו שכתוב כי אם הלחם אשר הוא אוכל כשישתלם קומה של כל השכינה היינו על ידי רוב התפלות יכמרו רחמין ויתהפך מדת הדין למדת הרחמים וזה כד אס הוינו כאשר יכמרו רחמין גבה אתהפך היינו שיתהפך מדת הדין למדת הרחמים ואי לא הוי מקרבינן למפינתא היינו למעני למעני אעשה זאת כדאיתא במדרש מי הקדימני ואשלם לו מי עשה לו מזוזה קודם שנתתי לו דית וכו' נמצא שכל מעשים טובים שלנו וכל התפלות הכל מסתו ואין רצוי לאשוב לקבל שכר על שום דבר ואף על פי שנראה שעל ידי תפילתינו ותורתינו יהיה הגאולה אף על פי כן צריכין אנחנו לאשדו שבאשדו יגאל אותנו וזה אי לא מקרבת ספינתא זה בחינות משה כמו שאמרו חז"ל בספרי רובן אשדים אלו לא אשדו טבעינן ח"ו בגלות:

וזה פירוש אמור אל הכהנים בחינות תפלה כמו שכתוב את ה' אמרת היום כהנים אס בחינות תורה בחינות נשמות כנ"ל כמו שכתוב כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה וכו' אהרן בחינות משפע כמ"ש ונשא אהרן את משפט בני ישראל כי צריך להבית כל התפילות לבחינות משה משיח והוא יקוס את המשכן וזה פירוש רש"י להזהיר הגדולים על הקטנים היינו נדיק הדור שהוא בחינות משה אלוה שגדול יזהיר ויאיר את התפלה שהיא

ליקוטי

שהיה בחינו' מאור הקטן ולנפש לא יטמא בעמיו היינו על ידי בחירת הנדרים כנ"ל כמובא בזוהר עיקרא דילרא ניסא על עריין והוא עיקרא דמסתנותא וכשימור את הנהית זוכה לבחינות חפלה כנ"ל וזוכה לבחינות תהילתי תחטם לך כי עיקר הריח תלוי בטהרה כמו שכתבו חז"ל משבטלה הטהרה בטלה הריח כמבואר מעשה בגמרא שאמר ריחא דחנויתא חני מריח אמר ליה בני טהרה ים בינך:

אמר רבה בר בר חנא **לדידי חזו לי האי אקרוקתא דהוה כי אקרא דהגרוניא ואקרא דהגרוניא כמה הוי שיתין בתי אתא תנינא בלעה אתא פושקנצא ובלעא לתנינא וסליק ויתיב באילנא. ת"ח כמה נפיש חילא דאילנא:**

רש"י אקרוקתא: נפרד באקרא דהגרוניא גדול היה כלומה כרך ואקרא דהגרוניא כמה הוי שיתין כתי. תלמודא קא"ל אתא תנינא רבה קא"ל. פושקנצא עורב נקבה:

הנה מי שמועע בגינה ממנגן רשע קשה לו לעבודת הבורא וכשמועע ממנגן כשר והנון חזי טוב לו כמו שיתבאר כי הנה קול הנגינה נמשכת מן הלפרים כדאיתא במדרש מפני מה מלורע טהרתו תלויה בשתי לפרים חיות טהורות יצא קלניא ויכפר על קלניא. כי נלקה מחמת קולו שדבר לשון הרע נמצא מי שהוא כשר נמשכת הנגינה שלו מן השתי לפרים חיות טהורות וכתוב בזוהר שהשתי לפרים הנ"ל יונקים מתחר דנבילים יקין לכך נקרא הממנגן הזן מלשון מזון היינו לשון נבואה כי לוקח הנגינה

מהרן ג

מתחר דנבילים יקין וכשהמנגן הוא רשע חזי הוא לוקח הנגינה שלו מלפרים אחרות שבקליפה. ובתוב בזוהר כי הלפרים שבקליפה יונקין מדדי המלכות. וכד אתפליג לילה כדין כרוזא כריז כלפרים המהוזות בפה נפש יוקשים בני אדם. והתיקון הוא שיוכל לשמוע נגינה מכל אדם הוא על ידי שילמוד בלילה תורה שבע"פ היינו גמרא שהיא בחינות לילה כדאיתא במדרש כשהיה משה בהר מרבעים יום ומרבעים לילה לא היה יודע מתי יום ומתי לילה רק על ידי זה כשהיה לומד תורה שבכתב היה יודע שהוא יום וכשלמד תורה שבע"פ היה יודע שהוא לילה. ונמצא שתורה שבע"פ היא בחינות לילה וכמ"ש בשכיס הושיבני זה תלמוד בבלי ובתוב ולהסך קרא לילה. היינו על ידי שילמוד ש"ס יתקן הפי' עיזקתין שבקנה שמהם יונא הקול וזהו קומתי רומי בלילה היינו שתהיה תקומה להרכה היינו על ידי הלילה שהיא גמרא ש"ס אך כשלומד שלא לשמה היינו בשביל שיתקרא רבי הלימוד שימו בחשיבות כל כך וכשלומד בלילה חוט של חסד ממשך עליו ומגין עליו שלא יזיק לו המחשבה הנ"ל:

ואיתא בכתבי האר"י כי לפרים שבקליפה הם מוחין שבמלכות דקליפה והשתי לפרים חיות טהורות הם בנין המלכות דקדושה לפיכך נשתבח דוד לפני שאול ויודע נגן כי הנגינה הוא בנין המלכות לכך רמוי הוא למלכות וזה שכתוב שלנו מאחר עלות הביאו. היינו מאחר המניקות היינו נלא ולוד כי הם מניקין לנבילים והם בנין המלכות:

וזה שאמר רבה בר בר חנא לדידי אזי לי ההוא מקרוקתא

ופירוש

ליקוטי

ופירוש רש"י נפרדע היינו צפר דעם דמוי כי לקרק · דבגרוניה · מלשון קרק בגרון · היינו שהגיונה נמשך ממנו ולקרק דהגרוניה כמה הוי סיתין בתי · היינו על ידי מה תתקן בחינות קרק בגרון על ידי סיתין בתי היינו על ידי סיתין מסכתות · ופירוש רש"י חלמודה קאמר לה · היינו סילמוד חלמוד · לחת חיונה בלעה ופרש"י רבה קאמר לה היינו על ידי סילמוד שלח לשמה יבלע לוחם הנחש · וזה שפירש רש"י רבה קש"ל · היינו על ידי סילמוד בשביל שיתקרח רבי : לחת פוסקנתה · ופירש"י עורב · היינו על ידי סילמוד בלילה מלשון ערבית ובלעה היינו ומגין עליו מן הנחש הכ"ל · ומליק יתיב בחילנא ופירש המה"רשח שהיו בחינות חברתם שכחוב חללו ויטע חשל שהוא בחינת חסד · היינו שהחוט של חסד שנמשך עליו מגין עליו מן הנחש הכ"ל · ת"ח כמה נפיס חיליה דחילנא · היינו שרבים מחמיה לח עלמו שכל כך גדר עליו חסדו שהפילו על זה יכול להגן ·

ובזה יתייסב הסמיכות של המשנה עשה לך רב וקנה לך חבר והוי דן לח כל האדם לכף זכות כי על ידי שעומע הנגינה כנ"ל הוא מתקן בנין המלכות שלו וזה עשה לך רב · היינו שיתקן בחינת מלכות וזה על ידי קנה לך חבר · היינו על ידי קנה שהקול יולא ממנו שמחבר השני כרובים להיות פנים בפנים כמעשר חיים ולויות בזמן שיסרחל עושין רלונו של מקום וחזי כשיתקן בחינת מלכות שלו ויוכל למשול בכל מה שירלה ויוכל להמית · לזה ולהחיות לזה ונמלה עולם חרב על כן כתוב והוי דן לח כל האדם לכף זכות כי לא לחטו נרחם לשנת יגרה :

מוהרן

אנכי ה' אלהיך אשר הולאתיך מארץ מלרים מבית עבדים · כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו זאת הבחינה היא מעין עולם הבא כמו שאמרו חז"ל ביום ההוא יהיה ה' אחד וכו' והקשו וכי החידוש לאו הוא אחד · ותירלו חז"ל החידוש מתרכין על הטובה הטוב והמטיב ועל הרעה דיין אמת ולעתיד כולו הטוב והמטיב שיהיה שם ה' ושם אלהים אחדות אחד וזאת הבחינה אי אפשר להשיג אלא כשמעלה בחינות מלכות דקדושה מהעכו"ם כי עכשיו המלכות והממשלה להעכו"ם ובשביל זה נקראים ע"ז אלהים גשם אלהים כי יונקים מבחינות מלכות הנקרא אלהים כמו שכתוב אלהים תלכי מקדם וכשמעלין בחינת מלכות מבין העכו"ם אז נתקיים כי אנכי ה' אלהיך אשר הולאתיך מארץ מלרים מבית עבדים · ואי אפשר להשיג המלוכה להקב"ה אלא על ידי ווידוי דברים לפני ת"ח על ידי זה מתקן ומעלה בחינות מלכות לקדושה וזהו פירוש קהו עתכם דברים זהו ווידוי דברים זה בחינת מלכות כמו דבר אחד לדור · דבר לשון מנהיג ומושל ושובו אל ה' שיתקנו ויעלו את הדברים את בחינת מלכות בחינות אלהים אל ה' שיהיו כנ"ל גם אהלל דבר באלהים אהלל דבר שיהיו שיודע שכל מאורעותיו כולם לטובתו ויברך על כל הדברים הטוב והמטיב וכשידע כל זאת נקרא ידיעה שלימה כי עיקר הדעת הוא אחדות של חו"ג זה נקרא דעת היינו שלא יהלוק בין הקר לרין ויברך על כולם הטוב והמטיב וזה נקרא ה' אחד ושמו אחד כאמור חז"ל שלעתיד יהיה אחדות גמור שיהיה כולו הטוב והמטיב וזה ה' אחד ושמו זה בחינת אלהים מלכות כמו שכתוב ויעש דוד שם אחד בי' אלהים

ליקוטי מוהרי"ן ד

להבה סיינו הן ה' שסוף רחמים הן שמו שהוא בחינת אלהים בחינת דין כולה לטובת, מחמת להבה שהק"ה חופב לחוק כמו שכתוב חת חשר יחסב ה' יוכיח וכתיב להבתי תתכם על כן אפקוד עליכם עוונותיכ' ועוונותיו של חדם הם על עלמותיו כמו שכתוב ותהי עוונותם חקוקה על עלמותם וכל עבירה יש לה לירוף אותיות וכשעבר חיזה עבירה חזי נחקק לירוף רע על עלמותיו ועל ידי זה מכנים בחינת הדבור של הלחו כזה שעבר בתוך הטומחה היינו שמכנים בחינות מלכות שהוא בחינת דבר אחד לדור הוא מכנים אותה בתוך העכו"ם ונותן להם ממשלה . למשל אם עבר על דיבור של הלחו לא יהיה לך חזי מחריב הלירוף הטוב של הדבור ונותה לירוף רע ונחקק הלירוף הזה על עלמותיו ומקם בו כמ"ש עוונותיכם הטו אלה וכתיב תמותת רשע רעה ועל ידי ווידוי דברים יולא מעלמותיו האותיות החקוקים עליהם ונעשה מהם הדיבור של הווידוי כי הדיבור יולא מעלמותיו כמו שכתוב כל עלמותי תאמרנה ומחריב הבנין והלירוף הרע ונותה מהם מלכות דקדושה וזה שאמרו חז"ל בשעה שהלכו ישראל במדבר היו עלמותיו של יהודה מגולגלין עד שאמר משה שמע ה' קול יהודה שביקש משה מהק"ה שיזכור ליהודה כווידוי שהתוודה וכן הוי ליה וזה דוקא עלמותיו היו מגולגלין ע"ש ותהי עוונותם חקוקה על עלמותם ועל ידי הווידוי נתתקנו ועלו כל חד להוכחיה ויהודה זה בחינת מלכות רמז שבחינות מלכות נתתקן על ידי ווידוי דברים וזה נעשה על ידי משה שזכר משה הווידוי כי כן צריך שיהיה הווידוי לפני ת"ח וכל ת"ח הוא בחינות משה כמ"ש משה שפיר קאמרת וזה שזכר משה הווידוי נעשה כאלו התוודה עכשיו לפני משה ועל ידי זה נתתקן בחינות מלכות ונחרב הלירוף הרע שנחקק על עלמותיו וזה בחינות החזרת המלכות לשרשה כי שרש המלכות הוא שם כמ"ש חז"ל למה טעה לחיתופל שרשה שילה שם מחתתו והתורה נקראת שם שמשם המלכות כמ"ש הלא כה דברי כאש וכחיב בי מלכים ימלוכו ועיקר התורה הם הת"ח כמו שכתבנו חז"ל הני בבלאי טפשאי דקיימא מקמי ס"ת ולא קיימי מקמיה לורבא מרבנן וזכו וכל דבר אשר יבא בשם תעבירו בשם דבר זה בחינות מלכות שנמשך בתוך הטומאה בתוך חמימות היינו כמו גורה ניה עמרם תעבירו בשם תיקונו על ידי שם היינו ווידוי דברים לפני ת"ח כנ"ל : וזה לשון עבירה שהלירוף של עבירה עובר בתוך עלמותיו מעבר אל עבר ומזה ל' התחברות כשעושה חבילות חבילות של מצות אזי נתחברו שברי עלמותיו כמו שכתוב שומר כל עלמותיו וזה פירוש חתת מלך מלחכי מות כי חתתו של הק"ה בשניל המלכות שהשפיל על ידי עוונותיו ואיש חכם יכפרנה היינו בחינות ת"ח בחינות משה הוא יכפר לו כמ"ש ועובר על פשע לשארית למי שמשים עלמו כשיריים ממש כשבא לפני ת"ח ומוליא כל לרופיו לפני הת"ח והת"ח הוא בחינות משה שמשים עלמו כשיריים כמ"ש והאיש משה עניו מאד ועל ידי זה נקרא איש חכם כמ"ש והחכמה מאין תמלא ובזה יש כח לת"ח לכפר כמ"ש ואיש חכם יכפרנה ובשביל זה כשהתפלל משה על חטא העגל אמר אם חטאתם ואם אין מחני נא כי זה מן הנמנע שלא יבא לאדם איזה גדלות כשהוא שמשפרין שכחו כ"ש כשהוא גדול

משנה

ליקוטי מהר"ן

משבח ומפאר את האדם הזה בודאי מן הנמנע שלא יבא לו איזה גדלות מכל צדי' לזה ביטול כל הרגשותיו ומחשבותיו הזי יכול האדם לשמוע שבחו ולא יבא לו מזה גדלות כמו משה רבינו עליה כתוב בתורה וידבר ה' אל משה ויאמר ה' אל משה ויעלה קורחין בכל יום בתורה שבחו של משה והוא בעצמו מספר להם שבחיו ולא היה למשה שום התפארות וגדלות מזה כמו שכתוב והאיש משה עניו מאד ובודאי על ידי ענוותנותו היה כח ביד משה לכפר עון העגל כמו שכתוב ואיש חכם יכפרנה וזה שטען משה ואם אין היינו אם לא תשא חטאתם נזה אתה מראה שאין לי כל כך עניות שאוכל לכפר להם עון העגל בכן בקשתי מחני נא כדי שלא אכשל בגדלות שאני רואה ושומע בכל עת סיפור שמי ושבחי בתורה כו מי יוכל לעמוד בזה שישמע סיפור שבחו ולא יתגאה אם לא עניו גדול ואם אני עניו צדי' לך שאשא חטאתם כמ"ש ועובר על פשע לשארית וכו' וזה ויהי בישורון מלך היינו שמלכות עלה לשרשה כמ"ש ועניוים ירשו ארץ וארץ הוא הינא דמלכותא כמ"ש ואדון מתקוממה לו וזהו שאמר חו"ל משל למלך שהיה מהל' בדר' בחיסון לילה ואפילה ומתיירא מן הקולים ומן הפחתים ומחים רעה ומלסטים ואינו יודע בחיזה דרך מהל' וכו' כי זה ידוע שכל המדות רעות ותולדותיהן נמשכין מד' יסודות תחרבע מרות כמובא בשמות חסידים עניוות ותולדותיהן נמשכין מדומם תחות רעות ותולדותיהן נמשכין מצומח דברים בטלים ותולדותיהן נמשכין מחי גסות ותולדותיהן נמשכין ממדבר ומי שרוצה לילך בדר' הקודם צדי' לשנר כל המדות רעות ויסגר לפני הת"ה היינו ווידוי דברים והת"ח יפרש ויבאר לו דרך לפי שרש נשמתו ויש שלש בחינות בהתקרבות לצדיקים שעל ידי שלש בחינות הללו נתתקן הכל ואלו הם השלשה בחינות הבחינה הראשונה כשרואים את הצדיק כמ"ש והיו עיניך רואות את תורי' וזאת הבחינה מבטלת המדות רעות הנמשכין מבני היסודות דומם צומח חיה עניות ותולדותיה ותחות רעות כי צדיק הדור נקרא שם ע"ש שהוא מגיק ליושראל בתור תוריתו והתורה נקרא הלב כמ"ש דבש וחלב תחת לשונ' וזה אנו רואים בחוש כשהתינוק הוא בעצמות ועצלות כשרואה את אמו הוא נתעורר בזריזות גדול לקראת אמו היינו לשרשו . גם אנו רואים בחוש כשהתינוק עוסק בדברי שטו' שלו אע"פ שיש לו תאוה גדולה אף על פי כו כשרואה את אמו הוא מסלק כל תאוותיו אחר כתפיו ומוש' את עצמו לאמו נמצא שנתבטלין המדות רעות של בני היסודות דומם צומח על ידי השתכלות פני הצדיק . וזהו ותתירא מן הקולים שהוא בחינות צומח ופחתים שהוא בחינות דומם . וכשנזדמן לו מבוקה של תור זה ת"ח שהוא מבחינ בתור התורה ועל ידו ניצול ממדות רעות של בני יסודות דומם צומח וחי ניצול מן הקולים ומן הפחתים : הבחינה שניה הצדקה שנותן לת"ח שעל ידי זה ניצול ממדות רעות של בני יסודו' הי מדבר שהן בחינו' היה רעה ולשטים שהן דברים בטלים וגסות ותולדותיהם כי על ידי דברים בטלים ולשון הרע בא עניות כמ"ש כי תחו כל החפצים זהו עניות גם בגסות אמרו חיתן לנשו' הרוח עניו' ועל ידי צדקה נתעשר כמ"ש חו"ל חס שלמים וכן רבים וכן נגוז ועבר וענותי' לא תעני' שוב היו מרקין לו חיתני עניו' וזהו כיון שעלה עמוד

לקוטי מוהרי"ה

השחר נילול מהיה רעה ומלסטים עתיד להשחר
רמז לנדקה כמ"ש כי תרחה ערוס וכסיתו
וכו' . והיה כשחר מורך נמשל על ידי
נדקה נילול תמדות רעות של שני יסודות
ח' מדנר שהם נחינות חיה רעה ולסטי הנחי'
השליטים כשתוודה ווידוי דנריס לפני
ת"ח שעל ידי זה הת"ח מדריך אותו נדרך
יסר לפי שורש נשמתו וזה הניע לפרשת דרכים
ואמרו חז"ל זה ת"ח ויום התיתה זה נחי' ווידוי
דנריס לפני ת"ח יום התיתה רמז על ווידוי
כמ"ש כל המומחין מתוודין וזה נקרא פרשת
דרכים כי הת"ח מפרי' לו דרך לפי שרש נשמתו
אזי נילול מכולם כי מקודם שהתוודה אף על
פי שהיה אצל הת"ח ונתן לו תמון עדיין אינו
יודע נאיזהו דרך הוא מהלך כי יש דרך לפני
איש ואחריתה דרכי מות אצל כשהניע לפרשת
דרכים זה ת"ה ויום התיתה היינו ווידוי דנריס
לפני ת"ח אזי נילול מכולם וזה נכל פעם שבא
אצל ת"ח ומספר לפניו כל לנו והת"ח הוא
הוא נחינות משה שהיה נחינות אין כמו
שכתוב והחכמה מאין תמצא ועל ידי זה אחה
נכלל נמ"ם: וזה נחינות זרקא דאזדריקת
לאחר דאחנטילת מתמן שתאזור את
המלכות לאין סוף שהוא רצון שנכל הרצונו'
כי המלכות שהוא נחינות אותיות הדיבורים
כל אות ואות מלובש נה רצון השם יתנר'
שרצון השי"ת הוא שזאת האות יהיה לה
תמונה כזו ואות אחרת יהיה לה תמונה
אחרת נמצא שרצונות היינו התמונות
ומשכין מרצון ח"ם שאין נו תמונה וכל
הדנרים והיות שנעולם הם מהאותיות
היינו מהמלכות כי יסוד הוא מחנת המלכות
שרצה הקנ"ה שיתגלה מלכותו נעולם ועל
ידי זה נרא את העולם מאין ליש וכל
הרצונות היינו התמונות וכל היסות היינו

נחינות מלכות מקנל חיותם מרצון ח"ם
כמו שכתוב נכל מקום שאתה מוצא נדולתו
של הקנ"ה היינו מלכותו היינו רצונות שם
אחה מוצא ענוותנותו היינו רצון אין סוף
וזה נחינות החפצות הנשמיות כי כשרוצה
להכלל נרצון ח"ם צרי' לנטל את היסות
שלו וזה שכתוב נזוהר שהחלקות משה
נחנת נטעתא דמיהא שאז התגלות רעות
דרעוון שהוא נחינות רצון ח"ם שכל
ההצונו' מקנלין חיותם ממנו וזה מחמת
שניטל משה כל יסודו כמ"ש ואנחנו מה
וזה פירוש ויקנור אותו נגיד זה נחינת
אין כמ"ש כל גיד יגשה נאר' מוסב זה
נחינות מלכות שרוד נא ממוסב שנתחלק
משה נתוך ח"ם נתו' רצון שברצונות נתו'
רעות דרעוין שהוא נחינות רצון ח"ם
המלובש נרצונות נתמונות חיותיות נבחינת
מלכות כמ"ש נכל מקום שאתה מוצא
נדולתו היינו מלכות נחינת רעות דרעוין
שם אתה מוצא רעוות רצון ח"ם וזה מול
נית פעור כי אמרו חז"ל למה נקרא שמו
פעור על שם שפוער פיו כי כשפוגמין
נמלכות אזי ים לו כח לפעור פיו נצרופי'
רעים אצל משה שתיקן מדת המלכות על
ידי זה לא הוא יכולת ניד פעור לפעור
פיו וזה ולא ידע איש את קבורתו משה לא ידע
כי נתנטל לגבי ח"ם וכל זה סיד נמוחו
אצל נוודאי נס נחייו היה לו החפצות
הגשמיות והיה מדנק את עצמו נאור ח"ם
אצל החפצות היה נבחינת והחיות רצו"ח
ושוב כי הקנ"ה רוצה נעבודתינו כמ"ש
ואנית תהלה מגושי עפר מקרוני אומר
ונשניל זה צרי' שלא ישאר כן אלא עד עת
שינא הקנ"ה נעצמו ויטול נשמתו וזה שאנו
רואים שלפעמים נתלסד אדם נתו' שהפלה
ואומר

ליקוטי

ומומר כמה מיכות בהחלטות גדול זה בחזקת ס' עליו שנפתח לו חור ס"ם והזיר לו וכשרומה סמדס המתוקנות כזאת מע"ב דמיהו לח חזי תוליס חזי תיקף נתלסב נמתני לרציקות גדול לדבק חת עלמו בחור ס"ם וכפיעור החגלות ח"ם לפי מנין החיכות שנפתחו והחוקנו כל חלו החיכות חומר בדביקות גדול ובמסירת נפשו ובביטול כוחותיו ובשעה שהחגלל לגבי ח"ם חזי הוח בבחיכות ולח ידע חיש שחפילו הוח בעלמו חיכו יודע מעלמו חבל זאת הבחיכות צרי' להיות רצוח וטוב כדי שיתקיי' ישיתו מתלח כשהוח בבחיכות וטוב חזי צרי' להרחות גם לדעתו כי מתחלה בשעת דביקת היה מתגלל הדעת כמ"ש ולח ידע חיש וכשהוח בבחיכות וטוב שפב לדעתו ליטותו חז שב לדעתו וכשפב לדעתו חז הוח יודע לחדות בח"ם וטוכו וחזי חין חילוק בין ה' לאלהיס בין מדת הדין למדת הרחמיס כי בא"פ חין שיי' ח"ו שיכוי רצון כי השיכוים חיכו חלח בשיכוי התכוכות חבל ע"י הדביקות של חדס בא"ם שפס חין שיכוי רצון כי אס רצון פשוט וחת"כ נאמר בו רשיתו מאחדות הזאת וחת"כ נעשה בבחיכות וטוב חזי הרשיתו מרחה לדע' שידע שכולו טוב וכולו אחד וזה שאתר אסס לדורו אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהי' להאיר כי אסס הוא בחיכות אין ודורו הדבוקים אליו רחוי להס לדעת היינו לדעת בחיכות ח"ם בחיכות רעות דרעוין בחיכות ה' הוא האלהים וז"ע.

מודרין

אמר רבה בר בר חנא זימנא חדא הוה קאזלינן בספינתא וחזינא ההוא כוורא דיתב' ליה אבלא טינא באוסייה ואידחוהו מיא ושדיוהו לגודא וחרוב מיניה שיתין מחוזי ואבלו מיניה שיתין מחוזי ומלחו מיניה שיתין מחוזי ומלאו מחר גלגל' דעינא תלת מאה גרבי משחא ובי הדרן לבתר תרים' ירחי שתא חזינן דהוה קא מנסרי מגרמיה מטללתא ויתבי למבנינהו הנך מחוזי:

כוורא: דג: מכוח מיכן · שרן קטן · כחוסייה: בנחיריו של דג ובכנס השרן: ואידחוהו מיח סלימוהו מיח והשליכוהו לבשה כלרך יס שחינו סובל לכר מח · חרבו מיניה שיתין מחוזי: שהשליכוהו המים על שפת כרכים ושברן כולם שהיה גדול כל כך: ומלאו מיניה שיתין מחוזי · בעודנו לח ומלחו מיניה שיתין מחוזי לחרים שהיו רחוקין מפס מלחו וטשלוהו למקומן: מחר גלגל לשיעה: מגלגל עיניו לקחו שמן תלת מחה גרבי הוה מנסרי לבית מעלמים הלג חותן מחוזי שבפיל:

פירוש ספינה לשון חשיבות · בחינות מלכות שרבב"ח חקר בשכלו חודות המלכות איך בני ישראל מעלין חותה וחזינן הלי כוורא ישראל מכוונין בשפ לגיס כמ"ש וילגו לרוב בקרב פארן דיתבא ליה אכלא טינא בנחיריו זה בחינות תפילתן של ישראל כמ"ש ותפלתי לחטס לך שנתערב שרן היינו שותפה בתפלתו ועבודתו ובלבל קולו ולא היה יכול איש הישראלי הזה לעבוד עבודתו תמה מה עשה אפיס כזה עשה שלש בחינות הכ"ל היינו בשקשרות

ג'ר.ם.ם"ר ם.ת בתנ ,ר' ותב.ם"ם ם"ר.ם
ר'ת.ם ,ר' ב"ם ם"ם.ם"ם ם"ר.ם ות.ר.ת ר'ת ותת.
ת"ם.ם"ם ר'ת.ם"ם ם"ם.ם"ם ת"ם.ם"ם ת"ם.ם"ם ת"ם.ם"ם
ת"ם.ם"ם ת"ם.ם"ם ת

לקוטי

החקוקים על עלמותם והחקיקה עומד מעיד
לעבד כנסיבות ממש מבל שמים הישראלי הנ"ל
שנתעורר בחשובה על ידי שרון קטן
שבנחיריו על ידי שהרגיש עומאה קשה
שמבלבלת חותו על ידי חשובתו גורם שנם
חלו הדשעים נעשו כשה לקדושה ויתבי
לבניינה הנך מחוזק שעוזרים גם הם לעובדי
השם שיבנו הנך מחוזק הנ"ל :

וז"פ מנכי ה' אלהיך פי' הן ה' הן אלהיך
תבין שבל זאת מנכי היינו שחקיים
בה' אלהי דבר בהלכים אהלל דבר היינו
בולו הטוב והמתיב כנ"ל אשר חולאתיך
אשר אנרים : דאיתא במדרש כי בל הגלוי'
נקראים על שם גלות מצרים וכו' היינו שע"י
הצדיק נתבטל הם ה' כי על ידי זה עולה
אחוכם מלכות דקדושה כנ"ל מביא עבדים
זה רמז על ביטול המדות רעות של מרגיל
יהודות המבוגים בשם עבדים כי בל הר'
יהודות הם אחת בלבל הירח והירח אכונה
בשם עבד כמובא בזוהר (פ' ויצא ד'קפ"ח)
הנה ישביל עבדי דא סיהרא פי' על ידי
הצדיק עולה סלו' מן הם"ח ונתבטלי'
המדות רעות ועל ידי זה האדם בא לבחי'
עוה"ב לבחי' בה' אהלל דבר בהלכים
אהלל דבר : כי ידוע שעל ידי שיש לאדם
רצון אשר אוין מרצון הש"י על ידי זה
נתהווה וניצשה רצון : וממשלם ל"שח וכפי
שרצון בן נתהווה מ"ל לאותה שבחי' מש"ה
כי צריך האדם לבטל רצונו שלא יהיה
רצון רק בשן שרוצה הקב"ה הן שיהיה לו
ממון ובניס הן לאו חו וכל אשר הרצונות
לא ירצה רצון אחר. רק בשו שרוצה הש"י
כי רצון הוא בחי' מ"ל כי מ"ל זה בחי'
בבוד בש"ס בבוד מלבושך : וכבוד הוא
שרצון בש"ש רצונו של אדם. זהו בבוד

מוהרי"ן

בחצוצרות וקול שופר הריעו לפני
וכו' כי צריך בל אדם
לומר בל העולם לא
נברא אלא בשבילי
נמצא בשבעולם נברא בשבילי צריך אני
לרחוץ ולעיין בבל עת בתיקון העולם
ולמלחות השרון העולם ולהתפלל בעבודה
ועיין התפלה הן בשבי פנים היינו קודם
בזר דין מתפללין בסדר התפלה ואין
צריך להלבים התפלה אבל להאר בזר דין
צריך להלבים התפלה בדי שלא יבינו
המלאבים העומדים לשמאלו ולא יקטרגו
בש"ם בגזירת עירין שחגמין היינו להאר
בזר דינן אזי במאמר קדישין שאלתין אזי
הצדיקים מלבישים שאלתם במאמר אבל
אין ידעינן דין קודם בזר דין דין להאר בז"ד
ע"י המצות שאנו עושים יבולין אנחנו לידע
דין קודם בזר דין להאר בז"ד ודווקא
בשעושין המצות בשמחה בדולה בי"ב עד
שאין רוצה בשום שבר עולם הבא אלא היא
רוצה שיזמין לו הקב"ה מצוה אחרת בשבר
מצוה זאת במאמר חז"ל שבר מצוה מצוה בי
הוא הנהנה והמצוה בעצמה וזהו החילוק
שבין בבואות משה רבינו לבין בבואת אחר
בביאים בפיר' רש"י וידבר משה אל ראשי
המטות וכו' זה הדבר אשר צוה ה' פי'
רש"י בל הבביאים אתבללו בבה אמר ה'
וגם עליהם משה שהתנבא בזה הדבר בי
בחי' בה הוא אספקלריא שאינה מאירה
וזה הדבר הוא בחי' אספקלריא המאירה
ואלו השתי בחי' בביאות יש בעבודת הבורא
יש אדם שעושה המצוה בשבר עוה"ב שאינו
נהנה מהמצוה בעצמה אלא לא היו נותנין
לו עוה"ב בשברה לא היה עושה אותה וזה
בחי' בה אספקלריא שאינה מאירה במו

אדם

חדש שרוחה היזה דבר מרחוק כן הוא
עושה המצוה בשביל שכרה הבא לעת רחוק
היינו לאחר עוה"ז ושילוש שכר נקרא בשם
נביא כי ר"ח של יבא ב"רבה כ"וסח
ח"לומותיו ושם בפסוק כזה נרמז על שילוש
שכר הלוך ילך וכבה נושא משך הזרע
שמצטער בעשייתה בא יבא בדרבה נושא
חלומותיו שישמח לעתיד כשיקבל שכר המצות
ר"ת של יבא בדרבה נושא חלומותיו ר"ת

נביא חבל נביא שתבבא בזה הדבר
שהיו רואה בשכר המצות חלא
רואה במצוה בעצמה שהוא משמח כ"כ
בעשייתה עד שמחת בכל מיו שכר מצוה
שעוה"ב שלו בהמצוה בעצמה וזה בחי' נביא
היינו שילוש שכר בבחי' זה הדבר בבחי'
חספקלריא המאירה כמו חדש הרואה דבר
מקרוב בחי' יפה ובראה כמו כן הוא מהמה
מהמצוה בעצמה וזכרו בגד עיניו ומי שהו'
בתרבם הזאת שעושה המצוה בשמחה גדולה
כ"כ עד שהיו רואה בשום שכר עוה"ב בשלימה
הוא יכול לידע בין קודם בזר דין לאחר בז"ד
כי המצות הם קומה שלימה והן תחי' לח כל
הקיומים הן קומת חדם הן קומת עולם הן
קומת שנה כי עולם שנה בפש הן מקבלין
החיות מהמצות כמ"ש וכל מעשיהו בחמונה
וכתיב כל תלוחך חמונה והקב"ה הוא לחדו'
פשוט עם המצות וכשמעשה הקב"ה כתיקונן
וכשרון חזי הקב"ה משמח בהם ומתענג
בהם כמ"ש ישמח ה' במעשיו כמו בעל
מלאכה שעושה היזהו כלי . והכלי הוא יפה
חזי הוא מתענג בה והשמחה של הקב"ה
היא מלובשת בהמצות כי הם לחדותו ומי
שעושה המצוה בשמחה מהמצוה בעצמה
בחלא כשנכנס בהשמחה שבמצוה הוא נכנס
בשמחת הקב"ה שמשמח במעשיו וזה בחי'
ישמח ישראל בעושיו בחלא כשים היזהו
לצער ודין בעולם שנה בפש חזי בודאי
בגרע משמחת הקב"ה כת"ש ויתעלב חל לבן
וכמ"ש שכינה מה חומרת קלני מרחמי וכו'
וזה שנכנס בתוך השמחה יכול בודאי לידע
לפי ענין השמחה חם הוא קודם בז"ד חם
הוא לאחר בז"ד בם יכול לידע על היזהו
חלק מהקומה בבזר הדין כי יודע לפי קומת
המצות חם הין יכול לעשות בשמחה רחמי
המצות היינו מצות החלויים בראם ידע
שהדין בבזר על רחמי עולם שהם בפש וכן
בשאר קומת המצות וזהו שחז"ל בשבת
זכרהו מאחד בשבת היינו שמחת ותענוג
עוה"ב שהוא בחי' שבת ירבים בשתה ימי
המעשה שהן בחי' מעשה המצות שבהם בברהו
עולם שהם בפש ביומו תהן שכרו היהו שכרו
מהמצות בעצמן ולא תבא עליו בשתם שלא
יעשה המצות בשכר עוה"ב שהיא לאחר בילת
שתבו לאחר מותו וז"פ לענך בשאר רעם
לבנהך על מי מריבה הלה מי מריבה זה
בחי' מלה בחי' מוהין עי"ז בעשה רעמים:

ועיקר שמחם הוא בלב כמ"ש נחת
שמהה בלבי ואי לחפשר ללב
לשמוח חלא עד שיהיר עקמיות שבלבו
שיהא לו ישרות לב ואז יזכה לשמחה כמ"ש
ולישרי לב שמחה ועקמימיות שבלב מפשיטין
ע"י רעמים כמ"ש חז"ל לא בברהו רעמים
חלא לפשט עקמיות שבלב ורעמים הוא
בחי' קול שחדש מוציא בכח בחפילתו ומזה
בעשה רעמים כי לישא בזוהר כך קלא
נפיק ואתרא בעבי מטרא לשתתע קלא
לבריתא ודא לישון רעמים ועיקר הרעמים
הם מבבורות כמ"ש ורעם בבורותיו מי
יתבונן ובשבל זה אמו מבדכין שכחו
ובבורתו וכו' והבבורות הם בחי' בם
ובבורה

ליקוטי

וגבורה שאדם מוציא הקול בכח גדול יהקול הזה פוגע בעבי מטרח היינו בחי' מוחין שאדם יורדין טיפין טיפין כמ"ש בזוהר בחר מים חיים ומזלים מן לבונן מן לבונה דמוחא וכשפוגע בעבי מטרח הזי משמע קלא לבריתא היינו בחי' רעמים וזהו קול רעמך בגלגל היינו בגלגלתא דמוחא כד אתרח בגלגלתא דמוחא נעשה מהקול רעמים ונשמע לבריתא וזה פי ידבר הכמות היינו הדיבור היוצא מפי פוגע בחכמה היינו בגלגלתא דמוחא ועי"ז והגות לבי וכו' היינו שנאצור עי"ז הרעש נתעורר הלב כמ"ש קול מעורר הכוונה . וזה שאמרו"ל מי שים בו ירמה שמים דבריו נשמעין כי מי שים בו ירמה קולו נעשה רעמים כי רעש מטרח דיבוק כמ"ש ורעש גבורתיו ועי"ז דבריו נשמעין היינו משמע קלא לבריתא כי חמן חליף שמיעה כמ"ש ה' שמעתי שמעך ירחתי וזה פי' גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו היינו בזוהר זכין למשמע קלין מלעילא היינו ע"י הגבורות נעשה רעמי' ועי"ז הלב שומע והיינו והגות לבי תבונות וכמ"ש ונתח לעגדך לב שומע וגם דבריו נשמעין לבריתא וזהו לשמוע בקול דברו וזה בחי' קול השופר דא שופר של מיל חילו של יצחק בחי' ורעש גבורתיו וזהו מסרי העם יודעי תרוע' יודעי דיוקא שיפוע הקול בשוא בחינות עבי מטרח ויהי' בחי' רעמים ומי שישמע תקיעת שופר מאיש ירא וחרד בודאי לא ידאג כל השנה מרעמים כמ"ש בקולות וברקים עליהם נגלית בקול השופר הופיע עליהם הופעת שבקול השופר הופיע עליהם מקולות וברקים :

אבל צריך לפנות את המוחין מחכמות

מוהרן

חילוניות וממחשבות זרות מחמ' שלא יחמי' את חכמתו בחכמת חילוניות ובחלוות כדי כשיוציא את הקול ויפגע במוחו יתעביד ממנו רעש אבל כשגלגלתא דמוחא מטוש בטומאה כמו שכתוב ונטמאתם בם אזי אין קולו נשמע גם ישמור ירחתו שממנו תולדות הקול כמ"ש ורעש גבורותיו שלא יהי' לו ירמה חילוניות וזה שם אין חכמה אין ירמה שם אין ירמה אין חכמה וזהו ירד גבריאל ונע' קנה בים פי' מהשתלשלות הגבורות היינו ירמה חילוניות נעץ קנה בים החכמה קנה דא בחי' קול היוצא מהקנה היינו ע"י השתלשלות הגבורות שהיא בחי' סופיתא דהבא ירמה חילוניות נשאר הקול נעו' בחטיטת השכל ולא ישתמע לבריתא ועיקר לשמור מוחו שלא יחמי' וזהו גער חית קנה כדחיתא בזוהר קנה חית חשבר וחעשה ממנה ה"א וחעשה מלחיות חמן מלה היינו שלא תחמי' חכמתך וזהו לשון גער לשון מרינה כי מלה לשון מרינה דלדיקיא עבדין מלוחא בחטרין חוחרנין דלא יתקריבו למשכנא דקדושה היינו כשחשמור את חכמתך שלא יכנסו בו חכמות חילוניות שלא תהרהר בהרהורים רעים שהם בחי' קנה דחטרא אהרן כנגד קנה חכמה קנה בינה דקדושה ע"י חנגל מבחי' חמן שהיא חטרא דמוחא כדחיתא מהמלח חמן חטרא דמוחא וחחמין כי כל מלוחא ומרינה שים בין הלדיקים השלימים אין זה אלא כדי שיגרשו חטרין חוחרנין וזה פי' אזן שמעת תוכחת חיים בקרב חכמים חלין ל' חלונה ומרינה כשאתה שומע מרינות שבין הלדיקי' חדע שזה משמיעין לוחך תוכחה על שפגמת בעיפי מוחך שעל זה נאמר כל בחיה לא יאונון ולא יפיגו תורתו חיים שאתה דבוק בחטרא

בספרא דמותא כתי' חתן בתי' ירד בגריחלך וכו' ותדע בגע' קכה היינו חכמות חילוניו' נעוצים בים הכמתך ובידתי חס לא תי' נפגם תוהך לא תי' נחתע לך תריבות בניו הגריקים ואין המריבה אלא בשבילך כדי שתשוב ממות לחיים תחת' למען תחי"ת לה"ק ותשוב תירחה רעה מקול פגו' תחכמה פנומה לירחה טובה לקול טובה לחכמה טובה וכשתשוב את תוהך תחתן אלא יהי' לטוב חזי יפגע קולך בגלגלתך ויתעב' רעש ויתפשט עקימיות שבלבך ותז תזכה לשתחה כתו שכתוב ולישרי לב שתחה : וחדע שצריך לשתף הגבורות בחסדים שתלה בימינה כמ"ש בגבורות יפע ימינו כי עיקר התגלות על ידי החסדים כמ"ש שב לימיני וכן צריך לשתף התהנה עם תירחה כדי שיתעביד רעמי"ם וזה מסטרה דימינה מוחה תוורה ככתוב וזה ויסב היה תיינו יש התכמה לפנות בקר דא בקר דהנרהם בתי' הנרהם תוהבי לתיתנו דא גבורות היינו בתי' קול רעמך בגלגל וזהו מים רבים לא יוכלו לכבות את התנה כי עיקר התגבורות ע"י התהנה כמ"ש שב לימיני וכו' וזהו פי' אל הכבוד אל דא חסד כבוד דא הבחה כמ"ש כבוד תכמים . ונהלו הרעים דא בתי' רעמים תיינו הגבורות בתי' רעמים צריך לשתף עמהם להנה כדי שיפגעו בכבוד בתי' תכמה שיתעביד מהם רעמים ותתגבר על תוינך כמ"ש שב לימיני וכו' :

ופ"י אמר רבה בר בר חנא זימנא הרא הוה אזלינן בספינת' ומנאי ספינת' בין

ר"שי שינא מנפיר . בין שינא לבינא . מנפירין תיכ בדג אחד נגד תרמ"ג ותת' נגד הנזכ

שיצא לשיצ' דכור' תלת' יומא ותלתא לילות' איהו בזקיפו ואנן בשיפולי דכי תים לאמסני ספינת' טוב' כי אתא רב דימי אמר כמיחם קומקומא דמיא מסגיא שיתין פרסי ושדי פרשא גירא וקדמא ליה איהו ואמ' רב אשי ההוא גילדנא דים' הוא דאי' ליה תרי שיצ' :

חיהו בזקיפו . בתי' הולך בנגד הרוח ואנן בשיפולי כתו שהרוח הולך דמיס שלפס תיס נוגעין תלת ע"י רוח סולכין בהן . כמיחם קומקמ' דמיא . כשיעור שמחזיקין קומקמא של מיס חמין ושדי פרשא גירא כשהי' שם חדש יורה נתן ונקפת על שפת הים להרן הוי תזין דקדמה לה בפינתא לתן :

ספינתא לשון תשיבות דא בתי' גבורו' יראה כמ"ש ירתת ה' היא אוצרו שהיא עיקר התשיבות שינא לשון צרה כמ"ש ותכלה תותם כרגע ותרגומו ותסני יתהון תלתא יומא ולילותא דא בתי' מצות שים בהם מיסכלות ומקובלות וחוקים וכתיב בהם והגית בו יומם ולילה . חיהו בזקיפו ואנן בשיפולי זה בתי' ישמח ה' במעשיו ישמח ישראל בעושיו . כמיחם קומקומא דמיא . דא מוחא כמ"ש ונוזלים תן לבטן . מסגיא שיתין פרסי ודא בתי' גבורות שהיה גבורים ורעש גבורות וכי שדי פרשא גירא . פרשא דא בתי' חסד שהוא מוציא לאור תעלומות דברים המטומנין הוא מפורש תותם . גירא דא שלא חיגך ותהומס דא בתי' שב לימיני וכו' קדמה ליה חיהו דא בתי' ירתה שהם קודם שתירחה היא קודמת במ"ם רחתית חכמה וכו' ואמר רב אשי ההוא גילדנא דימא וכו' : "ני"ל"ד"ס הוא בתי' שם תג"לא שהוא בתי' גבורות כי הוא ר"ת "תסה "גבור לעולם

ליקוטי

לעולם יהדי כתיבא כי גילתה תורה לחיות הגל וסם הרעי בשלימות היינו סם הגלה כנ"ל · שרגב"ח סיפר שהלך כ"כ בתרם הירחה ורחה גודל כח הירחה עד שיכול להבין על ידה בין קודש לחול בין ז"ד וזהו בין שילה וכו' · והדבר מפורש היך יכול להבין היינו ע"י המצות שהם בחי' תלתא יומא וכו' יכול להבין ודוקא כשעושין אותן בשמחה וע"י שמחת המצות יכול להבין כי הקב"ה משתה במעשיו ושמחה היא מלובשת במצות כנ"ל ומלחמו משתתפין למטה גם כן בהקב"ה כמ"ש ישמח ישראל בעושיו ואין רצונינו בזה שכר שפילו שכר עוה"ב כנ"ל · וזה היהו בזקיפו ואלו בשיפולי לפי שמחתו כן שמחתינו ועל ידי זה מלחמו יכולין להבין והדר מפורש היך להשיג בחי' שמחה ע"י בחי' ר"ש וזהו כי אתה רב דימי אמר כמיחס קומקומא דמיא וכו היינו בחי' קול רעמך בגלגל · היהין זה בחי' גבורות הפוגעין בגלגל חמה ונעשה ממנו רעמים ואם תשמע קלה זה בחי' הקול מעורר הכוחה בחי' לה נברתו רעמים וכו' והדר אמר שעיקר התגברות הגבורות היהו חלה ע"י חסדי' ורחמי' לחכללה שמחלה בימינה כנ"ל ולעפ"כ צריך להקדמה את הירחה כי נעל חביבה מחזי' על חביבתו וזהו בחי' וכי שרת פרש' גיר' וכו' וזה פירוש בחמנרות וקיל שיפר וכו' היינו ע"י בחי' קול דנפיק כנ"ל על ידי זה ירעש הים וכו' נעשה בחי' רעמים בחי' קול רעמך בגלגל חבל ויושבי גה רנה בחי' לבה וערקין דילה כמ"ש לה נברתו רעמים וכו' · כי חבל לותיות היו לב תיו לשון רשימה כמ"ש והחויה תיו שנרשם הקול בלב כמ"ש לה נברתו רעמים וכו' ועי"ז נהרות ימחאו כף בחי' שמחה כנ"ל ולישרי לב שמחה ע"י שמחה יחד הרים ירננו רנה

מוהרן

לשון תפלה כמ"ש לשמוע אל הרנה וכו' · הרים בחי' צדיקים היינו על ידי שמחת הלב יכולין להתפלל ולהלבים את תפילתן בתחתר כשיבינו כי בגזר הדין וז"פ יחד שמלבים תפילתם בשיפורים יחד :

ויאמר ה' אל משה קרא את יהושע וכו' · כי צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו להרבות בכבוד המקום כי מי שרודף אחר הכבוד אינו זוכה לכבוד אלקי' אלא לכבוד של מלכים שנאמר בו כבוד מלכים חקור דבר והכל חוקרים אחריו ושואלים מי הוא זה ואיזהו שחולקים לו כבוד הזה וחולקים עליו שאומרים שאינו ראוי לכבוד הזה · אבל מי שברח מן הכבוד שמתעט בכבוד עצמו ומרבה בכבוד המקום אזי הוא זוכה לכבוד אלהי ואף אין בני אדם חוקרים על כבודו אם הוא ראוי אם לאו ועליו נאמר כבוד אלהים הסתר דבר כי אסור לחקור על הכבוד הזה ואי אפשר לזכות לכבוד הזה אלא ע"י השפלה ועיקר השפלה כשאינו בזיונו ידוע וישחוק כי ליח כבוד אלא כ"ף והכ"ף הוא כתר בחי' אהיה בחי' השפלה כי אהיה דא אנא זמין למיהוי היינו קודם השפלה עדיין אין לו הווי' כאלו עדיין לא נתהווה בעולם כי טוב לו אלא נברא משנברא וכשבא לטהר את עצמו ולעשות השפלה אז הוא בבחי' אהי"ה היינו שיהי' לו הווי' בעולם היינו אנא זמין למיהוי ואם בחי' כתר כי כתר לשון המתנה בחי' השפלה כמ"ש חז"ל הבא לטהר מסייעין לו משל לאחד שבא לקנות אפרסמון אומרים לו המתן וכו' וזה בחי' כתר כמ"ש כתר לי זעיר ואהו' אבל קודם השפלה אזי בחי' אהי"ה

ליקוטי מוהרן ט

ליקו"ה תסתרת פניס ממנו כי עדיין לא הכין ח"ע למיהוי בעולס ותסתרת פני ליקו"ה ני' דס היינו שפיכות דמיס ובזיונות ע"ס ובוזי יקלו כי עדיין הדס שבהלל השמחלי שבלב שסס מדור הינה"ר כמ"ס ולב כסילים לשמחלו עדיין סוס בחוק' וע"ז ובשביל זה בחין עליו בזיונות ושפיכות דמיס כי זה בחי' הסתרת והחזרת פני ליקו"הגי' דס ותיקון לזה שיספר דס לדס שיהי' מן השומעים חרפתס וחיים משיניס ולא ידקדק על בזיון כבודו וכשמקיים דס לה' והתחולל לו · והוא יפיל לך חללים הייט ולבי חלל בקרבי הייט עי"ז נתיעט הדס שבהלל השמחלי וזה בחי' זביחת היצר הרע ועי"ז זוכה לכבוד ליקו"ה זוכה תודה יכבדנני ודרשו חז"ל על זביח' היצר הרעונרי' לחחוז תמיד במדת התשובה כי מי יאמר זכיתי לבבי טהרתי מחטאתי כי בשעה שאדם אומר פעמתי עויתי פשעתי אפילו אי אפשר לומר בגד לבב בלי פניה נמצא שרי' לעשות תשובה על התשובה הראשונה הייט על תשובתו והשנתו הראשונה כאלו כבדו להקב"ה בשני עולמות כי תשובה הראשונה בחינת כבוד עוה"ז ואחר התשוב' שזוכ' להשג' יתירה ומכיר ביותר את רוממות אלקותו ועושה תשובה על תשובתו זאת התשובה סוא בחינת כבוד עוה"ב וזה שאמרו חז"ל אור יקרות וקפאון אור שהוא יקר בעוה"ז יפים קפוי וקל לעוה"ב נמצא בעוה"ב כשיזכה להשגה יתירה בחלקותו בוודאי יתחרטו ויעשו תשובה על השגת עוה"ז כי השגת עוה"ז בחי' גשם נגד השגות עוה"ב וזה בחילו כבדו להקב"ה בשני עולמות כי בזביחת היצר היא תשובה הראשונה הוא בחי' כבוד עוה"ז והוידוי על זביחת היצר הייט תשובה שניה היא בחי' כבוד עוה"ב שהכבוד הראשון נעשה קפוי וקל נגד הכבוד השני וזה שאומר הקב"ה אלה עשית והחרשתי דמית היות אתים כמו' כי כאדם עיי שמחרים נעשה בחינת לקי' כנ"ל אבל הקב"ה אם שמחרים לאדם אין זה נשביל לקי' ח"ו כי זה אין שייך אצל הקב"ה אין זה אלא כדי שיקבלו עונש בעוה"ב שאז מסדרין לעיניו עוונותיו והוכיח אותו על פניו וזה אומרו ונשרכה לעיני' : וכשרואה אדם ליל' בדרכי תשובה צרי' להיות נקי בהלכה וצרי' להיות לו שני נקיונות שייט נקי ברעש

ראה בפרשת ראה בפסוק ראה ראה ראה

וכתיב ומשה שמים כיריעה וזה ירישות
התהל וכסא העליון היינו נקודה העליונה
נתלקח לשלש עפין כי תשובה צרי'
להיות בשלש תנחים כמ"ש פן ירחם
בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין
וכך ואלו השלש בחי' הם נקודת מגו"ל
ומגול דא חמה היינו פני משה
כפני חמה וזה פי'

אמר רבה בב"ח רש"י דשמיטין נדפייהו
ז'מנא חדא נפלו נוצה שלהם מרוב
הוה אזלינן שומן לגיה לי גדפא
במדברא וחזינן הגבי' לי הכנף רמז זהו
הני אווזי דשמיטין חלקך לעתי' לבא. ליתן
נדפייהו משמנייהו עליהם את הדין
וקא נגדו נחלי שבחטאת' מתעכב משי'
דמשחא מתותייהו ויש להם צער בעל
ואמינא להו אית חיים לאוהבן חווזים
לי מנייכו חולקא לעלמא דאתי חדא מחמת שומן
דליא לי אטמא וחדא דליא לי גדפא
כי אתאי לקמיה דרבי אליעז' א"ל
עתידין ישראל ליתן עליהם את
הדין

שהל' לחקור במדה הטובה של עגוה שהדם
מצוי עלמו כמדבר לדוש שהכל
דין עליו ורמה חכמים וזה בחינות חווזי
כמו שכתב ז"ל הרומח חוות בחלום יצפה
לחכמה: דשמיטין גדפייהו פי' רש"י נוצות
זה בחינות מחלוקת ובזיונות כמו שכתב
כי יבנו לגוים היינו שאין מתגיימין
על מחלוקת ובזיונות שמצוין חוהן ושומעין
חרפתן ואינם מציניס וע"ש השחיקה
נקראים חכמים כי סיג לחכמה שחיקה
כי על ידי הדמיוה והשחיקה זוכה
להשובה שהיא בחינות כתר כמבואר שם
כי סיג להכמה שחיקה כל"ל כי צרי'
לדון את כל אדם לכף זכות אפילו שחולקים
עליו ומבזין חומו וע"ז נעשה בחי' כתר כמובן
במדרש משל לא' שמלא את חבירו שהוא
עושה כתר ח"ל בשביל מי ח"ל בשביל
המל' ח"ל כיון שהוא לצור' המל' כל אחד
טוב שתמלא חקבעמו בו וע"כ צרי' להשחדל
מהר כל זכות ודבר טוב שחפשר למ
בישראל כי ישראל הם בחי' כתר
וצרי' להכניס כל מין אנשים טובות
להכניס בכל אחד מישראל כל מין זכות
וטובה שחפשר למצוא וע"כ אחז"ל הוי דן
את כל אדם לכף זכות ובזה נעשה בחי'
כתר שהוא כמו גדר שמסבב ומכתיר
ומעטיר את החכמה וזה לשון דשמיטין
כמ"ס שמוע כל בעל משה ידו היינו שלא
יחבע עלבונו וז"פ משמנייהו כלומר מחמת
שאוחזין עלמן בבחי' שמת עניה היינו
בשביל זה שומעין חרפתן ואינם
משיבים כי זה עושין בשביל השובה
על עוונותם כמ"ש ויתן ישורון בחי'
השמן לב כו' ואזניו כו' פן ירחם כו'
שהשובה צריך להיות בשלשה אנחים
אלו. ונגדי נחלי דמשחא מאחוריהו
היינו על ידי השחיקה זוכין לכבוד
אלקי שהוא בחי' שמן כמו שכתוב אהבת
צדק ואשנא רשע על כן משחך וזה
בחי' מלך משיח ואמינא להו אית לי
מנייכו חולקא לעלמא דאתי חדא
דליא לי אטמא זה בחי' והאר' הדם
רגלי בחי' נקודה שבאחונה כנ"ל.
וחדא דליא לי כנף זה בחי' כסא
כמ"ש ולא יכנף עוד מורי' זה בחי'

ان عدد الذين يقرأون الصحف في مدينة ما هو ٢٠٠٠٠ شخص. وعدد الذين يقرأون الصحف في مدينة أخرى هو ٣٠٠٠٠ شخص. فأي المدينتين أكثر قراءة للصحف؟

ان عدد الذين يقرأون الصحف في مدينة ما هو ٢٠٠٠٠ شخص. وعدد الذين يقرأون الصحف في مدينة أخرى هو ٣٠٠٠٠ شخص. فأي المدينتين أكثر قراءة للصحف؟

ان عدد الذين يقرأون الصحف في مدينة ما هو ٢٠٠٠٠ شخص. وعدد الذين يقرأون الصحف في مدينة أخرى هو ٣٠٠٠٠ شخص. فأي المدينتين أكثر قراءة للصحف؟

ان عدد الذين يقرأون الصحف في مدينة ما هو ٢٠٠٠٠ شخص. وعدد الذين يقرأون الصحف في مدينة أخرى هو ٣٠٠٠٠ شخص. فأي المدينتين أكثر قراءة للصحف؟

וכתיב ומשה עמיס כיריעה וזה יריעות
התהל וכסה העליון סיינו נקודה העליונה
נתלקח לשלש טפין כי תשובה ערי'
להיות בשלש חנחים כמ"ש פן ירחה
בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין
וזה ותלו השלש בחי' הם נקודת שגו"ל
ומגול דל חמה היינו פני משה
כפני חמה וזה פי'

אמר רבה בב"ח רש"י לשמיטין נלפייהו
זימנא חדא נפלו נושה שלהם מרוב
הוה אזלינן שומן לויה לי' גדפא
במדברא וחזינן הגבי' לי הכוף רמז זהו
הני אווזי דשמיטין מלקך לעתי' לבא. ליקן
גדפייהו משמנייהו עליהם את הדין
וקא נגדו נחלי שבחטאת' מתעכב משי'
דמשחא מתותייהו ויש להם נעל נעל
ואמינא להו אית חיים לאותן אווזים
לי מנייכו חולקא לעלמא דאתי חדא מחמת שומן
דליא לי אטמא וחדא דליא לי גדפא
כי אתאי לקמיה דרבי אליעז' א"ל
עתידין ישראל ליתן עליהם את
הדין

שהל' לחקור במדה הטובה של עגוה שאדם
משיס עצמו כמדבר לדוש שהכל
דין עליו ודאה חכמים וזה בחינות חווזי
כמו שכתב ז"ל הרואה חווז בחלום יצפה
לחכמה: דשמיטין גדפייהו פי' רש"י נוצות
זה בחינות מחלוקת ובזיונות כמו שכתב
כי יבנו אנשים היינו שאין משגיחין
על מחלוקת ובזיונות שמבזין אותן ושומעין
חרפתן ואינם משיבים וע"ש השחיקה
נקראים חכמים כי סיג לחכמה שחיקה
כי על ידי הדמיון והשחיקה בוכה
לשונה שהיא בחינות כאן כמבואר שם
כי סיג להכמה שחיקה כנ"ל כי ערי'
לדון את כל אדם לכף זכות שפילו שחולקים
עליו ומבזין אותו וע"י נעשה בחי' כאן כמונח
במדרש משל לאי' שאלו את חבירו שהוא
עושה כאן א"ל בשביל מי א"ל בשביל
המל' א"ל כיון שהוא לבוש' המל' כל אדם
טוב שאלו שקבענו בו וע"כ ערי' להשתדל
אחר כל זכות ודבר טוב שאפשר לו
בישראל כי ישראל הם בחי' כאן
וערי' להכניס כל מין חבנים טובות
להכניס בכל אחד מישראל כל מין זכות
וטובה שאפשר למצוא וע"כ אחז"ל סוי דן
את כל אדם לכף זכות ובזה נעשה בחי'
כאן שהוא כמו גדר שמסבב ומכתיר
ומטעיר את האכמה וזה לשון דשמיטין
כמ"ש שמוע כל בעל משה ידו היינו שלא
יחבע עלבונו וז"פ משמנייהו כלומר מאחת
שאוחזין עצמן בבחי' שאנת עבית היינו
בשביל זה שומעין חרפתן ואינם
משיבים כי זה עוזין בשביל השובה
על עוונותם כמ"ש ויאמן ישורון בחי'
השמן לב כו' ואזניו כו' פן יראה כו'
שהחשובה צריך להיות בשלשה חנאים
אלו. ונגדי נחלי דמשחא מאחוריהו
היינו על ידי השחיקה זוכין לכבוד
אלקי שהוא בחי' שמן כמו שכתוב אאבת
צדק ואשנא רשע על כן משחך וזה
בחי' מלך שכבוד ואמינא להו אית לי
מנייכו חולקא לעלמא דאתי חדא
דליא לי אטמא זה בחי' והאר' הדם
דגלי בחי' נקודה שבאחוזה כנ"ל
וחדא דליא לי כנף זה בחי' כשם
כמ"ש ולא יבנף עוד מורי' זה בחי'

ליקוטי

נקודה העליונה היינו שהרחו לרנב"ח
שגם זכו לחלו הבחי' חר"ח
עתידין ישראל ליתן עליהם את הדין כי
ישראל נקראים אדם וקב"ה וישראל כולה
הר וישראל שהם בחי' אדם יצאו על
הכסא כתו שכתוב ועל הכסא דמות כמראה
אדם וישראל יתנו דין לכל בחי
עולם היינו הם יתפטו בעלמן כל
הדינין . וז"פ ידבר עמים
תחתינו ולאומים תחת רגלינו זה בחי'
מריק נקודה התחתונה של חלוף
שהוא בחי' ותחת רגליו בחי' והחר'
הרוס רגלי יבחר לנו את נחלתינו
זה בחי' משה בחי' נקודה העליונה
של החלף בחי' וממעל לרקיע' דמות
כסא וכמלו כעשם פני משה
כפני חמה כמאמר חז"ל ר' שמעון אומר
כחלה זו שילה שיצא דא משה את נאון
יעקב זה בחי' ואו שבתו' חלף בחי' להל
בחי' חור שמשה מאיר ליהושע כמ"ש
ויעקב איש תם יושב האהלים . וזה בחי'
שלשה דגלים שנלטוו ישראל שיכלו ארעו
של עמלק זה בחי' ידבר עמים תחתינו
ולמנות להם מלך זה בחי' נאון יעקב בחי'
דרך כוכב מיעקב בחי' מלך ולבמות
להם בית הבחירה זה בחי' משה בחי'
דעת כמו שחז"ל מי שיבני דיעה כאלו
נבנה בית המקדש בימין וזה בחינות
יצחר לנו את נחלתינו . וזה פירש
ויאמר ה' אל משה קרא את
והושע משה הוא נקודה העליונה
ויהושע הוא נקודה התחתונה
והחינו נאהל זה בחי' הרקיע
בחי' הוא שבתו' החלף ואלו
כי משה בי' נרי' חז למשל

מוהרין

הכל ליהושע ואין שלטון ניום
המות כי נשעת השחלקות
הנדיק אין לו שליטה וכח להאיר
ליהושע ע"כ דייק ואלו אני
בעלמי : כי חזרה המשלה
להקב"ה וכלל כל העניין כלול
בחמונת חלף שהוא נקודה
העליונה ונקודה התחתונה וא"ן ודוק
מאד והוא עניין שאחז"ל שקודם
כניסת ישראל לאר' הוצרו לקיים
שלש מצות להכריח זרעו של עמלק ולבמות
להם בית הבחירה . ולמנות מלך . להכריח
זרעו של עמלק היא בחי' יהושע נקודה
התחתונה כי עיקר מחיית עמלק חלוי
ביהושע כמ"ש הלחם בעמלק וכמבואר
בזהר הענין . ולבנות בית הבחירה הוא
בחי' משה נקודה העליונה כי אי אים בו
דעה כאלו נבנה בית המקדש בימיו ומשה
היא בחי' הדעת . ולמנות
מלך הוא בחי' רקיע הוא שבתו'
החלף כמ"ש דרך כוכב מיעקב שקאי על
שיקום מלך מיעקב ודר' כוכב הוא
בחי' רקיע אים בו כוכבים ומזלות
והיינו מיעקב כי יעקב איש
תם יושב האהלים בחי' רקיע כמו
שכתוב ויתהלך כאהל כתנומר בזוהר
שיעקב הוא בחי' ואו כי ג' תלות
אלו הם בחי' תשובה והבן :

ואלה התשפטים אשר תשים לפניהם .
אחז"ל הושו משה לאיש .
ואיתא בתקילתא יכול יהי' התלמידים
לומדין ואינם מבינים ת"ל אשר תשים
לפניהם ערוך לפניהם כשולחן ערו' דע
כי עיקר הגלות היו אלו בשביל הכרון אמונה
כמ"ש

ד ד ד

לקוטי

כנ"ל כי הוא מקבל טיפי השכל של הנדיק
ע"י עלה שמקבל ממנו וזה הן המתת הפלת
בעוהוח נכליות חכמה תודיעני שחזכה לקבל
טיפי המוח טיפי השכל ע"י עלה שמקבל
מהם וחז חזכה לחמת כי השיפי השכל
נקרח כולה זרע חמת : ודע שע"י מלות
ניצית הקדש ניצול מעלת הנהם מנשוחין
של רשע מנחי' ניחוף כי ניצית שמירה
לניחוף כמובח בחיקונים ויקחו שם ויפת
חת השמלה על שניהם זה נחי' ניצית
וערוה לבניהם לח רחו כי ניצית מכסה על
ערוין לבל הם דהוה יליה ד' דמחמם גופיה
דבר שם בעבירה הוה חדוד כמו שכתוב
חדוד כנען כמו שכתוב חדוד חתה מכל
הבהמה והשמלה היינו ניצית הוח שמירה
מעלת הנחש משוחמת הנחש וזה בחינות בן
פורת עלי עין בשביל ניצית לשון מני'
מן ההרגים עי"ז זכה לבן פורת שנשמר
מנשוחין של נחש מזווג של שם"ח וזכה
לזווגח דקדושה וזה פורת לשון זיווג לשון
פרו ורבו ועיקר הניחו' חלוי בעיניים
כמ"ש שמשון הלך חחר עיניו וכמ"ש ולח
תחורו חחרי לבבכם וחחרי עיניכם ושמירת
ניצית שהוח נחי' עיניים הוח שמירה מעלת
הנהם ויכול לקבל העלות מנדיק שהוח כלה
זרע חמת :

וז"פ **אמר** רבב"ח
אמר לי
ההוא טייעא חא
אחוי לך טור' דסיני אולי וחזאי
דהדרן לה עקרבי וקי"מין בי חמרי
חיורתא ושמעתי בת קול שאומרת
או' שנשבעת ועבשיו שנשבעתי מי
מיפר לי

פי' רמ"י שנשבעתי
מן הגלות כדכתיב
קרתי עובה נאניחים :

מוהרין

עודת דסיני שהוח נחי' עלות כי שם קבלו
חרי"ג עיטין · חזאי דהדרן לה עקרבי · היינו
שים עלת נחש עלת דשעים שעל ידיהם
אין יכולים לקבל עלת נדיקים זרע אמת
וקיימו כי המרי היוודאה זה נחי' ניצית שהוח
שמירה מעלת הנחש מניחוף כמ"ש חז"ל אין זה
עוכשו גדול שלבן הוא של תכלת ואמרו משל
לאחר שבוה להביא לו אותם של זהב היינו
תכלת והותם של עיט היינו לבן וזה חמרי
לשון הומר ועיט חוורא היינו לבן כי עכשיו זה
עיקר הניצית ושמעתי בת קול שאומרת אוי
לי שנשבעתי פירש"י על הגלות היינו ע"י
ניצית יכולין לבא לעלת נדיקים לבחי' אמת
וע"י אמת בא הגאולה כנ"ל וזה שאמר הרשע
הם"י על הגלות כי הניצית שהם המדי חוורא
גרם כל זה · וז"פ כל מקום שנאמר זאלה
אומי' זה נחי' יום' נחי' שמירת הנדיה נחי'
ניצית המשפטים זה נחי' כלה זרע אמת כמ"ש
משפטי ה' אמת שזוכה לעלת נדיקים
לבחי' אמת אשר אשים לפניהם זה בחינות
כד אתאחד בה אמת וזה נחי' הושוו אשם
לאים כי זה אים ואשם הם בחינות
התהוות אמת ואמונה וזה אלוי הגאולה
כנ"ל וזה יבול שיהיה התלמידים לומדים
וזאין מביניים ח"ל ערוך לפניהם כשולחן
ערוך זה נחי' הגאולה שלעתיד יתגלו כל
החכמות כשולחן ערו' כמ"ש ותלאה האר'
דעה · התפלה הוא נחי' אמונה והוא
שניהם כי שם למעלה מטבע ולזה
נחי' אמונה כנ"ל ע"ש ונשביל זה
התפלה אמונה לזכרון כי תפלה הוא
בחינות אמונה כנ"ל ושכחה הוא
ענין שפי' לפנים דבר אם ושכח
ועבר מאמת (והיא דרך
כשהגם ע"פ מערכת המלות
שתתנשא

ומשם נראה אם מעשיהם טובים או רעים. ועל זה אמרו חז"ל, כל המרבה בתורה מאריך ימים, ומי שאינו מרבה בתורה מקצר ימיו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה חיים לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל חיים מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה חכמה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל חכמה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה בינה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל בינה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה עצה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל עצה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה מוסר לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל מוסר מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה יראה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל יראה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה קדושה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל קדושה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה טהרה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל טהרה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה פרישות לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל פרישות מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה חסידות לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל חסידות מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה עבודה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל עבודה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה תפלה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל תפלה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה שלום לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל שלום מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה שמחה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל שמחה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה ישועה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל ישועה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה רחמים לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל רחמים מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה חסד לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל חסד מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה חיים לעולם הבא, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל חיים מעולם הבא. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה שכר לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל שכר מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה ישיבה בגן עדן לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל ישיבה בגן עדן מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה כתר לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל כתר מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה מלכות לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל מלכות מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה כהונה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל כהונה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה לויה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל לויה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה ישראל לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל ישראל מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה גרים לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל גרים מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה אמונה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל אמונה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה תמימות לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל תמימות מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה ענוה לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל ענוה מעצמו. ואמרו עוד, כל המרבה בתורה מרבה יראת חטא לעצמו, ומי שאינו מרבה בתורה נוטל יראת חטא

ברכות

קליפה שהוא מלמוני מקיף סדין וכיינו ולמת כי
בזריק מקבל הרוח חיים מהתורה שנקראת תורת
למת היתה בפיהו וכיינו נוגר חסד למלפים הם
בחי' חלופי עשו דברכי עשו שהם רב דקליפה
וכיינו נוגר חסד שחסד בחי' הרב דקדושה נוגר
וממתי' בחי' חלופי עשו דברכי עשו וע"כ נושא
עון ופשע כי ע"י רוח החיים שלימת החמרון
לחיים חכם יכפרנה וע"כ נושא עון וכו' • והנה
כשמתנח • ממשיך רוח החיים אל החמרון
שמתנח עליו ומשליט אותו : אך להתגרות
ברשעים לי לפשר כי כשמתגרה בהם והם
מתנחים וממשיך הרוח מהרב שלו דקליפה
והרוח שלו גדול בשעתו וע"כ כל צוריו יפיח בהם
ואם לא מי שהוא בזריק גמור ובזריק הוא שהוא
בבחי' לא יתונה לזריק כל לון לכיינו שבגר גרש
וביטל כל הרע שלו עד שבטוח שלא ירע לו שום
מכשול עבירה והענין כי יש ד' יסודות הרת"ע
ולמעלה הם ד' חותיות הויה ולמטה הם מעורבים
טוב ורע והבזריק גמור שבאדם ופרים הרע מן
הטוב לגמרי עד שלא נשאר לו שום רע חס' חל'
יסודות כנ"ל שהם כלל המלות ובשהוא בבחי' ורוח
מוכר להתגרות ברשעים • והענין כי כל רשע
שבכרח שיהיו לו גינור שיקבל דרך שם הרוח שלו
להשלים החמרון והגינור הוא דרך המלך רעה חל'
יסודות שהמשיך והגביר הוא הדרך והגינור שמקבל
דרך שם הרוח חיים שלו להשלים חמרונו וכשבזריק
רוצה להשפילו מוכרח לילך להמלך הרעה הסיח
שהגביר עליו הרשע להכניעה ולקלקל בגינור הטוב
של הרשע שמקבל משם החיות שלו וע"כ מוכרח
שיהי' בזריק גמור שלא יהיה בו שום רע למען לא יהי'
כח להרוח סער' שהוא הרוח חיים של הרשע לשלוט
ולהזיק להזריק בעת שיורד להמלך רעה על הרשע
לקלקלם כי אין להרע שום תפיסה ואחיזה בהזריק
גמור ואין לו מקום לקחוז בו (וגם מהמלך רעה

בעלמה שיורד להכניע' אין לו שום תפיסה ח"ו רק
מה שיורד לתוכה הוא להכניעה ולהשפילה בבחי'
ויעל לברס מתנרים) והיינו משפיל רשעים עד
ארץ ר"ת אר"מע זהו שאמרנו כשמביל הרע אל'
יסודות אזי הוא משפיל רשעים עד ארץ כנ"ל
משא"כ בזריק שאינו גמור : אף שאין לו שום
עבירה אעפ"כ לא הביל הרע והרע עדיין בכח
ואמור להתגרות כי יש מקום להרע לחזור בו ויוכל
להזיק לו האריכ' רוח של הרש' שהוא גדול בשעתו
בבחי' רוח סערה וזהו שאמרנ"ל והכתיב אל תתחר
במרעים מי שלבו נוקפו אומר כן מי' רש"י שבידו
זהו שאמרנו כי בחמת אין לו שום עבירה רק שהוא
יראת מעבירות שבידו וכחו לעשות כי הרע עדיין
בכח וזהו סמרים כבלע רשע זריק ממנו ואר"ל
זריק ממנו בולע כי הוא בולע אותו ממש כאריכת
הרוח שלו שהוא גדול בשעתו ולכן לזה להפרים
הרע מטוב הוא ע"י תורה ותפלה ועניין לימול
התורה יהי' לנו לשומקה של הלכה כי יש בהתורה
טוב ורע לימול והיתר טמא ואסור כשר פסול וכל
זמן שאינו מסדר ההלכ' הוא מעורב טוב ורע וע"כ
אינו יכול להפרים הרע מהטוב והוא בבחי' ודורש
רעה תבואנו עד אחר הוא מעיין ומכרר הפסק
הלכה ומברר האסור והמותר כו' אזי מפרים הטוב
מהרע אך לזכות לזה השכל שיוכל לנון לעומקה של
הלכה הוא ע"י תפלה כי משם נמשך השכל והענין
כמ"ש בזוהר גן לא חורייתא כי התורה נקראת גן
ונשמות ישראל המעיינים ומבינים בהתורה הם
עצים ודשאין לאיתרביאו בגן ומאין הם גדולים
הוא ממעיין לא חכמה כמ"ש מעין גנים ומהיכן
מקבלין החכמה והשכל שהוא בחי' המעיין הוא
מהתפלה כמ"ש ומעין יוצא מבית ה' הוא התפלה
כי ביתי בית תפלה יקרא בחי' מביא מכח אל הפועל
כי תפלה הוא חילוש הטולם כי תפלה הוא שמאחין
שיש מחדש אשר בידו לעשות כרצונו לשנות הטבע

ליקוטי מוהרין

והוא נחינות נריחה נכח כמ"ש כולם נחכמה עשית והתורה הוא נחינות נריחה נפועל כמ"ש וזהי' חזלו חמון לשון פועל כי נחורה נגרח כעולם וכשמתפלל על דבר הוא נחי' חידוש העולם והוא נחינות נריחה נכח והוא נחינות התעוררת החכמה שהוא נחפלה כנ"ל ומעין יונח מניח ה' זה החפלה כי שם נתעורר החכמה ומשם נמש' המעין הוא החכמה אל התורה ושם יונח אל הפועל כמ"ש מפיו דעת ותבונה כי נהתורה הוא התגלות החכמה ועי"ז נעשה מעין גניס שהמעין משקה הגן ועי"ז אתרניחו עשבין ודשאין כנ"ל וזהו שארז"ל המעיין נחפלתו כו' שנאמר תוחלת ממושכה מחלת לב מחי תקויתי' יעמוק נתורה שנאמר ועץ חיים תהוה נהם זהו שאמרו כי נהחפלה עדיין הוא נכח והיינו יונח אל הפועל עד שנח אל התורה שהיא נחינת נריחה נפועל והיינו נעשה נקשתו ע"י שיונח מכח אל הפועל . והיינו רכתיב ונהר יונח מעדן להשקות את הגן עדן הוא נחי' החפלה כי עדן עין לח רוחם וחפלס הוא למעלה מן הטבע כנ"ל כי ע"י חפלה משנה הטבע והיינו ונהר יונח מעדן מהחפלה כנ"ל ומעין יונח מניח ה' להשקות את הגן הוא התורה כנ"ל מעין גניס וכאשר נמש' מעין החכמה מהחפלה אל גן שהוא התורה אזי אתרניחו עשבין ודשאין נשמות ישראל כלומר שגדלים נהגן ומניניס ומשכילים נהתורה ואזי זוכה לגון נעומקא של הלכה לנרר הדין פאסור והמותר הטהור כו' ונזה מפריש הטוב מהרע כנ"ל וזהו ומשם יפרד כי עי"ז נפרד הרע מפד' יסודות ולא נשאר רק הטוב ואזי וסי' לארנעה רוחות שם ארנע חוניות כנ"ל . וזהו נחינות ד' יניות שהם נחי' הרוח חניים וכתו שכתוב כה אחר ה' מארנע רוחות נחי הרוח ויניות הוא לשון שער כמו שכתוב ויקחני נניניות רוחי כי על ידם נכנע מים שעיר נחי' רוח סערה כנ"ל וזה נחי' טלית לנן שנתעטף הקב"ה ומידר י"ג מדות כנ"ל כי פי"ג מדות הן נחינות הרוח דקדושה כנ"ל והיינו נחי' טלית שהוא ארנע כנפות נחינות הרוח מד' רוחות כנ"ל והיינו טלית לנן היפ' נחינות רוח דקליפה נחינות עשו שהוא ארמוני כלו כאדרת שער ופי' רש"י כטלית שהוא נחינות טלית אדום ועי"ז טלית דקדושה שהוא נבחינות מקיף נחינות סובב הולך הרוח נכנע טלית דקליפה נחינות הרוח דקליפה והיינו לאחוז נכנפות האר' וינערו רשעים ממנה כי ע"י הד' כנפות שהם הרוח דקדושה שהם האר"ע רמשים על ידם מתפיל רשעים עדי אר' ר"ת ארמ"ע כנ"ל .

ובזה יפרש מאמ' רבה בר בר חנה אמר לי ההוא טייעא תא ואחוי לך מתי מדבר אולי וחזית ינהו ודמו כמאן דמבסמו וגנו אפרקיד והוה זקיפי בירכי' דחד מיניה ועייל

פירש"י

טייעא סוחר ישמעאל חזלי ומזיתינהו ודמו כמאן דמבסמי . שהיו סוכרין בפניס נהוכות כשחויי יין : לפרקיל פניו למעלה . ועייל טייעא חוזי בירכיה . כלומר רואני שטייעא היה הולך תחת בירכי המת רכוב על הגמל ורומזו

ליקוטי מוהרן יד

ועייל מייעא תותי' בירכי' כי רכיב גמלא וזקיף' רומחי' ולא נגע ביה פסקי חדא קרנא דתכלתא דחד מינייהו ולא הות מסתגי לן אמר לי' דילמא שקלת מידי מינייהו דגמירי דמאן דשקיל מידי מינייהו לא מסתגי ליה אולי אהדרתי' והדר מיסתגו לן '

מתי מדבר היינו שהרגה לו הרשעים שהיה דבקים בצדיקים ושם נקראין מתי מדבר כי מדבר לא היתה רוח נפוניה מנשבת בו היינו נחי' רוח החיים דקדושה ' שהיה נחי' רוח נפונית שהיתה מנשבת בכנור של דוד והרשעים הללו שהיה דבקים בצדיקים ואין להם הרוח דקדושה ושם נחייהם קרואים מתים והרגם לו מהיכן מגיע להם שלימות המסרון וזהו שהרגה לו דהוי דמו כמנשמי פי' רש"י כשתויי יין נחי' עשו חרמוני שהוא הרב דקליפה חסר משם מקבלין הרשעים הרוח חיים שלהם להשלים המסרון וזהו וגנו תפרקיד פי' רש"י פניהם למעלה פניהם נחי' הרוח בנ"ל הכרת פניהם וכו' והיינו למעלה כי הרוח שלהם גדול לפי שעה עד חסר עולה הגלחתם למעלה כנ"ל כי צוריון יפיח בהם והוה נפה בירכי' דחד מינייהו מורה על גודל ההגלחה כי ערדר ההגלחה נקרא ברכיים כושלת וגפה בירכיה היינו רוס ההגלחה והוה נחית עייעא תחת בירכי' שיהיו הצדיק שנקרא עייעא כמו שפי' רש"י

בכל מקום שהוא יתעלה ומוחר הוא נחי' הרוח כמ"ש מובא מובא שנ' הרוח והייתי הצדיק שמקבל הרוח מהקדושה ' והיינו שהוא יתעלה על שם כי שמע ה' אל עני' כי הצדיק שומע כל התפלות של הדבקים בו כי תמצו תולמות חיים לכל אחד כי הוא חיים חסר רוח בו כנ"ל ' כי רכיב גמלא נחי' גומל נפשו חיים החסד זה נחי' רב חסד כנ"ל וזקי' רומחא רומח הוא רוח מס נחי' ורוח אלקים מרחפת על פני המיים היינו התורה שניתנה למ' יוס כלומ' שהצדיק היה לו נחי' הרוח שמקבל מהתורה כנ"ל ועל כל זה נחיתי תחות בירכי' תחת הגלחת הרשע נחי' כנלע רשע צדיק ממנו וקא פסקי קרנא דתכלתא דחד מינייהו היינו שקלקל המדה רעה מה' מד' יסודות שבגיד והמסי' הרשע על עצמו שהוא הגוף שלו כנ"ל ולא מיסתגי לן כלומר שלא עלתה לו על כ"ז להשפילו אמר לי דלמא שקלת מידי מינייהו היינו שמא יש לך ח' מד' יסודות שלא תקנת להפריד ממנו הרע וע"כ לא מיסתגו לן כנ"ל ' אהדרינהו ניהלי' כלומר שהחזרנו מה שחי' לנו מיזה הרע החזרנו והפרשו מאתנו הדר מיסתגי לן שעלתה בידינו לגמ' מתחת בריכו להכניעו ולהשפילו וזהו רחיתי והנה מנורת זהב היא התורה המתמרים מזהב וגולה על ראשה פי' רש"י מעין הוא המעיין הוגלה מניח ה' הוא התפלה ושבעה גרות הם השמות דמיתרגמו בגן הנחלקים לז' כחות שבעם ושבעה מוליכין הם מ"ט לורות שהוא לור הגנוז לעתיד נחי' עין לא ראתה שהוא נחי' שתפלה כנ"ל ושנים זתים עלי' פירש"י שני חילוות היינו חילוא דהיי ומילוא

ליקוטי

דמוחא סיינו טוב ורע כנ"ל וזהו תחד מימין ותחד משמאל כנ"ל ומשם יפרד שנפרד הרע מטוב זה לימין וזה לשמאל ואמר אל המלח' מה אלה ויען כו' לח בחיל ולח בכח כי אם ברוחי כנ"ל שהוא בחי' הרוח כמ אמר ה' מלרבע רוחות בחי הרוח ואזי זוכה לרוח החיים ונשלם כל החסרונות . והנה מכל מה שנאמר כי הרוח החיים הוא בבחינת ורוח אלקים וכו' וע"כ במצרים שהיה קודם קבלת התורה ולא היו להם מהיכן לקבל הרוח נאמר בהם מקלר רוח כי לא היו להם מאין לקבל הרוח הוא שלימות החסרון כנ"ל ויתן לך משאלות לבך והוא בחי' הרחב פיך ואמלאהו שנתמלא החסרון והוא בחי' מלאפום מלא פוס והענין כי מלאפו"ס הוא יו"ד ה"ו והוא יוד מיני דפיקין כנגד יו"ד הדברות והדפק הוא על ידי הרוח כידוע וע"כ עשרה מיני דפיקין כנגד עשרת הדברות כי הרו' הוא בבחינת כנ"ל והוא בבחינת רוח והיינו מלאפום מלא פוס כי ע"י בבחינת הרוח נשלם החסרון ואזי הרחב פיך ואמלאהו וזהו שדקדק לומר כו' אלקי' המעל' מאר' מצרים וקבלו בתורה אשר שם הרוח ואזי הרחב פיך ואמלאהו כי נשלם החסרון וע"כ נזכר יציאת מצרים בפ' ויהי כנ"ל כי ויהי בחי' הרוח מלרבע רוחות כו' : רבב אלקים רבותים אלפי שנאן אלפי בחי' אלופי עשו וע"י רכב אלקים רבותים בחי' קבלת התורה אלפי שנאן כמו שדרשו חז"ל אל תקרי שנאן אלא שתיין היינו שע"י קבלת התורה שהיה הרוח הרבה דקדושה נתבטל בחי' הרב דקליפה : מבנף האר' זמירות שמעון נבי לנדיק תומר רזי וכו' מו לי נוגדים בגדו ובגד נוגדים בגדו :

מוהרן

בינור של המם ימין בחי' התורה וכן בחוב בזוהר ותופסי התורה אילין דחפסין בבנורא ה' חוני אית לריאה (עיין בתיקונים תיקון יוד כנפי מנוה אילין ה' קשרין לקבל שמע כו' דאילין לקבל ה' ימין דבנור דוד וכו' ע"ש גם עיין בהשמטות הזוהר) : תהומות יכסיומו ירדו במצולות וכו' כי עיקר החיות מקבלין מהתפילה כמ"ש תפלה לחל חיי ונשבול זה לרי' להתפלל בכל כחו כי כשמתפלל בכל כחו ומכוין בכחו בהותיות התפלה אזי נתחדש כחו שם בבחי' חדשים לבקריס וכו' כי אמונה היא תפלה כמ"ש ויהי ידיו אמונה תרגומו פריסת בללו .

ודע שיש י"ב שבטים כנגד י"ב מזלות וכל שבט ושבט יש לו נוסחא מיוחדת ויש לו שער מיוחד ליכנס דרך שם תפילתו וכל שבט מעורר בתפלתו כח מזלו שבשיס עשר מזלות והמחל מסיר למטה ומגדל הצמח ושאר דברים הצריכים אליו :

וז"פ דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל וקם זה בחי' עמידה בחי' תפלה כשבשט מישראל עומד להתפלל עי"ז מעורר כוכב והכוכב הוא דורך ומכ' הדברים שיגדלו כמו שאמרו חז"ל אין לך עשב מלמטה שאין לו כוכב ומלא' מלמעלה שמכה אומר ואומר לו גדל :

וזה שאמרו חז"ל קשין מזונותיו כקריעת יס סוף וקשה זיווגו וכו' כי היס סוף נקרע לי"ב קרעים כנגד י"ב שבטים ובני ישראל בתפילתם גורמים זיווגא דקב"ה ושכינתי' כמו שכתוב שלו לרוכב ערבות רוכב דא . קב"ה ערבות דא שכינתא שנתערב עם כל הנוונין ולפי הזוג שגורם בתפלתו כן זוכה לזווגו והתפלה הס י"ב

מסחלוח לפיכך הזוג בקריעת ים סוף שהם י"ב וגם ישראל מפרנסים לאביהם שבשמי' בתפלתם כמ"ש ויעמידה ליעקב לחק ולחק לישנא דמזמנא הוא ולאין עמידה אלא תפל' וז"פ שמרו עדותיו וחק נתן למו עדות וזה תפלה כמ"ש שבעי יום עדות לשום ת' גם אחז"ל אין עדות אלא בעמיד' ועמיד' זה תפלה שאנו מעידין על אחדותו וכפי שמפרנס לאביו שבשמים בתפילתו כן מוכרין לו פרנסתו וזה קשין מזונותיו כקריעת ים סוף היינו מזונות נתחלק לי"ב שבטים לפי י"ב תפלות שבטי יה.

וצריך לזה זכות גדול שיזכה מרם להעלות תפלתו דרך שער השיי' לשבטו וזה שאמר אנא בכוחך גדולת ימינך כל ימי היותי מצטער על שני דברים על תפילתי שאהא שתוק למטתי היינו כנ"ל שיתפלל דרך שער המטה שלו כי יש שנים עשר מטות וכ"א יש לו שער מיוחד והתפלל על שלא יתרחקו תפילתו ממטה שלו וזה לשון מטה כי מטה לשון זווג כאומר השתוק על מטתי שאהא נתונה וכו' ומטה הוא בחי' זווג גם מטה היא בחי' פרנסה כמ"ש בשבדי לכם מטה לחם כי י"ב מטות נורמים זיווג ומפרנסין כנ"ל קשה זיווגן וקשין מזונותיו וכו'. גם התפלל על שבטו שיזכו לשתי שולחנות וזהו ועל מטתי שאהא נתונה בין עפון לדרו' ואחז"ל ברוכה להחכים ברוכה להעשיר וכו'.

ויעקב שהוא כלול כל הי"ב שבטים והיה יוד' כל מטה ומטה בפרשו בשביל זה כתיב בי' ויאסף יעקב רגליו אל המטה רגליו זה בחי' תפלה כמ"ש צדק לפניו יהל' היינו שהי' מאסף כל התפלות כל אחת לפרשה. גם הי' כח בידו ליתן חלק מחלקי עולם ליום' כמ"ש ואני נתתי לך שכ"ש אחד על אחי'

וכו' כי ע"י תפלתו הי' משפיע חיות לכל שלשה חלקי עולם שהם עולם השפל ועולם הכוכבים ועולם המלאכי' וזה שכ"ש שפל כוכב מלא' כי כל זה זכה ע"י תפלתו כמ"ש אשר לקחתי מיד וכו' בחרבי ובקשתי.

אבל כשאדם עומד להתפלל אזי נאים מחשבות זרות וקליפות ומסבין לומו ונשאר נאם' ואין יכול להתפלל כמ"ש סכות בענן לך מענור תפלה וכתיב סביב רשעים יתהלכון שהרשעים היינו הקליפות מסבין לומו כרוס זולות סיינו בשעת התפלה שהיא עומדת נרומו של עולם ודע שיש פתחים הרבה בחצר הזה לגלח משם כמו שאמרו חז"ל הבא לטמא פותחין לו יש לו פתחים הרבה נמצא שיש פתחים הרבה בחצ' גם לגלח משם אבל האר' הוא עיור ואין יודע למצו' הפתח. ודע שע"י אחת זוכה למצוא הפתח כי עיקר חור התחיר הוא הקב"ה כמ"ש ה' אורי וישעי וע"י שקר הוא מסל' את הקב"ה כמ"ש לא אחשם ה' לשוא כי ע"י שוא מסלק את הקב"ה כי דומה שקרים לא יכון לנגד עיניו אבל ע"י אמת הקב"ה שוכן עמו כמ"ש קרוב ה' לכל קוראיו לכל וכו' וכשהקב"ה עמו הוא מאיר לו איך לילך מהחצ' המונע לומו בתפילתו כמ"ש כי אורי. וזה פי' להר העשה לחיבה פי' רש"י יש אומרים חלון ויש אומרי' הבן טוב והחילוק שבין חלון לחבן טוב כי החלון אין לו אור בעצמו אלא דר' שם נכנס האור אבל כשאין אור אין מאיר אבל חבן טוב אפילו כשאין אור מבחוץ הוא מאיר בעצמו כן יש בני אדם שדיבורם הוא חלון ואין כח להאיר להם בעצמם וזה יש אומרים ואמירתם נעשה חלון ויש שאמירתם נעשה חבן טוב ומאיר.

ודע שהכלל לפי גודל האחת כי עיקר האו' הוא הקב"ה והקב"ה הוא עצם האחת ועיקר

לקוטי

משחוקקות של הש"י חיים חלח על החתת
זה וחל חמה תכלנה תלמעלה לשון וחכל
כפם דוד חמ"ה היח ה' מונחת הכלולים
מחם ומים היינו שתרחה שיונחו הדיבורים
מפיך בהמת וחז יחחוקק הקב"ה מלמעלה
לשכון חנלך וכשיבכון חנלך הוח יחיר לך
וזה וחל חמ"ה חכלנ"ה מלמעל"ה ר"ח חתת כי
על ידי חתת הקב"ה חומר מלמעלה לשכון
עם החדם כמ"ש קרוב ה' לכל קורחיו
וכו' וחז ופתח התינה נדרה תמים היינו
התינה ה'ונחת נחתת היח תמים לך
פתח נהשך שתהה ניצוד בו וזה נדרה
כיום הקליפה הנד נדיד כמו שכתוב כי
נדיד נפיו כי יתחילה לח ה' יכול לדבר
מחתת החשך המובב חותו ועל ידי שיונח
מתוך החשך ומתפלל היטב על ידי זה הוח
מתקן תחתים שנים ושלישים היינו עולם
השפל ועולם הגלגלים ·

וצריך כל חדם לקשר חת תפילתו
לנדיק הדור והנדיק יודע לכוין
כשערים ולהעלות כל תפלה ותפלה לשער
השייך כי כל נדיק ונדיק הוח בחינת משה
משיח כמ"ש משה שפיר קחמרת וכתיב עד
כי יבח שילה דח משה ומשיח הוח כלול כל
התפילות ובשביל זה יהי' משיח מורח
ודחין כי התפלות הם נחי' הוטם כמ"ש
ותהלתי חחטם לך :

וו"פ אמר רבה רש"י טייעת סוחר ישמעאל
בב"ח
זימנא חדא הוי והשבינן להי עפרת בהאי עפרת לגסותו
קאולינן במדברא חס יהי' בקי כל כך :
ואתלוין בהדן
ההוא טייעא דהוי שקיל עפרא
ומורח לי' ואמר הא אורחא

מוהרין

לדוכתא פלן אמרין לי' כמה מרחקינן
ממיא ואמר לן הבו לי עפרא
יהבינן לי' אמר לן תמניא פרסין
תנינן ויהבינן לי' אמר לן דמרחקינן
תלתא פרסי אפבית לי' ולא יכלת ·

הטוח טייעח סוחר ישמעאל זה נחי' נדיק
הדור שהוח כלול כל כחשיח ותפילות זה
נחי' סוחר ישמעאל כמו שכתוב כי שמע ה'
חל עני' ותרגומו קבל ה' נלות' וזה סוחר
כי סביב תרגומו סחור וזה בחינת חמונה
כמ"ש והמונתך סביבותיך וחחלוון נהדן
ההוח טייעח שקשרו חת עלמינו עם
נדיק הדור שהוח בחינת חשיח כלליות
התפלה ושקיל עפרח ומורח ואמר הח
לדוכתח פלן הח לדוכתח פלן עפרח זה
בחינות תפלה כמ"ש יתן כעפר חרבו וחרב
זה בחינות תפילה כמ"ש כחרבי ובקשתי
ומורח כי יש לו כח הזה להריח ע"י שהוח
כלול כל התפילות וכחיב ותהילתי לחטם
כך ואמר הח לדוכתח פלן שהי' יודע
שערי תפלות והי' יודע כל תפלה השייך
לשבטו ואתרינן ליה כמה מרחקינן ממיח
ואמר הבו לי עפרח ויהבינן ליה אמר לן
תמניח פרסי תנינן ויהבינן לי' אמר לן
תלתח פרסי אפכית ולח יכלית ליה היינו
לאתרינן לי' כמה אנן מרחיקינן ממיח
תבחי' שפכי לבך כמים נוכח פני ה' אמר
לן תמניח בחי' היינו לימוד התורה שהיח
חמשה חומשי תורה ושלשה תפלות תנינן
ויהבינן ליה תנינן לשון לימוד ואחר הלימוד
יהבינן ליה להריח כמה מרחיקינן מזחח
הבחינות של מים ואמר לן תלתח פרסי
היינו שלשה בחינות תפלות והרחה לנו סימן
על זה שעדיין לח הגיעו למדרגה שחח
שהפלל

שנתפלל כל כך בכוונה עד שנשפך ליבנו
לפניו כמים ומה רבי תפכית כמו שכתוב
לך תשיב נור חרבו ולא הקמות במלחמה כי כל
התפלות הם נחי' חרב נגד משיח ולא היו
התפילות נבחי' הנ"ל בודאי לא הי' משיב נור
חרבו וזה שיתן שעליין לא הגיענו למדרגת שפכי
נדך כמים נוכח פני ה' :

ותפלה הוא נחי' נמים שהוא מין דרך
הטבע כי לפעמים הטבע מחייב
היינו דבר והתפלה מהפכת את הטבע
ועיקר הנפים שהיו עיקר התפלה היתה
בארץ ישראל כמ"ש שבן ארץ ורעה אמונה
ואמונה זה תפלה כמ"ש ויהי ילין אמונה
כתרגומו ובשביל זה היה גבוה מכל הארצות
ע"ש שעיקר הניסים הם הם וכתיב תדעי
נם ובשביל זה נקראת ארץ כנען לשון
כאור נחי' אמונה כמ"ש ואמונתך בלילותיך
וזה שאמרו חז"ל ארץ ישראל שהיא תחלה
והנפים נהיו מהאומות כמ"ש תהום אל
תהום קורא ותהם לשון נם כמ"ש ותהם כל
העיר כי על נם הי"ש על דבר חידוש מתמיהין
וזה שאמרו חז"ל קול התור נשמע בארצינו
לעניין נפים כי עיקר הנפים נשמע
בארץ ישראל כי הם האומות היינו הניסים
היינו אמונה תפלה :

וזה לעומת זה עשה אלקים ואנרים היא
היפך ה"י זה לעומת זה כמ"ש ואנרים
נסים לקראתו שאנרי' לעומת ה"י לעומת הנסי'
ובשביל זה הין מקום תפלה באנרים כמ"ש
ויהי בנאתי העיר הפרס כפי בשביל זה כשפנ'
אברהם נחי' בשעה שהבטיח לו בקב"ה על
ירושת ארץ אמר אמת אדע על ידי זה ירדו
אבותינו למצרים כי פגם באמונה היינו ה"י
נחי' נמים וירד יעקב ובניו למצרים אמת
היפך הנמים שזה לעומת זה וירדו יעקב ובניו
שהם נחי' תפלה שהם י"נ שערי תפלה ועל
ידי שעיקר התפלה הם יעקב ובניו כנ"ל עי"ז
לא זכה לה"י לבחי' תפלה אלא יעקב ובניו
כמ"ש כי בישחק יקרא לך זרע ולא כל ישחק :
וזה שאמרו חז"ל אין הנשמים יורדין אלא
בשביל אותה היינו בחי' ה"י שהוא בחי'
תפילה בחי' אמונה והיא עומה תחילה שהם
האמונות בחי' נסים כמ"ש ותהם כל העיר .
וזה שאמרו חז"ל בשעה שהנשמים יורדין אפילו
פרוטה שבכיס מתברכת פרוטה זה בחי' קול
התור ואמרו חז"ל אם רואין דמיון לתור ופריצ'
שיפפותי' והוא עומד בין תאומי' לאמונה שהוא
כלול משני האמונות שהוא כלליות הנסים וזה
פרוטה שבכיס שפעמים נמצאה בה הניסים וע"י
הנשמים נתברך הפרוטה היינו הנסים דפריצ'
שיפפותי' . ואילו בני אדם המכחישים כל
הנסים ואומרים שהכל דרך הטבע ואם רואים
אי"ז אם אם מכחישים את הנס עם דרך הטבע
שזה דרך הטבעים נמצא שפוגמים בתפלה כי
התפלה היא נסים שמשנה את הטבע ופוגמים
בה"י שהוא מקום הניסים כמ"ש וקול התור נשמע
בארצינו וכמ"ש ה"י שות' תחילה כי שם האמונו'
מקום הנסים כמ"ש ותהם כל העיר ועי"ז צריך
ליפול בגלות אנרים כי זה לעומת זה עשה כנ"ל
וזה פי' האמונות יכניעון מי שמכחיש את
הנסים ואומרים לכל דבר שהוא דרך הטבע
ירדו במצולות כמו אבן משם רועה אבן ישראל
תרגומו אב ובן מצולות זה בחי' אנרים שאמר
ויגלו ישראל וכו' כמו אב ובן היינו יעקב ובניו
שהם בחי' תפלה בחי' נסים בחי' ה"י לפי גידתם
ולפי הפגם שפגם בתפלה ובאמונה ובאמת צריך
לירד לעומ' הגלו' של אנרי' כמו שירדו יעקב ובניו
למצרים כשאמר אברם' אמת אדע על ירושת ארץ:

ואלה

ומכל מקום אפשר לומר, שהוא הדין בכל
כיוצא בזה, שכל שהוא מרגיש בעצמו
שיש לו מניעה מלקבל את הקרבן, אף
על פי שאינו יודע מהי, הרי זה חייב
להביא קרבן, שהרי אפשר שיש לו
מניעה שאינו יודע, ואפשר שיודע
ושכח, ואפשר שלא יודע ולא שכח
אלא שהוא סבור שאין לו מניעה, ואף
על פי כן יש לו מניעה, שהרי אילו
היה יודע שיש לו מניעה היה מביא
קרבן, שכל המביא קרבן בשעת
מניעה אינו מביא אלא קרבן של
רשות, ואינו יוצא בו ידי חובתו,
שהרי אינו מביא אלא קרבן שאינו
שלו, שהרי אין לו מניעה, ואין
הקרבן שלו יוצא בשעת מניעה.

ומכל מקום אם הביא קרבן
בשעת מניעה, ואחר כך נתרפא
ונתעשר, אינו צריך להביא קרבן
אחר, שהרי כבר הביא קרבן שלו
בשעת מניעה, ואינו יוצא בו ידי
חובתו, שהרי אינו קרבן שלו.

ומכל מקום אם הביא קרבן
בשעת מניעה, ואחר כך נתרפא
ונתעשר, אינו צריך להביא קרבן
אחר, שהרי כבר הביא קרבן שלו
בשעת מניעה, ואינו יוצא בו ידי
חובתו, שהרי אינו קרבן שלו.

ומכל מקום אם הביא קרבן
בשעת מניעה, ואחר כך נתרפא
ונתעשר, אינו צריך להביא קרבן
אחר, שהרי כבר הביא קרבן שלו
בשעת מניעה, ואינו יוצא בו ידי
חובתו, שהרי אינו קרבן שלו.

הלכות נזקי ממון

הלכות נזקי ממון

הלכות נזקי ממון

הלכות נזקי ממון

נחי' רוח שנלב נתגלה התרת כידים וכרגלים כיינו ריקודין והמחאת כף ונחנטל פגימום והמינות ונתרנה התמונה והז נתקיים רגלי עמדה במישור שהוא נחי' לתמונה כי המינו' היא נחינות נטוי רגלי כמאמר חסף כמעט נטוי רגלי שנאמר שם על שפתיהו לבו למינות כמבואר שם ורגלי עמדה במישור מורה על התמונה והז נתקיים ויהי ידין לתמו' : והתורה היא ג"כ נחי' ידין ורגלין כי יש בהתורה נגלה ונסתר נגלה הוא נחי' ידים כמ"ש דודי שלח ידו מן החור היינו חרוק על הלוחות שהוא בנגלה ונסתר הם נחינות רגלין כמאמר חז"ל המוקי יריכיך מה ירך נסתר וכו' וכלליות התור' נקראת לב שמחללת נב' ומסיימת נלמ"ד שסם מסכן הרוח דנשיב נשית פרקין דדרועין ושית פרקין דרגלין היינו בגלה ונסתר :

וזה נחינות מרדכי ואסתר והמן נחינת פורים נחינות גורל שפיל המן נחינת עומר שעורים כי המן נחינות הע"ז כמאמ' חז"ל שע' עלמו ע"ז ונשניל זה הפיל פור הוא הגורל נהדם שמת מי משה כי משה הוא מנטל הכו"ס ונשניל זה נקנר מול ניח פעור כדי לנטל הכו"ס שנפעור כי משם גי' חרון אף כי הוא מנטל חרון אף של כו"ס כי הוא קנל התורה שהוא נחינות ידין ורגלין כנ"ל שעל ידיהם נחנטל סם"ח כנ"ל ועכ"פ הפיל פור נירה שמת גו משה כי חשב כי כגר מת משה סמנטל כה הם"ח

ואין עוד מי שיוכל לנטל הם"ח .

אבל מרדכי ואסתר היה להם כח לנטל הע"ז של המן ונשניל זה נימיהם קנלו ישרחל התירה מחדש כמאמר חז"ל קימו וקנלו קימו מה שקנלו כגר וזה קימו וקנלו קימו זה נחי' רגלין וקנלו זה נחי' ידין והוא התורה נעלמה כנ"ל : וזה נחי' מרדכי ואסתר מרדכי מר דרור דרור לשון הירות נחי' ידים כמ"ש דודי שלח ידו מן החור ואסתר הוא נחי' שוקין מה ירך נסתר כנ"ל וזה לשון פורים היינו ניטול הם"ח כמ"ש פורה דרכתי לבדי ומעמים אין לים אחי וע"י התרת מרדכי ואסתר היינו הידין ורגלין נחנטלו המינות ונתרנה התמונה נעולם על ידיהם כמ"ש ויהי אמן את הרמה וכם כחיב כאשר היתה נאמנ' אתו כי שניה' הם נחי' התמונה וזה נעשה ע"י הרוח כנ"ל וזה נחי' אסתר נרוח הקודש נאמרה היינו לבו נסח את רגליו כי עיקר העכו"ם חלוי נם שהיא נחי' רגלין כמ"ש רגליה יורדת מות וע"כ עיקר תיקון הם"ח ע"י וע"כ דייקא אסתר נרוח הקודש נאמרה אף שנאמת תיקון הם"ח הוא ג"כ על ידי מרדכי כנ"ל רק מחמת שעיקר הם"ח חלוי' וע"כ על ידה עיקר התיקון וע"כ נקראת המגילה ע"ש אסתר ושיינו דדייקא אסתר נרוח הקודש נאמרה כי הרוח הוא נלב ועל ידו נתגלה התרת כידים וכרגלים רק העיקר חלוי' נרגלים נחי' אסתר .

וזה נחינות עומר שעורים וזה נחינות מרדכי עין מור מור דרור היינו חרות על הלוחות שהוא נחינות התורה נגלה שהוא נהינות עין נעין שעורים זה נחינות אסתר נרוח הקודש כמ"ש כשעירים עלי דשא שהוא לשון רוח ונשניל זה כשנא המן למרדכי מלמו עוסק נעומר שעורים אמר להם עומר שעורים דידכו אחי ונלא אותו ולא נגיו כמבואר נמדרש כי ע"י עומר שעורים שהוא נחי' ידין ורגלין שהם נחינות המתים כף וריקודין נחנטל הם"ח כנ"ל . ונשניל זה לוס המן לעשות גנוה המתים אמה כי רלה לנטל כח של המתים יום של ספירת העומר שהוא הכח של מרדכי ואסתר .

ליקוטי

וופ"י אמר רבה בר בר חנא אמר לי ההוא טייעא תא ואחווי לך בלועי דקרח אזלי וחזאי · תרי ביזעי דהוי נפיק מינייהו קטרא שקל גבבא דעמרא ומשיי' בכיא ואנחי' ברישא דרומחיה ועיילי התם וכי אפיק הוי איחרך איחרובי אמר לי אצית מה שמעית ושמעית דהוי אמרין משה ותורתו אמת והן בדאין אמר לי כל שלשים יומא מהדרא להו ג'יהנם להכ כבשר בקלח' ואמרי הכי משה ותורתו אמת והן בדאין :

בלועי דקרח כדמיתח במדרש קרח מין הי' היינו נחי' סס"ח מינות וחזאי תרי ביזעי דנפיק מינייהו קטרא היינו נחי' החרון חף שנורמים במינות כמאמר חז"ל כל זמן סס"ח בעולם חרון חף בעולם ותרי ביזעי זה בחינות תרי נקבי החף שיוצח מסס העטן כת"ס עלה עטן בחפו ושקיל גבבח דעמרח זה נחי' עומר כנ"ל : ומשיי' במיח זה נחי' שעורים היינו נחי' מרדכי ואסתר נחי' ידים ורגלים בחינת המחחח כף וריקודין כי הרגלין הם חפיקי מים כי הם נחי' ערבי נחל כמאמר חז"ל רגלוהי דגר נם מינון ערבון לי' ערבין זה נחי' ערבי נחל חפיקי מים וחנחי' בריסח דרומחח · רומח דח רוח מ"ס שסוח מחרגע רוחות נחי הרוח כי

רש"י

בזעי בקעים דכתיב ותבקע הארמה וגו' קטרא עשן · שקל גבבי דעמרא לקח גיזת צמר ושרטו במים ומיחרך חיחרוכי הני גבבי ואף ע"פ שנרטו תוכו כמי' הניח הסכת ושמע · ושמעי' דקאמרי שהרי ירדו חיים שאולה · כל לי' יום · כל רחם אחד בקלחת שמהפכין תוכו כדי שיתבשל :

מורין יח

המס סיח ד' רוחות שסוח נחי' רוח סערים דנסיב בידין ורגלין כנ"ל ורחם הרומח סוח סערים כי תמנו מוצאות הרוח כמ"ש חיש חשר רוח בו · ותפקינהו ואחרך תחריבו תחריבו כתאמר חז"ל לח יחרוך רמי' וגיד לח יחי' ולח יחריך וסיינו ואחרך תחרובי לשון חיים ותריבת ימים כי ע"י ביטול הגאוה סיינו סס"ח שחכמה על תיקונה כנ"ל וע"י חכמה ימים ויחריך ימים כמו שכתוב שחכמה תחיה וכו' אמר ליה תניית להו ושמעית דאמרין משה אמת ותורתו אמת שהן תודים על האמת כי כשמתקרב ח"ע לנדיקים כדי לקבל מהם הרוח כנ"ל · ועי"ז נשנר הנאוה והס"ח ומז מכירין שפילו שהם מסערת דמותח אח גדולות שנורח ית"ש · ואמר לי כל תלתין יומין מהדר להו ג'יהנם להכח ואמרי הכי משה ותורתו אמת פי' רש"י בכל חרם כי כל דבר ים לו שורש ושורש התאוה הוא ר"ח כי ברהם חורם אמר הקב"ה שניהו עלי כפרה וזה בחינות תאוה ושאוה הזאת נשתלשל' בכל הנערבים בר"ח ובשביל זה גם קרח ועדתו מוכרחים לחיות חרטה בר"ח אבל שאוה היא מועיל להם כי עיקר שאוה בעוה"ז כי אי שערת בע"ם וכו' ואמנם בודאי לא נפטרין בזה שהודאה שהן מחרטין ומודין אדרבה ג'יהנם ע"כ מהדרת להו ג'יהנם להכח כי אין נפטרים בזה ואף על פי כן אין ג'יהנם בר"ח כאו בשאר ימים והג'יהנם של ר"ח היינו אבלה שחרטה שמתחרטי' ומודים ומתביישין זה בעולמו ג'יהנם שלהם וזהו דדייק ומהדרת להו ג'יהנם להכח דהיינו מה שמהדרת להו להכח שחוזרים ומודים הוא הג'יהנם שלהם ·

ויפ ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם כי תיתח בתכילתח אשר תשים לפניהם

ר' יוחנן בן נורי אומר משום ר' יהושע בן חנניה
אומר משום ר' יוסי הגלילי אומר משום ר' עקיבא
אומר משום ר' יהושע בן קרחה אומר משום ר'
אלעזר בן עזריה אומר משום ר' יוחנן בן נורי
אומר משום ר' יהושע בן חנניה אומר משום ר'
יוסי הגלילי אומר משום ר' עקיבא אומר משום
ר' יהושע בן קרחה אומר משום ר' אלעזר בן
עזריה אומר משום ר' יוחנן בן נורי אומר משום
ר' יהושע בן חנניה אומר משום ר' יוסי הגלילי
אומר משום ר' עקיבא אומר משום ר' יהושע בן
קרחה אומר משום ר' אלעזר בן עזריה אומר
משום ר' יוחנן בן נורי אומר משום ר' יהושע בן
חנניה אומר משום ר' יוסי הגלילי אומר משום
ר' עקיבא אומר משום ר' יהושע בן קרחה אומר
משום ר' אלעזר בן עזריה אומר משום ר' יוחנן
בן נורי אומר משום ר' יהושע בן חנניה אומר

שבידו . וזהו אמרי פינחס למתק ירקא
היינו על ידי החמירות והדיבור של מים
היסרחלי למתק ירקא למקומות שלרי'
לעשות תשובה יהיר לו הדיבור שיוכל
לעשות תשובה וזה ירקא שקול בחינות
תשובה המשקל ממש :

אך לדיבור שיהיר לו מ"מ לזכות כ"מ
על ידי כעור היינו שירחה שיהי'
כעור הש"י בשלימות שיהיה
כעודו לחין נגד כעור הש"י היינו על ידי
קטנות כי עיקר בחינות הדיבור הוא מכיוך
כמו שכתוב מי הוא זה מלך הכבוד היינו
מלכות פה כי כשתורה נאמר לתו' דיבורים
פנומים לפה פנוס לא די שלין דיבורי
התורה מהירים לו כי אם גם התורה עצמה
נתגשם ונחתם שם מפיו כמו שכתוב לא
ימוש ספר התורה הזה מפי' בחינות וימש
חשך היינו שלא יתגשמו ויתחשכו מפי' כי ע"י
שלין מתגיהין שיהי' כעוד הש"י בשלימות
היינו על ידי גדלות ע"ז אין יכולין לפתוח
פה נגחי' שגרו פימו דגרו בגאות כמעשה
דלוי בר סיסא שהעלוהו לבימה ועפת רוחו
עלי ולא חניגון . כי ע"י הגאות הוא נחי'
כו"ס וכו"ס כתיב פסילי אלהיהם תשרפון
באש וכל העומד לשר' כשרו' דמי וכתיבי
מכתם שיעורי' כמונח בגירסא לעניו שופר
של ע"ה וכיון שמכתם כתיב שיעורי' אין לו
כלי הדיבור לדבר עמהם :

אך כשהוא נזהר ושומר כעוד הש"ם
שיהי' בשלימות שהוא בזה בעיניו
ונמצא ע"ז יוכל לדבר דיבורים המהירים
בנחי' ושאר' אחירה מכעודו וש"ם מהירין
לו לתשובה ויכול לבוא לתשובה
שהירה לעומקא :

וכבוד בשלימות שיהא כ"ה על ידי וה"ו

שימשי' להוכה כי בלא וה"ו
נשאר כעד פה ועל ידי וה"ו הוא בחינות
כעד ולא ידוש כי כל מקום שנאמר וה"ו
הוא מוסי' היינו בחינות תוספות קדושה
היינו שמירת הברית כמאמר חז"ל כ"מ שאתה
מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה כי זה
תלוי בזה גמות וגיאו' כיצד שאמרו חז"ל על
פסוק ואתם אים נפש יקרה תצוד וע"כ
ברית מכונה בשם שדי כמו שכתוב אני אל
שדי פרה ורבה כי שדי שים די בחלקותי
לכל בני' וכשאינו שומר הברית היינו ע"י
בחינת הוא עושה עצמו לע"ה הוא מרחה
שלין די לו בחלקותו עד שבני' ע"ה וע"כ
פוגם בשדי' שים די בחלקותו לכל בריה
וכשאומר הברית הוא זוכה לאור המהיר לו
לחשובה כנ"ל ואור הזה הוא בחינת ט"ל
חורות הכלולים בזה של כעוד בבחינת הן
כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם בגד
שלש הם בחינת של חורות של מילוי שלש
אותיות רחשונות עם בגד שהם כלולים
בברית כי כאיש בבורתו ועש"ז נקרא בועז
בו עז בו תוקפא :

אבל כשאינו שומר הברית הוא מקלקל
של חורות ומשי' על עצמו
עול הפרנסה היינו של תלמוד כמובא
בזוהר מאן דזריק פירורין דגהמ' עניות
רדי' אבתרי' כ"ש מאן דזריק פירורין
דמוחא וזה בז עז בו כלול שני הבחי' היינו
ל"ט חורות מי שאומר הברית ול"ט מלאכות
מי שפוגם בו כי עז עם הכולל ג"פ ט"ל :
וזה משכן משכן שני פעמים שני פעמים
ל"ט כי ל"ט מלאכות נתרינן ממשכן ומי
שאומר אית נריעו לע"פ שהוא עושה
הל"ט מלאכות הש בחי' מלאכת המשכן

ליקוטי מוהרין

היינו משכן בבניני' בחי' ל"ע תורות
אך מי שפונה בבריח המלחכות שלו הם בבחי'
משכן בחודבני' בבחי' ל"ע מלקוח בחי' מרבעים
יכנו ולא יומי' היינו בחי' פנס הבריח שהוא
בחי' תוספות :

ושמירת הבריח יש בו שני בחי' יש מי
שזווגו בשב' ימי החול ומעפ"כ
הוא שומר אח בריחו ע"פ התורה שהיו
יונא מדיני התורה ויש מי שהוא שומר הבריח
שזווגו משבת לשבת והוא בחי' יחודא עילאה
יחודא תתאה וזה בחי' שדי של שבת שאמר
לעולמודי שהתם ס"ע מכל המלאכו'אה בחי'
יחודא עילאה ויש בחי' שדי של חול שגם בחול
יש למנותים ממלאכה להבירתה וזה בחי' מט"ט
שפולטנוחי' שבת ימי החול שהם שדי משנה
שמו כשם רבו כת"ם כי שמי בקרבו וזה בחי'
יחודא תתאה היינו שהקב"ה מלביש ס"ע
במט"ט בשב' ימי החול ומנהיג העולם על ידו :

וזה בחי' הלכה וקבלה קבלה היא בחינות
השתחוו לה' בהדרת קודש ר"ת קבל'
והלכה היא בחי' הריעו לה' כל הארי ר"ת
הלכה כמונח בכוונות השתחוו לה' בהדרת קוד'
זה יחודא עילאה היינו זווג של שבת וזה
בדית עלאה שהם עיקר השתחוויו' בבחי' וינוחו
בחי יום' וישתחוו לו והוא הדרת קודש בבחי'
בכור שורו הדר לו הריעו לה' כל הארי' זה
יחודא תתאה היינו זווג של חול שהוא בבחי'
מט"ט שפולטנוחי' שבת ימי החול שהם שדי
משנה וזה הריעו בבחי' מכו' הארי' זמירות
שמעו כי הוא בבחי' כנף לשון ולא יכנף עוד
מורך כי בו מחלנים הקב"ה בשבת ימי
החול כידוע .

וזה בחי' רזין ורזין דרזין רזין הוא בחי'
הלכה רזין דרזין הוא בחינות קבלה
שחלבשות הקבלה בהלכה הוא בחי' הנהגת
הקב"ה בשבת ימי החול שהוא יחודא תתאה
וזה בחי' נביני לבריך רזי לי רזי לבי לבריך
היינו קדושת הזווג יש בו שני רזין היינו יחודא
עילאה ויחודא תתאה . וזה שאמרו חז"ל יפי
כנוד ה' לעולם שר העולם אמרו בשעה שאמר
הקב"ה לחילנות למינהו נשאו דשאים ק"ו
בעלמן מה חילנות שהם גבוהים ואינם
תכופים אמר הקב"ה למינהו כ"ש אתנו
קעניים ותכופי' שנרי' לנחת למינהו פתח
ואמר שר העולם יפי כנוד ה' לעולם כי בחמת
גדולים שזווגן אינם תכופים רק משבת לשבת
בהזירה להם התורה על שמירת הבריח שישמרו
את עלמו כמו שכתוב ושמרו בני ישראל את
השבת ר"ת ניאה כל שכן שהם בחינות דשאים
שזווגם תכופים בכל ששת ימי החול מכ"ש
שנריכים לשמור את בריתם שישמרו את עלמם
למיניהו מיד כששמע שר העולם שהוא מט"ט
שפולטנחי' ששת ימי החול בחינות דשאים
בחינות יחודא תתאה פתח ואמר יפי כנוד ה' כי
על ידי שמירת הבריח הכנוד בשלימות כנ"ל .
נמצא שע"י שמירת הבריח שהוא יחודא
עילאה ויחודא תתאה היינו מחילנות ודשאים
גדולים וקטנים זווג של שבת וזווג של חול
בחי' קבלה והלכה רזין ורזין דרזין הוא הכנוד
בשלימות כנ"ל וע"י הכנוד זוכה לדיבור וע"י
הדיבור יכול לבוא לבחינות התורה לעומק' כנ"ל

רמ"י

וזה שאמר רבה בר בר חנא
זימנא חדא הוי אזלינן בספינתא
וחזאי להאי ציפרת' דהוו קאי עד קרסולי'
במיא ורישי' ברקיע
ואמרינן לית מיא

וחזינן להאי ציפרת' כו' ה"ג ולחתרי' ליכא מיא היינו סבורין שהיו עמוקין הרבה ולא קאי במי' אלא עד קרסולי' חזינא . גרסינן אח מעלה לבר מגרמא . מרש עלי' ולא מסו' דעתיקא מיא מהלך שבע שנים לא הגיע החזינא בקרקע .

ובעין

ובעינן למיחת לאקורי נפשין נפק ברת קלא ואמר לן לא תחותי להכא דנפלא לי' חצינא לכר נגרא הכא הא שבע שנין ולא מטי לארעא ולא משום דנפישא מ"א אלא משום דרדיפא מ"א אמר רב אשי האי ויון שדי הוא דכתיב ויז שדי עמדי ׃

חלח משום דרדיפי מיא מתוך תריפות הנהר לח הי' נגלל עדיין ולח מחמ' העומק בלב' ויז שדי עמדי דחקו מגיע לרקיע ׃

ליפרחח זה נחי' דיבור שבוח ממעי בין הדגש שהוח נהשוה ממין דוברין ונוקבין ובין השמים שהוח חנוחח החורם כמובח במדרש על מלורע שלריך להביח שני לפרים יבח פטטיח ויכפר על פטטיח וזהו דקלי עד קרסוליו נמיח כי מחחר שהדיבור לריך להחיר לו בכל המקומות שלריך לעשות בס חשובה הוח לפעמים וחגל מרגלותיו וחשכם שהדיבור לרי' להחיר בחדש שהוח למטה בחדרגה פחותה וע"כ נקרח דקלי עד קרסוליו נמיח ואמרינן ליח מיח היינו שבבינו שמ"ח לזכות לדיבור חלח ע"י כבוד בשלימות שיהיה החדש חפם וחין וזהו ליח מיח שהחדש יחזיק עלמו לחין ובעינן לנחוחי לשון שפלות כיינו להיות שפל ועניו לך שהי' לחוקורי נפשין לשון חוקיר חנוש חפי כי יודעין ביזוי הגדלות וע"כ לריך להיות שפל ועניו וזהו נחי' עניווח שהיח חכלית הגדלה וזהו ובעינן לנהוחי להיות שפלים ועניוים לחוקורי נפשין ועייז נחי' יקר כי בגלוח מבוזה

מאד נפק ברת קלא ואמר לא תחותי להכא בשביל לחוקורי נפשין לא תחותו להיות שפלים בשביל זה כי זה עניווח היא תכלית הגדלות דנפלא חצינא לכר נגרא שבע שנין לא מטיא לארעא שבבח קול הודיעם להם סוד הגדלות כדי שיתרחקו עד קלה לחרון ולא תחותו להכא כמאמר חז"ל מפד מאד הוי שפל רוח היינו שהודיע' להם שהגדלו' היא מבפילות החתפארת והבלוח של הקב"ה שהוא לבושו כמ"ש ה' מלך גלות לבש וזה דנפלא חצינא נחי' לבוש כמ"ש וחלבו מעמר בר בגרא זה הקב"ה כמ"ש המקום בחים עליותיו וכמאמר חלקיכ' בגר הוא מבפיל' בלבוש הזאת בחהוו' גדלות שהו' שבע נחי כו"ס שע"ז גלו ישראל מארלם כמאמר חז"ל לא גלו ישראל עד שעבדו בה שבע נחי כו"ס ובשביל זה בקרא כו"ס בלשון חפארת כמ"ש בחפארת חדם לבבח בית כי זה מבפילת החתפארת ולא מטי לחרעא היינו שע"י העון זה עדיין לא חזרו לארלם ולא משום דנפישי מ"א לא חאמר שבשביל זה לא חזרו לארל' מחמת דנפישי מיא נחי' כי רבים הגוים החלה שהם נחי' מים רבים חלא משום דרדיפי מיא שהם רודפים אחר הכבוד שהוא בחי' אל הכבוד הרעים ה' על מים רבים על ידי זה לא חזרו לארל' אמר רב אשי אלא ויון שדי הוא היינו יחודא עלאה יהודא תחתא שע"י יחודא עלאה ויחודא תחתא הכבו' בשלימות וע"י כבוד בשלימות זוכין לניפרחא שהוא הדיבור שהוא ממעי בין מיא לרקיע כנ"ל וזיז הוא יחודא תחתא נחי' מט"ט נחי' מכב' אחר' כנ"ל כי ח"ת במרמים עוף ה' יש בשעה שמפרים את כנפיו הוא מהש' את השמש וזיז שמו וזה נחי' יחודא תחתא בהינות מכב' אחר' שבו מחלבש בריח עלאה שהוא השמש שדי אל נחינות יחודא עלאה ׃ כנ"ל ׃

ליקוטי

וזה מני ה' יחודא עלאה הוא שמו יחודא
תתאה וכנודי לאחר לא תתן זה בחינות
כבוד בשלימות ותהלתי לפסילים זה בחי' הדיבור
כמו שכתוב תהלת ה' ידבר פי הכל כנ"ל :

תהלה לדוד מרוממך כו' ומה שאנו רואים
שע"פ הרוב הלומדים חולקים על
הצדיקים ולוברים על הצדיק גאוה וכו' זה
בחינת גדול מאת הש"י כי ים בחי' יעקב ולבן
יעקב הוא הצדיק המחדש חידושין לתורייתא
ולומד תורתו לשמה וטובו גנוז וצפון
לעתיד כמו שאמרו למאר לקבל שכרם וע"ש
שאכרו לבסוף על שם זה נקרא יעקב לשון
עקב וסוף שכרו לבסוף : ולבן הוא ת"ח ש"ל
יחודי שתורתו להתייהר ולקנטר ות"ח כזה
נבילה טובה מימיו :

וזה יהוא שאינו נקרא ת"ח אלא ע"י תורה
שבע"פ כי זה שיודע ללמוד חומש אינו
נקרא ת"ח אלא זה שהוא בקי בגמ' ופוסקים
וכשלומד בלא דעת נקרא לבן ע"ש ערמימות
שנהנם בו ושונא ורודף את הצדיקים נדיק עליון
ונדיק תחתון כי שכינתא בין תרין נדיקיא יתבה
כמ"ש בזוהר נדיקים ירשו ארץ נדיקים תרי משמע
ואני נדיקים אלו הם זה הצדיק שחידש זאת התור'
שבע"פ זה נדיק עליון ונדיק התחתון זה שלומד
החידושין ותורה שבע"פ היינו שכינתא כמ"ש
מלכות פה ותורה שבע"פ קריון לה וכשהשכינה
בנקרא תורה שבע"פ בתוך ת"ח שד יהודי זה
נקרא גלות השכינה וחז"ש לו פה לדבר על נדיק
עתק וכו' וכשהצדיק לומד בקדושה ובטהרה אזי
דין ופסק שחידש אזה תנא או נדיק אחר ע"י
נעשה בחי' נסיקין ונסיקין זה בחינת התדבקות
רוחא ברוחא כי הפסק הוא דיבורו של התנא
ודיבור הוא החיות כמו שכתוב לנפש חי' ותרגומו
לרוח ממללא ורוח ממללא היינו הנפש חיה
הוא מתורה שבע"פ שחידש כי משם מונקה
כמו שכתוב תונקו הארץ נפש חיה נאמר

מוהרן

בשעה שמחדש התנא אזי חידוש ומדבר זאת
החידוש זאת הדיבור בעלמו הוא בחינות כתורה
שבע"פ שחידש כי משם מונקה כמ"ש תונקו הארץ
נפש חיה • נאמר עכשיו כשלומדים את החידוש
הזאת וכשמכניסין הלימוד והחידוש בתוך פה נאמר
שמדבקין רוח הצדיק שחידש זאת החידוש עם רוח
ממללא היינו עם הדיבור הלומד זאת החידוש
עכשיו וזאת ההתדבקו' רוחא ברוחא נקרא נסיקין
נאמר כשלומדין אזי הלכה שחידשו התנאים ע"י
התדבק רוח התנא עם רוח הלומד ולומה כאלו
נאמר ע"ש עם התנא • אבל ת"ח שד יהודי
כשלומד נמרא או פסק דין עליו כתיב נעתרות
נסיקות שונא כי התנא הוא יכול לסבול רוחו של
ת"ח שד יהודאין כי מי יכול לסבול לנסק ע"ש עם
נבילה כמ"ש שנבילה טובה הימנו ואפי' צדיקים
שבכור הלכו לעולמו' וכשאנו לומדין תורותיהן ע"י
התדבק רוחם ברוחינו כאו שאמרו חז"ל שפתותיהם

דובבת בקבר וזה על ידי בחינות נסיקה •

וזה בחי' ויסק יעקב ברחל ויסא קולו ויבך פי'
רש"י שנפש ברוח הקודש שהיה נכנסה
עמו לקבורה רחל בחי' תורה שבע"פ שהיא ברחל
לפני גוזזיו שהכל גוזזין ופוסקין ממנה הלכות
והם נעשים לבושין כמו שכתוב וגם כבשים
ללבושיך כמו שכתוב אמלא לך קנין תחים לנו
כשחדש כאר לומד תורת התנא אזי התנא נוסק
לאותו והוא נוסק התנא וגורם תענוג גדול
להתנא כמ"ש שפתותיו לובבת בקבר וכו' וזה
בחינות ויסק יעקב הוא התנא ברחל היא התורה
שבע"פ שחידש שנסק ודיבק את רוחו ברוח הקודש
שבשכינה ויבך שנפש ברוח הקודש שלו שהוא
מפיו והכניס בתוך התורה שבע"פ ורמה שבגלות
הזה ע"פ הרוב הלומדים אינם הגונים נאמר שע"י
לימודם שילמדו לא תכנס רוח הקודש של רחל של
תורה שבע"פ לקבורה שאין שפתותיו לובבת בקבר
ע"י לימודו של רשע ועל ידי זה ויבך על גלותו •
ועוד שלפעמים הלמדן לומר אזי חילוק בשם
אמתו ולא בשם התנא נאמר שע"י אינו נכנס עם
התנא

ליקוטי מוהרן כא

התנא לקבורה כי אין לומר בשם אמרו ואם יקשה לך הלא תיכף כשלומד הלמדן החידוש של הצדיק שבע"ת אין לקליה כמ"ש היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך • וזה ויהי כשמוע לבן את שמע יעקב בן אחותו היינו כשהלמדן יודע שמע יעקב שיעקב בן אחותו בחי' כסרות שלמד ואמר זאת התורה בכסרות לשמה ויעקב שיינו התנא נייח לקלי' ויר' לקראתו ומחבק ומנשק לו שיינו שע"י לימודו מחדבק רוח התנא ברוחו זה בחי' נשיקין ויבא אל ביתו שמניח את רוח התנא לתו' התורה שלומד עכשיו כי שם ביתו כמ"ש ותולח האר' נפש חיה ויספר ללבן לשון ספיר ואומר שרוח התנא מאיר להלמדן ומנהר לו את הדברים האלה פירש"י שלא בא אלא מתוך אונס לחין שנטל ממנו ממונו פי' שרוח התנא מודיע להלמדן שלא בא התנא לבחי' בזאת שיסבול תורתו משמעות ערמימיות אלא מתוך אונס לחין שנטל ממנו כדי בשמאלה עושר וכבוד כדי להמשיך להם שפע נשמות כשידע הלמדן כל זה יאמר לבן אך עלמי ובשרי אתם דהיינו שיתקשר הלמדן עם התנא בהתקשרות גדול ויבא עמו חדש ימים ויתייבב בדבר עם רוח התנא איך לחזור בתשובה • לחדש ימיו שעברו בחב' בחי' מתחדש כאשר נעוריכי : אבל ת"ח שד יהודי לינו רוחה כל אלה ושינו שומע שמע יעקב בן אחותו ויאמר לו אחי אתה שלבן אומר ואותר שגם התנא לא אמר תורתו אלא בערמימיות ואין בם שום צד כשרות ואומר שהוא אחיו ברמאות שכולו רמאות ח"ו ואינו רוצה להחזיר בתשובה ודומה על צדיק עתק בגאוה וכו' •

ודע שזה מבוון אחת הש"י שהקב"ה מפיל חיוב צדיק גדול בפיו של הלמדן

ליקוטי מוהרן כא

התנא לקבורה כי אין לומר בשם אמרו ואם יקשה לך הלא תיכף כשלומד הלמדן החידוש של הצדיק שבע"ת אין לקליה כמ"ש היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך • וזה ויהי כשמוע לבן את שמע יעקב בן אחותו היינו כשהלמדן יודע שמע יעקב שיעקב בן אחותו בחי' כסרות שלמד ואמר זאת התורה בכסרות לשמה ויעקב שיינו התנא נייח לקלי' ויר' לקראתו ומחבק ומנשק לו שיינו שע"י לימודו מחדבק רוח התנא ברוחו זה בחי' נשיקין ויבא אל ביתו שמניח את רוח התנא לתו' התורה שלומד עכשיו כי שם ביתו כמ"ש ותולח האר' נפש חיה ויספר ללבן לשון ספיר ואומר שרוח התנא מאיר להלמדן ומנהר לו את הדברים האלה פירש"י שלא בא אלא מתוך אונס לחין שנטל ממנו ממונו פי' שרוח התנא מודיע להלמדן שלא בא התנא לבחי' בזאת שיסבול תורתו משמעות ערמימיות אלא מתוך אונס לחין שנטל ממנו כדי בשמאלה עושר וכבוד כדי להמשיך להם שפע נשמות כשידע הלמדן כל זה יאמר לבן אך עלמי ובשרי אתם דהיינו שיתקשר הלמדן עם התנא בהתקשרות גדול ויבא עמו חדש ימים ויתייבב בדבר עם רוח התנא איך לחזור בתשובה • לחדש ימיו שעברו בחב' בחי' מתחדש כאשר נעוריכי : אבל ת"ח שד יהודי לינו רוחה כל אלה ושינו שומע שמע יעקב בן אחותו ויאמר לו אחי אתה שלבן אומר ואותר שגם התנא לא אמר תורתו אלא בערמימיות ואין בם שום צד כשרות ואומר שהוא אחיו ברמאות שכולו רמאות ח"ו ואינו רוצה להחזיר בתשובה ודומה על צדיק עתק בגאוה וכו' •

ודע שזה מבוון אחת הש"י שהקב"ה מפיל חיוב צדיק גדול בפיו של הלמדן

לקוטי

סלמדן היינו הלמדן דובר רשות על סלדיק כדי שהלדיק יקח התורה שבע"פ מיינו השכינה מהגלות שנפח הלמדן ומעלה לוחש לשרשה מתדרגה למדרגה מתחילה לבחי' חיבוק ולח"כ לבחי' נישוק ולח"כ לבחי' זווג כמ"ש לחי חנללת השרון בתחילה היא ירוק' כחנלת כמ"ש לחתר ירקרקות היתה וזה בחי' חיבוק וימינו תחנקני כי השמחה בא מהלב כמ"ש נתת שמחה בלבי והלב הוא בינה שהם יין המשמח שהוא עלמא סחיט' בחי' ויין ישמח לבב והלדיק שנופל לתוך פה הלמדן שהלמדן דובר עליו עתק והוא מבין שהלו הדברים שהלמדן דובר עליו הם ירופים מלוחיות שבתורה שבע"פ ומבין מהיזה הלכות נעשו הדבורים הלו ומקבל לוחם בשמחה ובלהבה כמ"ש חז"ל הנעלבים בו' שמחים ביסורים ועושים מלהבה ולהב' שהלדיק מקבל לת החרפה בלהבה וזה בחי' חיבוק וימינו תחבקני וע"י השמחה בשמח ביסורין ומעלה לבחי' לחי חנללת השרון לבחי' לב כמ"ש נתת שמחה בלבי והוא בחי' זוג לבני שבבחי' תורה שבע"פ הנקראת זוהר כמובן בזוהר הלמלת לח הכה משה רבינו ע"ה לת הלור לח היו לריכין לעורוח כ"כ בתורה שבע"פ וזה בחי' וירק לת חניכיו שחנרסם הוא בחי' ימין בחי' חיבוק וירק זה בחי' קו הירוק שנמש' מבינה ומקי' לת כל העולם וחניכיו זה בחי' חסדים כמובן בתדרם לשון חניכתו ששמו חנרסם בשמו היינו שקו הירוק מבחי' חני חנללת בחי' לתחר ירקרקו' שלת עליו' ים לשכינה ע"י חיבוק ימין ועיק' בינה ע"י חכמה שלז רלוי לזווג כמ"ש לשמש לחותי בת לחי לח בת לחי וכו' ולז ותהי לי להשה שלז היא רלוי לזווג ולימת בפירוש מפרש דבריהם שהשיקין הוא ע"י

מורין

החכמה כשהעורדים משפעים עליונים שהן נלח והוד עליונים לבחי' זווג לבחי' שהדבקות רוחא דרוחא הלי נהעורדין נלח והוד תחתונים לזווג להחדבקא גופא בגופא נמלא כשהלדיק משכיל בחכמתו ויודע מהיז' לירופין של תורה שבע"פ נעשה הלו הלירופין שהלמדן דובר עליו והלדיק לומד הלו הלירופין ועושה מהם לירוף הלכה שהיא מקודם שנחקלקל כשיש לו זלת החכמה הלי ע"י החכמה הזלת השכינה היא מנחינות שוכנת העמקים מבחי' נשיקין נחי' שפתוחיו שושנים בחי' לחדבקות רוחא דרוחא והלי מהעורר זווגא דגופא בגופא שהשכינה בין שרין לדיקים יחבא בין לדיק עליון שהוא החבא שחידש זלת התורה ועכשיו תשפיע בא ובין לדיק התחתון הלומד להתורה ומעלה להשכינה מיין מוקנין כדי שתחדבק וזה שפתוחיו שושנים ע"י נחי' נשיקין נוטפות מור עובר לשון מעבר לעבר היינו שנוטף להשכינה ריח טוב משני עברי' מלדיק עליון ומלדיק התחתון וזה הדודלים נתנו ריח שהי דודים היינו שני הלדיקים נתנו ריח:

וזה שאמר רבה בב"ח לדידי חזי לי הורמיז בר ליליתא דהוה קא רהי' לקופא דשור' דמחוזא ורהיט פרשא כי רכיב סוסיא מתתאי ולא יכיל לי זימנא חדא הוי מסרגין לי' תרתי חיותא וקיימין לתרי גשרי דדונג ושוור מהאי

רש"י הורמיז שד הוא כדלמריע בסנהדרין מפלנך ומחאי להורמיז לקופת דשורת על שיני החומה והאי שובלת גהודיע לקוחיו של בקב"ה שמרחם על בריותיו ולימנו נותקרבות לחלו להזיק וגם שלח לנחת בדרך יחידי ורהיט פרשת לפי תומו ולח יכיל לי' שהי' השד רק בינות' עיהו הסרם לח הי'

מהאי להאי ומהאי להאי ונקיט תרי כסא דחמרא בידיה ומורק מהאי להאי ולא נטפי מינייהו נטפא לארע׳ ואותו היום יעלו שמים ירדו תהומות הוה ושמעית מלכותא וקטלי׳

מתכוין לכך • מסרגין שהי׳ חוכף ומהנח נתונין על הפרילות תרי גסרי דדונג • שם תותו נהר והיו דמוקיס זה מזה והיל מלגג מפרילה זו לפרילה זו תרתי כסי דחמרא שניהם מלאים יין והוא מור׳ הרוייהו ביחד זה בתוך זה נהלי דקא משוור ולין כספך לפילו טפה לחת ולא״פ שהי׳ תותו היום רוח סערה שהי׳ עולים יורדי הים בתיות על לב השמים ויורדים על תהומות מכח הרוח ולא״כ לא נפלה טפה לארץ יעלו שמים וגו׳ פסוק הוא גבי יורדי הים בתהילים • שמעי׳ כי׳ מלכא וקטלי׳ לי׳ מלכא דשילא שלין דרכו של אל להרוות לבני אדם והרגוהו מפני שהי׳ מגלה סודם ואית דאמרי כי׳ מלכא קיסר שהי׳ ירא שלא יטול מלכותו שהי׳ תותו של מחדש שכח על שילה והי׳ דר בין הגשרים :

פירש״י שד ת״ח שד יסודלין וזה נר ליליתא כתונא במדרש מין ידע משה בין יום ללילה כשהיה נרקיע • ומונח כשלמד עמו תורה שנע״פ ידע שהוא לילה ואם נר ליליתא שעוקר הלמדן מתור׳ שנע״פ והוא רהיט אקופא דשור׳ זה נדיק הדור שת״ח שד יסודלין רודף את פנדיק הדור שנמשל לחומה כמאמר חז״ל ת״ח שלין נדיך לנטירותא ע״ם ורהיט פרשה פירש״י לפי תומו • פרשה זה התנא שחידש זאת החורה ופירשה אותה יפה והוליך לאור תעלומה גם אותו רוד׳ אבל לפי תומו כי ת״ח שד יסודי היינו מכוין לרדו׳ את התנא וזאת הרדיפה נעשה ממילא כי רכיב סומיא מאחאי כי הלמדן ע״י שלומד תורת התנא עי״ז מחזיר נפשו של התנא לתו׳ גופו של התנא החזרת נפש לגו׳ כמו רכיבת הסוס שהשוה עפיל׳ לו וזה מאחאי כי התחמיני׳ גורמים בלימודם לסרכיב נפש התנא על גופו

על גופו כמ״ש שפתותיו דובבות כו׳ • אבל ולא יכול לו שהתנא לא יכול לשמוע בשיקות כי נגיל׳ טובה היינו ונעתרות בשיקות שונא והתנא נורח ממנו ולא יקשה לך איך הוא היה מחזיר תורתו של התנא ללמדן למוטב ולדרגה שלתום׳ לו גדלות ביותר ואיך בא זה שמחורם הקדושה של התנ׳ יכול הלמדן להכשל ותיר׳ על זה זיתנ׳ חדא הוי מסרגין ליה תרתין חיותא כי לפעמים התנא נופל לאיזה שגיאה דקה מן הדק׳ כדי שעי״ז ימשוך לעולם תרתי חיותא כי יש שני מיני חיות רוחני אורך ימים דימינה ואיזה נשמי בשמאלה עושר וכבוד והתנא מהמת דבקותו בעלומה בחיות הרוחני אינו מחיר ח״ע ח״ן מכל וכל מחיות הרוחני ומחמת שהוא נפל לבחי׳ הלימוד בשביל חיות נשמי קיימין אחרי גסרי דדונג ושוור מהאי להאי כמו אדם שעומד על גסר של שעוה ואינו יכול לעמוד קופ׳ על גסר השני ומחמת שגם שני של שעוה קופ׳ על הראשונה קופן מהאי להאי כן התנא עיקר לימודו תמיד לשמה ומחמת שצריך להמשיך חיות נשמי לעולם מפילין אותו ללימוד שלא לשמה אזי נוטלין ממנו לימוד בחי׳ לשמה ושוור מלשמה לשלא לשמה ומחמת קדושתו ופריצותו שוור וקופ׳ משלא לשמה ללשמה כי זאת הבחי׳ אינו כמו גסר של דדונג שאין יכולים לעמוד עליו שוור לתוך לשמה ומלשמה מחמת הכרח לטובת העול׳ שוור מהגסר הזאת שהיא אינו עכשיו כמו גסר של דדונג ושוור מזה לזה ומזה לזה ועי״ז ים בתורתו בחי׳ ופושעי׳ יכשלו גם התיקון לכל הכ״ל ונקי׳ חרי כשם דחמרא בידי׳ כי יש שני בחי׳ יין בחי׳ תורה שבע״פ בחי׳ יין מלכות רב ובחי׳ בינה לבת שמחת כלב ויין ישמח לבב גם הוא בחי׳ יין ומורק מהאי להאי שימשיך קו ירוק

ליקוטי

מהאי להאי נגחי׳ וירק את חניכיו כנ״ל ׳
וזה חיבור. שיקבל מהכנה את הדיבור
וישמח בישורין עי״ז הסכינה שהיא תורה
שבע״פ הוא נגחי׳ חיבור נגחי׳ הוי כחבילת
ירוקה כחבילת שיהי׳ החיבור בשלימות וזה
ולא נטפח מיניהו לחרעא ואותו היום
יעלו שמים ירדו תהומות הוה היינו
שהסכינה יהנה בין תרין לדיקין לדיק
עליון זה נחי׳ יעלו שמים ירדו תהומות
זה נחי׳ לדיק תחתון זה נחי׳ נשיקין נחי׳
נוטפות מור עובר כנ״ל וע״י מה נעשות
נחי׳ נשיקין נחי׳ נוטפות מור עובר ע״י
החכמה כנ״ל וזה ושמע מלכותה וקטלי׳
היינו שיסכיל וישמע את התורה שבע״פ
הנקרא מלכות פה ויסכיל מלירופיו היוצאים
מפ״ה שד יהודי ישמע ויסכיל בשעה
ששומע החירופין והנידופים היוצאים מפה
פ״ה שד יהודי ישמע תורה שבע״פ ע״י
קטלו׳ כי עיקר חיו׳ של הקליפה והסדרין חיים
אלא מיניהו הסכינה כל זמן שהיא חיה
בשלימות ויש לה חיזה חסרון אזי יש להם
חיות : כשמעלין אותה לנחי׳ הכמה ששם
עיקר נייחה וכשנגיית בשלימות עי״ז וקטלי׳
לשד יהודי וז״פ :

תהלה לדוד תהלה לשון עירנוג כמ״ש
ובמלכיו יהיה תהלה דוד זה
נחי׳ תורה שבע״פ היינו כשהתורה שבע״פ
מופלת ונחערבב לצירופים אחרים כנ״ל
אחרות׳ חלוקי המלך התרוממות שלה ע״י
חלקי נחי׳ חסד אל כל היום המל׳ לנחי׳
נייחה לנח שהלב נגעם כמל׳ נמלחמה
ואנרכה שמך היינו אח״כ מעלה את התורה
שבע״פ לנחי׳ חכמה כנ״ל שנקרא נרוך
ע״ש ריבוי דנרכתן כי החכמה היא
מקור שנרכה ׳

מוהרן

אשרי העם יודעי תרועה וכו׳ להמשי׳
השבתם שלימה ח״ת חלה עד
שיאנר תאוות ממון ושנירתה הוא ע״י צדקה
כי אימא נזהר רוחא נחית לשכך שמימא
דלינא וכד נחית רוחא לנא מקבל ליה
נחדוה דנונגא דליואי רוחא זה נחי׳ צדקה
שהיא רוח נדיבה על ידו מקרבין חמימות
תאוות ממון וזה נחי׳ יבאר רוח נגידים
שהרוח ממעט תאות הנגידות והעשירות נגונא
דליוואי זה נחי׳ משה ומתן נחמונה ששמח
בחלקו ואינו חוץ להעשיר כי הנגינה זה
המשה ומתן כמ״ש שלו זמרה ותנו חוף
חדוה זה ששמח בחלקו וזה נחיצה קטרת
שמקטר חימוס הלב עם הרוח וזה קטרת
יסמח לב וזה נחי׳ יסימו קטרה נחפ׳
שע״י נחי׳ קטרת הנ״ל נתנטל נחי׳ נזעת
חפך תחכל וזה נחי׳ התגלות משי׳ שחזי
יתנטל חמרת הממון כמ״ש ומשליכו חיס
חלילי כספו וחלילי זהבו וזה נחי׳ רוח
חפינו משיח ה׳ וכל זמן שיש זאת של
ממון נעולם חרון אף נעולם וכפי הביטול
של כו״ס זאת כן נתנטל החרון אף נחי׳
רוח חפינו משיח ה׳ ונתתי׳ חסד נעולם
נחי׳ ועושה חסד למשיחו וכשיתגלה חסד
הזה יתמי׳ הדעת שהיא נין הסיח נחי׳
ואני נרוב חסד׳ אבוא ביתך כמ״ש נזוהר
ואמונה דא זמין למיבנה כי מקדשך כי
הדעת הוא נחי׳ בית כמאמר חז״ל מי שיש
בו דיעה כלו נבנה בית המקדש וכו׳ :

וזה נחינות התגלות התורה של לעתיד לנא
כמובא בזוהר שלעתיד יתגלה תורית׳
דעתיקא מתימאה כי עיקר קבלת התורה
ע״י השכל שהוא משה משיח כמ״ש עיר
גבורים עלה חכם , ומי שיש לו נחי׳ משה
משיח יוכל לקבל תורה ויכול להמשי׳

סתרם

ابراهيم حافظ بن حافظ احمد الحلبي ثم
الدمشقي الشافعي ولد سنة ٧٧٣ وتوفي
سنة ٨٤١ وله تصانيف منها شرح الشذور
لابن هشام وشرح الفية العراقي في
الحديث وشرح الفية ابن مالك في
النحو وشرح الفية السيوطي في
اصول الفقه وشرح الورقات في
اصول الفقه وشرح الفية ابن
معطي في النحو وشرح الفية
العراقي في الحديث وشرح
الفية السيوطي في النحو
وشرح الفية السيوطي في
اصول الفقه وشرح الفية
العراقي في الحديث
وشرح الفية ابن
مالك في النحو
وشرح الورقات
في اصول
الفقه

ابراهيم حافظ بن حافظ احمد الحلبي ثم
الدمشقي الشافعي ولد سنة ٧٧٣ وتوفي
سنة ٨٤١ وله تصانيف منها شرح الشذور
لابن هشام وشرح الفية العراقي في
الحديث وشرح الفية ابن مالك في
النحو وشرح الفية السيوطي في
اصول الفقه وشرح الورقات في
اصول الفقه وشرح الفية ابن
معطي في النحو وشرح الفية
العراقي في الحديث وشرح
الفية السيوطي في النحو
وشرح الفية السيوطي في
اصول الفقه وشرح الفية
العراقي في الحديث
وشرح الفية ابن
مالك في النحو
وشرح الورقات
في اصول
الفقه

ומיכ ומיכ ומיכ

ליקוטי מוהרין כד

וזה נחי' עין של ג' רגלים ועין של ד' רגלים שהשני עיניים הם השני שכליים:

וו"פ אמר רבה בר בר חנא
אישתעו לי נחותי
ימא בין גלא לגלא
חלת מאה פרסי
ורומי דגלא חלת
מאה פרסי וימנ' חד'
הוי אזלינן באורחא
ודלינן גל' עד דחזינן
כי מרבעת' דכוכב'
זוטא דהוי כמבזר
ארבעין גריואביורא
דחרדלא ואי דלינן
טפי הוה מקלינן
מהבלא ורמיא לה
גלא קלא לחברתה
ואמרה לה חברתי
מי שבקית מידי
בעלמ' דלא שמפית
וניתי אנא וניחרביה
אמר' לה פוק חזי
גבורת' דמרך דאפי'
כמלא חוטא דחלא
לית דעובר' שנאמר
האותי לא תיראי
נאום ה' כו':

רש"י
בין גלא לגלא כו' ס"ד משום דלחמרי' בסמוך ורמת גלא קלא לחברי' קיצטריך לאשמועינן דמבלם מחות פרסי שמע קולו של חבירו דלינן גלא יותר מעיטו' גבהו האליכני למעלה עד לרקיע ח"ג הגלא דרקיע נפיש עד מהלך קרוב לת"ק שנה בין הרקיע לארץ' מרבעת' שביניה דכוכבא זוטא כוכב קטן שבקטנים ביותר בית זרע חרבעי' כור של חרדל דנפיש מכל שאר זרעי' מקלינן מהבלא נשרפין מהום הכוכבי' ורמת ליה גלא נהן קולו כלומר נשק כדוגמת תהס אל תהס קורא לקול וגו' ושמא המלאכים המתוגים עליהם הם • שבקית מידי בעלמא וכו' מצני שהגביה כ"כ הי' מכיר ס"ל חון לספת היס ושטף את הע נס ונ חרבי' מפני טון הלוך אמר ליה גלא לחבריה פוק חזי גבורתא דמרך וכו' כלומר אין לי רשות לנגוח כמלא חוטא דחלא כמלא רוחב החוט חיני יכולנחת חון מן החול שנת חר החוטי לא תירחו תלמודא קאמר:

נהומי יומא היינו תמציתי יומא דחורייתא לזה העולם דין גלא לגלא חלת מאה פרסי שהוא נחי' שין הכ"ל ורומי' דגלא חלת מאה פרסי שהיא נחי' עין שני' הנ"ל והנלים הם הנפשות נבחי' להלי קול' נת גלים שהיא נת חבהן דין גלא לגלא חלו החכמים שהם דין גלא לגלא היינו מחברים כל הנפשות נבחי' ולוקח נפשות חכם חלת מאה פרסי שהי' נחי' שין לחת ורומי' דגלא חלת מאה פרסי היינו להעלות הנפשות זה נחי' שין להרת זימנא חדא חזלינן בחורחא היינו שהנחנו נכנסנו לעורר זיוג בנקבא חורחא כמ"ם חרחי ורבעי ודלינן גלא היינו שדלינן הנפשות למעלה נבחי' עיר גבודים עלה חכם עד דחזינא כי מרבעתא דכוכבא זוטא היינו שגרמנו זווגא עלאה מרבעתא זה נחי' זווג כמ"ם חרחי ורבעי שכיונא נקראת בשעת זווג כוכבא זוטא כמוצא בזוהר חיתעודית נקודה זעירא מגו רחימותא כדין אתחברא נבעלה ע"ם והוה כמבזר חרבעין גריוא ביורא דחרדלא כמוצא בזוהר הא' ח'כ חיתעבר' אתתא ולא יכילת לאולדא עד דאתיא נחש ונחי' בערייתא כדין אחפתחת ונפיק מינה דמא והוא שחיט דמא וזה נחי' ביורא דחרדלא היינו נחי' טפח דם כחרדל דנפיק מינה מחמת הנשיכה בניח הזרע ביורא פי' רש"י בית זרע ומח"כ חולידת והאולדה הזא' היא התורה כנ"ל והחור' הזאת היא הולכת דרך חרבעים יום היינו נחי' שאר חיותא שהם חרבעים עשרה לכל שעור כמוצא שם וזה נחי' חרבעין גריוא נחי' חרבעין חיותא שהם חרבעים יום של התורה ואי' דלינן טפי הוה מקלינן מהבלא כי יש הבל אשר נעשה על הארי' אשר יש נדיקים אשר מגיע עליהם כמעשה הרבעים וכו' וע"י ההבל הזה רבים נתפקרו שרואים נדיק ורע לו רשע וטוב לו ואי' דלינן נרבה נפשות אלו נוסף הוה מקלינן לשון קולא מהבלא

בא אמר לו, אינו אינו נוטל כלום בבוכה שמואל אומר אף אתה אמור כך ואמר לו אינו נוטל כלום אף אתה אמור כך

משנה ג. הגוזל את חבירו ואמר לו לא גזלתיך אלא מנה ואחר כך הודה לו חייב לשלם לו את הכל ואם נשבע לו לשקר הרי זה מוסיף חומש על הכל ואם נשבע לו לשוא הרי זה מביא אשם ומשלם את הכל

גמרא ג. מנה לא גזלתיך אלא מנה ואחר כך הודה לו חייב לשלם לו את הכל ואם נשבע לו לשקר הרי זה מוסיף חומש על הכל ואם נשבע לו לשוא הרי זה מביא אשם ומשלם את הכל

משנה ד. הגוזל את חבירו ואמר לו לא גזלתיך אלא מנה ואחר כך הודה לו חייב לשלם לו את הכל ואם נשבע לו לשקר הרי זה מוסיף חומש על הכל ואם נשבע לו לשוא הרי זה מביא אשם ומשלם את הכל

גמרא ד. מנה לא גזלתיך אלא מנה ואחר כך הודה לו חייב לשלם לו את הכל ואם נשבע לו לשקר הרי זה מוסיף חומש על הכל ואם נשבע לו לשוא הרי זה מביא אשם ומשלם את הכל

ליקוטי מוהרן כה

התורה הס שסיס רבוא אותיות כנגד ששים רבוא נשמות ויש לכל הנשמות שרש למעלה במחשבה דקב"ה כי ישראל עלו במחשבה תחלה וע"י זווג הנשמות נגרמים נשמת המלבושים עלמן תחת כנפי השכינה וכשהעוברים הנשמית ע"י אותיות התורה שהולית מפיו ומתגלגלים זה לזה זה בחי' זווג שזה מקבל החרם מזה וע"י הזווג של התגלגלות הנשמות שבמחשבה נגרמים נשמת גם הפושעי ישראל כל זמן ששם ישראל נקרא עליו אע"פ שהטא ישראל הוא יש לו חלוקה ושרש במחשבה עליונה וע"י ההתגלגלות התגל' גם שורש נשמתו בין שאר השרשי' ומגיע האר' לזה הפושעי ישראל משרש נשמתו וע"י האר' הזאת חוזר בתשובה וזה שאמרו חז"ל מפני מה ת"ח אין בניהם ת"ח מפני שלא נרכו בתורה תחלה שגרי' כל אדם ובפרט ת"ח לגרך ולהאיר בלימוד תורתו בשורש נשמו' היינו במחשבה תחלה כי שם שרשיו נמצא כשמגיע האיר וברכה לתו' תחל' המחשבה ועל ידו מתגלגלין ומתברכין הנשמות נמצא כשמתפשי' נשמה לבנו בוודאי הוא מתפשי' נשמה בהירה וזכה ועי"ז גם בנו יהיה ת"ח אבל כשאין מאיר ומבר' את התחילה על ידי לימודו אז כשמתפשי' נשמה לבנו מהשמה היא בבחי' חיי ומיתה מחירם מפני זה לא יהיה בנו ת"ח וזה מפני שלא נרכו בתורה תחילה היינו שורש הנשמות בבחי' ישראל עלה במחשבה תחלה ואין אדם זוכה לתורה אלא ע"י שפלות כמ"ש חז"ל וממדבר מתנה שיסבר בחוזתו מד' בח' שפלות כי צריך אדם להקטין ח"ע לפני גדולים ממנו ולפני בני אדם כערכו ולפני קטנים ממנו ולפעמים שהוא בעצמו קטן שבקטנים וצריך להקטין ח"ע כנגד מדרגת עצמו וידמה בעיניו שהוא למשל מתדריגתו בבחי' שבו אתיו

וזה שאמר רבה בר בר חנא לדידי חזי לי אורזיל' בר יומא דהוי כהר תבור והר תבור כמה הוי ארבעה פרסי ובי משכא דצוואר' תלת' פרסי ובי מרבעת' דריש' פרסא ופלגא ורמא כופתא וסכרא לירדנא.

רש"י

אורזיל' בר יומא היינו נחי' כנוד שהוא בעכו"ש בזילותא וזה לור זילא לור היינו נחי' כנוד כמ"ש והאר' החירם מכנו דו ולמה נקרא בר יומא כי לא יתגלה הכנוד אלא בביאת משיחינו וכתיב כי' ביומהי יבא מר היום הי' אם בקולו תשמעו וכל יום מוכן הכנוד לבאת בזילותא והוא כאר תבור ארבה שבעלאת הכנוד תלוי בזה שאדם משבר בחוותו כפי השתברות גלותו כן הוא העלאת הכנוד כי כנודו בתעלה ע"י התורה כנ"ל ואין אדם זוכה לתורה אלא ע"י שפלות כמ"ש חז"ל וממדבר מתנה וזה הר תבור לשון גדלות כמ"ש העמדת להרי עוז ותבור לשון שבירה והר תבור כמה הוא לרגע פרסי היינו ד'בחי' שפלות הנ"ל שגרי' להקטין לפני צדיקים בינונים רשעים ולפני מדרגות עצמו ושידמה בעיניו כאלו לא בא עדיין לפני מדרגתו שהוא בה וזה הר תבור לרגע פרסי שבבירת גדלות הם בחרב' נפי' הנ"ל ומשכא דצוואר'נ' פרסא זה בחי' הדברים שדר'נני אדם להתגדל בהם הם ג' דברים וצרי' לשתוק ח"ע מהם כמ"ש אל יתהלל חכם בחכמתו וכו' והם ג' בחי'

ענפי חכם גבור עשיר והגדלות נקרא משכא דגומרא בגמי' ידגרו בגומר עתק ומרבעת' דריסי' פרסא ופלגא זה בחי' זווג הנעשה בדחקית המחשבה מרבעתא לשון זווג כמ"ש תרתי ורבעי ועל ידי זווג הזה נעשה פרסא ופלג' פרס' זה רמז על המסך הנשמו' לבניהם זה מכונה בשם פרסה סלית' והתוגנו' שהנשמו' מתוגנין מחירין ומעורריתא הפושעי ישראל בחטונה ומולידים נשמות המכניסין עצמו תחת כנפי השכינה זה מכונה בשם פלגא כי עדיין הם רחוקים מהקדושה מאד ויכול להיות להם מניעות רבות וצריך להם יגיעות רבות כדי להפסיע מהם הנגדים הגוחים שהלבישו כמ"ש הסירו הנגדים הגוחים כי אלו הנגדים הגוחים הם מונעים אותם מלחזור לקב"ה והם מפסיקי' כמו נהר המפסי' שא"א להלוך דרך אותו הנהר וצריך להשליך הנגדים הגוחים וזה רמז סופתא ומכרא לירדנא ע"י שמפסיעין ומשליכין מעליהם הנגדים הגוחים נתבטלי' כל המניעות והמסכי' המבדילים בינם לבין הקדושה וזה ומכרא לירדנא כי הירדן מפסיק בין קדושת ח"י לח"ל ונמשיל זה נקראים בשם פלגא כי עדיין צריך להשליך מהם הנגדים הגוחים כדי להסיר המפסיקים והמונעים והמסכים המבדילים בינם לבין הקדושה אבל אלו הנשמות שא"א ממשיכין לבניהם כנ"ל זה מכונה בשם פרסה שלימה כי אין מסכים המבדילים וזה וכדתנו כדהו בכמות נקי כמות נקי היינו להשליך הנגדים הגוחים כי זה עיקר כבוד הש"י אם תוגת יקר מצולל להחזיר בני אדם בתשובה ולהמשיך נשמות להנאים תחת כנפי השכינה ומשיל זה נקרא וכו' וזה שמצא בזוהר כמות נקי דא כנפי מלוא היינו שכינה שנקראת מלוא בחינות כל מלואין דרך וזהו וכבדתו שזה עיקר כבודו שיכנים תחת כנפי השכינה כנ"ל • וכל אחד לפי בחינתו יכול לידע העלאת הכבוד לשרש היראה לפי הכבוד שמכבד את יראי ה' כן עלה הכבוד לשרשו כי שם שרש הכבוד בגמי' ואת יראי ה' יכבד כי כל זמן שהכבוד הוא בגלות כ"א לפי בחינתו הוא מזלזל ביראי ה' וכל אחד לפי תקונו את הכבוד כן הוא מכבד יראי ה' • ועיקר הדבר שיכבד יראי ה' בלב שלם כמ"ש חז"ל דבר המסור ללב נאמר בו וירא מחלקיך ושם עיקר הכבוד כמו שכתוב כי בשפתם כבדוני ולבם רחק ממני :

בשמחויך הכבוד לשרשו היינו ליראה כנ"ל ואז נשלם פגמי היראה ואז זוכה לשלום ויש שני מיני שלום יש שלום בעצמיו' כי לפעמים אין שלום כמ"ש אין שלום בעצמי מפני חטאתי וע"י היראה זוכה לשלום בעצמו כמ"ש בזוהר בתחלת דאית דחילא תמן חסתכם שלימתא כמ"ש כי אין מחסור ליריאיו כשיש שלום בעצמיו אזי יכול להתפלל כי עיקר התפלה ע"י היראה בגמי' אשם ירחת ס' היא תתפלל כי התפלה במקום קרבן ובקרבן כתיב בזה כל חסר בו מום לא יקרב וכשאין בו מום היינו בתחלת דאית דחילא אזי יקרב לעבוד עבודתו תמה וזה שכתוב בתוך בתוכם וחנם מדברת על לבם על ידי היראה זכתה לתפלה כי עיקר היראה הוא בלב כנ"ל וע"י תפלה זוכה לשלום הכללי היינו שלימות העולמות כי ע"י זה תפלה נקרא קרבן ע"י קירוב העולמות לשלימותן וז"ש

רנם

ליקוטי

רבה בר בר חנה אמר לי
תהיא טייעא תא
ואחוי לך היכי דנשקי
ארעא ורקי בהדדי
אזלי וחזאי דעביד
כוי כוי שקליתא
לסילתאי ואנחתי
בכוות דרקיע בהדי
דמצלינא בעותא
ולא אשכחיתה
אמרי איבא גנבי
הכא א"ל גלגלא דרקיע הוא דהדר
נטר עד למחר כי השתא ומשכח לה

רש"י
היכי דנשקי ארעא ורקיעא מקום גבוה הוי אס שנשקים יחד זה לזה ולאו היינו סוף העולם דהא מהלך העולם ת"ק שנה הוי וה"י תמציעותא של עולם דכתיב יושבי על עגול הארץ והיינו מקומו של רבש"ע סילתאי של לחם שלי: דהדר חוזר כלאחריך כפסחים גלגל חוזר ומזלות קבועים:

מודרן כו

דנשקי ארעא ורקיעא זה נחי' שלום בעולמו ארעא זה נחי' גוף רקיעא זה נחי' נשמה כמ"ש יקרח אל השמים מעל זה הנשמה ואל הארץ זה הגוף וכשים ביניהם שלום עי"ז עבידי כוי עי"ז נעשה תפלה כנ"ל בנחי' וכוין פתיחין לי' בעליתי' ושקלית לסלתאי ואנחתי' בכוותא דרקיע בלחש זה פרנסה כמו תי שים לו פת בסלו היינו שלא רצה לעסוק בשום עסק מעסקי עוה"ז רק בשביל נשמתו גם כל תפלותיו לא היו אלא בשביל לקשר נשמתו לפי' אלו תפלות המפורשים בתפלה שהם לצורך הגוף כגון ורפאינו וברך עלינו ושאר צרכי הגוף לא היה כוונתו של רבש"ע בשביל גופו אלא בשביל נשמתו שהיה מכוין לפרנסה נשמתו ולרפואתה וזה ושקלית לסלתאי ואנחתי' בכוותא דרקיע ששקל לתפלה שהוא לצורך הגוף ואנחתי' בתפלה הכל לצורך נשמתו כי ממילא כשאתקן שם ברוחניות נתקן גם

בגשמיות ועד דמצלינא בעותאי לא אשכחיתה סיינו אחיב לה מנא כדי פרנסתו לע"פ שתיקן בהוחניות לעפ"כ לא נמשך לו שפע בגשמיות אמר היכא גנבה שגונבים השפע שלי השיב לו גלגלא דרקיע דהדרא סיינו גולגולין בשמתין היא הגורמת שאין לנדיק כדי פרנסתו כמ"ש גבי ר' פדת מי בעית דמיהדוג עלמא ומפסדה דמיברית בשעתא דמזונא:

וזה שם קיים תעשה לתיבת אחת במדרש נמי קיים מטהרין את המצורע לף תיבת מטהרת המצור' זה נרמז מפריד אלוף ומפריד בין חיים ומתים ועי"ז נדד יסד וקיים מטהרים אותו לף תיבת היינו תיבת התפלה מתקנין את המחלוקת ועושה שלום בכללי שלום בכל העולמות וזה שמסיימין התפלה בשלום:

וזה פי' תקעו לשון שלום כמ"ש ותקעתיו יחד בתקו' נחמן בחדש שופר בהתפלר' חדש סיינו התעלות בגודו ע"י שתקרבות בעלי תשובה בכסא זה נחי' ירחם שהוא שרש הכבוד וכסא לשון החכמה שזה נחי' דבר המסור ללב נאמר בו וירחת מחלקך שזה הדבר מכוסה מעין כל ליום זה נחי' שלום בית כי יום הוא נחי' חור כמ"ש ויקרא חלקים לאור יום ואור הוא שלום בית כמו שאמרו חז"ל גר שבא לקדש לקידוש היום כי שלום בית קודם חבינו זה בחינות תפלה עבודה כמ"ש חז"ל למה נסמכה פרשת עכו"ס למועדים לומר כל המבזה את המועדות כאלו עובד עכו"ס נמצא שמירת המועד זה נחי' עבודה תמה וחין עבודה אלא תפלה וע"י תפילה יבא לשלום הכללי כנ"ל נמצא מי שרוצה להמשיך שלום הכללי צריך להעלות הכבוד לשרשו היינו לירחם וע"י הירחם הוא זוכה לשלו' בית וע"י שלום בית הוא זוכה לחפיל' וע"י תפלה הוא זוכה לשלו' הכללי

ליקוטי מוהרין

זאת התורה שייך על פסוקים הללו טוב ה' לכל
ורחמיו על כל מעשיו וכו' טוב ה' לכל זה
בחי' תפלה שתלמין גם שבקב"ה טוב לכל בן
נרפואה בן לפרנסה בן לכל הדברים כשתלמין כך
בוודאי יהי"עיקר שתתלוותו בתר קוב"ה ולא ירד
לאחר מחבולות רבות למשל כשצריך לרפואה צריך
להשתדל לאחר עשבים רבים ולפעמים הלו עשבים
צריכים לו לחנם בנמצא במדינתו והעשבים
בנמצאים לחנם טובים למכתו לאחר הקב"ה טוב
לכל המכות לרפואתם והוא בנמצא תמידכמ"ש מי
כה' אלקינו בכל קרואינו אליו ועל ידי התפלה זוכה
לשלום הכללי וזה ורחמיו על כל מעשיו היינו
ברחמי הש"ת יתמשך על כל הברואים וכל
הברואים ירחמו אחד על חבירו ויהי' שלום ביניהם
כמ"ש וגר זאב עם גדי וכו' לא ירעו ולא ישחיתו
כי יהי' שלום ביניהם וזה ורחמיו על כל מעשיו כמו
שאמרו חז"ל כל המרחם על הבריות מרחמין עליו
מן השמים כמ"ש ונתן לך רחמים ורחמך והא"כ
מפורש הפסוק איך יזכה לתפילה ע"י שלום בית
יהא שלום בעולמו בין גוף ונפש כנ"ל וזה יודוך
כל מעשיך זה בחי' עשי' בחי'גוף וחסידיך יברכוך
חסידיך זה בחי' נפש כמ"ש גומל נפשו חיים חסיד
והא"כ מפורש הפסוק איך יזכה לשלום בית ע"י
שיעל כבוד הש"ת לשרש שיהי'הנקראים גבורות
ושמו כבוד מלכותך יאמרו שיתגלה כבודו ויתעלה
לשרשו ושמו וגבורתך ידברו וגבורה זה בחי' ירא
כמ"ש חז"ל ומלקיש עשה שיהו מלפניו אלו רעמי'
וברקי ורעש גבורתו מי יתבונן וזה בחי' מנות
נר מנוכה שמנותם להדליק שמוד לפתח הבית כי
הדלקת הנר הוא בחי' השרש הכבוד בחי' ושלרן
שהיה מכבודו כנ"ל וט"ס מנותם להדליק שמוד
לפתח הבית לא פיתחו עילאה בחי' ירא היינו
להחזיר הכבוד לשרש דהיינו לירא כנ"ל ואיתתי
שלום הכבוד כשתחזירין בני מלכים בתשוב' ושתין

מוהרין

בעלי תשובה וכנ"ל שזה עיקר כבודו כנ"ל ושמו
שמן הדלקת נר חנוכה שהוא החרת הכבוד הוא
משעת יציאת הכוכבים עד שתכלה רגל מן השוק
יציאת הכוכבים זה בחי' מצדיקי הדורים הכוכבים
דהיינו שהם מצדיקי הדורים ושתין בעלי תשובה
ושמו עד שתכלה רגל מן השוק השוק הוא
ר"ה שהוא מקום הס"ח ושם מלוכשין בחינות
הרגלין שהם מדריגות התחתונת של הקדושה
וע"י בעלי תשובה ע"ז עולין כל המדריגות
התחתונו' מן הקליפ'ושמו עד שתכל' רגל מן השוק
דהיינו שיכלה ויעלה בחי' הרגלין מן הקליפה ע"י
בעלי תשובה ומזה הוא שמן הדלקת נר
חנוכה בחי' החרת הכבוד כנ"ל. גם ע"י החזרת
הכבוד לשרש הירא הוא בחי' הדלקת נר חנוכה
שמו'לפתח'הבי'כנ"ל ע"ז נע"ש'שלו' כנ"ל וכשנעש'
שלום אז יתבטל כל המו"מ מעצמו' כי כל המו"מ
מהעד'השלו' כי ח"ו שיהי' הפוכמוכ' והקונ' שום
כי זה רוצה למכור וזה רוצה לקנות ואם הי' רצונם
שוה לא הי' אפשר שיהי' נעשה שום מו"מ: נמצא
שכל המו"מ והסחורות הוא רק ע"י בחי' מחלוקת
שאין שלום בין הרצונות: וזה בחי' ויהי ריב בין
רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט והכנעני
אז בארץ הכנעני בחי' סוחר כמו שפירש רש"י על
פסוק כנען בידו וכו' היינו ע"י בחי' ריב ומחלוקת
על ידי זה והכנעני אז בארץ ע"ז הם סוחרי' ומו"מ
בעולם אבל לעתיד לבא שיהי' השלום המופלא
בעולם כמ"ש וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי תחי
יתבטל המו"מ כמ"ש ולא יהי' עוד כנעני כנ"ל זהו
בחי' שיהוה להדליק נר חנוכה עד שתכלה רגל מן
השוק היינו בחי' שלום שנעשה ע"י החזרת הכבוד
כנ"ל עד שיתבטל כל המו"מ וזהו עד שתכלה רגל
מן השוק אלא יאמר שוב רגל בשוק כי יתבטל
המו"מ על ידי השלום כנ"ל:

יהוד בענין ה' דברים להחזיר כבוד לירא
וירא

ליקוטי מוהרין כז

וירחם חל הלב ושלום הכללי ושלום הפרטי להחזיר
בני חדש בתשובה שזה חם תוליח יקר מזולל כנ"ל
כוח תיקון קרי חתוון דדין כחתון דדין:

אתם תהיו לי ממלכת כהנים וכו' · מי שרוצה
לעשות עשם חור הגנוז היינו קודות
התורה שיגלה לעתיד צריך להעלות מדת הירחם
לשרשה וזה מעלין חת הירחם בבחי' משפט כמ"ש
מלך במשפט יעמיד חרץ ואחרן כוח בחי' ירחם
כמ"ש חרץ ירחם היינו שיפוט חת כל עסקיו כמו
שכתוב יכלכל דבריו במשפט היינו שיפוט ודין
בעצמו כל עסקיו וזה יסיר מעליו כל הפחדים
ויעלה בחי' ירחם ברם ונקים ותשחר חד ירחת ה'
ולח ירחם חחרת כי כשחין חדם דן ושופט ח"ע חזי
דנין ושופטין חותו למעלה כי חם חין דין למטה
ים דין למעלה וכשחופטין חת כחדם במשפט
דלעילח חזי הדין נתלבש בכל הדברים וכל הדברים
נעשים שלוחים לחקום לעשות כזה כחים משפט
כתוב כמ"ש חז"ל למשפטיך עמדו חזי הכל עבדיך
לעשות דין כזה החדם חבל כשחופט ח"ע וכשים
דין למטה חין דין למעלה וחין הירחם מתלבשת
בחו' דבר לעורר חת החל' כי הוח בעלמו נתעורר
וזהו ושם דרך מי שם חורחותיו היינו שחופט
חורחותיו כמ"ש ולחה המשפטים חשר תשים ע"י
חרחמו בישע חלקים זה בחי' ירחם כמ"ש חת
החלקים ירח היינו בחי' ירחם עולה מספר' ע"י
משפט כי מתחלה היתה נתלבש בקליפה וזהו שחל'
חפחד ח"ע מחיזה דבר חו מגנבים ושחר פחדים
זה הוח שהירחם נתלבש בזה הדבר כי חם לח הי'
נתלבש הירחם בזה הדבר לח היה כח בזה הדבר
להעחיד חת החדם:

ושורש הירחם הוח הדעת כמ"ש בעה"ח
שמנפ"ך היה בדעת דז"ח כמ"ש חז
תבין ירחת ה' ודעת חלקים תמצח ועיקר הדעת
היה בלב כמ"ש ולח נתן לכם לב לדעת גם שם

עיקר הירחם כמ"ש חז"ל דבר המסור ללב נחמר
בו וירחת מחלקיך היינו שילע ממי יתיירח היינו
לירחם חת השם הנכבד ירחת ברוממת:

וכשמניע לבחי' דעת זוכה להשגת התורה
כמ"ש לחכי חכמה שכחתי ערמה
שזוכות התורה חלל בר לעת כמ"ש קב"ה יהיב
חכמתה לחכימין חבל ים שמי בחי' תורה ים בחי'
נגלה ובחי' נסתר חבל לבחי' נסתר היינו זוכה חלח
לעתיד לבח חבל בזה העולם זוכה לבחי' נסתר ע"י
תפילה במסירת נפש ותפלה זוכה על ידי תורה
שבנגלה כי התורה שהיח בנגלה היח בחי' מיני
כמ"ש חז"ל מיני ועוקר הרים הי מיניהו עדיף
והשיבו מיני עדיף כי הכל צריכין למרי חיטייח
והתורה שבנגלה הכל צריכין לה חבל התורה
שבנסתר זעירין היתן דצריכין לה ובחי' מיני הוח
בחי' שפלות כמ"ש חז"ל שהניח הקב"ה כל ההרים
ולח נתן התורה חלח על הר סיני וחז"ל חמרו
שתפילת השפל חין נמאסת כמו שכתוב לב נשבר
וכו' ועל ידי תפלה שהיח במסירת נפש שמבטל כל
גסותו וחין גבול ושפלות גבול לחי יכול להשיג
התורה שלעתיד שהיח חינה גבול וחין נתפס בגבול

וזה שאמר רבה בר בר חנא לדידי חזי לי ההיא אקרוקתא דהוי כי אקרא דהגרוניא ואקר' דהגרוני' כמה הוי שיתין בתי אתא חנינא בלעה אתא פישקנצא ובלעה לתנינ' סלי' יתיב באילנא תא חזי כמה נפי' חילא דאילנ' אמר רב פפא בר שמואל אי לאו דהוי התם לא הימניה

מקרוקתא

רש"י
לקרוקתא בפרק': כחקר' דהגרוניח גדול היה כיוהה כרך · וחקרח להגרוניח כמה הוי שיתין בתי תלמודח קחמ"ל לחת תניי' רבה קחמ"ל פישקנצח יעורב בקיבה: בח לגח על ענף חח' כדרך העופות לח הימני לח הקחנתי

מקדוקחת פי' רמ"י נפרדע : וזה בחינות
עליית הירחה לשרשה היינו כי נפרדע סימן
היה מלה מורכבת ניפור דעה ונפור הוא
בחי' ירחה בחי' לר' כמ"ש מכנף הארץ
זמירות זכו' וכמ"ש מי מלה חומיות מלקיש
כענד תעופינה וכו' ודיעה סימן שורש הירחה
ודמיה למקרא דהגרוניח לשון קרח נגרון
שזה בחי' תורה שבנגלה כמ"ש חז"ל
למוצחיהם נפה כי ע"י עליית הירחה לבחי'
דעת זוכין לתורה שבנגלה ומקרא דהגרוניח
כמה הוי שיתין בחי . זה בחי' תפלה כי
כשאנו קורחין להקב"ה בתחרים של נשר
ודם והוא נמצא לנו בכל קרבינו חלינו זה חסד
דהם"י כי חם לא הי' חסדי הם"י לא היה כדאי
לקרוא ולכנות אח עשיית בתארי' ובנחי' ותינו'
ומומיות אבל זה הכל חסדי של העשיית וזה
שיתין בחי' זה בחי' חסד בחי' לנרחם כמ"ש
שפים המה מלכות פי' רש"י זה בחי' לנרחם
ובחי' לשון בחי מלכות וזה בחכוני בחשיבות
כמו שמשמין חשיבות כנגד חור גדול כדי
להסתכל בחור הגדול ע"י חשיבית כן גזר
חסדו לממוך חותנו בתארים ובנחים
שאלו וזה לשון בחכוני שהוא בחי' שמך
ובחי' שפים המה מלכות בחי' לנרחם שהוא
בחי' שמך בחי . ולחי תגינח ונלעיה :
תגינח זה בחי' נחם שמשית את שארם
שיתפלל לחועלת עלמו כמו הב לנח חיי
ומזונח חו שאר חועלת ולחי פושקנתח
ונלעי' פי' רש"י עורב ואמרו חז"ל מי
שמשחיר פניו כעורב ומי שנעשה לכזרי
על בניו כעורב היינו שמתפלל בלי שום
כוונת חועלת עלמו ולינו חוסב לכלום את
עלמו ונתבטל כל עלמותו וגשמיותו ונתבטל
בכלו חינו בעולם כמ"ש כי עליך הורגנו כל

היום . וזה בחי' שחורות כעורב ועי"ז
שליק ויתיב בחילנח שזוכה לבחינות תורה
שבנשתר כמ"ש ישת חשך סתרו שסתרי
תורה שלא זוכה להם על ידי חושך
היינו מסירת נפש שמשחיר פניו כעורב
כי שם בחי' חשך ע"ש עומק המוסג
וזה בחינות שליק ויתיב בחילנח שהם
מדוד שנשמות כמ"ש כל נשמתין מחילנ'
דרבנח נפקין והוא בחינות עולם הבא
שהם חריבות ימים כמו שכתוב כימי
עץ ימי עמי : וזה זוכה ע"י תפלה
כי הקדוש ברוך הוא מתאוה לתפילתן
של ישראל וכשישראל מתפללין מלפניו
וממלאין תאוותן אזי נעשה כביכול בבחי'
אשה שהוא מקבל חעוג מעשה כמ"ש
אשה רים ניחוח לה' ע"י הריח ניחוח
שמקבל נעשה בבחינות אשה ונקיבה
שמובב בגר שהקב"ה נעשה בבחי' מלבוש
נגלה היינו מבחי' אשה שהי' מחלה בנשתר
עכשיו בחגלה ע"י התפלה וקוב"ה ואוריימח
כולח אחד ואז ע"י התפלה בחגלה אוריימח
היינו סתרי אוריימח . אח אזי כמה נפים
חילח דחילנח היינו כמה נפים חילח דהאי
סתרי תורה שאין יכולים להתלבש בשום
דבר מובדל בשום בוף אלא בחי שמשחיר
פניו כעורב ונעשה כעורב על בניו :

וזה בחי' המשה קיניס שקנה בעולמו
תורה קנין אחד זה בחי' תורה
שבנגלה שמים ואר' קנין ח' זה בחי' העלמות
סירחה לרעת ארץ זה בחינות ירחה כנ"ל
ושמים זה בחינות דעת כי דעת הוא
חי ניור כמ"ש והאדם ידע וזה בחינות
שמים שם ומים מחוברין יחד . קנרחם
קנין אחד זה בחינות תפלה בחי' שיתין

ליקוטי מוהרין כח

בחי ששים רבוא מלכות כנ"ל • ישראל קנין אחד זה בחי' משפט העולם אח היראה כנ"ל כמ"ש חקיו ומשפטיו ליעקב בית המקדש קנין אחד זה בחינות סתרי תורייתא שזוכין להם ע"י התפלה שהיא בחי' אברהם וזה הר זה קנתה ימינו שזה ימין בחי' תפלה בחי' אברהם ונקרא הר ע"ש עומק המוסג ונקרא בית המקדש בחינות קודש בחינות רחמים וכל זר לא יאכל קודש ולא יאכל בו חלא מקודשיו ומקורבו ובית המקדש הוא בחי' סתרי תורייתא וזרו פי' ואחס תהיו לי ממלכת כהנים ממלכת זה בחי' תורה שבגלה כי בה מלכים ימלוכו ומלכות הוא בחינות גלה כי אין מל' בלא עם והכל צריכין למל' כי הכל צריכין לסתרי חיעייתא וכהנים זו בחי' תפלה בחינות אברהם כנ"ל כמ"ש חז"ל שאמר הקב"ה לאברהם אחה כהן לעולם וכו' וגוי קדוש זה בחינות בית המקדש בחי' תורה שבגלה הנקרא קודש וע"י מה זוכה לאלו הבח' ע"י חיעלה קטר בחי' ירחה לבחי' דעת ע"י בחי' משפט כנ"ל: וזהו אלה הדברים אשר חדבר זה בחי' ירחה הנקרא דבר כי עיקר הדיבור שם הוא כמ"ש חז"ל מי שיש בו יראת שמים דברו נשמעים משה הוא בחי' דעת וזה אשר תדבר דייקא וזה כי יהי' להם דבר בא מלי שיתגלה שהם בחי' משפט כנ"ל הם מעלין ומקשרין לבחי' משה לבחי' דעת וזה אל בני יתגלה דייקא כי הם בחי' משפט כמ"ש חוקיו ומשפטיו ליעקב כמנא שע"י שמקשרין הירחה ע"י משפט לבחי' דעת זוכין לתורה של גלה וע"י תורה שבגלה זוכין לתפלה וע"י תפלה זוכין לסתרי תורייתא: דבר זה בחי' ירחה כמ"ש חז נדברו ירחו ה' כמ"ש עיני בגאמני אר' וכו' • עיני זה בחינות דעת כמו שכתוב ותפקחנה עיניו שניהם גם דעת הם עשר שמות גי' שני פעמים עיין כידוע בגאמני זה בחינות אהרן כמובא במדרש ס"ע ואהרן הוא בחינות משפט כמו שכתוב ונשא אהרן את משפט בני ישראל אהרן זה בחינות ירחה כנ"ל לשבת עמדי זה בחי' שפלות לשכין את דכא כנ"ל סול' בדר' תמים זה בחי' תפלה בחי' אברהם כנ"ל כמ"ש התהל' לפני והיה תמים • הוא ישרתני זה בחי' סתרי תורייתא זה בחי' הוא בחינת עולם הבא:

רבי יוחנן מישתעי זמנא חדא הוה קאזלינן בספינ' וחזינא האי כוורא דאפיק רישי' ממיא ודמיא עינ' כתרי סיהרי • ונפוץ מיא מתרתי אוסייא כתרי מברי דכוורא

רש"י: ונפין: וטפך לוסייא נחיריו • מכרי דסורא נהרות שכסוריא:

הני כוורא שפוא הנדיק המכוים בשם דנ כידוע • דאפיק רישא ממיא ודמיא עינ' כתרי סיהרא ונפון מיא מתרי לוסיא כתרי מברי דסורא כי ח"א לנדיק להיות מהשגחו משוטט תמיד בחכמות עליונות כי לפעמים צריך לנאת לחו' לעשיק בדברי העולם כמ"ש חז"ל פעמים ניטולה של תורה זו היא קיומה וכך הפיק רישא ממיא היינו כך מפיק ח"ע מחכמות עליונות חזי ודמיא עינא כתרי סיהרא כי פקיחת עינים מכוונים ע"ם שחכמה כמו שכתוב ותפקחנה

ואם אינו יכול לעמוד בפני עצמו
אלא נשען על הכותל
אם יש לו עוד כותל
שיכול לעמוד בפני עצמו
אע"פ שאינו נשען עליו
אלא נשען על הכותל
אינו נקרא כותל
ואם אינו יכול לעמוד בפני עצמו
אלא נשען על הכותל
אם יש לו עוד כותל
שיכול לעמוד בפני עצמו
אע"פ שאינו נשען עליו
אלא נשען על הכותל
אינו נקרא כותל
ואם אינו יכול לעמוד בפני עצמו
אלא נשען על הכותל
אם יש לו עוד כותל
שיכול לעמוד בפני עצמו
אע"פ שאינו נשען עליו
אלא נשען על הכותל
אינו נקרא כותל

וכפרטי פרטיות יודע כל פרנסו שיש בכלל הבריאה
וכפרטי הבריאה וכפרטי פרטיות וכו' ועי"ז שהגליק
מגלה התפארות של הש"י שמתפאר עם עמו
ישראל ע"ז נמגלה הירחה והלהבה כי ע"י המגלות
שהתפארות נמגלה הירחה וכמו ע"י המגלות
שהתפארות של ישראל שהם מתפארים עמו ע"ז
נופל ירחה כי התפארות של ישראל היינו בחי'
תפילין שנקראי' פאר ועל ידם נמגלי' ירחה כמאחז"ל
מנין שהתפילין הם עוז לישראל שנאמר ורחו כל
עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך וירחו ממך ונמצא
ע"י המגלות שהתפארות שמתפארין ישראל עמו
ע"ז נופל ירחה כמו כן ע"י שהמגלות שהתפארות
של הש"י שמתפאר בישראל שזה בחי' תפילין של
הש"י כמ"ש רז"ל עי"ז מתגל' הירח' של הש"י ועי"ז
נמגלה הירחה לפני על שנאמי שחק כי נחמת
מלפני המלך בוודאי ככל ירחים וחרדים לך תע"פ
כן ביום הולדת המלך ביום גנוסיא למלכה שלובש
המלך בגדי התפארות אז נמגלה הירחה יותר
ויותר כי תע"פ שגם קודם לכן יודעים שהמל'
ע"ז מתפעל נפש הרוחה יותר ויותר כידוע וע"כ
ע"י שהגליק מגלה שהתפארות שמתפאר בישראל
שזה בחי' יום הולדת המלך יום גנוסיא למלכה
שהיינו שנולד בחי' המלכות כי עיקר בחי' המלכות
הוא רק ע"י ישראל שמקבלין מלכותו כי אין מלך
בלא עם ואז ביום הולדת המלכות · יום גנוסיא
למלכה שהיינו שמגלה שהתפארות של ישראל אז
מתפעל נפש הרוחה ונמגלה ונופל
ירחתו על כולם ולפי' על שנאמי שחק וזה בחי'
על ישראל גאותו כשמגלה גאותו ומפארתו על
ישראל אז ועוז בשחקים עוז זה בחי' ירחה כנ"ל
שהיינו שתפילין הם עוז וכו' שהיינו שמגל' ירחתו
לחי' על שנאמי שחק כי מתפעל נפש הרוחה כנ"ל
ע"י המגלות שהתפארו' שזה בחי' המגלות הירחה
ע"י נמגלה הרצון שזה בחי' להבה כי כן דרך
המלך ביום שמחתו גנוסיא למלכה שלובש בגדי
התפארות שאז נופל ירחה גדולה על כולם והכל
תרדים וזוחלים מפניו ולפ"כ מגלה המלך רצונו

כל מ' ומ' ומחלק ונותן מתנות לכל מ' ומ' לפי
כבודו כפי רצון המלך ולהבתו שיש לו לכ"מ ומ'
וכמו שע"י המגלות שהתפארות שמגלין הצדיקים
שמתפאר הש"י עם ישראל ע"ז הם מגלין הרצונות
של הש"י שיש בכל דבר ודבר כנ"ל כן ביום גנוסיא
למלכה שהוא המגלות שהתפארות אז הוא
המגלות רצונו ית ברך כי לפ"ז הוא מגלה רצונו
לכל מ' ומ' ונותן להם מתנות ומרומם קרנם לכל
מ' ומ' כפי רצונו כנ"ל וזה בחי' להבה כי מתחל'
בעת המגלות שהתפארות נפל פחד וירחתו על כול'
ולפ"ז כשרואים רצון שמלך וקורבתו לכ"מ ומ'
ע"ז מתקרבים אליו ולוקבים לותו · וזה בחי'
כי תפארת עוזמו אתה וברצונך תרום קרננו
תפארת עוזמו זה בחי' הירחה שנמגלה ע"י
המגלות שהתפארות כנ"ל כי עוז הוא בחי' ירחה
כנ"ל וזאי ברצונך תרו' קרננו כי מגלה רצונו ומרום
קרנם של כ"מ ומ' כנ"ל ע"ז המגלות שהלבה
כנ"ל נמצא שהגליק מגלה הלבה והירחה :

ובשנחשך אז ח' הירחה והלהבה בבחי'
לבדו שהם קדות ושק
הם כמותם שהם זה בחי' הם ומים היינו ירחה
ולהבה נתלבשים בקדות ונחלכים ונתכסים בשק
דהיינו שנחשך אז הירחה והלהבה זה מחמת
שנחשך אז אור הגליק שמתנו מקבלין ירחה
ולהבה כנ"ל ואף שהו' אז הגליק אינו יכול לטעו'
ולהבין ולרחות אורו הגדול של הגליק שעל ידו
יוכל לבוא לתכלית הטוב וכמו שאנו גבי
עפרון שמקום מערת המכפלה שהוא שער ג"ע
שדרך שם עולין כל הנשמות ואורו גדול מאוד
שע"כ אז אין שום מקום חשך ואפילה וע"כ מכר
בשמחה רבה לאבותינו וכמו כן כשנחשך אור הגליק
שהוא מאיר בכל העולמות מכ"ש בעוה"ז ואע"כ
אז אינו מאיר כלל אלרבות הוא חשך אז וזה
מחמת עבירת המעש' וכפילות השכל שע"י מעשים
רעים נתחשך שכלו וכפילות השכל דהיינו לעשות
נפלאות וחכמות נבזות כמ"ש חכמים הם להרע

ונסתייג לזה ידעו כי ע"י מעשיהם הרעים חיים יכולים להשתמש כלל בשכלם להטיב כיח להרע ועי"כ שלילות השכל עי"ז חיים יכול לרחוק ולהבין חור הנדיק:

והתיקון לזה להכניע ולבטל כשלילות השכל הוא ע"י בחי' מזגא כי עיקר יניק' שכלו' דשייכו הקליפו' הוא רק מבחי' מזג' היינו בחי' שכילה כי שולחנו של אדם מכפר כמזגא ומשם עיקר יניקתם וע"כ שפילו אחר שכילת חיים הכשר בשכרא שיהיה לו בלבול הדעת קלת אחר האכילה וזה מחמת שיניקת השכילות הוא משם אך צריך שלא ליתן חיות להקליפות כ"א כדי חיותו בלבד ולא יותר ואז כשהמזגא בתיקונו היינו שהאכילה בשברות כראוי. אזי נכנעים הקליפות היינו השכילות כי אינו נותן להם שום כח וחיות יותר מכדי חיותם וע"כ ע"י אכילה בשברות נכנע השכילות ונשרותם השכל כמו שאנינו בגמרא ששלו חותו שאלה ר' ואמר להם זיל לא אכילנא בישרא דתורא כי ע"י האכילה נכנע השכילות ונתגדל השכל. אבל כשאוכל בזולל ושובע אזי בחי' פגם המזגא אזי יונקים מקליפות דהיינו השכילות יותר מהראוי ואזי מתגבר השכילות על השכל אבל ע"י אכילה בראוי נכנעין כנ"ל וזה בחי' מזגא בחלקו של טורף זה בחי' טר' נתן ליריחו בחי' אכילה בשברות שע"ז מכניעין וטורפין חותו אבל ע"י פגם המזגא היינו פגם באכילה ע"ז נותן כח להשלילות ונעשה מטורף טירוף הדעת שמתגבר ע"ז כנ"ל

ולהשלים פגם המזגא הוא על ידי הבראם נאלקים אמת כי כל העובד כו"ם אין להם כח כ"א מפגם מזגא וז"ש בכל מקום תוקטר ומוגש לשמי אף שהם עובדי כו"ם כל כוחם הוא בא מפגם מזגא וע"כ אמר הש"י תוקטר ומוגש לשמי כי כוחם הוא מהניתן בקדוש של המזגא דקדושה שנפל לשם ועל ידי בראתם נאלקים אמת שכ"א משליך אחוריו והולך אחר אחורא ישראל ע"י מכניע הכו"ם שנעשה מפגם הלקי המזגא ומזי מזרין ניתוי חלקי המזגא ונשלם המזגא.

וזה בחינות לא יאכל עד יאכל טרף ודם הלניס ישתה וחרנותו ונכסי עממיה יירת יאכל טרף זה בחינות שלימות המזגא שנעשה על ידי ונכסי עממיה יירת היינו על ידי הבראם בשורא כל עולמים כמו שאמרו חכמ"ז הקודם נכסי הגר זכה.

אך איך אפשר לעשות להניח להם הבראה כנ"ל והלא הם חוקים מאוד מקדושת ישראל ומאין בא שיבא על הדעת הזאת אך זה נעשה ע"י בחינת יוסף רעיס רגיס היינו נראה שוטאן לת"ת שהוא בלול מכמה נפשות ישראל כי בחינת איך אפשר לעכו"ם לבוא לאחוזת אלהים אמת והלא הם חוקים מאוד מישראל ואיך אפשר לדבר לאם שישמעו ויבואו לזה האחוזה הקדושה אך כמו כשאחד חוק מאוד מאבירו וא"א לדבר אליו שישמע צריך לכתוב לו כאב כן צריך לשלוח בחי' כאב להם עד שיוכלו לשמוע אף שהם חוקים כי עיקר חוש השמיעה הוא בחינת שלישיות הדיבור נאקקים בחוץ והאוירים מכים זה בזה עד שבא לאוזן השומע וע"כ כשאוויר בח וזך ובלול אזי כשאדב' אחר שיכול לדבר אזי נשמע הדיבור למרחו' כתן שרואין בהוש אבל כשיש רוח סערה אזי א"א לאבירו לשמוע כי הרוח מבלבל ומפריד חלקי האוירים ונאפזרים עד שא"א לאבירו לשמו' אפי' קול מכ"ש הדיבור בעצמו.

ליקוטי מוהרן ל

ועיי זדקק סוף לוקח נפשות כי לוקח לעצמו רעי' ומוכיח כמו שאמר מונצו אנוחי נפשי תמון ואני נזעתי נפשי נמצא שכל מה שניתן זדקק ליותר מנשים עי"ז הוא קונה לו רעים יותר וע"י זאת התכנה שקונה עי"י הזדקק ע"י אם נזדכך המוח וכל מה שנותנים ליותר מנשים זרק וקוב' מסב' עם יוס' מנשי ע"י נחרב' יותר המוח הנת וזך כי מהנה הוא התדבקות רוחא דרוחא דהיינו רוח המוכב ברוח הנמשב שזה נחי' לויר הנא שרוחא נחים זה מזה כי אין רוח רעה שהוא שנאה שיפריד ביניהם כי השנאה היא נחי' רוח רעה כמ"ש ויש' כ' רוח רעה בין אנ'מלך ובין מנשי שכם ופר"י שנאה וכשנותן זדקק לאחד נמצא שקונה לו מוסב אחד ומזי נתדבק רוחו ברוחו ונעשה שנא קטן של לויר הנא והזה וכשנותן זדקק לשני מנשים וקונה מוכיח יותר בנחי' הון יוסיף רעים רבים נתגדל ונתרבה השנאה של שהויר הנא והזה ומזי שהשהוי' נא וזך מזי

כשמדבר זה שיכול לדבר דיבור שישראלי שיינו דיבור הקדוש מזי זה שדיבור נכתב ונחקק בשהויר בנחי' לשוני עט סופר מהיר ומזי שולך ונשמע למרחוק בנחי' ונשמע שולך בכל מדינות כי מחמת שהויר נא וזך יוכל לשמוע למרחוק ומזי זה הדיבור נכתב בספריהם של העכו"ם מדינה ומדינה ככתבה ומזי מוצאים העכו"ם בספריהם היפך מהותם כמו שאנינו כמה ד"א שהשינו מהות שקדושה הנ"ל מחמת שנמצאו בספריהם היפך מהותם ומיין נא זאת שימצא מעשה מה שהוא מתנגד לשהותם לכך זה נא ע"י הדיבור שנדיק שנחק,

ועכ"פ העיקר ליתן זדקק לת"ח שהמת שכלול מכמה נפשות ישראל כי בזה הוא מגדיל תהור השנא של שהויר הנא כנ"ל כי בשדקק שנותן לו נשך הוא קונה לו רעים רבי' מהור כי הוא כלול מהרבה נפשות

ונכתב נשהויר בנחי' לשוני עט סופר מהיר ושהויר סי' זך ונא ע"י נחי' הון יוסיף רעים רבים עד שהלך שדיבור נשמע' ושמעו הולך בכל המדינות ונחקק ונכתב שם בספריהם' וזה נחי' וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי מרדכי הוא נחי' שהוא כתוב אשר הגיד מרדכי שע"י דיבורים של נחינות מרדכי נמצא כתוב בספריהם היפך האמת ומזי כשנאים אלו נגי אדם שכפרו בשלקים חיים ומוצאים שם היפך האמת מזה נעשי' מודים בשלקי' אמת נבחי' ורבים מעמי שארץ מתיהדי':

אך מיין נא שאלו דייקא מצאו בספריהם היפך האמת ויחזירו ויכירו האמת בורא כל עולמים והאחרים הינם מוצאים כלל ומשחרים באמונת'ך דע שזה מחמת נחי' שהוא הכתוב תחת ידם היינו נחי' שלקי נשמות ישראל דהיינו כשהתגברים העכו'ם הינם מניחי' לישראל' לעשות מצות כמו שהיה נמצ' שנזרו שלא ימולו את בניהם ושיחללו את השבת נמצא שהיה ישראל צריכין לעשות הוא כתוב תחת ידם וכן כשמוצאין את ישראל מעבודת ה"י ע"י גרמת וכן שמוצאין שהות מישראל שע"ז נכתב שהוא תחת ידם דהיינו חלקי נשמות ישראל ונחל' זה שהוא הכתוב שלל' זוכר שבא ממקו' קדוש ועליון מאוד אם הם מחגברין ע"ז שהוא וכונשי' תחת ידם עד שנחפו' ונקבר שלם עד שהוא בעלמו שוכח מעלתו וע"י סרינו' הישראלי שיוצ' ונכתב בספרים' כנ"ל אזי זה שהוא הכתוב אם מוצאים בספרי' דהיינו שמוצ' אם היפ' שתו' אזי זה שהוא הכתוב את מעלתו איך שבא ממקום עליון מאוד דהיינו שהוא חלקי נשמות ישראל שכל העולמות

ליקוטי מוהרי"ן

פיוטים יושבי נסיונים עם המלך בתלכותו כי הקב"ה מתלך עם נשמות ישראל לנסות את העולם ולזי מתחיל זה הטוב להלטיער ולהתגעגע על אחר נפל ממקום גבוה כזה ועתה היא בבוא' בידם ויבוא ח"ו לכליון ופפסד ורוצה להמשיך ולחזור למקומו ותמתא שכבר נקשר ונחפום מאוד הטוב אצלם בקשרי קשרים ע"כ כשמתחיל הטוב לחזור אזי מוס' ותולם עמו עוד מהרע וזה הוא בחי' הנע"ת שנתנים להתמין בתלקים חיים כי אי אפשר להטוב לחזור בעצמו מבתת גודל ההתקשרות שנתקשר ונתחדק עם מאוד ובהכרח שיתלוש עמו מהרע וזה הוא בחי' הג"ל

וזה בחי' זה יכתוב ידו לה' פירש"י אלו בעלי תשובה היינו בחי' הטוב שצף וחוזר למקומו וזה נעשה ע"י בחי' כתב כנ"ל ובשם ישראל יבנה אלו המודים בתלקי' חיים כי ע"י שצף וחוזר הטוב עי"ז נעשה כנ"ל

וזהו בכתב ישראל לה יכתבו ואל אדמת ישראל לה יגואו היינו כשאין בחי' בתב ישראל שעל ידו נעשין בעלי תשובה כנ"ל עי"ז ואל אדמת ישראל לה יגואו היינו שלימות המזבח שנקרא אדמה שלימותו ע"י בעלי תשובה בנ"ל:

וזהו הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל כי שלמות השכל הוא ע"י בתב בנ"ל וזהו לתקן עולם במלכות שדי וכל בני בשר יקראו בשמך זה בחי' תשובה שחוזר הטוב בנ"ל להפנות אליך בל רשעי ארץ זה הב"ת יכירו וידעו בל יושבי תבל זה בחי' שלימות הדעת שנעשה ע"י בנ"ל בי שלימות דעת הוא בחי' תשובה בי שלימות דעת הוא שיש בי בתלקותו לבל בריה ומ"מ לשום עבודה מחרת.

וזה והיה שדי נעריך וכסף תועפות לך

מוהרי"ן

שע"י בחי' בסף תועפות היינו בחי' בוז יוסיף רעים רבים שע"י נעשה חויר מעופף שבזרבך החויר בנ"ל ע"י נעשה בחינת שדי היינו חשוב ובמי הנ"ל.

ודע שלפעמים בשהרע רוצה שהוא מתחוקק וממשיך עצמו ורוצה לחזור אזי הם מתגברים על הטוב ומביאים חושך לתוך העולם יחירה דהיינו שמביאים חושך לרוב פגימות מחשבתו דהיינו שמתחילים לחשוב מחשבות ע"ז הטוב ועי"ז מכניסים את הטוב בתוך העלם הפתר יותר בפגימת מחשבתו ואזי יולא הטוב ע"י הולדה שמולידים בי הטוב הוא בנוז וגעלם בפגימות מחשבתם ומוחם בנ"ל ומשם ההולד' וע"כ יולא הטוב בזרע הילודים ואזי אין בח בהרע של המולידים להתגבר על הטוב שבתוכם ואזי יולא הטוב ע"י הילודים וגעשו ב"ת וזה בחי' ס'יספר בבתב עמים זה יולד שם שלה בבתב בנ"ל בחינת הטוב שיולא ע"י בחי' הבתב בנ"ל וזהו זה יולד שם שלה שבלבם הטוב בהילודים ויולא על ידם בנ"ל וזה שפירש"י זה יולד שם שהם ישראל שבטמעו בעכו"ם היינו בחי' הטוב הבבוש בלבם שהוא בחי' חלבי בשמות ישראל בנ"ל וזה בחי' לה יבבב עד יחבל טרף זה בחי' שלימות המזבח בנ"ל ודם חללים ישתה וחרגומו ובבסי עממיא יירת היינו בחי' בנ"ל וזה ובבסי עממיא סיינו בחי' הטוב שבתבבה אלל העכו"ם שבניאו אותו בהעלם ומאחר בפגימות מחשבתם וזה פי'

רב ספרא מישתעי זימנא חדא הוה קאולינא בספינתא וחזינן

רש"י פירש"י בריה קלה מבריות קטנות שבים

ליקוטי

ההוא כווריא דאפיק רישא ממיא ואית ליה קרני וחקיק עלייהו אנא בריה קלה שבים והוינא שין פרסה ואזלינא לפומא דלויתן אמר רב אשי ההוא עיזא דימא הוי דבחישא ואית לה קרני ,

לפומי' דלויתן שיחלנו כיוס • ע"ז לימח שכל מה שיש בישמה יש בס חוץ מן המול' בשחיט' חולין • דבחיסה חופרת הים בקרני' לבקש לחר מזונותיו •

מוהרן לא

פנימם שהוא בטוב הוא למעלה מכל העולמות • והוינא שין פרסה דהיינו שהנשמה נזכרת שהיתה בגחי' ישראל עלה במחשבה והקב"ה נתלן בה בגריחת העולם בגחי' המה היולדים יושבי נטעים עם המלך במלאכתו שנתל' בנשמותיהן של ישראל דהיינו שהיו נזכרת שהיתה במעלה גדולה כזו כנ"ל ועתה הם הול' לכליון והפסד ח"ו ש"ין זה בחי' המחשבה שנחלקת לשלש רחשים מחשבות שכליות מחשבות מדותיות מחשבה מעשיות פרסה בחי' רגל היינו עלה כמו וכל העם אשר ברגל' הנמשכים לחפ' עלה' היינו שהנשמה נזכרת שהיתה תחלה במחשבה ובה נתל' ונחיע' בגריחת עולמו והשתא אזלינא לפומא דלויתן היינו לכליון והפסד ח"ו ועי"ז נחעוררת לשוב לשרשה כנ"ל : אמר רב אשי ההוא עיזא דימא דבחישא ואית לה קרני עי"ז בחי' עוז היינו ירחה בחי' כי תפארת עוזמו אתה הנ"ל דבחישה היינו הנדיק שמחפש תמיד כנ"ל ואית לה קרנא היינו בחי' וברצונך תרום קרנינו היינו התפלה שנתגלה ע"י הנדיק כנ"ל •

וזה ויהי הם מריקים את שקיהם היינו בחי' לנשו שמים קדרות ושק וכו' שמים היינו ירחה והתפלה כנ"ל וכשהם מריקים את השק והחום' מן הירחה והתפלה והנה אין צרור כספו בשקו צרור כספו זה בחי' שנדיק בחי' צרור הכסף לקח בידו היינו שמרגישים שהשק והקום' שהי' על הירחה והתפלה זה מפסיק שק וחם' שנהם' להם אור הנדיק כנ"ל וירגלו את צרורות כספיהם המה ואגיהם היינו שהמו והכירו שצרורות כספיהם חלוי בהחותה והצורה שנקרא המה ואגיהם הומר הם כלי המעשה ואגיהם הוא השכל שהוא מד בחכמה כנ"ל שהכרח הנדיק

שהוא

ליקוטי

תלוי בשלימות המעשים ובזכות השכל ·
ויאמר להם יעקב אנשים היינו חוכחות
שהשכל שמוכיח את האחרים שהם כלי
המעשה שהוא חולה הסרחון בכלי
המעשה · וזה לותי שכלתם שמניחים
ע"י העכורים נורמים כליון ושפחד
להשכל יוסף לזינגו זה נחי' הון יוסף
רעיס רגיס הג"ל ושמעון לזינגו זה
נחי' ושמעו כולך בכל כחדינות הנעשה
מנחי' הון יוסף כג"ל ואת בנימין תקחו
זה נחי' חלקי של עורף שעיקר שלימות
השכל תלוי בו כג"ל דהיינו שהשכל
מוכיח ואומר שעיקר החסרון שנתעכר
שמוח הוא רק תלוי בכלי המעשה דהיינו לרקה
שהיא תלויה במעשה נחי' והיא מעשה הלרקה
שעל ידה נשלם השכל כג"ל :

רבי יונתן משחעי זימנא חדא הוה
קאולינא בספינתא וחזינן ההוא
קרטליתא דהוו מיקבעי בה אבנים
טובות ומרגליות והדרי לי' מיני
דכווי דמיקרי בירש נחית בר אמוראי לאתויי ורגש
ובעי דנשמטי לאטמי וזרק זיקא דחלא
ונחת נפק ברת קלא ואמר מאי אית
לכו בהדי קרטילותא דדביתהו דר'

קרטלותא מרגז · למיקרי
בירשא כך שמו · בר
אמוראי הלא שוקע
לשון נמים : בעי
לגשמטיה לאטמא
שב קם לאחוך ירידו
זרק ליה הלא · חזין
ונפק מריחו לא :
למיסדיה ביה להגניע
נו :

מוהר"ן

הנינא בן דומא דעתיד לשריא תכלת
בה לצדיקי לעלמא דאתי ,

רבי יונתן משחעי זימנא חדא הוי
קאזלינא בספינתא וחזינן ההוי
קרטליתא וכו' דע כי לכל דבר
יש תכלי' ולחכלי' יש עוד תכלית
אחר גבוה מעל גבוה למשל תכלית
בנין הבית כדי שיהא לאדם מקום לגוף
ותכלית המנוחה כדי שיוכל בכח
בזה לעבוד את השם ותכלית
העבודה וכו' ותכלית
של כל דבר הוא מחובר להמחשבה
והשכל יותר מהדבר שזה התכלית
בא ממנו וקרוב התכלית להמחשבה
בקירוב יותר מהדב' כי סוף מעשה
במחשבה תחילה בתחלה שהשו' והתכלית
הוא תחילה במחשבה וקרוב לה ומהתכלית
נתחלשל המעלה למשל כשעולה
במחשבה לבנות לו בית בודאי הבית
היינו נבנה בבת אחת אלא צריך
עיסים ולבחת ולבנות כל עוד ועד לפי
הצרכו וחי"כ נבנה ונשלם הבית בתלת
שלימות הבית שהיא תכלית הבנין
ומופו היא במחשבה תחילה בתלת
שהתכלית הוא קרוב למחשבה ביותר
מהתחלת המעשה ·

ורע שהתכלית של הבריאה הוא שעשוע
עולם הבא וחי"ח לקרב זאת התכלית
למחשבת בני אדם כי זאת התכלית עליו נאמ'
עין לא ראתה וכו' אבל הצדיקים בזאת'
גם הם יכולים לחפוס במחשבתם תכלית
שלם

ואמר לו: אל תירא, כי אל תירא אתה, כי אתה תהיה לי לאשה, ואני אהיה לך לאיש. ויאמר לו: אל תירא, כי אל תירא אתה, כי אתה תהיה לי לאשה, ואני אהיה לך לאיש. ויאמר לו: אל תירא, כי אל תירא אתה, כי אתה תהיה לי לאשה, ואני אהיה לך לאיש.

ב. מעשה בשני בני אדם שהיו מהלכים בדרך

ב. מעשה בשני בני אדם שהיו מהלכים בדרך, ופגעו בהם שודדים, ולקחו את כל אשר להם, ויכו אותם מכות רבות, ויעזבו אותם חללים וחבולות. ויעבור עליהם כהן אחד, וירא אותם, ויעבור מן הצד השני. ויעבור עליהם לוי אחד, ויבא עד המקום, וירא אותם, ויעבור מן הצד השני. ויעבור עליהם שומרוני אחד, ויבא עד המקום, וירא אותם, וירחם עליהם, ויגש אליהם, ויחבוש את פצעיהם, ויצק עליהם שמן ויין, וישם אותם על בהמתו, ויביאם אל פונדק, ויטפל בהם. ויהי ממחרת היום, ויוצא שני דינרים, ויתן אל בעל הפונדק, ויאמר אליו: טפל בו, ואשר תוסיף, בשובי אשלם לך. ויאמר אל בעל הפונדק: מי הוא הרע בעיניך מבין שלשת האנשים האלה, אשר נפל בין ליסטים? ויאמר אליו: הרחם עליו, ויעש חסד עמו. ויאמר אליו: לך ועשה כן.

ג. מעשה בשני בני אדם שהיו מהלכים בדרך

ג. מעשה בשני בני אדם שהיו מהלכים בדרך, ופגעו בהם שודדים, ולקחו את כל אשר להם, ויכו אותם מכות רבות, ויעזבו אותם חללים וחבולות. ויעבור עליהם כהן אחד, וירא אותם, ויעבור מן הצד השני. ויעבור עליהם לוי אחד, ויבא עד המקום, וירא אותם, ויעבור מן הצד השני. ויעבור עליהם שומרוני אחד, ויבא עד המקום, וירא אותם, וירחם עליהם, ויגש אליהם, ויחבוש את פצעיהם, ויצק עליהם שמן ויין, וישם אותם על בהמתו, ויביאם אל פונדק, ויטפל בהם. ויהי ממחרת היום, ויוצא שני דינרים, ויתן אל בעל הפונדק, ויאמר אליו: טפל בו, ואשר תוסיף, בשובי אשלם לך. ויאמר אל בעל הפונדק: מי הוא הרע בעיניך מבין שלשת האנשים האלה, אשר נפל בין ליסטים? ויאמר אליו: הרחם עליו, ויעש חסד עמו. ויאמר אליו: לך ועשה כן.

ובכתה בקול מרה . ויהי בעמדו ובכותו
ועמדו בני ישראל אתו , ויקרא אליו בת
קול ואמרה לו , שובה בנדודה אל נעמי
כי ה' בחרה בך לה' זה לך ועל כתפך
תשא את העול הזה , ותהי לו לאם
ולאשה , ותלד לו בן ויקרא שמו עובד
אשר הוא אבי ישי אבי דוד המלך .

ויהי בעמדו ובכותו ויקרא אליו בת קול
ואמרה לו , שובה בנדודה אל נעמי כי ה'
בחרה בך לה' זה לך ועל כתפך תשא את
העול הזה , ותהי לו לאם ולאשה , ותלד
לו בן ויקרא שמו עובד אשר הוא אבי ישי
אבי דוד המלך .

ויהי בעמדו ובכותו ויקרא אליו בת קול
ואמרה לו , שובה בנדודה אל נעמי כי ה'
בחרה בך לה' זה לך ועל כתפך תשא את
העול הזה , ותהי לו לאם ולאשה , ותלד
לו בן ויקרא שמו עובד אשר הוא אבי ישי
אבי דוד המלך .

מיכאל ועזריה לנבוכד נצר אתה מלך עלינו לכרגם אבל להגסיג אותנו בעבודות ובאמונו' את וכלנה שוה היינו שאמרו שלא נגע במלכות דקדוש' הסיין לאמונתינו כי אמונתינו מונעת את המלכות ושומרת אותה מליגע בה זה ומפיל את רודפים לשנאת חכמים אם לא שתקפה יד במינות על האמונה עד שמפיל את האמונ' ומז יכול לקבל מלכות דקדוש' ח"ו מבחי' וזרק חלא ונאת כנ"ל . אבל דע שמן השמים אין מניחים אותו ליקח אותה בבחי' ונפקת ברת קלא תה אית לכו בהדי קרטלית' דאיתתא דר' חנינא בן דוסא דעתירת למיזדי בים תכלתא לצדיקיא לעלמא דאתי כיון ע"י שלימות האותיות של דבורי אמונה שהוא בחי' אמא ר' חנינא בן דוסא כי ר' חנינא ג"ר זה בחי' אמונה כי מדתו אמונה בחי' וחנינא בני די לו בקב חרובין קב חרובין מדת אמונה חרובין בחי' ברושים בחי' בירתא כנ"ל וא"ת" זה בחינת האותיות שלימות' ע"י אמונה בבחי' ר"ת אבנים שלימו' אבנים ואבנים הן האותיות כאמרו שלשה אבנים בונות שפה בתים ואותיות נשלמים ע"י אמונה בבחי' אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וכו' היינו ע"י אמונ' שהוא בחי' לקרא כולם בשם ה' אז אהפו' לכול' שפה ברורה בחי' שלימות הדיבור ושלימות האותיות זה בחי' אחכלית של כל הנבראים כי כל העולמות נבראו ע"י אותיות ושלימות האותיות הוא היות שהוא בחי' עוה"ב הנברא ויו"ד כי היות שיש נקודה אחרונה המשלים אמונת כל אות כי כשאין נקודה אחרונה המשלי' אמונת האות אזי בודאי אין שלימות לאות ואין לה אמונה : ואותיות הם בחי' מלכות ואמונות הנ"ל בבחי' מלכות פה כי עיקר ההנאה ע"י הדיבור כי אי אפשר להגשיג ולצווח אלא ע"י הדיבור .

נמצא ע"י השלימות אותיות לאמונ' שבמלכו' ע"י הצדיקים יודעים את החכלי' של עוה"ב כי הצדיקים המנהיגים את העולם בבחי' צדיק מושל הם אוחזים באמו' המלכות וע"י אחיזתם במלכות אוחז באותיו' שהה וע"י אחיזתם באותיות השלימים הם אוחזים בחכלי' שהיא שלימות האותיו' שהיא בחי' יו"ד בחי' עוה"ב אה בחי' חכלת שהיא בחי' חכלית שנאגלה בתוך הקרטלית בתוך המנהיגים והמלכו' כנ"ל ע"י אחת ר' חנינא בן דוסא ע"י אנשים שלימות חנגה לצדיקיא לעלמא דאתי וזה שהצדיקי' משיג' החכלית שהוא עלמא דאתי וזה בחי' בכל דרכיך דעהו שיוכל אדם להשיג החכלית בכל דבר כי כל דבר נברא באותיות ובכל אות יש בו שלימות היינו הנקודה אחרונה שבי' יוד בחי' עוה"ב שהיא החכלית המשלים אמונת האות כנ"ל :

והחכלית נקרא חכלת כי החכלת מעורב אחור עם לבן והוא גוון שבין אחור ולבן וכשנתחבר אחור ולבן כמו הכתב שהוא בחי' אחור על גבי לבן בודאי אותיות האות הדבוק וקרוב להבין שהוא לבן במקום הדיבוק והקירוב שם שם מעורבים אחור עם לבן בבחי' חכל' ואותיות האות הוא הסוף והחכלית כי כשהסופר כותב ומעמיד הקנה והעט עם הדיו על הנייר בודאי הדיו רחוק מהנייר מעט עד שהסופר מעמיק העט עם הדיו בתוך עומק הנייר ואז נדבק אחרית הדיו בעומק הקירוב גדול ונמצא שהקירוב הוא סוף וחכלי' ובמקום הקירוב שם הנייר והדיו הם מעורבים בבחי' חכלת כנ"ל כי כן הדבר שהחכלית שהוא סוף הוא בעצם הוא

במחשבה תחילה וקרוב להמחשבה כנ"ל.

וזה דווקא בת קול שיצא כי בחי' בת קול החכלית של כל הדברים היינו שמהפך כל דבר מרחבו לסופו שהוא התכלית בבחי' חיצהו חכם הרואה את הנולד שהוא הסו' והתכלי' כי בת קול הוא מה ששומעין כח' מוציא קול ביער הו במקום אחר אז שומ'כחילו אחר גם כן מוציא קול כזה וזה אנו שומעין בחושינו כשאר' מוציא חיצהו דיבור אזי שומעין נ"כ זה כדיבור בעלמו נמצא שבת קול מהפ' את הדיבור מרחבו לסופו ומקרב סופו לעצמו למשל כשאדם מוציא דיבור של נרוך בודאי יוצא החוצ בית נרחבונם תתרחק מאדם וא"כ מוציא הרים של נרוך ואז הרים קרוב אל המוציא מהבית וכן בכף שמוציא בחרונה היא קרוב לאדם הזה יותר מהרים והבת קול לוקח' זאת התיבה נרוך ומהפכת לותה מרחבה לסופה ומהפכ' את הבי' שהיה קרוב לאדם יותר מהרים והרים מהכ' כמצא שהכ' שהיא סוף ותכלי' של התיבה שהיתה הרוקה מתחלה מהבת קול בתכלית הריחו'עכשיו היא קרוב' בתכלי'הקירו'כי כן אנו שומעין בבת קול מוצי'חיצ' נרוך בתחיל' ב' וא"כ ר' וא"כ כך נמצא שהכ'שהי' התכלי' שהי'מתחיל'בתכלי' הריחוק מהב'קול עכשיו נתקרב בתכלי'הקירוב כי הבת קול הפך את התיבה וזה שנפך נרת קלח דווקא הודיע את זאת מה היה לכו בהדי קרטלית דהיתה' דר' חנינה בן דוסא דעתידה ליבדייה בי'תכלתא לצדיקייא לעלמא דאתי. כשאין האדם מסתכל על התכלי' למה לו היים ובגה הנפש מתגעגעת תמיד לעשות רצון יוצרה וכשרואה שאין האדם עושה רצונו י"ת ח'ו אזי היא מתגעגע מאוד לחזור לשורשה ומתחל' להשתי'עלמה להסתלק מגו' האדם ומזה נחלה האדם ע"י שנחלש כח הנפש ע"י שמסתכ' עלמה ממנ. מאחר'שאין מתל'רצונו'כי שוא רוצ'רקשיעש'

מוהרין

רצון המקום ב"ה ומה שהאד' חוזר לנריחו ע"י רפואות הוא מהתח שהנפש רואה שזה האד'יכול לכו' עלמו לעשו' היפך תאוותו ורגילתו כי הוא תורגם בתכיל' לחם ושאר מאכלים ועכשיו כופה תאוותו ומקבל רפואות ומתים מריח בשביל נריחותו ומחת' שהנפש רואה שהוא יכול לכו' תאוותו בשביל זיזה תכלית ע"כ היא חוזרת אליו כי היא מצפה שיכו' תאוותו בשביל התכלי'האמתי לעשות רצון יוצרו יתברך:

ספרא דצניעותא פרקא קדמאה

תפלה לחבקוק על שגיונות וכו'.

איתא בספרא דצניעותא עד לא הוי מחקלא לא הוי חפין בחפיז כי קשה להעולם על מה צריך להשוע להצדיק לשמוע מפיו הלא הפשר לעיין בספרי' דברי מוסר אך בחמת הוא חועל' גדול כי יש חילוק גדול בין השומע מפי הצדיק האמ' בעצמו ובין השומע מפי אחר האומר בשמו מכ"ש כששומע מפי ששמע מפי השומע כי יורד בכל פעם מדרגה לדרגה רחוק מפי הצדיק וכן בין השומע מפי הצדי' להמעיין בספר הוא חילוק גדול כי צריך לזכך את הפנים שיוכל כל אחד לראות את פניו בפני' שלו כמו במרא'ובלא חוכח' ובלא מוסר יתחרט תיכ'על מעשיו רק ממה שיניע בפני' שלו יראה ח"ע סיך פניו משקע בחס'כי גודל יקר הער'של ל' הקודש שבו נברא העולם כמאמר חז"ל לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת ל' נופל על ל' מבאן שנבר' העול' בל'הקודש וזה בחי' הוא בחי' ולילה לליל' יחוה היינו בחי'הדיבור של ל' הקוד' שבו נברא העולם וזה בחי' לזאת יקרא אשה היינו הדיבור כמו וזאת אשר דבר להם וע"י ל' הקודש רוממו מכל הלשונו'שכל הלשונו'נופלים ע"י ל' הקודש היינו אשרע שים להלשונות דם"ה

ליקוטי מוהרין לב

תחיה בו נתבטל ונופל ע"י ל' הקודש
ואין לו שליטה על מ"ל דקדושה וזה נחי' לשון
נופל על הלשון והרע הכולל שכל הרעות
כלולין בו דהיינו תגער' המדורה
של תתו' ניתו' שכולם מסוקעין
וכלולין בו נופל ונתבטל ואין לו שליט' ע"י לשון
הקודש וזה נחי' מדורה של שבעין כוכבין שבזה"ק
בזוה"ק היינו הרע הכולל שהוא תגער' המדור'
של תתו' ניתו' שכולם כלולין בו
וזה נחי' השמ"ל חיות שם ממללו' חיות
שם נחי' חוה השם היינו נחי' לשון
הקודש כנ"ל שעל ידו מתמלל ומשתנה שם
המדורה של שבעין כוכבין וזה נחי' מ"ל
מחשמ"ל שהם נחי' מדורה של שבעין כוכבין
שנתמלל ונתבטל ע"י לשון הקודש כי ע"ש
זה נקרא להי"ק כי כל מקום שאתה מוצא גדר
ערוה אתה מוצא קדושה . וזה שפי' רש"י
ע"כ יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו
מכאן שנאמר להם עריות רוח הקודש אומרת
כן רוח הקודש היינו לשון הקודש כמו וברוח
פיו כל צבאם שע"י לשון הקודש נאמר
ונתקשר התאוה של תאוות כיוצא היינו המדורה
של שבעין כוכבין שאיזלו שליט' על מ"ל דקדוש'
ע"י להי"ק נחי' לשון נופל על לשון כנ"ל שהרו'
שטות נתבטל ע"י רוח הקודש וזה נחינות
תיקון הנרות שהוא נחי' רוח הקודש נחי'
ולא קמה עוד רוח נחים : וזה ויסגור בשר
תחתיה לא נזדכה אלא למקום החתך היינו
ביחוד הדיבור . וזה ויבן עשאם כחומר
שעיקר עשיה ותיקון של לשון הקודש תולה
בירושת ה' היא אומרו כמ"ש סוף דבר הכל
נשמע את האלקים ירא וזה כחומר של היטים
היינו טירחא הוא אומר שבו תלוי עשי' ותיקון
של חטם ד"ב חותיות של לשון הקודש וזה
בחי' דבר אלקים בקדשו שדיבור הקודש תולה

בחלקים ירח . ויוסף ע"י שהיה לו שלימות
לשון הקודש כמ"ש כי פי המדבר אליכם בלה"ק
ע"כ כתוב בו ונמצא כזה חיים אשר רוח אלקים
בו רוח אלקים היינו תיקון הנרות נחי'
ולא קמה עוד רוח נחים כי בלה"ק אלוי
תיקון הנרות נחי' מכאן שנאמר להם עריות
כי זה בלא זה אי אפשר להיות וזה
ורועה זונות יחבד הון אל תקרי מסוך אלא
מגרונך שהוא נחי' לשון הקודש כי מי שפוגם
בנרות מחבל לשון הקודש וזה כנד אח ה'
מסוג כנד דייקא כי בו תלוי נחי' כבוד כי הפ'
הכבוד הרפות ובזיונות והם חולים במקו' עריין
כמובא בתיקונים ולא יתבוששו אין בשת
אלא במקום עריין עריין הוא פגם הנרות
נחי' ערלה נחי' הרפס היא לנו וזהו כנד
שהוא סיפ' של הרפות ובזיונות שהוא תולה
בהוך היינו בגרונך שהוא לשון הקודש
ושם יום' ע"י שלימות לשון הקודש נחי'
אסף אלקים את הרפתי כי בו תלוי כבוד כי אין
בשת אלא במקום עריין ונחם שהוא הרע הכול'
הנ"ל כשאין שלימות בלה"ק אזי הוא הולך
ושולט על להי"ק נחי' נחם שולטנותי' על נשר'
היינו נחי' חוה הנ"ל שהיא נשר מנשרו בנחימות
נשר קודם וזה נחי' נחם שפיתה לחוה והטיל
בה זוהמא שהוא הרוח סערה הרוח שטות
אשת כסילות והולך ומפתה את הרוח הקודש
שהוא לשון הקודש אשה חכמה נחי' חכמת
נשים ומטיל בה זוהמא וזה נחי' לפתח חטא'
רובץ לפתח היינו פתחי פיך של לשון
הקודש שהחטא הזה רובץ ליונק ממנו
ואשת כסילות הזאת שהיא כללות של שבעים
לשון ח"ה להם ליונק מאשה חכמה מלשון הקו'
הנ"ל אלא ע"י עץ הדעת טוב ורע שעל ידו הוא
מפתה את הלשון הקודש ומטיל בה זוהמא
ועץ הדעת שיש בו שני כחות שהן טוב ורע הוא

אמצעי בין לשון הקודש שפוח משה הכמ׳שכולו טוב ובין לשון של שבעין עממין שכולו רע ׳ עין הדעת טוב ורע זה לשון תרגו׳שפו׳אמצעי בין ל׳הקודש ובין לשון של שבעין עממין ולשון עממין כשרוצי׳ לינק מל׳הקודש ח״ו להם לינק ממנו אלא ע״י לשון תרגום לשון תרגו׳ה״ה נחי׳ משה משכלת נחי׳ משכיל ע״י תורגמן כי תרגום יש בו טוב ורע לפעמים הוא משכיל ולפעמים הוא משכל ומשת כסילות הוא היא מפתח את החכם חכמה ע״י משה משכלת כי עיקר תגבור׳ הקליפה הינו אלא ע״י תרגום נחי׳ תרמי אחד אחי ונחי׳ מן תרם ינחנו בלק שהוא לשון תרגו׳ שהוא לשון תרמי דר׳ שם מתעוררים לינק מהקדושה ועיקר בניינה ושלימות של לשון הקודש הינו אלא ע״י שמפילין כרע של התרגום ומעלין את הטוב שבתרגום ללשון הקודש שע״י נשלם ל׳ הקודש ולכן התרמי שהוא תרמי אחד אחי שנ״ל רגם לינק מהקדושה ע״י התרגו׳וקרא לו יגר שהרוח ויעקב הי׳ מעלה את התרגום ללשון הקודש וקרא לו גלעד ׳ וזה ויפל ס׳ אלקים תרדמ׳ מספר תרגום כי ע״י התרגום עיקר בניינה של לה״ק ועי״ שמעלין את הטוב שבתרגום ללשון הקודש ומפילין כרע שהו נופלין כל הע׳ לשון נבחי׳ לשון נופל על לשון וזה יו״פ״ל מוטריקון פה להם ולא ידברו ויום׳ ע״י שהיו לו שלימות לה״ק ע״ז הי׳ יכול לפשר חלמין כי עיקר החלום הוא בחינה היינו בחרדמה ושלימו׳ לה״ק הוא ע״י תרדמה כנ״ל שע״ז היה יודע לפשר חלמין שבחרדמה: **וזה** נחי׳ מקרה לילה שהרוח סער׳ היינו הרוח שהוא היינו השבעין ל׳ עולה ע״י תרגום ע״י תרדמה ע״י שינה ויונק מל׳ הקוד׳ מרוח הקודש מבריח קודש כי מי שיש לו שלימות לשון הקודש מקרר את חמימותו בלה״ק

בחי׳ חס לבי בקרבי וכו׳ דברתי בלשוני שמקר׳ חמימותו בדיבור של לה״ק בחי׳ זאת הפעם עשה מעלתי מכאן שמתקרר דעתו בחום אבל מי שאין לו שלימות לה״ק אזי הרוח סערה מקרר אותו במקרם לילה בחינה בחי׳ אשר קרך בדרך לשון קרירות בדרך הוא בחי׳ כי כן דרך משה מנחית שרוח סערה הולך ד׳ התרגום שהוא נוגע ויונק מן החמ״ל הנ״ל ׳ ואליעב היה יורם מאליהו רוח הקודש היה מקבל תמיד שלימות לה״ק בחי׳ והיה פי שנים ברוח׳ אלי פי שניים היינו ל׳ הקודש כי שנים מקרא ואחד תרגום ע״ז כאיב היה אין קדוש עובר עלינו תמיד שלא רשם קרי על כתיבו : וזה שנקש דוד רשם מכתבי עמל שפתיהו יכשלו רשם מכתבי הוא בחי׳ נוגע לו שניב שהוא רשם המכתבין את הקדושה עמל שפתיהו יכשלו העמל והרע שבו יתבטל ועל שאר לשונות פעמים שהם בחי׳ מדורה של שבעין כוכבין הנ״ל ימוטו עליהם נאליס כי מהשם יגלו והחם תאכלם וזה בחי׳ שלמטה דאשת היורדת בע״ם על רשם הקליפות שלא יוכללו בנוגה לינק מהקדושה: **ובשמעלה** הטוב שבתרגום ומשלים את הלה״ק שבו נברא העולם ע״ז נתעוררין ונתגדל הכח של האותי׳ של לה״ק בכל דבר כי כל דבר יש בו כמה לירופי אותיות שבו נברא הדבר וזה ותתגדל נא כח אד׳ כאשר דברת לאמר דא גילוי עריות היינו בחינה של שבעין כוכבין הנ״ל כאשר דברת היינו כפי הדיבור של לה״ק שעל ידו נאש״עריו׳ כנ״ל היינו כפי השלימות שמשלים את הדיבור של לה״ק כן נתגדל כח ה׳ שנעשה נרחבית ׳ **ומי** יכול להתעורר התגלגלות האותיות שבכל מעשה ברואי׳ שיש בכל דבר חוץ לכילתו ומהייתו וכל תעלומין היו אלא

מהתנוצצות החותיות שבהלכ' ושתייה נבחי' ויאכל וישת ויטב לבו ויטב לבו . היינו התנוצצות החותיות של נב' הלקיס שבמעשה נרחשים ויטב לבו היו טוב הלח חור כמ"ש וירח הלקיס את החור כי טוב ויאכל וישת שיהי' לכילתו ושתייתו מהתנוצצות חותיות של נב' הלקיס שבעודתו שהוכל וזה ויטב לבו זה ברכת המזון שיהי' לכילתו ושתייתו מהתנוצצות החותיות שנתברך ע"י שלימות לה"ק : וכל חכם וחכם יכול לידע החותיות שבו נבר' הדבר הזה שהוכל כי מי שיודע הכח של מתיקות ומרירות חריפות ומליחות שזה מרכך וזה מקשה זה מגריל וזה מקטין זה מכוי' וזה מרחיב ויודע התחלקות החותיות שנחלקין לשלם חמת חמ"ם ושבע כפולות ושניס עשר פשוטות ויודע החותיות הסייכים לכל ספירה ויודע כח של כל ספירה שזה רך וזה קשה וכו' . חזי ע"י שטועם מיזה דבר חו רוחה דבר יודע ומבין הנרופי חותיות שבו נברא זה הדבר כי כל דבר נמתה בטעמו וריחו . וחמונתו שכל לפי צירופי חותיות של לה"ק ששקל הקב"ה בחכמתו וברצונו הפשוט כך וכך חותיות שיברא נפש דבר זה וזה חסירות ויתירות ונקודות שהכל לפי המשקל שנורעין ומוסיפין לפי המשקל שצריך לגרוע לפעמי' חו להוסי' לפעמים מיזה חות חו נקודה כדי לכוין המשקל של כח ה' הכל לפי חכמתו ורצונו כי כן חייב' חכמתו ורצונו שישקול כך וכך חותיות ונקודות ויברא נכח הזה וחותיות ונקודות חלו הדבר הזה כדי שיהיה טעם הזה וריח הזה וחמונה הזאת : ומי שהוא הכם מבין כל חזה בחכמתו שיודע החותיות שיש בדבר הזה חבל שירגיש ויתענג רק מהצירופי חותיות בנחיות ויאכל וישת כנ"ל זה ח"ח כ"ח למי שהניח שלימות בלה"ק ושניח

שתנוצצות חדש בלה"ק של כל דבר זה יכול לקיים ויאכל וישת כנ"ל : וזה נחי' ומציון יפערך שיהיה שעורתך שיינו האכילה ושתי' וכל התענוגים מציון ומימן החותיות המצויינים ומסומנים בכל דבר כי הטעם והריח והתמונה הוא ציון ומימן על החותיות שיש בדבר הזה וזה יבלה עזרך מקודם עזרך זה נחי' לעשה לו עזר נחי' חוה היינו לשון מקודם בנ"ל וזה מקודם וזה יבלה עזרך מקודם ס"ת חסך היינו נחי' תרדמה שעיקר שלימות לה"ק ע"י התרגום בנ"ל וכשים לו שלימות

זה ע"ז ומציון יפערך בנ"ל :

ומי שחוה במדרגה זו ומציון יפערך מזה מחיר לבו כי שם הלב הוא ע"י שמקבל ויניזן משופרת דשופרת מלב' הלקיס של מעשה נרחשים וע"י התנוצצות החור שמקבל הלב מלב' הלקיס הנ"ל ע"י מחנוכ' פניו בחור הזה נבחי' לב שמח ייטיב פניס וכשפניו מחירות בהזדככות הזה חזי יוכל הלחר לרחות פניו בפניס הזה ולהזחרע ולשוב בתשובה בנ"ל וזה נחי' פניס בפניס דבר ה' עמכס היינו ע"י שיש עמכס דיבור ה' היינו שלימות לה"ק ע"י מחנוכ' הפניס ומחירות כל כך עד שיוכל להתרחות פניס בפניס :

וזה עד לח סוי מחקלח היינו שלימות לה"ק סנקרח מחקלח ע"ס ששקל הקב"ה ברצונו החותיות כנ"ל נבחי' הנותן לרוח משקל לכל דבר ודבר שיהי' לו טעם וריח וחמונה כפי רצונו כנ"ל וקודם שהי' הלה"ק בשלימות לח הוי תשגיחין לפין בחפין כי ח"ח להתרחות פניס בפניס כי עיקר פניס בפניס ע"י דבר ה' עמכס כנ"ל : וזה עד לח הוי תחקלח היינו לה"ק שעיקר שלימותו ע"י תרגום שהוא נוגה סנקרח תקלח **וזהו** המילוק בין השומע מפי סרב חו מפי תחלמיד חו מפי הספר כי

פנדיקים

צדיקים עושי דברו שהם עושים אונים בדיבור של הקב"ה היינו להמ"ק שכן נברא העולם בחינת נמלך בנשמותיהם של צדיקים וגדח חח העולם כי ע"י המעשיות שרוה הקב"ה שיקבל מנשמותיהם של צדיקים פי"ז בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם היינו שנעשה הדיבור של להמ"ק שכן נברא העולם כי הצדיקים בחינת עושי דברו שהם עושים הדיבור של הקב"ה שיברא ויברא חת העולם וכל זה היתה קודם הבריאה גם עכשיו כשרוצים הצדיקים לשמוע חיזה דיבור מהקב"ה הם עושים חחלה חת הדיבור ואונים חותו היינו ע"י מעשיהם הטובים זוכים לשמוע דיבורים מהקב"ה נמצח שחלו הדיבורים נתהוו ונבנו על ידם וזה בחי' עושי דברו לשמוע בקול דברו כשרוצים לשמוע דיבור מהקב"ה הם עושים חחלה חת הדיבור וגזה הדיבור הקב"ה מדבר עמם : והדיבור של להמ"ק תליה בירחה בבחי' עשחה כשורר כנ"ל וירחם בחודבי' נמצח כשהצדיק שומע הדיבור של חודה מפי הקב"ה יש להדיבור שלימות כי הדיבור חלוי בירחה והוח שומע הדבור בבחי' לשמוע בקול דברו נמצח מי ששומע מפיו בעצמו מקבל דיבור להמ"ק בשלימות היינו בירחה כי זה להמ"ק יש לו שלימות מחמח בחי' לשמוע בקול דברו שהדיבור תליה בירחה והירחה תליה בחודבין כנ"ל חבל מי ששומע מפי חחר הוח רחוק מזה השלימות כי כבר ירד ממדריגתו : **וזה** ה' שמעתי שמעך יראתי כשהשמיע' מפי הצדיק שהוח שומע מפיך בבחי' עושי דברו לשמוע בקול דברו וזה שמעך שהוח שומע מפי הקב"ה חזי יראתי כי עיקר הירחה תליה בחודבין וחז יש שלימות להמ"ק הזה וזה ה' פעלך בקרב שניס חייהו חייהו פי'

רש"י עוברהו היה שנתעבר פעלך היינו כח מעשה נרחשית נתעבר בקרב שניס חל חקרי בקרב שנים חלח בקרב שניים שניים מקרח דהיינו לשון הקודם ע"י לשון הקודם בשלימות הנשלם ע"י הירחה דחליה בחודבין נתעבר ונתעבן כח מעשה נרחשית שנברח ע"י להמ"ק וזה שפי' רש"י תפלה להבקוק על שגיונות כתרגומו שעיקר שלימות להמ"ק ע"י התרגום כנ"ל וזה על שגיונות כי שגיונות הוח בחי' תרגום כי תרגום הוח עץ הדעת טוב ורע שמעורב טוב ורע וכן הוח השוגג שיש בו גם כן טוב ורע שהמעשה הוח רע וכוונתו טוב : וזה סוד חדש הרחשון משוך בערלתו היה חדש הרחשון בלשון הרמית סיפר והבן מאד כי לשון הרמית פהוח לשון תרגום משכה וינקה הערלה שהוח רע הכולל מלשון הקודם מגריה קודם כנ"ל ע"ש היטיב **עושי** דברו לשמוע בקול דברו שהצדיק עושה הדיבור וכו' וכשהלשון הקוד' בח מלמעלה עדיין הוח חסר תיקון כי עדיין צריך להעלות הטוב מן התרגום . וזהו סוד כוונת מילה כמו שמובח בתדרש שחלת המינין חיך יברח הקב"ה דבר המחום' תיקון סך הוח על כוונה זו עיין בכוזל' והבן וזהו חסמ"ל חס חל ומל ני' שבעים בחי' מדורה של שבעין כוכבין כמבואר שם : להעלות הטוב מן התרגו' הוח ע"י תיקון השגגות שצריך לתקן כל מה שחטח בשוגג והבן . ומי שים לו שלימות להמ"ק יודע לפשר חלמין שבחרדמה כמו יוסף כמבואר שם . כי החלומות הם כפי מחכלים שחוכל כי בכל דבר ים חותיות כנ"ל וכשחוכב ויבן עולים החיריים מהמחכלים שחכל ועולים להמוח ונלטרפין החותיות שים נהם ומזה נעשה החלום נמצח כשחדם חוכל חס שיש חוכל הכף הפני קודם הרחשון

פיה מחרפה לו חלוש לחר כי נכל דבר יש לאותיות לחרים ולולי היה לוכל זה הכף תחלם היו נלטרפין האותיות בצירופים לחרים והיה מחרפה לו חלוש לחר ומי שים לו שלימות לס"ק הוא יורע האותיות שיש נכל דבר כמנוחר שם :

פרקא תליתאה :

ע' תקונין יקירין לתמחרח לדיקנא כל מה דחיתמר ולא חיחגלית עילאה ויקרא חיסתכא והוא נגזי' יקירא ניתין על ניתין מקמי פתחי דאורנין עד ריסא מריסא סחי לריסא אחרא סיסתכא מתחות תרין נוקבין אחרא מליא דלא אתחזיא עלעין אתחפיין מסתי גיסא ומסתי גיסא דהו אתחזיין תפוחין סומקין כוורדא נחד חוע חליין לוכמין תקיפין עד חדווי ספוון סומקי כוורדא אחפנון זעירין נחתין בגרונא ומחפיין קדלא רברבין וזעירין נחתין בסקולא נחלין סמתכא גיבר ותקיף : **דע** שיש נשמה בעול' שעל ידה נתגלה ביחודי ופירושי התורה והיא מסובלת ביסורין פת במלה תחכל ומים במשור' משחה כי כך דרכה של תורה וכל מפרשי התורה הן מקבלין מזאת הנשמה וזאת הנשמה כל דברי' כגחלי אש כי א"א לקבל ולשמוע מימי התור' אלא מי שדבריו כגחלי אש בשתי' הלא כם דברי כאש וכשנשמה הזאת נופלת מבחינות הלא כם דברי כאש ואין דברי' כגחלי אש דברי' נלטנין אזי נשחלקת וכשנשחלקת אזי נשחלק ביחודי התורה הנמשכת על ידה ואזי כל מפרשי התורה אין יכולין להשיג שום ביחוד התורה ואז נשתורר מריבה על הצדיקים כי עיקר השחלוקת שבעולם נעשה על ידי השחלקות ביחודי התיות כי הביחוד הוא השיוך על קישיות ומריבות וזה בחי' תתרבר אין שפוא בחי' ביחוד נעשה שום פתח מריש בחי'

ומי שרוצה להמשיך ביחודי התורה צריך מתחלה להמשיך לעצמו דיבורים חמים כגחלי אש כנ"ל והדיבור נתש' מלב העליון בחי' צור לבני וצריך לשפוך שיחו בתפלה לפני הש"י וע"י תפלתו נכמרו רחמי הש"י עליו ונפתח לב העליון כי עיקר הרחמים הוא בלב ונשפע מלב העליון דיבורי' ועל ידי הדיבור ממשיך ביחודי התורה ג"כ משם ולב הנ"ל הוא בחי' מלא שמשם הדיבור בבחי' מילי במלא ומלא הוא בחי' צור בבחי' פתח צור ויצובו מים והוא בחי' לב בחי' צור לבני והלב נכמר ברחמים ומשפיע דיבורים חמים בבחי' חס לבני בהגיגי דברתי בלשוני ובלב הזה כתובים כל ביחודי התורה בבחי' כתבם על לוח לבך ומי שרוצה ליקח חיזה ביחוד צריך לו ליקח מהלב הנ"ל בתפלה בנקשה כנ"ל . ובשביל זה צריך כ"א מהפרשי התורה קודם שמתחיל לבחר חיזה ביחוד צריך לו מתחלה לשפוך תפלתו לפני הש"י כדי לעורר לב עליון להשפיע עליו דיבורים כגחלי אש ואח"כ יתחיל לבחר כי אח"כ נפתח הלוד ויצובו מימיו היינו ביחודי התורה . ויש חילוק בין ביחוד שהוא תבחר בינו לבין עצמו לבין ביחוד שהוא מבחר לרבים כי כשהוא ברבים וקודם הביחוד הוא

א קשר את עצמו עם נשמותיו ושופך שיחו ותפלתו
מפני כמ"ת בודאי אז אל כניר לא ימאס אבל תפל'
יחיד הפשר שמוסיפין בתפלתו וזה בחי' ודברת אל
המלא לעיניהם שתפלתך תהי' בשעה שהצבור
מקובצים וזה בקבל את העם : וזהו החילוק בין
עלומד מתוך הספר ובין השומע מפי החכם עצמו
כי השומע מפי החכ' עצמו בודאי נתקשר נשמותיו עם
נשמ' החכ' בשעת תפלתו כנ"ל וזה בחלם חלק
בגימור הזה כי ע"י התפלה נתוסף קדושה למעלה
וכל תפלה היוצאת מהרהור נשמות היא תוספת
קדושה למעלה ומעוררת ביותר לב העליון כנ"ל
ולב העליון שופך מימי הגילוי ביותר בכל לפי רוב
הנשים כן יותר קדושתו בבחי' ואתה קדוש יושב
תהלות ישראל על ידי תפלו' ישראל נתוסף קדושתו
גם כל אלו האנשים העומדים בשעת הדרוש
נכנע הרעתם ע"י הטוב שבהם הדורש ולפי
ההכנעה כן נכנעי' המויבי' היינו הקליפו' השוכני'
בב' לב העליון בבחי' זאת ירושלים שמתי' בתוך
הגוים והיא לב בבחי' דברו על לב ירושלים

וזה בחי' מטה שאמר הקב"ה למשה קח את
מטך והקבל את העדה מטה זה בחי'
ממשלת וכח הנדיק שנעשה ע"י עבודתו שע"י
נכנעים כל המויבים הן למטה הן למעלה וזהו מטה
עוזך ישלח ה' מציון היינו המצות ומעשים טובים
שהן נותנים לדברים עליונים שמהם נעשה מטה
עוז להכניע המויבים וזה רלה בקרב המויבים נהנה
מי שהוא מהל החכם בשעת בילור התורה נמצא
שנכנע הרע שלו כנ"ל וזהו שאמר כמים לבך נוכח
פני ה' פני ה' זה בחי' בילורי ורזי התורה כמו
שהדרת פני זקן זה הדרת פניס והם שלש עשר'
מדות שבתורה נדרשת בהן שצריך לשפוך שיחו
ותפלתו קודם שמתחיל בילורי התורה כנ"ל :
וזהו ויפלו על פניהם כששמעו המרגל' הביאו שעל
ידי בילורי התורה שהם בחי' פניס כנ"ל מחמת

כשפיל"כ "למחר" זה בחחיל המרגל': ובשמתפלל
קודם הדרוש צריך להתפלל בתחנונים ויבקש מאת
הקב"ה מתנת חנם ולא יתלה בזכות עצמו אע"פ
שעכשיו נתעורר מטה עוז על עבודתו אין זה
המטה כדי להתגאות חלילה כדי להכניע הרע שבעולם
כי ברבים יש בהם טובים ורעים וצריך להכניע הרע
שברעים כנ"ל אבל לפני הש"י יעמוד כלל וברך
ויתבר תחנונים ולא יתלה בשום זכות וזהו ואתחנן
אל ה' בעת ההיא לאחר שצריך להבר תחנונים
בשעה שרוצה לומר הייגו קודם הדרוש :
וזהו טעות שטעה משה שהקב"ה אמר למשה
קח את המטה והקבל את העדה ודברת
אל הסלע לעיניהם שיקח ממנה עוזו שיש לו
מצות ומעשים טובים שלו והקבל את העדה
כי בשעת הקהל שיש בהם גם רעים צריך מטה עוז
כדי להכניע הרעתם כנ"ל ואח"כ ודברת אל הסלע
לעיניהם אין ליבו' אלא נאת שיפוך שיחו ותפלתו
בתחנונים כדלעיל וברך אל הסלע היינו לב עליון כנ"ל
לעיניהם לייקח שיחי' הקהל בשעת מעשה כדי
שיקשר את עצמו עם נשמתם כנ"ל והוא לא כן
עשה שזכר טובו ולקחתו בשע'תפלתו אלא השתמש עם המטה
עם המטה בשביל הקהל אלא השתמש עם המטה
בשעת תפילתו וזהו בחי' וירם משה את ידו וגו' זה
תפלתו כמ"ש ויהי ידיו אמונה תרגומו פרישו' בגלו
שהרים את תפי לתו ולא קשר את עצמו עם הקהל
ויך את הסלע במטהו פעמים כדיכול שכה לזר
ויזובו מים שבכה לב עליון כמו שלוקחין חיז' דבר
ובשביל זה אין לאדם לבחוק מ"ע על שום דבר שלא

יבקש

ליקוטי

יצקס נגחת נתחנונים חס יתן לו חס"י
יתן וחס לאו וזסו יען לח התנחים ני
היינו התפלה כנ"ל שסרי תפילתו מתפל הקהל
שלח קסר ח"ע עס הקהל והתפילה היח החמונה
כמו ויסי ידיו אמונה וזהו להקדישני לעיני
כני ישרחל להקדישני דייקח כי ע"י התפל של
רבים נתקדש הש"י כנ"ל לכן לח תניחו וזכו' חל
החרן רחז על הסחלקותו כי הקדושה ג"כ
מחום' נמעלה נשעת פטירת הלריק בידוע
נמלח מה שנחסר על ידס נשלס על ידס
ובזכות התור' שמתעיכין ז כין לח"י כמו שכתוב
ויתן להס חרלות גויס וכו' חבל ח"י ה"ח
לחת משלשה דברים שנחים ע"י יסורין
ועיקר היסורים הן המונעים הרשעים מוניחי
דנת החרן ונריך להכניע מתחלה חלו הרשעים
ולעמוס חותס נחרנה וקטלה ועי"ז יכולין
חח"כ לילך לח"י וכח הזה לעמוס לח הרשעי'
ח"ח חלח כשמקבלין לח הכח הזה מהדוש
כי זה הכח שלו נבחי' ועל חרנך תחי' וסיח יונק
ממזל מחדיס . ודע שע"י כחות הרוחניות
שנברחים מחותיות התורה שחידש בכחות החלו
הן הן חלחכים ממש והן מקבלין הכח מהדוש
כדי לעמוס הרשעים נהרנה וקטלה והן נברחי'
נבחי' חדני יתן לחר המבשרות נבח רב והן
מעניקין לח הרשעים נבחי' כי חלחכיו יצוס
לדוכו' על שחל ופתן תדרוך וכו' וחלו הכחו'
הרוחניו' הייו המלחכים הן לפי שחחדשו'
התורה והתחדשות התורה לפי הקדושה שלתום'
למעלה כנ"ל לפי רבו' הקדושה כן נמשך דיבוי
התורה ולפי רוב התורה כן דיבוי המלחכים
הנ"ל וכן להיפך היינו שלפעמים הקדושה כ"כ
מוגבת עד שהמלחכים הנברחים מחידושי
התורה הס מעוטי כח שאין כח בידס לקבל
כח לעמוס לח הרשעים נהרנה וקטלה ואין
להס כח חלח להכניע לח הרשעים בלבד

ולהניח מורך בלבבכם אבל לח לעמוס חותס
בחרנה להעניר חותס : ולפעמים גס
להכניע חותס בלבד אין כח לחלחכים שלח
שכ"כ הס מעוטי כח מחמת מיעוט הקדו שם
הנ"ל ואין להס חלח הכח הזה לעורר כח
החומית על הרשעים סמוניחי דנת
החרן כמו עכשיו בגלות שאין למו כח לעמוס
בעלמינו לח הרשעים חלח בדיניהס
בבחי' רשע מכחיר לח הלריק כי הרשע
מסב"ח לח הלרי' ואין למו כח בעלמינו לדחי' חותו
חלח בחשפטיהס ולדין חותו בדיניהס
שלקבל מהס כח לדדוף לח הרשע : ודע
שלפעמים הוח סבה מלח הש"י שרשע יכחיר
לח הלריק והלריק אין לחל ידו לדחי' לח
הרשע חלח ע"י חשפטיהס וע"י כח
שחשפט יונח חשפט דקדושה שנפל בין
הקליפות הלריק הוח מוניח חותו מבין
הקליפות ויונח החשפט מעיקולו : ולפעמים
גס זה הכח אין להס ואין להס כח לח
לעמוס כנ"ל ולח לעמוס בדיניהס כנ"ל ולח
להניח מורך בלבבם ואין להס כח חלח
להחזיק חותס בלבד שלח לדבר מרה בפניהו
כדי שלח יכעסו דבריהס בחזקי המון עס
שלפעמים גס זה הכח אין להס הכל לפי
מיעוט הקדושה : וזהו וישלח מלחכים חל
מלך חדום מלחכים הנ"ל מלך חדום כנ"ל
כס חמר לחיך ישרחל היינו המלחכים החלו
בחסו מחתרות טסורות של ישרחל כנ"ל בבחי'
יתן לומר המבשרות לבח רב לחה ידע' לח
החלחה חשר מלחתנו וירדו לחבתינו מלרים
לחה ידעת דייקח כי כל העוברים על ידו
ובפרט בלו' מלרים שהי' על פנס הבני'
כידוע ועל פנס הבני' חרב בח בבחי' חרב
מוקמ' וכו' והוח ממונה על חרב כנ"ל .
וידעו למו מלרים ובלעק חל ה' חלקימ
וישלח

ליקוטי

וישלח מלאך פירש"י זה משה ויוציאנו בי פנס הגרים הוא פנס הדעת נבחי' וירע המלאך והקול הוא מעורר הדעת נבחי' הקול מעורר הכוונה ונשניל זה ונלעק וכו' ויסמע את קולנו והקול מעורר הדעת וישלח מלאך זה משה נחי' דעת ועל ידי החגלות הדעת כתיקונו אז ויוציאנו ונשניל זה אומרים את ההגדה בקול רם כי הגאולה היתה ע"י קול נבחי' ויסמע את קולינו ונשניל זה נקראת נשם הגדה להורות על תיקון הגרית נבחי' ויגד לכם את בריתו ועיקר המצוה ניין להורות על תיקון הדעת נבחי' בהגרת וריחני פקחין ונבחי' חירום זכה נעשה רחם היינו דעת : לעניות נא בהרלך ברגו לילך לא"י דרך כחות של מרוס כנ"ל לקבל ממנו כח לעמוד את הרשעים בחרבה וקטלה כדי שיוכלו לילך בדרך המלך מלכו של עולם ולא נשניל תענוגי העוה"ז וזה לא נלך בשדה וכרם ולא נשחה מי נהר זה נחי' תענוגי העה"ז כל זה אין רצונינו אלא רצונינו דרך המלך נלך כדי שלא ימנעו אותנו הרשעים מלילך בדרך מלכו של עולם ויאמר אליו אדום לא תעבר בי פן בחרב אצא לקראתך כל זאת מחמת מיעוט כח הקדושה כנ"ל וזהו ואנחנו בקדש עיר קצת נגולך היינו מהמת שהקדושה כ"כ נמדרגה פה אחה שהיא נגדול הטומאה מגעת ונשניל זה ויאמר לא תעבור בי וכו' כי אם שהוא נמדרגה אחתונה אין להתגרות ברשעים כי נדיק ממנו בולע : ויאמרו אליו נמסלה נעלה נחי' מסלות נלבבם להבין מורך נלבנם ואם מיתיך נשחה מיתיך זה נחי' משפע נבחי' ויגל משפע כמים היינו כי לפעמים צריך לכנו' את הרשעים במשפטיהם ונאחי מכרס תרגומו את דיהון היינו משחד שמקבלין וצריך ליתן להם ממון כדי להוציא משפע מן העיקול ברצונם רק אין

מודרן

דגר ברגלי חעבורה אני רוצה לילך ולעבור בכאן כדי להשחיק את הרשעים כדי שלא יכנסו דבריהם ברגלי היינו הרגון עם המכונה בשם רגלין כמו וכל העם אשר ברגליך ויאמר לא תעבור וכל זה הוא מחמ"ת מיעוט הקדושה כנ"ל כי צריך לשפוך תפילתו קודם התורה ולקשר את עלמו הנפשית השומעים ועי"ז ניחום קדושה יתירה למעלה נבחי' ברוב עם הדרת מלך ולפי רצות הקדושה כן ריצוי האדם התירה ולפי רוב האדם החורה כן נתרבו כוחות המלאכים ולפי כחות המלאכים כן יכול לעמוד את הרשעים מוציאי דבה

וז"פ פרקא ג'

תשעה תיקונין יקרין אתמסרו לדיקנא סיינו לזקן היושב בישיבה לדרוש

נמסר לו חשעה נחי' הנ"ל : **א** קה את המטה כנ"ל : **ב** והקהל את העדה כנ"ל להכניע דעתם כנ"ל : **ג** ודברתם אל הסלע בתחנונים כנ"ל , **ד** לעיניהם שיקט עמהם כנ"ל , **ה** להמשיך דיבורי הם כנ"ל , **ו** להמשיך תורה כנ"ל . **ז** בריאת המלאכים כנ"ל . **ח** לקבל כח מאדום להכניע את השונאים כנ"ל **ט** לבא לא"י כנ"ל והלו תיקונין דאתמסר לזקן הדורש , כל מה דאתעמר ולא אתגליא רמז על נשמת נחי' מרים שנסתלק כנ"ל . אשתכח . פי' אשתכח עכשיו ע"י זקן הזה כל מה שהיה אשתכח ע"י נשמה שנסתלק ועכשיו אשתכח והולך חשעה תיקונין : תיקונא קדמאה ימין עלאין מקמי פתחי דאודנין עד ריסא דפומא ימין נחי' שערות נחי' שערי ניון נחי' מטה עוזך ישלח מציון כנ"ל . מקמי פתחי דאודנין היינו קודם שמעו את יכולין לקבל עד ריסא דפומא פתחו פיהם ואמרו נעשה ונשמע דקדמי פומייכו לאודנייכו תיקונא תנינא מריסא לגו לריסא אחרא היינו להכניע

ליקוטי מוהרן לז

להכניע רעתם כנ"ל וזה מוליח לוחם ·
מחחת רשות דסטרא לחרא ומכניע לוחם
מחחת רשות הקדושה וזהו מריבת המי לריבת
מחרא · תקונה חליחאה לשחכה מחחות תרין
נוקבין חרחא תליחאה דלא מיחחזיין היינו
נחי' חוטם נחי' ודנרחם חל המלע כנ"ל
נחי' ותהלחי לחטם לך חרחא מליין כי
לין מחסור ליריחיו וזה מליין וירחה הים
נחי' חפלה נחי' ירחת ה' היא חחהלל נחי'
חוטם נחי' והריחו ניריחת ה'דלא לחחזיין
כי לריך להקטין מ"ע ולא יחלם בזכותו
כנ"ל נחי' חל חחחדר לפני מלך · תקונה
רביעאה עליון החפיין מהחי גיסא ומהחי
גיסא היינו נחי' החקשרות עם · נשמותיהם
וסם מחפיין חוחו מכל לד : תקונה חמישאה
לחחזיין חרין חפוחין סומקין כוורדא חפוחין
זה נחי' מפחחי הלב שנפחחים שנכמר רחמי
לב העניון ונשפע דמוריס חמים ריחורי לם
נחי' סומקא כוורדא כנ"ל : תקונה שחיחאה
נחד חוטא חליין חוכמין חקיפין עד חדווי
זה נחי' המשכת החורה כנ"ל שהם נחי'
חלחליס שחור' כעורב שהם חילי חילים
של הלכות המשכים עד חדווי עד מעוי
נבחי' וחורחך נחוך מעי ותליין נחד חוטא
נבחי' ומביניו נשארה מחד שהקב"ה
מדקדק עם הלדיקים כחוט השערה חזי
לין כח נידם להמשיך חלו הלכות הכ"ל
תקונה שביעאה שפוון סומקא כוורדא
לחפמון היינו נריחת המלחכים כנ"ל נבחי'
ונרוח פיו כל נבחי סומקא כוורדא נבחי'
מסרחין חם לוסט · תקונה תמינאי שערין
נחתין נגרונא ומחפיין קדלא היינו לקבל
כח מלדוס להכניע חויניס הפונים עורף
זעיריו זה נחי' כח מדוס נחי' קטן נחחיך
בגויס נחסין בגרונא נחי' חרב הנ"ל נחי'

רוממו' חל בגרונם וחרב פיפיות · תקונה
תשיעאה רגרגין וזעירין נחתין בשקולא סיינו
נחי' ח"י שנחלקה לשבעים שהם נחי' חיות
קטנות עם גדולות בחילין לשחכח נוגר
חקיף היינו כשבא לנחי' מרן ישראל
חוי נקרא גיבר חקיף כי קודם שבא
לנחי' חיי חוי חל יחהלל חוגר כמפחח חבל
לחר כך כשנוסע חז נקרא חיש מלחמה

פרקא רגיעאה דספרא דלגיעותא עתיקא
עמיר ומחים וכו' ·

בהעלחך חת הנרות כו' פי' רש"י שחסא
שלהבת עולה מחליה · כחיב
מחור וקדם נרחתי כי ים שכל שהדם משיב
לומו ע"י הקדמות רצות והשכל הזה מכוסה
בשם לחור ויש שכל שבא להדם בלא שום
הקדמה חלא ע"י שפע חלקי וזה מכוסה
בשם קדם בשם פניס והחלהבות הלב גולד
מחמת חגיעת השכל כי טבע החגועות שמוליד
חום ולפי מהירת תנועות השכל כן מוליד חום
בלב נמלא ע"י שפע חלקי שהשכל נשפע לחדם
בהחירות שלין לריך להשחמש בשום הקדמה
ע"ז המהירות שלהב' הלב עולה תתיד מחיליו

אבל להגיע לנחי' שפע חלקי הנ"ל ח"ש
לזה חלא שיקד'חת פיו וחוטמו ופיניו
וחזניו והן הן מחירין לו שפע חלקי שכ"ל היינו
שיחמור חת עלמו מלהוליח שקר מפיו ויהיה
לו ירחת שהוא נחי' חוטם בנחי' ונריחו
בירחת ה' ויהי לחונת חכמים החלוי בחודנין
בנחי' שמע דברי חכמים ויעלים עיניו מרחות
בדע כי הן הן המעוררין חת שפע חלקי הנ"ל
לבא כי הפה והחוטם דפעיניס והחזניס חלויס
בדמוח והן מעוררין חת המוח שיהי' בנחי' קדם
בנחי' פניס וזה נחי' רחם דברך לחמה זה נחי'
מוח המחמר חגל פה וזה רחמי' חכמה ירחת ה'
זה נחי' מוח המחמר חגל חוטם וזה נחי' בוכה

לחכם ויחסבך זה נחי' תוס

ליקוטי מוהרי"ן

מוח הנחמר אצל חודנין נבחי' שמע דנרי חכמי' וזה נחי' ותפקחנה עיני שניהם זה נחי' מוח הנחמר אצל עיינין ופן הן שבעת הנירו' כי פה וחרין נוקבא חוטמא וחרין עייניו וחרין חודנין הס נחי' שבע' הנרו' ומנרת' דא ריאה היינו המוח ופני המנורה היינו שפע אלקי הנ"ל ושפע אלקי בזאת הוא נחי' סוכה כי סוכה הוא נחי' שסכה נרוח בקודש כי רוח הקודש הוא שפע אלקי וסוכה בזאת כיח נא ע"י ז' ענניס היינו נחי' שבעת הנרות כנ"ל שעל ידם המדם משיג פני המנורה היינו סוכה היינו שפע אלקי ורוח הקודש נקרא על שם החכמה שהיא רוח חכמה הבח מקודם כידוע.

וזה שאמרו חז"ל מניין שאין מסככין אלא בדבר שאין מקבלין טומאה ובדבר שגידולו מן הארץ שנאמר והד יעלה מן הארץ מה להד הוא דבר שאין מקבל טומאה ואין גידולו אלא מן הארץ וכו' והד הן הן אלו הענניס הנ"ל והן נחי' קודש וגדלין מן הארץ כי צריך המקבל להיו' חכם כי הקנ"ה יהב חכמתא לחכימין נבחי' ובלב כל חכם לב נתתי חכמה וסוכה הנ"ל היינו רוח הקודש הנ"ל שפע אלקי הנ"ל הוא נחי' מקיפין שהשכל הזה הוא גדול עד למאד עד שאין המוח יכול למושלו ואין נכנס בתוכה אלא הוא מקיף את הראש כמו שאנו רואים כמה חכמות עמוקו' שאין יכול' בתוח המשוכי להבין על בוריו כמו כמה וכמה מצוות שאנו נוהגים בהם כמו הידיעה והבחירה שאין מוח של אדם יכול להבין את הידיעה הזאת והשכל הזה הוא נחי' מקיף שאין נכנס בפנימיות המוח כי אם מקיף לחוצו מבחוץ והשכל הפנימי מקבל היותו מהמקיף הזה. ודע שזה עיקר בח הבחירה כל זמן שהשכל אין כ"כ גדול להבין הידיעה והבחירה אז כח הבחירה על מקומו כי יש בידו כח לבחור. החייס אז הפוכו אצל כשיכנוס המקיף הזה לפנים ואז יתגדל השכל האנושי ויתגלה לאנושי הידיעה והבחירה אז יתבטל הבחירה כי אז ע"י גידולו של השכל יגיע מגדר האנושי ויעלה לגדר מלאך ואז יתבטל הבחירה וזה עיקר כח הבחירה זה שאין יודע השכל של הידיעה והבחירה: וזה שאמרו חז"ל שלעתיד לבאים יושבים ועטרותיהם בראשיהם על ראשיהם הולך לומר כי לעתיד יתבטל הבחירה וזה לדיקים יושבים שהישיבה הוא מורה על העדר הבחירה כמו יושב בשמים שהוא מורה על העדר הבשתות כי התנועה מורה על השתנו' מרצון אל רצון והישיבה מורה על העדר השתנו' היינו ביטול הבחירה וזה מהת' ועטרותיהם היינו התקיפים כמו שאול ואנשיו עוטרים את דוד. בראשיהם הוא על ראשיהם היינו המקיפים יכנסו בתוך המוחין לפנים והוא יבטלו כל השכליות שלא הי' יכול להבין לחוצם יכנסו לפנים בתוך המוחין וידע וישיג לחוצם והוא יהא מגדר האנושי ויעלה לגדר מלאך ויתבטל הבחירה: וזה נחי' קידושין נחי חופה כי שפע אלקי הנ"ל הוא נחי' קודש נחי' חופה מקיפין. וזה שאמרו חז"ל כל לדיק ולדיק נכנס בחופתו של חבירו כי מקיף של זה גדול ממקי' של זה והשכל שהוא מקי' של זה הוא פנימי לזה. וזה נחי' שבעת ימי המשתה שאחר החופה היינו ב' נחי' שבעת הנרות הנ"ל שעל ידם יבוא המקיף לפנים וזה נחי' שבעת ימי חבילות ר"ל שמתחברין עליו על שנשתלק בשתו כדי שיעלה בשתו לאור הפנים. הנ"ל ע"י ז' ימים אלו וזה שעשה רוק של החלונה שאמר וירקם בפניו בפניו דייקא כי זה הולך בלא זרע ולא פניה

נרכה

ליקוטי מוהר"ן לח

נרכ"מחדיושיתשיכו שכל הפני' נעול' ע"י מעשיה' הטובים ומחיו היינו רוצה להקים שם מחיו המת ומיינו רוצה ליינק חוכה נשניל זה וירקה נפניו כי מין רוצה להמשיך נשמת המת נעולם שיוכל לתקן חור הפנים ובזה הריק נרחה לפעמים פני המת פני הייקה ובזה הרוק הוא נכלם ועיקר הנושה הוא נפנים וזה על שלא רצה להקים מחיו המת וזה נחי' ומני' ידוק ירק נפניה הלא תכלם שנע' ימים שנעת ימים דייקה היינו נחי' זיי"ן עניים הכ"ל שעל ידם מתיר פני המורה והוא לא רצה להקים שם מחיו המת ע"כ וירקם נפניו והייני נשת פנים וזה שאמרו הז"ל היינמה נקניית נמאמר זהו היפך הנשת נחי' כלו אומר נבוד היפך של תכלם שנעת ימים : ומרים שפגמה נכבוד משה שהיא נחי' שפע מלקי נשחי' כי קרן עור פניו ופגמה נשחי' שנעת הנרות כי הוא הי' עניו שפל ושפלן ולא חרה אפו על נזיונו וזה נחי' הוטם נשלימות וכחיב בי' פה אל פה אדנר בו זה נחי' פה וכחיב בי' תמונת ה' יניט זה נחי' עיניים וכחיב בי' נכל ניתי נאמן הוא זה נחי' מודינן נחי' נאמן רוח מכפה דנר כמונה נזוהר נשניל זה נעורעה ומעורע דא סגירו דנהירו עלאה היינו אור הפנים הנ"ל וכחיב נה תחנר מחזן למחנה שנעת ימים :

וזה שניקש אהרן אל נא תסי כמת אשר נלאחו מרחם אמו ויאכל חצי נשרו כי על ידי מגירו דנסורה עלאה היא נחי' מת כי מעורע חשוב כמת אשר נלאחו מרח' אמו זה נחי' יצוא שע"י היצוא איתחי' חימי' שאשתו נעשית לו אם ויאכל חצי נשרו היינו שאין לו נת זוג כי הנעל ואשתו הם חרי פלגי גופא ועכשיו שאשתו הוא אמו נעלא שנאכל חצי נשרו ואין לו נת זוג : ולפעמים יש שהמוחין והשפע חלקי הוא נהעלם נחי' עיבור ואז יפה לעקה לאדם נין נחפלה נין נתורה כשנהעלם המוחין כי העלם היינו עיבור זה נחי' לור ילדך חצי כמו וכא אין ללידה כמו אשה שאשה כחה מליד ונשעה שאין כורעת לילד רומת עי"ן קלין נמנין חיבות שנמזמור יענך ואז מולרת והשניעין קלין הן נחי' שנעה קולות שאמר דוד על המים שכל אחד כלול מעשר והעקה שאדם נועק נתפילתו ונתורתו כשנחלקין המוחין נחי' עיבור אלו העקית הן נחי' לעקת היולדת והקב"ה שהוא יודע חעלומות של המוחין אין נהעלמו הוא מאזין לעקתינו והעקה היא נמקום לעקת השכינה כאלו השכינה נועקת ואז מולדת המוחין : זה נחי' הקול מעורר הכוונה היינו המוחין וזה נחי' אכלס שנעת ימים שנעת ימים זה נחי' שנעה קולות של דוד כנ"ל שהם שניעין קלין הנ"ל שצריך לנעוק כדי להוליח אור הפנים הנ"ל מהעלם אל הגלוי והגלוי זה נחי' לידה ואז אחר הלידה דם נעכר ונעשה חלב וזה נחי' אכלס כי הכלימה אזל סומקא ואתי חוורא היינו דם נעכר ונעשה חלב וזה ניור יולדך ת"ש ר"ח של לעקתינו יודע חעלומות כניל חה ת"ש ר"ח של ת"אכלס ש"נעת י"מים : וכשאדם לומד תורה ואין מניין בה סוס חידוש זה מחמת שהמוחין והשכל של התורה והלימוד הזה הן נחי' עיבור וזה נקרא נשם יעקב כי יעקב זה נחי' עיבור נחי' נגטן עקב אח אחיו ואז צריך לשניעין הקלין הנ"ל וזה נחי' הקול קול יעקב כשהוא נחי' יעקב צריך לו הקלין כדי להוליח שמוחין נחי' לידה : ותי שאורתו נלא הנגה נה סוס חידוש אין לדרוש אות' לרבי' כי התור'

הלכות תפילין : פרשה ראשונה ושניה שלהן
קודש ומניחן בכל יום חוץ משבת וי"ט
שנאמר וקשרתם לאות על ידך והיו לטטפות
בין עיניך ואומר למען תהיה תורת ה' בפיך
כי בחזקת יד הוציאך ה' ממצרים ואומר
ושמרת את החקה הזאת למועדה מימים
ימימה ואין מועד אלא יום שנאמר אל
מועדי ישראל ואין מועד אלא זמן שנאמר
ה' מועדי אלה הם מועדות לבני ישראל
ואין מועד אלא שבת שנאמר דבר יום
ביומו ואין מועד אלא יום טוב שנאמר
קראו להם במועדם ואין מועד אלא יום
הכפורים שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם
ואין מועד אלא ר"ח שנאמר ובראשי
חדשיכם תקריבו עולה ואין מועד אלא
חול המועד שנאמר חג המצות תשמור
ואין מועד אלא עצרת שנאמר חג הקצר
בכורי מעשיך ואין מועד אלא חג האסיף
שנאמר חג האסיף בצאת השנה ואין מועד
אלא ראש השנה שנאמר בחדש השביעי
באחד לחדש יהיה לכם שבתון ואין מועד
אלא יום הכפורים שנאמר ועשרת ימים
מיום הכפורים הזה ואין מועד אלא שנה
שנאמר ועבדו את המצה הזאת בזמנה
ואין מועד אלא שמיטה שנאמר מקץ שבע
שנים תעשה שמיטה ואין מועד אלא יובל
שנאמר ומספרת לך שבע שבתות שנים
שבע שנים פעמים ואין מועד אלא שנת
הרצון שנאמר שנת רצון ה' לקרוא דרור
בארץ ואין מועד אלא שנת הנחלות שנאמר
ושבתם איש אל אחוזתו ואין מועד אלא
שנת הגלות שנאמר ושבתם איש אל
משפחתו ואין מועד אלא שנת הגאולה
שנאמר ושבתם איש אל ארצו ואין מועד
אלא שנת הנחמות שנאמר ספרו לכם שבעה
שבתות שנים ואין מועד אלא שנת הנחמות
שנאמר ספרו לכם שבעה שבתות שנים
ואין מועד אלא שנת הנחמות שנאמר
ספרו לכם שבעה שבתות שנים

ליקוטי מוהר"ן לט

עם הש"י יש לו חיים נצחיים כמו שש"י וכן אין שלימות רק להשי"ת ומזה מתגו כולם חסרים ומי שמוח נכלל בו יש לו שלימות ועיקר הכלליות שיהיה נכלל בחכ הוא ע"י הדעת הוזהו י"ת כמ"ש החכם אלו ידעתיו הייתין כי עיקר החרס הוא השכל וע"כ נתקיים שחושב השכל שם כל החרס וכשיודע ומשיג בידיעת הש"י הוא שם מתם וכל מה שיודע יותר הוא נכלל ביותר בהשורש וכל החסרונות שיש לחרס הן פרנסה או בנים חו בריאות וכל המחסרונות הכל הוא בחסרון הדעת ולפ שיש חסרים לגמרי מהדעת ועכ"ז יש להם כל טוב בחמת כל מה שיש להם אינו כלום וכן לפיוק השלם בדעת שיש לו חסרון בחמת החסרון אינו כלום כמ"ש הז"ל דעת קנית מה חסרת ואם דעת חסרת מה קנית כי עיקר החסרון והשלימות תלוי בדעת וכן כעם ומכוערות הוא מחסרון הדעת כמ"ש כעם בחיק כסילים ינוח וע"כ החולה הוא כעמן מחמת שאז חוא בדיוניס כי דיוניס שורים עליו ודיוניס הם מוחין דקטנות וע"כ הוא בכעם ולעתיד לבא תגלה הדעת והכל ידעו את ה' כמ"ש ומלאה הארץ דעה את ה' ואז יתבטל הכעס כמ"ש וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי וכו' כי עכשיו אי"א להם לגור יחד זאב עם כבש כו' מחמת מדת הכעס אבל לעתיד יוכלו לדור יחד מחמת שיתבטל הכעס ע"י הדעת שיתגלה אז . והנה לעתיד הכל ידעו את ה' אחד עכ"ס כנ"ל ומלאה הארץ דעה אך הדעת שיהיה להם אז אפשר לנו לידע ולדבר ממנו אך הדעת שיהיה לנו אז זה אי"א כעת אחד' לדבר ממנו כי עכשיו זה הדעת בבחי' תקיפים כנ"ל כי כל השלימית והטובות שיש לעכו"ם עכשיו בחמת אינו כלום כנ"ל : אם דעת חסרת כו' ומדרגת כל נדולתם וטובותם הכל הוא לטובתינו ולעתיד שיתמל' הארץ דעה ואפילו כל עכו"ם ידעו את ה' אז יבינו הם שכל הגדולה והטובה שהיה להם בזה העולם הכל הוא לטובתינו ולגדולתינו וזה אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה הגדיל ה' לעשות עמנו היינו כל הגדולה שהגדיל ה' לעשות עמנו בעוה"ז הגדיל ה' לעשות עם אלה כי הכל היה גדולתם של אלה כי היה לטובתם וגדולתם וזה יבינו הם בדעת והשגה שיהיה להם אז אבל אלינו יהיה זה הדעת דבר פשוט ואחוק כי דעתינו יגדל אז מאד וזה אז ימלא אחוק פינו כולי . אז יאמרו בגוים הגדיל כו' כי זה הדעת והשגה שיהי' להם אז לומר הגדיל כו' כנ"ל זה יהי' אלינו אחוק ודבר פשוט כי דעתינו יהי' גדול מאד : וע"כ לעתיד יהיו חיים נצחיים כי אז יתגלה הדעת ויהיו נכללים באחד וע"כ אז"ל ביום ההוא יהי' ה' אחד ושמו אחד וכי האידנא כו' אלא עכשין מצרכין על הרעה נרוך דיין אמת ועל הטובה הטוב והמטיב אבל לעתיד יברכו על הכל הטוב והמטיב כי לעתיד שיתגלה הדעת ידעו שאין שום רע בעולם כלל רק כולו טוב וכולו אחד וגם הגלות הוא רק מחסרון הדעת כמ"ש לכן גלה עמי מבלי דעת וע"כ היתה גלות מצרים על ידי משה שהוא היה בחי' הדעת

כיון שהוא מוחזק בהן ואין יכולין לומר לו צא מהן ואפילו אם יש לו שטר מכר מאבותיהן ומאבות אבותיהן שהרי אפשר שהוא מוחזק בהן מכח אחר שקנאן ממי שקנאן מן הראשון

ואם לא הודיעו לו, אלא שהוא עצמו ראה שהוא מוכר בשוק, אין לו עליו כלום, שהרי הוא מוכר בפני עצמו. ואם

ליקוטי מורדן

פני מלמד לא וכן פתים וגליח עדן עלאם
דפתים וגניז ערן תתאם :

דע שיש חותם ויש חותם בתוך חותם חותם
הוא כי יש תוכיחי הדור והם נחי׳ רגלין
ונקדחי׳ רגלין ע״ש שהם לימודי ה׳ שיינו שלומדין
כציבול תח״ה׳ שנותנין לו עצות והם הולכים
בשליחותו לישראל להוכיחם ולהחזירם להש״ית
וע״ש זה נקדחי׳ נחי׳ רגליע״ש העלה כמו שפי׳
רש״י על וכל סעם תחר נרגליך ההולכים תחר
עלתך וע״ש ההליכה שהולכים בשליחותו להוכיח
כנ״ל : וכשהש״י נוזר גזר דין בעולם והדין הוא
תחור׳ כי צדי׳להיו׳ דין תור׳ומתק׳ שהם לימודי
ה׳ הוא מתייעץ עמה׳ ומגלה להם הד״ת שנגזר
על הדור והם מכסים זה הד״ת וחותמין חותו
נחי׳מעין חתום שלא ייגקו ממנו החילונים שלא
יהי׳ נעשה ממנו ח״ו דין מכזרי וזה נחי׳ חתום
תור׳ נלימודי היינו נלימודי ה׳ נתת׳ הד״ת שלא
ייגקו ממנו החילונים והם כשגלה להם הד״ת
הולכי׳ ומוכיחי׳ הדו׳ כדי להחזיר׳למוט להמתי׳
הדין ולפי׳ נשע׳ מוסר נזהרין להחתי׳ולהסתי׳
שלא ייגקו ממנו החילוני׳ נחי׳ ונמוסר׳ יחתום
ועש״ז הן נחי׳ חותם · ולזה הלימודי ה׳ מרגיש
שלום נעול׳ כמ״ש וכל נניך לימודי ה׳ ורב שלום
נניך כי הולכים לפזר ולעשות שלום בין ישראל
לאביהם שבשמים ולפניו יית מקטיגים הדבר
וממליצים עוב נעד׳ולפני ישרת׳ מגדילי׳ להעת
מאד כמו שמצינו בזה משה שאמר להש״ית למה
יחרה אפך בעמך ולי שראל ח׳ בי העלתם העלם
גדולה וכשהרע של הדור גוזר על החותם הנ״ל
ומקלקל חותו ח״ו וחזי׳ נתק לקל שלום העולם
ונעשה גירושין ומחלוקת בעולם היפך השלום
נחי׳ ומחבל יגידוהו כי מחות׳ נעש׳ נדת כי הם
במספר השוה כמונה : ויש חותם שהוא למעלה
מזה שהותם היינו נחי׳ידי׳ שמקבלי׳מוסר מהו
המוכיחים נחי׳ ניד כל חדש יחתום והידים
זה נחי׳ חמונה שמחקבל גם המוסר נחי׳
כשהי דבר ה׳ ניד ישה נחי׳ ויהי ידיו חמונה :
וזה החותם צריך שמירה ית רה שלא יתקלקל
החמונה כי כשח״ו נתקלקל החותם החיצון
יוכל להתקרב לחותם הפנימי ויקלקל החותם
הפנימי ע״י קלקול החות׳ החיצון שהוא החמונ׳
וכשח״ו נתקלקל זה החותם הידים נעשה תזה
מיות שהיה היפך החמונה ונעשה חמונת
כזביות כי עיקר הש״ך חיין לה כז חלה ע״י
שמקבל מהידים חלו נחי׳ ויקח מידם
ויצר לותו נחרט וגם חיקונו הוא ג״כ רק
ע״י נחי׳ הידים נחי׳ ויקח מידם חת חלהי
הנכר כי מחות״ם נעשה נד״ת נחי׳ ידכם
דמם מלמו כי יד נתילותו הוא מספר נד״ת
היינו ע״ח שמטמאה כנדה : וצריך לרחות
למלחות חת הידים שהיה החמונ׳ ע״י החרה
משנעה רועים שהם כלליות של כל מנהיני
הדור נחי׳ שנעת ימים חמלח חת ידם כי
הם רועים החמונה לתקנה ולהשלימה וע״ש
זה נקרחים רועים ע״ש ורעה חמונה וכל
עיקר המונת ישראל ממשיכין הם להדור וזה
נחי׳ כל קדושיו נידיך שהם נחי׳ כלליות
של כל מנהיני הדור וזה נחי׳ ועם קדושיו
נחמן ומשה שהוא לחד משנעה רועים נקרח
עש״ז רעיה מהימנה · וח״ה לנח לחלו הרועי׳
שהם כלליות של הקדושה חלה ע״י עזות
כמארז״ל הוי עז כנמר כמ״ש נהלח נעזך
חל מה קדשך וע״י עזות נכנסין לתוך הקדוש׳
כי יש רועים של הס״ח והם ג״כ מפורסמי
הדור וכופין לנשים לתחות שיעבודייהו ועיקר
מלכותם הוא ע״י עזות כי עזות מלכותח
בלח תגח והם נכלנים בעזותם בנחינות
והכלנים עזי נפש המה רועים והן פני
הדור כפני הכלב וע״כ כדי להגיל מכם
מחחת ממשלתם ח״ח רק ע״י עזות לעמוד
נגד עזותם וחז נכלת בעזך חל מה קדשך
שנכנס לתוך הקדושה : וכל הקולות הן
של נעקה הן של לנהה הן קול שופר הן קול
זמר׳ הן נחי׳ עזות נבחי׳ הן יתן נקולו קול עוז
וצריך כל חדם לרחם מחד על נשר הגוף
להרחות לו מכל הרחה ומכל כשהה
שהשתה

ליקוטי מוהרי"ן מא

שהנשמה משנת שהגוף ג"כ ידע מזה השפעה נפחי' ומשרך אל תתעלם וכשגוף הוא נפחי' זו היא טובה להנשמה שלפעמים נופלת ממדרגתה וכשהגוף לח וחור תוכל הנשמה להתרומם ולחזור למדריגתה ע"י הגוף היינו ע"י תענוגי הגוף תוכל לזכור ולעלות לתענוגים שלה כי מלחר שהגוף ג"כ טוב וכשר היינו נלכך נשתעניים וע"כ תוכל הנשמה לחזור ע"י תענוגי הגוף למעלתם לתענוגים שלה וכן ג"כ על ידי הרשימות שיש בגוף ע"י התורה שהתירה בו הנשמה תקוד' תוכל עתה לזכור ולעלות ולחזור למדרגתה וזש נחי' מנשרי תחזה חלום : תחל כשיש להגו' עזות מנחי' והכלביים עזי נפש אין הנשמה יכולה לשמוך עלמה ולהתקרב אל הגוף להודיע לו מהשגות שלה כי תוכל ללכוד בתוק' ועזות הגו' מה שהגו' עוז וחזק בהתאוות . ולריך לזה עזות דקדושה היינו קולות הנ"ל שע"י משנר הגו' כי תנח' שוברו' גופו של אדם וכשמשנר עזות ותוקפו' ע"י תוכל הנשמה להתקרב עלמה אל הגו' כי לא תפי' נלכדת שם וזה נחי' תקול תנחתי דנקה עלמי לנשרי עלמי היא הנשמ' שהוא עצם האדם כי עיקר עלמיות האדם מה שנקרא אצל אחד' אני היא הנשמה שהיא עצם הקיים לעד ונחי' התקיעות הוא נהי' מקול תנחתי והוא משנר גופו של אדם נפחי' היתק' שופר נעיר ועם לא יחרדו ועל ידם יוכל לבוא לרועי' הנ"ל וזה תקיעה שבריס תרועה תקיע' שם הקולות קול עוז שבריס שעל ידם נשבר עזות הגו' תרועה נחי' ואתה תרעם את עתי שנ"ל שהם הרועים דקדושה . וזה בעצם היום הזה ניתול נשר ערלתו היום הזה זה קול שופר שמלוותו ביום בנחי' יענך ה' ביום לרם שעל ידו ניתול ונשבר ערלת נשר ומקבל אור העצם . וכן בכלליות בני אדם יש נחי' עצם ונשר היינו שהחכם שהוא סי' הנשמה לפעם שהם למעה מתגו הוא

נחי' עצם ופעם הם נגדו נחי' נשר וכשהם בנחי' נשר כמו נשר הגו' בעצם הולדם הם שומעים הקול תנחה היינו קולו של החכם ושוברת גופם בנחי' תנחה שוברת כו' ועי"ז יוכל להמוך ולהתקרב אליהם שהם נחי' נשר בנחי' תקול תנחתי דנקה עלמי לנשרי כנ"ל אך כשהינם בנחי' נשר הינם שומעים כלל קול תנחה הנ"ל ואפילו הם שומעים קולו הינם שומעים הקול בעלמו כ"א קול סנרה : וקול סנרה הוא כי כשהתעורר קול דקדושה הזי' תתעור' מתגו קול דם"ח כי ע"י העבירו' נברחי' מחנליס והם נועקים סב לן תזוני הב לן חיי וכשהין מתגבר ומתעורר קול דקדושה הם נחי' אך היכ' שמתעורר קול דקדושה הם מתעוררים היכ' ומתחילים לנעוק ולקטרג נגדו וזהו קול ההנר' שיונ' מקול הקדוש' וזה נחי' הם עוונינו עמו בגו הין עני' אלא לשון נעק' היינו שהעוונו' נועקין בגו בתוכינו ממש ע"י שנתעורר קול דקדושה וכמו שכתוב אצל הנרפים כי נחת אלי להזכיר את עוני היינו כל זמן שלא היה שם אליהו ולא היתה בקדוש' נופר' כ"כ הי' העוונו' שלה נחים אך ע"י שנתעור' שם קדושת אליהו היו נזכרים ונתעורר' עוונותי' לנשוק ולקטר' עליו וכשהינו נחי' נשר להחכ' שהוא נח י' בעצם היינו שומע הקול הנ"ל רק הקול ההנר' היינו קול העוונות שנתעורר' מזה הקול וזה החוק' בנור נחי' שהני בנור תחתיו' והוא מתאנה ות"ק ע"ז הוא שם העומדי' בתוך שהינ' בנחי' נשר הם קול סוף' שמע ינח היינו שיוכל לנוח' מתוך הרע שלו והם קול הנרה שמע לא ינח כנ"ל נמצא בינקול תנחת האדם בעלמו היינו שום' הם היינו בנחי' נשר שפנו' רמוק כ"כ מהעצם הנשמה עד שהינו בנחי' נשר וחזי היינו שומע קול תנחתו ובן קול תנחת החכם הם היינו בנחי' נשר להחכם היינו שום' קולו כ"א קול הנרה כנ"ל ולנח לנחי' נשר הוא ע"י הסיוע ע"י שמשמש ההכם נעצם נחי' נשר להחכם וכן ע"י שמשמש הגו' להנשמה

נעשיית מצוות מעשיות נעשה הנוף נחי' נשר
להשמה וכשהנשר נבחי' הזוחח מז ולירושלים
מנשר אחז מנשר הגימול הג"ל שלש ירושלים
שהיה קריס נאמנה הג"ל ולנח לעזוח דקדושה
כג"ל הוח ע"י שמחה נבחי' כי חדות ה' היח
מעוזכם היינו נעם' ונשמע שהוח נחי' השמ'
כמו שחרז"ל נשעה שאמרו ישרחל נעשה ונשמ'
ירדו ששים רנוח מלחכים ונחנו שני עטרות
נרחש כל ח' כו' וכשחטחו נלקחו וכו' : ועחיד
הקב"ה להחזירם להם שנאמר ושמחת עולם על
רחשם : ושני העודיים שהכחירו נחורב מנעשה
ונשמע הם נחי' נרחשית נרח כמונח נספרח
דנניעוחח · נרחשית דח מאמר נרח הני
מאמר דח עדן עילאה עדן תתא' חכמ' עילאה
חכמה תתאה חב ובן ונעשה ונשמע הוח נחי'
נפחרות ונגלות נעשה הוח נחי' נגלות היינו
שאנו' שאפשר לכ"ח לקיים לפי מדרגיחו ונשמ'
היח נחי' נפחרות מה שהוח נבוה מאתנו שאינו
יכול לעשות עבודה זה · למשל חלל כל מצוה
יש דנרים ששניכוח המצוה כי מלנד הציוי
הנאמר נחורה לקיים המצוה יש עוד לזה ·
דנרים נחורה כגון וידנר ה' אל משה ושאר
דיבורי החורה שאינן המצוה ועבודה שיש
נדיבורי החורה הללו שאינן המצוה הם נחי'
נשמע כי המצוה נעצמה אינו יכולים לקיים אך
העבודה שיש נהלו הדיבורים אין אנו יודעים
וזה נחי' נשמע ונעשה ונשמע הוא נחי' חורה
וחפלה נעשה הוא נחי' חורה היינו הנגלות מה
שיודע לקיים ונשמע הם נפחרות דיבורי החור'
שאינו יודע לעבוד נזה זה נחי' חפלה שהיא
דניקות כי שמיעה חלים נלנח כמ"ש ונחת
לעבדך לב שומע ועבודה שנלב זו חפלה היינו
למ"ש כי ח"ם הוא נחי' מה שאין נו חפיסה
ואחר שאין לו חפיסה זה הוא נחי' חפלה
דניקות שהוא רק ניטול להמ"ם :

מוהרן

ויש נכל דרנח ודרנח וכן נכל עולם נחי'
נעשה ונשמע כי כל אחד לפי מדרגתו
ים לו נעשה היינו הנגלות לו ונחי' נשמע שהיא
נחי' נפחרות נחי' חפלה כג"ל כי מי שבא
למדרגה נבוה ממנה אז נעשה מהנשמע שלו
נחי' נעשה ויש לו נחי' נשמע אחרת וכן מדרגת
לדרגת וכן כל אחד לפי מדרגתו ים לו נחי'
נעשה ונשמע וכן נכל עולם ים נחי'
נעשה ונשמע כי מה שהוא להעו"ה נחי'
נשמ' היא לעולם הגלגלים נחי' נעשה ויש
נחי' נשמע נבוה מאתנו וכן מעולם לעול'
וזה נחי' חורת ה' וחורתו מתחלה תורת ה'
שהוא נחי' נאחר הנפחרות לה' חלקינו
ואח"כ כשהוא נמדרגה נבוה ממנה נעשה
תורתו שנעשה מהנשמע נעשה שהוא נחי'
והנגלות לנו ולבנינו וזה הנאחרו לה' חלקינו
זה נחי' נשמע והנגלות לנו ולבנינו זה נחי'
נעשה עד עולם לעשות את כל דנרי התור'
שילך מדרגת לדרגה שיבא לעולם שיהי'
מהנשמע נעשה וזה לעשות את כל דנרי
התורה דנרי התורה הם דיבורי התורה
שאינם המצוה כגון וידנר כג"ל שהם
נחי' נשמע כג"ל יהי' מהם נעשה וזה ועד
עולם לעשות את כל דנרי התורה הזאת
והולך ממעלה למעלה יוד שבא דרגות
נקודת הנריאה שהוא תחלת האצילות ושם
ים גם כן נחי' נעשה ונשמע ונחי' נשמע
שים שם הוא תורת ה' נאמת כי נכל עולם
ודרגת תורת ה' היא רק נשם המשפל
כי רק מחמת שנאחר ממנו נקרא תורת
ה' וכשבא לשם נעשה תורתו אך נחי'
הנשמע שבתחלת האצילות היא תורת ה'
נאמת כי אין נבוה משם רק תורת ה' ממש ·
וא"ב כשנכלל נמ"ם אז הנעשה היא נחי'
תורת ה' אמת והנשמע הוא נחי' חפלת ה'

כי

כי יום תורח ה' כמ"ש רז"ל אני קיימתי' מחלה כמ"ש מגין שהקב"ה מבקר חולים כו' וכן יום תפלת ה' כמ"ש רז"ל מגין שהקב"ה מתפלל שנאמר ושמחתים בבית תפלתי : וזה שאמרז"ל המבקש רחמים על חבירו והוא צריך לאותו דבר סוף נענה תחלה כי מה שצריך לאותו דבר ואינו מבקש על עצמו הוא מחמת שהוא בבחי' אין והוא בבחי' תחלה היינו קודם הבריאה ומחמת שהוא בבחי' תחלה על ידי זה הוא נענה תחלה וזה בחי' אב ובן מאמר אחי מאמר כי הנעשה הוא בחי' תורה בחי' ברא בחי' בן בחי' עדן תחתי בחי' חכמה תתאי בחי' אחי מאמר כנגד הנשמע שהוא בחי' ברואים מאמר השלם חכמה עלאה עדן עלאה בחי' אב בחי' תפלה כי כל דרגה נגד דרגה שלמעלה ממנה הוא אחי מאמר כמו האב כשמדבר מדבר מאמר השלם וכשבנו הקטן מדבר אחריו הוא מדבר רק אחי מאמר כן כל דרגה נגד דרגה שלמעלה ממנה היא בחי' אחי מאמר והדרגה שלמעלה ממנה היא בחי' מאמר השלם נגדה וכן מדרגה לדרגה כי כל בני אדם וחיות ועופות ודמחים וכל הדברי' שבזה העולם הם רק בחי' אחי מאמר נגד העולם שלמעלה מזה העולם כי הם רק דמיונים לדברים הגשמיים מהם וכן מעולם לעולם וכן כלליות הבריאה נגד קודם הבריאה היא בחי' אחי מאמר כי עיקר שלימות בא"ס הוא מאמר השלם וזה ברא שהוא כלליות הבריאה הוא אחי מאמר נגד ברואים שהוא בחי' קודם הבריאה בחי' תפלה כמו ברואים ירא בשת שהיא התפלה בחי' ירא ה' היא התהלל שהוא מאחר השלם : וע"כ אתיונה נקרא ירושלים ע"ש שעיקר בניינה מברואים שהוא ירא שלם כי אמן ירא

אמן שלם ברואים ירא בשת מאמר השלם כי אמונה הוא מהרועים כנ"ל והרועים הם עזות כנ"ל ועזות מהשתוקקות כנ"ל ועיקר שלימות השתוקקה ע"י ירא כי וגילו ברעדה כתיב וירא הוא בחי' תפלה כנ"ל וזה ירושלים ירא שלם (היינו ירא מאמר השלם היינו ברואים שהיא ירא בשת מאמר השלם) : וזה עדות ה' נאמנה עדות ה' שהם העדיים הנ"ל נאמנה ע"י נגנית האמונה : וזה משם רועה אבן ישראל ותרגומו אב ובן וזה מאמר השלם שהוא אב ובן כאחד כי אחי מאמר הוא בחי' בן לאחד אבל מאמר השלם הוא אב ובן כאחד כי שם נכלל הכל ועי"ז יכול לבא לבחי' רועים כנ"ל לך כשרוצה לעשות ממדרגת נעשה ונשמע זה למדרגת נעשה ונשמע גבוה ממנה צריך להיות ירידה קודם העליות כי הירידה הוא תכלית העליה כמ"ש רז"ל לא היה דוד רחוי למותו מעשה כן' לא היו ישראל רחוי' למותו מעשה חלא שנתן הש"י להם מכבול לעובדת העולם כמ"שאמרז"ל להורות תשובה . וזה והמכשלה הזאת תחת ידיו הלו דברי תורה שאין אדם עומד עליהם אא"כ נכנל בהם דברי תורה הם בחי' נשמע בחי' תפלה (כי אין עתידה אלא תפלה) ולעשות מהדברי התורה שהוא בחי' נשמע יהיה נעשה ממנו בחי' נעשה עד שיהיה העמידה שהיא בחי' התפלה יהי' עליהם כי כשיהי' מהשמע נעשה יהי' לו נשמע גבוה ממנו וזה א"א אא"כ נכנל בהם כי לעלות מדרגה לדרגה צריך ירידה שהיא המכשו' וזה ביום ההוא יבוקש עון ישראל ואינו כי לעתיד יהי' כולו תשובה וע"י התשובה זדונות נעשין זכיות וה' נעשה מעניות ישראל תורה וע"כ יבוקשו אז העוונות ואינו

שיהיו

ליקוטי

שיהיו נכללין בחין וזה שנתן ישראל כי כשלח בעונך היינו ע"י התעוררם יפי' נעשה מהעבירות בחי' מכשלה שהוא התורה כנ"ל : וז"פ המשנה יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר כו' . ומיכף הוא היה אומר עז פנים לגיהנם ומ"כ אפשר לטעות כי בהכרה הוא צריך לעזות כנ"ל וכמו שאמר הוא עלמו הוי עז כנמר ומזד התחר העזות רע מאד כי עז פנים לגיהנם וע"ז נקט יפי רצון שתנצח פירך בתורה בימיו היינו שיהיה העזות שממנו נבנה ירושלים כנ"ל אך לבח לזה הוא ע"י וחן חלקינו בתורתך שיהיה חלקינו שהוא בחי' נעשה בתורתך פיינו תורת ה' תתם היינו לכללו בחין כנ"ל היינו וחדות ה' הוא תעוזכם כנ"ל וזה ונשח פנים לנן עדן כי זה העזות נמשך מנשח כי עזות הוא ע"י חדוות ה' וחדוות ה' הוא נעשה ונשמע כנ"ל ועיקר שלימות בשמחה הוא הירחה כנ"ל וירחה הוא בשת ירח בשת נתנה שזה העזות הוא מנושת וזה ונושח פנים לנן עדן כי העזות הזאת הוא בחי' עדן כנ"ל ולבח לעזות הזאת בחפלל יפי רצון כנ"ל :

וז"פ **אלעזר** זעידח הוה סיים מסתנח חוכחת מ"ל מה עבדת אמר קח מתחבילנח על ירושלים כי' הי' מתחבל על ירושלים קריה נאמנ' היינו על קלקול הקומה וע"כ סיים מסתנח חוכחת לסורות שנתקלקל חותם הרגלין ונעשה מחותם דם נדת וזה מסתנח חוכחת שנתקלקל הרגלין ונעשה נדת כי הבי שחור חדום הוא וזה נעשה ע"י קלקול הקומה כי עיקר היא הקומה כנ"ל אמרו לי' מי חסוב בח לחתבולי וכו' היינו שחדוחו שים לו גדלוח וע"כ על ידך נתקלקלו הרגלין דבחי' הל תבוחני רגל נאוה כי

מורין

ע"י גדלות נתקלקלו הרגלין דבחי' כל הקומה כולו דוחק רגלי השכינה . וע"כ כיון שהעזות דגדלות חבטחו כי עונם הגדלות היא חפיסה כמ"ש רז"ל ואם הגים דעתו הקב"ה מספיק שנאמר ואם הבורים בזיקים נתנה שעונם הגדלות חפיסה וע"כ חבטחו אמר להו בעו מינאי אן מבעי מינייכו כי זה יפי' נסיון הם יש לי גדלות אז רחוי שלא אוכל להסיג לכם כי כל המחנה חכמתו מסתלקת ממנו בעו מיני' המי מלן דקן כופרא מאי משלם קן כופרא הוא בחי' שפגם בעזות כופרא סוא בחי' עזות בחי' קולות כמ"ש הכפירים שואגים לטר' ואחל מאי משלם מי שפגם בזה העזו' והשיב משל' כופרא כמו שפגם יאלם ואחלו והא קא הוי תמרי כי ע"י זה שפגם בעזות יכול לבא לקלקול הקומה וזה תמרי בחי' ההימיר גוי אלהים ועמי המיר כבודי כו' . והשיב יאל' תמרי כמו שמגיע על קלקול הקומה והא לא חוי תמרי כי אעפ"כ עדיין לא בא למיגת והשיב בשבים היינו גיהנ' שכל העול' ה' משתי' לגיהנ' כי עז פנים לגיהנם כי כל הדנרי' החלי' אברהם אבינו ע"ה על שיעבוד מלכיות אך עונם העזות נשאר רק בגיהנם וזה שפגם בעזות דקדושה ע"י עז פנים דם"ח יאלם בשבים כנ"ל . ועזות דקדושה היא בחי' תשרי וע"כ נקרא ירח האיתנים מלשון חקיפות ועזות כי אז נוצרין ישראל קולות וקול שופר שהקולות כולם הן בחי' עזות כנ"ל וע"כ אז נחתמו ונתקנו שני החותמות חותם בחיך חיתם וזה תשרי בגי' ב"פ חו"ת עם כב' תיבו' וע"כ בתשרי שמחת ישראל כי עזות היא ע"י השמחה כנ"ל כי חדות ה' היא מעוזכם וגם מקרא הזה נאמר על ר"ה :

וזה וסי' עקב תשמעון את המשפטים הלה עקב בחי' רגלין ורגלין הם בחי' המוכיחים בנ"ל ולהם מגלים הדינים

וסם

ליקוטי מוהרן מג

והם מוכיחים את הדור וזה והיה עקב תשמעון היינו במצחי' רגלין היינו המוכיחים תשמעון את המשפטים האלה היינו הדיבוקי' לפם מגלי' חותם כנ"ל והם מוכיקים . זהה את הדור כנ"ל כל הקולו' הם נחי' עזות קול המוכיח הוא נחי' קול שופר כמ"ש הרם כשופר קולך . וכן קול נגינה וזה נחי' היעינו ננן בתרועה . קול הניגון הוא נחי' תרועה נחי' שופר נחי' ואתה תרעה את עמי כנ"ל : בימי רבן גמליאל היה הדור שמיחה תורתם נחי' נשמע נחי' תפלה וז"ש רז"ל בימי רבן גמליאל היו לומדין תורה בעמי' עמידה הוא נחי' תפלה כנ"ל וע"כ משמת רבן גמליאל נטל כבוד התורה מכל עולם יש נחי' נעשה ונשמע וכן במלאכים יש נעשה ונשמע כמ"ש גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו וכשמרז"ל מי גלה רז זה לבני מלאכי השרת שנאמר גבורי כח וכו' . לא נתנה תורה לישראל אלא מפני שהן עזין . גדולה נושה שכפלה שני פעמים בפסוק ולא ינושו וכו' ולא ינושו עמי לעולם . הנ"ע והגיהנם הם בזה העולם ממש אך לי מפשר לנו לשם מחמת הקדירות שבאר נפון ודרו' ונער הנושה גדול מאד יותר מעונש גיהנ' וכל יסורי עול' הזה יש בהם נער הנוש' שמתביים מחבירו על שים לו יסורין וכן לעתי' לבא נער הנושה גדול מאד ואפילו כל נדיק נכוה מחופתו של חבירו חוי לאותה נושה ואם הוא במדרינה שאין נריך להתביים משום אדם יש להתביים מהקב"ה כי הקב"ה מקיים כל התורה כמו שארז"ל מנין שהקב"ה קושר מתים וכו' מנין שהקב"ה מנקר חולים וכו' . ואחר מצות התורה שחשבו רז"ל שהקב"ה מקיי' אות' וגם הקב"ה מתפלל כמ"ש רז"ל מנין שהקב"ה מתפלל וכו' . ובודאי שהקב"ה מקיים מצות התורה ותפלתם כמו שרצוי להקב"ה וכמה רחוק בין קיום התור' שלו ובין תפל' שלו לתור' ותפל' של בש"י כי כ"ח עונ' הש"י לפי מדרינת' נבחי' נעשה ונשמע היינו תורה ותפלה כנ"ל :

מוהרן מג

פבי דבי אתונא

אימא לן מילי דכדיבי אמר להו הוי לן כדנייתא וילדה והוי תלי לי' פתקא וכתי' בי' דמסיק בבי אבא אלפי זוזי אמרו לי' וכדנייתא מי ילדה אמר להו תי נינהו מילי דכדיבי מלחא כי סריא במה מלחי לי' בסילותא דכדנייתא ומי איבא סיליתא לברנ"תא ומלחא מי סריא

מילי דכדיבי . דבר כזה כדניית'פריל' יקלח פתק' שטר בצווארו של כולך כי ניתנו מילי דכדיבי אלו הם דברי כזב שוליתא בלוח .

ציית זדק עדוחיך ואמינה מאד כי יש פניש דקדושה שהם חנפין נשורין נחי' חיים כמ"ש נאור פני מלך חיים נחי' שמחה כמ"ש שובע שמחות את פניך ובחיב ותחי רוח יעקב זה נחי' שמחה ויש פנים דשט"ח שהם חנפין חשוכין מרה שחורה ע"ח כמ"ש לא יפי' לך חלקי' חחרי' על פני ואלו בני אדם חטופלים בתאוות ממון ואינם מאמינים שהקב"ה יכול לפרנס את האדם בשבה קלה ורודפים אחר פרנסה בינינות גדולו' ואם אופלי לאם בעצבון כמו שכתוב בעצבון תאכלנה ועצבות הוא מרה שחורה אלו בני אדם נקברים בפני' דש"ה חלקי' אחרים חסך נחי' מיתה כמ"ש בחשכים הושיבני וכו' ועליהם נאמר וזהבם לנד' היינו נחי' ע"ח כמ"ש חז"ל מנין לע"חשטמטם לנדם שנאמר חזרס כמו דוח אפל אלו בני אדם שמשחם ואינם בחמונה אם דבקי' בחור הפני' דקדושה כי אין לחמונם בלא אחת כתובה בזוהר היינו זדק היינו אמונה וכו' ואחת הוא אור הפנים כידו' וזה שאמרו חז"ל ויהן פני העיר אחד אמר מטבע היקן להם ואחד אמר מרחלות תקן לה' היינו כך ולא פליגי כי יעקב הוא נחי' שהת כמ"ש אתן אחת ליעקב והוא נחי' אור הפנים ואיכף כשבא נאחנו אמונה

ליקוטי מוהר"ן

למונה וזה מטבע תיקון שתיקן תאוות ממון וכשתקן תאוות ממון נתתקן פגם ע"ז וזה מרחמלות תקן לכם כמ"ש ותרד בת פרעה לרחון ודרשו חז"ל לרחון מגילולי בית מכיה וזה ויחן פני היציר פני לייקא שהיה פניה דסטרא אחרא שהיה מטבע היינו תאוו' ממון כי כל עבוד' לאחרי' תאובי' בממון וכשביל זה ממון עם אותיותיו גי' ק"ס כנגד ק"ס קלין שהשכינה נוחת קלי מרחשי קלי מזרועי על אלו הנופלים בתאוות ממון שהם ע"ז וזה שאמרו חז"ל קשין מזומתיו כפלייס כיולדם כי סיולדת רחמת עי"ז קלין מחמת הלידה והנה יש ק"ס קלין שהם שני פעמים עי"ן . וזהו ואל תהי רשע בפני עצמך בפני זהו בחי' פנים דס"ג הבא מחמת תאוות ממון שלין מאמין בשקב"ה שהוא הזן ומפרנס והוא חושב בחי ועושה לי אם החיל הזה וזה עצמך לשון עושה ידי :

ודע שע"י תקון ברית קודם הוא גילוי מכפלים דסט"ח ע"י דס ברית נתתקן דס נלה תאוות ממון כמ"ש גם בדם בריתך ע"י ברית שלחתי אסיריך מבור בור דק שחול מרה שחורה בעצבון תהכלנה כי ברית הוא בחי' חלח המתיק מרירות ועצבון הפרנסה כמונה בזוהר שלמלח חלחה לא הוי עלמה יכלי למסבל מרירותה וזהו ברית חלה עולם הוא וזהו אל תסבית חלח ברית חלקיך חלקיך לייקא כי ע"ז נתקשר בחלקות וגתפרש מע"ה כמ"ש מבשרי לחזה לחלוק כי ע"י תיקון הברית תחיר לעלמו חור פני חלך חיים וזה חלח ממון חסר ע"י חלח נתמע' חללו תאוו' ממון וזהו ויגרש חפנ' חויב חפיך דקדוש' ויאמר השם' הייגו תאוות ממון כי כל ישראל נקראים נריקים על שם הברית וכשביל זה כשחגר' כפנים דקדושה חת החויב הוא חפיל לותם החויבים בפנים דשטרא לחרא היינו כשחר נתנא כל נדיק ונדיק כשהקב"ה רוצה לגרש חויבו של נדיק

מוהר"ן

הוא חפיל חת החויב בתאוות ממון כי נדיק הוא ברית עולם וזה החויב של נדיק שחולק על נדיק אין לו חלח להמתיק חרירותו כי חלח ממון חסר כי עיקר תאוות ממון שנתמעט היינו חלח ע"י ברית וכשביל זה זבולון שבי' חוסב ליששכר נאמר בו שמח זבולון שמח היפך בעצבון שובע שמחות את פניך : וזה כשהקב"ה רחב ימינו לחזי לי' כמ"ש והחייתם את חבי וחתי וכו' חמרה ונתתם לי לוחת אחת כי חתה הוא בחי' חיים כנ"ל ואמרו להם את תקות חוט השני תקשר' לך תקוה זה בחי' חתו' כמ"ש ויש תקוה לאחריתך ואמונה היא אחרית הימים כי עליה עומדת כל החדות כמ"ש נא חבקוק והעמידן על אחת וכו' וחוט השני זה בחי' זריחת אור הפנים כמ"ש ותקרא שמו זרח וכו' : כי החשך יכסה ארץ ועליך יזרח ה' כי חשך הוא בחי' בעצבון לאגת ותאוות הפרנסה נער בפלים כיולדה מנפין השוכין ס"ה ועליך יזרח ה' אמונת אלקות אור הפנים ויחן פני העיר תקן החטבע תקן תאוות ממון בחי' שמח זבולון : וזה בחי' מנה אנו מונה כי הפרנסה היא בחי' אשה כמ"ש חז"ל היורד לפרנסת חבירו כאלו בא על אשתו ופרנס' שהוא בעצבון היא בחי' מונה אני מר מתו' את האשה (בחי' מרירותה דעלמ' שצריך להמתיק ע"י חלח כנ"ל אלמלא חלחה לא הוי יכיל עלמא למסבל מרירותה וע"כ להיפוך בפרנסה דקדושה כתיב מנה אשה מנה טוב טוב בחי' נדיק בחי' ברית חלח שהוא ממתיק מרירותה היינו תאות ועצבון פרנסה ופרנסה שהוא בחי' שמח זבולון בשאתך הוא בחי' מנה אשה מנה טוב ואין טוב אלא נדיק היינו ברית כמ"ש אמרו נדיק כי טוב וכמ"ש ותרא אותו כי טוב הוא שגולד מהול ואין טוב אלא אור כמ"ש וירא אלקים את האור וכו' זה בחי' ועליך יזרח ה' בחי' חוט השני :

וזה בחי' מזוזה כי אימא במדרש למה נקרא שמן זוזי מפני שזין מזה לזה וזה וכי' שדי בגדיך היינו ע"י מזוז וכסף תועפת לך עי"ז פרנס את

מעופפת

ליקוטי מוהרן מב

תעופפת לך כי שלי הוא נאד׳ צריך כמ״ש אלי פרה ורכה תאב שהרשו חז״ל שעשרת הלבושים הם נקריאת שמע והבור לא יחמור כנגד וכתבתם על מזוזות כי ע״י מזוזה נתבטל חומת המזון כנ״ל ואת המזון תקיזהו וזה סייעו ממון שלי עמדי ע״י שמירת הברית ע״י מזוזה זוכה לבחי׳ שמח זבולון וזה שאמרו רז״ל וכתבתם שיהא כתיבה תמה וזה בחי׳ יעקב איש תם כי ע״י ויחן פני העיר ע״י תיקון המעבר כנ״ל וזה שאמרו חז״ל אריכת ימי ע״י מזוזה כי ממוך לוקחים לשון ירבו ימיכם לי שאמרו מקרא נדרש לפניו היום בחינת חור כפנים שהוא ממוך לחיי : ובשביל זה קביעות המזוזות בשלים העליון של כשתא כי אמרו חז״ל לעולם ישלש את יעיקרו של ש׳ בפרקמטיא וכו׳ . ושלים העליון הוא בשלים שבפרקמטיא בחינת חז״ל שבין תגמי דעבדין ומתקן לכם עבדין ועיקר החומה נגיד להיות בחינת ומתן כמ״ש נשמת ונתת בחומה בחינת עיקר הממון שהם נגיד לחומה הוא בשלים עליון שהוא בשלים שבפרקמטיא וכל המעות שלכם עושה בלא ממון הייו שלין דוגמא לספסיל ממון בשביל החומה זה הבחינה נקרא לרק וזה נותן לרק עלותיך חגב בחביב כלך החומה עד שלין מרגיש בספסל ממון זאת הבחי׳ נקרא לחומה כי עיקר לחומה הוא בממון כשחסר תלוות ממון בב״ל שהם פנים דקדוש׳ וזה הוא׳ מלך זה ממון כמ״ש ובכל מאדך :

וזה פי׳ שאמרו כאן דבי מתונא אמור לנו מילי דכדיבתא זה בחי׳ שקר בחי׳ כוס כמ״ש חז״ל כל המחליף בדיבורו כאלו עובד כוכבים וכו׳ ואחר להם הוי לן כדמיתא וילדה כדמיתא זו פרידה זה בחי׳ כוס לשרייא בפרודא כמובא בזוהר שריא בחבורא ומיי בפרודא וילדה זה בחי׳ רוח המכוער בשם לידה ואמרי לו ובדמיתא מי ילדה כי כוס של אחר מסתחם ולא שביל פירין ושביב להם הי ניהו

מילי דכדיבתא סיינו השקר שנאמר מה להם שמרויחין ובחמת לשון מרויחין : ותלה לי׳ פתקא בצווארה דהוי מסיק כי אחת מאלה לאפי זוזי כי אחת אמ״ש כמ״ש האומר לעץ אבי אתה ואל״ף חובש שחברעת את הכל לכף חובש וכל המתדבקין בה הם בעלי חובות כמו שאנו אומרי׳ בחום שזה המש׳ תלוי בצווארך בני אדם שאין מסתפקין במזונם ולוין ממון מאחרים ונמצא להם שהם מסתכרין שכך הרבה וחכ״א מפיס בעלי חובות וזה אומר מפיס בעלי חובות הם בחייהם בעלי חובות ומעריכים מ״ע בערכות גדולות ומקבלים מ״ע בפנות דרכים בשביל שכר מועט בשביל להם חב אחיהם כי מצוה לקיים דברי המת וזה הדבר להם כמו שאתה מחייבם שישלמו חובותיו וזה שפי׳ מהרש״ח תלה לי׳ פתקא בצווארה שכר מצוה . ואח״כ אמרו לן מלחא בי פריק בחזי מלחי ליה כי תיקון של תלוות ממון הוא ע״י פרי סוף תיקון הברית מלח כנ״ל ושלו לומו זה שתיקון בריתו אם לפרסון תלוי׳ ממון בחלי תיקונו והבי׳ להם בשלותא דכדמיתא כי בחמת יש עוד תיקון לתלוות ממון היינו שיתכל לשורש שאם בא כל הממון וכל הפעמי׳ וע״י השתכלותו אם יתבטל תלוותו כי אם בשרש השבע כלו חור נא ותנוחתא ותעבוג רוחני ואין מתלוה אלא למשה ומי הוא פעמי יסור הנה להבי׳ תעבוג רוחני וליקח תפנו׳ עד שכל לזאת השתכלות ח״ו לבא אלא על שיתקן בדיתו כמ״ש מבשרי אחזה אלוק שבתחלה צריך לתקן בשר קודם ואז יוכל להשתכל בחלקות ובשביל זה עיקר התיקון של תלוות ממון הוא ע״י פרי ופשתקן פריפו ח״ו ליפול לתלוות ממון כי ע״י אלא תלוות ממון אשר כנ״ל ושורש השפעות הוא מכונה בשם שליח שאם מונח הולך כי השליח הוא בחי׳ דלתי בעני כי יש שני לאמות לאחם כמ״ש כי לא סגר לאני בעני ונעשה משני לאחין צורת מ״ם פתוחה שאם מונח הולך והוא בחי׳ מ״ם יוסי של יצירת הולך וכן יש

ליקוטי

למעלה דלחי שמים שמש נולד השפע כמ"ש דלחי שמים פתח וימטיר עליהם כעפר שאר וכו' וזה שהשיב להם נשלח דכדנייתא הוא תיקונו של זה השומר הנרית כשנופל לתחתית תמון ואמרו ליה מי חיכח שליח לפרידה כי כו"ס חין לה חפילו בית ולד אמר להם ומילחא מי סריח כי נאמת מי שתיקן הנרית חינו נופל לתחתית התמון : וע"כ אלו המשוקעים בתמון כל מה שיש לו עשירות יותר יש לו דאגות ועלבות ביותר כי הוא נבחי' בעלבון תאכלנה שהוא עלבות ומרם שחורם חגפין חשוכין מיתה וע"כ ארז"ל מרגה נכסים מרגה דאגה והדאגה והעלבות מקצר ימיו וחייו כידוע למתקרים שאין דבר שמפחיד החיות כמו הדאגה כי הוא מקושר בפנים דסט"ח אלקים אחרים חסך נחי' מיתה היפך אור פני מלך חיים ו"ש ועפר תאכל כל ימי חיך ע"ם ועפרות זהב לו פיינו שבעפר שהוא התמון תאכל כל ימי חיך כי הוא מכלה חיין כי עפר אתה וקר וינש הכי טחול קר וינש ומהטחול נמשך העלבות כידוע וז"ש בזוהר טחול דא לילית אמת דערב רב שחוק הכסיל מאן כסיל דא אל אחר וכו' ע"ש ואיתו לסכרה לרגיית דאיתון חיוניית חייכית בהון בעותרת בהאי עלמא ולבתר קטלית לון כי אלו המשוקעים בממון הם בנחי' בעלבון תאכלנה שהוא נחי' טחול שהוא עלבות והם מקושרים בפנים דסט"ח אל אחר שהוא נחי' הטחול אמת דע"ר שחוק הכסיל אל אחר כנ"ל • וז"ש שם לבתר קטילת לון כי הוא בנחי' מיתה חגפין חשוכין וזהו נחי' מלח אז תולח כמ"ש שם בזוהר ומולח אני מר ממות את

מוהרי"ן

האשה ודא טחול וכו' אך מלח אשה מלח טוב הוא נחי' הצדיק כנ"ל שהוא ניעול ונזה שלא יזיק לו המעות ועליו נאמר טוב לפני האלקים ימלט ממנה כמ"ש בזוהר ואמאי אימקרינהו רבי בגין דלא איתי נהון דעת להשתמש מיניה אבל לב מבין אשתמש מיני' דאמן צדיק ורוח דמלט טוב לפני האלקים ימלט ממנה וכו' • כי צריך חכמה ודעת גדול שלא יזיקנו המעות שלא יפלה ימי חיו • וע"כ ארז"ל פני האדם הם העשירים כי הוא נחי' פניה : ויגרש מפניך הוא ויאמר בשמד עיין לעיל : כי כל ישראל נקראים צדיקים ע"ש הנרית וע"כ יוכל כל אחד שהוא שומר הנרית יותר מחבירו להפיל את חבירו כי הוא נחי' צדיק פניה דקדושה לגבי חבירו ועליו נאמר גם כן ויגרש מפניך הוא כו' : וע"כ צריך ליזהר כפיים מחלוק' על האדם שלא יפול לתוך תשוקת הממון כי אולי הבירו פניה דקדושה נגדו ויש לו כח להפיל אותו והנפילה הוא ע"י הממון ע"כ צריך ליזהר מזה •

וזה נחי' מזוזה כו' • וזהו והיה שדי בצריך עי"ז וכתף כו' • כי שדי הוא נחי' נריח וכו' • וזה נחי' שדי שאמר לעולם די דהיינו שאמת בחלקו ואומר די למה יש לו : מלחא כי סריח זה שנפל לתוך תחוות הממון כו' וע"כ תפקוהו בלשון כי סריח שהוא לשון הנאמר בכו"ס כמ"ש סרו מהר וכו' • כי המשוקע בממון עומד כל הכו"ס כנ"ל • וע"כ על כל מטבע תקוקה הכו"ס של העכו"ם : ע"פ הדברים האלה יבין המשכיל לפרש כולה סוגיא דסוסד קונה את הכסף והכסף אינו קונה וכו' סנהדרין קונה כו' והכלל מה שהוא

מסבא ויונה חסן' מעו' ע"ס כל המוני ומוניות
לי מעות נקנה בחליפין ומוניות דכל הנעם דמי'
בתחר הכל יכופר בענין זה עם קלח הקדמות
ושלמי נדרות מנטיגומס שלח לרבי חד
מרב ליחם טבח שלח ליס רבי הדם מזוזה כי
מזוזה מבטל החמרה כנ"ל כי מזוזה הוא בחי'
ביכול המדת רחמון כנ"ל וכתבת כנגד לח תחמול
זוכר תקן קן עם לחסך ע"ס דת זוהמת
דהנה מכחי דמיס ומרמס לח יחגו ימיהס
סייגו מי שהוא בעל מחלוקת גופל לתחוות
ממון וימיו כלים נרדיפת חבר מוחרות וזה לח
יחגו ימיהס שקין חדס תת וחני תחוותו בידו
וזה לח יחגו שחין מציג חני תחוותו כמונח על
פסוק ויגרס מפניך חויב ויחמר עסתר ע"ס
וזה עסיים ואני חנטח בך שהוא הסיפוך תחתו'
ממון כי המסוקע בתחוות ממון חייבו בוטח בה'
כי הוא עובד כל בו"ס לך ואני חנטח בך שחוכל
להזמין לי פרנסתי בסבה קלה ותהי' עמך
בחלקי ולח תהי' מסוקע בתחוות ממון:

אמרו לי' מחנשיחא דעלמח כיכח זקפח
להלבעתי' חתר לסו הכח לחמרו לי' מי יימר
חמר חייתי חשלי ומושתו: **דע** שים לוב שהוא
למעלה מנפשין ורוחין ונשמתין והוא לוב שין
סוף ומע"פ שחין הסכל מציג לותו חעפ"כ
רדיפה דמחשבה למירדף חנתרי' וע"י
הרדיפה הז הסכל מציג לותו בתי' מעי ולח
מעי כי נחמת ח"ח להציג לותו כי הוא למעלה
מנכ"י ודע שח"ס להציג לותו חפילו בתי' מעי
ולח מעי חלח ע"י עשיית המלוות בשמחה כי
על ידי שמחת המלוה נשלם הקדושה ומעלה
החיות והקדושה שבקליפות בתי' לחד עשר
שמני הקטרת כי הקליפות הס בחי' מוחרות והס
בחי' עלמות בתי' בכל עלב יהי' מוחר והס
חוקמת דדינת בתי' ויתעלב חל לבו ועיקר
השמחה היא בלב כמ"ש נחת שמחה בלבי ובלות
הסביבים שהוא בתי' לב שהוא שמחתו של ישראל

יב ב

עיקר גלותא כשעלתה שהס הקליפות נוברים
עלי' בתי' ויתעלב חל לבו וזה הוא כשילמו
ישראל מהגלות בחיב כי בשמחה תלחו ובשלום
זה שע"י הקטרת מעלין מהקליפו' חיותם כתיב
בהס קטרת יסמח לב נמלח כשעושה המלוה
בשמחה חזי מעלה הסביבים שהס המלוה שהוא
שמחת הלב מבין הקליפות: וזהו בתי' מלכות
דעשי' העולה מן הקליפות וכשהדס עושה לוי'
מלוה ים כח בהמלוה לילך ולעורר כל העולמות
לעבודת הס"י בתי' בנערינו ובזקיניו נלך
בלחכנו ובבקרינו נלך: וזה בתי' מלכות מלביש
בה' שהס כלי ההליכה: וזה בתי' תורת חלקיו
בלבנו לח תמעד מסוריו שהיו הולכת לעורר וזה
בתי' הליכות חלי מלכי בקודש כשמעלין מלכות
לתוך הקדושה הוא מלבשת חת הליכות חלי חת
בה"י לילך ולעורר כל הדברים לעבודת הסי"ת
וע"י ההתעוררות היינו ע"י הליכה ומשך
דרכה לכל העולמות וזה בתי' בה"י
מלבישין חת הג"ת שהס הויות שהשס כל
הברכות: וזה בתי' ויברך ה' חותך לרגלי
נמלת שעולין הרגלין בתי' ידויס בתי'
ותלך יד בני ישראל הלוך וקשה ועיקר
הברכות מידויס בתי' ויש חכרן חת ידין
חל העס ויברכס וכמ"ש מידי חביר יעקב
משס רועה חבן ישראל: ועיקר הברכה
שנשפעין מהידויס הס שכל וכשנחים למעה
נעשים לכ"ח וח' כפי רצונו כמ"ש
פותח חת ידיך ומשביע לכל חי רצון
בכן מי שהוא בעל נפש צריך לכוין
רצונו שימשיך ברכת שכל בתי' שיכל חת
ידיו ובתי' מקדש ה' כוונו ידיך וזה בתי'
הג"ת שמלבישין חת הב"ר: וצריך להמשיך
חמונס לתוך ברכת השכל כי חין לממך
על השכל בעלמו כידוע וזה בתי' חיים
שמונות רב ברכות

ובמ'

ולמה נקראת שמה רות, שרות ממנה דוד שזכה למלכות ולשירות ותשבחות לאל. ד"א רות, שרותה ורוה את בעלה בתורה ובמצות. ד"א רות, שרותה ורוה את חמותה בגמילות חסדים. ד"א רות, שרותה ורוה את אלהי ישראל שבאה תחת כנפיו של הקב"ה. ד"א רות, שרותה ורוה את בועז בדברים הנאים שדיבר עמה. ד"א רות, שרותה ורוה את עצמה מן העבירות. ד"א רות, שרותה ורוה את כל העולם כולו. ד"א רות, שרותה ורוה את כל הנביאים שעתידין לצאת ממנה. ד"א רות, שרותה ורוה את כל הצדיקים שעתידין לצאת ממנה. ד"א רות, שרותה ורוה את המלכים שעתידין לצאת ממנה. ד"א רות, שרותה ורוה את המשיח שעתיד לצאת ממנה. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שעתידין ישראל לאומרם לפניו לעתיד לבא. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שאמרו ישראל על הים. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שאמרו ישראל בשעה שעמדו על הר סיני. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שאמרו ישראל בשעה שנגלה עליהם הקב"ה בסנה. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שאמרו ישראל בשעה שנגלה עליהם הקב"ה בים. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שאמרו ישראל בשעה שנגלה עליהם הקב"ה בסיני. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שאמרו ישראל בשעה שנגלה עליהם הקב"ה בחורב. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שאמרו ישראל בשעה שנגלה עליהם הקב"ה בגלגל. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שאמרו ישראל בשעה שנגלה עליהם הקב"ה בבוכים. ד"א רות, שרותה ורוה את הקב"ה בשירות ותשבחות שאמרו ישראל בשעה שנגלה עליהם הקב"ה בבית עולמ

ליקוטי

גמ' אמרו ליה אחוי לן מנא דלא שויא לחבל' אייתי בורי' פשטודו ולא הוי עייל לתרע' אמ' להו אייתו מרא סתרו ה"נו מנא דלא שויא לחבלא

רש"י אחוי לן מנא דלא שויא לחבל: הרהנו כלי שתינו שווה ההפכד שהוא מפסנד· כודיח: מחנל' :לא עייל בתרעא · שהיה חרוך וחוחב יותר מן הפתח לייתו מרא וסתרו בין הפתח והבותל עד שיכנס:

משחרב ניסמ"ק נעל השמיר ונופת צופים וחמנה כי ערוך כל חדש להוציא ח"ע מהמדמה ולעלות אל השכל וכשנמשך אחר המדמה זה נחי' שרירות לב שהוא הולך אחר המדמ' שנלב וכשיוצ'מצרירו' הלב ומסגר לבו החבן זה נחי' שמיר שעל ידו נכנע החבן והינו הולך אחר תאוות המדומיות והולך אחר השכל וכל זמן שלא הוציא שכלו אל הפועל שלא השתמש בשכלו עדיין אין השכל נכח מע"פ שכבר שבר המדמה אז נחקומס חכונת שכלו כי כשזה קס זה נופל אבל השכל עדיין נכח וחח"כ כשחוקר בשכלו ומשתמש בו אזי השכל בפועל וזה נחי' נופת צופים בנחי' נופת חטופנה שפתותיך שהוציא מחיקות שכלו מפח אל הפועל וזה שפתותיך הוא נחי' מוציא מכח אל הפועל שהוא נחי' הדיבור וחח"כ כשמציב בשכלו כל מה שיש ביר חפוצי להשיב אז שכלו עם שכל הנקבה כמ"ש המחקרים שיש שכל נכח ושכל הפועל ושכל הנקבה ועיקר קיומו של אדם לאחר תיחחו אינו אלא שכל הנקבה וזה כשאדותיו לאחר המיחה וזה נחי' אמנה כי אמנה לשון קיום דבר כי שכל הנקבה הוא קיום של אדם לאחר מותו ושכל הנקבה נקרא גם

מוהרן מד

שאדם יודע הרבה דברים בידיעה אחת כי קודם צריך לידע הרבה הקדמות קודם שידע אז יוכל דבר וחח"כ כשמציג את הדבר משליך הקדמותיו ויודע את הדבר בידיעה אחת ועיקר המעין החכמה מן המקום יבא כי עם כי' מקדימין הקדמות שהם הכהמיות בא מדמיון כמ"ש אנחי אלקים רוח נשברה שמבירת מדמיון הם הקדמות ונשגיל זה אמרו הז"ל כשחרב ניסמ"ק נעל השמיר וכו' · וכשיבוא ניסמ"ק אז יתקיים ומעין מן המקדש יבא · דע שנשל עולם ועולם ונשל מדרגה ומדרגה יש עם דמיונות אלו והם הם הקליפות הקודמין לפרי וסובבים את הקדושה נבחי' סביב הפעים יחסלכון וכשאדם נעתק ממדרגה למדרגה אז צריך לו לילך דרך אלו הדמיונות כדי להגיע אל הקדושה ואיכף כשעולה למדרגה אזי נחעוררין הקליפו' שבמדרג' ומסבבין אותו וצריך להכניע אותם ולשב' אותם ולטהר אותו המקו'מקליפו' · ודע שאין שני בני אדם שוין זה לזה כי כל הנשמות הם זה למעלה מזה וזה מלבוש לזה ופנימיים של אחרון נעשה לבוש והילוניות לחילוניות עליון ניתנ כשאדם רוצה לעלות ממדרגתו למדרגה עליונה אזי הולך ונעתק אדם העומד במדרגה העליונה והילך ונעתק למדרגה היותר עליונה כי אי"א שיהיו שני אנשים במדרגה אחת ואינו נעתק מאדם העליון אלא הפנימיות שלו והחילוניות נשאר ונס האדם שבמדרגה התחתונה אינו נעתק ועולה אלא הפנימיות והפנימיות של התחתון נעשה חילוניות לחילוניות עליון וחע"פ שכבר נסבר הקליפ' שבמדרגה עליונה ע"י האדם העליון קטפ"כ כשפנימיות של העליון נעתק אתם וחילוני' אתתתון עולה אזי הקליפה חוזר וניעור כי לא

נכנעת

כסף וזהב נתברכין ע"י צדקה שכל פרוטה שנותן
להצדיק גדול ומפלג ע"י הממון שנתן לתוך יד
העכו"ם הנקראין בת רבים גם זה נחשב לצדקה
כמ"ש ומגשיך צדקה וזה דווקא על שער בת
רבי כשעדיין על הפע' קודם שבא ליד העכו'
עריין שורה הזן על הממון אבל אח"כ נעלם
הזן כנ"ל וזהו שאמרו סבי דבי אחונא:

אדהוי לן מגא דלא שוין לחבלא ואייתי לן
בודיק ופשטוה ולא עייל לתרעא ואמר
לון אייתו מרא ואחרי לפתא עם הכוחל פי'
בודיק זה נדיוק הלב מה שנזרם מלבו היינו
המדמה הנ"ל היינו בחי' שרירות לב הנ"ל כשזה
הכח המדמה שבלב גובר ומתפשט על החדש
שעולה ממדרג התחתון למדרג עליון והקליפ'
מזדמן שהיה המדמ' לא שוין לנגד עיני השפכל
לחבלא שנשפכת כגר מהחיים שהיה במדרגה
עליונה ואעפ"כ היה מתגברת אח"כ כנ"ל: ולא
עייל לתרעא פירוש שלא יכול החיים ליכנס לשער
קדושה שהיה השכל מחזיק התגברות המדמה
ועלם היעוב' על זה בחיר' הפחד שהיה המדמ'
שהוא הטומאה כמו הבא לטמא פותחין לו ויהוא
בחי' לפתא חטאת רובן ומחירתו ע"י הגוונין
הנ"ל שהוא גדולת הנורא הנ"ל והם בחי' כוחל
כ"ו ת"ל כ"ו זה בחי' שם הקדוש שהוא בחי' גוונין
כמ"ש ה' לורי שהוא לוחות הגוונין וישעי שהוא
בחי' נגדי יסע הנ"ל והוא ח"ל שהכל פונין לו
ומסיבין להסתכל בו: שכדי להכניע הקליפה
מהסבבת שבכל מדרגה כנ"ל ע"ז צריך שיעורר
שמחה של תגוה על עצמו שיהיו שישמח ע"י
שיזכור שזכה להתקרב להשי"ת וזכה
להתקרב לצדיקים המקרבין אותו להשי"ת וע"י
השמחה זו הוא מסגר הקליפ' ונכנס למדרג ב':

רציצא דמיית בבעותי היבא נפיק רוחא ואמר להו בהיינו דאעל

רש"י
רציצא דמיית: לחברות שתת בתוך קליפתו

דציצא זה לפרוש זה בחי' צדיק בחי'
יפרח בימיו צדיק שנשלט לאחר הצדיק
שממית את עצמו ומוסר את נפשו בלהותי'
ובעותי' בחינה מן המקומות מן התפלה
צריך לו למסור את נפשו ביותר ופשיב להם
היכא דאעל היינו לילך שיש לו להעלות
ניצוצי הקדושה היינו לזך שנכנסים בו מחשבות
זרות וצריך להעלותם בידוע שם צריך לו
למסור נפשו: דציצא דמיית בבעותי'
היכא נפיק רוחא אמר להו בהיינו דאעל כי
למשוך את כל העולם לעבודתו לעבדו שכם
אחד וכולם ישליכו כספם וזהבם
ויתפללו אל כשי"ת לבד זה הדבר נעשם
בכל דור ודור לפי הסלום שבדור כי ע"י
הסלום שיש בין בני הקדם ושם תוקעים
ומשניעים זה לזה: החמת עי"ן משליך כל
חיים את השקר וכפפו ותקרע ח"ע
להחמת ותי תפשר לבא לבחי' שלום
אלא ע"י התרת פנים הרחי' פנים
וזה ויבא יעקב שלם עיר שכם
תיתערותא של בחי' לעבדו שכם אחד
הוא ע"י שלום ושלום הוא ע"י בחי'
יעקב שהוא התרת פנים בחי'
שופרי' דיעקב כעין שופרי' דאדם
וזה בחי' מנקפי פניך יעקב והדר' פני' זה בחי'
דרושי התורה שהתורה נדרשת בשלש עשרה
מדות הנמשכים מי"ג תקוני דיקנא מבחי' הדרת
פנים כמ"ש והדרת פני זקן: ולפי ההזדככות
חכמתו בי"ג מדות אלו הנ"ל כן הזדככות קול
רבחי בבחי' זקן זה קנה חכמה הקנה מוציא קול
וזה ההלבי את מריך זה בחי' הדרת פנים
בחי' זקן כנ"ל השמיעני את קולך כי הקול
לפי החכמה של דרושי התורה לפי השכל של י"ג
מדות שהוא דורש בסם את התורה ונהו
דכשוני ואין בי התכמה מחי' את

בעלין

ליקוטי מוהר"ן

נעלי' וכאזדכך קולו חזי ע"י השמעת קולו
לנד בלח דיבור הקב"ה מוציע נעת נרתו
בנחי' וירח ה' נגר להס נשמעו חת רנחס
ע"י שמיעת קולו הקב"ה רוחה קולו מי
שמינר לו מיזהו עכו"ס מינר לו וזהו נאר
היטיב נשנעים לשון שפירושים ודרושי
התורה שתשם תולחות הקול על ירס היטיב
לנו נכל פלשונות ונכל העכו"ס נבחי'
נשמעו חת רנחס ר"ת נח"ר ונאר הוח
לשון פירוש ודרוש : ולהדרת פנים
הג"כ חי חפשר לנח בלח ע"י תיקון הנרית
נבחי' הוד וסדר לפניו כשעוז וחדוה
נמקומו שהוח נרית הנקרח נועז והוח
סדוה דמטרוניתח וזה עזי זה נחי' נרית
ותמרת זה נחי' קול ויהי לי ליטועת נבחי'
ורוח ה' נגר להס וכו' . וזה שחמרו חז"ל
כשעלה יחרחל מן הים נתנו עיניהם לומר
שירה כי על הים נחנלה נחי' נרית כמ"ש
חז"ל הים רחה וינס וירח החזרה נתנו
עיניהם זה נחי' הדרת פנים נחי' זקן זה
קנה חכמה כמו שפי' רמ"י והפקחנה עיני
שניהם עם החכמה נחמר לומר שירה זה
נחי' קול' שנחנלה ע"י החכמה וזה שחמרו
עולים ויונקים חמרו זה חלי וחמותו זה
נמי' נרית נחי' וזה לך החות וחמותו
זה נחי' הדרת פנים . וזהו פי' רועה
זונות יחבד הון שון זה נחי' קיל כמ"ש חז"ל
כנר חת ה' מחוך חל חקרי מחוך חלח
מגרוך וכשפוגם נבחי' נפגם קולו ויעקב
שחמר נריחו כמו ריחות חוני זכה לקול
נבחי' שקול קול יעקב ומבחי' קול זוכה לשלום
בנחי' שיר השירים חשר לשלמה למלך
שהשלום שלו ובשביל זה תיכ' לחר קול רנה
של שירת הים זכו לשבת שלום כמ"ש וינחו
מרחם ושבת במרכ נעטוה וזה ו"תען ל"הס
מ ריס שירו לה' ר"ת שלום שע"י שירה זכו

מוהר"ן

לשלום . וחוקה נמרה קנלו שבת שלום מי
בן ירך : שלום להחלבש נמרה נבחי'
הנה לשלום מר לי מר כמו שכל הרפואות
הם נשמים מרים כן השלום שהוא רפואה
לכל הדברים נבחי' שלום לרחוק ולקרוב
חמר ה' ורפחתיו ולפעמים שחולשה נוב רת
כ"כ עד שחין יכולת ניד החולה לשבול
מרירות הרפואות וחז : הרופחים מושכין
ידיהם מן החולה ומייחשים לותו כן כשהעוונות
שהם חולי הנפש גוברים מחר חז חין יכול
לשבול מרירות ברפואות וחז חין שלום חתר
לרשעים וזה שבבח חזקי' לח הקב"ה
שהשליך כל חטוחתיו חחר כתיפו כדי שלח
יצטרך להלבים חת השלום במריחות הרבה
וזה הנה לשלום מר לי מר היינו זה ידוע כי
לשלום צריך מרירות וחתה תשבח נפשי מרדת
שחת כי ידעת שחין בי כח לשבול מרירות
לפי העולתי והשלכ' לחר גוך כל הטיתי כדי
שיהלבש השלום במרירו' כפי יכולתי : וזה
ואנרהם זקן ע"י זקן הכ"ל עי"ז וה' ברך
לת חנרהם בכל זה שלום כמ"ש עושה שלום
ובורח לת הכל . ושלום בגופו בד' מרו'
שלח תחבבר לחת על חברתה שלום בתוכו
שכח יהיה בח זה ולכל לח זה כמו שחמרה
בח בן נינית הבשת שלום בתוכתו בלח
קושיו' וחז ויבח יעקב שלם עיר שכם כנ"ל
ות"פ ר' צ' צא בחי' קנח רעון שבש העכו"ס
שהם רחוקים מבחי' זקן זה קנה חכמה
מהדרת פנים והם דבקים בקנה רעון כמ"ש
נער חיה קנה . דמיי' בבשתי' סיום
לחמים ולבטל בושתם ולנוחם מלבקש עוד
מחלקים לחרי' חלח לקרח כולם בשם ה'
היכח נפיק רוחח היינו זחת הבחינה לי
חפשר חלח ע"י תיקון ברית שהוח בחי' ולח
קחה עוד רוח בחיים ולית מפיק ומוציח
ניצוני הקדושה שנפלו על ידי פגם הברית

ליקוטי מוהרין מו

ואמר להם בהיינו לאעל בזה שנכנס בו רוח
סיינו בזה שנכנס בו רוח שטות סיינו הרהורי זנו'
והוא מסבר תלוותו בזה הוא מפיק ומוציא ניאופי
הקדושה של בגס הברי' כי זה הוא תשוב' המשקל
: זקיים מעשר שבתו בחו ריס מגיונתם :

בני לן ביתא בחוירא דעלמא: אמר שם קס
ותלת בין שמיא לארעא · אמר להו
מפיקו לי לבני וטינא מהתם : אמרו ומי מילא
למלי לא שוקי התם · אזר ומי מילא למלי למבני
ביתא בין שמיא לארעא : המתנגדים המבזים
והמחרפים ירחי הגס זה מחמת שמקבלים תורה
מתלמידי הכמים שידין יהודאין כי ת"ח שידין
יהודאין הם מקבלים תורתם מהשידין שיש להם
תורה נפולה מהלפין נפולים והלפין הלו כתיב
בשלמה וידבר שלשת הלפים משל ויהי שירו חמשי'
הלף כי שלמה זכה להם בקדושה הבל ת"ח שדין
יהודאין מקבלים מהם דרך הקליפות ובשביל זה
כל ליבורים דרך משל ומליצה וטעמים נפלאים כי
שרשה מהלו הלפין הנ"ל והלו הת"ח נחתר עליהם
המעט מכם הלאות המנסים כי תלאו גם הלקים
כי מייגעים הנפשים שבאים לשמוע דרושם ותורתם
והנפשים חושבים שיבואו להיזהר תועלת על ידם
היינו שיבואו לדע' את ה' איך לעבוד ומה המנסים
אין משיגים שום תועלת כי תורתם של הילו הת"ח
אין לה כח להדריך את האל' בדרך הטוב כי מכיח'
לא הוי טבעא ולא עוד כי תלאו גם הלקים כהלו
לולא הקב"ה מלעזור לעבדו לותו נמלא שעי"ז
הילו בני האדם נופלים בהפירות גדולות וחושבים
ח"ו לא ירחה ולא יבין הלקים במעשה בני האדם
עי"ז את ירחי ה' לא יכבדו ומחרפים ומביישים
אות' ובשביל זה בוש'נקרא ע"ה בא"ם ויונרו לבוש'
כי הבושה והחירוף נעשה מהכפירות וכשים לירחי
האם חרפות ובושות מהכופרים הלו עיקה ע"ז
הנכי תולעת ולא איש חרפ' האדם לחרפות ובזיונות

מוהרין מו

הסגולה לזה בחי' תולע שע"י בחי' הזאת מנקה
לויבין כי תולע הוא בחי' לחונה כמ"ש הלחונים
עלי תולע והוא בחי' לבנה' שהוא רמז למלחמתי'
כמ"ש והלחין בם' ובבחי' לבנה שהוא בחינת
לחונה משבר ומבטל ע"ז והכפירות
והבזיונות ומתגבר על הכופרי' בבחי' בגבורת
ישע ימינו כי לבנה שהוא בחי' חסד בחי' לחונ'
בחי' וחסדי לא אפיר ולא אשקר בלחונתי בימין
הזאת הוא מתגבר על לויבין כי נעש' בבחי' לנש'
חיל מתולעים וזה החסד הוא מתקן לילו הלפין
הנפולים הנ"ל בבחי' ועושה חסד להלפים · ולבא
לחסד ל"ת לבא הלא ע"י שיבים ת"ח זדיקים
לתוך ביתו כי במבנים לורחים ת"ח לחיתים לתוך
ביתו בלו הקריב תמידין כמאמר חז"ל לית קדוש
עובר עלינו תמיד וכו' וזה הסימוש שעומ'
עליהם ומשמש לותם זוכה לחסד הנ"ל כמאמר כל
המונע תלמידו מלשמשו בלו מונע ממנו חסד
ובשביל זה היה מתמיד בבש כי ממנו נמשכו
הלפין בבחי' והני בבבש הלוף וזה בחי' בבש
שבבות תחת יד רבו ומשמש לותם : וזה תמד גי'
ל' הלפין שהוי תיקון הלפין בנ"ל: וזהו למי מלמי'
למי שיח היינו ע"י שיח ע"י ח"כ ש"ר י"הודאי
על ידו מדניס על ידו בח המנגדות : וזהו שאמרו
חכי דבי לחונה בני לן ביתא בחוירא דעלמא כי
הילו בני האדם הרוצים לערוך עבודתם ע"י התור'
שטומעים מת"ח שידין יהודאין ובאמת אין להם
על מה שיסמוכו והוי בלו רוצי' לבנו' בית בחויר'
כי ת"ח שידין יהודאין הם פורחין בחויר ואין להם
על מה שיסמוכו כמו השידין שפורחים בחויר י
ואמר שם וקס בין שמיא לארעא היינו הת"ח
הלחיתי הוא בין שמיא לארעא כמרגומו כי בל
בשמיא ובארץ ואמר לפיקו לי ליבני וטינא מהתם
כי טינא נכנס בלבם של הילו כנ"ל ונעשה לבם לב
הלבן ובשת"ח הלחיתי רוחם מחשבת' הרעה לחזר

להם

ליקוטי

להם שיוציאו הטינא מלבם שיוציאו הטינא שבלב החבן ולא יכפורו בהקב"ה כי הטינא ולב החבן מהחם היינו מבחי' החלפין הנפולים הנ"ל שהם ג' החם שמרו מי חיכח דמני לחמוקי החם שחמרו לו מי יכול לעלות החלפין הנפולים והשיב להם מי חיכח דמני למיבני ביתח בין שמיח לחרעח היינו מי שבונה ביתו ע"י ת"ח החמיחיים כי ים להם על מה שיסמוכו כי ת"ח חמיחים הם יסוד כל דבר ומי שביתו בית וועד לחכמים שבונה ביתו בבחי' חיים קדום עובר עלינו חמיד נעשה עליח קיר חילו החבשים מעלין בחלפין הנ"ל · וזה חלף ביתבימל דלח נימל דליח דח שמיח וחרעח בית מי שבונה ביתו בין שמיח לחרעח זה חיקון החלפין זיין חיח היינו חלו בני חרם המקבלים חורחם מבידין יהודחין המכונים בשם זיין בחי' לשעירים חשר הם זונים מהם החירוף והבזיונות בבחי' וגוז משפחות יחחני בחי' חיח · הם וחו הוי ווי לשון בעקה ומריבה הנ"ל למי מדינים למי שיח היינו זיין חיח טיח יוד טובח בניז בגוי' כי בריך כשומע חורה מח"ח בידין יהודחין שיחכל טוב שבגווי' כמו רבי מחיר רמון מלח חוכו חכל הם"ם בני חנה לבך לי וכחיב ולבך לדעתי חשיח שמע דברי חכמים וכשעושה כן מעלה טוב הגוז בגוויה היינו החלפין הנפולים וזה טיח טובח גניז בגוויה שחשיח לבך לעזב הגות בדבריו ועל ידי זה יוד היינו חחקן בי"ז החלפין בחי' חודך שמך כי עשיח פלח דח פלוף וזה יוד נורח חלוף וזה יוד לשון חורה · יוד בחי' וידו שבן לשון השלכה היינו קליפתו זרק :

גמ' האי גברא דאול בעי' אימת' ולא קיהבי לי'

רש"י
דמידלי מיכה ומיומם מרחשונה ושולל מיהה כלל יש בו בגמור

מוהרי"ן

מאי חזי ראויל להיכא דמידלי מינה שקל סיבתא דצה לתתאי לא עאל דלי דצ' לעילי' עאל אמר האי נמי מתרמיא לי' בת מזלי' ,

הוחיל ולח נחנו בו רחשונה כ"ש זו : סיכחח קבילח · דמה השפיל ידו במקום שחין חוך בכוחל ולח חטל · דלי דמה · בגביה ידו ונעל' במקום נקב וחטל :

הני מתן דאזל למיגסב חיחתח ולח קיהבי לי' וכו' · כי לח כל דיבור נקרח דיבור כי דיבור שחינו נשמ' ונתקבל חינו נקר' דיבור בחי' חין חומר וחין דברים בלי נשמע קולם ועיקר מה שנתקבל הדיבור הוח מחמת הטוב שים בו כי טוב הכל חפיצים וכשחין הטוב בהדיבור חינו נתקבל וחיך עושין הטוב בהדיבור הוח ע"י שלוקחין הדיבור מבדעת חזי ים בו טוב חבל כשהדיבור בלח דעת חזי חין בו טוב בבחי' גם נפש בלח דעת לח טוב' נפש הוח · הדבו' כמ"ש ויהי האדם לנפש חי' ומרגומו לרוח ממללח · ולהקים ולרומם חת הדעת הוח ע"י שבח הצדיקים כשמבחין ומפארים חת הצדיקים ע"י נחרומם הדעת בבחי' כנסר יעיר קנו נשרח דח רוחח דח בחי' לדיק בבחי' חיים חסר רוח בו יעי' קנו שבו' מעור' המוחין מתרדמותן מבחי' מוחין דקטנו' מבחי' סיג'קנה דח קנה חכמ'קנה בינה שהם המוחין וחפילו מלחכים כשרוצים לעשות דיבור שיהי' נשמע ונתקבל חצלם בבחי' עושי דברו לשמוע בקול דברו חזי הם מבחין ומפארין חת הסי"ת תחלה שהוח צדיקו של עולי' בחי' צדיק ה' בכל דרכיו ועי"ז נעשה הדיבו' בבחי' לשמוע וכו' וזה ברכו' מלחכיו היינו השבח שמבחין חחלה חת הסי"ת שהוח צדיקו של עולם וחח"כ עי"ז עושי דברו וכו' וזה בחי' בגדים לבנים היינו דיבור שהוח

בחי'

נחי' מלכות פה כי צריך לשמור מאד את הנגדים שלא יגזם את הנגדים רק לשומרן כראוי וכל מי שהוא גדול יותר צריך לשמור את הנגדים יותר כי כל מי שגדול יותר מרקדקין עמו יותר ויש"ת שנמצא רגב על נגדיו היינו מיתה כי עמו מרקדקין יותר כי הנגדים בעצמן הם דינין אותו בנחי' דינא דמלכותא כי ד' יותן קרא למזמי' תכבדותא נחי' מלך שכבוד והם נחי' צריך מלכותא קדישא הם הנגדים נחי' צריך לבשתי והמבזה אותם נמצא שהוא כמורד במלכות ומז דינא דמלכותא דן אותו : ועי"ז עושה פירוד בין קוב"ה ושכינתי' נחי' נחם משיך לה לנביא ואטיל בה אימתא נחי' דהיינו נחי' מדוע אדום ללבושיך ומה רגב שנמצא על בגדו שעל ידי זה נפרצת נחי' המלכות דל"ת שהיא שכינתא עלאה מקב"ה ומז שלא יצא על קהלו קום דילי' ומז שולטת שפחה ביתה שהיא מ"ל דס"ח נחי' שפחה תירס נבירתה שהיא חשה רעה שהיא נחי' עתר עה כי יש כ"ח עתיד לעוכה עתיד לרעה וצריך להכניע שפחה ביתה שהיא את רעה נחי' בכל עת יהיו בגדיך לבניך בכל עת דייקא בגדיך לבניך היינו בלא רגב היינו נחי' טהרת השכינה מנדת' נחי' דהיינו נעבר ונעשה חלב : והרשעי' בעוונותיהן גורמין לפרוחא בין קב"ה ושכינתי' כי גורמין לה דם נדה ומז שיא נקרא' עיר הדמים ועי"ז רשעים נקראים אנשי דמים כי שם"ה לא תעש' תלוים בשם"ה גידים שהם תהלוכ' הדמים ולפי נחי' ל"ת שעוברים כן מעוררין דם נדה להשכינה כי כתיב מיני דמים יש בכן צריך להתזיק את הדמים הללו היינו לתקן הלחוין שהם הגידין ולשמיך להם לבנויה נחי' דהיינו

נעבר ונעש' חלב וזהו בכל עת יהיו בגדיך לבני' בגדיך דייקא להמשיך להם לבנויה ולתקן כל העבירות בפרטיות הם רגים מאד וכבד על האדם ומ"מ לתקן אותם כי יש דקדוקי' ופרטי' רגים בכל לאו ולאו בכן צריך לתקן כלליות הגידים שהיא נחי' ויגד לכם את בריתו ומז ע"י תיקון הברית שהיא כלליות הגידין נתתקן ממילא כל הלאווין שעבר ונמשך להם לבנויה ועי"ז נקרא כלליות הגידין שדי ויורם כחן לבנויה ותיקונן לכל פרט ופרט כפי צורכו ואפי' שיש מקומות ברים ודקים שא"א לבא לשם שום תיקון כ"א ע"י תיקון הכללי שהוא זורק לבנויה ותיקוני' למקומות הברים ועי"ז נקרא זוהר הרקיע כי קודם התיקון מזי הרקיע נחי' יגלו שמים עונו ואחר התיקון חזי מזהיר ומטהר את הרקיע נחי' לשון של זהורית שהוא מלבין עוונותינו כל שם"ם לאווין ומשפיע לבנוני' ועי"ז גידין נחי' נכל עת יהיו בגדיך לבניך כי כל הלבנוני' נמשך מן המוח נחי' וגוזלי' מן לבנון מן לבונה דמוחא וע"י תיקון כלליו' הגידין נחרומס המוחין נחי' כנשר יעיר קנו נשרח רח רוחא שהיא כלליות הגידין נחי' ולא קמה עוד רוח נחים יעיר קנו שהוא מעורר קנה חכמה קנה בינה מנחי' שיהא על גוזליו ירחף שהוא מרחף ומגין על המוחין שהיו מתחלם בגזלין נבחי' גוזל אביו ואמו שם המוחין שהם אב בחכמה ואם לבינה זה נחי' תינוק יונק לשדי אמו תינוק שיהיו המוחין דקטנות שהוא יונק וגדל מקטנתו ע"י תיקון הכללי שהוא שדי ויורם כחן וזה אמי דא כנסים כמ"ש על תנוז כי זקנה אחד פירוש רש"י

ליקוטי

רש"י כנסייתך ששם נתכנסין וכללין כל
התיקונים וזה עיקר התקרנו' ישראל לתניים'
שבשמים נתני' ואשה תחכם על כתפי
נשרים ותניח תחכם חלי נשרא זה תיקון
הכללי שהוא נתני' ויגד לכם את בריתו כנ"ל
: וזה חלוי פרנסה בלי טורח שהוא נתני'
לחם מן השמים היינו תיקון הכללי נתני'
דרך הנשר בשמים וזה כי המן כזרע גד
הוא זרע גד דא טפה חוורתא היינו נתני'
וגוזלים מן לבוש שבזה חלוי פרנסה בלי
טורח כי פרנסה שהוא בטירחא ובכבידות
הוא מחמת שלא תיקן תיקון הכללי כי מאן
דזריק פירורין דנמלא עניות רדיף מאתרי'
כל שכן מאן דזריק פירורין דמוחא וזה לא
תאכלו על הדם היינו ע"י הדמים שכשם
גורמים לשכינה נתני' דם נדם נתני' עיר
: הדמים נתני' מדוע אדום ללבושיך נתני'
שנמלא רגב על בגדיו עי"ז לא תאכלו היינו
פרנסה בטורח וזה לא תנחשו ולא תעוננו
שכשם גורמים נתני' נחש משיך לה לגבה
וגורמים שליטת השפחה בישראל שהיא עת רעה
וזה שנקש יעקב ונתן לי לחם לאכול ובגד
ללבוש כי זה בזה חלוי כי פרנסה חלוי
בנתני' בבגדים לבנים וזה לאכול לשבעה
ולמכסה עתיק ויעקב שהמשיך לבחינת נתני'
מחצוף פלגן ע"י תיקון הכללי כמ"ש רחמיה
חוני נאמר בו יוסב לוהלים היינו נתני' שמים
כמ"ש וימתחם כאהל לשבת היינו דרך הנשר
בשמים נתני' זוהר הרקיע נתני' לשון של
זהורית שמלבין עוונותיהן ודמים של שם"ם
בגדין בנתני' אם יאדימו כאולע כלמר יהיו :
וכל זמן שלא תיקן תיקון הכללי ושכינה
הוא נתני' מדוע אדום ללבושיך נתני' דם נדם
אז הדיבור אמור בנתני' נאלמתי דומיה
שמאלן כדמים נעשה בנתני' דומי' כי עיקר

מורין

הדבור חלוי בתיקון הכללי שהוא נתני' ויגד
לכם את בריתו כנ"ל וזה נתני' בתר דאכיב
רבי שמעון הוה אמר אד לחבריה אל תתן את
פיך לחטוא את בשרך כי ר' שמעון סי'
קשת הברית נתני' ויגד לכם את בריתו היינו
כלליות הגידין וכשאין תיקון הכללי אז
הדיבור אסור בנתני' נאלמתי דומיה בחינו'
אל תתן את פיך כנ"ל ומי שהוא מדבר
אז בשאין לתיקון הכללי הוא עובר על
לא תלך רכיל בעמך והוא הולך רכיל מגלה
סוד אבל ביומו דר' שמעון הוה אמר אד
לחבריי' פתח פיך כי בשיש תיקון הכללי
שהוא קשת הברית אזי : הדיבור מותר כי
הדמים בכר נתחקנו בנתני' דם נעבר ונעשה
חלב בנתני' בכל עת יהיו בגדיך לבנים וזה
למען יזמרך כבוד ולא ידום כבוד זה נתני'
בגדים הנ"ל שנתלבנין מנתני' מדוע אדום
ללבושיך מנתני' דם נדה ואז ולא ידום כי
נמשך לבחינת בהדמים מנתני' וגוזלים מן
לבוש כנ"ל ואז הדיבור מותר בנתני' פתח
פיך : וזה בתני' חולי נופל היינו בשהדמים
נתבדרים ושם מתיזין להמוח ועי"ז נלחן
המוחין וע"י לחילת המוחין נעשין החיבורי'
כי המוח הוא שר בבח וכשהשוגג בא על
שפר בבח אזי נעשים כל בבחיו כי כולם
חלויים בו ואזי השכינה נופלת ח"ו בתני' מוכת
דוד הנופלת ועל ידי תיקון הכללי שמעורר
המוחין כנ"ל ומשיך לבחינת להגידין בתני'
בכל עת יהיו בגדיך לבנים אזי נתרפאת
מחולאת הנפילה ואז נפלה ולא תוסיף קום
בתולת ישראל ואז הדיבור מותר בתני' פתח
פיך וזהו לא תלך רכיל ולא תעמוד על דם
רעך דעך היינו המוחין שכשם תרין ריעין דלא
מתפרשין כשהם חיים עומדים ונתבטלים
מלעשות פעולתם ע"י חגבורת הדמים
שלוחגים

הלוחצים את המוחין ע"י לא תעבור על
לא תלך רכיל כי אז הדיבור מותר בחי'
פתח פיך ביומוי דר' שמעון וכו': וזה בחי'
ואף כי היין כנגד נוגה היינו בחי' גידין
הכ"ל שעל ידו הולך רכיל ומגלה סוד בבחי'
נכנס יין יצא סוד כי היין בחי' גידין
המגדרות הדמיון בבחי' אל תרף יין כי
יתקדש שחריתו דס ועש"ז נקרא תירוש
היינו כשלא זכה שחינו · מזכך את הדמיון
עי"ז נעשה רס שחין לו לחס מן הסתים כנ"ל
אבל זכה נעשה רחם שהוא בחי' המשכת
הלבנונית מן המוחין בבחי' ונוזלים מן לבנון
כנ"ל : וזה בחי' תו"מ בחמונה כי מי
שחינו עושה תו"מ בחמונה והוא מסוקע
בתאוות ממון וגוזל את הבירו אזי הוא ·
מעורר דמיון הכ"ל בבחי' מדוע אדום
ללבושיך הכ"ל וגורס דס נדה לשכינה בבחי'
וזהבם לנדה וזהו דמיון תרתי משמע היינו
דס נדה ע"י הממון בשביל זה נקרא גזילה
בחי' נגד כמ"ש וגבר בוגדים בגדו היינו
בגד הבגדים הכ"ל בחי' שנמצא רבב על
בגדיו וזה שתרגם יונתן בזוזי ובזוזי
דבזוזי היינו תאוות ממון שכל מה שיש לו
יותר הוא הומד יותר וזה עיקר תיקונו של
המו"מ שיכוין בכל הילוך ותילוך ובכל
דיבור ודיבור שהוא הולך ומדבר בשעת
המו"מ שכוונתו כדי שירויח כדי שיתן צדקה
וזה הוא בחי' תיקון הכללי של הדמיון
כי הצדקה הוא בחי' כלליות הגידין בבחי'
זרעו לכם לצדקה בבחי' זרע גד הוא טפה
חוורתא ע"י התיקון הזה נתרומם המוחין
בבחי' מוחא חוורתא ככסתא ועש"ז נקרא מסא
ומתן להורות שיש בו תיקון לבחי' בגדים הכ"ל
לבחי' דמיון הכ"ל משא"כ בחי' כי עוונותי
עברו ראשי כמשא כבד יכבדו ממני שפת השם"ם

לחוויין הכ"ל שתגברים על הרחם שהוא המוחין
בבחי' לא תעמוד על דם רעך כנ"ל והוא בחי'
פגם הבגדים הכ"ל כנ"ל וזה כבד יכבדו היינו
מלך הכבוד הכ"ל כבד היינו בחי' הדמיון שהכב'
מלא דם שהוא בחי' דם נדה הכ"ל : ומתן
הוא תיקון הכללי הוא הצדקה · בחי' מתן חדש
ירחיב לו בחי' קשת הברית שהוא הצדיק בחי'
צדיק חונן ונותן וזה שאמרו חז"ל בפיך זו צדקה
שאז הדיבור מותר : ומזה הכלל שצריך לתקן
תחלה תיקון הכללי ועל ידי זה ממילא יתוקן
הכל בפר' ואף שתיקון הכללי הוא בגוף ומרומ'
יותר מתיקון כל דבר בפרט עכ"ז מחמ' שתיקון
כל דבר תלוי בהמוח דהיינו להמשיך לבנונית
מן המוח בבחי' ונוזלים מן לבנון ולרותם המו ח
מ"ח כ"ה ע"י תיקון הכללי בבחי' כוסר יעיר
קנו כנ"ל ע"כ צריך לילך מתחלה אל המדרגם
היותר עליונה מזה דהיינו תיקון הכללי כדי
לתקן ולרומם המוח ועל ידי זה נתקן הכל
ממילא כנ"ל : וזה פי' תתן דאזיל לתיגסב
לית תתן ולא קיבלו לה היינו בחי' אשה ירחת
ה' היינו מי שפג' בעוונו וגרם דם נדה לשכינה
כנ"ל שעי"ז נתם מסיך לה לגבם וכו' וע"ש
פירוד זיווגב"ה ושכינתיה וזהו ולא קיבלי' ליה
בחי' שאג יאשג על נוהו כנ"ל תתי חזא דאזיל
לסיכא דמידלי מינה היינו כשרוצה לטהר את
המלכות מהדמי' הוא הולך אל המדרגה היותר
עליונה היינו תיקון הכללי שהוא למעלה מאשם
ירחת ה' בחי' צדיק מוסל בירחת אלקי' שהוא
בחי' מלכות כמ"ש אלמלא מורחה של מלכות:
וזהו שקל סיכתא דלה לתתא וכו' סיכתא שם
יתידות ומסמרות כמו שפי' רש"י היינו בחי'
דברי תורה כמ"ש דברי חכמים כדרבונות
וכמסמרות דלה לתתא היינו בחי' מדרגות
התחתונות כשתין תיקון הכללי בחי' בתר
דאתהלק ר' שמעון שפיר סדינוך אמור

וזהו

ליקוטי

וזהו ולא עמל היינו שלא ה' תפשוך חז לדבר דבדי תורה כנ"ל דהם לעילא ועמל היינו בחי' ביומוי דר' שמעון שהוא קשה הבריות שהוא תיקון הכללי שלא הדינור מותר היינו שהרחם להם שא"ח לתקן כ"ח ע"י תיקון הכללי והרחי' כי בימי ר' שמעון היה הדינור על תקונו ובתר דאסתל' נאמר על תחן פת פיך וגו' וזהו דהה לחמ' וכו' כנ"ל וכמו כן כל הדברים צריך לתקן ע"י תיקון הכללי השייך לו כגון מו"מ ע"י צדקה וכן כולם צריך לתקן כל דבר ע"י תיקון הכללי השייך לו וזה מתאת שצריך להריס את המוחין להחי' משם לנמוי' לחקן וללבן כל הפגמים וזה א"א כ"ח ע"י תיקון הכללי כנ"ל וזה בחי' ה"נ תיחרמי ליה בת מזלי' בחי' ונוזליס מן לבנון תן לבונה דמוחא כנ"ל: כם ף נסא"ר לסו"ן צדי"ק: וע"כ אשם שדמי' מרובים ואין לה ואת אף שיין תזיק לה כנ"ל בחי' יין כי יתקדש שאחריתו דס בחי' נכנס יין יצא סוד כנ"ל עם כל זה רפואתה ע"י יין שהם תכל בו צדיק אמיתי כי העיניים הם בחי' שערות כי ז' גלדי עינא הם בחי' שבע מחלפות רחמו והם בחי' המוחין כי השערות הם מוחרי מוחין וע"כ הם בחי' שבע מחלפות כו' בחי' ז' מדו' שחולפין ועוברין ממחשב' שבמו' כי המחשב' שבמוח הוא כפי המדות שבאדם וכפי המדה שהאדם הוא בן חולפין ועוברין עליו המחשבות שבמוח וזה שבע מחלפות רחמו לשון חל' ועבר כנ"ל וכשפוגמין בהשערות נפגם סרחי' שהיא ז' גלדי עינא וע"כ אשמן שפגם

מוהרן

בשבע מחלפות רחמו נאמר בו וינקרו פלשתים את עיניו וע"כ ע"י ז' גלדי עינא מתקנין בחי' ז' מחלפות רחמו שהם השערות בבחי' ושער רחמו כעזר נקי בבחי' לשון של זהירות שהוא מלבין המדמיות של השם"ם גידין בבחי' שם יחדיו כתולע כאמר יהיו כאלה שנתקן ע"י המדמיות שהוא בחי' דם נדה כנ"ל וזה בחי' מן המיצר קראתי יה ענתני במרחב:

מישרא דסכינא במאי קטלי ליה בקרנא דחמרא ומי איכא קרנא לחמרא ומישרא דסכינא מי הוי אייתו לי' תרי ביעי א"ל הי זוגתא חיורתא והי זוגתי אוכמתא אייתי איהו תרי גביני אמרו ליה הי דעיזא חוורתא והי דעיזא אוכמתא.

רש"י
במאי קטלי לי' ערוג' סכינין במאי גוזין וקוגלין לותה:

כבי רבי אחונא

מישרא דסכינא במאי קטלי לה וכו' הסגות מלקות א"ח להסיג כ"ח ע"י נמצאים רבים תעילה לעלול משכל עליון לשכל תחתון. כמו שאנו רואי' בחוש שא"ח להסיג שכל גדול כ"ח על ידי החלבשות בשכל התחתון. כמו המלמד כשרוצ' להסביר שכל גדול להתלמיד הוא צריך להלבים אותו בשכל תחתון זקטן כדי שיוכל התלמיד להבינו דהיינו שהוא מניע לו מתחל' הקדמות ושכליות קטני' שמשב' לו תחילה כדי להבינו עי"ז שמכוון שהוא שכל עליון וגדול וצרי' כ"ח לנקש משל מלמ' הגון בזה

שיוכל

שיוכל להמציר ולמצין חומו שכל עליון וגדול כזה דהיינו הסגות הלקו' כי צריך לזה רבי גדול מאד מאד שיוכל להמציר שכל גדול כזה ע"י השכל התחתון כנ"ל כדי שיוכלו הקטנים להבינו וכל מה שהוא קטן ניותר ומרוחק ניותר מהשי"ת הוא צריך רבי גדול ניותר כמו שמצינו בעת שהיו ישראל במדבר קטנים מאד דהיינו במצרי' שסיו משוקעים בט"ט שערי טומאה היו צריכי' רבי גדול ומלמד גדול ומורה מאד דהיינו משה רבינו ע"ה כי כל מה שהוא קטן ומרוחק ניותר צריך מלמד גדול ניותר שיסי' אומן כזה שיוכל להלבים שכל עליון כזה דהיינו הסגתו י"ת לקטן ומרוחק כמותו כי כל מה שהולה נחל' ניותר צריך רופא גדול ניותר : ע"כ אין להאר' לומר די לי אם אהי' מקורב אצל איש נכבד וירא ה' אף שאינו מופלג במעלה כי אלוקי שאהיה מקודש כמוהו כי אדרבה כפי מה שידע איש בנפשי' גודל פחיתותו וגודל ריחוקו שמרחק מאד מהשי"ת כ"ש ו"ש כפי מה שיודע בנפשו וכמו כן כל מה שיודע בעצמו שהוא מרוחק ניותר צריך לבקש לנפשו רופא גדול מאד מאד הגדול במעלה ניותר דהיינו שיחזיר ויבקש תמיד לזכות להתקרב להרבי הגדול מאד מאד כנ"ל כי כל מה שהוא קטן ניותר צריך מלמד גדול ניותר כנ"ל . וזה אהי' שערות שבשערות המוחין יולאין בבשערו' כן השכל העליון שהוא הסגות אלקות הוא מתלבש בהשכל התחתון וזה אהי' שעיקר בחינת אלקות שבמוחין דהיינו ההקדמות שבהן שמנהגו בהלכו' עד שהגיעו לגדר הגדה שמ' שכל ההלכו' שדברו מקודם לזה היו עיקר המכוון רק היו מיבוים והקדמות כדי להגיע לגדר הגדה שהוא המכוון : וזה אהי' שערת חוכמת אהי' שחורת אחיי וגלוח כי השחרות הוא מקבל את הרחות ומלמלם לחוחו כדי לרחות ניצב כן השכל התחתון הוא אהי' שחרות אהי' שמלמלם בו נלוח ויופי שבשכל העליון : ולולו השערות הן אהי' שיעורה דלחוון דלוריים' כי המצוי' הם חכמות הנורא יח"ם כי כל מצוה ומצוה יש לה שיעורי' לחרים וגבולים כגון מפני מה במצוה הזאת מצוחה בכך מפני שכן חייבה הכחתו יח"ם וכן מצוה להדיח מצוחה בכך לפי חכמתו יח"ם וכל מצוה ומצוה יש לה חותיות ומיבות ועניניס שהם שיעורים וגבולים שמלומלם בהן חכמתו יח"ם שזה אהי' התלבשות השכל העליון בשכל התחתון וזה אהי' בח היחה לו לאדה' לחיינו וכשל שחם זה אהי' בח עין דהיינו השחור שבעין שהוא אהי' השחרות הנ"ל שהוא מלמלם ומגביל וכולל בעצמו כל הדברים הגדולים העומדים לנגדו כגון הר גדול כשעומד לפני חבת עין השחור שבעין אז נגבל כל ההר בחוך הבת עין שרואה אותו כי השחרות שבעין הוא מלמלם כל הדברים גדולים וכללין ונדחין בחוכו ועי"ז רואין ומשיגין הדבר שרואין כמו כן זה השכל התחתון מלמלם ומגביל השכל הגדול העליון ונכלל בחוכו ועי"ז רואין ומביגים ומשיגים אח השכל העליון הגדול כנ"ל וזה אהי' ויח ה' אליו בלבת שם שהסי"ת רואה להלבים לו הסגות אלקות והלבים לו בבאהי' בח עין כנ"ל וזה אהי' בח תחילה יפה לבגיש בח תחלה זה אהי' השכל התחתון שהוא תחלה והקדמה

לשכל

ת"ו תשנ. כסלו יום ו' לסדר ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני ידבר נא שפחתך דבר באזני אדוני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה. אדוני שאל את עבדיו לאמר הישׁ לכם אב או אח ואנחנו אמרנו לאדוני יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו מאמו ואביו אוהבו. ותאמר אל עבדיך הורידהו אלי ואשימה עיני עליו. ונאמר אל אדוני לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב את אביו ומת. ותאמר אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תוסיפון לראות פני. ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדוני. ויאמר אבינו שובו שברו לנו מעט אוכל. ונאמר לו לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו ואז נרדה כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו. ויאמר אלינו אתם ידעתם כי שני בנים ילדה לי אשתי. ואצא האחד מאתי ואומר אך טרף טורף ולא ראיתיו עד הנה. ואם תקחו גם את זה מעם פני ואסון קראהו והורדתם את שיבתי ברעה שאולה. ועתה כבוא אל עבדך אבי והנער אינו אתנו וכנפש הנער קשורה בנפשו. והיה כראותו כי אין הנער ומת ואת שיבת עבדיך ירדו ברעה שאולה. כי ערב עבדך את הנער מעם אבי לאמר אם לא הביאתיו אליך והחטאתי לאבי כל הימים. ועתה ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדוני ועלה הנער עם אחיו. כי איך אעלה אל אבי והנער אינו אתי פן אראה ברעת אבי אשר ימצא אותו. ויגש אליו יוסף ויאמר אני יוסף העוד אבי חי. ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו. ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו. ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי מצרימה. ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם. כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ וחמש שנים אשר אין חרישׁ וקציר. ושלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה. ועתה לא אתם שלחתם אותי הנה כי האלהים. ויעשני לאב לפרעה ולגבר לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים. מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמוד. וישבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך. ושם אכלכלתי אותך כי עוד חמש שנים רעב. פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך. והנה עיניכם ראות וכעיני אחי בנימין כי פי הדבר אלי אתכם. והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה. ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו. וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו. והקול נשמע בבית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו. ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעירכם ולכו שובו ארצה כנען וקחו את אביכם ואת בתיכם ובואו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואתם תאכלו את חלב הארץ. ואתה צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם. ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא תהיה. ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך. לכלם נתן לאיש חלפות שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות. ולאביו שלח כזאת עשרה חמורים נשאים מטוב מצרים ועשר אתנות נשאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך. וישלח את אחיו ויהי בלכתם ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך. ויעלו ממצרים ויבאו ארצה כנען אל יעקב אביהם. ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים. ויפג לבו כי לא האמין להם. וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם. ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות. ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא באר שבעה ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק. ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני. ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם. אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך. ויקם יעקב משבע באר שבע ויישאו בני ישראל את יעקב אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו. ויקחו את מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבא יעקב מצרימה הוא וכל זרעו אתו. בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה. ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב וראובן בכור יעקב. ובני ראובן חנוך ופלוא וחצרון וכרמי. ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצחר ושאול בן הכנענית. ובני לוי גרשון קהת ומררי. ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח ומת ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני פרץ חצרון וחמול. ובני יששכר תולע ופוה ויוב ושמרון. ובני זבולון סרד ואלון ויחלאל. ובני בלהה שפחת רחל ילדה ליעקב דן ונפתלי. ובני דן חושים. ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם. ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבון ועירי ואלי וארואי. ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה וסרח אחותם ובני בריעה חבר ומלכיאל. אלה בני זלפה אשר נתן לבן ללאה בתו וילדה את אלה ליעקב שש עשרה נפש. בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימין. ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און מנשה ואפרים. ובני בנימין בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי ורש ומפים וחופים וארד. אלה בני רחל אשר ילדה ליעקב כל הנפש ארבעה עשר. ובני דן חושים. ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם. אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו וילדה את אלה ליעקב כל הנפש שבעה. כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה היוצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כל הנפש ששים ושש. ובני יוסף אשר ילד לו במצרים נפש שנים כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים. ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן. ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה ויראה אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד. ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי. ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי. והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם ובכל אשר להם הביאו. והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם. ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רועה צאן. ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם ובכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן. ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויצגם לפני פרעה. ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעי צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו. ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן. ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך. ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך בארץ גשן. ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי. ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמידהו לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה. ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך. ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי מאה ושלשים שנה מעטים והיו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי חיי אבותי בימי מגוריהם. ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה. ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה. ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף. ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים ומארץ כנען מפני הרעב. ויקבץ יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר הם שברים ויבא יוסף את הכסף בית פרעה. ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף. ויאמר יוסף הבו מקנכם ואתנה לכם במקנכם אם אפס כסף. ויביאו את מקנהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמורים וינהלם בלחם בכל מקנהם בשנה ההוא. ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם הכסף וקנין הבהמה אל אדני לא נשאר לפני אדני בלתי אם גויתינו ואדמתינו. למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אותנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם. ויקן יוסף את כל אדמת מצרים כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה. ואת העם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו. רק אדמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו את אדמתם. ויאמר יוסף אל העם הן קניתי אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה. והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיו לכם לזרע השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם. ויאמרו החייתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה. ויהי לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה חמישית רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה. וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד. ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים ומאת שנה ארבעים ושבע שנה. ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר אליו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים. ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך. ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה. ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים. ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה. ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי. ויאמר אלי הנני מפרך והרבתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם. ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי. ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם. ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת הארץ לבוא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם. וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה. ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם. ועיני ישראל כבדו מזקנה לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם ויחבק להם. ויאמר ישראל אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את זרעך. ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה. ויקח יוסף את שניהם את אפרים בימינו משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו משמאל ישראל ויגש אליו. וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו על ראש מנשה שכל את ידיו כי מנשה הבכור. ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק האלהים הרעה אתי מעודי עד היום הזה. המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ. וירא יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים וירע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה. ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על ראשו. וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים. ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה. ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבותיכם. ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי. ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים. הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם. ראובן בכורי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז. פחז כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה. שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם. בסדם אל תבא נפשי באספם אל תחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו שור. ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל. יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף אויביך ישתחוו לך בני אביך. גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו. לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים. אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבושו ובדם ענבים סותה. חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב. זבולון לחוף ימים ישכון והוא לחוף אניות ויכתו על יפתחו. יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים. וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד. דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל. יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור. לישועתך קויתי יהוה. גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב. מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך. נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר. פרת בן יוסף פרת בן עלי עין בנות צעדה עלי שור. וימררהו ורבו ושטמהו בעלי חצים. ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל. מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכות שמים מעל ברכות תהום רבצת תחת ברכות שדים ורחם. ברכות אביך גברו על ברכות הורי עד תאות גבעת עולם תהיינה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו. בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל. כל אלה שבטי ישראל שנים עשר ואת זאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם. ויצו אותם ויאמר אליהם אנכי נאסף אל עמי קברו אתי אל אבותי אל המערה אשר בשדה עפרון החתי. בשדה המכפלה אשר על פני ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את השדה מאת עפרון החתי לאחזת קבר. שמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה קברתי את לאה. מקנה השדה ומהמערה אשר בו מאת בני חת. ויכל יעקב מצות אל בניו ויאסף רגליו אל המטה וינוע ויאסף אל עמיו. ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו וישק לו. ויצו יוסף את עבדיו את הרופאים לחנט את אביו ויחנטו הרופאים את ישראל. וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים שבעים יום. ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר. אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה. ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השביעך. ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים. וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן. ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד. ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים. וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן. ויעשו בניו לו כן כאשר צום אותם. וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחזת קבר מאת עפרון החתי על פני ממרא. וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העלים אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו. ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו לא ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אותו. ויצוו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר. כה תאמרון ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך. ויבך יוסף בדברם אליו. וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים. ויאמר אלהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני. ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחיות עם רב. ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם. וינחם אותם וידבר על לבם. וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה ועשר שנים. וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר בני מנשה ילדו על ברכי יוסף. ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב. וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמותי מזה. וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם בארון במצרים.

סיח כלולם תד' עולמות כי נכל עולם ועולם יש נחי' המלכות נחי' חכמה תחתה שסיח נחי' החכמה המנהגת תח העולם כנ"ל . וכל החכמות של עכו"ס כולם הם תחת החכמה תחתה הנ"ל ומשם יונק חכמתם וכשיונקת ח"ו יותר מהרחוי מ"ל דם"ח חזי מתנגלים ח"ו ונעשה ממשלת סונאי משם ומי יוכל לסבול תח קול הנעקה והזעקה הגדולה כשנופל נחי' המלכות נחי' החכמה תחתה ביניהם ח"ו נחי' זעקת מושל נכסילים דהיינו הזעקה כשנופל הממשלה נחי' המ"ל נחי' חכמה תחתה בין הכסילים שהכסיל רוצה להחכם שרוצים לינק ולהמשיך לתוך החכמות שלהם שהם כסילות . ונאמת זאת נחי' החכמה החיצוניות נחי' חכמה תחתה הנ"ל וגם יש עוד זעקה גדולה מזה דהיינו שהשי"ת כשיכול נעלמו שולט נחי' שאז יתגבר על נוהו על נוה דילי' נחי' המ"ל דקדושה שנופל לשונאי ה' וצריך לרחות לתוך להשפיל תח נחי' המ"ל הנ"ל מצין הם"ח להעלותה משם ועיקר ע"י נחי' החסד נחי' וכוכן נחסד כשתח נחי' קצרו לפי חסד שע"י החסד קוצרין ומוחכין תח סדלית נחי' שמלכות ומשפילין אותה משם ומעלין אותה אל תוך הפנים וע"כ תברשם כי' תיש החסד והיה משחדל תתיד לעשות חסד כדי להעלות נחי' המ"ל משם וע"כ רדף תברשם תחר סד' מלכים כדי להכניעם שפן נחי' סד' מ"ל דשט"ח כי תברשם כי' שונא ממון כי משם ממון סרוס כמ"ש תש תחוט ועד שרוך וכו' ולא תאמר תגי העשרתי את תברשם כי תברשם תיקן אחרית נחי' אחרות הנ"ל וע"כ ינא תאברשם יצחק ויאעקב ועשו שהם כנגד תרשעה גוים דהיה אמר תשד תכם ואחד רשע ואתר

תם ואחד שהיו יודע לשחול שהם כנגד ד' מלכיות שנקלוסם כידוע . יצחק זה נחי' בן חכם כי יצחק ע"ה הצחוק ושמחה נחי' בן חכם ישמח חב עשו הוא בן רשע יעקב הוא בן תם כמ"ש ויעקב איש תם . ישמעאל הוא בן שהיו יודע לשחול כי ישמעאל עשה תשובה ועיקר התשובה סיא נחי' שהיו יודע לשחול סיינו לעשות תשובה ולשחול כפרה מפי"ח על שהיה ידועים שזה עיקר התשובה נחי' אחר לא גזלתי אז אשיב וזה נחי' תברשם תיקן שחרית נוטריקון "חכם "רשע "תם "שהיו יודע שהם נחי' הד' מ"ל דם"ח כנ"ל . וזה וישמח שמואל את אגג כי אגג הוא כללות סתרגע מ"ל דם"ח כמו שכתוב רחשית גוים עמלק וזה שפי' רש"י וישמח אתכו לד' סיינו שאתך והנדיל את סדל"ת שהיה נחי' מ"ל דקדושה דליך לם מגרמז כלום וכו' כנ"ל מאגג שהוא כלליות ד' מלכיות דם"ח והעלה את סמ"ל דקדושה נשלש רגלים וזה וי"ם"ך ר"ת שנועות מוכות פסח כי עיקר חיותם מאור הפנים שנשלש רגלים כנ"ל נחי' ויסי לתשובת השנה לעת נאת המלכים תשובת השנה זה נחי' שלש רגלים שהם ימי דין ימי תשובה כמאחז"ל נפסח נידונין על התבואה נעצרת וכו' . ואז עת נאת המלכים כנ"ל שתוציאין את נחי' המ"ל דקדושה משם"ח ומעלין אותה אל אור הפנים המאיר בשלש רגלים כנ"ל . וע"כ יש ד' נחי' נכל רגל פסח הם ד' כוסות נשנועות הוא סדר המצה שהוא ד' פעמים ניד כל אחד כשרז"ל כיצד סדר המצה וכו' נסכות היה ד' תינים: הכל כנגד נחי' הד' נחי' מלכות הנ"ל שצריך להעלותם אל אאור הפנים ע"י שמחות המצוות

ויהי בשמוע יהושע את קול העם ברעה ויאמר אל משה מלחמה בקרב המחנה. ויאמר לא קול עונות ולא קול ענות גבורה קול ענות אנכי שמע. ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחולות ויחר אף משה וישלך מידו את הלחות וישבר אותם תחת ההר. ויקח את העגל אשר עשו ויצרף באש ויטחן עד דק ויזר על פני המים וישק את בני ישראל. ויאמר משה אל אהרן מה עשה לך העם הזה כי הבאת עליו חטאה גדולה. ויאמר אהרן אל יחר אף אדני אתה ידעת את העם כי ברע הוא. ויאמרו אלי עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו. ואומר להם מי זהב התפרקו ויתנו לי ואשליכהו באש ויצא העגל הזה. ויאמר משה אל אהרן מה עשית לך

ליקוטי מוהרי"ן

פז תרי נגיני היינו נחי' וכנגינם תקפיחני היינו תרי תורות הנ"ל שהן קפוי וקל נחי' שפולת כנחי' פסל לך ונחי' לא תעשה לך פסל כנ"ל ואמר להו מי דעיזי חוורתא ואי עיזי דאוכמתא היינו תרי עזות הנ"ל שהן עזית דקדושה ועזות דסט"א שמהן תרי תורות הנ"ל ולפי העזות יכולין לידע את תפלות כנ"ל שעי"ז יכול להוכיח תוכחה כנ"ל שעי"ז מוכיחין ומבדילין את נחי' המלכות ומגילין תורה מזעקת תושבל ומעלין תורה לנחי' חור שפניה שמאיר נרגלים כנ"ל : מקולו של אדם יכולין לידע את נחי' המלכות שלו כי יש בכל אחד ואחד נחי' מלכות והוא ניכר בקולו כי אין שני קולות שווין כי קול של כל א' וא' משונה מחבירו וכ"כ יכולין להכיר את האדם בקולו כמו שמראה בחוש כי כפי נחי' האדם כן הוא קולו וע"י הקול יכולין להכיר את בחינות המלכות שלו כי יש קול עזות גבורה וקול ענוה חלושה כפי נחי' המלכות של כל א' וע"כ שאול שהיה רודף את דוד על שראה בו שימלוך · מצינו שם במקרא כשאדמנו יחד שאול ודוד אמר לו שאול לדוד הקולך זה בני דוד שהבין שאול בקול שהוא חזק בנחי' המלכות ושאל את דוד הקולך זה בני דוד שחשב שאל על קולו של דוד כי הבין שהוא קול של מלך ממש וע"כ רצה שאול לשאת את קולו דהיינו להגביה את קולו למעלה מקולו של דוד אבל לא הי' יכול · וזהו ויאמר שאול את קולו ויבך דהיינו שרצה לשאת ולהגביה קולו כנ"ל אבל היה הקול נבכה וזה נחי' ויבך שהיה הקול נבכה קול נמוך של בכי' ע"כ אמר שאול אז את דוד ידעתי כי מלך תמלך כי ידע זה על ידי הקול כנ"ל :

מוהרי"ן

גמ' אמרן לי' אית לן ביר' בדבר' עיילי למתא אייתי פארי שד' להו א"ל איפשילי לי חבלי דפארי ואעיילי אמרו לי' ומ' איכ' דמפשל חבל מפארי אמר להו ומ' איכ' דמיתי בירא מדברא למתא ·

רש"י
דפארי סוכין עשו לי חבל מסוכין וחם לין חתם עושים שחלתי לף חני לא תעשה שחלחכ':

צדקה היא נחי' הגלגלים כמחז"ל כי נגלל הדבר סזה גלגול הוא ההוזר בעולם ונשבול זה יש גם שם נרכות וי"ח נרכות כנגד ז' כוכבי לכת וכנגד י"ב מזלות כי הצדקה מנהגת כל גלגלי סרקיע בנחי' דרך הנשר בשמים נשר דא רחמי היינו צדקה וזה שאמר שמואל נהירין לי שבילין דרקיע כשבילין דנהרדעי · היינו כשבילין דנהורי דיעה נחי' צדקה רחמי ועיקר הרחמים ע"י הדעת ·

דע עיקר שלימות הגלגלים שלימות הצדקה היינו חלה נשבת וזה שאת נשבת צדקה לעניים · היינו הצדקה יש לה שלימות חוד חלה ע"י שבת · ע"י שבת מאירה כשאת בנחי' שאת צדקה · וזה שאמרו החנף יגיחות כשבת שהיא שהן הרגע ושמיך ליה פשט העני · כי העיקר החגוללות חור הצדקה ושלימותם היא חלה בשבת · כי עיקר ההשיגות בצדקה היא החמונה בנחי' והחמין בה' וכו' ושבת היא חמונה שהחמין בחידוש העולם וביחודו : וחמונה היא מקום הברכות בנחי' היא חמונות רב ברכות בנחי' ויברך אלקיס את יום השביעי ואין שלימות להברכות חלה עד שיקבלו ממקור הברכות בשבל זה כתיב בשם שם ברכות ואחד עשר לסורות

להורות שאין להם שלימות וזה שאמרו חז"ל
נח עמום והעמידין על אחד עשר . נח
דוד והעמידן על שם נח חנקוק והעמידן
על חמונה להורות שאין שלימות להדעת
שהוא החורם ואין שלימות לגלגלים חלא
ע"י חמונה . גם שמה שמלינו גבי גלגלים
שעיקר הליכתם ממערב למזרח וגלגל היומי
מכריח לותם ממזרח למערב . זה סדר
מלינו גבי צדקה . מזרח זה נחי' הנותן לצדקה
נחי' ממזרח חניח זרעך נחי' זרעו לכם
לצדקה . ומערב זה המקבל לצדקה היינו סעני
נחי' וממערב לקבלך . וזה יותר ממה שנעל
הניח עושה עם העני . העני עושה עם
נעה"נ כי עיקר החנועה ממערב למזרח היינו
עיקר נעשי' נעני עושה עם נעל הניח .

ודע שאין קיום לחומה חלא ע"י נחי'
נריח נחי' ונריחי נלחמת לו וזה
שנאמר נריח נשנת כמ"ש נריח עולם ניני וניו
נני ישראל וכו' . וזהו שם לא נריחי יומם ולילה
חוקת שמים וחרץ לא שמתי כי חוקות שמים
וחרץ היינו הגלגלים חלויים נאויר .

ודע שהיסורים שיש לאדם נדרכים הם
נשנת גלגלי הרקיע . כי אין לך נאר
מלמטה שאין לו כוכב מלמעל' : יש כוכבים שהם
מגדלים מיני עשבים נאין זהו מקומות שהם
תאירים . ויש שהם מחייבים שיהא דרך נני
אדם נמקומות שהם מאירים : ויש שהם
מחייבים שיהי' מדברי ויש שהם מחייבים שיהא
ישוב נמקומות שהם מאירים : ולפי ההתנוצות
הכוכבים על המקום כן המקום מתנהג : וזהו
נחי' דרכי ליון מבילות מבלי נחי תיעד . מועד
זה נח' גלגלי הרקיע שעל ידם נחשב הזמן .
וזהו דרך רשעים נאפילה שאין כוכבים ומזלו'
מאירין להם ועי"ז נכשלים ובכל חלוי נאויר
נחי' נריח שיהא נריח חום

ובריח עילאה הוא שמירת הנריח קודם
ונריח תחתה הוא שמירת ליסור
והיתר וכו' . ונריך לאדם להיות לו חלו
שני נחי' נריח היינו שיהא נריך ולמדן
כי לא עם הארץ חסיד . נריך נקרא
ע"י שמירת הנריח קודם ולמדן ע"י
ליסור והיתר .

וזהו שם הרב רומז למלאך ה'
נגאולה וכו' . נריך שיהא נריך
ולמדן . מלאך זה נחי' למדן נחי' מט"ט כנ"ל .
נגאולה הוא הוא נזנח דילים נחי' נריך הוא
נריח

ג,ב

קומקס ב,ש ג,י בשוב,בר
בחכוש שע,ש קשל וקבוש ,שכ,ב
ג,, שכ,ב בשב וכב ענע קשוע
ש,ב ג,ש ב,ש ב,ש ענע ,ב
בשכ,ב שר ש,ענ בשב בשב ענשל ,וש
ב,ש ג,ש ענ בענ ענשל שכשו
שכ,ב ש,ש ענ ,ב ענ ענשל ענ
ענ ב, ב,ש ענ ענשל ענ ענשל
ענ ב, ב,ש ענ ענשל ענ ענשל
ענ ב, ב,ש ענ ענשל ענ ענשל

ליקוטי

ע"כ מסרו נפשם על קידוש השם כי ע"י שהנפש
עולה למעלה ע"י מסירת נפש מזי הם חוזרים
להשכינה כי משם יצאו כי ישראל הם חלק אלוה
ממעל ממש שהם חלקי השכינה ממש בבחינת
בעומקים מני בצון וכשהם חוזרים להשכינה אזי
כשכינה מתפארת אזי במה ברח קאתינ' לגבך ואזי
מתעורר השמוקקת עליון ונעשה יחוד כילוע
ונפעתי' נח לנורן זה הריגה ח"ו שנהרגין ח"ו כמ'
ובמה נפשות מישראל כדי שיהי יחוד ע"י נפשותי'
בעולות למעלה . כי לפעמים נריכין אל היחוד
ברבה נפשות אחד ח"ו ע"כ בא הריגה ח"ו וכן ע"י
מכילת הוא היינו המפורש' דהיינו שיש ח' שהוא
מפורשם אינו מפורשם דהיינו שהוא מפורשם בפי
כל והכל מדברים ממנו ואעפ"כ אינו מפורשם כי
אינו חשוב כלל . ויש אחד שאינו אפן בזה רק שאב'
את במפורשם דהיינו מכילת הוא שהיה הנפש
ד'היינו אע"פ שאין רצונו שלא יהיה מפורשם אע"פ
כן אבד אותו כמו שאלם אובד דבר שלא ברצונו
דהיינו שאבד את הוא שהוא בחי' מפורשם שיש לו
עם בעולם אבל יש אחד שעושה זאת ברצונו
ובדעתו שמסר את נפשו על קידוש השם דהיינו
כמפורשם שלו שהוא בחי' עם כנ"ל שהוא בחי'
נפש כנ"ל ומחמת זה אע"פ שהוא מפורשם . אע"פ
כן אינו מפורש' כלל כי אדרב' הוא להיפוך כי הכל
לוברים עליו וגולי' עליו כזבי' שלא עלה על דעתו
ויש לו שפיכות דמים ממש מזה ועושה זה בכוונה
כי הוא בחי' מסירות נפש ממש כי השם הוא בנפש
וגם יש לו שפיכות דמים מזה כנ"ל והוא מגיל את
ישראל בזה ממה שסי' רמוי לבא עלי' ח"ו בשביל
היחוד כנ"ל וע"י מסירת שמו שהי' נפשו כנ"ל
הוא מגיל אותו כנ"ל : בשנופל אדם ממדריגתו
ידע שמן השמי' הוא כי התרחקו' תחיל' התקרבו'
ע"כ נפל שיעורר יותר להתקרב להשי"ת ועזתו
שיתחיל מחדש ליכנס בעבודת ה' כאלו לא התחיל
עדיין כלל מעולם וזה כלל גדול בעבוד' ה' שצריכין

מוהרן

ממש בכל יום להתחיל מחדש .

אדרני שפתי תפתח והוא בחי' ריקודין של חתונה
כי כל זמן שלא נתונה לזווג פיא אתקריאת
נער בלא ה' גי"מ ס"ך דינים וכל אתתקנת לזווג
איתקריאת נער' בה"א שנאתקין הדינין ע"י האלפין
של אהיה שבגימ' כתובה בפע"ח שער עמיל' נמצ'
הכלה עליון בבחי' נער בבחי' ס"ך דינים ונריך
להמתיקה ולהקל' וזה נעש' ע"י ריקודין כי הרגלין
הם בבחי' נוח והוא והם נתנשאים ע"י הלב היינו
ע"י שמחת הלב כנרלה בחוש שע"י שמחת הלב
מרקדין כמ"ש גבי יעקב ויסע יעקב את רגליו ופי'
רש"י לבו נשא את רגליו ולב היא בינה כמ"ש בינה
לבין וכה לב מבין על כן נריך לכוין בריקודין האלפין
שבלב ע"י סרגלין להכלה שהיא בחי' ה"א פעמים
לין גי' ס"ך גי' נער וע"י חור הלב שנאתך לה
נעשית נערה בה"א ונעשית ה' פעמים אד"י וזה
בחי' אדני שפתי תפתח שע"י השפתיים שהם נוח
והוא נפתח ונאתק הכלה בבחי' זווג ונעשית בחי'
אדני שהיא נערה שהיא רצוי לזווג וזה אמיתת
במדרש כשנגלה יעקב את לאה בשעה שהיה מרקדין
היה מזמרין היית לייא לרמוז ליעקב הא לאה היינו
כי לאה היה עלמה לאתכסיא שהוא בחי' לב כמ"ש
בלבי לפנתי אמרתיך ומשם המיתוק של הדינים
כשמליכין הא מהלב וזה הא לאה שצריך להמשיך
מלאה האלפין כדי להמתיק ולתקן את הכלה גם
היו אומרים שהכלה שמה לאה שע"י בחי' עצמות
נאתקת : מי האיש החפן חיים אהב ימים לראו'
טוב . הכלל הוא שצריך לבקש שלום שיהיה שלום
בין ישראל ויהיה שלום לכל אחד בתוכיו היינו
שלא יהיה מחולק בתוכיו ובאורשותיו שלא יהא
לו חילוק בין בטיבו בין בעקו תמיד ימצ' בו השי"ת
היינו בה' אהלל דבר בחלקי' אהלל דבר : וע"י מה
ימצ' השי"ת בין בטיבו בין בעקו ע"י התור' הנקר'
שלום כל"ח וכל נתיבותי' שלו' וע"י ליקוי' שנקראו
גם כן נרים שלו' ואחת' זה יכול לאחוב את השלו'

בכל מקום שן נעיבו כו' ויכול להיות שלוש בין ישראל ולחסוד שם חת זה:

וצריך לדעת שמכה"כ ולית אתר פנוי מיניה וחיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ואפילו אי שעשק נמו"מ נעכו"ס לא יכול להתנגל ולומר א"א לעבוד את הש"י מחמת עוניות וגשמיות שנופל תמיד עליו מחמת העסק שעושק תמיד עמהם כי כבר גילוי לנו חכמינו ז"ל שבכל דברים גשמיים ובכל לשונות הכו"ם יכול למצוא בהם חלקות כי בלא חלקותו אין להם שום חיות וקיום כלל כמ"ש ואתה מחיה את כולם לכך שמחיות וחלקות שלהם שם בגמטריא גדול ובמעוט רק נרי חיובי להחיותו ולא יותר כי הקב"ה נמצא את חלקותו בגמטריות רבים ושונים מרחבית המחשבה עד נקודת המרכז של עולם הגשמי שהם מדור הקליפות ובכל מה שמחלחל יותר ומתגשם יותר למטה חלקותו מלובש שם בגלגולים רבים יותר. וזה שגילוי חז"ל ופתחו לנו פתח שמשכיל ידע ויבין שבכל הדברים גשמיים יש חלקותו וחיותו כמ"ש חז"ל טע בכחפי שמים פת בפריקי שתים להודיע שבכל לשונות העכו"ם יש שם חלקותו המחי' אותה: וזה שמצינו בירושלמי שם יאמר לך אדם היכן חלקיך תאמר לו בגרך גדול שגרומי שנא מר אלי קורח משעיר נמצא שזה האדם שאינו היכן חלקיך בודאי הוא משוקע במדור הקליפות כי הוא ח"ע מן הכלל וכפר בעיקר שאמר היכן חלקיך ודאמה לו שמקומו אין שם חלקים בכן תאמר לו אפילו במקום שאתה משוק במדור הקליפות ג"כ שם חוכל למצוא חלקותו כי הוא מחי את הכל כמ"ש ואתה מחי' את כול ומשם אתם יכול לדבק ח"ע בו"ת ולשוב אליו בתשוב'

טו א

שלימה כי לא רחוקה היא ממך אלא שבמקומך שם רבו שלנושים וכל מה שאדם הולך ממדרגה למדרגה הוא מתקרב יותר אל הש"ת ויכול לידע את הש"י בהבנה יתירה כי כל מה שהמדריגה יותר עליונה נאמעטו שלנושים ונאמעט הגשמים ואז הוא מקור' יותר אל הש"ת ויכול להשוב ח"ע עם הש"ת בשלמות יתירה

והנה יש שני מינים ימים ימי טוב וימי רע כמ"ש בימי טוב הי' בטוב וביומי רעה רצה היינו שצריך לאדם להשתכל שם היטיב היטיב בודאי ימצא שם ימי טוב שיהיו חורף וימים נקראים תרוה כמ"ש ומדת ימי והמדות הם התורה כי תורתו כולה הם תרויהו של הקב"ה כי התורה מדברת מלכנה וירמה ושאר המדות וגם ברא הקב"ה עלמין כמ"ש ואתי' תגלו תמון ח"ת תמון חלא תומן ותוחיות התורה הם המחי' את כל דבר ודבר חלא כל מה שהמדריגה היא למטה שם הם תוחיות התורה בגמטריא יותר מתה שהיו במדריגה יותר עליונה ואינם מחירים כ"כ כמו למעלה במדריגה עליונה כדי שלא להספיע אור וחיותה יותר מהרצוי:

נמצא אפילו במדור הקליפות היינו בימי רע שהם מדות רעות ולשונות עכו"ם שם יכולין למצוא תוחיות התורה אבל מחמת ריבוי הלשונ' וגודל הגשמים אינם נחרגים תוחיות התורה היינו ימי טוב ע"י ימי רע והמשך התורה עליה' אבל מי שכופה את יצרו הרע שיהיו הימי רע היינו שהמדו' רע חזי סר' נחלבל לגמרי נגד ימי טובו שהם תמדו' רע חזי חוחיו' בולטו' ונחרחי' ומחירים ביותר כי מחמלה לא היו מחירין כל כך כי לא קבלו אור מלמעלה כדי שלא יקבלו הימי רע יותר מכדי חיונו ועכשיו שנתבטל הרע ונשארין תוחיות התורה לבד אזי מקבלין אור רב מלמעלה:

ولد، في عمل، على عمل، ليس لك، عليه
عليك. وعلى ما عملت في على ذلك
من العلم . وهي ما عملت في ولده
ولده له من فيه عمله وعلى في
عليه في عمل ولده وهي عمل
ما، فيه وعلى عمل، عمل فيه
فيك عمل عمل على ليس عمل
فيه عمل عمل عمل عمل عمل
عمل عمل عمل عمل عمل عمل
عمل عمل عمل عمل عمل عمل
عمل

והחורף יש גם שני בחי' בחי' גבלה בחי' נסתר והנסתר הוא סוף מוריתא דעתיקא סתימאה דעתידה להתגלות לעתיד לבא וזה כשיתגלה החורף הזאת דעתיקא סתימאה אזי יהי' השלום נפלא בעולם כמ"ש וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי וכו' לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ה' כי אז יתגלה ההבדל שבדעתו. כי יש שני מיני הבדלות אחת שהיא ההבדל שביתי' כמ"ש לעיל יומם יצוה ה' חסדו ויומם דמזיל עם כולהו יומין שבכל יום היינו שבכל מדה ומדה יש גם ההבדל של הפי"ת עם ישראל וזה שנפעל. ויש ההבדה שהוא בכח היינו ההבדה שהי' בין ישראל לאביהם שבשמים קודם הבריאה שהיו ישראל עדיין בדעתו ובמוחו למשל יש הבדה שהאב חושב את בנו שכל אדם יכול להשיג זאת ההבדה והאבדות וההבדה הזאת בין הבן ובין האב כשעדיין הבן נמצא באב קודם שנולד זה האבדות והההבדה הזאת הנו יכולין להשיג עכשיו כי הן מציאין עכשיו כ"א בזמן ובמדות וההבדה שבדעתו ובמוחו היא למעל' מהזמן והמדו' והיינו מלובש בשוש לבוש ולעתיד לבא שיתגל' תוריית' דעתיק' סתימ' וזה יתקיי' מאמ' הז"ל עתידי' צדיקים להרחות בהנאת כמ"ש זה ה' קוינו לו כי אז יפשוט הקב"ה את לבושין וימלאו הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים ויתגלה ההבדה שהיא בדעת שהיא פנימיות התורה היינו תלקוחו כשיכין את התורה ובמדות כי עכשיו הלבוש הזה הוא מכסה על תלקוחו היינו על פנימיות התורה וכשיתגלה הפנימיות היינו תלקוחו אזי יתרבה השלום כמ"ש לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה שיתגלה ההבדה שבדעת: וזהו והיה יום אחד יודע לה' שיתגלה ההבדה שנקרא יום כמ"ש

יומם יצוה ה' חסדו היינו החורף הפנימיות שהיתה נפוגה כמ"ש וירח אלקים את החורף כי טוב תרג"ל כי טוב ליגעו כי אור החורף שזהו מין העולם כדאי להשתמש בה והחורף נקרא טוב שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם ונקרא אור כמ"ש ותורה אור ויש גם כן צדיקים שהם נפוגים ומשתמשים מין העולם כדאי להשתמש בהם וצדיק נקרא טוב כמ"ש אמרו צדיק כי טוב ונקרא אור כמ"ש אור זרוע לצדיק וכשיתגלו הצדיקים הנפגים והחורף הנפוגה אזי יתגלה שלום רב בעולם שיתחברו כל הפכים יחד כמ"ש וגר זאב עם כבש כי אז יתגלה ההבדה שבדעת הנקרא יום אחד יוודע לה' היינו ההבדה שבדע' אשר הוא לא יום ולא לילה כיון שההבדה הזאת היא למעלה מהזמן ולמעלה מהמדות ומפי' נמדות בזמן כל א' לפי בחינתו הוא בחי' דעת לבחי' שחחתי' כמ"ש חז"ל מה שעשתה ירמה עשרה לרחשה עשתה עשרה עקב לחילות' נמצא שהמדרגה הפחותה של עולם הזירה הוא בחי' דעת לעולם העבי' שחחתיו נמצא גם אלה שההבדה גם לו עם הפי"ת נמדותיו ובזמן הזה בחי' ההבדה שבדעת שלמעלה מהזמן להאדם שהוא במדרגה פחותה מאוד. וזה שאמרז"ל כי אפחי כאן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו אם הרב דומה למלאך ה' צבאות היינו שכופה את יצרו אזי הוא דומה למלאך ה' צבאות כמ"ש בשובר נרבו ה' מלאכיו גבורי כח אלין אינון דמתגברין על יצריהון וכו'. כי עי"ז שכופה את יצרו אזי חותיות התורה בולטין ומצטרפין אזי הוא בחי' נעשה ונשמע כי עושה וגורם חותיות התורה וזוכה למשמע קול התורה מלעילא בורתי' וזה ברב תורה יבקשו מפיהו כי בודאי יודע הוא את התורה אזילו מדברים בשמיים אין

ליקוטי מוהרן

מלקט לוקטות התורה וזה כי שפתי כהן ישמרו דעת כהן הוא נחי' חסד ישמרו דעת פיהו שיתגלה ע"י סדר הזה בהתנה שנדעת שהוא לפי מדרגתך שהוא למעלה מהזמן שהוא יום אחד יוודע לה' וכו' ויכול כל אחד לטעות טעם אור ההתנה שנדעת כל אחד לפי נחי' אפילו עכשיו נשוך פיתים היינו כשיקשור את לבו לדעתו כי כל אחד מישראל יודע שיש אלקים בכלל אבל הרשעים הם נרשות לבן והמדות ובימים הם נכללין בלב כמ"ש חז"ל רחמנא לבא בעי ובלבד שיכוין את לבו לשמים כי עיקרן של המדות הוא בלב נמצא כשמקשר את לבו לדעתו שיודע שיש אלקים יודע בכלל שמכה"כ ויודע בידיע' אחורם וכשכופה את לבו לדעתו הזה היינו שלבו נרשותו אזי נכללין גם כן המדות שבלבו לדעתו ואזי מקבלין המדות אור ההתנה שנדעת ורוח' ומשיג אור בגמור לפי בחינתו היינו שהצדיקים והחורה שהי' גמור ונפין עד עתה ממנו כשכופף את לבו להדעת אזי מקבל הלב שהוא שורש לכל המדות ומקבל אור ההתנה שנדעת הוא ההתנה שהי' נכח בין הקנים לישראל קודם הגרימה וזה מי החיש החפץ חיים חפץ הוא נחי' לב שהפץ הוא בלב חיים הוא נחי' דעת כמ"ש מקור חיים שכל בעליו היינו כשמקשר את הלב להדעת שלבו נרשותו שכופף את יגרו אזי לפי נחי' לופב ימים הוא ממשיך את ההתנה מדעת לחיך הימים ולחוך המדות לרחות טוב ורוחה ומשיג את האור כי טוב וגמור משיג פאור היינו החורה הגמור והצדיקים הגמור':

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל: כתיב הרפה שנרה לבי סיימו החרפות וכזיונות שונרין לבו על מדם ושתיקון הוא

מוהרן

ע"י שמקשר את לבו לשנקודה השייך ללבו בעת אזה' ועי"ז נתבטל החרפה השורה על לבו: כי הנה הכלל שהממשלה ביד הצדיק לפעול פעולות כרצונו כמו שדרשו חז"ל צדיק מושל וכו' מי מושל בי צדיק ואזהו נחי' ויום' סוף השלי' והוא שורש כללו' נשמ' ישראל והם הענפים שלו המקבלים ממנו ועיקר בהמשלה להאיר ולהתעורר לבם לעבוד' השי' כמ"ש שמע ס' בקול יהודה ואל עמו חביאנו סיינו להאיר האר' הצדיק בענפים היינו בלב ישראל ואזהו ואל עמו חביאנו:

ובחינות אזה' היינו ויוסף הוא השליט על נחי' מלחפוס כ"ש נרי' מרכבה ליסוד אשר הוי' שלו בניקוד מלחפוס כי המלחפו"ס הוא החותים מלא פוס להורות שכלי השפע סיינו הפה של הצדיק הוא מלא מחלקות של השי"ת כי לכאורה קשה למה אנו צריכין לתפלה והש"י יודע מחשבות אבל מחמת שהדבור הוא כלי השפע שבהם מקבלין השפע כמ"ש ויצרך אחכם כאשר דבר לכם היינו לפי הדיבור בן השפע אם הדיבור היינו שכלי השפע הוא בשלימות ובמלואה אזי יכולין לקבל בהם רוב שפע והדיבורים של הצדיקים בוודאי הוא בשלימות ובמלואה לכן יכול להמשיך השפע לישראל ועי"ז נקרא נחי' מלא פוס להורות שהפה שלו במלואם ובשלימות: וכל אחד ואחד מישראל'ם בו בחי' צדיק מושל שהוא בחי' מלא פוס כמ"ש ועמך ישראל כולם צדיקים וזהו פי' ישראל ממשלותיו היינו מי מושל בי צדיק כי ים בכל אחד מישראל דבר יקר שהוא בחי' נקודה מה שאין בחבירו כיעשה דאניי ואנא אומנא שמיניו לא לא תניח למעבד כעובדא דאנא אומנא וכו' ובחינות

אזה' שים בו יותר מחבירו

ויבא בלעם אל בלק ויאמר לו מה עשית לי קבתיך לקב אויבי ולא הנה ברכת ברכתם זה שלש פעמים. ויאמר לו הלא את אשר ישים ה' בפי אותו אשר אדבר. ויאמר אליו בלק לך נא אתי אל מקום אחר אשר תראנו משם אפס קצהו תראה וכלו לא תראה וקבנו לי משם. ויקח אותו שדה צופים אל ראש הפסגה ויבן שבעה מזבחות ויעל פר ואיל במזבח. ויאמר אל בלק התיצב כה על עלתך ואנכי אקרה כה. ויקר ה' אל בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר. וישב אליו והנה נצב על עלתו הוא וכל שרי מואב. וישא משלו ויאמר מארם ינחני בלק מלך מואב מהרי קדם לכה ארה לי יעקב ולכה זעמה ישראל. מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה'. כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב. מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמוהו. ויאמר בלק אל בלעם מה עשית לי לקב אויבי לקחתיך והנה ברכת ברכתם זה שלש פעמים. ויען ויאמר הלא את אשר ישים ה' בפי אותו אשר אדבר. ויאמר בלק אליו

ליקוטי

נהי' צדיק שפס המור המהנה הקדושה
שורה כי חור החסד נשאר ניסוד דמלילות
אזי נתבטל המהנות רעות היינו החרפות
היינו ערלת לב כי הצדיק שהיא נקוד'
פשס שורה המהנה הקדושה יאיר להוציו
שהיא בהינות לב ונתבטל החרפה היינו
ערלת לב כי על כל פשעים תכסה
המהנה כי שס שורה מהנה הקדושה
וזהו שהת"ל ניקם הקניה להוציא כהונה
מפס ונשניל שהקדיש נרכת אנרהם
לנרכת המקים נעלו מפס ונתנה לאנרהם
שנאמר אחה כהן לעולם על דנרתי
מלכי צדק וזהו כשהקנ"ה נתן הכהונה
לפנהם אמר הנני נותן לו את נריתי שלום
כי הכהונה הוא אנרהם אנרהם
שורה נמקום נרית שלום היינו ני"ע
נמצא שצריך כל אחד לדבר בינו לבין קונו
כדי שיאיר נחי' נקודה נחי' פי ידבר
חכמות להוציו שהוא נחי' והגות לבי תבונות
ועי"ז נתבטל ערלת לבו היינו החרפות היינו
אחבוה ר"ש וגם צריך כל אדם לדבר עם חבירו
בירח' שמי' כדי לקבל האורה' בלבו מהנקוד'
שיש בחבירו יותר ממנו כמ"ש ומקבלין דין מן
דין כי בזה בחי' שיש בחבירו יותר ממנו צחת
הבחי' הוא בחי' נקודה וגם בהנקודה הזאת שורה
שאהבה הנקר' כאן והנקוד' הזאת הוא בחי' צדיק
לגבי חבירו והנקודה הזאת מאיר ללב חבירו
שנקרא ואו . וכל הנקודו' הללו
היינו הנקודה הנקרא פי ידבר חכמות
וגם הנקודה שיש בכל אחד מה שהן בחבירו
כש ענפים להצדיק שהוא נקודה כלליות של כל
ישראל שהכל צריכין לקבל מחבל' מהצדי' ואח"כ
יקבלו דין תן דין וכל א' יקבל מיני' וביו' וע"י
שלשה בחי' אלו נתבטל החרפות היינו ערלת לב
היינו מהנות רעות וזהו על כל פשעים תכסה
אהבה כי שס שורה המהנה הקדושה : וזהו

מורין

כשנולד יוסף הצדיק אמרה רחל אסף אלקי' את
חרפתי כי כשנתגל' הנקודה שפס אחד' הקדוש'
אזי נתבטל החרפות היינו ערלת לב היינו
אהבות רעות וזה שכתוב אצל יוסף כי פי
המדבר אליכם ופי' רש"י כפי כן לבי היינו
שהאיר הנקודה שלו הוא שהאיר פי
ידבר חכמות נהגות לבי תבונות וכתיב נו
וירד' על לבם פרש"י ידברי' המתיישבין על הלב
היינו שהאיר הנקוד' כלליו' שלו בלב כל ישראל:
נמצא שע"י שלש בחי' אלו היינו התקברות
הצדיקי' והם יאירו בו כי הם הנקוד'
כלליות ישראל ויעירו את לבו וגם ע"י ידבר
עם חבירו יכול ב"כ כ"א וא' להאיר ולעורר לב
חבירו וגם ע"י עצמו שמדבר בינו לבין קונו
יכול גם כן לעורר את לבבו ע"י פי ידבר חכמו'
ויסיר ממנו ערל' לב :

וזהו פי' ואחס תהיו לי ממלכ' כהנים היינו
בחי' אהבה הקדוש' כנ"ל וגוי קדוש היינו
קדש שהוא בחי' נקודה ואלו הוא בחי' לב כנ"ל
ע"י מה אחז לבחי' אהבה ולבחי' קדש ואלו ע"י
אלה הדברים אשר אדב' אל בני ישראל כי אמה
הוא נקודה כלליו' נשמו' ישראל שבאחלה
צריכין הכל לקבל מהנקודה כלליו' ואחר כך
כל א' וא' להאיר בחבירו מהנקודה שיש בו וגם
יוכל להאיר מיני' וביו' מהנקודה שבו שהוא פי
ידבר חכמו' להוציו שהוא והגות לבו
חבינות ואז נקרא גוי קדוש היינו קדש ואלו
שהנקודה מאיר להוציו וע"ז ואחס תהיו לי
ממלכת כהנים היינו אהבה הקדושה כי כשתקבל
תן כל הנקודו' הללו הן מיני וביה והן
מהנקודו' שבכל אחד מישראל הן מנקודה
כלליו' שפס אצל כל הנקודות שורה אהבה
קדושה הנקרא כאן כמ"ש הנני נותן לו את
נריתי שלום והנקודה הוא נרית שלום כמ"ש
נע"ח שאהוב אהבה נשאר ניסוד דאצילות
ע"כ וכשתדבר עם חבירו בירחת שמיש :

מקבל

ומשפטיו מהם ידעו לא ומשפטים חקים לישראל דבריו את מגיד
ליעקב דברו את מגיד ארצו בכל ישראל על ומשפטיו חקיו
ויודיעם אבותינו את צוה אשר ומשפטיו חקיו את ישראל
ויגידו ויקומו בניהם את ילמדו אבותיהם אל ויאספו
ויספרו ויגידו ויקומו בניהם את ילמדו אבותיהם אל
ויאספו ויספרו ויגידו ויקומו בניהם את ילמדו אבותיהם
אל ויאספו ויספרו ויגידו ויקומו בניהם את ילמדו
אבותיהם אל ויאספו ויספרו ויגידו ויקומו בניהם את
ילמדו אבותיהם אל ויאספו ויספרו ויגידו ויקומו בניהם
את ילמדו אבותיהם אל ויאספו ויספרו ויגידו ויקומו
בניהם את ילמדו אבותיהם אל ויאספו ויספרו ויגידו
ויקומו בניהם את ילמדו אבותיהם אל ויאספו ויספרו

מזי ילמוד פסוק תוריתא וכשלומ' פסוק תוריית' מזי המוחין שלו היינו נשמתו בתוך לחומ' בנחי' חדשים לנקריס ומתחדשים ומתחזקים מעיפתם וזה נחי' פסוק מוסף פסוק תוריתא שפס נחי' ולחומתך בלילות הס ייתא למוחין והמוחין נתחדשו בנרחשונה וזהו זרקא דמיזדריקת לאתר דאיתנטלית מתמן : ועיקר המוחין שמקבלין ע"י החומה אין מקבלין אלא מאור הפנים כמ"ש באור פני מלך חיים הס המוחין כמ"ש החכמה תחיה מקבלין מאור הפנים דרך החומה הנקראת מלכות שהוא נחי' ירושלי' כמ"ש ומלכי צדיק מלך שלסומרגומו מלכ' דירושל' והוא נחי' לחומה כמ"ש עיר הצדק קרי' לחומה והיא נחי' לילה כמ"ש ולחומתך בלילות והיא נחי' פסוק תוריתא כמ"ש במחשכים הושיבני וכו' . וכתיב ולחשך קרא לילה ונחי' מאור הקטן כמ"ש את המאור הקטן לממשלת הלילה : ויש כמה נחי' באור הפנים כי יש מקבלים השכל מאור הפנים של התורה כי שבעים פנים לתורה ויש מקבלים מאור פני הנדיקים כשהנדיק מסביר לו פנים אזי מקבל שכל חדש ונשמה חדשה כי עיקר השכל מאור הפנים כמו שכתוב חכמת אדם תאיר פניו גם יש כמה נחי' בשיל' כי יש שיל' שהיא נחי' לימוד פסוק תוריתא כפי הדיבור ויש שיהא שהוא נחי' מתן ומתן שהוא ג"כ פסוק תורייתא כשעוסק במו"מ בחומה אזי המוחין היינו נשמתו נחה לתוך לחומה נחי' חדשים לנקריס ונתחדשו שם ונתחזקו מעיפתם וזה שאח"ל הרואה להחכים יעסוק בדיני ממונות היינו מסק ומתן בחומה כי העוסק במו"מ בחומ' הוא בוודאי עוסק בדיני ממונות כי כל דיני ממונות צריך למו"מ כי אי"ז לעסוק במו"מ בחומה כ"א בקי בדיני ממונו' שלא יכשל בפס וזה נחי' היתה כתניות סוחר היינו ע"י מו"מ היינו ע"י פסוק תוריתא אזי ממרחק תביא לחמה וממשיך שכל חדש מאור הפני' כי השכל נקר'

רחוק למ"ש אמרתי לחכמה ואיל רחוקה . אבל כשאדם מכניס שכלו היינו נשמתו בתוך החומ' היינו . פסוק תוריתא היינו מו"מ בנחי' חדשי' לנקריס אזי צריך לשמור החומה שלא יינקו ממנה החיצונים כי הם שוכנת בתוך החיצונים נחי' זאת ירושלים אמצי' בתוך הגוים ומצבותי' אתנו' וירושלים הוא נחי' לחומה כמ"ש קרי' נחמל' והוא נחי' לילה כמ"ש ולחומתך בלילות והוא פסוק תוריתא כמ"ש חז"ל במחשכי' הושיבני ולחשך קרא לילה והיא נחי' המאור הקטן כמ"ש ואת המאור הקטן לממשלת הלילה וצריך להמשיך נחי' חשמ"ל מעול'הבי'להלבי'את המלכו' היינו לחומ' שלא יינקו ממנה הע"ס והחרונות שמצדומים וכשאדם עוסק במו"מ כ"ל בחומה כמו רב פפרא ומקיים ודובר אמת בלבבו זו הנחי' ועשה חשמ"ל היינו מלבוש סביב לחומה וזהו נחי' מסכת על נפש שלא יינקו ממנה והיא אם לבינה תקרא ובינה לבד וזה שמקיי' ודובר אמת בלבבו זהו נחי' מסכת על נפש שהלב עושה חשמ"ל היינו מלבו' סביב לחומה שלא יינקו ממנה החיצונים : וזה שאמרו חז"ל ברואה שיעסוק בדיני ממונות ישמש את שמעון בן גמליאל היינו ברואה לעסוק במו"מ בחומה היינו פסוק תוריתא הנקרא חושך כמ"ש במחשכים הושיבני ונקרא לחומה כמ"ש ולחומתך בלילות אזי צריך להמשיך חשמ"ל מהלב היינו שיקיים ודובר אמת בלבבו והחשמ"ל הזה הוא מלבוש את המאור הקטן היינו את לחומה בבחינת אמת מסכת על נפשו וזהו ישמש את שמעון בן גמליאל כי שמיעה תליא בלבא כי חשמ"ל ל"ב גימטריא שמע כמו שכתוב ונתת לעבדך לב שומע וכן גמליאל היא בחינת בן ובחינת גמל היינו המאור הקטן וכשאדם עוסק במו"מ בחומה עוסק בדיני ממונות היינו פסוק תוריתא זהו נחי' הקרנת הקרנן תמיד והקרנת הקטורת כי ע"י כתמיד עולי' חב"ד לעשי'

ליקוטי

בינידה וכל תינוקו' הקדוש שנקליף עולים בסוד י"ח ממני הקטורת נבחי' תלכו' וכשהלך' עוסק בתו"מ הוא נחי' דיני ממונות היינו פשטא חורייתא נמצא בשעת עשיית המו"מ עוסק בפשטא חורייתא שהם נהי' מע"ט המקיז בינידה נמצא שחב"ד שלו בעשיי' המו"מ עולים בינ' היינו לפשט' חורייתא' וכל תינוקו' הקדוש' שים בתוך העכו"ם והחרטות שבינות ירושלים עולים לנחי' הנקרא ירושלים ומלכות כשזה קם זה נופל כי חורבן לממונא הוא נקרא חורבן ירושלים כמדחז"ל לא חרבה ירושלים עד שפסקו ממנה תינוקי לממונא וכשירושלים היינו הממונא היינו מו"מ שהוא פשטא חורייתא מתגברת אזי אלו העכו"ם והחרטות נופלים ועולים ממנה כל תינוקות הקדוש שבתוכם בסוד י"ח ממני הקטורת . זהו שאמרו חז"ל שלשה מתנות נתנו ישראל בהליכתן מדרך העמדת המלך וכריתות זרעו של עמלק ובנין בית המקדש והוא נכון תלוי כי העמדת המלך היא נחי' לממו' כנ"ל וכריתות זרעו של עמלק הם הינוקות שעולים מבין העכו"ם והחרטות בנחי' י"ח ממני הקטורת כמ"ש למה נאמרה פרשת עמלק לפרשת משקולתלומר שבעון משקולת היה מלחמת עמלק והיינו הך כידוע ובנין בית המרש היא נחי' חור הפנים שהיא נחי' חידוש המוחין חידוש הנשמה כ"ש חז"ל מי שיש בו דיע' כאלו נבנ' כה"מק בימיו וכנ"ל וזה החשמ"ל הנעש' מנחי' ודובר אמת בלבבו

ומלבוש להחמונא הוא נחי' רצוע' כי רצוע' הם מקיפי תלכו' היינו חמונ' . וזה שאמ' דג לרב שמואל בר שיל' כד חמינא לינוקא לא חמינא אלא בערקתא דמשכני חמינא לשון סופרים כמ"ש מהימי כעב פשעיך ינוקא היא נחי' חור הקטן היא נחי' שיבה . לא חמינא

מוהרי"ן

אלא בערקתא דמשכני היינו רצועות של תפלין כמ"ש חז"ל בשכר שאמר לאברהם מחום ועד שרוך הנעל זכו בניו לשני מצוות . להוט של תכלת ולרצועו' של תפילין ועד שרוך הנעל תרגומו ערקתא דמשכני . היינו כשאדם רוצה לשמור את החור הקטן היינו מו"מ בממונם אלא ייקרו ממנה החינוכים לא יוכל לשמור את הגוף היינו חור הקטן היינו ינוקי אלא בערקתא דמשכני היינו רצועות של תפילין היינו שחיצי' חשמל מבינה לבה להלבישם את החמונא היינו נחי' ישמש את שמעון בן גוש כנ"ל היינו שיקויים ודובר אמת בלבבו בשעת עשיית המו"מ כנ"ל כריב ספרא היינו נחי' ישמש את שמעון בן גוש כנ"ל שיקויים ודובר אמת בלבבו בשעת מו"מ כנ"ל כריב ספר ורצוע'נמטרי'ם"ע לרמוז שעל ידי החשמ"ל הזה שהוא בחינת דובר אמת בלבבו נשמר החמונא והנשמה היינו המוחין שבתוכה ומקבלת מחור הפנים שהוא ס"ע נהורין של פנים עליונים שנמשכים מחיקון ואמת כידוע וזהו שאמר דקרי קרי ודלא קרי להוי זוחא להבינו כי הדבר קשה הא חינא מי שהיא בר חוריין ועוסק בעו"מ בחמונא אזי המו"מ הוא עובה אלא שהמוחין שלו מתחדשין אבל מי שהוא חינו בר חוריין מה הנאה יש לו שעוסק דע מי שהוא עוסק בעו"מ בחמונ' הוא עושה טובה להבינו שהוא משרשו שמוחין של הבינו מתחדשין בתוך המו"מ שלו שבחמונא וזהו דקרי קרי מי שהיא בר חוריין אזי טובה לו שמתחדש שכלו בתו' החמונ' ויהי' לו מוחין חדשים ללמוד ולדביקות הבורא ודלא קרי ליהוי זוחא להבינו היינו שהוא עושה טובה לבינו משרשו . וזה נחי' תקיעות ר"ה כי ר"ה היא נחי' שיבה כידוע

שהיה נחי' מו"מ בחמונה נחי' פשעת חורייתא נחי' עומק נדיני ממונות ותקיעת התעוררת השינה שהיה חידוש המוחין מאור הפנים ומזה היה התחדשות פני התוקע שנתעוררו חורות מפנים עליונים:

וזהו פי' **אשרי** העם יודעי תרועה הוא נחי' העלאת י"ה ממוחי הקטורי' שנחוך העכו"ם והחרטו' הסוכנים סניגוות המו"מ · בחמונה שנתחברים חליו הניצוצי' וזה יודעי תרוע' יודעי לשון התחברו' תרועה מלשון סנירה כי הניצוצות הם מסניר' כליס ·ה' בחור פניך יהלכון נחי' מו"מ כמ"ם סמה זבולון בנחתך סייעו כשעוסק בתו"מ בחמונה כדי להניח את נשמתו בנחי' חדשים לנקרים רבה חמונתיך כדי לקבל מאור הפנים חידוש המוחין חידוש הנשמ' ע"ז עולי' כל הניצוצו' ע"י י"ה ממוחי הקטורת **בקרוב** עלי מרעי' לאכול את בשרי וכו' וזהו כלל כי כל נפש מישראל הוא מושרש בע' נפש של בית יעקב וע' נפש של בית יעקב מושרשי' בע' פני' של תורה וזה לעומ' זה עשה החלקי שכנגד ע' נפש של בי' יעקב הם ע' לשון שכל לשון ולשון יש לה מדה בפני עצמה מה שאין בחבירתה ומחמת המדות שלו הם מרוחקים מע' פנים של תורה וכשהנפש של בית יעקב נאה בגלו' תחת יד ע' לשונות היינו בחדותיהם אלו היה רחמת עין קלין כיולדת שקוד' הלידה היה לועקת ע' קלין כנגד ע' חיצין שבחזור יעקב שבלה זה היה לה לילד וזהו כלל שכל נפש מישראל קודם שיש לה התגלות בתורה ובעבודה אלו מנסין ומצרפים את הנפש בגלות של ע' לשון היינו בחלוחיהו וכשהיה נאה בחדותיהן בגלות אלו היה רחמת ע' קלין כי התגלות היה בחי' לידה כי קודם

מוהרין נט

שהתגלות של תורה אלו היה בחי' עיבור שהתורה היה נעלם ממנו כעלמים בגטן שלאם בחי' ואנכי הסתיר אסתיר היינו בגלות בחדות של ע' לשון פי הקליפה קדמה לפירי ומי שרוצה לאכול הפירי צריך לשבר קודם הקליפה לכן קודם שהתגלות מוכרח הנפש לבוא בגלות היינו בחדותיהם כדי לשברם ולבוא אח"כ להתגלות ודע שכללות של ע' לשון של חדותיהן כללו היה אחוות ניאוף והיה תיקון הכללי מי שמשבר החלום הזאת אלו בקל יכול לשבר כל החלומות ובשביל זה משה רבינו לפי שהיה כלל של התגלות התורה שהוא בחי' דעת כי התורה נקרא רמשית דעת גם היתה משה רבינו עולה בגמטרי' תרי"ג שהי' כללו' כל התורה ובשביל זה הי' צריך לפרוש ט"ו מכל וכל כמ"ש ואתם פה עמד עמדי ובלעם שהיה כנגד משה בקליפה כמ"ש ויודע דעת עליון גם אלחיות בלעם מרמזין שהוא בקליפה כנגד התורה כי ב' היה החלת התורה ול' היה סוף התורה וע' כנגד ע' פנים ומ"ם כנגד מ"ם יוסי שניתנה תורה ומחמת שהוא בקליפה לפיכך הוא משוקע בחלום הזאת ביותר כמ"ש ההסכן המכונתי גם יוסף קודם שהיתה לו התגלות בתורה היינו חכמה בינה כמ"ש רחשית חכמה כי אם לבינה תקרא וקודם שזכה להתגלות התורה הוצרך לבוא בנסיון בצירוף בתוך התחלום הכלליות של ע' לשון הכ"ל וע"י שעמד בנסיון ומבר הקליפה שקדמה לפירי זכה לפירי היינו להתגלות התורה שהיא חכמה ובינה כמ"ש חין חכם ונבון כמוך **ובשביל** זה דרשו חז"ל על פסוק אחרי לבבכם וכו' גם שתשון הלך אחר עיני גם בלעם נקרא שתום העין

מי שיש לו בית בעיר ובית בכפר, כיצד יבנה
את סוכתו? אם יש לו בית גדול בעיר ובית
קטן בכפר, בונה בבית בעיר ואינו בונה בכפר.
ואם יש לו בית גדול בכפר ובית קטן בעיר,
בונה בבית בכפר ואינו בונה בעיר. ואם יש
לו בית גדול בעיר ובית גדול בכפר, בונה
בבית שדרכו להיות בו יותר בימות החג.
ואם יש לו בית גדול בעיר ובית גדול בכפר,
ודרכו להיות בו יותר בימות החג, בונה
בבית שהוא בו ביום הראשון. ואם יש לו
בית גדול בעיר ובית גדול בכפר, ודרכו
להיות בו יותר בימות החג, ובו ביום הוא
בו בשני בשבת, בונה בבית שהוא בו בשבת.
ואם יש לו בית גדול בעיר ובית גדול בכפר,
ודרכו להיות בו יותר בימות החג, ובו ביום
הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא בו בשלישי
בשבת, בונה בבית שהוא בו ביום הראשון
בשבת. ואם יש לו בית גדול בעיר ובית גדול
בכפר, ודרכו להיות בו יותר בימות החג,
ובו ביום הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא
בו בשלישי בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי
בשבת, בונה בבית שהוא בו ביום הראשון
בשבת. ואם יש לו בית גדול בעיר ובית גדול
בכפר, ודרכו להיות בו יותר בימות החג,
ובו ביום הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא
בו בשלישי בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי
בשבת, ובו ביום הוא בו בחמישי בשבת,
בונה בבית שהוא בו ביום הראשון בשבת.
ואם יש לו בית גדול בעיר ובית גדול בכפר,
ודרכו להיות בו יותר בימות החג, ובו ביום
הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא בו בשלישי
בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי בשבת, ובו
ביום הוא בו בחמישי בשבת, ובו ביום הוא
בו בערב שבת, בונה בבית שהוא בו ביום
הראשון בשבת. ואם יש לו בית גדול בעיר
ובית גדול בכפר, ודרכו להיות בו יותר
בימות החג, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, ובו ביום הוא בו בערב שבת,
ובו ביום הוא בו בשבת, בונה בבית שהוא
בו ביום הראשון בשבת. ואם יש לו בית גדול
בעיר ובית גדול בכפר, ודרכו להיות בו יותר
בימות החג, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, ובו ביום הוא בו בערב שבת,
ובו ביום הוא בו בשבת, ובו ביום הוא בו
בראשון בשבת, בונה בבית שהוא בו ביום
הראשון בשבת. ואם יש לו בית גדול בעיר
ובית גדול בכפר, ודרכו להיות בו יותר
בימות החג, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, ובו ביום הוא בו בערב שבת,
ובו ביום הוא בו בשבת, ובו ביום הוא בו
בראשון בשבת, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
בונה בבית שהוא בו ביום הראשון בשבת.
ואם יש לו בית גדול בעיר ובית גדול בכפר,
ודרכו להיות בו יותר בימות החג, ובו ביום
הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא בו בשלישי
בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי בשבת, ובו
ביום הוא בו בחמישי בשבת, ובו ביום הוא
בו בערב שבת, ובו ביום הוא בו בשבת, ובו
ביום הוא בו בראשון בשבת, ובו ביום הוא
בו בשני בשבת, ובו ביום הוא בו בשלישי
בשבת, בונה בבית שהוא בו ביום הראשון
בשבת. ואם יש לו בית גדול בעיר ובית גדול
בכפר, ודרכו להיות בו יותר בימות החג,
ובו ביום הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא
בו בשלישי בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי
בשבת, ובו ביום הוא בו בחמישי בשבת,
ובו ביום הוא בו בערב שבת, ובו ביום הוא
בו בשבת, ובו ביום הוא בו בראשון בשבת,
ובו ביום הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא
בו בשלישי בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי
בשבת, בונה בבית שהוא בו ביום הראשון
בשבת. ואם יש לו בית גדול בעיר ובית גדול
בכפר, ודרכו להיות בו יותר בימות החג,
ובו ביום הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא
בו בשלישי בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי
בשבת, ובו ביום הוא בו בחמישי בשבת,
ובו ביום הוא בו בערב שבת, ובו ביום הוא
בו בשבת, ובו ביום הוא בו בראשון בשבת,
ובו ביום הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא
בו בשלישי בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי
בשבת, ובו ביום הוא בו בחמישי בשבת,
בונה בבית שהוא בו ביום הראשון בשבת.
ואם יש לו בית גדול בעיר ובית גדול בכפר,
ודרכו להיות בו יותר בימות החג, ובו ביום
הוא בו בשני בשבת, ובו ביום הוא בו בשלישי
בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי בשבת, ובו
ביום הוא בו בחמישי בשבת, ובו ביום הוא
בו בערב שבת, ובו ביום הוא בו בשבת, ובו
ביום הוא בו בראשון בשבת, ובו ביום הוא
בו בשני בשבת, ובו ביום הוא בו בשלישי
בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי בשבת, בונה
בבית שהוא בו ביום הראשון בשבת. ואם יש
לו בית גדול בעיר ובית גדול בכפר, ודרכו
להיות בו יותר בימות החג, ובו ביום הוא
בו בשני בשבת, ובו ביום הוא בו בשלישי
בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי בשבת, ובו
ביום הוא בו בחמישי בשבת, ובו ביום הוא
בו בערב שבת, ובו ביום הוא בו בשבת, ובו
ביום הוא בו בראשון בשבת, ובו ביום הוא
בו בשני בשבת, ובו ביום הוא בו בשלישי
בשבת, ובו ביום הוא בו ברביעי בשבת, ובו
ביום הוא בו בחמישי בשבת, בונה בבית שהוא
בו ביום הראשון בשבת. ואם יש לו בית גדול
בעיר ובית גדול בכפר, ודרכו להיות בו יותר
בימות החג, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, ובו ביום הוא בו בערב שבת,
ובו ביום הוא בו בשבת, ובו ביום הוא בו
בראשון בשבת, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, בונה בבית שהוא בו
ביום הראשון בשבת. ואם יש לו בית גדול
בעיר ובית גדול בכפר, ודרכו להיות בו יותר
בימות החג, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, ובו ביום הוא בו בערב שבת,
ובו ביום הוא בו בשבת, ובו ביום הוא בו
בראשון בשבת, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, בונה בבית שהוא בו ביום
הראשון בשבת. ואם יש לו בית גדול בעיר
ובית גדול בכפר, ודרכו להיות בו יותר
בימות החג, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, ובו ביום הוא בו בערב שבת,
ובו ביום הוא בו בשבת, ובו ביום הוא בו
בראשון בשבת, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, בונה בבית שהוא בו
ביום הראשון בשבת. ואם יש לו בית גדול
בעיר ובית גדול בכפר, ודרכו להיות בו יותר
בימות החג, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, ובו ביום הוא בו בערב שבת,
ובו ביום הוא בו בשבת, ובו ביום הוא בו
בראשון בשבת, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, בונה בבית שהוא בו ביום
הראשון בשבת. ואם יש לו בית גדול בעיר
ובית גדול בכפר, ודרכו להיות בו יותר
בימות החג, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, ובו ביום הוא בו
בחמישי בשבת, ובו ביום הוא בו בערב שבת,
ובו ביום הוא בו בשבת, ובו ביום הוא בו
בראשון בשבת, ובו ביום הוא בו בשני בשבת,
ובו ביום הוא בו בשלישי בשבת, ובו ביום
הוא בו ברביעי בשבת, בונה בבית שהוא בו
ביום הראשון בשבת. ואם יש לו בית גדול
בעיר

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של חנוכה. ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל המלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל להשכיחם תורתך ולהעבירם מחקי רצונך. ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם רבת את ריבם דנת את דינם נקמת את נקמתם מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך. ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן כהיום הזה. ואחר כן באו בניך לדביר ביתך ופנו את היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו נרות בחצרות קדשך וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול. על כל זאת יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד. ברוך אתה יי המודה בשמו הגדול לעד ולנצח נצחים.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

ליקוטי

ימודין שנשפלים ע"י התענית ונתעלה השכל הרמוז בחלף כמ"ש וחלפך חכמה וז"ש בזוהר נעשה חדש ע"י התענית נתהוו נחי' חדש כחיב הכא נעשה וכתיב התם ושם חלים אשר עשיתי עמו מה התם צדקה חף כאן צדקה :

אבל יש שני נחי' צדקה כי יש צדקה נחוץ לארץ ויש צדקה בארץ ישראל וצדקת ח"י היא גדול' ולמעל' מצדק' חו"ל כן יש שני נחי' תורה כי אין דומה התורה היוצאת מהכל שיש בו הטוב להתורה היוצאת מהכל שאין בו חטא כך אין הדין נמתק ואין העולם מתקיים אלא על הבל פה של תינוק' כמ"ש בזוה' הני נהי' נדחו בארץ אלין אינון העולם עת הזמיר הגיע כד אתא עידן לקצצא חיונא מן עלמא וקול התור נשמע דא קלא דינוקא דרבי דלעי בתורייתא כמ"ש חורי זהב וכתיב ועשית שנים כרובים זהב ע"י קלא דינוקא דרבית נתגלו האנות בעולם להגן ממנא כשאתה רואה יתגלו על ידך האנות בעולם כדי לרחות הדין ולהחך שכחה וסכלות מן העולם צריך שיהי' לך הבל שאין בו חטא וע"י צדק' דח"י תכלל עלמך בתורת דח"י שהוא נחי' הבל הקדוש שאין בו חטא ' וז"פ וזכרתי את בריתי יעקב וכו' ' פי' בימיו יתגלין האנו' בעול' כד הארץ תזכור ע"י חויקא דח"י וע"י הבל שאין בו חטא שהיא נחי' בכל פיהם של תינוקות כי כן נתברכו תינוקות כמ"ש הוא ינהג את הנערים ויקרא נהם שמי וגם אנוחי שע"י התינוקות נתגלו האנות להגן ע"י צדקה דח"י יכוללו בתורת דח"י חויר הקדו' שהוא נחי' הבל שאין בו חטא : וזה שאמרו חז"ל היוסד בתענית נקרא חסיד שנאמר גומל נפש חסיד כי התענית הוא גמילות חסדים לנפשו היינו לתורה כמ"ש תורת ה' תמימה משיבת נפש גלל כן נקרא חסיד כי מבטל דין ומחך ומתמיך חסדים בעולם ·

מוהר"ן

וז"פ שלשה הזהרות שהזהיר ר' יהודה בן נחירא מנעלין הזהרו בזקן שכחת תלמודו מחת' לונסו והזהרו בווירידין כר' עקיב' והזהרו בבני ע"ה שבהם תלה תורת כי חלו השלשה נחי' הם כולם רומזים להתעלות הנפ' והשכל והתורה והזכרון · זקן זה שכחת תלמודו מחת' לונסו הוא נחי' מיתה וסכלות מחמת שכחה בגל לונם רחמנ' פוטרו והזהי' ר"י לכבדו שע"י הכבוד יתבטל ממנו השכחה ויתגל' הנפש היינו זכרון התורה כי שרש התורה היא כבוד הש"י כמ"ש לכבודי נרחתיו וכו' · וכמ"ש חז"ל אין כבוד אלא תור' וזהו הזהרו בווירידין כר"ע כי הדם הוא הנפש שבא בגלגול ובריך השומע לכוין להעלות הנפש שבדם · גם עיקר הסרון הפרנסה שנחמעט בדורו' הללו אין זה אלא ע"י השוחטים שאינ' מהוגני' וזה אם אין תורה אין קמח תורה היא נחי' נפש כנ"ל עי"ז אין קמח הפרנס' נחמעט ובשביל זה החלי' נקרא מחכל' כמ"ש ויקח את המחכל' כי יש שוחט הגון מחכיל ומפרנ' לישראל כי השוחט הגון הוא מלבים את הנפש שבחי' במדבר היינו בדינור שנרכה שהוא מנרך והדינור הוא נחי' שכינה כמ"ש מלכות פה וזה פי' חרב לה' מלאה דם כי השכינה נקראת חרב לה' והיא נחי' דינור שהוא נחי' חרב פיפיות לשון פה כמ"ש רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות וכו' ושהנפש נאה בתוך חרב לה' בתוך הדינור בנחי' מ"נ אזי השכינ' מזדווגת ועי"י המ"נ שיש לה בנחי' אזי נמה נרא קלחינא וזה חרב לה' מלאה דם מנפשות העולות נה בנחי' מ"נ ועי"י הזיווג היא מקבלת פרנסה לישראל · וז"פ בנפשינו נניא להמינו מפני חרב המדבר היינו כשהשוחט אינו הגון ואינו מעלה את הנפש בנחי' מ"נ וכשעומד עם החליף לשחוט את בחי הוא עומד כרוצה בנפשות והחליף שלו הוא חרב המדבר ואינו הרג לה' שהוא הרג המדבר ויש

נער

כל אלה שנתנו עיניהם לראות את מעשי ה' הגדולים אשר עשה
לישראל, ולא יכלו לעמוד על טיבם ועל סודם, כי לא ידעו
את ה' ולא הבינו את מעשיו, ולכן נתנו את עיניהם לראות
ולא ראו, ואזניהם לשמוע ולא שמעו, ולבם להבין ולא הבין,
כי אם את אשר ראו עיניהם ושמעו אזניהם, ולבם הבין
את אשר ראו עיניהם ושמעו אזניהם, ולא יכלו להבין
ולהשכיל מעשי ה' הגדולים והנוראים, כי לא ידעו את ה'
ולא הבינו את מעשיו, ולכן נתנו את עיניהם לראות ולא

ליקוטי מוהרין

עם הארץ לכבדם כדי שישתוקק התורה שבידם להם לשכלל נשרשו שהוא הכבוד ועל ידי זה מכם חלה תורה .

וזה פי' דרשו ה' ע"י חיזק חכמה תוכל לדרוך לחמו סדר מפרש ועוזו היינו ע"י התורה ולא ע"י חכמות אחרים שהם שכלי וחשך כנגד חכמות התורה ע"י מה חזקו . לחכמות התורה נקשו פניו תמיד ע"י צדקה של ארץ ישראל כמובא במדרש אין נקשה פנים אלא . צדקה כמ"ש צדק לפניו יהלך ואין תמיד אלא ת"ת כמ"ש תמיד עיני ה' אלהיך בה .

מרכבות פרעה וחילו ירה בים וכו' . כי צריך כל אדם לפשפש ח"ע בכל עת אם הוא דבוק בשי"ת ושמירתן של דביקות הוא תפילין כי תפילין הם סימן על הדביקות והי אפשר לבא לבחי' תפילין אלא שיעלה את הדיבור ויחקנהו כי הדיבור שהוא רוח פיו של הקב"ה שהוא בחי' מלכות פה הוא בחי' יש שכל הנחלי' הולכים לחוכו כמ"ש כל הנחלי' הולכים אל הים והוא בחי' אדני כמ"ש אדני שפתי תפתח וכשפוגמין הדיבור שהוא אדני אזי ע"י הפגם נעשה מרוח פיו רוח סערה כי כ"ז אותיות כ"ף כלול מעשרה ג"מ ר"ע ונעשה מבחי' הדיבור היינו מבחי' אדני שהיה ר"ע אותיות וזה בחי' רוח סערה עושי דברו שעושים ומחקנים את הדיבור ומעלים אותו מבחי' רוח סערה . ורוח סערה הזה שהוא מקטרג שגדול שממנו נמשך כל הקטרוגים והגסיונו' כמובא בפע"ח שער התפילין פ"ז על פסוק ויאמר כאותם על לכך שע"י לימוד התורה בלילה אזי כאור הבוקר עולה רחם המלכות ויונקת בזרוע דז"ת ומקבלת הרצימו שבחז' דז"ת וז"ת מקבל הרצימו שלו וע"י התפלה נכנסין אותיות הקדשים והרצימו יונקין בבחי' תפילין וכו' .

והוא בחר הדברים שהוא יונק מהדיבור כשמוצא פתח לינק היינו לפתח חטאת ובחיב שמור פתחי פיך וכו' וכמ"ש בזוהר ויסי בחר הדברים והחלקים נסה את מנהם והוא מסער נופי' דבר גם וכל המלשינות והרעות שרוברים על אדם בח תרוח סערה מלחר הדברים הזה כי הוא בחי' קן כל בשר שעושה קן וסוף לכל בשר ובני אדם שהם דנים את כל אדם לכף חובה וחוקרים תמיד על חובות בני אדם הם מבחי' קן כל בשר כמ"ש קן שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר שהוא חוקר תמיד לעשות חכלית וכליון לכל דבר ולעורר דין ולהלשין ולקטרג כמ"ש והרשעים כיס נגרש כי השקט לא יוכל . וצריך כל אדם לרחוץ לחכפיה דמטרת קן כל בשר חחת הדיבור של קדושה כמ"ש בזוהר אחרי לנפן עירה גפן דק כ"י כמ"ש ופקד גפן זאת וכמ"ש וזאת אשר דבר וכשהוא כופף את רוחו סערה דהיינו שהוא מועל ממנו כל הדיבורים שנפלו לחיכו אז יקום סערה לדממה : וצריך להעלות את הדיבור לשרשו שהוא הזרוע שהם חמש אצבעין שביד שמאל שהם המשה גבורות שהם בחי' ה' מוצאת הפה כי עיקר הדיבור ע"י ה' מוצאת הפה שהם הגבו' כמ"ש מי ימלל גבורות ה' שע"י גבורות נעשה הדיבור כמ"ש וגבורתך ידברו וכמ"ש הלא כה דברי כאש נאם ה' והתחלת עליות של הדיבור הוא מרחשו היינו מהמוחין שהוא שיש בהדעת שהוא נקרא רחם כי יש כמה אחת כמ"ש אחת נעשה עדיר וכמ"ש רחם דברך אחת כי קודם תקינו היו בבחי' ותשלך אחת אחרת ולא היה יכול לדבר שום דבר אחת מאחת שרוח סערה גלגל אותו כחים יעלו שמים ירדו תהומות וכשאתקנו אזי אין לו גלגל : וזה בחי' עיקר הכתוב ע' אותיות שלא להוציא דבר מנוגה מפיו אם

ודמה כמדוה מעורה מולע לחי לון ביטולה לדבר
בדרך יסוד כי הדוה מבלבל לותו ונרי' לעקם לת
הדרך : ותיקון הדיבור הוא ע"י התורה שלומדין
בער לחדש בעניות ודחקות שהוא בחי' לילה
שלח שולטתא דקן כל בשר כמ"ש קן שם
לחסך וכזיב ולחסך קרא לילה וחז"ל אמרו
הלומד תורה בלילה מושכין עליו חוט של חסד
ביום וחסד הוא בחי' נקב דלחברתם כמ"ש
בזוהר הטוקר לור דת נקב דלחברתם והלמים
שולהו לימון מלרי דדינין סמה וחמוריהם
לימון וכל מטר מסלמה וכמ"ש שכבי עד הנקר
לזי נופלים כל המקטריגים השולטי' על הדיבור
וזה הדיבור יולה בשיר ושבח והלל להקב"ה כמ"ש
מלקיים לל דמי לך וכמ"ש למען יזמרך כבוד
ולה ידום וזה בתן יחד כוכבי נקר וכו' .
וזהו עומדות היו רגליו כי הדיבור נקרא
רגל כמ"ש נדק יקדחהו לרגלו וכתו שכתוב נדק
תדברון בשעריך וושלים ע"י התורה כפי' רש"י:
וכשמעלה לת הדיבור לשרשו הייו לגבורות
ומתחיל לדבר בינו לבין קונו בשלחבת הגבורות
ומעורר ח"ע לעבודת הש"י לזי נכתם לור שורש
של הגבורות היינו המיתות הלב כי שרש הגבורות
הם בלב כנ"ש הם לבי נקרבי בחגיבי וכו' . והם
שרש המיתי של החתא של הדיבור כמ"ש ורופר
לתה בלבבו ומתחיל לדבר בחמיתות שבלב דבר
לת : שבלב וכשמדבר
בינו לבין קונו דברי לתך
שבלבו בהשעורות
בתשובה ורולה פהיהותין
וגרולת הטורת כי עד
עכשיו השליך הטלהיו
לחר כתיפיו ולת עיין בהם ועכשיו כשורש לותם
לזי נכנס בו בושה גדולה על גודל פשעיו כנגד
דב ושליט עקרת ושרשת דכל עלמין והבושה

וזה בחי' דמיתו שבלב
ש"ת שבכי' ברתם דדרך
לתמת היינו ברת'
המלכות כשהיא יושבת
בזרוע שמלי

החתת עדיין לוננה בפועל היינו שהבושה הוא
בפנימיות ולין מתגלה על פניו כמ"ש כפתה
כלימה פני' כי זאת הבושה היא קודם התשובה
תה ידוע לין דומה בן
כפר לבן ברך כל מה וזה בחי' ז"ת מתקנת
שמקורב ביותר לל המלך במלכות ולוקח לעצמו
עושתו גדול וכל מה שיודע הרשימו שלו
ביותר בכבוד המלך הוא בוש יותר מהמלך קודם
התשובה עדיין ידיעתו בקטנות ע"י בושתו היא
בפועל על פניו כי חטאתיו נוסמטמין שכלו
וידיעתו ע"י רוח שטות שבקרבו כמ"ש לוץ
חדש עופר עגירה וכו' . לבל לח"כ כשעושה
תשובה ומסיר תומו הטפשות ונתוסף בו
שכלו לזי הוא נתבניים ביותר ונתגלה הבושה
על פניו והבושה התת הוא בחיות לור
התפילין שמתגלה על פניו במלחו ועיקר
התגלות הבושה היא כמ"ש ומלה לחסה זוהה
הי' לך מלחת הכלם : תה פי' לז תבין ירלת
ה' כשובח בזוה"ק תפילין הם בחיות לחתא
על ברח ולם לבינה תקרא ו"פ לת תבין
היינו ע"י בינה יהירה שיהי' נהברת
הבושה עי"ז ירלת ה' היינו בחי' תפילין
כמ"ש חז"ל ורלו כל עמי הלרץ כי שם ה' נקרא
עליך וירלו ממך הלו תפילין כי הירלה הוא
הבושה כמו שכתוב ירלת ה' על פניכם זה
בבושה שהיא על הפנים . היינו בחי' תפילין ע"י
בינה שהיא לחתא על ברח : וזה שלמרו
חז"ל תפילין נקרא פחר שנלמר פחרך חבוש
עליך ופחר היא בללית הגוונין כי
ההתפחרות ע"י בללית הגוונין כמ"ש ישרלל
לחר בך לתפחר כי הם בלולין מגוונין
מגוונין וזה שלנו רואים בשחדש מתבניים
נעשה כמה גוונין וגזה יכולים לנו להבין לם

ים לאחד ירמת שמים היינו בושה לאחר תיקון
הזעה כשאנו מתאכלין על פניו ונופל עליו ירמה
ובושה היינו שנמשך עליו דעת בגדולת הצורה
יתי"ש ות"פ את תתן ירמת ה' פי' בזה תבין שים
לו ירמת ה' ודעת הלקים תמנה היינו בחינת
גם לך דעה בגדולת הצורה היינו בושה ות"ח
וזה בחי' ורמו כל עם הארץ וכו' : וירמו נמנך
היינו שנמשך עליהם גם כן ירמה :

ומשה ג"כ זכה לאור התפילין כמ"ש בזוהר ויתגלו את עדיים דלא תפילין ומשה יקח את האהל מלקח לחוץ הלוחות מלמון נהלו נרו על ראשי וזהו כי קרן עור פניו ע"ש קרן ראת הי' לו במלחו זה בחי' תפילין שהוא בינתא ועי"ז וירמו מגשת עליו כי המיר עליהם הירמה כמ"ש אז תבין ירמת ה' וכו' וזה שאמרו רז"ל העובר עבירה ומתביש בה מוחלין לו מיד כי העבירה מכניס בראש רוח שטות וע"י בושה מהזיר המוחין כמ"ש אז תבין ירמת ה' כנ"ל : **וזה** שאמרז"ל מי שים בו עזות בידוע שלא עמדו רגלי חבותיו על הר סיני כי אדם הרגלון בגם בבחי' נבחי' תפילין שהם בחי' עץ החיים כמ"ש ה' עליהם יהיו ודבק ח"ע בחולבה דעותא ועי"ז ויגרש אותו מגן עדן כי עזות פנים לגיהנם וכד הב בתיובתא כתיב ויעש להם כתנות עור דא תפילין ות"פ שור שהקרין הדם הרלמון קרן אחת היתה לו במלחו כי ע"י הקרנן היינו ע"י התשובה זכה לבחי' תפילין שהוא בחי' קירון עור הפנים וקין בחי' מזוהמת הנחש כתיב בי' למה נפלו פניך שהוא בחי' אור התפילין שהוא קירון עור הפנים

וזהו בחי' ע"י התפלה בחי' ן מ' חין הדעים ותז יונק הרעיונו בבחי' תפילין כי ע"י הבושה הוא מתפלל ומבקש מהילה על עוונו חיו

וקין הביא מפסולת שרלה הוב לכל אחד ואיתה ויפס לקין אות שגרה לו קרן היינו כנ"ל וזה שכתי בקין ויסב בארץ נוד קדמת עדן פי' שלא זכה לעדן ע"י שפגם בלור התפילין וזה "ק"ד"מ"ת ר"ת קרקפתא דלא נגעו תפילין : וזה שאמרו רז"ל מי שים בו עזות בידוע שנכשל בח"ן כי קין עמד על הלומתו של הבל כמ"ש ויהי בהיותם בשדה וישרחל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן היינו זוהמת הנחש ועכו"ם שלא עמדו לא פסקה זוהמתן וזה בידוע שלא עמדו רגלי חבותיו רגלי דייקא כי אין לרמז רגלים כמ"ש על גחונך תלך : וזה שכתוב בזוהר ויפס ה' לקין אות החזיר מורנו עליהם כמ"ש ורמו כל עמי הארץ כמ"ש כד חב בתיובתא ויפס ה' לקין אות :

וזה שספר התגה אדץ נפל במקוניו ועברו עליו י"ו קרמות על חודו כי ידוע שהנדיק שעובד את ה' בדביקות גדול ובשכל גדול כשופל לאיזה תדריגה פחותה מאנה אע"פ שאת התדריגה שהוא עכשיו בה גם הוא תדריג גדולה לערך שאר הנדיקים אבל מאחת שלפי ערכו הוי לי נפילה הוא מתביש בזה התדריגה כאלו הוא מיזה הטא ועושה תשובה ע"ז כאלו חטא ונפל עי"ז לבושה גדולה היינו בחי' תפילין בחי' אדץ תבין ירמת ה' ונפל לבחי' ידיעה הבושה והכרה ועיקר הארת התפילין בחיש ע"י הלוחות כתובה כשאמרו ישרחל נעשה ונשמע זכו לחגירת זיונא עילאה ומשה זכה לקירון אור פנים מאור הלוחות כי הם המוחין בעלמן כי ע"י חידוד השכל בתורה נתחדדו המוחין ונתוסף בו הכרה ומתביש ביותר והלוחות הם שורש התורה ונקראים י"ו ע"ם עשרה הדברות וארבן ואו וזיין ואו ונקרא אדץ בלבנון וזה שספר התגה בשבחו של הנדיק

הגדי' שהי' צדיק בדורו וגפל במקומינו כי נודמי
מדרגת ההגח היתה גס כן גדולה הכל לפי ערך
הצדיק היתה גפילה ועבדו לשון התגלות כמ"ש
ועבר ה' לנגוף לת מצריס ות"ח ותתגלי י"ו קרט'
על תחדו היתו ע"י חידוד שכלו וחדש שכלו שקבל
ע"י התורה שנקרת י"ו כנ"ל נתגלה קירון עור
הפנים היינו בזוה בחי' תפילין גס הקב"ה נקרת
מקומו של עולס וז"פ נפל במקומינו שנפל להשגו'
חלקו' לפי השגתינו הגס שגס השגתינו גדולה חכל
לפי ערכו הוי לי' גפילה שכב בתשובה ומתביים
בהשגתינו וז"פ ברחמית ירת בשת כי הירחה
הוא הנושה תמן רחמית תמן בת חלה רחמי
בות חבותס היינו חלת גווין דעינין בת עין
רמז מקום התפילין ולטוטפות בין עיניך וחלת
גווין ובת עין הס מרבע פרשיות וז"פ
הס תשוב משבת רגליך עשות חפציך ביום קדשי
כי שבת בחי' בושה רגלך בתחלה צריך לתקן
הדיבור הנקרת רגל וכיון תתקן הדבור עשות
חפציך ביום קדשי כי שהמת המתס גרס ל"פ
קללות ל"ע מלאכו' וצריך כל אדם להשמין קדום'
שבת לקדם ימי הול . כדאיתת במכילתא זכור
את יום השבת זכריהו מאחד בשבת ולפי הקדושה
שמקדש ימי הול כן מדתה שהמת המתס קן כל
בשר שהוא בחי' רוח סערה ועי"ז עולה הדיבור
וזה פי' עשות חפציך כשאתה עושה חפציך היינו
בימי החול ביום קדשי ירמה בחלו עכשיו יום
קדשי היינו שתשמיך מקדושת שבת על ימי הול
ותקדישם ית"ש מלאכות : וזה תיית ר' יהודה
אומר לוי לתם לבריות רואים ואינם יודעים
מה רואים הארץ עומדת על עמודים היינו ביום
מרן החיים שמתגלות התפילין כנ"ל וה נפל'
נקרת עמוד ע"ש ויעמוד פיתם ועמודים בחי'

יז ב

תפילה על המוס היינו על הלב כמ"ש שפכי לבך
נוכח פני ה' ומוס על ההריס זו בחי' תורה שבע"פ
נתעורר חסד לאברהם כי ההריס זו תורה שהוא
נרומם כמ"ש כי מלכיס ימלוכו גס לאברהם נקרא
הר כמ"ש ההרה המלט והריס על הרוה היינו רוח
פיו של הקב"ה היינו בחי' דיבור שע"י התורת
חסד נתעלה הדיבור כנ"ל כמ"ש ס.בי עד הבק'
ורוח על סער'היינו שבחי'קן כל בשר הוא בחי'
לחר הדברי' הוא יונק מהדיבו' ונעש'רוח כערה
כנ"ל וסער' על זרוש של הקב"ה כי הבריו'צריכין
לקן כל בש'כמ"ש והכ'טוב מח' דה מ"ה והשתלש'
מעבורות עילמין כי הוא טוב מאד וזהו שמערה
בזרוע זרוע הלו המשה גבורות שמשם היותו עד
זמן בלע המות לנצח :

וזה פי' מרכבות פרשה והילו היינו בחי'
תפילין במוגח בזוהר שפרשה היא המשך
דכל מהירין מתפרשן ומתגליין מיב' והפילונקר'
מרכבות כמ"ש רוכב שגיים ושנים הם ומוס בחי'
גווין כי תפילין הס הא ין מתיית עלהם וע"י זה
תזכה לבחי' תפילין ירה ביום ירה הס הגבורו' ביום
הוא בזי' דיבו' בשתקשר ותעלה את הדבור
לשרשה וע"י מה תוכל להעל'את הדיבור לשרשה
ע"י לימוד התורה בלילה שע"י לימוד הזה נמש'
חוט של חסד ואז הבוקר לור וכו' : ואז הדבו'
עולה ונעשה בת לאברה' כמ"ש בת היתה לו לאברה'
ובכל שנה ביס בי' בכל זוה ומצח' שליטיו עובדים
ביס התורה נקרת לוחייתא תליתאי ומצחר דס
לאברה'בינ"ס חסר בחר' בלאבר'פיר' ע"י התור'שע"י
נתעורר תדית לאברהם ע"י נתתקן הדיבור וקן בל
בשר יטבע בנוקבא דתהומא רבא ואו טובעו ביס
סוף הוא בחי' קן כל בשר שהוא דבוק ביס
הדיבור יטבע בנוקבא

ליקוטי

בשקנה דשמשא רפח ע"י נק' ולשרשם
שמשורר ע"י השורה הנ"ל:

ונתתי עשב בשדך לבהמתך ע"כ ר"ת
עושה שלום במרומיו בשדך ל' שידוד
ושבירה כשלדם מרגיש היזה רעבון שמתגבר עליו
תלות לכילה ידע שיש לו שונאים כמחמר חז"ל
השם גמולך שלום מי שיש לו רשיס תלמעלה
בידוע שיש לו רשיס תלמעלה בכן צריך לשדד
ולשבר הבהמיות שלו התתלוה לאכול כי עיקר
הרעבון הוא לבהמיות גם אמרו בנודרים בא
זרון ויבא קלון דא קלונו של רעב כמ"ש
ולא לתן לאכל עוד חרפת רעב בגויים ממלא
המחלוקת היינו מה שמחרפין לאחד בא עי"ז בחי'
רעב ורעב הזה הוא בחי' מחלוקת בחי' חרפה הוא
בחי' ערלה כמ"ש כי חרפה היא לנו והערלה הס
שלם קליפות המסבבי' הבריית שלום וכשמשברין
את הערלה אזי נתגלה ברית שלום וכשיש שלום
למטה יש לו שלום למעלה במרומו וכשיש שלום
למעלה אזי נתגלה ונתרבה שובע גדול
בעולם כמ"ש גבי יוסף תן לנו זרע ונחי':

פי' אחר ונתתי עשב רמז לבניס כמ"ש ונחלתיך
כעשב השדה בשדך לבהמתך היינו לימות יהי'
לך בניס הניס וקיימים כשהיה זווג בקדושה
ותסבר נפש המתלוה שלך היינו נפש הבהמיות
וידמה לך כאלו כפלת שד וזה בשדך לשון שד
עי"ז יהיו לך בני קיימת כי מיתת הבניס זה
מחמת נשמות העשוקי' בטילקא כידוע כי הטילק'
היינו קליפות מוגה היא קרובה אל הנפש הבהמיו'
כמובא בא"ח בתס' ההרכבה גם ארי' שיהא
עיקר זווגך בליל שבת שהא נכלל' בקדוש' ויתפרדו
מתה כל פועלי און וזה ולכלת ושבעת זה רמז

מדרן

על שבת שהא השבישא שמתם מתברכין ו' יתיס:

פתן בשתר יכפר לף השה נה"ב יס שהה פתן
דהיינו להף ה"ח לקוה נהה פ"נס קף
ד"ף פ' ף' וקו"ף ג"כ ס"ח ליקרא לותן נהה פ'
מנ"בה"ב שהה פתן ו"ו פעמי' פ' נו' ת"פ כתיב
לילית והמה ח"ו כשהירע לאדם מקרה נלחי טחי'
הוא ע"י הקליפה הנ"ל בידוע והנה הקליפה
הנ"ל יונקת מן הח"ב כתיב שמה היינו מן הפתן
הנ"ל ונעשה מן פ"ח לף לפיכך תרו"ל חיב ותשה
זכו שכינה שרוי ביניהם לא זכו הייט שהא נלחי
טהור אם לוכלתו כי הלוחות נתנו על הפתן
(היינו ח'כ'ד פ"ף ק'הנ"ל) הס גי' אם ומקמין בו
וכשותן נדקה נשתר פודה הניעות הקדושות מן
הקליפה ונעשה מן הלף פ"ח ותהו מתן בשתר
יכפה לף מלשון כופה עלין כלי (שהוא לשון
הפיבה) ונעשה פ"ח וזה יכפה לף שכופה והפך
הלף ונעשה פ"ח:

איתא בגמ' במה הלרכת יומים לחר לו ויתן
הייתי בתמוני לבחר זה צריך לידע מה
דאית' בזה"ק פ' נשה דף קנ"ב ח"ל ת"ח לשית
יומי בראשית לכל חד אית לי' בעפי' דההוא דרגא
דאנהיג לי' ולא תשכח יום דלית בי' טוב וכו':
וכל יומא אית לי' גדר מלבר דלא ייעול כל בר
נש להאוא טוב כגון חשך דכשיא לנהורא וכו':
וכגין דא מאן דלהיהו הייבא וייעול למנדע
רזין דאורייתא כמה נחשים ועקרבים מבלבלין
מהשבתא דלא ייעול לאחר דלא דילי'
אבל מאן דאיהו טוב כל אילין נטירין אינון
למיעבי' וקטיגור נעשה סניגור ויעלון לי' לטו'
הגמו ויימרון נורגא הא בר נש טוב ומדיק וירא
שמים נעי לעיילא קדמך וכלי האוא טוב הגמו

יומס

ליקוטי מורדין סב

ימה לן פזרו ליה נהלי תרעה דחקרי לאבה
לן נהלי תרעה דחקרי תשבה כל נריך
ישעל כפס הדנה דילי ונין סוב לגלן תורה
וכשרים רונה להגות ולחשוב בתורה היינו
בדין דאוריימא חיקן נטורין ומחשים ועקרנים
מנלגלין מחשבתי' ולגלן הם המחשבות שבאין
לאדם וכשרים רונה ומושך עד מאד ופותחין לו
כי' לבוא"ש לזי כל יום ויום חגלו גדול עד מאד
כי רונה ומציג הטוב הגנוז היינו רזין דאוריימא
השייך להאי היום וזה שאמר התנא
בתה הארבת ימים היינו בחיה מדה מן
המדות נכנסת להטוב הגנוז והארבע
חדשים שלך להיות גדולים בג"ל והסיב לו
ותרן הייתי בתמוני שזו היא מדת אברהם אבינו
והיא תרעה דחיתקרי' להבה והוא מיטרת
דימינא וכתוב בזוה"ק מסטר' דימינ' מוחא חוור'
ככספא היינו שכל המקושרים וכל המחשים
ועקרנין היינו המחשבה זרה שמנלגלין מחשבתי'
נעשין חוורין בכספא ולכך נאמר באברהם
ואברהם זקן בא בימים היינו שהיו כל ימי' שלו
שלמים וגדולים כי מסטרא דימינא מוחא חוורא
ככספא וע"י הקיבור נעשה סיבור והי' יכול
לנוח בכל יום מל הטוב הגנוז השייך לו :

אי"א בע"ת בלשם מסעי בני ישראל בשביל
שהטוו בהלה הלקיך ישראל בשביל זה
יש בני ישראל נמנה כל הנסיעו' של אדם הוא
בשביל קלקול המעשר' היינו בחי' ע"ח כי שם היה
מלחמין בחטוה שלימה שיכול הקב"ה להזמין לו
כל נרטו לא היה טוטע שום נסיעה נמנה כי
הנסיעה היא קלקול אחוה היינו בקו' ע"ח וזה
שכתוב בע"ח נא תאמר לו נא זה בחי' נסיעם

ואלטול נם ע"י עלטול מחקן לית הסלטול שנעשה
כשיכול למעלה כמ"ש והמסבה מרה מהזכנם
נם ע"י ע"ח מוגע המוטר כמ"ש ועבדתם אלקים
אחרים וכו' ולא יכי' מפר וכשאין מפר אין שפע
וכשאין שופע אין שלום כמ"ש ישא ה' פניו
לעם כתו שפי' רש"י וכשאין שלום אז אין איש
עוזר לחבירו וכל אחד נריך לנטוע ולעלטל מחקן'
למקום בשביל פרנסתו : גם הגלות בא
על ביטול תורה במ"ש גלה עמי מבלי דעת וע"י
ע"ח בא עבירת נשמים וכשאין קמח אין תורה :
ריקודין הנה ליתא בע"ח דף כ"ב הנרכיו' היינו
הרגלין הם כ"ה והם עוקבין ועקב גימטריא
ב"פ אלקים שהם דיוים שיש שם לחיות לחיצונים
כידוע והפעולה להבריח החיצונים משם שיתפרד
לאוך הנרכים הגבורות משורש הבינה וכשמתפרד
שורש הגבורות מבינה אזי החיצונים
נורחי' משם והוא לוקח הנכור והנרכה זהו בחי'
נרכיים ושורש הנכורות נקרא יין כידוע וזה יין
המשמח וזה שכתוב ביעקב כשנלחם שהוא בחי'
נרכיים במקום דין כי ב"פ אלקים עם יו"ד
לאחיות גימ' יעקב אז המשיך שורש הגבורות
בחי' יין המשמח כמ"ש ויבא לו יין וישת שורש של
הנרכה נמצא ע"י ריקודין שעות יין המשמח שהם
שורש הגבורות מבינה ומשכין למטה בתוך
הרגלין היינו שמרקד בזה מגרש החיצונים משם
וחלת התלהבות של הריקוד והוא לשם
ריח ניחוח לה' : לכל מי שמרקד בהתלהבות
היינו זה נקרא הטוב של מדב ואביהוא שכתוב
בהם ויקריבו לפני זרה ומדב ואביהוא הם
נו"ה והתלהבו שבקדושה נקרא יין המשמח שע"י
מתקים הגבורות ולפי זרה נקרא יין המשכר
התלהבות היינו שם י"ש לחיות
לחיצונים

ליקוטי

להחיצים חסד לא זוה לוחם : זה גם כן פדיון
נפש כי המתן נקרא עתודי כמ"ש ולת היקו'
אשר נרגליהם וכשהגדיק העושה הפדיון מניח
ידיו על המתן יכוין כי יש יד הגדולה וכולי
והיינו שלש ידות וג"פ י"ד גי' מ"ב ושס מ"ב יש
בו ז' שמות וכל שם יש בו ו' לותיות ויכוין להמשיך
להיו הווין היינו הז' שמות שיש בכל אחד ו'
לותיות להמשיך לותן לתוך המתן הנקרא
עתודים ואז נקרא ווי העתודים ואלו עתודים
היינו רגלין היינו עקביים הם נחי' דין כי ב"פ
אלקים גימטרי' עקב ויש שם אחיז' להחיצוני' ואין
דין נוחק אלא בשרשו ושרש הדינים בינה כמ"ש
בינה דינין מתערין מינה אחי בינה לי
נבורה ושס מ"ב בבינה נמצא כשנמשיך שס מ"ב
לתוך עתודים אזי הדינין נמתקים בשרשם
וזה פי' ווי עתודים וחסוקיהם כמו פי' ע"י
הסיקה והתחברות ווי עם עתודים נעשה כמו
חסד שנמתקין הדינין :

עין חיים פרק י"ב שם מ"ב בבינה ואלו
המ"ב הם ס"ע נהורין הנמשרין ועם ח'
הוריחת בי' בשלוש שם בפ' י"ד גי' השמל מלבו'
שזה ההשמל סומר עליונים מגע של קליפה
כמו שכתוב כנגד יהכלם עם וזה הרומה לנם' יין
על גבי המזבח יצלה גרונם של ת"ח לגמל
היינו מלוכה וממשלה כמ"ש ואני נסכתי מלכי
וכו' יין זה נחי' בינה שורש הנבורה יין המשמ'
מזבח זה נחי' דינים תלמידי הכמים הם נחי'
ל"ה וזה פירושו הדוג' להרגלי' ולהמשיל ולהמתיק
הדינים ע"י שרשם שהוא יין המשמח מה יעשה
עמה (טובה) ע"ז יצלה גרונם ע"י ריקודין
לוו ע"י פדיון כמ"ש לעיל : גם ע"י מיתי גרונם
נמתק הדינין וזה פי' תלמידי הכמים

מוהר"ן

מורנים שלום בעולם שעל ידם נמשך שם
של מ"ב שהם ס"ע נהורין ועם ח' הוריחת בי'
בשלוש וז"ח נקראים ב"ה רגלין כמ"ש במדרש
שוקיו עמודי שם הם ת"ח וגם נוצח נקרא רגליך
כמ"ש זבחו זבחי צדק וכמ"ש צדק לפניו יהלך
וזה פי' יהן לך בלבבך ואימתי בחשר וכל
עלתך ימלא ע"י מילוי גרונם של ת"ח כי ת"ח
נקראי' עצות כמ"ש ומהימן נותנה עצה ותושי'
וכמ"ש עצת ה' בעולם תעמוד שהם עמודי עולם
וכמ"ש ה' בצהות יען ה' בצהות הם נ"ה :

ויראו ה' בצר להם בשמעו לת רנתם וכו'
הנה ע"י נבינה מתקין הדינין כמ"ש
בזוה"ק הקשת היא השכינה ותלת גוונין דקשת
הם החצות והם לבושין דשכינתא וכשהיא
מתלבשת בלבושין דהדינין אזי ורהיטי' לזכור
ברית עולם אזי ותמת המולך שכתב
משל למלך שכעס על בנו וכשהמלך רוצה הנולכה
בלבושין דהדינין אזי מרחם על בנו
והוזיות התפלה היא השכינה כמ"ש לחדי שפתי
תפתח שהדיבור הוא שם לחדי ונקרא קשת
כמו שפירש רש"י בחרבי ובקשתי לשון תפלה
וקול הבגינה הם חלת גוונין הקשת שיש
בקול הם מיס רוח שהם שלשה הצות
שהחצות הם שלשה גוונין דהדינין
שבהם ורהיטה לזכור כו' כמלא תי שמגן
לוהיות התפלה וקול הבגינה הם בזכות
ובנהירות גדול אזי תלבים תם השכינה
היינו הלוהיות בלבושין דהדינין וקב"ה
רוצה לותה אזי ותמת המולך שכתב וזהו
פי' רש"י בשמעו את רנתם בזכות הצות
היינו כשהבגינה שהם חלת גוונין דקשת
בל"ל בנהירות ובזכות גדול בי החלת גוונין

הם

חס החכות כ"ל · והס לבושין דשכינתא וכשהלבושין מהירין בזכות ובכהירות נקרא זכות התכות חזי ורחיתיה לזכור ברית עולם חזי ויהיס כרוב המדין היינו ותמת המלך שככה ונימתקין הדינין : גס ע"י תפוכת הכתים שמתקנין שכל דבריהס ומעשיהס חיכו פשוט ויש בהס רזין עי"כ מלבים את הקשת בלבושין דכהירין חזי ורחיתיה לזכור ברית עולם כי המדיק הוא בחי' קשת כתו שאמר ר' יהושע בן לוי הגדולה קשת בימיך וכו' וחיתת בזה"ק פ' פנחס דף רמ"ו מי שעבדו' לאתגברא בהון מכרוכיתא ולמפשט מיכה לבושין דקדרוכיתא דפשטין ולקשטא בלבושין דגוונין כהירין דרזין דאורייתא מה כתיב ביה ורחיתיה לזכור ברית עולם דאור רז אתקרי ובהאי זיכנא מליק מיכא רוגזא דבר' ותמת המלך שככה : גס מי שעושה לבוש מלה לנדיק על ידי זה מתוק הדינים : גס זה בחי' תקיעות כי תקיעה שברים תרועה הס התכות אברהס יצחק ויעקב ומיונך קס"ת היינו תקיעה וכו' · והיו פי' והי' שדי בגריך כי הס שדי הס התכות כי ש' תלת עלמין החילון שהס התכות והס שלשה אמות היהוד ה' אלקינו ה' שהס י"ד אותיות והס י"ד של שדי ור"ת של אברהס יצחק יעקב הס הר"ת של י"ז אלקינו י"י : אין לומר ואין דברים בלי נשמע קולס זה בחי' קשת וקול תלת גוונין דקשת :

פוסעים בו פסיעה קטנה כי מתחילה המלכות היא אלל ז"א בחי' נשיט פסיע לבר כמובא בזוהר הקדוש מעמדים בו פי' כשאתה רוצים לחקנה ולגדלה בחי' מעד ועזר כנגדו שיהיו פנים בפנים ולבתך שלש פעמי' פיתח שעתיך להחיר את נה"י ר"ת כי מסס עיקר בניכה נדקתס תלהיר פי' ע"ש ונה מהברכין נה"י ד"ת ע"י המוחין שהוא מקבל כמובא והמוחין הס אתבע הכמה בינה תאד וגבורה והס מלובשים בנה"י דבינה וזה בינות כלול שבעת הימים שהס סוד ש של ג' רחמין וסין של ד' רחמין :

פוסעים בו פסיעה קטנה מועדים בו לבתך שלש פעמים וכו' · הנה ידוע כי בימי החול הוא שליטת הקיצונים ועס"ק בין השמשות הין להס שליטה כלל כמ"ש בזו"הק כד ליתקדש יומא כדין יתפרדו כל פועלי חון ועיק' שליטה שלהן בימי החול הוא בבחינת רגלין שהין מיחין לאדס לילך בדרכי הש"ת דאיתא בגמרא הני בתרי דרבנן דשלחי מייתינן ובשבת קודש הוזרין לה הליכה כמ"ש הס חשיב משבת רגליך היום כתו שאתרינו שבשבת קודש יכול לילך בדרכי הש"ת · אך למשל תינוק כשמתחיל ליכך עדיין צריך מעד לחומכו ואע"פכ היו יכול ליכך במרוצה רק פסיעות קטנות וצריכין לחזק כן כשאדס מתחיל בשבת ליכך בדרכי הש"ת צריך עוד מעד לחומכו ומעד הזה הוא בחי' אתי' ובחי' אתת הזה הוא בחי' רגל שליסי כדאיתא בגמ' קושטא קאי ושבת הוא בחי' אתת כדאיתא אפילו עס הארץ ידא לשקר בשבת וכשמדבק ה"ע במדה זו הוא מעד לחומכו ובחי' רגל שליסי · אך עדיין צריכין לבתך את השלש רגלים הנ"ל וליתן כח בהס כדי שיוכלו ליכך היטב והוא ע"י צדקה שעושה בשבת היינו שנותן לאדס על שבת לו שתאכלו עתי עגל שולחתו כי יש שני מיני צדקה יש צדקה שעושין בימי החול

ליקוטי מוהר"ן

ומדקה שעטין נס"ק ומדקה הוא בחי' שמם כמ"ש שמם מדקה טו' ומדקה שעטין ביתי החול הוא כנגד שמם שבמזח הזה ומדקה של שבת שהיא מעין עולם הבא היא כנגד שמם העתידה להתחדש לעתיד לבא שהיא כאור שבעת הימים ושמם שהוא בחי' מדקה הוא מוחין כח לבחי' רגלין שנתגלה מדק לפניו יהלך היינו שמדקה עושה לו הליכה וגם נאמר ויזרח לו השמש ופי' רש"י לו לעוכו לרפלוחו תגלעתו נמצא זה שעושה מדקה בשבת שהוא בחי' אור השמש כאור שבעת הימים הוא המוחין כח לבחי' שלם רגלין הנ"ל וזהו פי' פוסעים בו פמיעה קטנה היינו שבשבת פוסע עדיון פסיעה קטנה כנ"ל מועדים בו היינו ע"י בחי' שבת שהיא בחי' אחת כנ"ל הוא שעשה לעצמו מעד ורגל שלישי ולברך שלם פעמים היינו שלם רגלים הנ"ל וליתן כח בהם שיוכלו ליכך כרחוי הוא ע"י מדקתם תגהיר כאור שבעת הימים היינו שיהיה מדקה בשבת בנ"ל שהיא בחי' שמם העתידה להתחדש כאור שבעת הימים כנ"ל:

תתן אמת ליעקב חסד לאברהם · הענין הוא כי הנה רוחין בחוש חיקף כשחדם דוחה ליהך בדרך היר מתעוררין עליו דינים והסברה הוא להיפוך · אך כי יש שם מיני ירחה ירחת השוש וירחת החממות ירחת השוש נקרא מדק וירחת הדומעות נקרא קטנה כי מחמת שהוא מחמין בחמונה שלימה שהם"ת הוא בב ושליט עיקרא ושרשא דכל עלמין הוא ירח ממנו וידוע הוא כי ח"ח לבא לחמונה רק ע"י ירחת השוש כי מחמת שהוא ירח מהשוש מחמין שהם"ת

מוהר"ן

הוא חקיף ונעל היפלה ונעל הכחוה כולם ומה בא לחמונה יותר גדולה ממנה חיקף כשרוחה ליהך בדרך היישר מדיך להיות לו ירחה הנקרא מדק ומדק כחיב והוא יפעום תהל בדק לפיכך מתעוררין עליו הדינין אך כשבא אל האחת היינו אל הירחה הנקרא חמונה אז כל הדינין מתתקין בשרשן וזהו אחז אחת ליעקב היינו להירחה כי יעקב הוא ירחה מלשון עקב עמוה ירחת ה' אז בוחרי חסד לאברהם כי אברהם נקרא מי שבא לדבק ח"ע להשי"ת מלשון אהבה הם וחהו שבחוב והי' מדק אור מחניו ומחמה אחור אחריו היינו מדק והיינו אמונה אלא עד לא אחאחרת אחת בהדה אקדי מדק כיון דאחאחר אחת בהדה אקדי אמונה ובל עשבו וכל גבורת שריה בה:

המכסה שמים בעבי' המכין לארץ מטר · הנה ידוע כי ההשפעות והברכות ח"ח להם לבא לעולם אלא ע"י הצדיק כי הצדי' יש לו ידיים בשה לקבלם דהיינו אהבה וירחה כי הם הידיים לקבל בהם כל ההשפעות וכל הברכות ועיין הצדיק בזה לבחי' האהבה והירחה כדי שלא יקטרגו חוקטרגים עליו ויגזלו ממנו השפעות וזהו המכסה שמים בעבים היינו חם ומים היינו כשהצדיק וכול לכסות שמים היינו חם ומים היינו האהבה והירחה שלו אזי המכין לארץ מטר חיינו שיכול להמשיך כל הברכות שהם בחי' מטר · לך כשהצדיק הוא מפורסם גדול אזי המקטרגים יודעים ומסגיהים עליו היטב ואינם מניחים לו להוריד השפע והקב"ה נותן בלב צדיק אחר להחזיק עליו

עלין בתחלוקת כדי לכסותו ויוכל להוריד השפע
וזהו תחלוקת שהוא בסוד שמים
ייעו בסוד הרקיק שהוא מכוונ בסוד שמים
מרומים שים לו להבה וירחה הייעו בסוד שמים
להבה וירחה וכדי להכין מטר שהוא בחי'
השפעות וברכות:

ותחסרהו מעט מלקים וכבוד והדר
תעטרהו הנה ידוע כי כל מה
שחסר למדם הן ברוחני הן בגשמי החסרון הוא
מהשכינה שהיא בחי' מלקים וזהו ותחסרהו
מעט מלקים היינו החסרון בודאי מלקו'
היינו בשכינה. וזה כשידע זאת שהחסרון הוא
למעלה ולמעה בודאי יזיה לו געגועים גדול ועצבות
ולא יוכל לעבוד הש"ת בשמחה לכך צריך להסיב
בעצמו מה חני ומה חיי כי המלך בעצמו מספר
לי החסרון שלו וכי יש כבוד גדול מזה מתוך כך
בא לשמחה גדול וג' דשו המוחין שלו וזהו וכבוד
והדר תעטרהו היינו ע"י כבוד והדר שים לו
שהמלך בעצמו מספר לו החסרון תעטרהו
במוחין ודשים. **אנכי** השמה בה' יתמו
הטלים מן הארץ. הנה ידוע כי כל
החסרונות שבאים למדם הן בחיי מחמת
השכירה שנפלו מיעוות ונחסרו מהשכינה
כידוע והתיקון הוא על ידי שמשתדל ה"ע
בחלקיו חזי בשלמו כל החסרונות מהשכינ'ונתעלה
כל הילודות וזה אנכי השמח בה' יתמו
וכשלמו כל החטאים היינו החסרונות כנ"ל
והי' אני ובני שלמה הטלים מן הארץ היינו ארץ
העליונה בחי' השכינה:

והי ידיו רחוצה עד בא השמש כי יש כוונה
מיני רחיצה יש רחיצה שהוא רק בלב
והעיקר שצריך להיות למדם רחיצה כ"ב עד
שיתפשט בכל האיברים כנ"ל בכתבי האר"י

צריך להגביה ידיו בשעת נטילה נגד
הראש כדי לקבל הקדושה משם שצריך לזה
רחיצה בהידים להחזין שמחמת שמגביה
ידיו כנגד הראש מקבל הקדושה כי בלא
רחיצה היו כלוש כנ"ל כל מעותיך לנעניה
וכשים לו רחיצה כזו בא יתן הרחיצה אל השכל
וכל מה שמחזיק ח"ע ברחיצה בא אל שכל
יותר כי הדבר שהי' צריך מתחילה להחזין
עכשיו כשבא אל רחיצה יותר גדולה מצד
הדבר הראשון בשכל וזה שכתוב במשה ויסי
ידיו רחיצה שהי' לו רחיצה כ"כ גדולה עד
שמתפשט בכל האיברים שלפי' בידיו הי'
רחיצה כ"כ גדולה עד בא השמש היינו להשכל
של הדבר ושמש הוא בחי' הבינה בחוכמה מלילינו:

כי על ידי מה שלדם נגע ונד בחוך פיהו יפול
להזיות מטים כמו שכתוב בחלישע
כשהניח את בן השונמית כתיב פיהו ועל
פיו פיהו ועיניו עיניו ידיו ידיו בזוהר
הקדוש אלמלא בעפי ריחה דנשבי על
ליבא הוי ליבא לוקיד כל גופא והדילה
והלא הס בחי' יעקב ויוסף כי יעקב הוא
בחי' רחיצה שכתוב תתן אמת ליעקב
ואמת הוא בחינת תורה כמו שכתוב
תורת אמת ובהתורה יש חמשה ספרים
כנגד חמשה בעפי ריחה ויוסף הוא
בחינת לב כי יוסף נקרא נפש פעמים
וכתוב בלבי נפשי וכו'. וכשנשר
הדם שבלב הוא לוקיד כל גופא ועל ידי
שהחמשה בעפי ריחה נעים וגדים
מנשבי על ליבא ומשכים ההמיות שבלב
לכך נאמר ביעקב ביקש יעקב היינו
הדילה ליבא בשלוה קפן עליו רוגזו של

ליקוטי

יוסף היינו החכמות שבלב נמצא שעל ידי
מה שחדש שהוא בחינות תורה כמ"ש זאת
התורה לאדם נע ונד לפילו בתוך בינו
יכול לשכך את החם שהוא בחינות דינים
ויכול להחיות מתים שיהיו חיים:

כל העושה משא ומתן בחמונה מקיים
מ"ע של ואהבת שהיא שורש לכל מ"ע
כמ"ש בתיקונים ח"ד על פסוק ועשה לי
מטעמים כאשר אהבתי מפקודין דעשה:
וכיצד מקיימין מצות ואהבת דאיתא
בגמרא על פסוק ואהבת את ה' אלהיך
ב"ם על ידך כיצד אדם קורא ושנה ושונה
תלמידי חכמים ועסקו בתורה - עם
הבריות ומשאו ומתנו בחמונה מה
הבריות אומרים אשרי מי שלמדו תורה
וכו' כמה ב"ם מתאהב על
ידו ומקיים מצות של ואהבת שהוא
שורש כל המצות:

גם במשא ומתן בחמונה בא למדריגה
שלמעלה מהזמן כדאיתא בגמ' במסקנא
ועליו הכתוב אומר ישראל אשר בך
אתפאר וישראל הוא במחשבה כמאמר
חכמינו ז"ל עלה במחשבה ומחשבה
הוא למעלה מהזמן · וגם על ידי
משא ומתן בחמונה יכול להתפלל בשכל
את כי התפילה היא גם כן למעלה
מהזמן כי הוא דבר העומד בראש
של עולם וגם מחמת שבא להתבה
מכח זה בא לגדלות המוחין ויכול להתפלל בשכל את
זכר חסדו וחמונתו לבני ישראל רהו כל חפצי הרך
את יהוע' חלקינו העניו הוא כך שכל העולמות לא
נברא אלא בשביל ישראל דכתיב לכבודי ברחתיו
יצרתיו אף עשיתיו דהיינו בי"א לא נברא אלא

מודרן

לכבודי וכבודי היינו ישראל דכתיב ומכנתי בתוכם
ודרז"ל בתוכו לא נאמר אלא בתוכי מלמד שהקב"ה
משרה שכינתו בתוך כל אחד מישראל נמצא כל
אחד מישראל נקרא לבוש ולבו' נקרא כבוד כי ר'
יוחנן קרי למאני מכבדותא נמצא כל העולמות לא
נברא אלא בשביל ישראל כדי להשפיע להם רב
טוב וכשאינם יכולי לקבל תחת עוותיהם לו נער
שנא בכל נרת לו אר אך מחמת בהירו' אור החמד
ח"ח לקבלו כמות שהוא ונרין לנמנום הקדו' היינו
כשרוצה להשפיע רב טוב צריך לדבר יהי'
כך כמ"ש בדבר ה' שמים נעשו והחותיות הם
נמנומים ע"כ אות ת' אך בעו"ה
הדיבור ג"כ בגלות כמ"ש ספרו בגוים את כבודו
והיינו הדיבור עם ישראל בגלות לכך נאמר
וגלה כבוד ה' ורלו כל בשר יחדיו כי פי ה'
דבר והיינו כשיגאלו ישראל אז הדיבור ג"כ כביכו'
יהי' עם הסי"ת ואמרו רז"ל היינ כל אדם לומר
בשבילי נברא העולם וחייב לתקנו ומהו התיקון
העניו הוא כך שירצה שיעלה כל הבינונית
שבכל דבר והבינונית הם אותיות נמצא מעלה
אותיות והאותיות נעשים דיבורים ועל ידי
הדיבור נשפע רב טוב לישראל לך כיצד
יכולין להעלות בינונית להסי"ת העלה הוא כך
כשתאכל בדבר מה תיקף מחמין בחמונה
שלימה שים בדבר הזה אותיות ובינונית
ומן החמונה הזה נעשה זיי"ן שנאמר כל
מעשיהו בחמונה והעשי' היא שבת ימי החול
והחמונה היא השביעית ואח"כ ירוף אל החמונה
החכמ'כמ"ם דע את אלקי אביך ואלקי אבין היא
החמונה כמו מעשי אבותיהם בידיהם ודע היא
החכמה והשכל וחכמה היא יו"ד כמו שדרשו
רז"ל את יסיר שר לא נאמר אלא יסיר ו' ע"ש

ליקוטי מוהרי"ן עת

המחשבה נחמדה ומהיו"ד והדין הכ"ל נעשה עין כי ז"פ ו' בגימטריי' ע' ועוד העין הוא הכונה כי חפצי העדה נקרא עיני העדה ומילה כשים לו עין כזה כשמתכל בדבר מהעולמות נתעלין המעלות כ"ש ועשית עין זהב טהור עין מלשון המחכלות כמוש"ה טהור כל"ל בחכמה וכחכמתה תז ופתחת עליו פיתוחי חותם היינו שתפתח ע"י עין כזה המעלות החתומים בכל הדברים ותעלה לחותם קודם לה' והמעלות הם לחותיות ומלחזיות נעשה דיבורים וע"י הדיבורים מתפיע רב טוב ליסרחל ובשמעלה מעלות מהדבר הזי הדבר הזה נעשה לפם כי המעלות הם החיות של הדבר וזה פי' של הפסוק זכר חסדו זכר לשון הספעה היינו כשרוצה להספיע חסד ליסרחל הזי ירוף ולמעלתו לבית יסרחל שהיה שהכמה שמ' בחכמה יבנה בית בוודאי רמז כל חפצי לרך היינו הלרכיות של הדבר נעשה לפם ולת היינו הלותיות מלי עד ת' היינו המעלות נעשה ישועות חלקינו כי מהמעלו' נעשה דיבורים ועי"ז מתפיע הש"י רב טוב ליסרחל וזהו ישועת חלקינו כי זה תעמנו :

בשפרנס' הדור ומהיגי הדור נתגלים לחי הק"ה מקיס עליהם בני לדס שיהלוקו וידברו עליה כדי שלא יעלו דעתם עליהם כ"ש חז"ל לין מתים פרנס על היעור לה"ל קופה של שרלים שלוי מלחורין חה פי' כוד שמובא בעה"ח שער ח"ח פרק י"ב לחורייס דמ"ה תסיר מ"ה כשלר פ"ה פי' ע"י קופה של שרלים שחלוי מלחורין עי"ז מתחזק ח"ע בנפי' מה ולפם ולין וכשמיר ממנו מה שלין מרחזק ח"ע למה הלא שהוא מתגלה לחי בשלר פה היינו שבני לדס פותחים לת פיהם ולומרים חנר להחוריך ומבזים לותו :

זומם רשע לנדיק וחורק עליו שיניו ה' יסהק לו כי רלה כי יבוא יומו וכו' העניו הוא כך דקסה מלין יבא מחשבה זרה לנדיק שהוא להתפלל בדביקות גדול הלא לחז"ל הבא לטהר מסייעין אותו חלא העניו הוא כך כי מעת הסבירה נפלו הנעלות מכל העולמות ועל ידי הפילות הנדיקים עולין מעט מעט מדריגה לחר מדריגה וכשנדיק עומד להתפלל ומדבק ח"ע למדה שהוא בם עתה נופל לו מחשבה זרה מעניו לותה מדה וכשבח למדריגה יותר גדולה נופל לו הס"ז מעיו המדה הזאת שהוא בה עתה והנדיק לריך לידע מליזה מדה ומליזה עולם היא זו המחשבה זרה ולריך לידע בשה להעלותה לאותו עולם ולאותו המדה שהוא עתה בה · לך לפעמים הנדיק רולה להעלותה ואינו יכול הטעם הוא כי נופל לו מ"ז מנדריגה עליונה שלא בא עדיין למדריגה זו לכן ח"ו לו להעלותה כי יש לו עדיין מדריגה תחתונה ממנו היינו מדריגה שהוא בה עתה · לך קשה לשה בלה לו מ"ז קודם זמנה דע כי יש קבלה בידי כי כשים מהלוקת על ליזה נדיק נופל מ"ז · תיעין לותה מהלוקת לנדיק לחר ומחמת שרולה להעלותה הע"פ שלינו מעלה לותה מסבר בכה הרעון כל בעלי המהלוקת וז"פ הפסוק זומם רשע היינו מחשבה זרה לנדיק וחורק עליו שיניו היינו שרולה להעלותה וה' יסחק לו כי רלה כי יבא יומו היינו שעדיין לא בא למדריגת המחשבה זרה זו לך מעין יבוא לו המחשבה זרה זו ומפרש חרב פתחו רשעים ופרש"י חרב לשון מלחמה היינו שמתעורר מהלוקת על ליזה נדיק תרבם היינו הת"ז שב לותה המהלוקת תעוז בלבם היינו בלב נדיק זה וע"י

ובי' שרוה להעלותה בכח הרצון הזה וקשתוחס
תבערה כלומר התהלוק' הנ"ל :

אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט
אל העניו הוא כך דיודע הוא
שיש מקום למעלה שנקרא אלדד ומידד שנשם
השפע יורד לעולם כי השני אותיות ה"ל הס
דד והשני אותיות מ"י הס דד והשפע נקרא
ה' כמ"ש הן לכס זרע ומשלס השם
אלקים משלס · אך לפעמים יש בעו"ה
שהתלקות השפע ונעשה מן ה' ד' ע"ס דלית
לה מגרמה כלום ומריך כ"ה מיסתלק לגרו ח"ע
שיעשה מן הד' ה' וכיוצ עושין
מן הד' ה' העניו הוא כך דהמה כתיב לי
גלעד ולי מנשה ואפרים מעוז ראשי
יהודה מחוקקי הפי' הוא כך כי קודם בריאת
העולם הסי"ת עידן וקישט ח"ע בתפילתן
ובמעשים טובים של צדיקים שנקה שיהי'
צדיקים שע"י מעשים טובים שלהם ימשלו
בתפילתן ויפעלו כל מה שיהיו ע"ד צדיק
מושל בירושת אלקים וכל אחד מישראל יכול
לבוא למדריגה זו למשול בתפילתו אלה שיש
שם מניעות אלהות היה קודם התפילה
היינו שעומד להתפלל בגדלות שהוא מיוחס
גדול לו מהות שהוא עומל ויגע בעבודת
הבורא ומחמת זה לו אפשר שיהי' ממשלה
לתפילתו רק צריך לשכוח כל זאת ויהי'
נדמה לו כאלו סיום נברא והוא יחיד בעולם
וזהו בחי' מנשה לשון נשיון ושכחה וז"ש
כי נשני אלקים את כל בית אבי זה היחוס
ואת כל עמלי שעמל בעבודת הבורא · והמניעה
השניה היא בתוך התפילה כי מחמת עוצמת
הרהורים בתוך הראש שהראה בעיניך נופלים
לו מחשבות זרות בתפילתו ומחמת הס"ז ג"כ

מ"ח ל משול בתפילתו ע"כ צריך לשבר הס"א
ע"י מחשבות קדושות של התפילה ועי"ז
הזדמנות דהיינו הס"ז נעשין לו כזכיות : חבו
בחי' הפרים כס"ה כי הפרני אלקים בארץ
עניי פי' כי הדבר שהיה בעניות קדוש
דהיינו הרב ויבש וע"י המחשבות קדושות
נעשין לו כזכיות וכשמתפלל בב' בחי' אלו
מנשה ואפרים הנ"ל ובזה"ק בח לידי
עצוה ושפלות ומן העצוה משך הירחה
כמ"ש עקב עצוה ירחת ה' ממנה מתפלל ג"כ
בירחה והירחה נקראת מ"ל כשאחז"ל
אלמלא מורחה של מלכות וכו' ממנה
שהתפילה יש לה בחי' מלכות ויש להתפלה
כזו בחי' ממשלה וזה תעמוג של הס"ז
ונתמלא רצון הבורא ומה מתחילה שלא
היה התעמוג הזה רק שהסי"ת נפה למרחוק
שיהי' צדיקים שיתפללו בהופן
זה ומזה התעמוג נברא העולם בעשרה
מאמרות כ"ש עכשיו שנא התעמוג
הזה שה"ש מחדש את עולמו בעשרה
מאמרות כנ"ל ובעוכו מחדש בכל יום
תמיד מעשה בראשית וזה פי' הפסוק לי
גלעד לשון גל עד שנתגלה התעמוג שהיה
להסי"ת קודם בריאת העולם שעידן
וקישט בתפילתן של צדיקים · כשיהי' לו הב'
בחי' של מנשה ואפרים כנ"ל מעוז ראשי
היינו שיגבור התחשבות קדושות : יהודה
היינו התפילה כמ"ש הפעם אודה מחוקקי
ופרש"י לשון שררה ומלכות היינו שיהי'
להתפלה ממשלה ויתגלה התעמוג הנ"ל
ויחדש עולמו בעשרה מאמרות כנ"ל :
ועשרה מאמרות הנ"ל הס יו"ד יו"ד וד'
הנ"ל ועשה ה' ועשרה מאמרות ממשך מהחד

שנאמר

שנאמר אמרתי להיות המלמדות עולם חסד יבנה וחסד נקרא כל שנאמר חסד כל כל היום והנה פי' העמוק להיות כל דמי לך היינו כשאתה רואה שמשם לקיים נעשה לאותיות כל דמי דהיינו שנעשה מן הה' ד' אומר לך כל תחדש ואל תשקוט כל שתראה את צעורך בחינות כל ע"י התפילה בב' בחי' הנ"ל ותעשה ע"י מן הד' ה'כנ"ל ונעשה כל בחי' ד"ד ות"ת בחי' דד והי' היה כשפע כי ה' בג' ציורין שלה ני"ת חלב עם ב' הכללות כידוע לי"ח :

הענין מה שנאמר בגמ' כמה פעמים נתן בו עיניו ונעשה גל של עצמות מה הלשון גל של עצמות מה הלשון נתן עיניו בו ומה נעשה גל של עצמות אך הנה החדש הוא רוחה עד היכן הפגם מגיע אם עבר עבירה והנדיק רוחה כי הנדיק יש לו עיני ה' כמ"ש עיני ה' אל נדיקים ועיני ה' המה משוטטות בכל הארץ נמצא הנדיק רוחה עד היכן הפגם מגיע וזהו פי' הגמרא נתן עיניו בו כלומר שיהי' רוחה בעיני של נדיקים ונעשה גל של עצמות גל תלשון התגלות ועצמות תלשון עושם עיני תרחות גרע דהיינו שהוא רוחה מה שפגם שהיה נסתר ממנו מקודם וזהו עושם גדול מזה כשהנדיק רוחה מה שפגם :

ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר דהנה הנדיק צריך להתפלל בדביקות גדול להם"י אך אם לפעמים יש עת שאינו יכול להתפלל בדביקות אל יאמר איני מתפלל כלל מאחר שאינו יכול לכוין כראוי ולהתפלל בדביקות והתפילה אינה מקובלת וכמו שאמרו"ל על ר"ח בן דוסא שהי' מתפלל כו' אמרו לו וכו' אמר להם אם שגורה תפילתי בפי יודע אני שהוא מקובל ואם לאו יודע וכו' וזהו ע"ד שאמרנו אם בדביקות שאני התפילה שגורה ומרוחה בפיו מקובלת ואם לאו א"ו להיפך אף על פי כן אל יאמר הנדיק כן אלא יתפלל תמיד ואם לא יוכל להתפלל בדביקות כראוי יתפלל בכל כחו כי בעת הנדיק יתפלל בדביקות כראוי אזי יעלה כל התפלות עם התפילה היינו שהתפלל כראוי וזה ואתחנן אל ה' תמיד בין בדביקות בין שלא בדביקות בעת ההיא לאמר היינו בעת שאזכה להתפלל בדביקות שהוא בחי' שגורה תפילתי בפי והיינו בעת ההיא לאמר שהדברים שאומרים ומרוחים בפיו מתחת שמתפלל בדביקות אז יעלה כל התפלות שהתפלל עד עתה כו' :

והנה כי הנדיקים אשר בכל דור ודור כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע אמו רוחין בחוש הרחות שים בהם נדיקים אשר מזגם וטבעם טובה מאד וטובים המה לכל ויש אשר הוא נדיק אמת ואין מזגו וטבעו נוחה עם המון עם ולפעמים נראה ממנו כעס וקפידא הנה ידוע שכל נדקת הנדיקים הוא לוקח מאור התורה כי הוא התורה דרך ומתנה לוקחה נדקתו והנה הנדיק אשר השיג מאור גדול מאאור התורה ומעשיו גם כן בשויים לפי השגתו בתורה אזי נדקתו ותוריתו שניהם מתישבים בשורה ונחת לפיכך דעתו נוחה עם הבריות והנדיק אשר לוא חכמת התורה שהשיג גדלה מאד מתעשיו אזי התורה מרחקת מ הלם הקדושה

של התורה וח"ו שתהא דעתו נוחה עם הבריות ומעורבת עם המון עם כמו המדיק הכ"ל ושמרז"ל הלמי מרבנן דרתח תוריתא דקא מרתחת ניה לפי שגדלה תורתו מאד כנ"ל :

בקרוב עלי מרעים לאכל את בשרי צרי ומויבי לי המה כשלו ונפלו העין הוא כך כי ניה ה' צור עולמי' · היינו ברחמים ברח כי בתורה שנקראת רחמית ברח עולמים כי יוד הוא הסבל של התורה וה' הוא לותיות של התורה ותמשה חומשי תורה ה' מעלות הפה והיינו בי"ה ה' צור עולמים היינו בתורה ונאמר אחד אחס ודרז"ל אחס קרוין אחד וזהן עכו"ס קרוין אחד שיש ע' אומות גהינם ויש ע' אומות שבעה דרז"ל על פסוק ומתחס זכה נעשה לו מס חיים לא זכה נעשה לו מות מס חיים הוא אומות גהינם מס מות הוא אומות חסוכין כמ"ש במהסכים הושיבני כמתי עולם אומות החסוכין יש לעכו"ס יניקה וכל עכו"ס יש להס כל המדות דעות רק כל אומה ואומה כפוך אל מדה אחת יותר מכל המדות וזה הופיע מהר פארן וכו' שרצה הקב"ה ליתן התורה לכל הברואים וכל אחד ואחד לא רצה לקבלה מחמת שמעון שלותו שיש בו מדות רעות הוא נכנע תחת עכו"ס והיינו כל הפורק ממנו עול תורה נותנין עליו עול מלכות ועול דרך ארץ דהיינו שיעבוד בגשמיות וגם דרך ארציות והמדה רעה של כל אומה ואומה וכל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות וכו' דהיינו מי שלומד בעיון

מוהר"ן

הוא אומות גהינם וזהו חכמת אדם תאיר פניו היינו פנים של תורה וכל מה שאדם משיג בשכלו הוא אומות גהינם ומה שאינו משיג הוא אומות חסוכין והיינו יצ"ג גבולות עמים למספר בני ישראל למספר הוא מלשון לבנת הספיר דהיינו אחר אומות גהינם יצ"ג גבולות עמים היינו אומות חסוכין ובאדם עשוי יש עכו"ס היינו המדות רעות כדכתיב ויתערבו וכו' היינו שמשורב במדות רעות שבו וכתיב עוותי חוקיך על עמותיו ובאיזה ענין יכול לקחת ע"י התורה כדכתיב זאת התורה אדם היינו ע"י התורה נקראין אדם וזה אחס קרוין אדם ולא עכו"ס שהן אומות חסוכין קרוין אדם והתורה אינה מתקיימת אלא במי שמתית עצמו עליה דהיינו עצמיותו המדות רעות שבו שנאמר אדם כי ימות באהל כמאמר חז"ל · והמה יש ג' מיני שכליות דהיינו שכל פשוט כדכתיב כולם בחכמה עשית ואם לומד ומבין נקרא ניכה ואם יודע התורה נקרא דעת וג' שכליות הללו הם ידים לתורה יד הגדולה יד החזקה יד הרמה שבהם מתקבלות התורה וג"פ י"ק הוא אדם וי"ק הוא תרין רעיס דלא מתפרשין : וזהו פי' הפסוק בקרוב עלי מרעים דהיינו י"ק הוא התורה צריך לקבל את בשרי דהיינו עצמיות שלי וממילא צרי ומויבי לי המה כשלו ונפלו דהיינו אומות חסוכין ונכנס בגהינם גהינם

ליקוטי מוהרן עה

אתה תהי' על ביתי ועל פיך ישק כל עמי
העין הוא כי כל מה שנברא הקב"ה
לא נברא אלא לכבודו כדי לגלות מלכותו
ועי"ז ניכפין הקליפות תחת
הקדושה . ובחינה עין נתגלה מלכותו
כשמשפיע רב טוב לישראל אזי מודים
כל אחד ואחד כי מלכותו בכל משלה
ובמה יכולים להוריד השפע ע"י התפילות
כי התיבות הם כלים לשפע וז"כ כל
אחד יזהר בתפילתו שיתפלל בחופן
שיוכל לעורר השפע בעולם ע"ד
שאמרו רז"ל חייב כל אדם לומר בשבילי
נברא העולם . ובחינה עין יוכל לעורר
השפע בעולם בירושה כשאמרז"ל כל מי
שיש בו יראת שמים דבריו נשמעין . ויש
שבי מיני יראה האחד יראה עליונה
שבאה להאדם לפעמים מתי שהרגה ועל
יראה כזו אין שכר ויש יראה שבאה
להאדם מכח אדם עצמו ויראה ע נקרא
נדיק מעשל בירושת אלקים ובירושה
כזו מתפלה נשמעת ושפע יורד לעולם
ונגלה מלכותו ועל זה אמר הפסוק
אתה תהיה על ביתי ביתי הוא יראה
כמ"ש חז"ל חבל על דלית לי' דרתא וכו'
ר"ל כשהנדיק מעשל בירושת אלקים עי"ז
ועל פיך ישק כל עמי ות"ח ועל מימר
פיך היינו התפילה יתן כל עמי הייע
שיתעורר השפע בעולם והנו רק
הכשרת היינו מיעוט המלכות כי רק הוא
מיעוט כשרת הוא מלכות לגדל מנך
היינו מיעוט המלכות שעתה היא
במיעוט נתגדל ממך כי מכח התפילה
שהיא בירושה נעריך שפע בעולם ונתגדל

מלכותו כנ"ל :

דע כי הדעות של הרשע שהוא בר
דעת מולידים ניאוף בהשומע כי
הזווגים נמשכים מהדעת כמ"ש וידע
אדם את חוה אשתו וכתיב כל אשה
יודעת איש . לך יש שמי מיני זווגים
היינו זווג דקדושה הוא התקשרות
לנדיקים ולתורה ולת"ח זה
נמשך מדעת דקדושה וזווגים של
עבירה נמשכים מדעת דקליפה והדיבור
הוא התגלות הדעת כי אין
יודעים מה שבדעת אלא ע"י הדיבור
כמ"ש ולילה ללילה יחוה דעת יחוה
מלשון דיבור שהדיבור מדבר מה שבדעת
וכשהרשע מדבר ומוציא מפיו הבלים
מוליד לחירים חרסיים של ניאוף והשומע ממנו
הדיבורים ומוסס נשימות מכניס בגופו אלו
החיריים ולפיכך בגלגל שהוא בחינות דעת
דקליפה כשדרז"ל על פסוק לא קס כמשה
וכו' בישראל לא קס אחל בחומות קס
וזהו בגלגל כי משה הוא דעת וזה
נקרא דורו דור דעה ולכך כשנטלו
מוהב עגה ממדין אמרו להם אין
כאן אלא נפה כי הפה הוא התגלות הדעת
אמר מוהב לפה אמו נגוה עליהם בחדם
שכאן בפה כי הוא נ"כ דעת דקליפ' כמ"ש
את זה . לעומת זה עשה אלקים וז"ש
ויודע דעת עליון ודרז"ל שידע מאי הקב"ה
כועס כי כשהדעת אינו בישוב אזי יש כעס
כשאמרז"ל כל הכועס אכותיו
משתלקין נומא ולפיכך כשכעס מדע"ה על

חנשי הגפת כשבאו ממדין נחלק
ממנו הדעת ויוכרך הלעתר לומר
הלכות טבילות כלים וכשהדעת שלם חזי לין
כעם כמ"ש לא ירש ולא ישחיתו בכל הר
קדשי כי מלאה הארץ דעה ובלעם היה
מסתכל בדעת דקליפה שהוא תיאורות של
דעת עליון וכשמסתכל יבע שהק' בה
בכעס ממנה שבלעם הוא דעת דקליפה
וע"י דיבורו הוליד לוירים
לרשיים של גילוף לזה כשבאו
ממלחמת מדין נאמר ויקצף משה על
פקודי החיל וילמר החייתם כל נקבה
הן הנה היו בדבר בלעם בדבר
דייקא כי ע"י דבריו שהוא התגלות
הדעת שלו הוליד גילוף בימדין ולפיכך כשבאו
ממלחמת מדין כתיב ויקרבו אל משה ראשי
הפקודים וכו' וילמרו ונקרב את קרבן ה' וכו'
לכפר על נפשותינו לפני ה' ודרז"ל שכך
נאמרו לף על פי שמידי עבירה ינאנו מידי
הרהור לא יגאנו:

איתא בגמרא כל המונע הלכה מפי
הלמיד כאלו גוזלו מנחלת אבות
שנאמר תורה צוה לנו משה
מורשה וכו' וכיון שרואה משה שבני ראובן
ובני גד מקיאון בני ישראל מנחלת אבותם
בשביל זה קרא להם תרבות אנשים וט"ף
תלמידי בבריאה חייבי הדבר הזה קבלתם
מרבוכם שרבכם גזל מכם הלכות והלכות
הוא נחלי אבות ועתה גם אתם הולכים
בדרכי אבותיכם ורצונכם לגזול מישראל
נחלת אבותם ובפ"ק דבבא בתרא
ומנדיקי הרבים ככוכבים אלו תלמידי

תיוקת ועכשיו שרואה שהם מחייבים
רבים שמקיאון לבני ישראל מנחלת
גם רבם אומר תמדיקי הרבים אלא מחייבי
הרבים בשביל זה קרא להם תרבות
אנשים וט"ף תלמידי בבריאה חייבי:
איתא במדרש בשביל שאמר משה לבני
גד תרבות אנשים הטפים
נעשם שבן בנו עבד לפחל מיכה
והלבר קשה מה ענין זה של
תרבות אנשים הטפים לענם שלו
שיעבוד בן בנו כ"ם והתירץ כי
אמרו חז"ל כל הדר בחוץ לארץ כאלו אין
לו אלהי ואמרו חז"ל הרוצה בבשרים לוקה
בגופו ומשה היו רוצה לותם שבני
ראובן ובני גד אומר רואים בא"י שוה חלק
מאלו שאין להם חלקי בשביל זה נעשם
בבן בנו שלא היה לו חלקי כי הם בשרים
היו בלבר כי רצו ליטול חלק בארץ ג"כ
כמו שמוב' במס' קידושין שנטלו חלק בארי' ג"כ:
עוי ואמרת יה ויהי לי לישועה הגה העול'
עריכין רחמים גדולים הן
ברוחניות הן בגשמי וכ"א מבקש רחמים
ואינו יודע היכן הוא ורחמים הוא
לעיני כל עמ"ש לא דרוקה היא ולא
בשמים וכו' ואמה אומה בזוהר איה
רחמים ואיה רחמים איה רחמים
פשוטים דז"א ואיה רחמים גדולים דעתיקא
סתימאה כמ"ש ורחמים גדולים אקבצך
ואנו עריכין רחמים אך בעו"ה בדור
הזה אין מי שיתפלל כך שיוכל להמשיך
הרחמים מהמת שאין מי שיכיר
גדולת הבורא כ"כ מפני גודל הגלות
והדהקות והקב"ה בעצמו עריך להתפלל

על זה כתיב בגמ' מנין שהקב"ה מתפלל שנאמר ושמחתים בבית תפילתי תפילתם לא נאמר אלא תפילתי מכאן שהקב"ה מתפלל • ומה מתפלל יהי רצון וכו' ובמה יכול לבא שהוא יתפלל על ידי תורה כי בכל יום יש בו חלק מכללות כל העולמות וגירופים ובכל מם שהוא מדבק את עצמו לפם הוא מקשר חלקו וכשהוא הולך אחר שרירות לבו ותאותו הוא מקשר חלקו ותאותו והגירופים לפ"מ ח"ו ומתבלבלים תאיות וגירופים והדעת ג"כ מתבלבל והוא גלות השכינה וכל מי שאין בו דעת אין בו מדת רחמנות וכמ"ש כעם נחיק כסיליס ינות לכן כל מי שאין בו דעת אסור לרחם עליו כי אין בו מדת רחמיות וכשבא בתשובה שלימה ישובו הלקו מכללות עולמות והתאיות והגירופים גם כן למקומן וזה הדעת שלם ותיקון רחמנות כמ"ש וגם ה' אלקיך את שבותך ושיובו שחלק מכללות העולמות אשר שם שבוי אזי ורחמך כי הדעת שלם כמשז"ל על הפסוק ונגולם לא הלך שכל דבר שהוא בשקומו דעתו שלם ועיקר התשובה תולה בתורה וגם בכל דבר שבקדושה יש בו ג' בחינות עיבור יניקה מוחין כי כל זמן שהבר בבח נקרא עיבור ולידה יניקה וכשבא הבר לעשות פעולה הצריכה אזי נקרא מוחין וכשלומד תורה גם כן צריכין להיות בו ג' בחינות הנ"ל כי כשובא ללמוד ומתן מחשבתו ולבו בהתורה ומעלה גם נקרא עיבור כי הוא מחשבה גם כעיבור בשעי שמו וכשלומד התורה ומבין גם נקרא לידה ויניקה מוחין כי בשעה שהבר בבח נקרא עיבור ול

רפח נח לה היינו שהנו מבקשים מש"י שכביכול יתפלל בעצמו ויעורר ברחמים הפשוטים לח ברחמים גדולים כנ"ל ובבן: ובזה נכון מה שהוכפל פיבח נח וגם דקדוק המקרא על מכונו:

אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה' פיחח דמין עניות חלח חן הדעת וע"ז צריך רחמנות כי אין רחמנות גדולה מזה ועניות זה בכללות ובפרטות בכללות על חיים שאין לו שכל בעבורת הבורח וצריך בפעל שכל להשכילו ובפרטות על החיים עצמו כי יש זמן שאין לו שכל והוח נקרח קטנים המוחין וצריך לחזק פ"ע לבח לגדלות המוחין וכשבח לגדלות המוחין נמחקין כל הדינין וממשיך עליו הסדים ורחמים וזה מחמר הז"ל גדולה דעה שניתנה בין שני לוחיות שנאמר כי חל דיעות ה' פי' כשיבוח לגדלות המוחין נתעורר עליו רחמים וחסדים משני לוחיות חל הוח הכח ע"ד הכח חל כל ביום וה' הוח רחמים על דרך רחמיך רבים ה' וזהו פי' בספוק חשרי משכיל חל דל היינו בשהוח בקטנות המוחין ומשכיל עצמו לגדלות המוחין חזי ביום רעה ימלטהו ה' נמחקין כל הדינין והם לח יכול בעצמו לבח לגדלות המוחין עזה לזה משכיל חחרים ועל י"ז נתעורר גם חלמו:

בי חלח למלחמה על חויבך ובניח שביו פי' כי חלח למלחמה על חויבך שהוח כילה"ר ונחנו ה' חלקיך בידך כלומר הילה"ר יתן בעו ימסור חת ה' חלקיך בידך ע"ך

צדיק משל בירחת חלקים נותנת החורה עזה על זה ובניח שביו כלומר עם מה שהוח רוצה להתגבר עליך היינו בגדלות בזה חתגבר עליו היינו שחומר לו חין חני משל כשיש לי גחוה וחין הקב"ה שורה עמי וד"ל:

זבחי חלקים רוח נשברה הגם ידוע כי עולה בחה על הרחוב הלב כמ"ש עולה על רוחכם היינו שעולה בחה על הרחובי הלב שהם מקום מחשבה למעשה בר מהרהורי עכו"ם והירהור עכו"ם שייך חצל כל חדם היינו מה שמתחיל להתפלל בדביקו' חו מתבודד ח"ע ונשתנע התפילה חו התבודדות מ פל ממדריגתו זהו בחינות הרהורי עכו"ם כי כל הנפילות בחין מחמת קילקול החמונה וכשתקלקל החמונה נמצח מחזיר פניו מהשי"ת כמ"ש בזורו לחור והשי"ת גם כן מסחיר פניו ממנו נמצח הוח מנ"ח וצריך להניח על זה עולה ובחינות עולה הוח כשמשבר חת רוחו בקרבו ומתניים וחושב בעצמו חיך נפלתי ונשלכתי משמים לחרץ שפיתי במקום נגוה כזה ועכשיו נפלתי וסחזרתי פני מהשי"ת ונשחרתי חב"ח ומרחם על עצמו כי חין רחמנות גדולה מזו: וצריך לזה נסירה כחן שהי חצל חדה"ר שנגרחו דו פרצופין שב"ח ולחר כך נעשה ופי' פניס נפנים והנסירה הוח בחינת שם חת"ך כמו שכתב בכוונות פמ"י ס"ת תחת היינו שתופך ומשפר לויתו והשם חת"ך נעשה על ידי שמשבר חת לבו

לנו כי כשמצר לח לנו נודלי מלנח
ומולין רוח ומכנים רוח וסוף תרין
רומין ומני פעמים רו"ח גימ' חמך
וזהו בחינות נסירה ונף אל בחינות
פניף וזהו בחינו' עולה וזהו זנחי אלקים
היינו בחינות עולם סוף רוח
נשברה כנ"ל :

מוה שמכין כף אל כף בשעת התפילה
כי אמרו חז"ל למה התחילה סתורה
מנרחמית כי העכו"ם יאמרו לנו גזלנים
למה שכבשתם ארץ שבעה (עממין)
בשביל זה כה מעטיו הגיד לעמו שמגיד
שכל העולמות הכל מעשי ידיו ולמי שהקב"ה
רוצה הוא נותן וזה לתת להם נחלת גויים
כי בידו הכל וכו' הדברים נקראים כה מעשיו
כנגד כ"ח אותיות דעובדא דברחמית
כנגד כ"ח פירקין דידים וזה ידוע כי אורך
דארץ עממין היא עתה ואורך דארץ
ישראל היא קדוש ושמור כי הוליך הקב"ה
מתחת יד העכו"ם ונתן לנו אבל ארץ
עמים שהיא חוץ לארץ שם אויר עתה וכשלנו
מחטאנו כף אל כף זהו נתעורר כח
לאותן דברחמית כה מעשיו ונתלה שבידו לתת
לנו נחלת גויים כי שכל של הקב"ה
וזהו יש כח בידינו לטהר אויר ארץ העמים
כי נחזר ארץ העמים תחת ממשלת
הקב"ה ובידו לתת לכל מי שירצה כמ"ש לתת להם
נחלת גויים וזה נטהר אויר המקום
שהיה ישראלי מתפלל ושומב אויר הקדוש
כמו בארץ ישראל : גם על ידי מחאת כף
נתגרש אויר הטמא כי ע"י כפיס נשמע קול
וקול הזה הוא אויר קדוש מכ"ח אותיות
דעובדא דברחמים מכ"ח פרקין דידים כמו
שאנו רואין בחוש שנתגרש האויר ע"י
מחאת כפים ונשבית זה צריך לקבוע מקום

יח ב

לתפלתו כמו שאנו רואין בחוש
שבני אדם הבאים למדינה שהיא מוקפת
בחומה עי"ן הם נקלטים ומתים
לפילן מנוס הרעה לנוס סיפס כן הדבר
בתפלה לפילו כשעומד להתפלל במקום
שהתפלל צדיק אף על פי כן קשה לו
מאד להתפלל שם כי אינו מורגל
בחוירא של מקום כל שכן מנה סיפס
לנוס הרעה וזה שאמרו חז"ל כל הקונע
מקום וכו' אלקי אברהם בעזרו כי על
ידו נבנה עולם מאדם ובנין עולם על
ידי אברהם כמ"ש עולם חסד יבנה
וזה דאיתא בתיקונים תקון עשרין ותרין
ובהאי כח ישראל מתחקפין על אדום :

ועוד צריך להלקח להאי כח לבני
חכמה וזה בחי' כל הקונע
מקום לתפילתו אלקי אברהם בעזרו כי
אברהם הוא ימין הדולה להחכים ידיים
ועוד אלקי אברהם בעזרו כי אברהם הוא
רחמון להשגת ח"י כדאיתא בזוהר תקון
בתקליה עד דאתגליא לי' . וזה פירוש
תפילות כנגד תמידין תקנום תמיד זה
בחי' ח"י כמ"ש תמיד עיני ה' אלקיך בה
היינו צריך לרחות שיתפלל תפילתו בחוירא
דח"י היינו תיקון מהשבות זרות שבתפילה
שהם בחי' תפלות כנגד כנ"ל תקנום ע"י
תמיד על ידי בחי' ח"י . וזה פירוש
ויד הגבעונים אדמה ע"י הידיים ע"י מחאת
כף הדיבורים נדברים באדמת קודש נביאים
לשון דיבור : גם נתבעל הרג ונרון
מעולם כי הידים הם בחינות יסי אור
ויסי אור ימינא ושמאלא וכתיב וירא
אלקים את האור וכו' ויבדל בין האור
לבין החשך דא אהרן ובין החשך דא קרח וזה בחינות
ונפתי שלוס בארץ וחרב לא
תעבור

יעזור נתריכם :

אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם זה נחי' ארץ ישראל כמ"ש חז"ל כל הדר בארץ ישראל כאלו יש לו אלקי היינו ע"י מה חזקו אחסא תפילתכם בטהירת הארץ ישראל : ראשיכם שבטיכם וכו' ומונה עשר נחי' היינו נחי' מחתח כף על ידי מחתח כפיים התפילה היא בטהירת הארץ ישראל : כו' • תפילות כנגד תמידין וכו' היינו נחי' ס"י היינו ע"י מחתח כפיים נחבטל מחשבות עכו"ם כי כל פדר בחוץ לארץ דומה כאלו אין לו אלקי וכל הדר בא"י דומה כאלו יש לו אלקי ע"י מחתח כף הוי הוא דר בטהירת הא"י ויש לו אלקי ונתבטל מחשבות עכו"ם ותפילה היא נחי' אמונה כמ"ש ויהי ידיו אמונה עד בא השמש וחרגומו פריסת כללו ונגד אמונה הם מחשבות עכו"ם ותקונם ע"י תמידין ע"י ארץ ישראל ע"י מחתח כף : וזהו פי' והיית עטרת תפארת ביד ה' פי' ע"י יר ה' ע"י מחתח כף שנאטרר ידיו של הקב"ה כנ"ל ע"י נתחקן היהודי עכו"ם כי ע"י עכו"ם פוגם בתפארת כמ"ש בתפארת תרם לשנת בית אלקיכם נתחקן ויריחין על ידי זה נעשה עטרת תפארת שנאטרר בתפארת בעטרה שטרה לו אמו : פי' אחר תפילות כנגד תמידין פי' שע"י התפלה נתגלה מודיע החורם הנקראים כנסת של עולם כנגד דרחמנא כמ"ש וכנפים לנוסף ותמידין הם כנפים כמ"ש את הכנף האחד תעשה נקוד וכו' וע"י

מוהר"ן

תפילות נתגלה מודיע החורם כמונח על פסוק כי תעזור בתים אחד אני : פי' אחר תפילות כנגד היו המחשבות זרות הפסח כנגד הפסח מבלבלין תפלתו ונקראים מצול הפסח מבלבלין את תפלתו ותקונו שיהן נדקה לארץ ישראל ועי"ז הוא נכלל בארץ ישראל אשר עליה נאמר ארץ לא נישמה בזה זעם ועל ידי זה הוא ניגול ממחשבות זרות וזה תמידין תקנום תקונם ע"י ארץ ישראל שנאמר כי ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה תמיד : גם טהירת הא"י מכיס ועי"ז נזדכך מוחו היינו מהשבתו וזה פי' ורחיתים לזכור ברית עולם ורחית ע"י נחי' ארץ ישראל על ידי זה נתעורר ונתחקן ברית עולם נחי' תפלה ע"י ברכתן דלעתא דנדיק חי עלמין :

מחאת כפים בתפלה כי ע"י נתעוררי נחי' כנפיים שהשם בא הדיבור כמ"ש ובעל כנפיים יגיד דבר וכתיב וידי אדם מתחת כנפיהם נמצא שע"י שאדם נתעורר בידים אלו הוי נתעוררים היינו כנפי רוחא שהשם נתהוה הדיבור מבל פדיון צריכין להכין ולחקן פה לקבל את הדיבור בתוכו וע"י שהכה כף אל כף ע"י נתהוה הפה כי בכל יד השם מבעות והכאות הלורות יד ימין ביד שמאל היינו השם פעמים חמשה פעמים כ"ה והכאות יד שמאל ביד ימין חמשה פעמים חמשה נימ' גם כן כ"ה הוי פעמים כ"ה נימ' חמשים זה נחי' חמשי' פעמים יניחות מגרים שנאמר בתורם כי ע"י נחי'

ונגל

יובל ינפח מגלות מצרים ועיקר גלות מצרים שהיה בדיבור בגלות ובשניל זה היה משה כבד פה וע"י גאולה נתהוה הפה וזה נחי' מי שם פה לאדם מי דייקא נמצא שע"י מחשך כף ממשה תצטעום ימין נחמשם שניד שמאל וחמשה שניד שמאל נחמשה שניד ימין נתהוה נחי' מי שע"י נתהו' פה כמ"ש מי שם פה לאדם והפה מקבל מדיבורי' מכוחי ריאה כ"ש ונשמל כנפיו' יגיד דבר וכנפיים נתעוררים בהתעוררות ידי אדם כמ"ש וידי אדם תחת כנפיהם וכל זה אנו רואים בחוש שהידים הם כנגד כנפי ריאה ונשניל זה אמרו הפוסקי' נשבר הגף שמך לגוף טרפה כי בוודאי ניקב עי"ז הריאה:

יש הנל אחר נעשה על האדץ אחר ידים צדיקים שמגיע אליהם כו' ריאה לפרש כפשוטו · הנל היינו הנל פה היוצא מהגרון מגוחי דקגנח כל אחד לפי ערכו צדיקים יולכו ופושעים יכשלו ים רשע כל ימיו ומתאנח ונה על העבר וים ח"ו צדיק מעיקרו ותוהף על הרהשונות ונה ומתאנח ג"כ והנה ידוע כי ים שני חנלים הנל דקדושה וכנגדו דטומאה והנחירה חפשית מי שמקדש עצמו מקבר עצמו בחנל דקדושה ולהיפך ח"ו מי שמטמא עצמו מקבר עצמו בחנל דטומאה והנה הנה והחאחה הוא נחי' מיתה בגוף ונפש בגוף כמשחז"ל אחת שונרת גופו של אדם ונפש ג"כ כי ידוע מ"ש תוכף רוחם יגועון כי קודם המיתה יתוסף רוחם ואזי יגועון כמו כן הנה והחאחה הוא צדיק ממש כמו שהיה בחיים חיותו ואחר זה ירד לקבר ונתגלגל בגופים אחרים ונתקן בהם כמו שנתקן בגופו הראשון ואחר כך נתגלגל בגוף אחר ונתקן בו כמו שנתקן בגופים הקודמים

הוא יכול לתפוס בשכלו ולא יזכר
ואם ידעם להשיג יזכר לזי ידעם מה שכבר
נכנס בשכלו בדרך כל דבר גמרי אם
הוא כבר מלא אם ימלאנו יותר ידעם
מה שהוא בו כבר ומזה בא השכחה
וזהו לא ימיש ספר התורה הזה וגו'
ממשות כלומר הזכר שלא תסיר
ממשות וגמירות בדברי התורה מפיך
כלומר מהמת פיך שיהא מלאך יהי'
לה ממשות וגמירות הזכר מזה וזה
שהתענה ר' אליעזר ל' יום שיתקיים
לימודו להיות לי' לא ימושו מפיך ושוב
התענם בו' לחיות לי' ומפי זרעך בו'
כלומר שלא ימושו וינושנו מפי'
ולזי יתקיים תלמודו כי לא יהיו
שכחה כי דבר דוחני לינו תופס מקום
ודוק • ראש בני ישראל ר"ת רע"ו ולסיפך
רשעים נמשך ידעו ר"ת רע"ו :

צהר תעשה לתיבה ולל' אמה תכלנה
מלמעלה ופתח התיבה בצדה תשי'
תחתיים שניים ושלישיים תעשה פי' רש"י
לשון יש אומרים הבן טוב ויש אומרים
שלון הגה ידוע כי סניג רשעים
יתבלבלון כי המט"ס ממנעת הקדושה
כי חת לעומת זה עשה ונפרע מי
שכבר נמשך לחר עבירות ח"ו
ונמשך לחר המט"ס ושם מקומו והם
מסנגין לומו מכל צד ולאחר
יעורר רוחו לשוב אל ה' קשה לו
מאד להתפלל ולדבר דיבורים לפני ה'
כי הן מסנגין חומו מכל צד לכ"ש
לפי ענינו כל"ל ומחמת שח"ס לו להוציא
דיבור לפני אלקים בדחילו ורחימו ויוצא
ברחוי לכן כל הדיבורים והתפלות
שאנו מדבר לא יוכלו לבקוע המחיצות

והמסכים המבדילים לעלות למעלה
ונשארים למטה תחת המסכים עד
אשר יזכה וישוב בחמת וידבר דיבורים
הרצוין להתקבל בדחילו ורחימו
מעומקא דלבא בהתעוררות גדול אזי מבקע
הדיבור המאיר את כל המחיצות והמסכים
המבדילים ויעלו עמו כל הדיבורים
שהיו מונחים למטה עד הגה אך איך
יזכה לזה העיקר שהכל תלוי בו הוא
אמת לילך בדרך אמת לפי מדרגתו
כי חוזקו של הקב"ה אמת והוא יסוד הכל
כי אמת הוא רצם מוך סוף וכיון
שהוא נמדרגת אמת אזי כביכול נתלבש
בו אור הש"י בעצמו אשר הוא אמת
ואז נאמר עליו ה' אורי וישעי וכיון
שה' אור לו יוכל למצוא פתחים ברגש
לנאת מהחשך והגלות שהוא בגוי
שם כי בחמת יש שם פתחים ברגש
כשרצ"ל הבא לעזרא פותחין לו יש לו
פתחים ברגש וכיון שנמצא שם פתחים
הי' יכולת לנאת רק הכשיל נחשך
כולך ולא ירצה הפתחים לנאת והוא
אסור וקשור שם ולא יחנו לו לנאת
עד אשר יזכה לדבר דיבורי אמת לפני
ה' אזי הדיבורים מאירים וה' אור
לו כנ"ל ואזי פתח דרך יאיר מבין
פתחים כי הדיבורים המאירים הייני
פתחים כי הדיבורים המאירים היינו
דיבורי אמת כנ"ל הם מראין לו הפתח
והיינו דמיים מבין פתחים כי
הפתחים הנראין בחשך ולא ירצו
לנאת יבינו וירצו הפתח לנאת
מהחשך כמ"ש לאמר - להאירים אלו
אשר בחשך כאלו אך צריך שיהי'
האמת אמת גמור ברור וגלוי בלי
שום דופי והמשכיל המבין ים לו
להתפלל

ב, מיכאל כמה זמן אתה ישן
בשלח לוחמיו שלא יעזבו את
המקום ויכה בחרב את כל
הנמצאים שם. ויהי כשמוע
את הדבר! ויהי ! ויאמר .
ויתן רגליו ויברח ויבוא
בעיר ויסגור את הדלת
אחריו ויעל אל חדר
משכבו ויפול על משכבו
ויישן. ויבואו אל הבית
ויחפשו בכל מקום ולא
ימצאו את מיכאל. ויאמר
אל אמו איה מיכאל בנך
ותאמר לא ידעתי אולי
הוא ישן בחדרו. וילכו
אל החדר ויראו כי נעול
הוא ויקראו בקול גדול
ויאמרו מיכאל מיכאל
קום ולך עמנו ויאמר
אליהם לכו מעלי ואל
תפריעו את שנתי. וילכו
אל אביו ויאמרו אליו
כה אמר מיכאל בנך
ויאמר אליהם לכו מעלי
ואל תפריעו את שנתי.
ויאמר אביו אל יעזבו
את הבית עד אשר יקום
מיכאל משנתו. ויהי
כאשר ראה מיכאל כי
אין איש בבית ויקם
ויצא מן הבית ויעמוד
בפתח הבית ויקרא
בקול גדול ויאמר
מי איש חפץ בחיים
יבוא אלי ונלחמה
יחדו. ויהי כשמוע
את הדבר ויצאו כל
אנשי העיר ויקהלו
אל מיכאל ויאמרו
אליו מה לך ולנו
כי תלחם בנו ויאמר
אליהם כה אמר
יהוה אלהי ישראל
כי אין לכם חלק
בבית יהוה ולא
תוכלו לבנות את
בית יהוה כי אם
אני אבנה את בית
יהוה ואתם אין
לכם חלק בבית
יהוה ולא תוכלו
לבנות את בית
יהוה כי אם אני

מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש: דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת: וזרח השמש ובא השמש ואל מקומו שואף זורח הוא שם: הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב סבב הולך הרוח ועל סביבותיו שב הרוח: כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים לשוב: כל הדברים יגעים לא יוכל איש לדבר לא תשבע עין לראות ולא תמלא אזן משמוע: מה שהיה הוא שיהיה ומה שנעשה הוא שייעשה ואין כל חדש תחת השמש: יש דבר שיאמר ראה זה חדש הוא כבר היה לעלמים אשר היה מלפנינו: אין זכרון לראשונים וגם לאחרונים שיהיו לא יהיה להם זכרון עם שיהיו לאחרונה: אני קהלת הייתי מלך על ישראל בירושלם: ונתתי את לבי לדרוש ולתור בחכמה על כל אשר נעשה תחת השמים הוא ענין רע נתן אלהים לבני האדם לענות בו: ראיתי את כל המעשים שנעשו תחת השמש והנה הכל הבל ורעות רוח: מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות: דברתי אני עם לבי לאמר הנה הגדלתי והוספתי חכמה על כל אשר היה לפני אך ירושלם ולבי ראה הרבה חכמה ודעת: ואתנה לבי לדעת חכמה ודעת הוללות וסכלות ידעתי גם זה הוא רעיון רוח: כי בהרבות חכמה הרבות כעס ויוסיף דעת יוסיף מכאוב:

אמרתי אני בלבי לכה נא אנסכה בשמחה וראה בטוב והנה גם הוא הבל: לשחוק אמרתי מהולל ולשמחה מה זה עושה: תרתי בלבי למשוך בייני את בשרי ולבי נוהג בחכמה וללכת בסכלות עד אשר אראה אי זה טוב לבני האדם אשר יעשו תחת השמים מספר ימי חייהם: הגדלתי מעשי בניתי לי בתים נטעתי לי כרמים: עשיתי לי גנות ופרדסים ונטעתי בהם עצים כל פרי: עשיתי לי ברכות מים להשקות מהם יער צומח עצים: קניתי עבדים ושפחות והיו לי בני בית גם מקנה בקר וצאן היה לי הרבה מכל שהיו לפני בירושלם: כנסתי לי גם כסף וזהב וסגולת מלכים ומדינות עשיתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם שדה ושדות הרבה: וגדלתי והוספתי מכל שהיו לפני בירושלם אף חכמתי עמדה לי: וכל אשר שאלו עיני לא אצלתי מהם לא מנעתי את לבי מכל שמחה כי לבי שמח מכל עמלי וזה היה חלקי מכל עמלי: ופניתי אני בכל מעשי שעשו ידי ובעמל שעמלתי לעשות והנה הכל הבל ורעות רוח ואין יתרון תחת השמש: ופניתי אני לראות חכמה והוללות וסכלות כי מה האדם שיבוא אחרי המלך את אשר כבר עשוהו: וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן הסכלות כיתרון האור מן החשך: החכם עיניו בראשו והסכל בחשך הולך וידעתי גם אני שמקרה אחד יקרה את כולם: ואמרתי אני בלבי כמקרה הסכל גם אני יקרני ולמה חכמתי אז יתרתי ודברתי בלבי שגם זה הבל: כי אין זכרון לחכם עם הסכל לעולם בשכבר הימים הבאים הכל נשכח ואיך ימות החכם עם הסכל: ושנאתי את החיים כי רע עלי המעשה שנעשה תחת השמש כי הכל הבל ורעות רוח: ושנאתי אני את כל עמלי שאני עמל תחת השמש שאניחנו לאדם שיהיה אחרי: ומי יודע אם חכם יהיה או סכל ושלט בכל עמלי שעמלתי ושחכמתי תחת השמש גם זה הבל: ויסבו לבי להאביד את כל עמלי שעמלתי תחת השמש: כי יש אדם שעמלו בחכמה ובדעת ובכשרון ולאדם שלא עמל בו חלקו יתן גם זה הבל ורעה הוא רבה: כי מה היתה לאדם בכל עמלו וברעיון לבו שהוא עמל תחת השמש: כי כל ימיו מכאובים וכעס עניניו גם בלילה לא שכב לבו גם זה הבל הוא: אין טוב באדם שיאכל ושתה והראה את נפשו טוב בעמלו גם זה ראיתי אני כי מיד האלהים היא: כי מי יאכל ומי יחיש חוץ ממני: כי לאדם שטוב לפניו נתן חכמה ודעת ושמחה ולחוטא נתן עניין לאסף ולכנוס לתת לטוב לפני האלהים גם זה הבל ורעות רוח:

לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים: עת ללדת ועת למות עת לטעת ועת לעקור נטוע: עת להרוג ועת לרפא עת לפרוץ ועת לבנות: עת לבכות ועת לשחוק עת לספוד ועת לרקוד: עת להשליך אבנים ועת כנוס אבנים עת לחבק ועת לרחק מחבק: עת לבקש ועת לאבד עת לשמור ועת להשליך: עת לקרוע ועת לתפור עת להחריש ועת לדבר: עת לאהוב ועת לשנוא עת מלחמה ועת שלום: מה יתרון העושה באשר הוא עמל: ראיתי את העניין אשר נתן אלהים לבני האדם לענות בו: את הכל עשה יפה בעתו גם את העלם נתן בלבם בלתי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף: ידעתי כי אין טוב באדם כי אם לשמח ולעשות טוב בחייו: וגם כל האדם שיאכל ושתה וראה טוב בכל עמלו מתת אלהים היא: ידעתי כי כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם על זה אין להוסיף ומזה אין לגרוע והאלהים עשה שיראו מלפניו: מה שהיה כבר הוה ואשר להיות כבר היה והאלהים יבקש את נרדף: עוד ראיתי תחת השמש מקום המשפט שמה הרשע ומקום הצדק שמה הרשע: אמרתי אני בלבי את הצדיק ואת הרשע ישפוט האלהים כי עת לכל חפץ ועל כל המעשה שם: אמרתי אני בלבי על דבר בני האדם למען ברר להם האלהים ולראות שהם בהמה המה להם: כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה מקרה אחד להם כמות זה כן מות זה ורוח אחד לכל ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הבל: הכל הולכים אל מקום אחד הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר: מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ: ואראה אני שאין טוב כי אם שימחה האדם במעשיו כי הוא חלקו כי מי יביאנו לראות במה שיהיה אחריו:

ושבתי אני ואראה את כל העשקות אשר נעשות תחת השמש והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם ומיד עושקיהם כח ואין להם מנחם: ושבחתי אני את המתים שכבר מתו מן החיים אשר המה חיים עד הנה: וטוב משניהם את אשר עדן לא היה אשר לא ראה את המעשה הרע אשר נעשה תחת השמש: ראיתי אני את כל עמל וכל כשרון המעשה כי היא קנאת איש מרעהו גם זה הבל ורעות רוח: האויל חובק את ידיו ואוכל את בשרו: טוב מלא כף נחת מלא חפנים עמל ורעות רוח: ושבתי אני ואראה הבל תחת השמש: יש בודד ואין שני גם בן גם אח אין לו ואין קץ לכל עמלו גם עינו לא תשבע עושר ולמי אני עמל ומחסר את נפשי מטובה גם זה הבל ועניין רע הוא: טובים השנים מן האחד אשר יש להם שכר טוב בעמלם: כי אם יפלו האחד יקים את חברו ואוי לאחד שנפל ואין שני להקימו: גם אם ישכבו שנים וחם להם ואחד איך יחם: ואם יתקפנו האחד שנים יעמדו נגדו והחוט המשולש לא במהרה ינתק: טוב ילד מסכן וחכם ממלך זקן וכסיל אשר לא ידע להזהר עוד: כי מבית הסורים יצא למלוך כי גם במלכותו נולד רש: ראיתי את כל החיים המהלכים תחת השמש עם הילד השני אשר יעמד תחתיו: אין קץ לכל העם לכל אשר היה לפניהם גם האחרונים לא ישמחו בו כי גם זה הבל ורעות רוח:

שמר רגלך כאשר תלך אל בית האלהים וקרוב לשמוע מתת הכסילים זבח כי אינם יודעים לעשות רע: אל תבהל בפיך ולבך אל ימהר להוציא דבר לפני האלהים כי האלהים בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריך מעטים: כי בא החלום מרוב עסק וקול כסיל מרוב דברים: כאשר תדר נדר לאלהים אל תאחר לשלמו כי אין חפץ בכסילים את אשר תדר שלם: טוב אשר לא תדר מאשר תדר ולא תשלם: אל תתן את פיך לחטיא את בשרך ואל תאמר לפני המלאך כי שגגה היא למה יקצף האלהים על קולך וחבל את מעשה ידיך: כי בריבוי חלומות והבלים ודברים הרבה כי את האלהים ירא: אם עשק רש ונזל משפט וצדקה במדינה אל תתמה על החפץ כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם: ויתרון ארץ בכל הוא מלך לשדה נעבד: אוהב כסף לא ישבע כסף ומי אוהב בהמון לא תבואה גם זה הבל: ברבות הטובה רבו אוכליה ומה סגולת בעליה כי אם ראות עיניהם: מתוק שנת העובד אם מעט אם הרבה ושבע העשיר אינו מניחו לישון: יש רעה חולה ראיתי תחת השמש עושר שמור לבעליו לרעתו: ואבד העושר ההוא בעניין רע והוליד בן ואין בידו מאומה: כאשר יצא מבטן אמו ערום ישוב ללכת כבואו ומאומה לא ישא בעמלו שילך בידו: וגם זה רעה חולה בכל אשר בא כן ילך ומה יתרון לו שעמל לרוח: גם כל ימיו באפלה יאכל וכעס הרבה וחליו וקצף: הנה אשר ראיתי אני טוב אשר יפה לאכול ולשתות ולראות טובה בכל עמלו שיעמל תחת השמש מספר ימי חייו אשר נתן לו האלהים כי הוא חלקו: גם כל אדם אשר נתן לו האלהים עושר ונכסים והשליטו לאכול ממנו ולשאת את חלקו ולשמח בעמלו זה מתת אלהים היא: כי לא ירבה את ימי חייו כי האלהים מענה בשמחת לבו: יש רעה אשר ראיתי תחת השמש והיא רבה על האדם: איש אשר נתן לו האלהים עושר ונכסים וכבוד ולא חסר לנפשו מכל אשר יתאוה והאלהים לא השליטו לאכול ממנו כי אם איש נכרי יאכלנו זה הבל וחלי רע הוא: אם יוליד איש מאה ושנותיו רבות ורבו ימי שניו ונפשו לא תשבע מן הטובה וגם קבורה לא היתה לו אמרתי טוב ממנו הנפל: כי בהבל בא ובחשך הולך ובחשך שמו יכוסה: גם שמש לא ראה ולא ידע נחת לזה מזה: ואם יחיה אלף שנים פעמים רבות ורואה טוב אין זה הלא אל מקום אחד הכל הולכים: כל עמל האדם לפיהו וגם הנפש לא תמלא: כי מה יתר לחכם מן הכסיל מה לעני יודע להלך נגד החיים: טוב מראה עינים מהלך נפש גם זה הבל ורעות רוח: מה שהיה כבר נקרא בשמו ונודע אשר הוא אדם ולא יוכל לריב את אשר תקיפ ממנו: כי יש דברים הרבה מרבים הבל מה יתר לאדם: כי מי יודע לאדם מה טוב בחיים מספר ימי חיי הבלו ויעשם כצל כי מי יגיד לאדם מה יהיה אחרי השמש:

טוב שם משמן טוב ויום המות מיום הולדו: טוב ללכת אל בית אבל מללכת אל בית משתה כי הוא סוף כל האדם והחי יתן אל לבו: טוב כעס משחוק כי ברע פנים יטיב לב: לב חכמים בבית אבל ולב כסילים בבית שמחה: טוב לשמוע גערת חכם מאיש שמע שיר כסילים: כי כקול הסירים תחת הפרוש כן שחוק הכסיל גם זה הבל: כי העשק יהולל חכם ויאבד מתנת לבו: טוב אחרית דבר מראשיתו טוב ארך רוח מגבה רוח: אל תבהל ברוחך לכעוס כי כעס בחיק כסילים ינוח: אל תאמר מה היה שהימים הראשונים היו טובים מאלה כי לא מחכמה שאלת על זה: טובה חכמה עם נחלה ויתרון לרואי השמש: כי בצל החכמה בצל הכסף ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה: ראה את מעשה האלהים כי מי יוכל לתקן את אשר עותהו: ביום טובה היה בטוב ויום רעה ראה גם זה לעומת זה עשה האלהים למען לא ימצא האדם אחריו כלום: את הכל ראיתי בימי הבלי יש צדיק אובד בצדקו ויש רשע מאריך ברעתו: אל תהי צדיק הרבה ואל תתחכם יתר למה תשומם: אל תרשע הרבה ואל תהי סכל למה תמות בלא עתך: טוב אשר תאחז בזה וגם מזה אל תנח ידך כי יראת אלהים תצא את כלם: החכמה תעז לחכם מעשרה שלטים אשר היו בעיר: כי אדם צדיק אין בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא: גם אל כל הדברים אשר ידברו אל תתן לבך פן תשמע את עבדך מקללך: כי גם פעמים רבות ידע לבך כי גם אתה קללת אחרים: כל זה נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני: רחוק מה שהיה ועמק עמק מי ימצאנו: סבותי אני ולבי לדעת ולתור וחכמה וחשבון ולדעת רשע כסלות והסכלות שגעון: ומוצא אני מר ממות את האשה אשר היא מצודים וחרמים לבה אסורים ידיה טוב לפני האלהים ימלט ממנה וחוטא יתפש בה: הנה זה מצאתי אמרה קהלת אחת לאחת למצוא חשבון: אשר עוד בקשה נפשי ולא מצאתי אדם אחד מאלף מצאתי ואשה בכל אלה לא מצאתי: רק זה מצאתי אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים:

מי כהחכם ומי יודע פשר דבר חכמת אדם תאיר פניו ועז פניו ישנא: אני פי מלך שמור ועל דבר שבועת אלהים אל תבהל מפניו אל תתיצב בדבר רע כי כל אשר חפץ יעשה: בדבר מלך שלטון ומי יאמר אליו מה תעשה: שומר מצוה לא ידע דבר רע ועת ומשפט יבין לב חכם: כי לכל חפץ יש עת ומשפט כי רעת האדם רבה עליו: כי אינו יודע מה שיהיה כאשר יהיה מי יגיד לו: אין אדם שליט ברוח לכלוא את הרוח ואין שלטון ביום המות ואין משלחת במלחמה ולא ימלט רשע את בעליו: את כל זה ראיתי ונתתי את לבי אל כל מעשה אשר נעשה תחת השמש עת אשר שלט האדם באדם לרעה לו: וכן ראיתי רשעים קבורים ובאים ומן המקום הקדוש יהלכו וישתכחו בעיר אשר כן עשו גם זה הבל: אין פורעים מהרה על מעשה הרע על כן מלא לב בני האדם בהם לעשות רע: אשר חטא עושה רע מאה פעמים והאריך לו כי גם יודע אני אשר יהיה טוב ליראי האלהים אשר יראו מלפניו: וטוב לא יהיה לרשע ולא יאריך ימים כצל אשר אינו יירא מלפני האלהים: יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים אמרתי שגם זה הבל: ושבחתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכול ולשתות ולשמח והוא ילוה אותו בעמלו ימי חייו אשר נתן לו האלהים תחת השמש: אשר נתתי את לבי לדעת חכמה ולראות את העניין אשר נעשה על הארץ גם כי יש אשר עיניו לא יראה בימים ובלילה שנתו בעיניו: וראיתי את כל מעשה האלהים כי לא יוכל האדם למצא את המעשה אשר נעשה תחת השמש בשאשר יגע האדם לבקש ולא ימצא וגם אם יאמר החכם לדעת לא יוכל למצא:

כי את כל זה נתתי אל לבי ולברר את כל זה כי צדיקים וחכמים ועבדיהם בידי האלהים גם אהבה גם שנאה אין יודע האדם הכל לפניהם: הכל כאחד לכל מקרה אחד לצדיק ולרשע לטוב ולטהור ולטמא ולזובח ולאשר איננו זובח כטוב כן חוטא נשבע כאשה מפחד שבועה: זה רע בכל אשר נעשה תחת השמש כי מקרה אחד לכל וגם לב בני האדם מלא רע והוללות בלבבם אחרי כן למתים: כי מי יבחר אל כל החיים יש בטחון כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת: כי החיים יודעים שימותו והמתים אינם יודעים מאומה ואין עוד להם שכר כי נשכח זכרם: גם אהבתם גם שנאתם גם קנאתם כבר אבדה ואין להם עוד חלק לעולם בכל אשר נעשה תחת השמש: לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך כי כבר רצה האלהים את מעשיך: בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר: ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי חיי הבלך אשר נתן לך תחת השמש כל ימי הבלך כי הוא חלקך בחיים ובעמלך אשר אתה עמל תחת השמש: כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה: שבתי וראה תחת השמש כי לא לקלים המרוץ ולא לגבורים המלחמה וגם לא לחכמים לחם וגם לא לנבונים עשר וגם לא לידעים חן כי עת ופגע יקרה את כלם: כי גם לא ידע האדם את עתו כדגים הנאחזים ברשת ובצפרים האחזים בפח כבני האדם יוקשים לעת רעה כאשר תפול עליהם פתאם: גם זאת ראיתי חכמה תחת השמש וגדולה היא אלי: עיר קטנה ואנשים בה מעט ובא אליה מלך גדול וסבב עליה ובנה עליה מצודים גדולים: ונמצא בה איש מסכן וחלץ את העיר בחכמתו ואין איש זכר את האיש המסכן ההוא: ואמרתי אני חכמה טובה מגבורה וחכמת המסכן בזויה ודבריו אינם נשמעים: דברי חכמים בנחת נשמעים מזעקת מושל בכסילים: טובה חכמה מכלי קרב וחוטא אחד יאבד טובה הרבה:

מתי זבובים ימיתו שמן רוקח יבאיש יקר מחכמה מכבוד סכלות מעט: לב חכם על ימינו ולב כסיל על שמאלו: וגם בדרך בשהסכל הולך חסר לבו ואמר אל כל שהוא סכל הוא: אם עלה רוח המושל עליך מקומך אל תנח כי מרפא יניח חטאים גדולים: יש רעה אשר ראיתי תחת השמש כשגגה היוצא מלפני השליט: נתן הסכלות במרומים רבים ועשירים בשפל ישבו: ראיתי עבדים על סוסים ושרים הולכים כעבדים על הארץ: חופר גומץ בו יפול ופורץ גדר ישכנו נחש: מסיע אבנים יעצב בהם בוקע עצים יסכן בם: אם קהה הברזל ופניו לא קלף ויגבר חיל והחכמה הצלחה: אם ישך הנחש בלא לחש ואין יתרון לבעל הלשון: דברי פי חכם חן וישפוך שפתי כסיל תבלענו: תחלת דברי פיהו סכלות וסוף פיהו הוללות רעה: והסכל ירבה דברים לא ידע האדם מה שיהיה ואשר יהיה אחריו מי יגיד לו: עמל הכסילים יגעו אשר לא ידע ללכת אל העיר: אוי לך ארץ אשר מלכך נער ושריך יאכלו בבקר: אשרי ארץ אשר מלכך בן חרים ושריך בעת יאכלו לגבורה ולא לשתיה: בעצלתים ימך המקרה ובשפלות הידים ידלף הבית: לשחוק עושים לחם ויין משמח את החיים והכסף יענה את הכל: גם במדעך אל תקלל מלך ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד את הדבר: שלח לחמך על פני המים כי אחרי רבים תמצאנו: תן חלק לשבעה וגם לשמונה כי לא תדע מה יהיה רעה על הארץ: אם הגשמים מלאים על הארץ ריק יתנו ואם יפול עץ בדרום ואם בצפון במקום אשר יפול העץ שם יהיה: שומר רוח לא יזרע וצופה בעבים לא יקצור: כאשר אינך יודע מה דרך הרוח איך העצמות בבטן המלאה כן לא תדע את מעשה האלהים אשר יעשה את הכל: בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך כי אינך יודע איזה יכשר הזה או זה ואם שניהם כאחד טובים: וטוב למאור ונעים לעינים לראות את השמש: כי אם שנים חיה אדם בכלם ישמח וזכר את ימי החשך כי הרבה יהיו כל הבא הבל: שמח בחור בילדותיך ויטיבך לבך בימי בחורותיך והלך בדרכי לבך ובמראי עיניך וידע כי על כל אלה יביאך האלהים במשפט: והסר כעס מלבך והעבר רעה מבשרך כי הילדות והשחרות הבל:

וזכר את בוראיך בימי בחורותיך עד אשר לא יבאו ימי הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ: עד אשר לא תחשך השמש והאור והירח והכוכבים ושבו העבים אחר הגשם: ביום אשר יזעו שומרי הבית והתעוללו אנשי החיל ובטלו הטחנות כי מעטו ונחשכו הראות בחלונים: ודלתים בשוק סגרו בשפל קול הטחנה ויקום לקול הצפור וישחו כל בנות השיר: גם מגבוה ירא ופחדים בדרך ויפרח השקד ויסבל החגב ותפר האביונה כי הלך האדם אל בית עולמו וסבבו בשוק הספדים: עד אשר לא ירחק חבל הכסף וירוץ גלת הזהב וישבר כד על המבוע ונרץ הגלגל אל הבור: ושב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה: הבל הבלים אמר קהלת הכל הבל: ויתר שהיה קהלת חכם עוד למד דעת את העם ואזן וחקר תקן משלים הרבה: בקש קהלת למצא דברי חפץ וכתוב ישר דברי אמת: דברי חכמים כדרבנות ונטועי אספות בעלי אסופות נתנו מרעה אחד: ויתר מהמה בני הזהר מעשות ספרים הרבה אין קץ ולהג הרבה יגיעת בשר: סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם: כי את כל מעשה האלהים יביא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע:

שיר השירים אשר לשלמה: ישקני מנשקות פיהו כי טובים דדיך מיין: לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על כן עלמות אהבוך: משכני אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך נזכירה דדיך מיין מישרים אהבוך: שחורה אני ונאוה בנות ירושלם כאהלי קדר כיריעות שלמה: אל תראוני שאני שחרחרת שזפתני השמש בני אמי נחרו בי שמני נטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי: הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים שלמה אהיה כעטיה על עדרי חבריך: אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרעים: לסוסתי ברכבי פרעה דמיתיך רעיתי: נאוו לחייך בתורים צוארך בחרוזים: תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף: עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו: צרור המר דודי לי בין שדי ילין: אשכול הכפר דודי לי בכרמי עין גדי: הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים: הנך יפה דודי אף נעים אף ערשנו רענן: קרות בתינו ארזים רהיטנו ברותים: אני חבצלת השרון שושנת העמקים: כשושנה בין החוחים כן רעיתי בין הבנות: כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחכי: הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה: סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני: שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני: השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ: קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות: דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים: ענה דודי ואמר אלי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך: כי הנה הסתו עבר הגשם חלף הלך לו: הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו: התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך: יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה הראיני את מראיך השמיעני את קולך כי קולך ערב ומראיך נאוה: אחזו לנו שועלים שועלים קטנים מחבלים כרמים וכרמינו סמדר: דודי לי ואני לו הרועה בשושנים: עד שיפוח היום ונסו הצללים סב דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים על הרי בתר: על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתיו ולא מצאתיו: אקומה נא ואסובבה בעיר בשווקים וברחובות אבקשה את שאהבה נפשי בקשתיו ולא מצאתיו: מצאוני השמרים הסובבים בעיר את שאהבה נפשי ראיתם: כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי אחזתיו ולא ארפנו עד שהביאתיו אל בית אמי ואל חדר הורתי: השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ: מי זאת עלה מן המדבר כתימרות עשן מקטרת מור ולבונה מכל אבקת רוכל: הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל: כלם אחזי חרב מלומדי מלחמה איש חרבו על ירכו מפחד בלילות: אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי הלבנון: עמודיו עשה כסף רפידתו זהב מרכבו ארגמן תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלם: צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו:

הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים מבעד לצמתך שערך כעדר העזים שגלשו מהר גלעד: שניך כעדר הקצובות שעלו מן הרחיצה שכלם מתאימות ושכלה אין בהם: כחוט השני שפתותיך ומדברך נאוה כפלח הרמון רקתך מבעד לצמתך: כמגדל דוד צוארך בנוי לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים: שני שדיך כשני עפרים תאומי צבי הרועים בשושנים: עד שיפוח היום ונסו הצללים אלך לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה: כלך יפה רעיתי ומום אין בך: אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי תשורי מראש אמנה מראש שנירים וחרמון ממענות אריות ממרעות נמרים: לבבתני אחתי כלה לבבתני באחד מעיניך באחד מרהט צוארניך: מה טבו דדיך אחתי כלה מה טבו דדיך מיין וריח שמניך מכל בשמים: נופת תטפנה שפתותיך כלה דבש וחלב תחת לשונך וריח שלמתיך כריח לבנון: גן נעול אחתי כלה מעין נעול מקור חתום: שלחיך פרדס רמונים עם פרי מגדים כפרים עם נרדים: נרד וכרכם קנה וקנמון עם כל עצי לבונה מר ואהלות עם כל ראשי בשמים: מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון: עורי צפון ובואי תימן הפיחי גני יזלו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו: באתי לגני אחתי כלה אריתי מורי עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי אכלו רעים שתו ושכרו דודים: אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה: פשטתי את כתנתי איכה אלבשנה רחצתי את רגלי איכה אטנפם: דודי שלח ידו מן החר ומעי המו עליו: קמתי אני לפתח לדודי ויריו נטפו מור ואצבעותי מור עבר על כפות המנעול: פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר נפשי יצאה בדברו בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני: מצאוני השמרים הסובבים בעיר הכוני פצעוני נשאו את רדידי מעלי שמרי החומות: השבעתי אתכם בנות ירושלם אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני: מה דודך מדוד היפה בנשים מה דודך מדוד כן השבעתנו: דודי צח ואדום דגול מרבבה: ראשו כתם פז קוצותיו תלתלים שחרות כעורב: עיניו כיונים על אפיקי מים רחצות בחלב יושבות על מלאת: לחייו כערוגת הבשם מגדלות מרקחים שפתותיו שושנים נטפות מור עבר: ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש מעיו עשת שן מעולפת ספירים: שוקיו עמודי שש מיוסדים על אדני פז מראהו כלבנון בחור כארזים: חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם: אנה הלך דודך היפה בנשים אנה פנה דודך ונבקשנו עמך: דודי ירד לגנו לערוגות הבשם לרעות בגנים ולקבץ שושנים: אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים: יפה את רעיתי כתרצה נאוה כירושלם אימתנית כנדגלות: הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבוני שערך כעדר העזים שגלשו מגלעד: שניך כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות ושכלה אין בהם: כפלח הרמון רקתך מבעד לצמתך: ששים המה מלכות ושמונים פלגשים ועלמות אין מספר: אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה ראוה בנות ויאשרוה מלכות ופלגשים ויהללוה: מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימתנית כנדגלות: אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל לראות הפרחה הגפן הנצו הרמונים: לא ידעתי נפשי שמתני מרכבות עמי נדיב: שובי שובי השולמית שובי שובי ונחזה בך מה תחזו בשולמית כמחלת המחנים:

מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב חמוקי ירכיך כחלאים מעשה ידי אמן: שרך אגן הסהר אל יחסר המזג בטנך ערמת חטים סוגה בשושנים: שני שדיך כשני עפרים תאומי צבי: צוארך כמגדל השן עיניך כברכות בחשבון אשר בשער בת רבים אפך כמגדל הלבנון צופה פני דמשק: ראשך עליך כהכרמל ודלת ראשך כארגמן מלך אסור ברהטים: מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים: זאת קומתך דמתה לתמר ושדיך לאשכלות: אמרתי אעלה בתמר אחזה בסנסניו ויהיו נא שדיך כאשכלות הגפן וריח אפך כתפוחים: וחכך כיין הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים: אני לדודי ועלי תשוקתו: לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים: נשכימה לכרמים נראה אם פרחה הגפן פתח הסמדר הנצו הרמונים שם אתן את דודי לך: הדודאים נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך: מי יתנך לי אח יונק שדי אמי אמצאך בחוץ אשקך גם לא יבזוני: אנהגך אביאך אל בית אמי תלמדני אשקך מיין הרקח מעסיס רמוני: שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני: השבעתי אתכם בנות ירושלם מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ: מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת על דודה תחת התפוח עוררתיך שם חבלה אמך שם חבלה יולדתך: שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך כי עזה כמות אהבה קשה כשאול רשפיה רשפי אש שלהבתיה: מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוז לו: אחות לנו קטנה ושדים אין לה מה נעשה לאחותנו ביום שידבר בה: אם חומה היא נבנה עליה טירת כסף ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז: אני חומה ושדי כמגדלות אז הייתי בעיניו כמוצאת שלום: כרם היה לשלמה בבעל המון נתן את הכרם לנטרים איש יביא בפריו אלף כסף: כרמי שלי לפני אלף לך שלמה ומאתים לנוטרים את פריו: יושבת הגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני: ברח דודי ודמה לך לצבי או לעפר האילים על הרי בשמים:

אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה: פשטתי את כתנתי איכה אלבשנה רחצתי את רגלי איכה אטנפם: דודי שלח ידו מן החר ומעי המו עליו: קמתי אני לפתח לדודי ויריו נטפו מור ואצבעותי מור עבר על כפות המנעול: פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר נפשי יצאה בדברו בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני: מצאוני השמרים הסובבים בעיר הכוני פצעוני נשאו את רדידי מעלי שמרי החומות: השבעתי אתכם בנות ירושלם אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני: מה דודך מדוד היפה בנשים מה דודך מדוד כן השבעתנו: דודי צח ואדום דגול מרבבה: ראשו כתם פז קוצותיו תלתלים שחרות כעורב: עיניו כיונים על אפיקי מים רחצות בחלב יושבות על מלאת: לחייו כערוגת הבשם מגדלות מרקחים שפתותיו שושנים נטפות מור עבר: ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש מעיו עשת שן מעולפת ספירים: שוקיו עמודי שש מיוסדים על אדני פז מראהו כלבנון בחור כארזים: חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם: אנה הלך דודך היפה בנשים אנה פנה דודך ונבקשנו עמך: דודי ירד לגנו לערוגות הבשם לרעות בגנים ולקבץ שושנים: אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים: יפה את רעיתי כתרצה נאוה כירושלם אימתנית כנדגלות: הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבוני שערך כעדר העזים שגלשו מגלעד: שניך כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות ושכלה אין בהם: כפלח הרמון רקתך מבעד לצמתך: ששים המה מלכות ושמונים פלגשים ועלמות אין מספר: אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה ראוה בנות ויאשרוה מלכות ופלגשים ויהללוה: מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימתנית כנדגלות: אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל לראות הפרחה הגפן הנצו הרמונים: לא ידעתי נפשי שמתני מרכבות עמי נדיב: שובי שובי השולמית שובי שובי ונחזה בך מה תחזו בשולמית כמחלת המחנים:

מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב חמוקי ירכיך כחלאים מעשה ידי אמן: שרך אגן הסהר אל יחסר המזג בטנך ערמת חטים סוגה בשושנים: שני שדיך כשני עפרים תאומי צבי: צוארך כמגדל השן עיניך כברכות בחשבון אשר בשער בת רבים אפך כמגדל הלבנון צופה פני דמשק: ראשך עליך כהכרמל ודלת ראשך כארגמן מלך אסור ברהטים: מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים: זאת קומתך דמתה לתמר ושדיך לאשכלות: אמרתי אעלה בתמר אחזה בסנסניו ויהיו נא שדיך כאשכלות הגפן וריח אפך כתפוחים: וחכך כיין ה

ליקוטי מורח"ן עה

להטעים וחיים שוחלים עליהם וחיים מקטרגים עליהם מחמת שהם גוזים וחיים מפורסמים כך אפי' מי שהוא מפורסם כשיש עליו מחלוקת הוא תועלת לזה כי המחלוקת מכסה עליו ועי"ז יכול להמשיך שפע להטעים ולא ימהו ויקטרגו עליו וזה המכסה שמים נעבים שמים הוא בחי' הנדיק ע"ש חם ומים היינו להבה וירחה וע"ש נקרא הנדיק שמים וזה המכסה שמים נעבים מלבון עניות וגשמיות שמכסה את הנדיק בעוניות וקשיות שמקשין וחולקין עליו וע"י כמו המחלוקת והקשיות הללו המכין להרך מטר כי עי"ז יוכל להמשיך שפע בלי קטרוג כנ"ל וזה טופה רשע לנדיק כו' שהרשע שחולק על הנדיק הוא רק טופה היינו נפוי וכמוי על הנדיק כדי שיוכל להמשיך שפע כנ"ל לך ומנקש להמיתו שהרשע מנקש לעקור ולהמית ח"ו את הנדיק ה' לא יעזבנו בידו:

ואכלתם לכול ושבוע והללתם את שם אלקיכם וכו' כי מי שיש בו תאוות אכילה יכול להיות לו שם טופת ומי שהוא מסוקע בתאוות אכילה מיום שהוא עקרן וכן אפי' היש נדיק שבור יצא מהתאוה ונפל ממדרגתו ונפל לתאוות אכילה מיתן שיש שקר בפיו וכן תורה ג"כ שים דין עליו למעלה וגם הוא מימן עניות והעניין דהנה כתיב ואכלת ושבעת וברכת ולכאורה מאי טעמא ס"ה להכול ולשבוע למלאות נפשו ואח"כ לברך את ה' אך בחמת תמרו"ל

כתיב אשר לא יחסר בם וכתיב ישא ה' פניו אליך וכו' וכי לא יחסר בהם כו' אחרי תמרתי ואכלת ושבעת וברכת והנה מדקדקין על עצמו מכזית ועד כביצה ואמנם רמז נפלא הם ישראל מדקדקין לבלי לאכול הרבה רק מכזית ועד כביצה אך הם בבחי' ישא ה' פניו ואז יש בשלימות פנים אך להיפך ח"ו מכלל הן כו' כי כאשר הם מסוקעים בתאוות אכילה אז הסתרת פנים ח"ו ואמו והסתרתי פני והיו להכל כלומר אם הם מסוקעים בתאוות אכילה אזי והסתרתי פני ח"ו והנה בשלימות פנים הוא בחי' אמת כמבואר בכוונות על י"ג מדות תיקון אמת הוא הסרת פנים ואמנם שמענו כי המסוקע בהכילה הוא רחוק מאמת כי הוא בהסתרת פנים שהוא מדת אמת כנ"ל והנה כל העולם כולו ניתן משפ' של ח"י כידוע וח"י בעגמו מקבל השפע מן אמת שהוא מדת יעקב כנאמר תתן אמת ליעקב והוא מדת תפארת שהוא בלולת הגוונין והוא בחי' שמים אם ומים שהוא ג"כ בלולת הגוונין וזה מרומז בתורה ארץ אכלת יושביה דקשה הן אמת שהמרגלים הוציאו שקר מפיהם אך איך נכתב שקר בתורה שהיא אמת והכוונה שבדברים הללו נרמז בהם דבר אמת ויש לרמז הנ"ל ארץ אכלת בלומר שאכילתה והשפעתה הוא מבחי' יושביה שהוא בחי' ויעקב יעקב שהוא מדת אמת כנ"ל והוא ג"כ בחי' תפילין שנקראים פאר שהוא מדת יעקב:

וע"כ נקרית ח"י חילה שלוחה הוא אמר ספר כשדרז"ל כלומר ח"י היא חילה שלוחה

לנשל

ליקוטי מורן

לבשל פירושי והשפעתה הוא ממדת חמת שהוא
תפלרת בחי' תפילין וסיימו הנותן למרי ספר
כי ספר הוא לשון פאר שהוא תפילין ויש
לרמז נפתלי היא לוחיות תפילין וע"ז ים
לרוץ ג"כ רחה חיים עם השם כי חס"ה
ר"ת הנותן למרי ספר והיינו רחה חיים
כי תפילין נקרלין חיים כמאמרז"ל ה' עליהם
יחי' דדרשו על תפילין כי בתפילין נאמר
ודלו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך
וכו' והיינו רחה חיים שהוא תפילין עם השם
ר"ת הנותן למרי ספר שהוא ג"כ תפילין כנ"ל
והוא לרץ השר לא במסכתות תאכל בה
לחם כלומר ארץ שהיא בחי' חמת והוא
בבחי' הלרת פנים ולינו בוחר בתפוקים וע"כ
לא במסכתות מחמת דלות ועניות תאכל בה לחם
ולא שאר מעדנים רק מחמת שהוא בבחי' חמת
והוא מופלא מתאוות לכילה ולינו בוחר רק
בלחם לאכול וע"כ נקרלת ארץ ישראל ארץ
החייס כי השפעתה ממדת יעקב שנאמר עליו
יעק' לבינו לא מת והוא ג"כ בחי' תפילין שנקרלו'
חיים והנה לפי מה שאמרנו כי התוחז במדת
חמת חזי פרנסתו ברווח כי ההשפעה ממדת
חמת כנ"ל וזה רמז קוסטא קלי כי רז"ל דרשו
על פסוק ואת כל היקוס וכו' זה תמונו של
אדם שמעמידו כו' וזהו קוסטא התוחז במדת
חמת חזי קלי זה תמונו שמעמידו על רגלין
ופרנסתו ברווח אך שקר"א קלי כי הוא בהסתר'
פנים שהי' בחי' חמת וע"כ על כל ארה שלא תבוא
גוזרין תענית כי מאחר שישראל נתונין בצרה
הם בבחי' הסתרת פנים וע"כ גוזרין
תענית לשבור תאוות לכילה וחזי יהיו
הלרת פנים כנ"ל וכי לא חסה פנים שהן
מדקדקין וכו' ב ובזה תבין

מורן

נפלאות בדברי רז"ל שדרשו על פסוק והיו
היד תלוחים זה התולה תפילין
ויד חמר זה הקושה נון הפלטר
זהו שאמרנו כי הלו והלו דברי
הלקים היים ושניהם דבר אחד כי
מאחר שהוא תולה תפילין ופוגם
בתפילין שהוא מדת חמת חזי הוא
בהסתרת פנים ומתמעט השפע שלו
ומחוזתיו מטתמטין ונריך לקנות נון
הפלטר וע"כ כתיב על ארץ ישראל תמיד
עיני ה' אלקיך בה כי דומה שקריס
לא יכון לנגד עיני אך ארץ ישראל שהיא
מדת חמת תמיד עיניו וכו' : והנה כשהנדיק
אוכל לשובע נפשו ולא מחמת תאוה הגשמיות אז
הוא בבחי' נשיאות פנים וניזון ממדת חמת וכאן
נבח אכילה עז עומד להודות ולהלל לה' אזי
יונאין ממנו דיבורי חמת שהם בחי' יעקב
מדת תפארת שהיא כללות הגוונין והוא בחי'
שתים אם ומים וג"כ בחי' ארץ ישראל שהשפעתה
ג"כ ממדת יעקב כנ"ל וע"כ בכה זה נעשה
שותף להקב"ה לברוא שמים והארץ שהם
בבחי' חמת בדוגריו הקדושים
שנבעים ויונאים ממנו ג"כ בבחי' חמת
כנ"ל וזהו שאמרנו למעלה כי ס"י היא
לילה שלוחה והיינו הנותן למרי ספר
כי הניזון מבחי' ס"י שהיא לילה
שלוחה שהיא בחי' חמת אזי הנותן
למרי ספר כלומר שותות מעלמה
ונכחה למרי ספר לשון תפארת
שהם למרי חמת וע"כ יוכל לבנות
שמים וארץ שהם ג"כ ממדת חמת
כנ"ל ועליו נאמר ולאמר לציון עמי

אחה ת"ח עמי חלח עמי מה חנח עבדי שמיח וחדעח בחלולי לק לחם כו' בחלולה כנ"ל כי בדברי' החמיחיים יוכל לברוח שמים וחרן (וזה ולחמר לציון הייחו ע"י חמרי לחם שהוח בחי' חמרי ציון חמרי ח"י שהוח בחי' חחח עי"ז עמי לחם ת"ח עמי כולי כנ"ל) : וכיון שיכול לברוח שמים וחרן חדשים יוכל לעשות חופחים בשמים ובחרן כי ידוע שהסי"ח מהפיב עולמו ע"י דרך הטבע והטבע הוח על פי המשכת הגלגלים כידוע וכיון שהנדיק יכול לבדוח שמים חדשים חז הוח משמה כל הגלגלים ונעשה טבע חדש והעיון פלח ודוק : וזה חכלחם חכול ושבוע כלומר מה שחכלו כן מעט וחן הדבה חשבעו ולח חהיו משוקעים בחלוות לכילה · חז חהיו בבחינות נשיחות פחים ומזונין חמידת לחח ובכח לכילה זו והללחם לח ה' לחקיכם כנ"ל חז חהיו שוחפין להקדוש ברוך הוח לבדוח שמים וחרן וזהו חשר עשה עמכם דהיינו חל חקדי עמי חלח עמי מה חנח כו' וכיון שחוכלו לברוח שמים וחרן חז להפליח שחוכלו לעשות נפלחות ומופחים בשמים ובחרן והיינו דמיים ולח יבושו וכו' כי בחי' הבושה הוח גם כן כללות הגוונין כי לחיל חזרח ולחי סומקח ופניו משחנה לכחה גוונין והוח חדח חפחרח מחדח הנפולין : ומה מחקו דברי ר"ל לפ"ז כיון שנמרך לבריות פניו משחנה לכרוס במשחנה לכחה גוונין כי כיון שנמרך לבריות והיינו חפני שפגם נשמח חחח והוח נפסידח פנים שהוח

מדח חחח כללות הגוונין כנ"ל ועל כן פניו משחנין לכרוס לכעוס גוונין שהוח גם כן מדח חפחרח מחדח הנפולין כי לח זה לעומח זה כו' ולפירוש זה המקרח מדבר במין הומר וחכלחם לחכול ושבוע בבחינות לחח כנ"ל וחז חוכלו לעשו' נפלחות לחמר עשה עמכם להפליח כנ"ל חז ולח יבושו עמי לעולם כי מלחר שלחם בחי' לחח כללות הגוונין לחיכם צריכים להחגבים שהיו כללות הגוונין במדות הנפולין ע"כ ולח יבושו עמי לעולם : וזהו ונחני עשב בשדך לבהמחך וחכלח ושבעח כמבואר בעיר עשב הוח ע"ב שי"ן הלח רלשין ג' לחבות שהיו כללות הגוונין והייע בשדך לבהמחך שחשדד בנשמות שלך וחכלח ושבעח לחכול ולשבוע רק להשחפק במועט חז ונחני עשב : ענין הכלח כף לל קף נשח החפלה כחוב בפע"ח של"ן הייחי ויפרפרני של"ן בני' ג' הוויות וג' הלקים ור"ח של ויסס לך שלוס גי' של"ן דהיינו שג' פעמים הוי' מחחיק ג' הלקים כי ים ג' ידיים יד הגדולה ויד החזקה ויד הרמה והן יד ימין הוח יד הגדולה יד השמחל יד החזקה וע"י חבוקח הידים נעשה יד הרמה וע"כ כשמכה קף לל קף ומחבר הידיים בחפלה נמחקין הדינין כי יד הוח בחי' הוי' יוד לוחיות וד' לוחיות וע"י ג' הידים שהוח ג' הוויח נמחקין הג' הלקים שהם הדינין היוצחין מהגרון שהוח בני' ג' הלקים :

ונהוא סגולה לזכרון כמ"ש נפשי בכפי חמיד נפשי היינו בחי חפלה כמ"ש נפשי יגלח נדברו בכפי חמיד היינו בשמכה קף על קף

בשעת התפלה · עי"ז ותורתך לא שכחתי כי השכחה הוא מוחין דקטנות בחי' הלקיס וכשמיתתי' הדינים כנ"ל אזי הוא במוחין דגדלות ואין לו שכחה וע"כ ותורתך לא שכחתי ר"ת של"ו דהיינו ע"י שממתיק ג' הלקיס בג' הוויות כנ"ל אין לו שכחה וזה דייקא בשעת התפלה כי אז יודע הס הוא במוחין דקטנות אז דגדלות כי הדיבור הוא התגלות המוחין כמ"ש נפיו דעת ותבונה :

ויעמוד העם מרחוק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים · כי מי שהוא הולך בגשמיות כל ימיו ואחר כך נתלבב ורואה לילך בדרכי הש"י אזי מדת הדין מקטרג עליו ואינו מניח לותו לילך בדרכי הש"י יתברך ומזמין לו מניעה והש"י חפץ חסד הוא ומסתיר ח"ע כביכול בהמניעה הזאת ומי שהוא בר דעת הוא מסתכל בהמניעה ומוצא שם הבורח ב"ה כמו דקיימא ברוסלמי אשר יאמר לך אדם היכן אלקיך תאמר לו בכרך גדול שבארם שנאמר אלי קורא משעיר ומי שאינו בר דעת כשרואה המניעה חוזר תיכף לאחוריו ומניעה הוא בחי' ענן וערפל כי ענן וערפל פרש"י חשך חשך הוא תלשון מניעה כמ"ש ולא נקרב וז"פ הפכוך ויעמוד העם מרחוק כי כשרואין הערפל היינו המניעה כנ"ל עומדין מרחוק ומשה שהוא בחינות דעת כל ישראל נגש אל הערפל אשר שם האלקים היינו על המניעה שבה נמתר הש"י :

הנותן נראה ניצול מעצירות כי כל המרח' על הבריות מרחמין עליו מן השמים וכל מי שאין בו דעה לחוס לרחם עליו וכיון שמרחמין עליו בהכרח נותנין לו דעת וזהו ניצול מלבוא לידי עבירה כי אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות אחר כדים לו דיע' ניצול מעבירות הכי"ל :

על אשר מעלתם בי וכו' במי מריבת קדש מדב' צין וכו' אשר זה בחי' ויצר יצירה לטוב יצירה לבים יצירה לשכר יצירה לעונש בחינות דין ורחמים וזה בחינות בינה שם נוצר הולד כמ"ש כי הס לבינה תקר' ושם שני בחינות חסד ודין כי משם דינין מתערין והיא בחינה מוכה כנ"ל תמוככני בבטן אמי והיא בחי' כח התפלה מה שמתפללין בכח כל עמעוקי תאמרנה וכו' והיא בחי' מוכה כמ"ש בגידים ועצמות תמוכ כמי כי כח שאדם מכניס בתיבות הש כח לחתון דעובדא דברכות שבהם נברח העולם מקבלין כח מכח לחתון אלו והדיבורים שאדם מדבר בכח הם עצמו הדיבורים של הקב"ה וזה בחינות והאיש דברי בפיך כי הם עצמם דבר ה' והם כח מעשיו והתאמרות שבהם נברח העולם הם בחי' חסד כמ"ש כי לעולם חסד יבנה והחסד היא בחי' מוכה בחי' היזק וזה בחי' והאיש דברי בפיך לאו ובגלל ידי כמיתיך שהיא בחי' מוכה שהיא בחי' על יד חיבוק יד ימין · אבל הדיבורים שאינם דיבורים קדושים לאו גורם שיתעורר מוכ' עכו"ם כמ"ש אשר פיהם דיבר שוא וימינם ימין שקר שהוא חיבוק דחט"ח וז"פ תנפנם במוכה מריב לשונות כי כשלשונות של עכו"ם גוברים ח"ו אחי השכינה היא ריב עם קב"ה כמ"ש בתקונים שמעו הריס ריב דאיהי ריב על נהמא בגלותא כי בח"י אימי רבי שנהפך לתתון ריב ומעשה רבי ועיקר ח"י על ידי כח מעשיו כמ"ש כי

ליקוטי מוהר"ן עו

מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים
לבל כשכח חס חיינו בחינות סוכה
נפגם לזי גוברים לו"ה גובר ימין
שקר וגעשה מרכי היב לזי ליהי ריב על
בהמה שגלו משלחן לכיהם ומחרפם ינאו
ובשביל זה סוכה היינו בחינות תפלה בכח
היה מגולה לבנים ובשביל זה תיקף לחר
סוכות שמיני עצרת שהוקבה עוברת
וקולטת העיפה שלה תפיל וזה בחינות
תסוככני בצפן לחי היינו בחינות סוכה
נעשה בחינות עיבור ובשביל זה ותתפלל
חנה על ה' על דייקא שהיה בחי' סוכה
גם ק"י מגולה לבנים כשחז"ל לן לך
מלרלך וגם תזכה לבניס כי נחלת ה' בניס
וזה מחמת שכר פרי הבטן שכר
סוכה בחינות תסוככני בצפן לחי כי עיקר
ק"י הוא על ידי כח מעשיו כמ"ש כח מעשיו
וכו' לתת להם נחלת וכו' וכח הזה היה
בחינת סוכה כל עמותי תלמרנה בחינות
בגידים ועצמות תסוככני בחינות וגשים
דברי בפיך ובצל ידי כסיתיך : וזה
בחינות היגיד לך לדם מה טוב ומה
ה' דורש ממך כי גם עשות משפט זה
הדין בחינות שמלו תחת לרגלו ולהבת
חסד זה בחינות חסדים הפנימים והצנע
לכת זה בחינות מקיפים בחינות סוכה
כי דפנות הסוכה הם שתיים
כהלכתן שהם נצח והוד ושליטת
לפילו טפח שהוא בחינות יסוד וזה בחינות
והצנע לכת והצנע זה בחינות יסוד מגלה
טפח ומכסה טפח ולכת זה בחינות נצח והוד
עם ה' לקיך זה בחינות לרץ ישרלל כי כל
הדר בלרץ ישרלל דומה כמי שיש לו לקי

כי לרץ ישרלל נעשה מכח מעשיו כנ"ל :
ולעתיד לבא שיתנכו לו"ה ע"י מצות
סוכה לז נתקיים לז להפוך לל כל העמים
ש'פ' ברורה ש'פ' ר"ת של שכר
פרי הבטן היינו בחינות סוכה כנ"ל :
גם לז נתהפך ריב לשונות ולא יהיו בחי' ריב
כנ"ל ויהיה שפה לרת לעבדו שכם לחד ולז
יתגבר לחת כמ"ש שפת לחת תכון לעד היינו
לפי' עכו"יהזרו לעבדו שכם לחד וזה לם תיטיב
שלת ר"ת שפת לחת תכון ולם לא תיטיב לפתח
חטולת רובן ר"ת רה"ל למפרע בחזרת לנפין
בחינות ריב שהוא ריב בגלותא דמתגברין לומין
דעלמא ריב לשונות לשר פיהם דיבר שוא וכו'
וזה פי' בחי מריבת זה בחי' מי החסדים בחי'
סוכה שמלת מריב לשונות כמ"ש תלפטם בסוכה
מריב לשונות כנ"ל קדם תרגומו רקם לשון ריקם
וצייר בחי' נירי כנ"ל שממנו יצירת הולד מדבר
צין לשון ציני הר הברזל לשון תמריס לשון תמורה
וחילוף פי' כי הקב"ה צוה להם שידברו לל השלוג
כדי שילמדו ישרלל קל והומר על שכר ושוחס
כפר"שי והם בהדיבור גרמו ח"ו
התגברות של הריב לשונות וגרמו התגברות
ימין שקר כמ"ש לשר פיהם דיבר שוא
וכו' וזה פי' צין לשון תמור' תמורת
קודם תמורת נירי תמורת סוכה דקדוש'
נעשה סוכה בקליפה ח"ו ובשביל זה עומדים כי
מנגד תרלה ושמה לל חנוח כי ק"י הוא
מכח מעשיו כנ"ל : מחאת כף בשעת התפלה
זה בחינות בחינת המטה בין לפון לדרום כי
מטה היינו בחינות זווג בחינות תפלה ולפון
ודרום זה בחינות ידיים וזה שהתפלל
לבה בימין שיהא תפלתו סמוך למטתו
שיע שלא יהיש הפסק בין התפלה לזווג :

ליקוטי מוהרן

גם ע"י מחלת כף מתקיים הדיבים כי יש ג' הוויות שהם נחי' ג' ידים יד הגדולה יד החזקה יד הרמה ויד ימין זה יד הגדולה ויד שמאל זה יד החזקה ובשעת הכאה שמתחברים יחד זה נחי' יד רמה והדיבורים היוצאים הם יוצאים מהגרון ג"י ב' פעמים הלקיים והם נמתקים ע"י ג' הוויות ו"פ נפשי נכפי תמיד וכו' נפש זה נחי' דיבור כמ"ש נפשי יצאה בדברו היינו נחי' תפלה כמ"ש מורך נפשו בחפו נכפי היינו בחינות מחלת הכף עי"ז ותורתך לתי שכחתי ר"ת שכ"ו גימטריא ג' הוויות וג' הלקיים היינו התקת הדיבים גם עיקר השכחה היא ממוחין דקטנות מבחינות הלקיים וכשמתיק את הלקיים בכפיו עי"ז ותורתך לתי שכחתי . וזה פי' כי בי חסק ולפלטהו כי בי גי' מ"ב היינו ג"פ יד גימטרי' מ"ב שנתגלה החסק שבלב בידים וזה בחינות מחלת כפים עי"ז ולפלטהו נחי' התקת הדיבים . גם ע"י מחלת כף מבטל המחלוקת כי כל המחלוקת מגיעים מבחי' קרח על לחדן שהם נחי' שמאלה וימינה וע"י מחלת כף נכללים שמאל בימין וימין בשמאל ונעשים לחדות ו"פ הלחינו בדקיו תבל רחתה תבל זה בחינות מחלת כפים כי ימין זה ע"ב ושמאל זה רי"ו וע"י שנכללים זה בזה נעשה שני פעמים רי"ו גי' תבל כי גם ע"ב שהוא ימין ים נו שלם פעמים ע"ב גי' רי"ו ושלשה פעמים ע"ב זה נחי' כהן גדול וכהן הדיוט ומגן הכהן וע"י שמתרחה תבל היינו מחלת הכפים עי"ז הלחינו בדקיו נתתקן מחלוקת הגקרח בדק כמ"ש וילך כברק מיני וחן לשון מחלוקת כמ"ש וישמעהו בעלי קולים ותרגומו בעלי פלגותה : וזה פי' כל העמים הקעו כף לשון התנגדות כי שני פעמים ע"ב רי"ו

מוהרן

נ' תקעו : **העניין** שקשה ליהן שמואלי שבת כי שמואלי שבת מתחיל התגלות הליהו כמ"ש חז"ל בעירובין שלין הליהו בא בשבת ולא בע"ש ובמ"ש יוכל לבא ועי"כ תחז מתחיל התגלות הליהו ואחרי"ל לין הליהו בא הלא לרחק התקורבין בזרוע ולקרב המרוחקין בזרוע והיינו לרחק השקר ולקרב האמת וכמשחרי"ל דשאל הלי נוינה כתיב שפת אמת תכון כו' ע"ש ולאשר יבא הליהו והיינו יושע יהודה וישראל לחי יקויים שפת אמת תכון וירחק התקורבין בזרוע עד עכשיו שהוא בשקר ויקרב המרוחקין בזרוע שהם בחינות אמת וזה לרחק התקורבין ולקרב המרוחקין היינו לרחק השקר ולקרב האמת כי שקר מקדמין מילין ואמת מרחקין תילי' והנה הליהו יבא לרחק השקר שהוא מבחי' המים הנקראין תורה והנהם הביאה מיתה לעולם והשינה הוא ח' משפים בניתה וכיון שבמ"ש מתחיל התגלות הליהו מדהה השקר שהיה המים לכן קשה ליהן כי חז"ל עשרה קבין שינה ירדה לעולם חשעה נטלו עבדים ועבד הוא בחינות כנען עבד עבדים והוא לחדו נחי' המים וכיון שבמ"ש התגלות הליהו ומדהה בחינות אמת המים שהוא בחינות כנען עבד עבדים מדהה השינה שירדה לעבדים וע"כ הליהו בנמ' ב"ן סיפך בחינות עבד עניו להור כי הם חין דעת הבדלה תנין נמצא שבמ"ש שים הבדלה הוא בבחינות דעת כי הם חין דעת כו' והם כן קשה ליהן כי השינה הוא מבחלקות הדעה :

בסלומד

לימוטי

כשלומר חיזה דבר טוב לפרש הדבר בלשון
לשבח ממנין (והוא כונה להעולם) והענין כי
כל נדיק הדור הוא בחי' משה שהוא בחינת
משיח כמ"ש עד כי יבוא שילה הייגו משיח
ושילה בגי' משה וע"כ קראו החכמים לחד
לחבירו משה שפיר קאמרת וכשמחדש דבר בתורה
כדברים שם בגמ' משה משיח כמ"ש בזוהר
ורוה חלקים דא רוחא דמשיח מרחפת על פני
המים היינו בתורה וזהו שאמרנו כי החדושי
תורה שמחדש שם בעלמא בגמ' משיח כי שם
רוחו מרחפת ושינו רוח פיו רוח מתללא ואמרו
חז"ל כי משיח סביל מרעין עבור כל ישראל כמ"ש
והוא מחולל מפשעינו בכן כל נדיק הדור הוא ג"כ
סובל יסורין בשביל כלל ישראל להקל מעליהם
כי הוא בגמ' משיח וכתוב בזוהר
והוא מחולל מפשעינו דאיתעביד חול
בגינייהו והוא דסביל מרעין והייגו מה
שאמרנו לפרש הדבר בלשון שמצין כי
על ידי זה נעשה בגמ' חול כי כשמפרש
בלשונו הוא דרך חול לערך גודל קדושת
הדברים בנקודין כפי מה שינלו מפי
הנדיק בגמ' תרומים ועל ידי זה הוא מחולל
דאיתעביד חול ובחינות זו סביל מרעין
לכפר על ישראל לך כל זה הוא מפשעינו
דייקא כי מחמת פשעינו אין לאו משיגין
הדברים רק בדרך חול כנ"ל והוא סביל
מרעין לך לגבי לגלוי הרמים אינם
צריכים לזה כי הם משיגים הדברים
כמות שהם כמו שינלו מהנדיק:

הנבנם לנקר את החולה בשבת לומר יכולה
היא שתרחם כי כשהדם צריך לרחמים
הש"י שולח לו רחמנות שהוא ירחם
על אחר ועל ידי זה מרחמין עליו כמשהרז"ל

מודרין עז

כל המרחם על הבריות מרחמין עליו
וכתיב שכתב ונתן לך רחמים ורחמך
ומדת הרחמנות תלוי בדעת מי שים לו
דעה ים לו רחמנות כי כעם שהיא
היפך הרחמנות הוא ממחת כחילות כמ"ש
כעם בחיק כחילים ינוח וע"כ אמרו"ל כל
מי שאין בו דעה אסור לרחם עליו כי
אם אין בו דעה אין בו רחמנות כי
כעם בחיק כחילים ינוח ואם כן אסור לרחם
עליו כי כל המרחם מרחמין עליו כנ"ל
אבל אם אין בו רחמנות אסור לרחם
עליו ממנה זה החולה שצריך לרחמים
צריך שיהיה לו רחמים על אחרים וזה
תלוי בדעת כנ"ל ושבת היא בחינות דעת
כי כל ימות החול כתיב שבו העם ולקטו
בשבתא כתו שכתוב בזוהר אבל בשבת נמשך
הדעת לכל אחד וזה שאומרין המבקרים
להחולה יכולה היא שתרחם היינו שהשבת
שהוא בחינות דעת יכולה שתרחם לשון נוכח
היינו שתרחם אתה שיהיו לך רחמים על
אחרים על ידי הדעת שיש לך מבחינות שבת
וכיון שיהיה לך רחמים בודאי ירחמו עליך
מן השמים כי כל המרחם וכו': **הענין** מה
שצריכין לנסוע להנדיק ולא די בספרי מוסר
מפורש בתורה: ויאמר ה' אל משה כתב
את זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי אף
שאמר לו לכתוב בספר אם כן יהיה די בזה
על כל זה ושים באזני יהושע שידבר עמו פה
אל פה כי העיקר הוא שישמעין מפה הנדיק
וכמ"ש במדרש ועתה שמע ישראל אל החוקים
וכו' משל למלך שנתן שני כתרים לבנו ואחד הת'
ולא נשאר לו כי אם כתר ת' אמר לו המלך עתה
הוי זהיר בכתרך זה שנשאר לך מאחי שכבר אבדתי
אחד וכו' עיין שם פי

ישראל היו להם שני כתרים נעשה ונשמע ומחטא
עשיית העגל לאבדו כתר אחד שהוא נעשה ולא
נשאר להם כי אם נשמע וע"כ מזהיר הקב"ה את
ישראל ועתה שמע ישראל ס תורה עתה לשמור
עב"פ את כתר השמע שנשאר לך וע"כ כשלומד
מתוך הספר שהוא בחי' עשיין שהוא בחי' נעשה
אין בזה בח כל כך לעורר אותו כי ישראל
אבדו את הנעשה אבל כשמוציא מפה הלדיק הוא
בחי' נשמע שזה הכתר נשאר להם לישראל כו' :
את אמרתי הנה בראתי במגלת ספר כתוב עלי
לעשות רצונך וכו' כשאדם רואה ולומד
בספר ובכל מקום שהוא רואה ולומד מוצא
את עצמו היום שלוקח לעצמו מוסר ורואה
פרישותו ושפלותו בכל מקום בהיותו בספר
שהוא בא ומעיין שם זה סימן שאתה לעשו'
רצונו יתברך וזה לא אמרתי הנה בראתי
במגלת ספר כתוב עלי זה סימן
לעשות רצונך אלקי חפצתי כנ"ל :
ידוע למחקרים שמדת הגאוה היא סובלת
האמת כי אף אם ירצה לעיניים דבר
אמת ידחה אותו מאמת בגאוה וזה מצורר
מאד אך לא כמדת בשר ודם מדת הקב"ה
כי הקב"ה אף בגאוה הוא אמת והיינו משקר
ח"ו כמ"ש וגם בגאי ישראל לא ישקר :
העיקר והיסוד שבכל תלוי בו לקשר
עצמו להצדיק שבדור ולקבל דבריו על כל
אשר יאמר כי הוא זה דבר קטן ודבר גדול
ולבלי לנטות ח"ו מדבריו ימין ושמאל
וכו' ולהשליך מאחרו כל החכמות ולשלך דעתו
כאילו אין לו שום שכל בעולמי אשר
יקבל מהצדיק והרב שבדור וכל זמן שנשאר
באילו שום שכל עצמו אינו בשלימות ואינו
מתקשר להצדיק וישראל בעת קבלת

מוהר"ן

התורה היו להם חכמות גדולות כי
היו עובדים כו"ס שביניהם שהיו
בחכמות וחקירות בידוע ולולי שהיו
משליכין מעצמם החכמות לא היו מקבלים
התורה כי היו יכולים לכפור בכל אף
המופתים העוראים כי גם עתה
נמצאים ב"ה שכופרים בה' אך עם קדוש
רחו מחמת והשליכו החכמות והאמינו
בה' ובמשה עבדו ועל ידי זה קבלו
התורה והיינו שתרגום אונקלוס עם כל
ולא הכם עמת דקבילו אוריתא ולא
תכינו כי קבלת התורה היו ע"י ולא הכינו
היינו ע"י שהשליכו מאחרם כל החכמות כנ"ל
וזה נכ"ל ר"ת ל"ב מזיבות שהיו
בכללות התורה והיו החכמה החיצוניות
אשר הגלה כל החכמות בטלים
והיינו בכל שהיו בחי' התורה הקדושה
גובלות החכמה העליונה והעיקר
העבודה להיות חס ושלום ירא אלקים ומרע
בלי שום חכמות ושלמה המע"ה אחר שכתוב בו
ויהכם מבל האדם אמר ולא בינת האדם לי וכן
אחר אמף בהמות היתי עמך וכן
כתוב אין חכמה ואין עצה וכו' לנגד ה'
אין מזמור לתנא שנתו למי שמנחין
אותו ואמת כי כשנדבר לפני הקב"ה ומפרש
שיהיו בטענות ובקשות רוצה לנגח את הקב"ה
בכיכול וסס"י ים לו תעמג מזה
ע"כ שולח לו דיבורים שיוכל לנגח אותו
וכיכול כדי לקבל התעמג כי בלא זה
בודאי לא היה אפשר לב"ן לנגח את
הקב"ה אך הסי"ת בעצמו שולח ומזמין לו
דיבורי' וטענות לנגח אותו כנ"ל :

לשמש שם לאבל בחס ׳ והוא כחתן יצא

ליקוטי מוהר"ן עח

מחופתו וכו' מי קודם הבריאה היה לור הקב"ה הין סוף ורצה הקב"ה שיתגלה מלכותו והין מלך בלא עם ושוכך לברוא בני אדם שיקבלו עול מלכותו והתגלות מלכותו ח"ו לחשיב אלא על ידי המידות שע"י המידות משיגין אלקותו ויודעין שיש אדון מושל ומנהיג: ונמצא אתה האור הין סוף לגודלו ועצמו אלא פנוי ובתוך החלל הפנוי ברא העולמות וכן הן מדותיו והלב הוא הצייר של המדות היינו החכמה שבלב כמ"ש ובלב כל חכם לב וכו' ועיקר היצירה היתה בהכמה כמ"ש כולם בחכמה עשית נמצה שהלב הוא בחינת כמ"ש צור לבבי ואית יצירה לעיב ולבים כמ"ש חז"ל ויצר בשני יודין וכו' והם שני יצרין יצר טוב ויצר הרע היינו מהשבות טוב, הם יצר טוב ומהשבות רעות הם יצר הרע כי עיקר היצרין הם המהשבות והחכמות שבלב כמ"ש כי יצר מהשבות לבו וכו' וכשהלב חושב מהשבות רעות הוא מטמא את החלל של הבריאה, שהם התגלות המדות כי הלב הוא צור העולמים היינו צור המדות כי לפי צור להבינות הלב של איש הישראלי ח"ו להתגלות המדות כי צור להבינות הוא עד היין סוף היינו היין סוף ואין תכלית לתשוקתו וצריך לצמצם ההתלהבות כדי שיתאר בלב הלב כמ"ש ולבי הלל בקרבי וע"י הצמצום של ההתלהבות יוכל לבוא להתגלות מהמדות היינו לעבוד את הש"י בהדרגה ותמדה ומהשבות טובות שבלב הן יצרין טובין שע"י מתגלין פעולות ומדות טובות והיינו יצירה לטוב וכשחושב מהשבות רעות הוא מטמא הלב בחי' עזלת לב ומקלקל את הבריאה היינו החכמה שבלב כי היצר הרע הוא טפשות הלב כמ"ש ומלתם את ערלת לבבכם ותרגום יתכון טפשות לבכון ועצות הוא קילקול

הבריאה שהיא ע"י החכמה: ממנה כשחדש חושב מהשבות טובות בלבו איך לעבוד את הש"י בזה מעשה בנו בבחי' צור לבבי ובחי' ולבי חלל בקרבי שבתוך החלל יתגלו פעולותיו ועל ידי פעולותיו ומדותיו הטובים יתגלה שהוא מקבל עול מלכות שמי' שליתה ז"פ ושריס כחוללים וכו' ושרים זה בחי' התגלות מלכות בחי' שרה על העולם כולי בחי' והיה ה' למלך וכו' כהוללים כל מעשי בך היינו לפי החלל שנעשה על ידי מהשבותיו הקדושים כן התגלות מלכותו: וזה בחי' ולעבדו בכל לבבכם היינו עבודה שבלב זה תפלה כי תפלה בחי' מלכות דוד כמ"ש ואני תפלה ועיקר התפלה תלוי בלב שיהיה כל לבו עלין שלח יהי' בבחינת בשפתים כבדוני ולבם רחק ממני כי תפלה שבלב היא בחינת התגלות מלכותו בתוך החלל הפנוי בתוך המידות בתוך העולמות וזה בחי' ה"ן כי דל"ת היתה ותחזרת ונעשית ה"ן כי דל"ת הוא לשון דלה ועניו' היינו כשמטמטם לבו בטפשות ואין עני אלא נדעת ואין היא בחי' דל"ת וכשמקדש מהשבתו ולית קדושה פחות מעשרה והיא בחי' יו"ד שמשיך לתוך הדל"ת ונעשית ה': וכשמקיים התפלה את בחי' מלכות בבחי' ולעבדו בכל לבבכם זה בחי' היא העולה בחינות מי זאת עולה מי עם זאת עולה והם שני יתיס בחינת עילאה ובחינת תתאה שיש לשניהם עליה כי לא לחנוה בעיר עד דבקרבך קדוש: ונשבע זה נקרא ניסן לחביב חלו"ף עם בית יו"ד עם בית וזה יחודא עילאה ויחודא תתאה: וזה בחינות השיר שיתעורר לעתיד והוא שיר פשוט כפול משולש מרובע והם עשרה מיני נגינה זה בחינות

הא שהיה דל"ת עם יו"ד דל"ת זה בחי' שיר פשוט כפול משולש מרובע יוד זה בחינות עשרה מיני נגונ' וזה ע"י התגלות מלכותו בבחינות שרה על כל העולם ושרה זה בחי' שיר בחי' ושרים כחוללים וזה בחי' מלכות דוד שהוא בחי' נעים זמירות ישראל : וז"פ לחתך גוזה בחין ולחוש פי' רש"י שמע עתה כי בחמת שאה ירחת ה' היא בחי' עתה כשהתפלה היינו בחי' מלכות בשפלות ובקטנות בבחי' לחתך גוזה בבחי' לחות לנו קטנה בחי' את המלחר הקטן בבחי' עתה מפלת נדיך להקיש לותה בבחי' לקיש את סוכת דוד וסוכה זו שרה שכתה ברוח הקודש ושרה זה מלכות בבחי' עת ה' היא תקוש בבחינות שני המלחרות הגדולים וזה ולחים לה תקבל עלתה וזה עליות התפלה שהיא בלחש שהיא עבודה שבלב : וזה בחי' תשובה כמ"ש הוקש על עולה של תשובה ותשובה היא לותיות תשוב ה' שנעשית תדל"ת ה' ועיקר התשובה תלוי בלב כמ"ש ולבבו יבין ושב ורפא בחי' מי זאת עולה מני עש זאת עולה עולה של תשובה עלייתה של תשובה עש מי וזאו בחי' גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד וזה גדולה תשובה שמקדמת הגאולה כי לעתיד ליוש שכולו שבת יתגלה לורייתא דעתיקא פתימאה כמ"ש לא תתענג על ה' על ה' דייקא הוא עתיקא פתימאה וזה עיקר עונג שבת ושבת זה בחי' תשובה כמ"ש ושבת עד ה' אלקיך וזה בחי' גדולה תשובה כשמעלה תשובה מבחי' את המלחר הקטן מבחי' לחות לנו קטנה לבחי' גדולה לבחי' והיה לור הלבנה כלור החמה שמגעת עד כסא הכבוד היינו שעי"ז יגיע וישוב לורייתא דעתיקא פתימאה וזה כסא הכבוד שמכסין לותה בבחי'

וכשאים לבושך דברים שהם בבחינו של עולם יהיו תחת לבושך שמכסין לותה בבחי' בבוד אלקים המתר דבר וזה כסא הכבוד שמכסין מפני כבוד אלקים ואתה תגיע ותציג לותה : וזה בחינות ברקשית בי"ת ראשית היינו שני ראשית והם ראש השנה וימן שבע ימין הוא ר"ה ואיתא בתיקונים והיא נקראת קבלה כך היהי בין תרין דרועין דמלכא ותרין דרועין הם תשרי וניסן והם ימי תשובה כי בם הוא ימי תשובה כי בניסן עתידין לבאול ואין הבאולה אלא ע"י תשובה כמ"ש ובא לציון גואל וכו' ועיקר ידיעת הקבלה היינו ידיעת סודות התורה הוא יהיה לעתיד שאז יתגלה לורייתא דעתיקא בבחי' תענוג שבת בבחי' לא תתענג על ה' וזה לשון תשרי לשון שירה ולשון פסח פה שם כמ"ש השיר יהיה לכם כליל התקדש חג כי יעשר שיר ויגונת בעלמא בבחי' פ"ה שם בבחי' למען יזמרך כבוד ולא ידום ולא ידום דייקא היינו פה שם כבוד זה בחי' מלך הכבוד בחי' שרה על כל העולם בחי' שיר שלעתיד : וזה בחינות ניסן היינו בחי' תכלת דהכלי כלה ושני כלה כי ע"י התגלות מלכות דקדושה יתבטל מלכות דסטרא אחרא לגל ישראל הדביקים בה' יקבלו חיותם כולם שכתב בזוהר ואתם הדביקים בה' אלקיכם שהוא בחינות תכלת דהכלי כלה ושני כלה לף על פי כן היש כולכם היום כי עיקר החיות בא מסס בבחינות דוד מלך ישראל חי וקיים וזה בחינות כלה בחינות תכלת דהכלי כלה ושני כלה לגל ישראל הדביקים בה' היש וקיימים וזה בחינות כי לעשם כלה בכל הגוים וכולי וזה וחכל נפש דוד נפש דוד

היא בחינות תכלת דהכלי כלה

ושני

ומי כלח : וזה בחינות רוח צפון היה מנסדת בכמה של דוד והיה מנגן רוח צפון זה בחי' דיני גבורות בחינות הכלת משם הנגינה בבחינות מכעס המרן זמירות שמענו מכעס דייקא שהוא בחינות תכלת ושם בחינות נעים זמירות ישראל וזה בחינות ה' דל"ת עם יוד דלת זה בחינות דלת בכפות בחינות מכעס המרן יוד זה בחינות עשרה מיני נגוני בחינות זמירות שמענו וזה פירוש ועשירית תהיה כלת למנח' וכולי כי עיקר כח הכלה היינו כח בחינות תכלת היא מקבלת בבחינות חמה לוחצת מלמטה לברתה כי בימה דינין מתערין מינה והיא שרשן שעל ידה מוחקין וזה ויחעצב אל לבו בבחינות דינין מתערין מינה ויאמר אל לבו לא לוסיף עוד לקלל בבחינות המתקת הדינים בשרשן וזה פירש ועשירית תהיה תיפה לו פה מלכות פה בחינות כבוד לקיים מלך הכבוד כד לחבי סליקית נהלכית שחלין בגינם לו פה היה מקום כבודו ועשירית זה בחינות יוד בחינות קדושה כנ"ל היינו כשרוצין להמשיך קדושה לתוך מלכות כדי להעלות לותפ בבחינות לו פה מלת לנגינה בלולה בשמן צריך לחבר שני בחים להיות לאחד בית עילאה נקרא מלת למנחה מנחה זה בחינות דינים בחינות יצחק תיקון תפלת מנחה ומלת לשון מלית כל שונים מחקיך שביתה עילאה מתתיק ומסבר הדינים כנ"ל בבחינות מי ינולל בגבורת ה' ומיד שיוכלל בית עילאה עם בית תתאה הנקרא שמן בחינות מלכות דוד כמ"ש על כן משחך אלקים אלקיך שמן ששון ועל ידי זה רביעית ההין נעשה מדלתין ההין : וזה פירוש לשמח שם לחבל בהם כשהצדיק נקרא שמש כמאמר חז"ל עד שלא שקעה

כא ב

שמשו של עולי וכולי וזרח השמש ובא השמש וזריחתו של הצדיק הייתי השגתו חיתי חלה על ידי ישראל כמלמד לך רב כי שחת עמך כלום נתתי לך גדולה חלה בשביל ישראל וזהו להל בהם להל לשון זריחתו כמו בהלו נרו וזהו בהם על ידי ישראל וכשישראל חם ושלוש נכנסין בחכמות היצוניות חזי עפל הצדיק מהשגתו ומחשבה ומחכמה השגחתו וכשיוצאין ישראל מחכמת חיצוניות חזי והוא כחתן יוצא מחופתו הצדיק יוצא מהחופה והחכמה שהיה לו עד עכשיו וחז יהיה כגבור לרוץ אורח כי הצדיקים הם גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו כי צריך התגברות כדי לרוץ לאורח הזה שהיו יכולים לילך בזמן הזה שהיו ישראל נופים ועכשיו רצים בתשובות גדול זה הדרך והתגברות הזאת היא בחינות צינית בחינות תכלת כנ"ל בחינות מקיפים וזה מקצה השמים מוציאו ותקופתו בחינות מקיפים ועם בחינות תכלת הזאת מוכלים ושנים העכו"ם בבחינות כי תעשה כלה בכל הגוים וזה ולין נסתר מחשבתו מחשבתו זה בחינות כלה כמה שכתב כלה בחימה כלה וחיצוניו ועל ידי זה זוכים להשגת תורייתה דעתיקא בבחינ' עוגג שבת כנ"ל וזה תורת ה' תמימה שהיא תורה דעתיקא שהיא תמימה עדיין שעדיין לא השיגו ממנה כלום משיבת נפש זה בחינ' שבת כי בו שבת ויגפש : וזה נעשה למה שולחת הכלה להחזן עלית כי הצדיק מקבל גבורתו על ידי ישראל כמ"ש לשמח שם לחבל בהם : וזה שלומדין עלה על סחחומה על שם הוא העולה כנ"ל כי השמחה הוא בלב כמה שכתב נתת שמחה בלבי וזה בחינ' מי זאת עולה מי עם זאת עולה

ליקוטי

ומירו' שמזמרין על התנועה זה ה' דל"ת
עם יוד שיר פסו' וכולי כנ"ל וזה שמועקין
שבת שעי"ז זוכין לעונג שבת להורייתא
דעתיקא כנ"ל: ומה שמתנין מעות בשקורלין
שבת כי בהורייתא של עכשיו יש ימין ושמאל
ובשמאלא עושר אבל בעתיקא ליתא שמאל וליתא
עושר תמן ובשביל זה כשמועין ישראל בשורת
התורה דעתיקא נותנין את המעות כי אין
צריך למעות כי בעולם הבא ליתא אכילה
ושתיה וזה פירוש מלכי גבהות ידודין הייט
הגדיקים שהם מלאכיו גבורי כח שהם מדדין
במרומה ובמהירות כדי לרוץ לתורה וזה רקודין
ונוות בית תחלק שלל וישראל הם מחלקים
המעות להורות שאין צריך למעות ואין שם
בבחינות עתיקא שמאל בית תחלק שלל ר"ת
שבת עין אחר להורות ותרומת גדול בזה
שמחלקין מעות להורות שהכלה היא בחינת
ה' שמדל"ת נעשית ה' שעל-י"ז בא עשירית
גדול בבחינות והריקותי לכם ברכה עד בלי די
עד שיבלו שפתותיכם וכו' שמחלקין המעות
מורה שהגיעו לזאת הברכה עד שהמעות אין
השוב הלגם וזה פירוש ועשירית החיפה עשירית
שהוא בבחינות לי פה הייט שבלו פיהם ולומר
די שיש להם כל כך עשירית וזה מהות שנעשה
מרביעית התין מדלת ה' כנ"ל:

כל המתלח גרונס של תלמידי חכמים
כאלו מנסך יין על גבי המזבח כי עיקר
החלקות הוא בלב כמ"ש צור לבבי כמ"ש ואין
צור כחלקינו אין צייר כחלקינו כי הלב הוא
הצייר של המדות היינו החכמה שבלב כו' כנ"ל
כי קודם הבריאה היה אור הקב"ה אין סוף
וכו' כנ"ל ע"ש היטב. נמצא כשהלב נבחי'
ולבי חלל בקרבי בבחינת צור לבבי כנ"ל הוא

מודרן

בחינת בריאת העולם ולהיפך כשהלב
חטוס בבחי' ערלת לב הוא מקלקל את הבריאה
כמבואר למעלה עיין שם וע"ש הגדיק שלבו
פתוח בהכמה בבחינת ולבי חלל בקרבי בחי'
צור לבבי ע"כ עי"ז יוכל לחדש מעשה בראשית
ולעשות נסים ונפלאות בעולם כי"ש ובטובו
מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית ובטובו
זה הגדיק שנקרא טוב כי"ש אמרו גדיק כי טוב
כי לב הגדיק הנ"ל הוא בחי' בריאת העולם
כנ"ל וז"פ המוקי יריכיך כתו חלחים מעשה
ידי אמן והרז"ל אלו הסיתין שמוקבין ומהוללים
עד התהום הייט בחי' ולבי חלל בקרבי כי תהום
דא לבא כמובא בזוהר וזה הלחים מעשה ידי
אמן מעשה ידי אמונתו של הקב"ה הייט שבחי'
חלחים הייט שמהוללין עד התהום בחי' ולבי
חלל בקרבי כנ"ל זה בחי' בריאת העולם כנ"ל
וזה מעשה ידי אמן אמונתו של הקב"ה כי
בחי' ולבי חלל וכו' בחי' הלחים שמהוללין
כו' כנ"ל הוא ממש מעשה ידי אמונתו כי זה
הוא בחי' בריאת העולם כנ"ל ועי"ז יוכל לעשות
נסים בעולם כנ"ל וזהו שמהוללין עד התהום
הייט בחי' נסים כמ"ש והה' כל העיר שעל דבר
נסיו הכל תמהין וזהו כל המתלח גרונס של
ת"ח יין כאלו מנסך יין ע"ג המזבח כי גרונס
הוא בחי' סיתין שמהוללין עד התהום הס
קמה ולבה (וע"י היין נפתח חלל הלב בבחי'
ולבי חלל בקרבי כי המרח ורחבי פקחין) ועל
כן כל המתלח כו' כאלו מנסך יין על גבי
הסיתין שמוקבין ומהוללין עד התהום כנ"ל.

ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת
היום כו' ולמדו רבותינו ז"ל מכאן
שחייב

ליקוטי מוהר"ן פ

שהיה לאכול שלש סעודות בשבת כי תליתא היו'
כחיצי נגדו שעל כל סעוד'מג' סעודות של שבת
כזוג היוה לרמז שלא לאכול בסעודה של שבת
רק בשביל היום כי לפעמים אוכלים בשביל שרע'
מה'חמול ולפעמי' בשביל שלא יהא רעב למחר לך
בכל סעודה מג' סעודות של שבת לא יאכל כ"ל
בשביל היום היינו סעודה זו לא בשביל קודש ולא
בשביל לא"כ : בזוהר בכמה מקומו'שבחו החברי'
אם רשב"י היתה ויה לדרא כד תסתלק פוק עיין
ותשכח והוא בחי' שבת ויפש כיון שבת ויה לבדה
נפש היינו שמחת גודל התעוג של נפש יתיר'
שבא בשבת ע"כ מתחילי'תיכף להתגעג'ולהתעורר
על בחינת הנפש נמ"ש כן החבריא מחמת גודל
התעוגים והשעשועים שקבלו מרגש רשב"י ע"כ
תיכף ומיד התחילו להתגעגע ועלה על לבם נער
ההסתלקו'שיהי'להם : בבל מקום שבאו החבריא
את רשב"י על שגילה להם סוד נפלא תמי'שאל"כ
אמר להם עוד הידושי תורה : הבגדים הם בסוד
החכמ"ל שהוא שמירה וע"כ בגדים יהי' שלנים
תמיד ולא קרועים כי הוא קלקול השמיר'הבגדים
בעונן תובעין את האדם אם לא כזהר בשמירתן
לכבדן כראוי ולהזיקן בנקיות : איתא בגמ'
כתליהו לעיולא דיהה"ר ואעפ"כ נשאר היהה"ר של
ניהוף כי זה עיקר היהה"ר והוא עון שיש בני
אדם שמתחת שגוגע ירחת ה' בלבו הוא מסתיל
עיני והיינו מסתכל בנשים ואעפ"כ הוא גונב את
העין כלאחר יד ומסתכל תוך הצד והוא בחינת
כתליהו לעיני דיצרא שמסמא עיני היהה"ר שרוצ'
להסתכל ע"י שמונע עצמו מלהסתכל ואעפ"כ
נשאר היהה"ר שמסתכל תוך הצד כלאחר יד :
ארז"ל לאכלת יושבי' כשמקורב להצדיק לף שהיו
מקבל ממנו כלל הוא ג"כ טוב מאד והתמונה
לבדה שמחזין בהצדיק מעיל לעבודת הש"י
מאד

כי טבע האכילה שהאדם מתהפך לתוך פנים
כשהוא אוכלת עומד . כגון עשבים מתהפכין
העשבים לחי כשנכנסין בתוך מעי' וכן מהי
למדבר כשהמדבר אוכל החי מתהפך החי
למדבר ולכל מקום שנכנס לשם המזון שמתחל'
להחברים מתהפך למהות החבר ממש שנכנס
לשם כגון החלק מהמזון הנכנס להמוח מתהפך
למוח והנכנס ללב וכן לשאר החברים וזהו תרך
אכלת יושביה כי תרך הוא בחינת תמונה כמ"ש
שכן תרך ורעם תמונם וזהו אוכלת יושביה כי
כשנכנס לתרך שהיא בחינת תמונה נאכל
אגלה היינו שמתהפך למהותה היינו כשדבוק
להצדיק ומחזין בו שהוא בחינת תרך
מאכל להצדיק ומתהפך למהות הצדיק ממש
וכן תרך ישראל בעצמה יש לה ג"כ הכח
הזה וע"כ אר"ל כל היושב בתרך ישראל
שרוי בלא עוו שמאחר העם היושב בה נשוא
עון כי היא תרך אוכלת יושבי' שהיושב שם
נאכל אגלה ומתהפך למהותה הקדוש וע"כ
אפי' המהלך ד' אמות בתרך ישראל מובטח
לו כל עוונותיו : וזהו ג"כ ענין
המבואר בזח"ג על פסוק בקדוב עלי מרעים
לאכול את בשרי שכלל הענין שם כשאני
רואה שיקרבו אלי רעין דלא מתפרשין אני
צריך לאכול את בשרי היינו להכניע התומר
וזהו לאכול את בשרי שצריך שהנפש תאכל
הבשר שמתהפך למהותה וזהו אכלו רעים
היינו תרין רעים דלא מתפרשין
וזהו שכן תרך ורעה תמונה היינו שאתה
תהיה רועה ותזין את התמונה היינו שתזין
נאכל להתמונה כנ"ל בחי' המזון שמתהפך
לניון אך ואעפ"כ העיקר חלוי בראש אם ראש

מאד להתקרב להש"י ולעבוד לזולתו רק שקשה לו
לשער תלוות גופו לזי ע"י התקרבות ותמונת
הצדיקים הוא בחי' לחילה וגלגל להצדיק היינו
שמתפלל לזולתו לך אם אין רצונו כלל לעבוד
את ה' לא יועיל לו שום התקרבות לצדיקים והוא
בחי' מזון שלזו נתפלל לזיזון כגון אם לוקל
לחילה שלזן הטבע סובלת לזולתו לזי לזו מתעבל
ולזו מתפלל לזיזון רק הגוף מקיא לזולתו כן הוא
בחי' זו ממש כי לזו נלגל כלל להצדיק לף
שמקורב לזגלו כי הצדיק לזו יכול לסבלו ומקיא
לזולתו והוא בחי' הכתוב בח"י כלאסר קלה לת
הגוי דהיינו שלזה יכולה לסובלו להיות נלגל
לגלה שיתפלל למכותה רק היא מקיאה לזולתו
ה' יגילנו: **כל** הגדול מהבירו יהרו גדול מנגו
ע"י לזמונה ניצול מגילוף וזוכה לשמירת הברית
כמ"ש רז"ל כל המתגבר לסוף נכשל בח"ן שנלזמר
ולזשת לזיים נפש יקרה תצוד ז"ל הסגיפות והלזיים
משה עניו מלד כו' לפ' ותדבר לזהרן ומרים
במשה כי הם דברו על לזודות הלזשה הכושית
לזשר לקה כי כושית ע"ש יפי' נקדלת והם לזמרו
שלקלה לכם יופי וע"כ דברו על הפרישות כי הם
לא רצו להלזזין שלפשר להיות פרוש וע"ז הסיבה
התורה ומשה תיקף והלזיים משה עניו מלד מכל
ללדם כי ע"י שהי' עניו מכל ללדם היה לפשר
לו להיות פרוש לגמרי ולא הי' לו יסודה תתלה
בכלל וזה שלזמרו רז"ל תקפו של יוסף עצותמתו
של בעז תקפו של בעז עצותמתה של פלטי בן
ליש כי הוא תלוי בעצוה כי ע"י עצה ניצול
מפגם הברית וז"ש כל הגדול מהבירו שים לו
גדלות יהרו גדול ממנו שמתגבר עליו היצה"ר
בתלוות ניצוף כי זה עיקר היצה"ר במובן בזוהר
עיקרא יהרא ביסא לגלגלתא עדיין:

בריך לפקוד מן הבעוד כי כבוד הוא מכוה

מוהרן

גדולה מכוות נפשות כי הוא זן לת כל
הדיני' כמ"ש מלך הכבוד כי כבוד הוא בחי'
מלכות הדן לת הכל ולזי הכל חוקרים ושולזלין
מי הוא זה מלך הכבוד לם הוא רלזוי לזה וז"ש
ונקד' נכבודי ה"ת נכבודי הלזא במובדי כי
על ידי הכבוד יוכל לגרום לו מיתה ח"ו
ולזי הוא נשקל בתלזזים לם הם ושלום
יפגום בהכבוד כלזוט השערה שלא יקבלו כיון
שגריך לזי לם ושלום לף הונם מכריעת ותה
נקרא מלזזי נדק כי נדק מלכותה קדישת
שהיא בחי' כבוד מלך הכבוד כולי והיינו
מלזזי נדק כי לז נשקל בתלזזים:

ישן נדיק שהוא מפורסם גדול בינדינה לחת
ובינדינה הסמוכה לינו חשוב כלל ושוב
בינדינה לחרת הוא מפורסם הוא
עניו הכלזוב בזוהר מעין דנפיק מלחר חד
ולזלי מתלזות לחרעה עד שמוצא ויונה ברלזוק
ביוקום לחר ולף במקום שהולך תלזות לרעה
הוא משקה סוסי לזילנה ולזורש נדיקים כלזור
עוגה הולך ולזור עד נכון היום כי השגם בעצמה
מלזיה במקומה בשוה בחילת היום ובחלוצ
היום רק הממיעה הוא מהמת הלרץ
המפסקת בין בני לדם ובין השגי' ע"כ לין הלזור
מתפסק כ"כ בתלזילת היום רק מקלת מקל' עד
שמתפשט על הלרץ כן הנדיק הוא בעצמו מלזיל
תניוד רק הממיעה מלזמת המקבלים והממיעה
הוא מלזמת הלרץ המפסקת היינו העולם הזה
כי בני לדם ומסוקעי' בעוה"ז וע"כ לינם יכולים
לקבל לור הנדיק והוא ענין שלמרו נגמ' על פ'
מגילה עפה כד עייפת לה כו' כד נלפת לה
וכו' ממנה כל העולם כולו כזוית ק' מג' יולפים
בתורה ממנה שלהורה גדולה ורהבה מלד
רק שהזרת הקטן שהוא העולם עומד

בפני מחור העיניים ומונע מלרחות לור
הגדול של התורה לף שכל העוה"ן
הוא רק זרת קטן נגד התורה שהיא גדולה מאד
ורחבה מני יס והיא כמשל המובא כמו מטובע
קטנה שם תחזיק לותה נגד עיניך ימנע מלרחות
הר גדול כן כשמניע ובא אל העולם הזה נשאר
שקוע עם בהבלי עולם ומדמה לו שאין טוב מזה
והעה"ן הקטן והמונע מונע לותו מלרחות לור
ומפלג של התורה שהוא גדול כמה אלפים כ"ל
והוא ממש משל השמש שהארץ מפסקת מלרחות
לור גדול של השמש לף שהשמש גדול כמה פעמי'
כמו הארץ והוא כמשל הכ"ל כמובא . וזהו ולורח
צדיקים כלור נוגה כלור נוגה ממש כמו השמש
שמאירה תמיד רק שהמניעה מחמת הארץ
המפסקת כ"ל לף שהארץ קטנה נגד השמש
וכמשל הכ"ל : כן הצדיקים מאירים תמיד רק
שהארץ היינו העוה"ן מפסיק מלרחות לור הגדול
שלהם ולף שלורם גדול מאד והעוה"ן כולו בכלל
הוא קטן ופחות מאד נגד לורם הגדול עכ"ן
מפסיק ומונע מלרחו' לורם כמשל המובא הכ"ל
וכן שמעתי בשם הבעש"ט שאמר לוי וחבוי כי
השל' מלה מלורות ומודות בפלתי' ומורחים והיד
הקטנה עומדת בפני העינים ומעכבת מלרחות
לורות גדולים : עבודה גדולה לומר תורה
לפולי ליהוד כ"ש לרבים כי צריך ליזהר מאד
שלא יאמר דבר שאינו רלוי לשכל המקבל כי
הוא בחי' ניהוף שמשליך עיפי השכל בחור
דלא תיצטריך ונקרא לבטלה כי אינו נוליד
אלא כלום ולפעמים נקרא ניהוף ממש
שנוליד ונוניח פשול ופגום היינו שהמקבל עושה
ע"י דבר שאינו צריך לו לפי מדריגתו וע"כ
ע"י שאומר תורה יוכל ח"ו להתגבר עליו
היינו בתלוות ניהוף וע"כ צריך ליזהר מאד
כשאומר תורה ברבים שדיבורין יתחלקו שלא
ישמע כל אחד כ"א מה שצריך ' לו לא יותר
ולף שאומר בפני רבים לכולם בשוה עכ"ן לא
יכוים בלב כ"א ו"א כ"א המונע לו וצריך לו וכיו"ב
בזוהר ויסמע יתרו והלא כולא עלמא שמעו
אלא יתרו שמע וכו' ע"ש וזהו זכלה מאן דמליל
על לודמת דמונע ו"ש כל הגדול מהבירו היינו
שהוא בדול ועי"ן לומר תורה אני יצרו גדול
ממנו כ"ל כי יוכל להתגבר עליו היה"ר בתלוות
ניהוף כ"ל וצריך להשמר ולפלס דיבורין כ"ל:
בי לקה תועד אני מיסרים להפוע מבולה להנקל
מבדלות לכבד את הימים טובים ולקבל יו"ט
בשמחה ובהרחבת הלב כפי יכלתו כי משה רבינו
ע"ה ע"י שהיה עניו מאוד מכל אדם
זכה למ"ט שערי בינה ויו"ע הוא מוחיק
דאימא שהוא בינה וע"כ כשמקבל את הו"ע
שהוא בינה זוכה לענווה כי יו"ע בגי' ס"ב
עם הי' אותיות שהוא היפך ג"ם רוח כי
יו"ט מבטל הבדלות כי בשבע הקטנות שיתבטל
לבבי בדלות וע"כ כשמקודש להצדיק יתבטל
הבדלות כי ע"י לור הבדול של הצדיק יתבטל
לבמרי והוא בחי' רצוני בעריס ובחבלו היינו
ע"י שרואים פני הצדיק נחבלים הקטנים כי
הקטנות יתבטל לפני בדלות ועיקר כח קדושת
יו"ט הוא תלוי בצדיקים כמ"ש אלה מועדי ה'
אשר תקראו אותם במועדם ודרשו ר"ל אל
תקרי אותם אלא אתם בזכות שהימים טובים
תלוים בצדיקים וע"כ כשמקבל ומכבד את הימים
טובים ומקבל אור הבדול של יו"ט שהיא בחי'
צדיק כ"ל יתבטל הבדלות שלו כי הקטנות בטל
לבבי בדלות וע"כ חייב אדם להתגיל פני
רבו ברבל כי עיקר כח יו"ט תלוי בצדיקים
ובזה יובן שפיר מה שהקשו בבת'

על ר"ח שחל להיות בשבת הנעלם בדגל שנאמר ושמחת בחגיך והלא"י חייב לחקביל פני רבו ברגל שנאמר תדוש לה' הולכת כו' ע"ש היעיב כי לף שהוא ברחוק מאה פרסה מרבו כו"ע ולא לחול ואחי ויומי' על כ"ז הוא מחויב להקביל פני רבו ברגל היינו סיכוי פני רבו ברגל היום שיכנד את הו"ע ויקבל אור הגדול של וי"ע שהוא בחי' פני רבו כו' כי עיקר קדושת היו"ע תלוי בצדיקים כנ"ל וכשמקבל את הו"ע הוא מקבל פני רבו ממש. ועי"ז נתבטל הגדלות כי בעת הקטנות שיתבטל לגבי גדלות וזה פי' כי לקח מועד כשמקבל את הימים טובים אלו מיצרי' חספוס היינו שחוק' לעטוס כמ"ש חז"ל מ"ד המתנם להם כו' מה יעשה כו' יכול לף בדברי תורה ת"ל מדק תדברון יכול אפי' אם הגיע דעתו ת"ל מיצרים תספנו בני אדם וזה כי לקח מועד אלו מיצרים חספוס ע"י שמקבל את הו"ע זוכה לעמוד שהוא בחי' מיצרים חספוס כנ"ל וזהו ג"כ ענין המבואר במ"א על פ' אר' לוכלת יושבי' כי הקטנות בטל לגבי גדלות ונהכל ונתהפך למהות הנדיק: עוד בענין זה אם הוא מקום' להנדיק יוכל להגיע קדושת יו"ע כי הנדיק הוא בחינות קדושת יו"ע והסיפן ע"י אם הוא מקושר להנדיק הוא אם יש לו שפלות כי בעבע הקטנות שיתבטל לפני גדלות כנ"ל ועיקר ההתקשרות הוא להבה שיאהב את הנדיק להבה שליבה כמו שכתוב ונפשו קשורה בנפשו ותרגומו חביב לי' כנפשי' וכמ"ש ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד ואהבתו את הנדיק יהי' יותר מאהבת נפשי' כמ"ש בפלתי מאהב נשי' לזאי ע"י ההתקשרו' להנדי' יכול לקבל קדוש' יו"ע כנ"ל כי עיקר יו"ע תלוי בנדיקי' כי עיקר יו"ע להעלות בחי' מלכות דקדושה מבין הקליפות דמע"ה כי מ"ל נקרא

מוהר"ן

דלי"ת בגין דליית לה מגרמה כלום כי אין מלך בלא עם ומלה דליית לה מגרמה כלום והמ"ל דקדושה שהיא בחינות ד' נפלה ונעשה ממנה ד' מ"ל דקליפה וצריך להעלות המ"ל דקדושה מהד' מ"ל דסט"א וזה שכתוב ויהי לעת תשובת השנה לעת מלאת המלכים פי' יו"ט נקרא תשובת השנה כי כל הימים טובים הם ימי דין כמו שכתוב בד' פרקי' העולם נידון בפסח וכו' וצריך לשוב בתשובה ועי"ז יתלה המלכות מבין הקליפות ומתבטל ממשלתם כשד"ל גדולה תשובה שמקרבת את הגאולה שיגאלין ע"י תשובה והמ"ל דקליפות וזהו לעת תשובת השנה לעת מלאת המלכים שאז יולה מלכות דקדושה שהיא בחינות ד' מבין הקליפות ומתבטל כח הד' מלכיות דסט"א ועיקר לבטל כח מלכות עמלק כי הוא כוללת הד' מלכיות כמו שכתוב ראשית גוים עמלק וע"כ כשרצ שמואל את אגג מלך עמלק מלוך וישמף שמואל את אגג ופרש"י חתכו לד' חתיכות הד' מ"ל דסט"א לבל יהיו להם כח וממשלה מהמלכות דקדושה שהיא בחינות ד' כי נעלה המ"ל דקדושה מהם וזה נעשה בי"ט כנ"ל וזהו וישמף וי"ו יוד הוא פעולה ושורש התיבה הוא שמ"ף ור"ת שבועות סוכות פסח שהם הימים טובים שאז יולה המלכו' דקדושה כי הי"ט הם ימי דין שהיא בחי' ירלה בחי' מלכות כמ"ש הלמלה מורלה של מלכות ועל כן כך נאמר בעמלק ויזנב בך כל הנחשלים בו' ולא ירא אלקים כי עיקר כחו היה מחמת שלא העלה את המלכו' דקדושה מחמ' שלא היה להם ירלה אלקי' שהוא בחי' מלכות כנ"ל וע"כ בכל י"ט יש

ד' מצוות בפסח ד' כוסות בסוכות ד' מינים בשבועות לימוד התורה שהוא גד' בחינות תז"ח ויסו"ה הכינ"ס וגם תקר"ס כנגד הת"ל שסימן בחי' ד' שיונתן ביו"ט מבין הקליפות כנ"ל והת"ח סס בחי"ת"ל כמ"ש מפן מלכי רבנן כי הם מעלים את המלכות ע"כ עיקר קדושת יו"ט נעשה על ידם וכשמקבלים קדושת יו"ט יש לו עצום ושפלות כנ"ל וזהו עקב עצום ירחת ט"כי ירחה הוא בחי' מלכות כנ"ל ומבואר מניע תרח ג"כ ע"ז ורדף ד' המלכים להעלות מסס המלכות וינח ממנו יצחק ויתעמל יעקב ועשו כנגד מרכבה בנים לאחד הכס וכו' ועי"ז נפתח רחמה של המקשה ליצי כמונם בע"ח כסס סים נירים ודלתות בנים כך ים נירים ודלתות לאחם ומסב' דלתין נעם' נור' ם' סתום' סמס מוכר סולד וכו' ע"ם וגריך לחסוך הם' לשני דלתין כדי שינה סולד וזהו ויסתף מחכו לר' שחק המ"ם לשני דלתין והבן הצילה מחרב נפשי מיד כלב וכו' כי כל הפונם בנרית אין יכול להתפלל בבחי' וכל עצמותי תחתרגם וכשאין מתפלל בבחי' כל עצמותי תזי כלבא נחית ותכיל קורבנו היינו תפלתו וכשת תפלל ושועם נתיקות בדיבורי התפלה זאת הבחינה נקדחת כל עצמותי תחתרגם ואין יכול לבטוש מתיקות בתפלה אלא כשתיקון פנם הנרית כי מיין מתיקין זה בחי' מיין דרכיין זרע קודש שתירת הנרית ומי שהוא בבחי' מיין מתיקין אזי דיבוריו מתוקים וטובה וכשולחים תפיו ומסתי' לחזק כמ"ש השת' לחזק וכו' אזי נכנסי' מתיקות המיין לתוך עצמותיו בבחי' שמועה טובה תדשן עצם וכשעצמו' מרגישין מתיקות דיבורים זה בחי' כל עצמותי תאמרנה ומז

מרי' נחית ותכיל קורבנו כי עצם זה בחי' מרי' אבל מי שפנם בנריתו הוא בבחי' מיין מרירין בבחי' לא יכלו לשתות מים ממרה מיין מסתבין זרע עמך אזי אין יכול להתפלל בבחי' כל עצמותי תאמרנה ומז כלבא נחית שהוא בחי' מיין מרירין שנותה הנ הנ והוא בחי' מרה דמיית חרי פיות והוא בחי' הרב פיפיות בחי' ניהנם דמיית לה חרי בנית שנותין סנ הנ וזה בחי' חולאת שקורין בערבית ר"ל שסובר עצמות של אדם וזה מחמת קילקול המה שבעצמות בחי' מיין מסתבין מיין מרירין שבא החולאת הזאת מחמת תאוות גיהו' וזה מה שנלטוינו בקרבן פסח ועצם לא תשברו בו וכתו' בזוהר שהיו מקיימין בעצמות (לכלב תשליכון אותו) וזה הי' קשה מאד להמגריים ע"ם) כדי שיבחינו כל אחד מישראל את עצמו אם בריאו על תיקונו כי בפסח כתיב בו וכל ערל לא יאכל בו כי עיקר הפסח תלוי במצות מילה כידוע וכשהשליכו את עצמותיו לכלבים ורמז אם שלטו בהם הכלבים ח"ו היו יודעים שאין הנרית ח"ו על תיקונו וזה מה דאיתא בזוהר פ' קדושים אל תהיו קדוש כפרד לענין עומאת הנרית אין הבן ומביא הפסוק והכלבים עזי נפש ע"ם בבן אי שפנם בנריתו יטמור את עצמו מכלבי' ומחרב: וזה הלילה מחרב נפשי ומיד כלב אבל הושיענו מפי אריי' היינו כשארי' יאכל קרבני זה לי לישועה וזהו אחל הרב וכלב כתיב לשון הלא ואחל אריי' כתיב ישוע': ודע שעזי פנים שיש בדור הן הן הכלבים כמ"ש והכלבים עזי נפש והן עומדים וחולקים על תפילת אלו שיתרחקו שעדיין לא

תקן בריתו בשלימות וזה שאמרו חז"ל צורבא מרבנן דיחיד בתעניתא ליכול כלבא שיורתא כי נוודאי הצדיק מכילתו היא יקר הערך כי משביע את נפש דקדושה כמ"ש צדיק אוכל לשובע נפשו ובמי צורבא מרבנן דמרעיב את נפשו ואין יודע להשביע את נפשו נשניל זה ליכול כלבא שיורתא שגם נהם כאיב לא ידעו שבעה כי גם הוא אין יודע איך להשביע את נפשו כיקרה: ונשניל זה נקרא כלב נשם שגל כי הוא נא על תאוות המשגל כנ"ל. ודווקא שאין צריך להתענות ומתענה חזי ליכול כלבא שרותא אבל מי שצריך להתענות נוודאי צריך להתענות ומצוה הוא וזה בחינת דיחיד בתעניתא יחיד דייקא יחיד הוא מורה על הדבר שאין משתנה כמונה: אל תדין את חבירך עד שתגיע למקומו: זהו מה שאמרו רבותינו ז"ל הוי דן את כל אדם לכף זכות כי כשיש מחלוקת על אדם צריך לחקור למצוא זכות בחבירו בשם שאולק עליו כדי לדונו לכף זכות כי המחלוקת לא ימנע משני פנים או משתי שחבירו גדול ממנו במעלה ועל כן חולק עליו על שלא הגיע למדריגתו וחזי צריך להשתדל שיגיע הוא גם כן למדריגת חבירו נכדי שיהיה שניהם שוים וחזי לא יהיה מחלוקת או לפעמים להיפך שהוא גדול מחבירו והמחלוקת משתי שחבירו מתקנא בו על שלא הגיע למדריגתו ועל כן צריך לדונו לכף זכות ובזה הוא מעלה שבירו לכף זכות וחזי הם במקום אחד היינו במדריגה אחת וחזי צוודאי לא יהיו מהלוקות כי המהלוקת הוא רק משתי שהם משונים זה משם או שחבירו גדול ממנו או שהוא גדול מחבירו כנ"ל אבל שם היו שניהם במקום אחד במדריגה אחת צוודאי לא יהיו מחלוקת כי נדבר אחד אין שייך מחלוקת וזהו אל תדין את חבירך עד שתגיע למקומו היינו שתשתדל שתהיו עמו במקום אחד במדריגה אחת משני פנים הנ"ל וחזי צוודאי לא יהיו מחלוקת כי נדבר אחד אין שייך מחלוקת ובזה שתעלה את חבירו לכף זכות יוכל להיות שחבירו יחזור גם הוא ולא יהיו שום מחלוקת חו"ש לא יהיו מפלה כי יוכל להיות שגחליט את חתה חומה על רשעו בזה שאתה מעלהו לכף זכות וזהו הוי דן את כל אדם לכף זכות דן דייקא כי הוא בתיו דין ומשפט ממשי וכשאר ידוע שקודם שעולין לחיזה מדריגה דנין את האדם ובזה שאתה דן אותו לכף זכות ואתה מעלהו למדריגה יותר גבוה דנין אותו וכפי שיעלה משפט כן יקום: אמר רבי עקיבא כשחגיע לחבני שים עטור וכו' כי השקר מזיק לעינים בגשמיות וברוחניות בבחי' ומשקרות עינים כי כשעינים כאות הם משקרין שאינם מראין הדבר כמות שהוא כגון על דבר גדול מראה שהוא קטן ועל אחד שנים סיפך מן האמת כי העינים נעשו כהות מן הדמעות כמאמר חז"ל ושבו העינים אחר הגשם אחר הבכי ודמעות מן ממותרי המרה שחורה שהטבע דוחה לחוץ דרך העינים והמרה שחורה היא שוחטת מעכירת הדמי' ועכירת הדמי' הוא ע"י השקר כי ח"ו לדבר שקר עד שיעכר את דמיו ואחת ח"ו לדבר כ"ו כשמזכך מקודם את הדמים כי עיקר הדיבור הוא הנפש כמ"ש נפשי יצא' בדברו והנפש הוא הדם כמ"ש כי הדם הוא הנפ' נמצא כשאומר שקרים לו עכירת הדמים ומזה נבא המרה שחורה וממותרי המרה שחורה נתהוו הדמעות ועי"ז העינים כהות

פחות וזה נחי' הקוטפים מלוח עלי שיח מלוח
זה נחי' דמעות שהם מים מלוחים שנת ע"י
שמחה וזה נחי' אל תאמרו מים מים שהוא
לאחרה על שקר מים מים הם נחי' שקר שהוא
נחי' דמעות שהם מים מלוחים כי השוחה מים
מרוה נמאנו לך השוחה מים מלוחים לא די
שאינו מרוה נמאנו אלא שמוסיף נמאון על
נמאנו עד שאריך להשות מים מחרים לכנות
נמאנו וזה מים מים שהוא השק' שנאמר דונר
שקרים לא יכון לנגד עוני:

והתחדות השקר שהוא הרע שהוא הטומאה
מחמת הריחוק מאחד כי הרע הוא
נגדיות למשל כל מה שהוא נגד רצונו של אדם
הוא רע ונאחד אין שייך נגדיות אלא כולו
טוב וזה שאמרו"ל ביום ההוא יהי' ה' אחד
ושמו אחד ומעתה כי נאחד אין שייך
רע וע"כ לעתיד לבא יקויים שפת אמת תכון
לעד כי יהי' אז כולו אחד כולו טוב כי אמת
הוא אחד למשל על כלי כסף כשאומרים עליו
שהוא כלי כסף הוא האמת אבל כשאומרין
עליו שהוא כלי זהב הוא שקר נמצא שהאמת
הוא אחד כי ח"ו לומר אמת רק שהוא כלי
כסף לא יותר אבל השקר הוא הרבה כי אפשר
לומר שהוא כלי זהב וכלי נחושת ושאר שמות
נמצא שהשקר הוא נאחי' נקשו השבונות רבים
ובשביל זה לעתיד לבוא שי תבטל הרע ויתבטל
ההתגדות ויתבטל הדמיון' כמ"ש לא ירעו וכולי
וגר זאב עם גדי ואחם ה' מלקי' דמע' מעל כל
פנים כי אז יהי' ה' אחד שהוא כולו טוב
כולו אמת כנ"ל וע"כ לעתיד לבא יתבטל הטומאה
כמ"ש ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ כי אז
יהי' אחד כמ"ש מי יתן טהור מעמא לא אחד:

כי קודם הבריאה כאחי' הבריאה בכח כביכול
קודם שהוציא אל הפועל היו כולו אחד
וכולו אמת וכולו טוב וכולו קוד' אחי' שם שהוא

לא היה שייך לומר כי טהור אין שייך אלא
בשיש טומאה כמ"ש וטהרתים מכל טומאותיכם
אבל כשכולו אחד אין שם נחי' השבונות רבים
שהוא עיקר הרע והטומאה כנ"ל והטהרה היא
נחי' המתנע בין הקודם והטומאה שעל ידו
נתתקן הטומאה' כמ"ש וטיהרתי' מכל טומאותיכ'
והוא נחי' הבאירם שהוא ממנע בין שני דברים
וכשהוציא הקב"ה את הבריאה מן הכח אל
הפועל אז נתהוה תיכף נחי' הפסרם כי
כשהוציא מן הכח אל הפועל היו שני דברים
נחי' האחד והבריאה ואז שייך בחירה שהוא
הטהרה שהיא ממנע בין האחד כי היא שנוך
לו ועדיין לא הגיע להשבונות רבים שהיא הרע
והטומאה אך הוא רומס ורומן על ההשתלשלות
שיוכל להשתלשל ויגיע עד שיהי' רע וטומאה
וע"כ כתוב בזוהר הקדוש מחיזת הטומאה
מסיטרא דשמאלא כי הטהרה מרמזת שיש
טומאה והוא שיתן שישתלשל עד שיהי' טומאה
וע"כ הפסר לזכך ולהעלות הטומאה לפסרה כי
היא נעלמה נשתלשלה מטהרה כמ"ש וטהרתיכ'
מכל טומאותיכם ועל ידי השגחת הש"י
שהיא נחי' הקדוש הקדוש
דשמאלא המאור
בזוהר הנ"ל נחי'
לוי נאחי' ועברת
את בני לוי
לפי' לאחר הפעולה שהוציא
הקב"ה מאת הבריאה מן הכח אל הפועל כל
הדברים הם נא אחדות עמו
והרע יונק מהשאר' ההשגח'
היינו מלאחורי כאפי' כידוע
והוא ריחוק מאחד ועל ידי אמת השגחת הש"י
עליו כמ"ש עיני בנאמני ארץ וע"י השקר שהוא
הרע מסיר ממנו השגחת הש"י כמ"ש דונר שקרים
לא יכון לנגד עיני ומין היומו אלא מאחורי
כלפי נמצא מי שהוא רומה שיהי' אחר הישות
והפעולה שהוציא מכח אל הפועל שיהי' כולו
לאחר שיהי' אז וכן כאחד כמו שהי' מקודם כשהי'
בכח ישמור עצמו מהשקר ועל ידי זה השגחת

הש"י עליו ושזי בן לו אחד:

שלמר ר"ע כשהגיע לאנשי שיש שטור שיש
שטור הוא בחי' אחר הפעולה שהוא יש ושייך
שטור אם תרגם שיהיה כמו קודם הפעולה
שהי' נכה שיהיה אלם וכן כאחד וזהו כשהגיע
לאנשי הוא בחי' אלם וכן כהדא שהוא בחי' קודם
הבריאה שהי' נכה שהיה הכל אחד שיש שטור
הוא אחר הפעולה שהוא יצוא ושהרה אם תרגו
להגיע שיש שטור לאנשי אל תאמרו מיש מיש
הוא בחי' שקר כנ"ל שנאמר דוגר שקריס לא
יכון לנגד עיני שתסיר מעליו השגחת הש"י
והוא רחוק מאחד אך על ידי אמת השגחת הש"י
עליו ועל ידי ההשגחה כולו אחד כמו שהי'
קודם הבריאה כנ"ל : וע"כ שכר עוה"ב עין
לא ראתה אלקים זולתיך כי מאחד שיהי'
כולו אחד לא יהיה עין שיראה רק אלקים
זולתיך

חלקי ה' אמרתי לשמור דרכיך הייגו
שהחלק אלוה ממעל שיש לי אומר
לי ואלמד אותי לשמור דרכיך לך אמר לבי
בקשו פני פר"ש בשליחותך כי עיקר השלמות
בלב כמ"ש צור לבבי כמבואר אצלינו בא"ה
ומי שהוא בר לבב בבחי' ולבי חלל בקרבי
יוכל לידע עתידות ע"י מה שהלב אומר לו
שהוא דברי ה' ממש וזהו לך אמר לבי בקשו
פני והבן :

צדק לפניו יהלך ויעש לדרך פעמיו
כי יקרא דשבחא הוא כי בחול שיש
שליטת החיצונים כשהרס עושה אלוה אזי יונקת
שקליפת מהרגלין של השלוה כי כל אלוה שיש
קומה שלימה ואזי אין להשלוה הסוא בחי'
רגלין לעלות בפס ולילך לפני הקב"ה כי
הקליפה לקחה הרגלין (בחי' רגלי' יורדות
מות) וכשבא שבת ונשבטל שליטת החיצונים
אזי עולים הרגלין מהשלוה שהיו בתוך
החיצונים בחול שינקו משם ואזי עולה השלוה
והולכת לפני הקב"ה. וזהו שם תשיב משבת

רגליך שע"י שבת תשיב ותחזור הרגלין לקדושתם
מבין החיצונים אזי עול' השלו' והולכו' לפני הקב"ה
והקב"ה משתעשע בה אף שם נעשית ע"י
קטן שבקטנים וגלי כוונה ושלימות הרצוי
להשלוה עכ"ז יש להקב"ה תענוג גדול מהשלוה
כמו האב שיש לו תענוג גדול כשבנו מתחיל
להלוך אף שאינו הולך כרצוי עכ"ז משתעשע
אאד מאנו כך הקב"ה משתעשע אאד בכל ה'
מישראל כשעושה אלוה והנה ההולך בדרך
במקום שאין דרך אינו יכול לעשות דרך
בנושא ע"י פעמי רגליו כ"א כשילך הרגה
והשלוה נקראים גרך כמ"ש כל אלותיך גרך
וזהו גרך לפניו יהלך כשהשלוה הולכת לפני
הקב"ה אזי ויעש לדרך פעמיו הקב"ה עושה
מפעמי רגליו דרך שהוא נאמר על דרך שהוא
בנושא לרבים אאמת גודל החענוגים
והשעשועים שיש להקב"ה מהשלוה עושה
מפעמי רגליו דרך בנושא וזהו ויעש לדרך
פעמיו : וכן כתוב בזוה"ק זכאה חולקי' מאן
דזכי ליקרא דשבתא כו' כתיב אל ינא איש
ממקומו אחר דאיתחזי למיתך וזה בחי'
אם תשוב משבת רגלך :

בשאדם זוכה לשלימות הדעת הייגו
שזוכה לדעת שה"ש לאדם
לידע יותר אזי יש הפרש בין דעת האד' בשלמו'
לדעת הש"י שה' בחי' והש מפורשים בספרים
וצריך האדם להשתדל שיגיע לשלימות הדעת
שה שה"ש לאדם לידע יותר ולא יהי' הפרש בין
דעתו לדעת הש"י רק שה' דברים אלו שאלו
ה' דברים אי"א לשכל אנושי לדעת אם לא אי
שהוא למעלה ממין אנושי אך לזכות לשלימות
הדעת הוא ע"י גרים כמ"ש רז"ל הרגה למדתי
מרבותי ומתלמידי יותר מכולם כי ע"י שכ"א
מקשה ושואל כי כ"א יש לו מציאה לעבודת
הש"י וצריך להשיב לכ"א על שאלתו עי"ז
נשלם דעתו ועי"ז זוכה לבניס כי קטן אינו

מוליד כי אין לו דעת השלם אך כשזוכה לדעת השלם זוכה לבנים וע"כ בהכרח שהוא היה מגייר אנשים ושרה מגיירת נשים עי"ז זכה שלימות הדעת שלא היו הפרש בין דעתו לדעת הגי"ת אלא אלו היו הם' דברים ועי"ז זכה להם' וע"כ אברם אינו מוליד אברהם מוליד כי ע"י שלימות הדעת שהוא בחי' ה' זכה להוליד:

הניעור בלילה והמהל' בדרך יחידי וכולי כי יש כמה בני אדם שאומרים שהעול' הוא מחויב המלימות ולפי דעתם נדמה להם שיש ע"ז רשיות ומופתים ממנהג העולם אך בחתת העולם הוא מחויב המלימות אחר שנברהם יצחק כי הארץ וכל אשר עליה וכל העולם לה נברא אלא בשביל ישראל ויצחק מושלין בעולם וע"כ אחר שנמלו יצחק בהכרח לברוא העולם כי כל העולם הוא לצורך יצחק אך נשמות ישראל בעצמן כשנמלו היו בפשרי המלימות אך כשרצה הקב"ה להמציל נשמות ישראל אזי היה כל העולם מחויב המלימות כי אלו לא נמלו נשמתן שכל העולם יברא בשבילם והם ימשלו בעולם אך עיקר הכוונה שנברא כל העולם בשביל ישראל הי' כדי שישראל יעשו רצונו וישיחזרו וידבקו בשרשן ובשביל זה נברא העולם נמלא כל מה שישראל עושין רצונו של מקום ונכללין בשרשם שהוא מחויב המלימות עי"ז נכללו כל העולם שנברא בשבילם בחיוב המלימות כי עיקר התכלית שנברא העולם הוא בשביל זה וע"כ עי"ז נעשה העולם ג"כ מחויב המלימות כי העולם נכלל עם נפש הישראל בשרשו שהוא חיוב המלימות: אך להכלל בשרשו צריך שיהי' לו ביטול ומ"ח לנפש לידי ביטול כ"ח ע"י התבודדות ע"י שמתבודד בינו לבין קונו עי"ז הוא מתדבק בשם"י ונכלל בשרשו ועיקר ההתבודדות הוא בלילה בעת שהעולם פנוי מתורדות העולם פוח כי בזוש ע"י שרודפין

העולם אחר העוה"ז הוא מבטל ומבלבל את האדם להתדבק בשם"י ואף אם הוא בעצמו הינו טרוד ונם שיהיה הון מהעיר שילך בדרך יחידי במקום שאין הולכים שם בני אדם כי במקום שהולכים שם בני אדם ביום הרודפים אחר העוה"ז אף שבעת אינם הולכים שם הוא מבלבל ג"כ ההתבודדות מלהתדבק בו י"ת אך כשהולך לבדו בלילה בדרך יחידי במקום שאין שם אדם ומפנה לבו ודעתו מכל עסקי העוה"ז ומבטל הכל וזוכה לבחי' ביטול ואזי נכלל נפשו בשרשו ועי"ז נכלל כל העולם עמו בשרשו שהוא מחויב המלימות ונעשה כל העולם על ידו מחויב המלימות: וז"פ הניעור בלילה והמהלך בדרך יחידי היינו שהוא מתבוד' בלילה והולך בדרך יחידי ומפנה לבו מכל עסקי העוה"ז לבחי' ביטול הרי זה מחייב בנפשו שנעשה כל העולם מחויב המלימות כי נכלל העולם בחיוב המלימות עם נפשו כי ע"י הביטול נכללה נפשו בחיוב המלימות ועם נפשו נכלל כל העולם שנברא בשבילה בחיוב המלימות ונעשה כל העולם מחויב המלימות:

זוגן והלטרפומן של המותיות הוא ע"י הנקודות כי הנקודות הם החיות והנועם של המותיות ובלי הנקודו' המותיות הם כגולם ואין בהם שום תנועה וע"כ הנקודות הם בחי' נפש כי כמו שהנפש הוא חיות האדם וכל תנוע' שהאדם מתנוע' הכל הוא ע"י הנפש ובלתי הנפ' הוא כגולם כן הנקודות החיות ונפש של המותיות ובלי הנקודות הם כגולם ואין להם שום תנועה וחיות רק ע"י הנקודו' הם מתנועעי' וע"י הנקודות נזדווגין והלטרפין: ועיקר התכוות הנפש הוא ע"י ההסתכלות והכיסופין של ישראל אחר הש"י כל אחד לפי מדרגתו שהוא נכסף ומשתוק' ומתגעג' להגיע אל מדרג' למעלה מתנ' ע"י הכיסופין אלו נעשה נפש כמ"ש

נכספה

וחלו הל' נחינות הם נמצאים בכל בני אדם הרוצים ליכנס לעבודת ה' ולהתקרב להצדיק והרב שבדור כי יש מי שהוא נכנס ונתקרב להצדיק והוא מקבל ממנו דרך ישרה לעבודת ה' לפי מדרגתו וערכו והוא נחי' צדיק נחי' רבי עקיבא שנכנס בשלום ויצא בשלום ויש מי שהוא נחי' הלין ומת הלין ונפגע סייע שנתלהב לבו תחר מגודל האור והשתלהבות שהשיג בו הצדיק ניותר שאת למעלה ממדריגתו ועל ידי זה יוכל למות וזה נחין הלין ומת נחי' עובד מלכים ויש מי שיוצא מדעתו מחמת שעולה למעלה ממדריגתו והוא נחי' הלין ונפגע נחי' לא עבדו אך ע"ז אפי' הלין ומת הלין ונפגע שניהם הם נחי' צדיק ועליהם וג"כ נאמר צדיקים ילכו גם רק שלא נכנס ויצאו בשלום כמו ר"ע ויש מי שמתקרב להצדיק ומקבל נטיעות וכופר בכל ח"ו והוא נקרא רשע וזה נחינות אחר וזה נוודאי טינא היתה בלבו כמשנ"ל על אחר וע"כ נהכרח שיצא בהצדיק את שלו שיצא דבר שיקבל נטיעות על ידו וע"ז נאמר ופושעים יכשלו גם כי סרב נהכרח שיהיה לו שני הכחות הלו כנ"ל וזה נחי' מלאך ה' נצחות כמשנ"ל על אחר אחי חזא מט"ע דקא יתיב וכו' אמר ס"מ וכו' ר"ע דרש ה' נצחות שמו הוא הוה בצצא שלו וע"כ צריך הרב שיהיה בו שני נחינות הלו נחינות מלאך היינו מט"ע ונחי' ה' נצחות וזהו דומה למלאך ה' נצחות ומזי אפשר לסנכנם ונתקרב אליו לקבל נטיעות ע"י נחי' מלאך כמו אחר כנ"ל או ליכנס ולילא נשלום ע"י נחי' ה' נצחות כמו ר"ע כי כל צדיק צריך שיהיה למדן נחורה ומסיד נמעשים טובים כי אם היה למדן למדו רז"ל ולא עם הארץ חסיד ולמדן בלבד נוודאי אינו כלום כי אפשר לסיום למדן ורשע גמור ולא זכה נעשה לו סם מות ע"כ צריך שיהי' למדן ומסיד נחי' הלו סם נחי' מלאך ה' נמות כי מה שהוא למדן נחורה הוא נחי' מלאך שמו' מט"ט כמ"ש נזוהר ויעש הלקים את סרקיע ויהי מבדיל נין מים למים דא מט"ט שהוא נחי' משנה ממדיל ומפריש נין מיין דכיין ונין מיין ממאנין נין טמא לטהור אסור ומותר וכו' וצריך להדמות לקונו להיות חסיד נמעשים טובים וזה נחי' ה' נצחות שמו הוא העיקר שטועה ומונר שנחי' למדן לבד הוא העיקר הוא נחי' אחר שיקנל נטיעות ע"י שמלאך מט"ט נעלמו סוד רשות אך נאמת מט"ט נעלמו נלי הקב"ה חינו כלום ואין לו שום רשות כך התורה נלא מעשים טובים חינה כלום אדרבה לא זכה כו' ומאמת שני הנחינות הלו צריך להיות להצדיק לתדן וחסיד והם נחי' מלאך ה' נצחות ע"י נאמר נהצדיק שני כחות נים להחורה שם חיים ושם מות ולפשר להתקרב אליו למצוא בו דבר שיקנל נטיעות הן ליכנס ולילא נשלום וזהו שם הרב דומה למלאך ה' נצחות היינו שהוא למדן נתורה ועובד את ה' וע"ז הוא מגיר לותיות התורה למוד הזי תורה יבקשו מפיהו שלותיות התורה מבקשין לקבל נקודו' ולהגטיו' מפיו היינו ע"י שפיו יד בר בהשתוקקו' והכיתופין דקדוש שלו ע"י נגמרין ויולאין הנפשות ונעשין נקודות להלותיות ונגטיירו ונעשין כלי לקבל טוב ועל הנקודות נזדווגו ונלטרפו הלותיות כנ"ל :

וזה שכתו' סודי זהב נעש' לך עם נקודות הכם' כי זהב הוא בחי' זיווג כמ"ש מלפון זהב יאתה ולתערוסת דזווגא מסורה דשמלה שהוא נפון וזהו תודי זהב נעשה לך שלותיות התורה נזדווגין ונלטרפין על ידי נקודות הכם' כי זווגן והלטרפותן של הלותיות

החיות היא על ידי הקדושה שנעשים
מהכיסופין וההסתוקקות שע"י ניתוון הנפשות
שהם נחי' נקודות כי ע"י הכיסופין נעשה זיווג
כי ע"י מה שהוא נכסף אל הדבר נעשה נפש
וע"י מה שהוא נכסף לדבר חוזר הדבר ונכסף
אליו ומזה נתהוה ג"כ נפש והנפשות מזדווגין
ואח"כ ניחי' לנחי' עיבור ולידה וזהו ענין הכתוב
נזוה"ק חילונתי' דנוקבא עביד נפש נוקבא
וחילונתי' דדכר עביד נפש דכר כי מה שהוא
נכסף הוא נחי' חילונתי' דנוקבא והוא עביד
נפש נוקבא ומה שהדבר חוזר ונכסף אליו הוא
נחי' חילונתי' דדכר ועביד נפש דכר ואח"כ
נחיים לנחי' עיבור ולידה כמ"ש בזוהר שם :
וזה נחי' גילגולי הנפשות כי הדיבור שהם
יולדים הנפשות נעשה על ידי חיבוק החיות
בחויר כי המולחות מכים זה בזה והחכים
החיות בחויר והחוירים מכים זה בזה עד
שמגיעין לאוזן השומע וע"י חיבוק החיות
בחויר נעשה הדיבור שהם יולדים הנפשות כי
בחויר הוא החיות של כל דבר ובלי חויר א"א
לחיות והוא נחי' הנפש והנפשות יולדים
ומתגלגלים וכלל הדבר שתאר יקר הכיסופין
והסתוקות לדבר שנקדושה כי ע"י ניתוק
נפש ונגמר ע"י הדיבור כנ"ל ויולד ומתגלגל
ולפעמים מתגלגל ונח הנפש דקדושה לתוך
הרשע ונופלי' לו הרשורי תשובה ותוכל להחזירו
למוטב וכן להיפך כמה רעות גורמים הכיסופין
לדבר רע ר"ו כי הנפש שנתהוה ע"י כיסופין
רעים מתגלגל לפעמים לתוך הגדיק ותוכל
להחטיאו וזה נחי' הם הגל חטר נעש' על הסרן
וכולי הגל הוא נחי' הגל פה שהם יולדים
הנפשות ועי"ז הם נדיקים אשר מגיע אליהם
כמעשה הרשעים ע"י שמתגלגל לתוכן נפש
מכיסופין רעים ויש רשעים שמגיע אליהם
כמעשה הגדיקים ע"י שמתגלגל לתוכו נפש

מכיסופין טובים ולפעמים הגדיק מתקן הנפש
רעה שמתגלגל אליו וכן הרשע מקלקל הנפש
קדושה שמתגלגל בתוכו אך בתחילה בעת שמגי'
הנפש ע"ז אמר הכתוב יש גדיקים שמגיע כולי
כי בוודאי נופלי' לו הרשורי עבירה בעת שמגיע
אליו נפש רעה מכיסופין רעים אך אח"כ אפשר
שתחטיאו ואפשר שהוא יתקן הנפש וכן יש
רשעים שמגיע כולי שנופלים לו
בוודאי הרשורי תשובה בעת שהגיע אליו
נפש קדושה מכיסופין קדושים אך
אח"כ אפשר שהוא יקלקל הנפש הקדושה
או שתחזירו למוטב וזה סוד נפילת
אפים שכוונתו לתעלות הנפש בחי' תעלות
מ"נ ולעשות יחוד בי ע"י הכיסופין
והסתוקות שזה בחי' העלאת מ"נ כידוע
מזה בעלמן נעשה נפש ונתעלה
ונעשה יחוד וזווגן כו' : ע"י הכיסופין
נעשין הנפשות שהם בחי' נקודות
ונזדווגו הנפשות כו' וזה בחי' זווגן
והלטרפותן של הנקודות שהם בחי' זווגי
הנפשות וע"י הנקודות נזדווגו ונלטרפו
החיות זה בחי' זווגי הנשמות :
וז"ש לא הניח און ביעקב ע"ד שדרז"ל מחשבה
רעה אין בקב"ה מלרפה למעשה וזהו
לא הניח און ר"ת ו' אנדם נפש שהוא
בחי' הסתוקות וכיסופין כנ"ל היינו
שהסתוקות וכיסופין רעים אין
בקב"ה תלרף וזה לא הניח און ביעקב :
וז"ש רצון ירחיו יעשה וחת שועתם ישמע
ויושיעם היינו שע"י הסתוקות
ורצון · שלא ירחיו שעזה נתהוה הנפש
וחת"כ וחת שועתם שתדברים בעיתם
שהסתוקו · ורצון שלה' וחזי נגמר הנפש ויולח
מכח אל הפועל וחזי נלמיירו סלוחיות ונעשים
כלי לקבל עוב וזהו וחת שועת' ישמע ויושיעם

וכן

וכן הנדיק לפעמים כשמפל מנדריגתו כידוע
שח"ל שעמוד תמיד בקביעות על מדריגה
אחת אזי בעת שמפל ממדריגתו אם ירצה
להחזיק עצמו במדריגת למעלה שנשאר לו הוא
לא טוב רק צריך להחזיק עצמו בירידת שמים
מה שים לו עדיין מהרשימו שנשאר לו : עיין
בתיקונים ס"ע ד' ק"ב ח"ל כי ביום ההלך ממנו
כתיב ח"ל בההוא יומא הזין ומת הר"ם בגין דהי
כתיב יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש
צדיקים וכו' ע"ש והבן :

וביד כל אדם יחתום לדעתכל מעשהו
כי הנדיק בעצמו ח"א להשיגו כי אין
בו שום תפיסה כי הוא למעלה מהכלו רק ע"י
מעשיו המקורבין אליו יוכל להבין מעלת הנדיק כי
ע"י שרואין מעשיו שהם מעשה ירחים
וכוכבים ושהם יש להם תפיסה והשגה כי אינם
רחוקי' עדיין מהם כ"כ כמו מהנדיק בעצמו בכן
מי שרוצ' החמת אפשר לו לידע מעלת הנדיק על
ידי מעשיו וזהו כמו משל החותם שהכתב החקוק
עליו ח"א לקרותו מהמת שהאותיות בהיפוך רק
ע"י שמכין ומציירין החותם על שעוה רואים
האותיות והציורים החקוקים על החותם ומבינים
כתב החותם וזהו וביד כל אדם יחתום הנדיק
נקרא כל אדם כמ"ש כי זה כל האדם וזה לדעת
כל מעשי מעשהו ע"י מעשי מעשה של הנדיק
תוכל לידע מהו כמשל החותם כנ"ל וגם הנדיק
הוא בחי' חותם כמ"ש ונחתמו החתם בחותם בריית
קודם ונדיק הוא מלשון דבור בריית :

אם זכה שירגיש בהמת כחב חטאיו הייו
כשימול את ערלת לבבו כי כל זמן שלבו
ערל וחטוש ח"א לו להרגיש בהמת רק כשימול
את ערלת לבבו ויהיה לו חלל בלב וחזי ירגיש
לבבו בהמת גודל כחבו וינטער ויתחרט בהמת
וחזי מגודל החרטה ירגישו גם כל הלבבות של

הטיפות שנמשכו ממנו ולכל מקום
שנמשכו ירגישו שם במקו' שהם
הן חותן שנמשכו ממנו ונתהוו מהם בניו ממין בני
אדם והן חותם שנמשכו ממנו למקום אחר ח"א
וגם שם יש להם לב ושאר חיברים וחזי כשימול
את לבבו וירגיש לבבו גודל כאבו ויתחיל להנטער
ולהתחרט בחמת חזי ירגישו שם כל הלבבות של
הטיפות ויתוודע להם החמת החיך הם מוטלים
במקום עמופות בשאול תחתית כי מתחילה מדמם
להם שטוב להם כי הן מזיקי עלמא רק אח"כ
כשימול לבב' ע"י שנימול לבב אחים' אזי מרגישין
היכן הם ומתחילים לקוטן ולהנטער ונעשה שם
רעש גדול ביניהם וזהו ומל ה' אלקיך את לבבך
ואת לבב זרעך היינו כשימול ה' את לבבו ימול גם
לבב זרעו ולהיכן שנמשך הזרע הן לתין בני אדם
אזי מחוברים בניו שירגישו ג"כ הרהור תשובה על
ידי שנימול לבב אחיהם וכן אם נמשך למקום אחר
ח"ו אזי ימולו שם הלבבות וירגישו כנ"ל והזוהר
המסוגל לזה הוא אחד אלול כי אלול ר"ת לבבך
לבבך ואת לבב היינו שימול ה' את לבבו ואת לבב
שתם התלוי בו להיכן שנמשך כנ"ל היינו הלב
של הטיפות לאיזה מקום שנמשכו אם שנמשכו
ונתהוו מהם בניו מין בני אדם והן שנמשכו ח"ו
למקום אחר וגם הם בניו והם תלויים בו וע"כ
כשנפטר האדם הם הולכי' אחר הזעם ומקוננים
עליו כמו בניו ממש ממין אדם אך זאת שהם
הולכים ומקוננים אחריו הוא לו לבזיון ולחרפה
גדולה רחמנא ליצלן ר"ל מעוותים הללו כידוע

שלימות כל הדברים היא המעונה ובלתי
המעונה כל הדברים חסרים כמ"ש רז"ל לעניין
צדקה שמותן פרוטה לעני מתברך בשם והמפייסו
בי"א ובין במותן צדקה ובין במפיים העני הנ"ל
חסר ה' כי רצוי להיות שבע וי"ב כנגד ז' כוכבי

לכת וכנגד י"ב מזלות כי נדקה הוא בחי' גלגלים כמ"ש רז"ל כי גגלל הדבר הזה יברוך גלגל הוא שחוזר בעולם וכמו שהגלגל יש לו ג' תנועות לחת תנועה הטבעית נמערב למזרח ולחת תנוע' ההכרחי' ממזרח למערב מה שהגלגל היומי הוזר ומתגלגל ממזרח למערב ומכריח עמו כל הגלגלים כן לענין נדקה אמרז"ל יותר ממה שבעה"ב עושה עם העני העני עוש' עם הבעה"ב שזה בחי' שני תנועות שמתחילה מתגלגל ונח השפע מבעה"ב לעני והוא תנועה הטבעית שנעש' נרצון הבעה"ב ובתוך שמתגלגל מבעה"ב להעני חוזר ומתגלגל השפע מהעני להבעה"ב בהכרח שזה בחי' הנועה ההכרחית שמתגלגלת לאחריו כי כל השפע והברכו' נחים ע"י הגלגלי' כי על ידם מנהיג הקב"ה העולם כידוע וע"כ היו רצון שיהיו הברכות החמורים אצל נדקה שבע וי"ב כנגד הגלגלים לך זה הורו לנו רז"ל שהנדקה הסירה ואין לה שלימות ועדיין הסר אחת הן בגופן והן בפעים היינו שחסר החמונה שבלעדה הנדקה הסירה עדיין ועל ידי החמונה נשלם ומאירה בחי' הנדקה וז"ש והאמין בה' ויחשבה לו נדקה שעל ידי החמונה נחשב הנדק' כי בלתי החמונה היא חסרה וז"ש רז"ל שחם בשבת נדקה לעניים כי שבת הוא בחי' חמונה כי שבת הוא מעיד על יהודו ועל חידוש העולם כמובא בספרים וע"י חמונה שהוא בחי' שבת מאירה הנדקה וזה שנאמר בשבת נדקה שחם לשון אור היינו שבשבת שהוא בחי' חמונה מאירה הנדקה כנ"ל וכן התורה ג"כ הסירה בלי חמונה וע"כ אמרז"ל בא דוד והעמידן על י"ח בא והעמידן על שם נמצא שחסר ג"כ ח' מן המנין מכוון ממש כמו שאמרו אצל נדקה שם וי"ח כי התורה הסירה בלי חמונה וז"ש עד שבא הנקוק

והעמידן על אחת ונדיק בחמונה יחי' כי ע"י החמונה נשלם התורה וזה כוונת התנא שהתחיל בנשמה יניהות השבת שתיש שהן אחינע כינד העני וכו' פשט העני את ידו לפניש שבתחילת שבת התחיל תיכף בנאות נדקה לרמז שבשבת נשלם ומאירה הנדקה כנ"ל שחם בשבת נדקה לעניים כי ע"י שבת שהוא בחי' חמונה נשלם ומאירה הנדקה ועל ידיהם מתמלאו הברכות שהיו הסרים כי חמונה הוא מקור הברכות כמ"ש חיש חמונות רב ברכות, וכן שבת נאמר בו כי היה מקור הברכה וז"ש נדק לפניו יהלך וכו' כי ים דרכיש רחביש שהם דרך הכנושה לרביש וכן ים שבילים וזה הדרך והשביל נמשך לכאן וזה לכאן ולכל דרך ושביל ים כנגדו בגלגלים דרך ושביל וכן בין דרך לדרך גדל כאן עשביש כן ים ג"כ נגד כל עשב ועשב כוכב שהוא כנגדו שהעשב גדל מכחו כמ"ש רז"ל אין לך כל עשב ועשב שאין לו כוכב וכולי ולפעמים כשהדש ים לו עיכוב ונער בדרך הוא מחמת שכנגד המקום הזה ים שם עיכוב בהכוכב שאינו מאיר בשלימות ועל כן התקנה לזה ליתן נדקה קודם שיצא לדר' כמה שכתוב נדק לפניו יהלך ויש לדרך וכו' כי על ידי הנדקה יאיר הכוכב כי על ידי נדקה מאירין הגלגלים כנ"ל וזש כן על ידי הנדקה שנותן יבטל עיכובו שים לו בהדרך על ידי העיכוב שים בהגלגלים והכוכבים כנ"ל וזה שאמרו רז"ל כוכב אחד ים שמתנה את הספינות היינו כשהספינה מגיעה תחת אותו כוכב אזי הספינ' תועה בדרך מהמת שזה הכוכב אינו מאיר בשלימות : שמש הוא בחינות ברית ועל ידי פגם הברית אין לנו מאור השמש כי אם

ליקוטי מוהרן פז

מרחה המה ועכו"ם נקראים על כמ"ש סוי
הרן עלגל כנפים והם מכסים הוד השמש ותהו
בחי' עלגל כנפים תלמון ולח יכוף עוד מוריך
ותהו בחי' מרחה חמה עמוקה תן הגל כי לף
שישראל עיקר עכ"ז העכו"ם מכסין עליהם כהלו
כל העולם שלהם ומכסין העולם בדרך השבע כי
בחמת הקב"ה מהפיג העולם ע"י החמה ומכסים
ותזלות והם מכסים הגהנת הס"י כהלו מתנהג
ה"ו על ידי הכוכבים ותזלות בעלמן לף לעתיד
לבה יעביר לותם ולא יקויס סר צלם ולחי יתגל'
לור השמש בחי' וזרחה לכם יראי שמי שמש
היינו שיתגלה לור השמש ותהו ותרפח בכנפיו
היינו בחי' ולח יכוף עוד מוריך ולא יקויס עד
השית לויניך הדם לרגלין היינו שהם יהיו
למטה לח כמו שהיו מקודם מרחה חמה עמוקה
בחברתם נאמר כהם היום שהוא בחי' שמש על
ידי שמל ותגלה הברית התפלה נקראת בחינו'
רגל: מי שמי חפשר לו ללמוד כלל כגון שהוא
עם הארץ לו שלין לו שום ספר לו שהוא בעודבר
רק שלבו בוער בו ונכסף מאד ללמוד ולעבוד
את ה' לזי מה שהלב חומד ללמוד זה בעלמו
הוא בחי' לימוד מתוך הספר כי מלמ בעולם שני
מדיקים שבדברים זה לזה והם בנחוק מקום זה
מזה כמו מלות פרסלות היינו שזה המדיק מקשה
קושיא בתוד' והמדיק השני שם במקומו ואומר
דבר שהוא תירון על הקשיא של המדיק הא' וכן
לפעמים זה מקשה וזה מקשה והקושיא של אחד
שלא תירון על קושיא של חבירו וע"ז הם מדברי'
זה לזה וזה לין שום חדש שומע כי לם הקב"ה
בעלמו וזהו לא מדברו ה' לים לל רעהו היינו
שהם לינם מדברים זה לזה רק הם מדברים
מתילא על ידי שזה מקשה וזה מתרן וזה לין
שום נרי שומע כ"ל הס"י וזהו ויקשב ה' וישמע

כי רק הוא יתברך שומע ומחבר הדברים זה
לזה וכותבים בספר לזכרון וזהו ויכתב בספר
זכרון וזה הספר שכתבין עליו דבריהם הוא
בחי' לב שיש למעלה שם נכתבין דבריהם בבחי'
כתבם על לוח לבך וזה שלבו בוער בקרבו ותושק
ללמוד רק שלי חפשר לו הוא מקבל לב מלב
שלמעלה שהוא בחי' ספר זכרון הנ"ל ומשם
מקבל לבו השקו והוא בחינות לימוד מתוך הספר
ממש וזה שכתוב ויכתב בספר זכרון לפניו
ליראי ה' ולחושבי שמו כמו שדרשו ז"ל לפי'
חושב לעשות מלוה ונתנם ולא עשאה מעלה
עליו הכתוב כאלו עשאה כי זה בעלמו שלבו
נכסף והושב לעשות רק שא"א לו הוא נחשב
לעשי' כי מקבל השקו מלב של מעלה שהוא בחי'
ספר זכרון והבן וע"כ אנדהם שהי' רחם
לגרים ולא הי' לו ממי ללמוד ולא היה
רק הלב שחשק מאד לעבודת הבורא קיבל ג"כ
מזה הלב שלמעלה שנקרא ספר הזכרון ולא לא
הי' שום מדיקים בעולם והי' נכתב על הלב מה
שחידשו הנשמות קודם הבריאה וע"כ נקרא
לור כמ"ש היינו לל לור תולבתם
זה לאברהם כי הוא בחי' לור לבני
כי לא היה לו רק לב הושק להשי"ת
וע"כ כל הגרים נקראים על שמו
ונקראים מדיבי עמים עם לאלקי
לאברהם בחי' מדיב לב כי לין להם
רק מה שלבם נכסף להשי"י במו
לאברהם:

מעלת המקבל עלה מחבתי הדור כי
הוא המתקת המדיים כי כשגריך
לעלה והיה יודע לין לעשות הוא בחי' נמצום
כי נשמעם שכלו והיה יודע לין לעשות והוא
בחי'

בחי' דינים כידוע ועל ידי שהחכם נותן לו עצה הוא מרחיב לו ומאיר בו הכמתו וזה בחי' חסדים כי חסד הוא בחינת החכמה כמ"ש בזוה"ק ח' נהירו דחכמה וכתיב חסד לא כל היום :

גם כתיב תשועה ברוב יועץ והצדיק נקרא רב כמ"ש רז"ל משה לחייד דנפיק זכותי כרבים דמי גם הוא מקבל עצת הצדיק לפי שאח"כ לא עלתה לו יפה מעצתו לזה יודע שהי' רק מהם"י לכך הוא לא הי' מקבל עצת הצדי' הי' לפסר שתגי' לו רעה בלי גז"ד של מעלה רק שהוא בעצמו מסך על עצמו כמ"ש לולת חדש המלך דרכו ועל ה' יצעף לבו לכך הוא קיבל עצת הצדיק יודע שהוא רק על פי מספט שלמעלה :

אין חדש מת והני תלוותו בידו כי הצל הצדיק הוא חילוק בין החיים ובין להחר מיתה כי גם להחר מיתה הוא עובד את הם"י ולזה זה ההילוק הלא הצל זה החדש שמשך להר תלוות הכילה ושתיה כל ימיו ולהחר מיתה הוא הוכל ושותה זה נקרא מת והמיתה נכרת הצלו ויש יתיש שהותרה הכילה ושתיה כמ"ש חז"ל חניו לה' והניו לכם והצדיק הפילו בזאת החני הוא כונם את יצרו ומוצא את תלוותו בידו וזהו והני תלוותו בידו הפילי זאת החני שהותר לו הפילו בזה הוא לוחץ תלוותו בידו בודאי זה הוא מת הצל תמיד כי הפילו להחר מיתה והוא הילוק הצלו בין מיתה והני כו' זה בחי' מהלוק' כתרגומו ורבו בעלי חילי' בעלי פלוגת לוני שלוחו תלוותו מהלוקת בודאי כהלו לא מת כמו שבקש דוד להגורה בהלך עולמים וכי הפסר לדוד בשני עולמית הלא שיהיו לומרים דבר הלכה משמו וזו כהלו לא מת הבל ע"י מהלוקת מניעו שלא הוא הלכה משמש כמו להרים ויש לומרים : **כשם** שמי שהוא

מוהרן

עזות פנים הוא לו חלק בתורה כמ"ש רז"ל דבר זה להלף דור שבקש הקב"ה ליתן התורה להלף דורות דלה שהוא העולם מתקיי' ונתנה לכ"ו דורות ועמד ושהלן וכו' והן הן עזי פנים שבדור ומזה שהעזי פנים הוא בכלל קבלת התורה כי הם מהחזקים דורות שלא הי' רלוים לקבל התורה וכן אמרז"ל מי שים בו עזות בידוע שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני ומזה שהעזות פנים הוא לו חלק בתורה וכן מי שהוא לוש שפל ונבזה והוא בו שוש עזות דקדושה הוא לו ג"כ חלק בתורה כמו שאמרז"ל מפני מה נתנה התורה ליסרהל מפני שהן עזין כי צריך שיהיה בו עזות דקדושה כמאמרז"ל הוי עז כנמר ועל ידי עזות דקדושה שיש בו הוא מקבל עזות דקדושה מהם"י ורוח בחי' תמו עוז להלקים הל יסרהל הוא מהזן עוז ותעצומות לעם וצריך לפלם דרכו הוא להתנהג עם עזות לבלי להיות ח"ו עזות פנים כי הוא מדה רעה מאד כנ"ל והעפ"כ יהיה לו עזות דקדושה ומדות העמה הוא עניו לאד לגמרי ועיקר מדת העמה כשיהיה במדריגה שיוכל לכתוב על עצמו כמו מאמרם"ה והאיש משה עניו מאד זהו מדריגת העמה בתכלית וכמו שמצינו במהורחין שאמר אחד לא תיתני עמה דאיכא הגא :

מדת הירחה בעצמה היא ירחה מהשם יתברך והם כן יש לה גם כן ירחה : וזאת הירחה היא גם כן ירחה מהשם יתברך והם כן יש לה גם כן ירחה וכן בכלל ירחה אחת בחברתה לחעלה למעלה עד אין סוף : וזה שאמרז"ל מה שעשתה

עמה עקב לשלותה עשתה חכמה עטרה על
ראשה שנאמר עקב עמה יראת ה' ראשית חכמה
יראת ה' נמצא שעקב העמה היא ירא' וכן ראשי'
הכמה היא ג"כ יראה נמצא שיש יראה למעלה
מיראה כי היראה בעצמה יש לה ג"כ יראה וכן
למעלה למעלה עד ח"ס כנ"ל

חצות לילה לקום להודות לך על משפטי
צדקך הצות הוא מסוגל כמו פדיון כי
הוא המתקת הדינים כי צדק דינך ומשפט רומז
וזהו על משפטי צדקך הייגו שצדק גובר על
משפט התיקון לזה חצות לילה לקום ועיקר
הצות הוא תמיד לאחר שש שעות מתחילת הליל'
הן בקיץ והן בחורף ואז מתחיל זמן חצות ונמשך
עד גמר השמורה שני' דהייגו ג' שעות ובבוקר
טוב להשכל על השמים ועי"ז נמשך הדעת
ע' בזוה"ק **דמות** דיוקנו של לויתן רומה הוא דבר
נפתר מאד לית הדמות מתרומה והוא בעצמו
לית יודע כי בודאי יעקב לא ידע ויתעלה
הפיוון לף שרמה דמות דיוקנו הם דברים
נפתרים ומכוסי' מבני אדם : **הסגולה** לז"ק
לומר ק"ה וב"ח כי מחרת ח"ו שהוא החיות
של כל דבר וכן כלת משה ח"ו ג"כ וזהו פגימת
הלבנה מחרת הסר לחסרה לרבוי ח"ו וכר"ח
מתחיל להתמלאות ולהתתקן כי לזה הגיעה
לחכלית הפג' והחסרון ולזי תיקף מתחיל התיקון
והמילוי וזה כ"ל ת' ר"ת כפרה לכל תולדותם :
כשבא ק"ק לעולם עם העופי' הסייבי לה והק'
מסבבת לותה רק נשאר פתח נגד לחוטה :
ומחמת פגם העופים ח"ו משליכין לותם כולי
ומעמידין שם י"ם : **ותבואו** ותעמלו לה לרבי
והש"י יאסר הגאולה בכלל ובפרט וע"י מסירת
נפש לפשר לדבק לך ח"ה שיאיר מליו הכתה

ענין קבלת פני ת"ח כי הלבנה אין
לה לור מעלמה כלל רק הוא מקבלת
לור מהשמש הייגו ע"י שהלבנה היא
כמראה מלוטשת עי"ז מקבלת לור מהשמש
ומתלונן מעלה לור להאיר על האדץ לך לא
הי' גשמה עד ואחיך בלחי מלוטשת לה היתה
יכולה לקבל לור השמש כלל וכן התלמיד והרב
הם בחי' חמה ולבנה כמבואר בע"ח ואם
התלמיד יש לו פגים הייגו בחי' לנפין מהירין
בחי' מראה מלוטשת אזי יכול לקבל פגים לקבל
לור פני הרב ואזי ראוי שהרב יתראה עלמו בתוך
פני התלמי' המקבל פניו כמו בכל מראה מלוטשת
שכל העומד כנגדה רואה את עלמו בתוך המרא'
כן מחויב ג"כ כאן שהתלמיד יקבל פני הרב
הייגו שיקבל פני הרב לתוכו שיתראה בתוכו
פני הרב וזהו קבלת פגים הייגו קבלת פגים
ממש כנ"ל וזהו דווקא אם יש להתלמיד פגים
הייגו לנפין מהירין שהם בחי' מראה
מלוטשת כנ"ל אך אם אין לו פגים הייגו
שהוא בחי' לנפין חשוכין אזי אין יכול לקבל
פגים כנ"ל כחמה ולבנה ובודאי אין מתראה
בתוכו פני הרב כמו העומד נגד כל דבר
עד ותשד ועל ידי זה אפשר לדעת אם
הוא משוקע בתאוות ממון כי אם אין רואה
ח"ע בו יודע שהוא בבחי' לנפין חשוכין
שהוא בחי' המשוקע בתאות ממון כמבואר
בע"ח וכן כ"ה נגד חבירו אפשר לו
לדעת עי"ז כי כ"ה שונא תאוות ממון
יותר מחבירו נקרא כנגדו צדיק כמבואר
בע"ח ו"ש פגים בפגים וכולי הייגו בשעת מתן
תורה היו ישראל בבחי' לנפין מהירין

והיו

מהירין והיו יכולים לקבל פנים דקדושה שיימו
שיתרלה בתוכם פנים דקדושה כנ"ל והנו פנים
בפנים שבפנים דקדושה הי' בתוך פנימיות נהי'
קבלת פנים וזהו דיבר ה' עמכם שהדיבור הי'
מדבר עם כ"ח ויולא מכ"ח מישתלל מלחר שנכלל
בתוכו פנים דקדושה: לך מי שהוא עזות פנים
לאין לו פנים דקדושה ולאינו יכול לקבל פנים כנ"ל
וע"כ לחרל"ל כל מי שיש לו עזות בידוע שלא עמדו
רגלי לחבריו על הר סיני:

כי ים ירלות נפולות וכו' הימורין והדינים
שיש לאדם כולם הם מהירלות הנפולות
שנפלו לתוך זה הדבר שהוא מפחד ויש לו
יסורין ממנו והם נהי' ה' לימות לאינות חלש על
הגיבור שלף שהוא נגד הטבע שהגבור יפחד
מהחלש לך שהוא מחמת הירלה העליונה
שנפלה ונתלבשה בלו הדברים וע"כ הם
במחפר ה' כנגד ה' גבורות שהם ה' לותיות
מנלפ"ך כפולים וצריך להעלות הירלות הנפולות
לשרשם ומקומם ומקום הירלה היא בלב
כמו שפרש"י דבר האמור ללבו של אדם נאמר בו
וירלת והירלה צריכה להיות עם דעת כי בלא
דעת נאמר הלא ירלתך כסלתך והדעת צריך
להיות בלב כי גם עבו"ס יש לו דעת לך הוא
בלא לב לך עיקר הדעת כשהוא בלב כמ"ש
וידעת היום והשבות אל לבבך וכנ"ל ולא נתן
לכם לב לדעת דייקא וכשמחבר הדעת שבלב
עם הירלה שבשכל ומקומה בלב לזה נאמר לא
תבין ירלת ה' ודעת מלקיש תמצא והנה כתיב
מלך במשפט יעמיד ארץ היינו ע"י משפט מעמיד
ומעלה הירלה שהיא בחי' ארץ מ"ש ארץ ירלה
ומשפ"הוא מה שהאדם שופט ודן עצמו על כל דבר
ודבר שעושה ברם שידינו לאמו למעלה וע"י מה
שהוא בעצמו שופט מ"ש גיזול מדין שלמעלה כי

מוהר"ן

כשיש דין למטה אין דין למעלה וכיון שאין
עליו דין אין צריכה הירלה ליפול ולהתלבש
למטה ואין צריך לירא משום דבר ואין לו רק
ירלה העליונה ירלת הרוממות:

עצבות הוא מדה רעה מאד ומה שאדם אינו
מוסע להתדיק הוא מחמת עצבות
וכבידו וכן מה שאינו מתפלל כראוי הוא ג"כ מהמ'
עצבו' ועצלו' שיש מחמת הסרון האמונה כי בודאי
אם היו' לו האמונה שלימה והיה מאמין שהש"י
עומד עליו ושומע כל דיבור ודיבור שיולא מפיו
ומאזין לקול תפילתו בודאי לא היה לו שום
עצבות ועצלות וכבידות בתפילתו ובודאי
היה מתפלל כראוי לך עיקר בלבול התפילה
הוא בלא מחמת הסרון האמונה וע"כ נופל
עליו עצלות ועצבות ומבלבל את תפילתו כי עיקר
העצבות ועצלות הוא מחמת הסרון האמונה כמו
למשל כשמניחין הטוס בארץ טובה לזי
הוא גודל וקומה יפה ואינו מזיק לו שום
רוח ולא זיקים ורעמים וזה מחמת שיש בה
האומה וכח הגודל ע"כ אינו מזיק לו שום דבר
אבל כשמוסיפים הטוס בארץ שאינה
טובה לזריעה לזי הוא נרקב בארץ מחמת
שאין לו כח האומה וכח הגודל ואמונה
היא בחי' כח הגודל וכח האומה כמ"ש ויהי
לומן את הדסה לשון גידול וכמ"ש רז"ל
לאומה זו מדד זרעים וע"כ כשיש לו
אמונה שהיא בחי' כח הגידול וכח האומה
לזי אינו מזיק לו שום דבר ואינו ירא משום
אדם ומשום דבר ומתפלל בהיות בארץ
ומוסע להתדיק כי אינו מפחד משום עניו
שבעולם אבל כשיש הסרון באמונה לזי
אין לו כח הגודל וכח האומה ולזי היא
נרקב ממש כמו החיטה הנ"ל וע"כ

יש לו עצבות ועצלות וכבידות והוא נרקב ונמק וזה בחי' ארך לאפיים היינו מה שאינו יראת משום דבר ואינו משגיח על שום ביטול ובלבול בעבודתו רק עושה את שלו זה בחי' ארך לאפיים שאין שום דבר יכול לבלבל כי לית מיכפת ליה שום דבר רק עושה את שלו בעבודתו את הש"י כי ארך לאפיי' הוא תלוי בבחי' אמונה כי כל זמן שיש עכו"ם בעולם חרון לף בעולם : ודע שארך לאפיים תלוי בא"י כי שם זוכים לבחי' אחד כי א"י הוא בחי' אמונה כמ"ש שכן ארץ ורעה אמונה וכמארז"ל כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלקי וזש"ה בגת' ויאמר משה ויקד אראה ואשתהו מה ראה ארך לאפים היינו מחמת שראה בחי' ארך לאפיי' שהוא תלוי בארץ ישראל כנ"ל וע"כ ויקד אראה שהיה לבו נוער לארץ ישראל כדי לזכות לארך לאפיים וזה שכתוב וחד אמר אמת ראה ומת"ח ומאמ"ח ולא פליגי כי ארץ ישראל היא בחי' אמת כנ"ל ואומרו בגת' ומשתברא כמ"ד ארך לאפיי' ראה כי אמת הוא למעלה מאמונה כי מחמת אמונה באים להאמת וצריך לבקש מהש"י שיהיה לו כימופין וגעגועים לארץ ישראל וגם שיהיה געגועים לכל צדיקים לא"י והוא סגולה להכעס ולעצבות כי כל הכועס כאלו עובד כו"ס אבל א"י הוא בחי' אמונה בחי' ארך לאפיים : וזה שקודש ק"ס שהוא אמונת היחוד אנו מבקשים והוא יוליכנו קוממיות לארצינו היינו שאנו מבקשים ומתגעגעי' לארץ ישראל וע"י זוכים לאמונה היינו ק"ס שהיא אמונה :

לב עהור נרא לי וכו' כי מה שמדברים בינו לבין קונו הוא בחי' רוה"ק ודוד המע"ה שהיו מעלתו גדולה מאוד יאמר מזה ספר תהילים וכן כ"מ לפי בחי' הוא בחי' רוה"ק כנ"ל שכתוב לך אמר לבי כמו שפי' רש"י לך בשבילך ובשליחותך אמר לי לבי שכל הדברים שאלב אומר הם דברי הש"י ממש והוא בחינת רוה"ק וצריך להדם תמיד לבקש בכל פעם בתחנונים ודברי רצויים חדשים ולזכות לזה צריך טהרת הלב וטהרת הלב הוא על ידי שמתלהב ונוער לבו להש"י על ידי זה נטהר הלב כי נגד שמתלהב ונוער לעבירה אז לתאוה רעה ח"ו שמזה נמשך לבו נגד זה צריך שיתלהב ויבער להש"י ועי"ז יטהר לבו כמ"ש כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש : וכשיש לו טהרת הלב אזי זוכה לדבר בכל פעם דברים חדשים שהוא בחי' רוה"ק וזהו לב טהור ברא לי אלקים אזי ורוצכון חדש בקרבי שיזכה לחד' דברי' חדשים שהם בחי' רוה"ק כנ"ל . להתלהבות וחמימות להש"י הוא על ידי תפלה כי תפלה מעורר החמימות כמו שאנו רואין בהוש הם יזרוק חך ויתחב וברחמו שעה אזי יתם השעה מחמת

כי ע"י חמימות הלב החמימות הבא ע"י ע"ז מגר' רוח הטומאה כי טבע האש שמגרש האויר כמו שמתבאר לחכמי הפילוסופיא כי זהו סיבת מה שיורה הקני ברפה ע"י ג מדליקין בפילוש

התפלה החמימות הבא ע"י התפלה וכן כשלפתע הולך הנה והנה על ידי תפלתו הוא מזיע ועיקר התפלה הוא מהמחשבה כי מתחיל המחשבה תוחה ומקשה ולח"כ

שורין למעלה כי ע"י
בח החג בורח החויר
והחויר הוא לוחה לחת
הדברים שמלאו בהם
את הקני שריפה ועוד
נתבר בחוש חכמה
דברים והכלל שהחג
מגרש החויר ע"כ
החמימות שבלב מגרש
הרוחות שהם חויר
היינו רוח העומחה
וע"ז נשכר לבן

ולח"כ מתחילה מחשבה
להתנועע ממחשבה
למחשבה היינו מתחילה
כשיבב על מקומו היה
מחשבתו ליבב ולח"כ
כשרוצה לילך מתחיל
מחשבתו להתנוע' ממחשב'
שרחשיבה לחשוב לילך וע"י
כן מוריד המימות וע"כ
כשהדם יבן צריך לכחות

עצמו כי מחמת שהמחשבה טוהה ושקטה חין לו
המימות וכמו כן ברוחניו' כשהמחשבה בגדלות
הבורח ומתנועע ממחשב' למחשבה ע"י התנועה
מוריד חמימו' ונוער לבו להש"י וכן עיקר חמימו'
יסוד השם הוח מה שמקבל מתנועת הכוכבים כי
יסוד השם הוח למעלה מיסוד החויר ומשוך
לגלגלים וכן כל גלגל מקבל מגלגל שלמעלה
כיצד ע"כ על ידי שמדיק הרגים היינו על ידי
שמקרב בני חדם לעבודת הש"י הו ע"י שדבק כל
חדם לכף זכות שגם זה נקרח מגדיק הרגים
על ידו מוריד ג"כ המימות והתלהבות להש"י
כמ"ש ומגדיקי הרגים ככוכבים והוח מקבל
החמימות ממה שלמעלה ממנו ויוכל להוריד
החמימות לתחר ג"כ כענו הכוכבי' שמקבלי' מלמעל'
ומורידים למטה תבל מי שהיו מקבל החמימות
ממי שלמעלה חף שמביח חמימות לתחר הוח רק
לפי שעה והוח עצמו מתקרר כענו הברזל המלובן
שמשליכין למים שהברזל עצמו מתקרר וגם המי'
שנתחמם הוח רק לפי שעה: **אם** יתדבק עצמו
לדברי התורה היונחים מפי הגדיק תמה חמי
חיך תפשר תח"כ לסבול ולחפוץ חיי העולם הזה
וזהו כל הנהגה מדברי תור' נוטל חיין מן השול':

כמה בני חדם שפרו ברתו לפעמים תם
בוער מרחוק וקרבו לשם ולח הי' כלום וכן
נתרחה ג"כ לפעמים בדרך וגם על היש לפעמי'
נתרחה כך וכבר נודע שזה בח מן החידים
השולים מן הלרן ויש חידים שיש להם כח של
גפרית ושולים ליזה חידים ומתקבנים זה עם זה
ומכה עליהם רוח קר מלמעלה ומפלים למטה
ומתחילין לבעור לפי שעה כמו כן יש כמה בני
חדם שלפעמי' נבער לבו להש"י ומתחיל בעבודת
הש"ת ולחחר שעה נתבטל והוזר לקדמותו
ולפעמים כמשך הני יום לו ליזה יניח לו ליזה
שבועות חך לח לנצח ולח לזמן מרובה וזה בח
מרשעים היינו ממה שהרשעים מלחים חרטה
ולחו החרטות מתקבלים ובחים לחיזה חדם
וכפי מספר החרטות הבחים לו כן נמשך הזמן
שבוער לבו להש"ת כי מחלו החרטות נבער
לבו פתחום חך לחו כל חדם שוה בזה כי יש
בני חדם שחינו בח לו ההתלהבות מחלו החרטות
רק ממקום לחר:

דע שיש לחנשי והיח השכינה שהיח לחנשי
בין בני חדם ובין הש"ת כבינוכל וידוע
שיש הילוק בין לימוד התור' שלח כל חדם וחד'
לומד בבחי' לחת ומי שזוכה ללמוד להשכינה
שילמודו עולה להשכינה לחז השכינה מקבלת
הלימוד התורה ומעלה להש"ת ומשך מזה
שפע היינו שפע רוחני' ושפע גשמיו' כי בהתורה
יש חש ומים וכשהשכינה שהוח בחי' לחנשי
מקבל' התור' לחז עולה כח החש למעלה ומקבל
ממנו שפע למעל' לכל העולמות ולכל המלחכים
ושרפים וכו' וזה הוח שפע רוחניות וכח המים
נעשית מזה שפע גשמיות ויורד לזה העולם וזה
הוח בחי' ימין ושמחל שיש בהתורה היינו תורך
ימים בימינה ובשמחלה שמר וכבוד כי תורך

ימים

ימים הוא לעולם שכולו חדוק כמשחז"ל והוא
נחי' שפע רוחניות שפיה נחי' ימין ועושר
וכבוד שהוא שפע גשמיות הוא נחי' שמאל אך
לא כל אדם זוכה לזה שיהיה לימודו עולה
להשכינה כי לזה צריך שיהיה אדם יקר ושיהיה
לימודו רק להשכינה שיהיו למוקמא שכינתא
מעפרא ולא כל אדם זוכה ללימוד זה ואף אם
לומד בירושה שמים וגם אם חושר שלימודו
למוקמא וכו' עכ"ז מי יודע אם רצוי לכך שיהי'
לימודו להשכינה אזי כשהתורה יולאת וא"א
לעולם אל מקום מצוה וטבעה הוא להגביה
ח"ע ולעלות ובתוך כך נעשה לילה ואזי יולאין
כל גרדיני נמוסין וכו' המבוארים בזוה"ק והם
מכים עליו וגופלת למטה ומתפזרת למטה
לכל העולם וכל בני עולם שואבים מהאויר
וכולם שואבין אזה התורה שנתפזרה למטה
בתויר בהקיץ אז בשינה ולפי מהות האדם
שמגיע לו מהתורה הזאת כן נעשה תמהה
כי אדם כשר וירא שמים אפילו מקטני הערך
או אדם גדול וצדיק כשמקבלין מהתורות אלו
שנתפזרו אזי נעשה אללו אזה ע"ל תורה ומגיע
להם אזה התעוררות אדם לחשק להתורה ולפי
מדריגת המקבל לקלת נעשים אללו התורות
חידושין דאורייתא כי כשמקבל מכיתה תורות
של כמה בני אדם נעשה אללו צירופין חדשי'
ויוכל להסיג הפגות אזה וחידושין דאורייתא
ולקטנים שאינם יכולים להסיג ולהדם מגיע
להם התעוררת אדם וחשק גמרן
להתורה שהוא ג"כ בחינות חידושין
שנתחדש בחשק והתעוררת אללו וזה
כשמגיע לבני אדם כשרי' ופגומים
אך כשמגיע לבני אדם שאינם כשרים
אזי נעשה היפך אזה שנעשה

כד א

אללו אחורות ל"ע מלאכות שמגיע
לו אדרבה חשק גמרן והתעוררות אדם
ליגיעות לטרחות ועבוד' הע"ז
שהוא בהיפך ממש מע"ל חורם היינו
ל"ע מלאכות שהוא נחי' בזעת אפך תאכל
לחם וזה הוא נחי' ימין ושמאל שיש בתורה
כנ"ל היינו כשמגיע לאדם כשר נעשה אזה
ע"ל תורה כנ"ל היינו נחי' ימין ולהיפך
נעשה ל"ע מלאכות הוא בחינות שמאל
כי בלימוד התורה העולה להשכינה נעשה
מהימין ושמאל מהם ומים שפע רוחניות
ושפע גשמיות וזה בלימוד יכול לעלות
אל השכינה כנ"ל ונתפזר בתויר כנ"ל נעשה
מהימין ושמאל מהאם וממים ט"ל או
ל"ע מלאכות לפי מהות המקבלים כנ"ל
ודבר זה הוא מבואר בגשמיות ממש כי
כשהאדם לומד יולאים הבלים וחידיים מפיו
ואפילו אם לפעמים אינו מוציא דיבור
מפיו על כל זה נשאר שיושב על הספר
למעיין יולאים הבלים וחידים ממנו ויש
בהם חשיבות ולחות כידוע בטבע ואלו
ההבלים והחידיים יולאים שהם בחינות אם
ומים וכשאינם יכולים לעלות אל המקום
הצריך להם אזי בלילה מכה עליהם הנ"ל
ונתפזרים בתויר ובני אדם שואבין מהאויר
שואב כל א' מבחינות התורות אללו שנתפזרו
בתויר וכן בחשך על בגשמיות יש בו גם
כן שני בחינות ע"ב ורע להמית
ולהחיות ונעשה גם כן מהלידים העולים
מן הארץ ובלילה יש קרירות ומכה
עליהם הרוח קר מלמעלה ונופלים
למטה ונעשה מהם על והוא חיות
כל העשבים ובהמות האוכלות אזה
נעשים

לב שהוא כי קיבלנו אלף אלף ואת אשר אמרנו אשר
ראינו אשר אנחנו אנחנו אשר אנחנו אנחנו אנחנו
אנחנו אנחנו אנחנו אנחנו אנחנו

שכ"ז ידע ובטח בה שהוא פוקח גדולה מאפפה לפה שעשה עזה נתן גרול להשי"ת שהוא נחי' עת לחשר שלא החדש נלחש לרע לו שלקטו מפה נעלות הקדושים כידוע שכל פה הוא דיבור פעוט ח"ו שפשר שיתפשו לוחמו לפה וכמעט ח"ו יתחקע פה שם לא שיכא לדיק אחת שים לו כח לסוגיהו מפה ויש אדם שנעשה מכולו ממנו דיבור שנעשה שיחה נפי הבריות והכל דוברין ממנו והוא הולך ונע ונד ומתפזר נפי כולם ומלא כל ח' וח' שנא לפה יש לו עינויי' ולרוח מהומות כי מלא כ"ם יש לו פרעה לפי נחי' וכשנא לפי חרס נדול שם פרעה מלך ומלרים מדינה וג' שרים אף כשהם מופלים הדיבור ונופל עליהם לר לו מאד עכ"ז יש לו ניוקא שמפשר לו למלוא שם נלולות הקדושים ויהיה עוזה אזה אך כשנא לפי מנשים שפלים ושם כשמופלים הדיבור להיערף והוא נופל שם ושם מדבר שממה לי' וערפה לא עבר בה איש אין לו עם מי לפגוע לר ואר מאד שנפש הולכת נעה ונדה ומתפזר בפיזור שנפש נפי כמה מנשים יהוא עיף ורעב ולמה במדבר ואין לה אוכל להשיב נפשה פרעה הלמלאה ואוכלת את עלמה נחי' איש נשר זרועו יאכלו וכדמיון איש שנבר עליו הקרירות מאד ואין לו שום כיוצי לחתם עלמו ולהתעטף בו והוא מכפל ומחנק ומכוין עלמו כמו כן שנפש אין לה שום כיוצי להתעטף ולכסות עלמה ואיה נחי' נפש נפש תתעטף שמתעטפת מעלמה מינה ובה וכל כך נתעלפה עד שאפילו אם נותנין לה דבר מאכל איזה יכולה לקבל לאכול כמו החולה שמוטל זמן רב בחליו עד שנתעלף כ"כ שא"א לו לקבל שום מאכל וכשנותנין לה היא דומה ואיזה יכולה לקבל ואפה נעשה ונתנו נרתנו לעלמינו שלא

שמעו לעלות פוכות שנתן לנו השי"ת (כי פמ חלי עורף ולא פנים) ואז הוא הנום נביא האמורין כי נתפש ונאחר שם ולפעמים מנביאו למעלה ומעלה למעלה ואחר כך משליכו מאד למטה כי פעלים לא היתה כאדר רק בדרך ההלכה כלאחר יד למעלה וע"כ נשלך למטה כמ"ש יעלו שמים וירדו תהומות השי"ת יהלה רפואת הנפש כי בטחנו שיהיה הכל כאן וייפיב אחריתינו אמן:

לענין מיפורי דברים של הלריק האמת:

למשל רופא שהלה והוכרח למשור את עלמו ליד הרופא הנדול והרופא רוצה שיתן לו רפואות כפי מה שהוא יודע להועיל לו שן ולגלחו אבל הרופא יודע רפואות יקרים והשובים שלריך ליתן לו כן יזדמן שיבא אים להחי"ת והדיק שדוב שהוא רופא חולי הנפשות וכולה שיתן לו הלדיק רפואות פיינו הנהגות ודרכים כפי מה שהוא יודע אבל בחי' הלדיק יש לו רפואות יקרים ודרכים יתרים שלריך להנהיגו לרפואתו וגם לפעמים הפכרח ליתן להחולה גם המות והם יהיו לו בעיניו כאלו שפק ע"כ הפכרח לערב בדברים אחרים כן יש אנשים שא"א לגלות להם פינית התורה הלריך לרפואתו כי התורה היא רפואה כל"ם רפואות תהי לפרך כי בהתורה יש שני כחות גם חיים וגם מות כשאר"ל זכה נעשה לו גם חיים לא זכה נעשה לו גם מות וע"כ גם יאמרו לו התורה בעלמה כמו שהיא יתות נלי שפק כי אלו שלא זכה נעשה גם מות ע"כ ההכרח לגלנים לו פנימיות התורה

כדברי תורה לחריס ולפעמים גם זה אינו יכול לקבל לף אם יגביהו נדנדי תורה לחריס ע"כ מלבישין התורה בפיפודי דברים חילוניים למען יוכל לקבל הרפואה הגמורה אם כי גם התורה בעצמה מלובשת עתה בפיפודי מעשיות מחמת שלא הי' אפשר למורה כמוהו אפשי :

ואהבת לרעך כמוך אני ה' הייתי שתקבל בלתבה כל הרעות וייסורין הבאי' עליך כי רואי שתרע שלפי מעשיך אחר כל הייסורים והרעות אתה לך עדיין הוא מתהפך עמך ברחמים כי היה מגיע לך יותר ויותר ח"ו לפי מעשיך וזהו ואהבת לרעך שתתהפך הרע שבה לך להיות הרעות וייסורין הבאים עליך ח"ו לתקבלם בלתבה כי כמו שאתה הוא היינו לפי מעשיך אני ה' בעל הרחמים עדיין אני מתהפך עמך ברחמים כנ"ל : בשהעולם אינם כלל כדאיך אז יש לו ממשלה כי אליעזר פעם נכתב עליו איש החלקים ופעם אליעזר בתי ואר"ל בשהי' בני הגדולים אינם נקרא איש החלקי' ובשבי' בניו נקרא אליעזר בתי : רע והאמין כי הבאים שמוצאים אינם אלא פתח בלתבה בלי תעניות : בשבא לאדם גדולה איתן שיבא לו ברם ח"ו כמ"ש לפני שבר גאון וכן בשהוא שפל בעיניו שיוכל לבבוד גדול כמו שכתוב ולפני כבוד ענוה :

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם בשיבא ברוך ה' אלהיך בכלליות או בפרטות ה"ק לרקד כי בשיבא דיינין מוכרין אותן לשלוחי הדין ובשם נקראים רגלים ושוק בתי' רגלין ואזי הרגלי' כבדים מחמת הדמים שנתפשטו בשם שיינו הדיינין כי דמים בתי' דיינין וכשגולד הדין אזי יוצאין הדמים מהרגלין כי בשעת לידה

יוצאין הדמים מהרגלי האשה וע"כ נצטננין הרגלי' ועיקר הלידה על ידי שיוצאין הדמים מהרגלין היינו שיוצאין הדינין מהרגלין וזה תלמד שנתחלת הקב"ה עברה באשה עוברה ובשיוצאין הדמים היינו הדינין מהרגלין אזי אפשר להשתחה להאפשע שם ואפשר לרקד וזהו ה' עקב תשמעון ואי' לשון שתחה שהשתחה אתי' שהעקב היינו הרגלין ישמעו השתחה ועיקר הדינין ע"י שיוצאין הדינין מהרגלין והנה אם אדם רוצה עצמו מהבטלין הדינין כי בשיש דין לתוכה וכו' כמבואר בח"ו וזהו אות המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם שתשמרו לעשות בעצמיכם המשפטים והדינים לבטל הדין למעלה ואז ואי' עקב תשמעון שנתפשטו השתחה ברגלין על ידי שיוצאין אשר הדינין : ה' אתה רבו צרי רגיש כולי כי כל ח' לפי נשמתו ולפי עבודתו כך יש לו יסודים יש שיש לו יסורים מבניס ומביו ומהכן יש שהוא בתרבינה גדולה ממנו יש לו יסורים משכנים רחוקים יש גדול ממנו יש לו יסורין מכל העיר יש גדול מאד יש לו יסורין מכל העולם וכל אחד ע"י היסורין בוחן עליו האנשים שיש לו יסורין אשר בי בשיש לו יסורין אשר אתה בוחן אותם עליו אך איך אפשר לאומר ליתן עליו כ"כ אנשים אף על ידי היסורין נכנע גופו כי כל היסורין נקראים צרות ע"ש שהם מצירין ומעיקין לשנו' וכשנכתם הגוף על ידי הצרות על ידי זה מצירים ונתגדלה הנפש כי בהכנע החומר יגדל הצורה וכמה שכתב בזוהר הע"ח דלא אליק ניה נורא מבעשין ליה גופא דלא אליק ניה נשורא דאשתא וכו' וע"כ נקרא צרה לשון צורה כי על

ידי

LIBRARY

ישראל בעבודת אלילים ובזנות עם בנות מואב, ומשה רבינו מתפלל עליהם שלא יענשו בעבור חטא זה, ומשיב להם הקב"ה שאין הדבר תלוי אלא בהם, שכל אחד ואחד יהרוג את עצמו על חטאו, ואז יתכפר לכל העם כולו. ואמנם בפרשה שלפנינו מסופר שבעקבות חטא זה נגף ה' את ישראל במגפה, ומשה רבינו מצווה לפקוד את העם ולמנות את מספרם, כדי לדעת כמה מהם נשארו בחיים אחרי המגפה.

פרשת פנחס

בפרשה זו מסופר על מעשהו של פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן, שראה זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון שבא עם המדינית כזבי בת צור לאהלו, ומתוך קנאה לה' שהיה מקנא לכבודו ולכבוד עמו, לקח פנחס את הרומח בידו ונכנס אחריהם לאהל, ודקר את שניהם בבטנם. ומיד נעצרה המגפה מעל בני ישראל, ונהרגו בה עשרים וארבעה אלף איש. ה' שכר לפנחס על מעשהו זה בכך שהבטיח לו ולזרעו אחריו כהונה לעולם, ואמר לו שיעשה עמהם ברית שלום.

אחר כך מצווה ה' את משה ואת אלעזר בן אהרון הכהן לפקוד את כל בני ישראל, מבן עשרים שנה ומעלה, לפי בתי אבותם, כל יוצא צבא בישראל. ומספר כל בני שבט שמעון היה עתה כ"ב אלף ומאתים איש, לעומת כ"ט אלף וחמש מאות איש שהיו בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט גד היה עתה מ' אלף וחמש מאות איש, לעומת חמישים ושבעה אלף וארבע מאות איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט יהודה היה עתה ע"ו אלף וחמש מאות איש, לעומת שבעים וארבעה אלף ושש מאות איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט יששכר היה עתה ס"ד אלף ושלש מאות איש, לעומת חמישים וארבעה אלף וארבע מאות איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט זבולון היה עתה ס' אלף וחמש מאות איש, לעומת שישים אלף איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט מנשה היה עתה נ"ב אלף ושבע מאות איש, לעומת שנים וחמישים אלף ומאתים איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט אפרים היה עתה ל"ב אלף וחמש מאות איש, לעומת ארבעים אלף וחמש מאות איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט בנימין היה עתה מ"ה אלף ושש מאות איש, לעומת חמישה וארבעים אלף וששה מאות איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט דן היה עתה ס"ד אלף וארבע מאות איש, לעומת חמישים ושבעה אלף וארבע מאות איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט אשר היה עתה נ"ג אלף וארבע מאות איש, לעומת חמישים ושלשה אלף וארבע מאות איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני שבט נפתלי היה עתה נ"ה אלף וארבע מאות איש, לעומת חמישים וארבעה אלף וארבע מאות איש בפקודה הקודמת. ומספר כל בני ישראל היה עתה ששת אלפים ושבע מאות ושלשים אלף ושבע מאות ושלשים איש, לעומת ששת אלפים ושבע מאות ושלשים אלף ושבע מאות ושלשים איש בפקודה הקודמת.

ואחר כך מצווה ה' את משה ואת אלעזר בן אהרון הכהן לחלק את הארץ לנחלה לבני ישראל, ומציין ה' שיש לחלק את הארץ לפי מספר הנפשות שבכל שבט ושבט, ולפי הגורל שיעלה בידם. ומצווה ה' את משה לחלק את הארץ לנחלה לבני ישראל, ומציין ה' שיש לחלק את הארץ לפי מספר הנפשות שבכל שבט ושבט, ולפי הגורל שיעלה בידם. ומצווה ה' את משה לחלק את הארץ לנחלה לבני ישראל, ומציין ה' שיש לחלק את הארץ לפי מספר הנפשות שבכל שבט ושבט, ולפי הגורל שיעלה בידם.

פרשת מנחות

בפרשה זו מצווה ה' את משה לצוות את בני ישראל להקריב לפניו במועדיהם את קרבנותיהם, ומפרט ה' את סדר הקרבנות שיש להקריב בכל יום ויום, ובכל שבת ושבת, ובכל ראש חודש, ובכל חג ומועד. ומצווה ה' את משה לצוות את בני ישראל להקריב לפניו במועדיהם את קרבנותיהם, ומפרט ה' את סדר הקרבנות שיש להקריב בכל יום ויום, ובכל שבת ושבת, ובכל ראש חודש, ובכל חג ומועד. ומצווה ה' את משה לצוות את בני ישראל להקריב לפניו במועדיהם את קרבנותיהם, ומפרט ה' את סדר הקרבנות שיש להקריב בכל יום ויום, ובכל שבת ושבת, ובכל ראש חודש, ובכל חג ומועד.

פרשת מטות

בפרשה זו מצווה ה' את משה לצוות את ראשי המטות לבני ישראל, ומציין ה' שיש

פנימיות הנפש וכו' היא בחי' בחי' נמוכה לעילוי כי הסכינים היא בחי' נפש כידוע ומלת שע"י הכתב שהוא בחי' כ' רומלם ורמה בחי' פנימיות נפש פנימיות המעונג כנ"ל: והדיבור שתדבר עם הצדיק שהמימי הוא בחינה גדולה מהכתב כי הכתב אינו רק פעולת הנפש ותוכן הפעולה יכול הצדיק להבין מהות הנפש והדיבור הוא הנפש בעצמו בח"ם נפשי יצאה בדברו וחע"פ שהדיבור הוא דבר שאין בו ממש מ"מ הוא הצדיק מחמת שהוא הנפש בעצמה:

כשהדיבין מ"ו נוגעים על שהדם אין להתפלל עבורו להזכי' שמו שלא יתגברו הדינין מ"ו ובמו דמימה שגם לא קרה לו שבין שם בעת לידתו מהוא שהיה אז העול' דינין וע"כ לא רצה אביו ליתן לו שם כי ע"י השם יהיה ניכר ומסויים בין שהקטרינים ויוכלו הדינים להתנגד עליו וזה שכשהתפלל משרע"ה על מריס לא הזכיר שמה רק אמר מחמת שהיו הדינין נוגעים עליה לא רצה להזכיר שמה בפירוש ומע"כ הטעים שמה נרמז בפלא בתוך תפלתו כי נא' רפא' נגיא' מרי"ם יוכב"ד מכוון ממש היינו שם החולה ושם אמה שצריך להזכיר על החולה כשמתפללין עליו: אך הוא לא רצה להזכיר בפירוש כנ"ל:

עיקר מעלת הבכי' הוא כשהוא מחמת שמחה וחדוה ותפי' בחינה טוב מאד שהבי' מחמת שמחה שמרוב שמחתו בהשי"ת הוא מתחרט ומתגעגע מאד על שמרד נגדו בימים קדמוניות ומתעורר לו בכי' מחמת רוב השמחה וזה עיקר מעלת הבכי' שהבי' מחמת שמחה כי ב"כי"ם הוא ר"ת בשמך יגילון כל היום שעיקר הבכיים שהיה מחמת שמחה בשמו י"ת כי בכי והוא מתעורר מש"ם ש"ג שהוא בבינה וע"כ בכיים בגיא' שמילוי קל ש"ג כמוב' בתני

פאר"י היינו שהתעוררת הבכיים תהיה משמחם כי בינה לבדה כמ"ם הלב מבין ועיקר השמחה היא בלב כמ"ם נחת שמחה בלבי ומשם צריך שתבי' התעורר' בבכיים כנ"ל ועל ידי זה נמתק הבכיים וסבן וצריך למהר מאד לגרש מקרבו הרוח שפות מה שלבו מלא מרוח שטות שהוא בוזה על ידי שהתקשר להצדיק בשמחת והתקשרות היינו שבחת נפש מה שחוסב להצדיק מאד ועל ידו נכלל לבו בלב הצדיק ולפי שלבו מלא מרוח שטות והרוח שהוא כאויר וטבע האויר לנקב לו מקום פנוי לנוח שם כמבואר אצל הכמים וכשמוצא האויר מקום פנוי לנוח שם הוא בוקע ושובר בתהירות ובנהלה וע"כ כשנכלל לבו בלב הצדיק שהוא אצל בקדי וע"כ האויר של הרוח שטות הרבוק בלבו שלבו מלא מזה האויר הוא בוקע ושובר לבו בנהלה ובורח לחוץ מחמת שמצא מקום פנוי בלב הצדיק וע"כ על ידי שמגרש בתהירות הרוח שטות מקרבו ע"י"ז ויש לו לב נשבר כי נשבר לבו על ידי תהירות ובהלות הרוח שטות לנוח כנ"ל וע"כ לא מצא לפי שעה מקום לנוח וע"כ נשבר הלב: קלח רמש' פרקים וימתר' שלמתי כדברך ר"ת כום"י כדברך דב"ר ר"ת דשמת בשמן רמש' כוסי רויה בחינות נתנו בתם ובמים ותולימנו לרוי' כי כן היה אצל הענל וישרוף את הענל וכו' ויזר על פני המים כי זכה נעשה רמש וכשנעשה רמש יכול לכפר עוונות בבחינות ומים חכם יכפרנה רמש' בחינות מוחין החמנ' שלם שנעשה החומות שלם שהיו לו דיבור להתפאר כי צריך לעשות דיבור להתוועות שיוכל להסתאר למעלה ונעשה הלקים

כי

ליקוטי מוהרן

כי ו"ס כס המוחין וזס חלוי בשמירת הברית כי שבעי ים ערום ליסתל על פגס הברית ' בעלמא די נרס כדעוקי ויתליך מלכותים מלכות בחי' בגוד כמ"ש בגוד מלכות' יחמרו וסוס בחי' רצון כי רצונו של אדם זסו בגודו וכשמסתפק ומתרגם ברצון שם"י רק כמו שסוס יח' רוצה לזי מתליך מלכותי' כי עיקר מלכות מהרצון אבל כשרוצס רצון אסר קוד מרצון שי"ת עי"ז נעשס כס למ"ל דמ"ס כפי הרצון שסוס רוצה כך נעשס מ"ל בהס : יתגדל ויתקדש שמיס רבה יתגדל תני דל שסוס תני כתר וגס דל בחי' יעקב שסוס עקב בחי' דל ובחי' ישראל שסוס בחי' תני כי שרית עס אלקיס כו' ויתקדש חק שד"י רבה באר ומשביע לכל חי רצון : ע"כ

דע כי צריך דווקא ווידוי דברים כי צריך לפרש אח שהוא וצריך להתוודות בדיבורים בכל פעס על כל מס שעשס ויש לזה מניעות רבות לפעמים נשכס אחתו שהוא ויש שיכבד עליו מאוד וקשס לו להוציא הדיבור להתוודות ועוד מניעות רבות וצריך לזה שמחה של מצוה כגון חתונה של מצוה או אחר מצוס בשמחה כי אמנס סוא קושי שלימס מרמ"ח חיברים ושס"ה גידים וע"כ כשסוא שמח אז מרקד צריך לרחוץ שיעבור בכל שבשמחה מרחשס ועד עקב כי לפעמים השמחה רק ברגלין ולפעמים בלב אז בשמחין בחי' ושמחת שולס על ראשם אך עיקר השמחה שיעבור בכל שבשמחה שיהיו בכל הקושי שיש בשבשמחה וצריך לזה מצות רבות כי שורש נקודות כל המצות הוא השמחה כי פיקודי ס' ישרים משמחי לב וכל מצוה מחרי"ג מצות יש לה שבר משבשמחה כל מצוה לפי בחינתה וע"כ

מוהרן

אח פגס בחיצ מצוס טן מ"ע לו"ח אחי כשמחה ועומד וסולך בקומת השמחה אזי כשמחע בזס הסגר שסוא כנגד אותם מצוס שעבר ח"ח לו לעמוס עס מחמת שפגס עס בחוקת מצוס שנקודתם משמח כנ"ל ואדרבא יש לו דאגס שהוא סיפך השמחה בשחיות אחזוג מחשחתי וע"כ על ידי זס מרגיש ומזכר שחטא שעשה מקודס אך על ידי ריבוי מצוות כי אפילו פושעי ישראל מלאים מצוה כרמון על ידי זס נתבטל הדאגס של שחטא המונעת השמחה כי ריבוי אור שמחה של ריבוי מצוה שלו נחלשב ומבטל המניעות של החטא ואזי יכול להתודות ועל ידי ווידוי דברים נתקן עולם הדיבור כמבואר בח"ח כי פגס שהוא ' בגפש ' והגפש הוא בחינת הדיבור בבחי' נפשי יצאה בדברו וע"כ צריך להתוודות בדברים דווקא לתקן ולבנות פגס הדיבור כמ"ש קחו עמכם דברים ושובו אל ס' ועיין בח"ח ועל ידי שיתקן ובבנה הדיבור על ידי ווידוי דברים ע"י נעשה יחוד לקוב"ס ושכינתי' שמתעורר הקול דלעילא ומתיחד עס הדיבור כי צריך התעוררות תחתון שיהיו לבחינת הדיבור וע"י מתעורר ומתלוש הקול ומתיחד עס הדיבור וזה בחי' עושי דברו לשמוע בקול דברו ומיחד בזוהר זכיין למשמע קלין מלעילא היינו ע"י עושי דברו שמתקנין הדיבור על ידי זה לשמוע בקול דברו שמתעורר הקול להתייחד בדיבור וזכיין למשמע קלין כולי (ויש בזה עוד דברים נפלאים בענין שמיעת קול בגיגה וקול כ"ו) וזה פסוק ושמחה ימלא בס תודה וקול זמרה שיהיו שמלא בתוך השמחה ושמחה תודה בחינת ווידוי דברים וקול זמרה כנ"ל

דע שבחבור כל מיני מחלוקת

כן נגשמיות הן נרוחניות שהיה יכול להתפלל
או לעשות מה שצריך בעבודת ה' כי הכל בכלל
מחלוקת שעומדי' וחולקים עליו ורוצים לבטל
דעתי ורצוני מה שרוצה לעשות ולדי לבטל
המחלוק' תחי' נחי' שתתי' ולעשות שלום ע"ז
נרי' תענית' וזה מה שסרז"ל מרב נדק מרב שלו'
נדקה טוב נחי' תענית כי עיקר התענית הוא
נדקה כמאמר חז"ל הגדת דתעניתא נדקתא כי
נחי' המחלוקת הוא רצון אחר שעומדים עליו
לבטל רצונו ומגולת התענית היתה נזהר בעצם
היום הזה תענו את נפשותיכם שמעלת התענית
להכניעה לבא להדבקה רעותה דלבא לקוב"ה
שע"י התענית נכנע ונחלש הלב ונתבטל כל
הרצונות האחרים שלו מפני רצון הקב"ה
להדבקה רעות' דלבא וכולי וע"כ עי"ז נתבטל
המחלוקת שהיה בחי' רצונות אחרים שלה כרצונו
כמו שאמרז"ל בטל רצונך מפני רצונו כדי שיבטל
רצון אחרים מפני רצונך וע"י התענית כבר
נתבטל רצונו מפני רצון הש"ת כנ"ל ע"כ
נתבטל רצון אחרים מפני רצונו ונתבטל
המחלוק' ונעש' שלום כנ"ל מרבה בדקה מרבה
שלום וזה שאמרז"ל גום הרביעי וגום החמישי
וכולי ימין לשמאל ולשמאה קרי לי' גום וקרי לי'
שמאל כולי האי כשהיו שלום גום היינו כשהיו
שלום ויש מחלוקת אזי גום כי צריך לזה
תענית כנ"ל וע"י התענית נעשה שלום ואזי
כש"ה שלום שמאל ושמאה כי ע"י התענית נבנה
קומת ותיות השמאה כי מעלת התענית שתעורר
ומחי' תתים היו הימים שעברו בחושך ואין
לשם גום חיות כי כל יום ויום נמשך עליו שפע
מלמעלה וכשעושה אדם היום מצות ומע"ט אזי
מחי' היום ומתשיך לו חיות ושפע רב מלמעלה
אך לפי ח"ו לפי הינו עושה גו מצות אזי הינו
יורד עליו שפע מלמעלה כי"ת בגמצוס גדול
מאד רק כדי חיוני בגמצוס וכשהוא נוטל זה

היום ועושה גו ח"ו רע אזי מוריד ומניק ומונך
השפע המעט שיש בזה היום עד שמונך גם
עצם החיות שיש להיום בעצמו מלבד השפע
הבא מלמעלה דבר יום ביומו כי כל יום הוא
בריאה ויש לו חיות עצמי מלבד השפע והוא
מונך גם חיותו העצמי של היום עד שנשלמו
הימים הללו פגרים מתים (כמו משל החיונק
היונק משדי אמו כל זמן שיש לה חלב יונק החלב
וכשנפסק החלב מונך דמה וחיותה ממש) אך
ע"י התענית הוא תעורר ומחי' הימים הללו
והכל לפי התענית ויש להבינו בגשמיות כי
כשמתענה נמצא אין לו חיות וכח מזה היום
מאחר שאינו אוכל ושותה בו ומעפ"כ עובד ה'
נמצא שעובד ה' בכח שיש לו מהתחיל כי בלא
זה אין לו כח נמצא שעובד היום בכח של
אתמול ע"כ מניח חיות בגופו היום ומע"כ
כשמתענה עוד ואזי אין מספיק לו כח של
אתמול כי כבר נחלש הגוף ואזי צריך להשתמש
בכח של ימים הקודמים למפרע עוד נמצא
שמניח בכל פעם חיות ואחרה לימי' הראשוני'
שנפלו ואתו עד שאפשר להתענות כ"כ שיצטרך
להשתמש בכח של הימים שינק משדי אמו ואזי
אתי' ומחיר כל הימים: וע"כ על ידי התענית
נבנה קומת השמאה שהיה

והעיקר שע"י התענית על ידי מה שמניח הכח של כל יום ויום שעבר ע"ז נבנה השמאה כנ"ל

חיות ונקודות של כל המנו' כמבואר בת"ז וז"ש שמהנו כימות עיניתנו עיניתנו לשון תענית היינו שתתי' השמאה כימות התענית כי כפי ימי התענית כן מחי' הימים הראשונים במצות ומע"ט שלו וכן נבנה השמאה כנ"ל וז"ש רז"ל בשעה שלום שמאל ושמאה כי כשיש שלום היינו ע"י התענית כנ"ל עי"ז

ע"י שמון ושמחה כנ"ל שמהימו כימות עניתנו כפי ימי התעניה כן השמחה: גלמו רחו עיניך וכו' יגיו' יומרו כל יום הוה יגיר' בפ"ע ולו ה'דהם ועליו נאמר בעצם היום הזה תעמו את נפשותיכם היינו הרצונות לתכונה לבד להדבקה רעותה דלבה לקו"בה כי נפש הוא בחי' רצון והעיקר להכניע הרצון וזה בעצם היום הזה ע"י פגימות העלמות של היום שהוא כלול מכל הימים:

בענין סגולת הפדיון: מעות הם בחי' דינין כמ"ש ואת כל היקוש תשר ברגליהם זה מיעוט של הדם שמעמידו על הרגלין כנגד המעות הם בחי' רגלין וזה בחי' לדק יקרחהו לרגליו ולדק מלכותא קדישא ומלכות הוא בחי' דינין כי דינא דמלכותא דינא וע"כ מעות הם בחינות דינין וצריך להמתיק הדינין בצדקה וסוד הדינין בחינה כנ"ל חני בינה ולי גבורה וע"כ על ידי שמניחין הידים על המעות נמתקין הדינין כי יש בחינה ג' ידים היינו שיש שם ג' ידים יד הגדולה ויד החזקה וכללות הידים הוא יד הרמה וע"כ ע"י שבא המעות שהוא הדינין להידים שהם בחי' ג' ידים שבחינה מתקין הדינין בצדקה כי צדקה היא בחינה שהם הג' ידים הנ"ל וצריך להמתיק הדין שבא העול' העשי' על ידי השלשה ידים שיש בכל העולם ועולם מהג' עולמות שלמעלה מזה העולם הנעשי' היינו הג"י וכשממתיק הדין של עולם העשי' בשלשה ידים שבזירה נמתק ע"י שם של מ"ב ח'ב'ג' וכו' כי מ"ב בגימ' ג"פ יד ובעולם הבריאה מתק ע"י שם אקי"ק ושם יק"ו שהם ג"פ גימ' מ"ב ג"פ יד ולמעלה בעולם האצילות נמתק על ידי מ"ב הוי"ה של שם מ"ה היינו פשוט ומלוי ומלוי דמלוי שהוא יחד הם מ"ב חותיות ג"פ יד וצריך לרחות שלא יהיה קמצן שלא ישמר מלו דינין ולזה צריך חכמה יתירה לדעת כמה זה צריך ליתן שלא ישמר מלו דינין **כשמתקישרים** נקש' חיזה מנשים על היום ח' חפי' שם הוי' אחד חשוב יותר מהם על כל זה יכולים להפילו כי נתקנים חלקי הכבוד שיש לכל אחד מהם ועל ידי זה נתבטל הלק כבוד שלו וגופל על ידי נבחינות רלונו נעריס ונחבלו שהקטנות בטל לפני גדלות כי חלקי הכבוד שלהם כשנתקנן ונתקשר יחד הוא גדול מהלק כבוד שלו לבדו אם לא שזה הרים שחולקין עליו הוא גדול במעלה מאד עד שחלק כבוד שלו גדול יותר מכל חלקי כבוד שלה' ביחד אזי אדרבה נתבעלים הם לפניו בבחי' רלונו וכו' כנ"ל אבל אם אין גדול כ"כ יכולים להפילו על ידי הקשר אפילו אם כל אחד מהם נמוך ממנו רק שלא יהיו רשעים כי קשר רשעים הוא מן המנין כי רשעים אין להם חלק בכבוד אבל אם אינו רשע ויש לו חיות מהנפש יש לו חלק בכבוד ויוכלו להפיל מי שחולקים עליו על ידי הקשר כנ"ל ועל זה הזהיר יעקב שלא יזיק מחלוקת קרח לתשה רבינו עליו השלום ואמר בקהלם אל תחד כבודי הייגו שלא יתייחד ויתקשר חלקי הכבוד שלהם שיש לכל אחד מהם כי הם היו אנשי מועד קרואי שם הכוכבים וכשלא יתייחד ויתקשר חלקי הכבוד שלהם בודאי יוכל משה לעמוד נגדם להפילם ומה שאמר כבודי כי יעקב הוא בחינת הכבוד כי הוא בחינת הנפש כמ"ש הנפש הבאה לבית יעקב:

וכשמפילין

כה א

וכשמתפילין ליזה חדש עיקר התפילה שמפיל לתלמות מילוף ה' ימילנו : **כל** הדברים שדיברין על הצדיק האמת ועל חכמין וחס עוזות גדולות מאד בגשמי וברוחני וכמו שאיתא במדרש על פ' אתם נצבים שנאמר לפ' קללות לומר שכל הקללות הן הן המעיזין אתכם :

ויהי מקץ שנתייס ימים וכו' ה' אלקי גדלת מאד וכו' כי צריך לשמור מאד את הזכרון שלא יפול לשכחה בחי' מיתת הלב וזכרון הוא לזכור תמיד בעלמא דאתי שלא יהיה בדעתו שום שלא אחד וע"י מה שמדבק מחשבתו בעלמא דאתי על ידי זה נעשה יהוד ה' אלקי הב"ל ובחי' זו להדבקת מחשבתו בעלמא דאתי הוא בכלליות ובפרטיות בכלליות כך רצוי להיות מנהג ירצי ה' תיקף בבוקר בהקיצו קודם שיזהיל שום דבר יזכור בעלמא דאתי וחס"כ יעשה זאת בפרטיות כי כל העולם הזה הוא התלבשות מדריגות התחתונות של הקדושה היינו בחינות רגלין של הקדושה בבחינות והאחרון הוא רגלי אף שגם מדריגות העליונות של הקדושה יש מהם ב"כ תחגלות בעו"ה אך שאין התחגלות מתלבש בעגם בזה העולם כ"א הארה שמאיר בבחי' רגלין אבל בחי' רגלין מתגלין בעגם בזה העולם וכל יום יש בו מחשבה דיבור ומעשה ונגמגם מלקותו מהין ז' סוף עד אין תכלית עד נקודת המרכז של עולם הגשמי שעומד עליו ומזמין לו מחשבה דיבור ומעשה לפי היום ולפי החדש ולפי המקום ולפי הזמנים בזה המחשבה דיבור ומעשה שמזמין לו רמזים כדי לקרבו לעבודתו אבן צריך להעמיק מחשבתו בזה ולהגדיל בינתו ולהבין זהו הרמיזות בפרטיות שמלובש בזה המחשבה דיבור ומעשה של זה היום שהזמין לו הש"י הן מלוכה לת ע"ת וכל מה שמזמין לו הש"י

בכל יום צריך להעמיק ולהגדיל מחשבתו בזה כדי להבין רמיזותיו של הש"י : לך החגדלות השכל בזה צריך להיות נמדה שלא יצא מגבול הקדושה רק לפי שכל הגופי שלו כן יגדיל המחשב' בזה וכן לא יתחכל בזה למעל' ממדרגתו כי בתופלא ממך אל תדרוש וזה גדלת מאד הוד והדר לבשת היינו כשרוצה ליקח דבר מזה העולם שהוא בחי' הוד והדר לבשת שהם בחי' רגלין התלובשין בזה העולם יהיה בבחינות גדלת מאד היינו שההגדל' השכל יהיה במדה ובשמוש וזה מאד שהוא סטרא דשמאלא שמתגו הגמגום לפילו מי שיודע ומבי זה היינו הרמזים שמרמז לו הש"י בכל דבר וירצה לעסוק רק בזה היינו בעסקי העולם : לך צריך שיהיה לו התתפקות להתתפק רק בזה שצריך לו בהכרחיו' מזה העולם מהמת ג' בחינות מהמת שהת הקדושה הוא בחי' רגלין והיא קדושה נמוכה בבחי' עון עקבי ומובני שהקליפו' מתבנין לותה התיד ורוצין ליקח מהם ע"כ הוא מקום תמוכן בכן צריך להתתפק רק בהכרחים ועוד מהמת שיש עבודה גבוה מזו שהוא קדושה גבוה מאד וצריך לעבוד בזה הש"י והתתפקות הוא בחי' עושה לוד כשלמה היינו לוד מלא כי הרשעים שהן להם התתפקות בבחי' ובטן רשעים תחסר הגלם מהרת חסר בבחינות מהרת ה' בבית רשע אבל בצדיקים שיש להם התתפקות בבחינות צדיק אוכל לשובע נפשו הגלם הוא לוד מלא בבחי' וירח אלקים את הלוד כי טוב הין טוב אלא צדיק שנאמר אמרו לצדיק כי טוב . ואפילו מזה התתפקות גופיה צריך להפרים ממנו לצדקה וזה בחי' נוטה שמים כיריעה כי הרוץ הברית שהוא בחי' עמי הית

ליקוטי מוהר"ן צה

פתח היריעה והיריעה משפיע לחרון הברית
וזה בחי' צדיק:

והמזון עם שלין להם זה השכל להעמיק בכל
זה להבין הרמזים כנ"ל נעשה חלם
כל זה נמולה על ידי שינה וציצית ותפילין
ותורה ותפילה ומשה ויתן כי השינה היא בחי'
להדבקה מחשבתה בעלמה דאתי בכללות כנ"ל
בחי' ס' חלקי הנ"ל כי בשעת שינה הנשמה
עולה לעלמה דאתי וציצית ותפילין הם בחי'
גדלת מוחך כי התפילין הם הגדלות השכל כנ"ל
וציצית הוא הלבוש שהוא בחינת מוחין הנ"ל
כי תכלת כרמיזת דדינה וע"ל ציצית קודם
לתפילין בבחינת שמלו תחת לרחמי ולחר
כך ויתיצו תחבקי והורה הוא בחינת עץ החיי'
דמזון לבולה בים היינו בחינת ההשתפקות
הנ"ל תפלה הוא בחינת חור והדר הנ"ל כי
תפלה היא חיי שעה היינו בחינת הארץ
הדש רגלי ומ"מ היא בחינת נוטה שמים
כיריעה כי צדיק וכ"י הם בחינת
משה ויתן הצדיק נקרא משה
כי הוא עושה את העולם כלאבר יש החותן את
היונק והוא עושה כל הברכות כמ"ש וברכת
לרחם צדיק כמה שכתוב יש נדכה מלא ה'
והוא עושה הטיפה זרעית של כל הנשמות
בבחינת עושה מלך הזרע ומשפיע
לבנות ישראל והיא עושה לכל העולם ועש"ו
נקראת כנסת ישראל מתן ע"ש ויתן טרף לביתי'
וחוק לנערותיה ויחוד של צדיק וכנ"י נעשה
ע"י משה ויתן כי כל דבר שבעולם יש בו
בחינות הקדושה שנפלו בשעת שבירה ושבירה
הוא בחי' לוחות שנשברו ונפלו לכל דבר ודבר
מה שבעולם וכל דבר יש לו שעה וצריך לבוא
בשעה א לחדש זה שהוא משורש אחד עם

לוחן הבינונות שיש בזה הדבר וכשמגיע זה
הדבר לחדש זה והוא מקבל חיות מזה הדבר
היינו מהלוחיות הנשברים שיש שם ע"ז
נכללין הלוחיות הנשברים בזה החדש בחיות שלו
ונעשה מהם קומה שלימה ומתפשט בחיות של
כל הגוף ועי"ז נשלמין הלוחיות ויש להם שלימות
וצריך לשהות הדבר הזה זה החדש להשתתף בו
עד שנפשקין הלוחיות והבינונות הסייכין לשרשו
ואח"כ יוצא נדשותו לחדש אחר שמגיע בשעת
שיהיה עליה להלוחיות הנשארים שהם משורש
אחד עם החדש האחר וע"כ יוצא לרשותו ולפעמי'
חוזר הדבר וצא לאותו החדש שבי' שלו מתחילה
כי מחמת שלא היה לו זה חלקי נפש רוח נשמ'
הלו לא היה יכול זה להשלים הלוחיות הלו עד
עתה שהגיעו לו הלו חלקי נפש רוח נשמה שעל
ידם יכול להשלים הלו הלוחיות הנשארים וכן
כך הוכרח לשהות הזה אחר אחר וכשמשלים
הלוחיות הלו נתוסף לו הארה בנפש רוח נשמה
שלו מחמת הארות לוחיות הלו שהגיעו הלוי
ונשלמו הלו ועל ידי הארה זו מאיר בשורש
נפש רוח נשמה שלו שהוא בצדיק וכנסת ישראל
שהם שרשי כל הנשמות כנ"ל ועל ידי ההתעוררות
הזה נתייחד צדיק וכנסת ישראל הנקראים משה
ויתן וע"י זה נקרא מקח וממכר וכל הדברים
וכל הלימוד משה ויתן כי על ידם נתייחד צדיק
וכנ"י הנקראים משה ויתן וכו': **ובדי** לשמור
הזכרון הנ"ל צריך לשמור ח"ע שלא יפול לבחי'
רע עין לבחי' מיתת הלב כי עיקר הזכרון תולה
בעין בחי' ולזכרון בין עינין כי סשכה' בא על ידי
רע עין ע"י מיתת הלב בבחי' נשכחתי כמת מלב
וכל שהי' רע עין נלחר בו ויתת לבו בקרבו
ומיתת הלב היא בחי' שברי לוחות לב הוא בחי'
לוחות בשבי' קשרם על עם לבך ושכחה היא

ליקוטי

על ידי שבירי לוחות כמאמר חז"ל מלמלה לא נשתברו לוחות לא היתה שכחה בעולם ומבשלום שהי' עינו רעה במלכות אביו על ידי זה נאמר בן מיתת הלב שנאמר ויקח שלשה שבטים ויתקעם בלב מבשלום וע"כ לא הניח בן זכר כי פגם בזכרון ע"י רע עין ודוד המע"ה ברח ממלכותו וקלל לזותו שמעי בן גרא ואמר מולי ירמה ה' בעיני בעיני דייקא כי מי שרואה שנופל לרע עין הם אינו מרגיש בעצמו שיוכל לעמוד בזה להגיל ממנו צריך לברוח ממנו אבל מי שיכול לתקן אזי צריך לתקן ולרחות מהות בחי' הרע עין כדי לידע השורש שצריך לתקן על ידו כי יש כמה בחי' רע עין וכשנופל לרע עין של התגאות שעינו ברה בהתגאות של אבירו צריך להכניע בהשורש של ההתגאות היינו בשורש המלכות היינו בחי' משיח והוא שורש שמלכות בבחי' ויתן עוז למלכו וירם קרן משיחו והוא בחי' טוב עין בבחי' יפה עיני' וטוב רואי שנאמר בדוד שהוא משיח:

תניא אבא שאול וזה שאמר אבא שאול **אומר קובר מתים היתי פעם אחת נפתח מערה ועמדתי בגלגל עינו של מת עד חוטמי כשחזרתי לאחורי אמרו עין של אבשלום הוה**

רמת מחרן תמתח כי טוב עין הוא יברך והברכות הם למתן כמ"ש המתברך

מוהר"ן

יתברך בחלקי אמן וזה שאמר אבא שאול שעל ידי התאות שלו נפתחה לו הדביקות ועמדתי בגלגל עינו של מת עד רוטמי היינו מחמת הדביקות העמוקה שעמד בשכל ליכנס של מת היינו ברע עין עד שהוצרכתי להשתמש בחי' משיח כדי להכניע את הרע עין וזה עד חוטמי שהוא רוח לפיו משיח ס' וכשחזרתי לאחורי לאחרו לי עינו של מבשלום היתה הייע שמבשלום נפל לבחינות הרע עין הזה וזהו כשהזרתי לאחורי היינו לאחר התקון שהזרתי בחינות משיח למקומו לבחינות לאחורי כי שם שורש המלך המשיח בבחינות מלך לשור ברהעי' בלהיעי מוחין לשור היינו קשר של תפילין שהיא בחינות לאחורי כנאמר חז"ל ורואין את לאחורי זה קשר של תפילין: וזה והיתה נפש לאדוני צרורה בצרור החיים הנאמר בדוד היינו קשר של תפילין כי תפילין הם חיים כאמר הכתוב זכרוני לברכה כל המניח תפילין זוכה לחיים שנאמר ה' עליהם יחיה ועל כן לא אמרו לו עינו של מבשלום היתה עד שחזר לאחוריו כי אלו היה יודע מקודם מזה אפשר לא הי' מסכן עצמו כ"כ ליכנס ברע עין כזה כי הוא בחינת גדולה:

וצריך לשמור את העין מכח המדמה ולפילו מי שהוא טוב עין צריך לשמור מזה כמו שאנו רואים כי לפילו מי שיש לו נשיה יפה יכול לטעות ע"י שרואה ונרחוק ונדמה לו להיפך מן האמת על כן צריך שתהיה יתירה לזה והכח המדמה בא על ידי לשון הרע כי כח המדמה הוא כח הבהמיות כי גם בהמה יש לה זה הכח המדמה והמוליכה דבר הוא מופל לבהמיות וע"כ נתגבר עליו כח המדמה שהוא כח הבהמיות

כי

כי יעויין דבה הוא כסיל וכשהדעת נמחלק ממנו
סופל מלחמת השם יתברך ונופל להחבת
הבהמיות כי אתה הדע' מחסת ולמחסך
מכהן לי כהן היינו בחי' לגרהם לוסבי בחינות
כהן במ' וקמץ הכהן וזה מתגבר עליו כח
המדמה שהוא כח הבהמיות בבחינת בדמו עמי
מבלי דעת בדמו היינו כח המדמה:

וזה כח המדמה הוא מבקש תמיד כלי
לשכון שם היינו על פי שומה הלכות
וע"כ לא מהדעים דבר בתורה הוא חידוש ולא
ומקבל כי הוא מכח המדמה שהוא מדמה
מילתא למילתא לכך שהרע שבו הוא יותר
מהטוב ולולי החידושים מחיקים לפרנסה כי על
ידי חידושי תורה נברחים שמים ולכך כמ"ש
ולאחר לגיון עמי אתה הל תקרי עמי חלה עמי
מה חלה מעברי שניה ולרעה במילולי וכו' ועל
ידי זה בחים כל החספעות וסברכות לעולם
כמ"ש יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים
וכו' לך כשהחידושים על ידי כח המדמה
נברחים רקיעין דשוא ועל ידם בא רעב לעולם
ולא שים בהם ג"כ טוב שהם דברי תורה שהם
בחי' שובע לך מאחת שהרע יותר מהטוב ע"כ
הרע גובר והטוב נכבל בבחי' ולא עודע כי
בלו הל קרבנה ואם שאחר לשרות על פי שומה
הלכות כי הוא נברא בע"ם בין השמשות וקדם
עליו היום ולא נברא לו גוף כמה שכתב בזוהר
לשר ברא הלקים לעשות וכו' וע"כ הוא מבקש
לעצמו גוף לשרות בו והולך לפל השומה הלכות
כי הם טורחים הכל בדברי תורתם וזה ועל
השעת ההלום היינו מה שהחלום שהוא כח
המדמה השתדלותו על השומה הלכות כי נכון
הדבר מעם החלקים ומתהר החלקים לעשותו
זה בחי' לשר ברא הלקים לעשות שהיה נכון הכל

ער"ש נס"ם וקידש היום ומיהר להקים לעשותו
בלא גוף. וזה הלו' פרע' ח' הוא היינו הלו' פרע'
שהוא כח המדמ'כח בעל כמ"ש תפריעו לת העם
הוא בא מא' היינו מהבהמה נפולה כנ"ל נדמו עמי
מבלי הדעת כי אתה הדעת מחסת וכו' כנ"ל וזה
וחשכח תורת אלקיך היינו שעל ידי זה בא
לשכחה כנ"ל וזה לשכח בניך גם אמי כי על ידי
פגם הזכרון ונופל לשכחה אין לו בן זכר כנ"ל
אלא לחשלום שלא זכה לבן זכר ת המת זה:
וע"כ גזרו המגרים כל הבן הילוד היאורה
תשליכוהו יאור מגרים זה פיתון היינו פי שומה
הלכות שעליהם מתגבר הכח המדמה כנ"ל
וע"כ גזר פרעה על הזכרים דייקא כנ"ל:

ולהבניע הכח המדמ' הוא ע"י יד בבחי' יד
המניחים לדמה לו יד היינו בחי'
שמהה בחי' ושמחתם בכל משלח ידכם וזה בחי'
כלי זמר שמנגנין ביד שעל ידי זה שורה הנבואה
על הנביאים כמה שכתוב קחו לי מנגן וכו' כי
הכלי הוא התחספות הרוח והוא מעורב טוב ורע
כי יש עצבות רוח רוח נכאה רוח רעה כשאול
בשאול ורוח רעה מבעתו ויש רוח טובה כמ"ש
רוח טובה תחיני מלרון מישור והוא רוח
נבואה רוה"ק לך כשהוא מעורב טוב
ורע היינו יכול לקבל נבואות לחתא וע"כ כתוב
בשאול ויתנבא פרס"י ולישחטני כי היה מעורב
ברוח שטות עצבות רוח וזה שמנגן ביד על הכלי
הוא מקבץ ומלקט ביד לחת הרוח טובה רוח
נבואה מתוך עצבות רוח ומרין להיות יודע
נגן שידע לקבץ וללקוט ולמשוך חלקי הרוח
לחת לחת כדי לבטל הניגון היינו השמחה
היינו לבטל הרוח טובה רוח נבואה
שהוא היפך עצבות רוח כי מריך
לעלות ולירד בידו על הכלי

שמנגן

שמגן כדי לכוין לבחינת השמחה בשלימות
וכשהגיה שומע זה הניגון
מסיודע נגן הוא מקבל ממנו רוח נבואה שקיבץ
זה בידו מתוך העצבות רוח וזה וניגן בידו
וטוב לך וטוב לך דייקא שמלקט ומברר הטוב
מתוך הרע ועיקר החקבצות ובניין הרוח נבואה
הוא ע"י היד כי שם פקדונות הרוחות כמ"ש
בידך אפקיד רוחי אשר בידו נפש כל חי ורוח
כל בשר איש וזה והי' כנגן המנגן והיי
עליו יד ס' :

וזה מי עלה שמים וירד ואסף רוח
בחפניו כי זה המנגן הוא עולה ויורד
בניגונה כי צריך לעלות ולירד בשתי הבחינות
כפי מהקבל השיר כדי לקבץ הרוח וזה מי אסף
רוח בחפניו בחפניו ממש כי שם שורש הרוח
כנ"ל : אבל כשאין הכלי שלם לו שחינו יודע
נגן ואינו יודע לאסוף הרוח בחפניו בעולה ויורד
עליו נאמר כל רוחו יוליך כסיל ועי"ז תצא
רוחו ישוב לאדמתו הייט המדמה כי הינו
מלקט הרוח טובה ויוצא כל הרוח המעורב
טוב ורע אבל כשיש לו בחי' יד המלקט הרוח
חי מכניע המדמה וזה וביד מגיהים אדמה
כי עיקר הנבואה היד וע"י מכניע המדמה
וזה מי צרר מים בשמלה מים בחי' לב כמ"ש
שפכי כמים לבך היינו שע"י שמלקט הרוח
הוא צורר מים בשמלה שמורר הלב שלא
יצלוט עלין המדמה וזה מי הקים כל אפסי
ארץ שעל ידי זה הוא מקים בחינות רגלין
שלמטה בזה העולם כמ"ש ויעבירני
מי אפסי' וזה ויהי מקץ שנתיים ימים שנתיים
ימים הוא בחי' מוחיי דבה הנאמר בהם יום
לשנה יום לשנה שעל ידם נתקלקל ונשבר

בחי' להבה דקדושה שהוא בחי' וקמן הכהן
כנ"ל וזה מקץ שהוא שפע מקמץ ופרעה חולם
היינו הכח המדמה והוא עומד על היאור
היאור זה פישון הייט פי שומה הלכות שמתגברים
עליהם כנ"ל והנה מן היאור וכו' הייט שעל
ידם נלח שבע שני שבע ושבע שני רעב היינו
טוב ורע כנ"ל וסדע מחרפה וגובר על הטוב
בבחי' ולא מדע כי בלו אל קרבנה ותקומנו
הוא יוסף בבחינת אסף אלקים את חרפתי
שהוא מנקיק את הרע שהוא הרעב בבחינת
ולא אתן אתכם עוד הרפת רעב
בגוים והוא בחי' אסף רוח וט'
בחי' היש אשר רוח אלקים בו והם שנאמר ט
ויוסף ישים ידו על עיניו שעל ידי היד נשתר
העין מכח המדמה כנ"ל : עיין בסנה מה
שדרש על פסוק ס' אלקי גדלת מאד וכו'
אזכרה נגיתי בלילה עם לבבי אשיחה ויחפש
רוחי בלילה שהוא הוא פקדונות הרוחות אז
הזמן לקבץ הרוח מתוך הרוח רעה וזם
אזכרה נגיתי בלילה כי על ידי הנגון
הוא מקבץ הרוח כנ"ל : וזם בחינות
קיומה בחלום לילה כי כמר היה תלוי
למעלה נתלתו של דוד וכולי : וזה
בחינות הדלקת נר המובה להמשכת משח
רצוי קודשך ולהדלקה בוגינה שתן משחת
קודש : והמון עם נעשה הלשם כל
זה ממילא על ידי שיח והכיל' ותורה ותפלה
כי אפי' ההמון שאינם יכולים ללמוד הם
מקיימין תורה במה שקורין ק"ש תורה הוא בחי'
המתפקות כי היא עץ החיים מזון לבולא ביה
היינו שיש לכ"א די סיפוקו ממנה נמצא שהוא
בחי' המתפקות וגם בלימוד התורה עצמה היא

ליקוטי מוהר"ן צו

בחינת המתפקו' כמ"ש רז"ל לך עליך לגמור את המלכ': וכדי לשמו' הזכרון וכו' שלא יפול לבחינת רע עין לבחינת מיתת הלב כי שוריינא דעינא בלבא תליא וכן בכל שפיה רע עין וכו' מי לחף רוח בחפניו מי צרר מים בשמלה וכו' וזהו יסב רוחו יזלו מים ע"י יסב רוחו שמלקט ומלחף הרוח בידו על ידי זה יזלו מים בחינת מי צרר מים שהוא הלב כמ"ש שפכי כמים לבך עיין שם כלל העניז הוא מה שחז"ל אין לדם דן גזרה שוה מעצמו כי יכול להיות שהוא דן גזרה שוה מעצמו והוא מכח המדמה שמדמה מילתא למילתא כנ"ל עיין שם ע"כ לחזור לדון ג"כ היינו לדמות מילתא למילתא מעצמו אלא"כ קיבלה מרבו ורבו מרבו עד משה רביט ע"ה מפי הגבורה כדי להינהל מכח המדמה והבן כי הזכרון הוא בכח המדמה כי גם בהמה יש לה הזכרון כמו שאנו רואים שגם לבהמה זוכרות שבמקו' זה נשכה כלב והיא נזרחת משם וזה הוא החילוק שבין לומד בספר לשומע מפי החכם כי ספר הוא רק לזכרון כמ"ש כתב זאת זכרון בספר וע"כ אחז"ל דברים שבע"פ הי אתה רשאי לכותבם וי"ש דברים גבו כי בחתם זה המקרא נאמר על תורה שבכתב אך לא מיים :

איתא בגמ' הבא שאול לומר קונר מתים הייתי פעם אחת רצתי אחר בקר ונכנסתי בקולית של מת וכו' ידע כי ברחות בטפלתם של רשעים ז"ל אלא ע"י בחי' מרז ישראל בבחי' שב לימיני עד אשית אויבך הדום לרגלך ימין זה בחי' מרז ישראל בחי' בינוני בן ימין שנולד בארץ ישראל :

ולהמשיך בחי' קדושת ז"י עכשיו שהוא תחת יד הס"מ ואין יכולת בקדושתם להתגלות

אף אם

ואם

[illegible]

אף אם יכולין לגלות ולהמשיך קדושתה אפילו בגלות המר הזה בבחינות ואף גם זאת בארץ לויניהם היינו אפילו בגלות המר יכולין לגלות בחינות גם זאת . ועל ידי מה יכולין להמשיך את קדושתה"י ע"י התעוררות לחור זכות אבות כנאמר הזוהר בתר דאית תמן לאבות לית תמן שכינתא בבחי' וזכרתי את בריתי יעקב וכו' והארץ לחזור כשמתעוך לחור זכות אבות אזי נתגלה קדושת ה"י ולא די שהאדם ניעול מהרשע אלא גם לרוחה בהרשע מה שהרשע רצה לרחות בו כי הרשעים מתאיכים בבחי' רע עין על שונאיהם בחי' ולא עוד אלא שרוחה בשונאיו והאדם ניעל מרע עין הזה ע"י לימוד זכות שלמד על הרשע כי גם הקב"ה מלמד זכות על הרשע בשביל להציל את הצדיק מרע עין של הרשע :

וזהו שאמרו חז"ל ולא עוד אלא שזוכה בדין שכאמר מספטיך מגדו וזאת הזכי' שזוכה בדין שמלמדין עליו זכות עי"ז ניעול הצדיק מרע עין של הרשע . כי לפלך הדין והמשפט צריך לזה התגלות היד בבחי' ותאחז במשפט ידי אלא לשלוט על הרשע . וכשתגלה יד ה' אחי נעשה כל שבו מחכמה הצדיק מחרש של הרע עין בבחי' בעל ידי כמיתיך כי הרשעים בגלות המר הזה עיניהם לטוטי' כראי מוקך וחרס עיניו מביטי למרחוק בבחי' המה . יביטו ידחו כי . וע"י הגל כהו מאור עיניו ומחשבים שאין החרס שלהם יכול להזיק אבל הצדיקים שמאור עיניהם בזמן הזה קטן בבחי' מי עיור כשולם . ועל ידי הגל נתחזק מאור עיניהם כדרך הלושי הרחות שאינם יכולים לרחות היטב כשאור חזק וגדול ובריכים לכל מדי שיוכל לרחות :

ליקוטי מוהר"ן

וזהו צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו
היינו עם רע עין כנ"ל וה' לא יעזבנו
בידו. בידו דייקא היינו בהתגלות יד ה' כנ"ל
וע"י מה נתגלה יד ה' על ידי ולא ירשיענו
בהשפטו על ידי בחי' ותלחת במשפט ידי בחי'
מרוס תשפטיך כנ"ל כי על ידי זה כהו מאור עיני
הרשע בבחי' שנו ברחי' על ידו פקו פליליה זהו
בחי' משפט שוכה בדין על ידי זה שנו ברחי'
נחשך מאור עיניו כנ"ל . ועל ידי הגל נתחזק
מאור עיניו של הצדיק כנ"ל ויכול לרמוז למרחוק
בבחי' השם עיני כל החריס ורוחה ומשיג מדקתו
של הש"ת ויכול לידע ולהבין כי ה' הצדיק לף
על פי שהרשע זוכה בדין ואין זה ממד' הצדק
ורוח' שהצדיק שהקב"ה תצדי' את הרשע במשפט
זהו מדקתו של הקדוש ב"ה כי לא תצדיק רשע .
וזהו השם עיני כל החרים זהו בחי' מדקתו של
הקב"ה בבחי' מדקתך כהדרי כל לף על
פי שמשפטיך כעוס בתהום רבה ועל ידי חיזוק
הרחיה של הצדיק שרוחה מדקת ה' נתחזק
המוחו ויכול להתפלל כי לבו נתפשט מעקמימותו
שהי' לא קודם שרח' מדקת ה' כי על ידי הצדקו'
של ה' שרוחה נתפשט הלב מעקמימותו ונתיישר
בבחי' ומדקתך לישרי לב כי מתחילה נעקם לבו
מלהאמין בשלימות בהש"ת כי היה נדמה לו
שעיוות ח"ו הקב"ה את הדין לכל עכשיו שרוחה
מדקות ה' נתיישר לבו בשלימות האמונה וזה מחזק
את עצמו ומתפלל על מרכיו כי עיקר התפילה
היא ע"י האמונ' שמאמין שהכל מרשות הקדוש ב"ה
לפילו לשמות הטבע וזהו הקב"ה מקפיד שכר
כל מריה כי מדיק ה' וזהו בחי' לודך ניוסר לבב
ע"י יסרה לב שהיא בחינות האמונה נעשה
בחי' תפילה :

וזהו בחי' פרס לדומם במאמר הזוהר
פרה דקבילת משור פרה זהו בחינות
תפילה בחי' וגלמה פרים שפתינו דקבילת
משור בחינות המתבלות לשון חשורנו ולא
קרוב כי על ידי בחי' השם עיני כל החריס
כנ"ל נעשה בחי' תפילה וזהו לדומה תמימה
לדומה דלא גזירת דינא תמימה דלא שור תס
דינא רפיא היינו שרוחה שהקדוש ברוך הוא
מהלים כח הדין בבחי' ותלחת במשפט ידי
השר לא עלה עליה עול דלא שלומי
אמוני ישראל זהו בחי' חיזוק האמונה בחינות
תפילה שנעשה על ידי היזוק הרחי' כנ"ל בחי'
ומדקתך לישרי לב כנ"ל :

וזהו בחינות עפר ואפר המאמר בפרה כי
בחינות התפילה מדיכה לבחינות עפר
ואפר כי מדיך להכניע הרע הן בפרט
הן בכלל תחת הטוב בבחינות ועמותם
רשעים כי יהיו אפר תחת כפות
רגליכם וזה בחינות אפר שים בבחינות
התפילה ורגל זה בחינות תפילה בבחינות
רגלי עומדה וכו' הרע שבפרט
היינו גופו המגושם והגומרו יבטל
בשעת תפילה כמו המידים הרחשונים
שהיה להם בשעת תפילה ההפשטות
הגשמיות : והרע שבכלל היינו
התפילות של פושעי ישראל שמתפלל
עמהם יבטל הרע שלהם ויעשה
מהרע כשר לקדושה וזה בחינות אפר
שבתפילה : ועפר שבתפלה
היינו שיקשר את עצמו בכלל ובפרט
עם נפשין ורוחין ונשמתין של שופי
עפר ויעורר אותם בתפילתו ם תפללו
עמו בחינות הקנו ורגו שופי עפר

ואז

וזהו יתן בעפר פיהו כלומר שיקשר דבורו
עם שוכני עפר כנ"ל . וזהו שאמר
אנרשם בתפילתו הנה נא הוחלתי לדבר עם ה'
ואנכי עפר ואפר כי זה צריך לבחי' התפילה .
וזהו נקרא תפילה בניבור כי מותיות
צב"ך ר"ת צדיקים ניגונים
רשעים ניגוני הוא המתפלל כאמור חז"ל
לעולם ירגיז אדם את עצמו כלילו תצוו זכחי
וכו' צדיקים זהו בחי' עפר רשעים זהו בחי'
אפר כנ"ל . ולעורר שוכני עפר זה יש בפרט
ובכלל בפרט היינו חלקי נר"ן שלו שבאו
בכר בגילגול ונתקן . ובכלל היינו נר"נ של
שוכני עפר לעורר לותם שיתפללו
עמו .

וזהו בחי' שבעה שבעה הנאמר בפרה שכל
עניני שבעה היינו כמונה שבעה
בבומין שבעה כהנים וכו' זהו בחי' תפילה בחי'
שבעה ביום הללתיך :

גם צריך לתקן בתפילתו בחי' שלש קולות
בחי' קול כשיל ברוב דברים . ובחי'
קול עגות תוכי שומע ובחי' קול בחי' כל היום
כלתחי נגדי וכו' תקול מחרף ומגדף
וזהו בחי' עץ ארז וחזוב ושני תולעת הנאמר
בפרה :

ארז זה בחי' קול כשיל ברוב דברים ברוב
הבהנות ותמונות כוונות שהם בחי' דרכי
התמורי מי פתי יתמין לכל דבר .

וזהו בחי' ארז בחי' תוכי תשמיד את התמורי
אשר כנובה תרזים בנפו והנבוט
קומה עפ"י ברוב הן כשילים : כי מתתי נובה
קומתו העשנים העולים תהבב אל התוה
להתבשל בתוה ולהתהוו' תהם תתפוו' העשנים
הללו נתלשים ברוב הדרך שים תהבב על התוה
תתתת נובה קומתם ותינם ניכולתם להתהוות
תהן תתבשות בלליות . ותחתת זה הנובה
קומה הם שועים . וזה בחי' דרכי התורי שתין

להם סוס שכל תחתת כי כנובה תרזים בנפו
בשביל זה הם תתמינים לתונם רבות כוזביות :
וקטני קומה שהעשנים שלהם נתבשלים
היטב ונעשה תהם תחשבו' שכליות אבל
תחתת שהכלם יותר תתעשיהם הטובים בחי'
כל שתכמתו תרובה תתעשיו עי"ז שתתתבנה
שכליות חוזרות אל לבם תין כח בלבם להכיל
את השכל כי עיקר חיזוק הלב הוא ע"י תעשים
טובים עי"ז הם בחי' קנות תכמה ולב תין
ועי"ז השכל הם תחשיבים והן הן הפילוסופי'
שתין להם לב טוב וטהור ותינם בחי'
בלבי לפחי תתרתך למען לא תחשוך לך
ותחתת זה השכל תחשיבים ביותר והן
כתיזוב היונה בקיר תיזוב זה בחי' קטני
קומה הם בעלי השכל אבל אבל חינו יכול
להעפין כח השכל בתוכו כי לבם הלם והסר
ונפרע התומפים העוסקים בתכמת פלוסופי'
שתאוד תאוד מזיק להם כי לבם הסר בחי'
נוסף תשה הסר לב וזהו תיזוב היונה בקיר
היינו בקירות הלב שהשכל יונה דרך קירות
הלב ותין הלב יכולה להכיל בתוכה את השכל
בחינות בלבי לפחי וכו' וזהו בחינות
קול עגות תוכי שומע קול תרופין וגידופין
שתגדפין כלפי מעלה בתכמתם כידוע ועליהם
נאמר אל תתחכם הדגה :

ושני תולעת זהו בחי' קול שליטי שים
לאדם בזיונות וחרפות תשונאים בבחי' כל
היום כלימתי נגדי ובושת פני כיסתני תקול
תחרף ותגדף וזהו תולעת בחי' תוכי תולעת
ולא תים חרפת תדם ובזוי עם :

וזהו שחיטה צריפה תציפה הנאמר בפרה
שהם שלש בחי' אלו שחיטה זהו בחי'
ביטול תמונת כשילים וחתם שניים העמיקי'
צריפה זהו בחי' חיזוק הלב שיוכל להכיל את
דברי החכמה בתיכו בנקי'ם לבי נקרבי כי על

ע"י שנעלה דברי השכל בלב ונתחמם הלב כי השכל הוא כאש עצור וזהו שריפה ומשיפה זהו בחי' ביטול הבזיונות של השונאים בבחי' מסך חלקיש את הרפתי זה בחי' ביטול קול שלישי כנ"ל: וכל זה צריך המתפלל להקדים בתפילתו להעלות את הנופלים בשמונה כוזביות להעלותם בתפילתו לשמונה אמיתיות שהיא התפילה ולקבוע בלבם שמונה שלימה ולאחר את לב המתקרים החכמי פילוסופיא שיוכל לבם להכיל את שכלם שלא יחטיא הוא בבחי' בלבי צפנתי וכו' וזה נעשה ע"י כוונת הלב שבתפלה מתקן את לבם ולהפוך כל הבזיונות והחרפות לספוך לכבוד: כי כשאדם עומד בהיכל המלך ומבטל את ע"ע מכל וכל ואין רואה שום דבר שלא את שמלך רואה בודאי כשמעט אי"ז הרפה וביזוי הוא מפורש את החרפה והביזוי לפירוש של כבוד להמלך כי אין אפשר שיהיה אחד לתוך היכל המלך ויבזה את המלך שלא בודאי שלו דברים הם דיבורי כבוד ומתבונן בהדיבורים איך לפרש ולצרף לותם שיהיו מהם כבוד להמלך ואין לאדם שום שמץ שלו החרפות עליו נאמרים זה אינו כי אי הוא שלא רשותו נתבטל ואין כאן שלא המלך בעצמו. וזהו בחי' ובהיכלו כולו אומר כבוד כל התירוצים צריך לצרף להתהוות מהם כבוד ובשעת התפילה שאדם עומד בהיכל המלך בבחי' שפתי תפתח ה"ר זהו היכל בכן צריך לעשות מכל הבזיונות גירופי כבוד להמלך:

ועי"ז תפילה כתיקונן מתגלגלין שור זכות שבות בבחי' שלא זכות שבות ע"י ויהל משה את פני' בחי' תפילה ובאחר דשבות תמן שכינתא תמן שהיא בחי' שלא שיעור מ"ג בנים והוא בחי' ירושת

ארץ ישראל כי זאת המצוה בעצמו שיעשו תיכף כמ"ש והיה בהכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה מראשית ערי מוחיב' שלא תרימו תרומה כי באחר דהגלגלו תמן שכינתא תמן דהיא בחי' שלא היה ארץ ישראל וע"י בחי' מ"י לא די שגילה מרע עין של רשעים שלא גם רוחם בשם מה שהם רצו לרמות בו ועד עכשיו עברו מסכיות לבם שהשיגו יותר ממה שהתאוו ועכשיו ע"י ויהל ע"י שלא זכות שבות ע"י שלא תרומה ע"י ארץ ישראל נעשה לבם תוללת ממוסכה מחלת לב: וזהו קוה אל ה' ושמור דרכו זה בחי' תיקון התפילה בחי' דריכת הקשת בחי' התפילה וזן שלא גווני דקשת שהם אור החנוך שמתגלגלין כנ"ל ע"י וירוממך לרשת ארץ זהו בחי' ארץ ישראל וע"י בהכרת רשעים תראה בחי' שב לימיני וכו' כנ"ל וזהו שכן ארץ ורעה אמונה ע"י אמונה שהוא התפילה ע"י בא לבחי' ארץ ישראל:

ודע שלזה כל אדם יכול לתקן קולות הנ"ל בתפילתו כי לפעמים הקולות הנ"ל בתפילתו הם יוצאים מרשעים גדולים כל כך עד כי כל מי שעומד כנגדם הוא מסכן נפשו וצריך לזה תפילה גדולה כמו תפילת משה רבינו ע"ה: ותפילו מרע"ה ירא מעוג מלך הבשן כי אחיזת עוג היה שמוך לימין שהיה ארץ ישראל שאמר הקב"ה למשה אל תירא אותו כי אמר הא ימינא דיליה אחלקך כאונא בגופא ועוג אחיזתו בימין שהוא מצני בימא דאגרסס ואתרו שמוך לארץ ישראל ובשביל זה היה ירא משה ממנו להתגרות בו.

שמר בני חדש שלריך מחול לפשפש את
עלמו ולהבין שורש הרשע איך לתיקנו
שם יוכל להתגרות בו ולשילחש לו :

וזהו שאמר משה שמול קובר מתים
סייחי שהיתה שסתדלותו תמיד
לרחות בהכרת רשעים שבחיבסם קרוב
מתים פעם אחת רלתי אחר בני כי עיקר
מפלתן של רשעים הוא ע"י ירושת ארץ
ישרחל ע"י המשכת קדושת ח"י בבחי'
שב לימיני וכו' כנ"ל ומ"י בני היה לכל
החרלות ובכשפי בקולית של מת היינו
שרלה לתקן קולות הנ"ל ורלתי אחריו ג'
פרשאות היינו בחי' התפילה שהם ג'
תפילות ועל ידם מתגוללן אור ג' לבות שהם
בבחי' רגלי הבשמ כדי להמשיך אור ח"י שהיא
בחי' בני הנ"ל ובני לא הגעתי וקוליות לא
כלתה אלא השיג בחי' ח"י ניטול קולות הנ"ל
ובשחזרתי לאחורי היינו אחר גמר תפילתי
אז פוגע האדם לאחוריו ג' פסיעות לאחרו
לו של עוג מלך הבשן היינו ואין כל אדם יכול
לתקן קולות בחילו קולות כי אחיזתו בימין
ואפי' משה רבינו היה ירא מפניו עד שהגעיתו
שהנ"ה אל תירא אותו כמובא בזוהר :
ובאמת זה בחי' רשע בעוב נקרא פליט בח"י
ויבא הפליט זה שוב שרלה ליהרג אחריהם
ושם אחז שהוא בחי' לופה רשע
שאדיק אחריהם וכו' לא יתעצבו בידו
בחי' ותלחם במשפט ידו והקב"ה בבח משפטו
ממנו זמן רב עד זמן מרע"ה ובאמת זה
נקרא פליט בחי' ואפלטם לבלא מאופטי
שנפלט מהמשפט זמן בביר : ועי"ז הלדיקים
שהם עושי טוב זוכים לפניהם כי קודם
כריתות הרשעים הין פני ה' מכוסה ומוסתר
בעושי רע להכריתם בחי' פני ה' בעושי
רע להכריתם ועכשיו תיכף כשרואים

כן ב

בכריתות רשעים תיכף ותגלה פני ה' לעושי
טוב וזהו בקשו פניו תמיד כי ע"י תמיד שהוא
בחי' ח"י כמ"ש עיני ה' אלקיך בה תמיד על
ידי ח"י תזכו למלות פני ה' כי ע"י ח"י
תזכו לרחות בהכריתות רשעים כנ"ל :

וזהו בחי' כלליות מלאך מנד"ל במלאך
מע"ט שר הפנים כלליות עשיה
ביצירה ע"י שכופלין ספרות כל הנשמה
בכל נשימה ונשימה צריך להלל את ה' וע"י
עין הרע נכפל הנשימה כנראה בהום כשיש
לאדם עין הרע אזי מגהק ופותח פיו לקבל
נשימה כפולה וכשהנשימה כפולה גם ההלל
צריך לכפול כנ"ל ובפרט שצריך להלל
ולהודות לה' שהיל אותו מעין הרע
הזאת והוא רופא בהכרת רשעים
וזהו בחי' מע"ט שר הפנים מאיר
לעשים היינו שעושי טוב זוכין לפני ה'
כנ"ל ע"י כריתות הרע עין שגרמו לכפילת
הנשימה :

כל מה שהעולם מדברים בספירה
בכל יתי הספירה הם מדברים
רק מהספירה של אותו היום
ומי שהוא מבין יוכל לשמוע ולידע
זאת אם יש אזנו היטב למיבורי
דבריהם ישמע שהם מדברים רק
מהספירה של אותו היום :

דע שהלדיקים שבדור הם
יוסבין בעיגול דהיינו סדר
יסיבתם שהם יושבים בעולם
כל אחד
ואחד

וח' במקומו הוא על סדר העיגול. ולפי שיש שאר בני אדם ביניהם שמפסיקין ומקלקלין סדר העיגול לכך רע שאלו בני אדם הם בבחי' לינו מן הישוב ואינם נחשבים כלל ואזי נשארים הצדיקים יושבים בסדר עיגול והקב"ה על כולם וחו' בחי' רחם ב"ד כי אלו הצדיקים שיושבין בעיגול הם בחי' ב"ד שהם יולח המשפט לכל אחד ואחד בן לזכות בן לחובה וכן פרנסה יולאת מהם שהם מחלקין הפרנסה לכל ח' וח' כפי הרצוי לו. והעיקר הוא שיהיה אהבה ביניהם ואהבה היינו שיהי' האהבה חזקה כל כך עד שיהיו רואים זה את זה תמיד. כי מהמת גודל האהבה אינם יכולים לסבול כלל שלא יראו אחד את הבירו תמיד גם יש אהבה שיכולים לסבול שלא יראו זה את זה ולעפי"כ הוא מה בה שאומרין את עצמן מרחוק וגם זה הוא בחי' רואין זה את זה כמו שאומרין העולם על דבר השלוי שאינו יכול לראותו אבל כשהם אוהבים זה את זה הוא בחי' רואי' זה את זה שהוא בחי' אהבה כנ"ל:

וזה בחי' מנהרין היינו יושבת בעורן עגולם מנהרין זה בחי' הצדיקים שמהם יולאין כל המשפעים וכל הפרנסה כנ"ל וזה בחי' בעורן שהם יולח מזונות ופרנסה וישיבתם בעיגול כנ"ל וכ"ז כדי שיהיו רואין זה את זה כמ"ש שם בגמרא היינו בחי' אהבה שהיא בחי' רחי' כנ"ל:

בשאתר מדבר עם חבירו בירושלם שהיה נעשה אור יקר ואור חוזר ולפעמים מקדים האור חוזר קודם האור היקר כשמקבל יום לו אור קטן ואין יכול לקבל דברי חבירו: בד' חישתלימו עובדייהו דישראל חישתלים שמא קדישא דקוב"ה ועיקר השלימות היא הירושלם כנ"ל שהוא ב' חלקיך שומל מעמך כ"ש לירושלם

וירושלם נקרא סוף דבר כמה שכתוב סוף דבר וכו' את האלקים ירא כי היא שלימות כל הדברים: ויש שני מיני ירושלים מי שהוא ירא מה' מגדולתו ורוממותו בגין דחיהו רב ושליט ויש ירושלם למטה ממנה היינו שנא לירושלם על ידי ירושת התחתונות על ידי שירא מה' הוא מטר הוא מפחד אחד על ידי זה הוא נתבר ונא לירושלם ה' וירושלם הרשעה שהיא על ידי התגוננות השכל בגדולתו ורוממותו היא בחינות ה' כי הירושלם היא בחי' מלכות כמה שכתוב שלמלך מורשה של מלכות וכולי והיא בחינות דלית בגין דלית מגרמה כלום כי אי אפשר לנא לירושלם כ"א על ידי התגוננות השכל בגדולתו והשכל נקרא יוד כמ"ש רמ"י מז יסיר משם שרשוי לכתוב שר משה שלא יוד ע"ם המחשבה נאמרה והתעשה מהשכל להירושלם הוא בחינות ואין וזה א והירושלם סג' שהוא נא מדברים תחתונים היא בחינות ה"ד כי היא בחינות דל דלות שאינה נמשכת מהשכל שלא מהדברים תחתונים וע"י ירושלם זו אינו נמשך רק השפעות בעולם כי הוא בחינות העלאת מ"ן כמו כשאחד צריך להבירו ומבקש ממנו ועל ידי הבקשה פועל שלא הדבר מחמת שרוצה בקשתו שהכניע עצמו להבירו ובקש ממנו נעשה שלו הדיבורים בחינות העלאת מ"ן ופועלים הבקשה שלא חבירו להשפיע לו מה שצריך כן מה שמעלה ירושלם מהדברים התחתונים נעשה מזה בחינות העלאת מ"ן ומשכין השפעות בעולם וזה בחינות ומ"ד יעלה מן הארץ ע"י ירושלם התחתונה זו שהוא בחינות ה"ד כנ"ל על ידי זה והבקה את כל פני האדמה כי על ידם נמשכין השפעות כנ"ל

ליקוטי מוהרי"ן ק

וכשנמשך הספע צריך לעשות כלי לקבל הספע שלא ייגרו החיצוניים ממנו והכלי הוא בחי' מ"ס סתומה וזה לותיות חדס וע"י הסתוקקות והרצון לנסוע להצדיק נעשה רושם הכלי כמו חותם כשרוצה לעשות כלי צריך לצייר ולחקוק תחילה רושם וציור הכלי וחי"ב עושה הכלי כן זה הרצון לנסוע נעשה הציור ורושם הכלי וחי"כ כשבא אליו נעשה הכלי וזה חדס ירמה לעיניים ע"י ירמה לעיניים היינו הירמה התחתונה שמקבל ע"י מה שרואה בעיניים כנ"ל ע"י נעשה בחי' חדס היינו שנמשכין הספעות ע"י מ"ד שהוא בחי' ירמה זו כנ"ל והמ"ס הוא הכלי לקבל הספע כנ"ל תבל על ידי הירמה העליונ' הנ"ל שהוא בח מהשכל' הלב ברוממותו על ידה חישתלים שתא דקוד"ה כנ"ל וזה וה' ירמה לבב שע"י נשלם שם ה' כנ"ל:

מה שמשפרין מופתים מהצדיקים שמדיומת קיר"ה הוא מחמת שחושיהם הם חושים כשרים ומחמינים בהצדיקים כי על ידי חמונה שהם מחמינים בדברי הצדיק ע"י נתגלין מופתים כי בחמת הצדיק בוודאי מלא מופתים וכשהוא מחמין בהצדיק וחומן עיניו ולבו על דברי הצדיק על כל דיבור ודיבור כי מחמין שכל דבריו חמת וצדק וכוונה מכוונת וחי"כ כשבא לביתו כל מה שיקרע לותו הוא משכל היטב על כל דבר שיקרע לו ומבין למפרע בדברי הצדיק שדיבר עמו בהיותו אצלו שזה היתה כוונת הצדיק שרמז לו בתוך דברים שדיבר עמו: וכן כל דבר ודבר שיזדמן לו הוא מוצא שכל בדברי הצדיק למפרע שרמז לו שיהיה כן נמצא שנעשה ונתגלם המופתים ע"י. וכן מצינו אצל הנביאים שבעת שאמר הנביא הנבואה היתה בדמיון ולא היו תבניות נבואתו בפירוש על מה מדמז וחי"כ כשהקיים דברי הנביא שיו יודעין למפרע שהקיים דברי הנביא שהתנבא ורמז על זה מקודם והבינו דברי הנביא למפרע שהתכוון על זה וכמו שמצינו בדניאל שמרמז על סוף קץ הגאולה ועתה סדברים חתומים כמו שכתוב שם חתום הדברים והחתום כי אין פרש יודע עתה לך תרומז שם זמן הגאולה אבל לעתיד חי"ם כשיקויים הדברים ויגיע קץ החת' ויבא משיחינו אזי ידעו למפרע לך שמרומז בדבריו זמן הקץ וכן מצינו בכמה נביאים:

לד ה' הפצד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו היינו שהוא חסד גדול מאת השם יתברך שהוא משלם לאדם מדה כנגד מדה שעל ידי זה הוא מבין לפשפש במעשיו ולידע האמת שפגם בו ולשוב בתשובה לך דע שעיקר מה שמשלם השם יתברך מדה במדה הוא בח"י כמה שכתוב שמים יגלו עונו וארץ מתקוממה לו ארץ היינו בחינת ארץ ישראל היא מתקוממה לו ושם יתגלם עונו כי שם מדקדקין לשלם לאיש כמעשהו מדה כנגד מדה וזה שכתוב על ה"י ארץ אכל"ת יושבי' ר"ת אתה תשלם לאיש כמעשהו כנ"ל וע"כ היושבים שם בח"י ים להם על הרוב יסורין מחמת שמסרין שם לשלם לאיש כמעשהו:

דע שצריך לנסוע להצדיק לחזור על לבירתו כי קודם שיגע לעיר העולם מלמדין ומרמזין לו כל מה שצריך לעשות ולעבוד ולהשיג בזה העולם וכיון שיגע לעיר העולם מיד נשכח מאתו והשכחה

ישראל, כי בזה נוכל לדעת כי לא לרע
הקב"ה :

ויאמר "אבה אבה ויעמד בתוך הגוים
ואמר אשר לפני אשר בידי אדבר אותו
אלכה נא ואעצתך אשר יעשה העם
הזה לעמך באחרית הימים, ולפי שבלעם
ידע כי לא לרע בעיני ישראל שיקללם
על כרחו, אלא שרצה לקללם מצד
אחר, שהיה סבור שיכעוס הקב"ה
עליו מאד ויקללם, ולא ידע כי הקב"ה
יודע מחשבות אדם, ומה שחשב בלבו
לא יעלה על דעתו, ולכן אמר אשר
אדבר אותו, שהיה סבור שיהיה בידו
לדבר מה שיחפוץ, ולא ידע כי הקב"ה
ישים דבר בפיו, ולכן אמר אשר בידי

ליקוטי מוהרי"ן קא

נאמר תורה עד שלשה ימים וזה היו חלוי בהירת משה לקבל את התורה לו שלח לקבל כי לא היה אפשר לקבל את התורה רק אחר שלשה ימים כמו שהי' נאמת ואם לא הי' מוסיף יום אחד לא הי' מקבל את התורה ומש"י לא אמר לו רק שני ימים והוא הבין מדעתו ובחר לן לקבל את התורה ומוסיף יום אחד שע"ז הי' קבלת התורה:

דע שאפשר שישב ה' אחד יבינו במקום ה' נב"ע וזה יהיו כל העולמות והמעשיות וכל מש"י עולמות ויבינו לא יראים כלום ולא יהיה לו שום תענוג כי שמים לרום והרץ לעומק ולב מלכים אין חקר נמצא שלב מלכים גדול הרבה מרום השמים ועומק הארץ שתופסים כ"כ מקום כמה וכמה אלפי אלפים פרסאות והלב והמוח שקטנים מאד במקומם הם תופסים הכל עד שיכול ליתן לב על כל מדינה ומדינה ולחשום ולהשמיר בלבו כל מדינה ומדינה וחכמות השמים ויותר ויותר מזה כי לב מלכים אין חקר רואה והבן וחכם גדולת הבורא איך המוציא מחזיק את המרובה שאתיכת לב קטן כזה ומוח קטן כזה יחשום במקומו דברים גדולים כאלה וזה רק מאחת שנמצא שם מלכות כי עיקר המלכות הוא בלב כמבואר בזח"ת ומעתה בין וחכם אם בלב שנמצא שם בחינת מלכות שאינו כביכול חלק ה' מאלפי אלפים מהשגחת הבורא ב"ה כמה גדול ערכו שיכול לחשום במקומו המיועד עולמות אין מספר ואפילו על עכו"ם נאמר ולב מלכים אין חקר על שנותן לב לכל מדינה ומדינה וחושם ומשער בדעתו כל המדינות שאחאין עם כל אחד אחר עליו וכל הנמצא בם ומעתה הוי דן אלפי אלפים ק"ו לשער בדעתו מגדולת הבורא ב"ה ומעתה תבי' מעצמך שלזה אפשר שיהיה לו כל מש"י עולמות בלבו כי הלב יכול לחשום במקומו עד אין חיקר ואין מספר ויהיה לו כל המעשיות והמעשיות ובחירו לא ירגיש כלום כי לבו אחר מכל זה מכל העיבות והמעשיות שיש לבחירו אלדיק בתוך לבו אחרי לו:

דע שדיבור אחת שיוצא מפי הצדיק אחאת אפילו במילי דעלמא הוא יקר מדברי תורה של צדיק אחר כי בהדברי תורה של אחר יכול להיות עם תערובות הרבה אבל זה הדיבור היוצא מפי הצדיק האחאת הוא רק אחת לבד וכיון שהוא רק אחת אין בו שום תערובת אין יקר ממנו ומי שמשמע דיבור אחת הצדיק האחאת שהוא דיבור אחת ונפרע כשרואה אותו אז בבחינות והיה עיניך רואות את מוריך הוא מקבל בחינות הפנים של הצדיק ובחינות שכלו ונשמתו כי זה הצדיק מניח שכלו בתוך זה הדיבור שאחדש והוא מקבל זה הדיבור נאמר שמקבל שכלו וזה גם כן בחינות הנשמה כי הנשמה היא בחינות השכל כמה שכתב ונשמת שדי תחיים וכן מקבל פנים שלו כי הדיבור שהוא מדבר הוא אחת ואחת הוא הפנים של כל הפנים דקדושה בבחינות מבקשי פניך יעקב סלה בחינות אחו אחת ליעקב נאמר זה שמקבל דיבור מפי הצדיק מקבל פנים

ושכלו

ושכלו ונשמתו ונהקק ונלטייר נדעתו דמות
דיוקנו של הצדיק שהוא הפנים והשכל והנשמה
לך צריך לשמור משכחה כי שכחה משכחת
הכל ממנו היינו כל מה שנלטייר נדעתו
מהדיבור כנ"ל על ידי השכחה נשכח ונעזב
מהנו כל הנ"ל ואפילו יכתוב הדבר בספר
לזכרון כשהחיצונות השכחה מתגברת עוד נחי'
השכחה גם על הספר שנכתב היינו כשה"ו
נפטר החכם שקידם הדיבור והצ מתגבר נחי'
שכחה נשכחתי כמת מלב והצ שורש שכחה
אפילו על הספר הנכתב : ויש עצה לזה לנייר
לפניו דמות דיוקנו של החכם בשעת הלימוד
כשלומדין דבריו כמוש' בירושלמי שצריך לנייר
בשעת הלימוד כאלו החכם עומד לפניו כי
בהספר של החכם נרשם ונלטייר שם דמות
החכם כי אלו הדיבורים והאותיות הנרשמין
ומלויירין בהספר הם שכל החכם ונשמתו ונחי'
פניו ומצד ששכלו ונשמתו ופניו שהוא דמותו
ממש הוא בחלו האותיות והחיצונות נמצא בכל
ספר וספר דמות דיוקנו של החכם שחידש אלו
הדיבורים כי כפי דמותו דהיינו שכלו ונשמתו
ופניו של החכם כן נלטיירין האותיות בספר כי
אם היה להחכם דמות אחר היינו שכל ופנים
ונשמה אחר' היה מחדש ומנייר אותיות אחרים
בהספר כפי השכל שהיה לו שהוא דמותו ומצד
הם בכל ספר דמות דיוקנו של החכם :
וכשזוכה לזכרון לזכור דברי החכם כמו שאמרם
החכם הוא על ידי מה שחוזר ק"ח פעמים על
ידי זה זוכרו הצ כשאומר זה הדבר בשם
החכם נלטייר לפניו דמות דיוקנו של החכם
והרי הוא כאלו אמרו החכם בעצמו אך שיהיה
הזכרון בהמת בכח הזכרון שהצ נתקק בדעתו
דמות דיוקנו ממש כנ"ל וזה הלומד ילך למקום
הוא דומה כו' כי זה הלומד עם התלמיד הוא
ממש ככתוב בדין על הנייר ומנייר לאותיות

שכלו שם כן הוא מצייר בדעתו התלמוד
שכלו ודמותו ממש כנ"ל אך שיש בהלימוד
בחינות היינו שיש בחינות הלומד ולך היינו
כשהתלמיד שומע הדבר מפי הרב ממש
ובעת שחידש הרב זה הדבר שהצ הוא בחי'
ילך כי החדושים נתהוים על ידי מה
שמעלה את הנפשות בבחינות עיבור ומחדש
אותם כמבואר בזוה"ק ובתקונ שהוא בחינות
ילד כאילו נולד היום והצ דומה לריו
בתוכה על נייר חדש שהחקק ונלטייר שם
היטב בלי טעטום היינו שהצ יוכל להלטייר
ולהקק בדעתו היטב ויוכל לזוכרו תמיד
הלומד זקן שהיינו שומע מפי החכם בעצמו
או אפילו מפיו לאחר כך אלא בשעת החידוש
והצ לא נחדש בשמתו בבחינות עיבור כנ"ל
והצ הוא בחי' זקן כמו שהיה מקודם והצ
דומה לריו בתוכה על נייר מחוק שהכתב
מטושטש שם כן בחידוש שמחדש החכם אף
שהכח והקק בדעתו עכ"ז לא נלטיי' היט' שם
ויוכל לשכחו וזה בחינות ריו לעבד להיות כרגו
לעבד דיוקא עבד הוא מי שזוכר מה שמקבל
מרבו על ידי שחזר ק"ח פעמים כנ"ל כמו
שדרז"ל עובד מלקיש זה החוזר פרקו ק"ח
פעמים ועל ידי הזכרון זוכה להיות כרגו
כי נזדמן לו דמות דיוקנו של רבו וכאלו רבו
אמרו הצ כנ"ל כי נהקק ונלטייר היטב
בדעתו פנים ודמות רבו כדין בתוכה על
הנייר כנ"ל וזה בחינות ריו לעבד כו' בחי'
ריו בתוכה כנ"ל כי אם שנלטייר דמותו
הלא התלמיד הוא בחינות ריו כי לא נלטייר
הלא דמות דיוקנו כי זה כלל שכל ההתלבשות
שמתלבש דרגא בדרגא הינו מתלבש הלא
מדרגא לחרונה שבדרגא שעליונה היינו
בחי' דגלין של העליונה והוא מדריגא
שלאחרונה הלא דרגא התחתונה וכ"ש

ליקוטי מוהר"ן קב

רז"ל מה שעשתה חכמה עטרה לרחמה עשתה עטרה עקב לסילוחי וע"כ נקטיר חלה הדמות והוא כמו דיו שלף שנקטייר בו העורה יתם והדמות כנ"ל עכ"ז היו רק ניור ודמות והיו נמחק שרבר בעלמו כן הדיבור לף שבו נקטייר הדמות עכ"ז היו חלה ניור ודמות היינו מדרגה התחתונה שלו היינו דיבור והבן וזה בהיות לם שחורה על גבי לם לבנה בחי' מוחין ונוזלים מן לבנון מן לבוגת דמוחא וזה בחי' שחורה לחי ונלוה כי מה שהוא שחור ושפל חלל העליון היינו מדרגה ההחתונה שלו הוא נקה ועליון לגל התחתון :

ויאמר ה' חל משה בח חל פרעה כי' כי הש"ת מחמת רחמנותו ברח חת העולם כי רצה לגלות רחמנותו ולם לה היה בריחת העולם על מי היה מרחה רחמנותו וע"כ ברח חת כל הבריחה מתחילת ההיולות עד סוף נקודת המרכז של עולם הגשמי כדי להרחות רחמנותו ובאשר רצה הש"י לברוח חת העולם לה היו נקוט לבורחו מחמת שהיה הכל ח"ם ע"כ נמנם חת החור לנדנין ועל ידי הנמנום הזה נעשה חלל הפנוי ובתוך ההלל הפנוי הזה נתהוו כל הימים והנולות שהם בריחת העולם וזה החלל הפנוי היה תוכרח לבריחת העולם כי בלתי החלל הפנוי לה היה שום מקום לבריחת העולם וזה הנמנם של החלל הפנוי ח"ו להבין ולהשיג ב"ח לעתיד לבוא כי צריך לומר בו שני הפכים יש ואין כי החלל הפנוי הוא ע"י הנמנום שבביכול נמנם חלקותיו משם ואין שם חלקות כביכול כי הל"ב היו פנוי והכל ח"ם ואין מקו'

לבריחת העולם כלל ובאמת לאמי בוודאי יש שם ג"כ חלקות כי בודאי אין שום דבר בלעדי והיוהו וע"כ ח"ו להשיב כלל בחי' הלל הפנוי עד לעתיד לבא :

ודע שיש שני מיני כפירות בחלקים חיים יש כופר בח"ו שבא מהכמות חיצוניות ועליו נאמר ודע מה שתשיב להפיקורס כי כפירה הזאת יש עליה השובה כי זה הכפירה בא מהכמת חיצונות שבהם בחיים ממותרות מבחינות שבירת כלים כי מהמת ריבוי האור נשתברו הכלים ומשם נתהוו הקליפות והכמת חיצוניות בחיים משם היינו מבחינת כלים ממותרות פסולת הקדושה כמו חגל האדם יש כמה מיני מותרות ופסולת כגון לפרנים ושער וזיעה ושאר פסולת ומותרות כל כל הכמה חיצונה בח ממותרות ופסולת ידועה של הקדושה וכן כיוצא בה ממותרות ופסולת ידועה וע"כ מי שנופל לכפירה הזאת חף שבוודאי צריך לברוה ולהמלט ומשם חך חף על פי כן מי שנופל לשם לפשר לו למנוה הגלה לגלה משם כי יוכל למנוה שם חת השם יתברך שם יצקשהו וירחמהו שם כי מלאך שהם בחיים מבחינת כלים יש שם כמה חיצונות הקדושה וכמה הוחיות שנשברו ונפלו לשם כידוע וע"כ יוכל למנוה שם חלקות ושכל לייסב הקושיות של הכפירה הזאת הנה מהכמות חיצוניות שהם בחיים ממותרות מבחינת כלים כי יש שם חיות חלקות היינו שכל והוחיות שנשברו ונפלו לשם ועל כן הכפירה הזאת יש עליה תשובה ועליו נאמר ודע מה תשיב כו'

אבל יש עוד מין כפירה בחלקים היום והם
ההכמות שהיום הכמות הלזה שמהמת שהם
עמוקים והיום משיגים קושם ומהנות זה
נראים כהכמות כמו למשל כשאחד אומר שברת
שקר בגמפ"ת ומחזמת שהיו למדן לויבב הקשיה
שבא ע"י שברת זו על ידי זה נדמה שאמר
שברת והכמה גדולה לף שבאמת היו שברת
כלל כן יש כמה מבוכות וקשיות הלזל המחקרים
שבאמת היום שום הכמה והקשיות בטלים
מעיקרה לך נחמת שהיו בהשכל הנשמי ליבבש
וי"ו מדמים להכמות וקשיות ובאמת ח"ה
ליבב הלו הקשיות כי הלו הקשיות שכל כופר
בחלקים חיים כזאת בהיש מחלל הפנוי אשר שם
בתוך החלל הפנוי היו שם חלקות כביכול וע"כ
הלו הקשיות הבאים משם מבחי' חלל
הפנוי ח"ה בשום היו למנוע להם תשובה
היו נו למנוע שם את השם יתברך כי הלו היה
מונע שם ג"כ את הש"י ח"כ לא היו פנוי והי'
הכל היו סוף כנ"ל וע"כ על הכפירה הזאת
נאמר כל בחי' לא ישובון כי היו שום תשובה על
הכפיר' הזאת מאחר שבא מהלל הפנוי שמשם
נמשך חלקותו כביכול רק ישראל על ידי למעלה
עוברים על כל החכמות ואפי' על האפיקורסית
הזאת הבא מחלל הפנוי כי הם מאמינים
בהש"י בלי שום הקירה והכמה רק בשמועה
שלימה כי הש"י ממלא כל עלמין ומובב כל
עלמין נמצא שהוא כביכול בתוך כל העולמות
ומכלל כל העולמות ונדיך להיות הפרש
כביכול בין המילוי והסיבוב שהם לגבי ח"כ הכל
הוא לא ע"י בחי' הפנוי שמשם נמשך
חלקותו כביכול שבתוכו ברא את כל הבריאה
בשביל שהחלל הפנוי מקיף לכל העולם

והש"י שהוא מובב כל עלמין מסבב גם על
החלל הפנוי וע"כ שייך לומר ממלא כל עלמין
היינו כל הבריאה שנברא בתוך החלל הפנוי
וגם מובב כל עלמין היינו שמסבב גם על החלל
הפנוי ובחינ' תפסי' החלל הפנוי שכביכול נמצא
משם חלקותו והמה ע"י למעלה שמאמינים
שהש"י ממלא כל עלמין ומובב כל עלמין
ומאחר שהוא מובב כל עלמין ח"כ שגם החלל
הפנוי בעצמו יהיה מהכמתו י"ת ומובדתי בחמת
לחייתו יש שם חלקותו רק שה"ח להשיג זאת
ולמעלה שם השם יתברך כנ"ל ע"כ
הם עוברים על כל החכמות והקשיות
והאפיקורסות הבא משם מחלל
הפנוי כי יודעים שמובדתי ח"ה למעלה
להם תשובה כי לא היה מונח עליהם
תשובה היינו שהיה מונח בהם
את השם יתברך ח"כ לא היה הלל
הפנוי ולא הי' אפשר להתהוות הבריאה
אבל בחמת לחייתו ובובדתי יש עליהם
תשובה ובובדתי יש שם חלקותו
י"ת אבל על ידי הקירות נשקעים שם
כי ח"ה למעלה שם את השם יתברך
מאחר שהוא בחי' הלל הפנוי רק
להאמין שהשם יתברך מובב גם עליו
ובובדתי בחמת גם שם יש חלקות י"ת
וע"כ ישראל נקראים עבריים ע"ש
שהם עוברים בחמותם על כל
החכמות ואפילו על החכמות שהיום
חכמות היינו האפירה הבאים הבח
מחלל הפנוי כנ"ל וע"כ השם יתברך
נקרא אלקי העבריים מלשון עבר האהר
לשון נדדין היינו שאלקותו מסבב גם על

ליקוטי מוהרן קנ

החלל הפנוי הנה ע"י התצמצום שנעשה מאור לנדדין וע"כ יתרחל נקרוים נעבריים שעל ידי תיקונם שתתיקנים שהם"י חלקי ה עבדים כנ"ל הם עובדים על כל התכמות ועל מה שחיצם התכמות היינו התכפירה השנית כנ"ל וע"כ בודאי מזה התפיקורסית השנית בוודאי צריך ליזהר יותר ויותר לברוח ולהתרחק מזה לגמרי לעיין ולהביט בדבריהם כלל כי ח"ו בוודאי יפקע מהם כי עליו נאמר כל בהיה לה יאובון וכו' כנ"ל: אך דע להם יש תדיק גדול שהוא בחינות משה הוא צריך דווקא לעיין בדברי התפיקורסי' חלו וזה שה"ת ליחדם כנ"ל על כל זה ע"י עיון שמעיין שם הוא מעלה משם כמה נפשות שנפלו ונתקעו בתוך התפיקורסית חחת כי חלו התנוכות והקשיות של התפיקורסית הזאת הבח מחלל הפנוי הם בחינות שתיקה מלחר שלין עליהם שכל והוחיות לייחדם כנ"ל כי הבריחה היתה על ידי הדיבו' כמ"ש בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל לבאם ובדיבו' יש חכמה כי כלל הדיבור הוא רק ה' מעלחת הפה ועל יד' נתהוו כל הדברים של כל הבריחה וכיח"ש כולם בהכמה עשית והדיבור הוא הגבול של כל הדברים כי הגביל חכמתו בהלוחיות שלותיות חלו הם גבול לזה והוחיות חלו הם גבול לזה הכל בהחלל הפנוי שהוא מקוף כל העולמות כנ"ל והוא פנוי מכל בחיבול כנ"ל לין שם שום דיבור ולפילו שכל בלח לוחיות כנ"ל וע"כ התנוכות הבאים משם הם בחינו' שתיקה וכמו שמוליט במשה כשעמל על מיתת ר"ע ז"ל תורה וזה שכתוב הסיבו לו שחוק קך עלה בתשבה הייט שתתה צריך לשחוק ולבלי לשחול תשובה ותירך על קשיות ע"י קך עלה בתשבה שהוא למעלה

מן הדיבור ע"כ לחה צריך לשחוק על שחלה * כי הוא בבחינת עלה בתשבה שלין שם דיבור לייחד לותה וכמו כן הלו הקשיות והתנוכות שבחים מחלל הפנוי שלין שם דיבור ולה שכל כנ"ל ע"כ הם בבחי' שתיקה וצריך רק להחמין ולשחוק שם וע"כ לשון ליכנם ולעיין בדברי התפיקורסות והתנוכות חלו כ"ה לדיק שהוא בהינות משה כי משה הוא בחינות שתיקה בבחינות שנקרא כבד פה בחינות שתיקה שהוא למעלה מן הדיבור וע"כ הלדיק שהוא בחינות משה בחינות שתיקה יכול לעיין בדברי התנוכות חלו שהם בחינות שתיקה כנ"ל וצריך דווקא לעיין כדי להעלות הנשמות שנפלו לשם כנ"ל:

ודע כי מחלוקת היא בחינות בריחת העולם כי עיקר בריחת העולם על ידי חלל הפנוי כנ"ל כי בלח זה הי' הכל לין שוף ולא היה מקום לבריחת העולם כנ"ל וע"כ נמנוס החוך לנדדין ונעשה הלל הפנוי ונתוכו נרא לת כל הבריחה היינו הימים והמידות ע"י הדיבור כנ"ל בדבר ה' שמים נעשו כו' וכן הוא בחינות המחלוקת כי חלו היו כל הת"ח לחד לא היה מקום לבריחת העולם רק על ידי המחלוקת שביניהם והם נחלקים זה מזה וכ"ח מוסן עצמו לגד לחבר על ידי זה נעשה ביניהם בחינות חלל הפנוי שהוא בחינות נמנוס החוך לנדדין שבו הוא בריחת העולם על ידי הדיבור כנ"ל כי כל הדברים שכ"ח נהם תדבר הכל הם רק בבחינ בריחת העולם שנעשה

על ידם בתוך החלל הפנוי שביניהם כי הת"ח בורחים את הכל על ידי דבריהם כנ"ל ולאמר לציון עמי אתה הל. תקרי עמי חלה עמי מה הגה עבדי שמיח וחרעה במילולי לף לחש כן : לך צריך ליזהר שלא לדבר יותר מדאי רק כפי צורך בריאת העולם לא יותר כי על ידי דבור הלזר שלא היו הכלים יכולים לסבול רבוי הלזר נשתברו ומשבירת הכלים נמ התהוות הקליפות כן לס אחד מדבה לדבר מזה גורם התהוות הקליפות כי הוא בחי' ריבוי הלזר שע"י היו שבירת הכלים שע"י התהוות הקליפות :

וז"פ כל ימי גדלתי בין החכמים וכו' בין החכמים הוא בחי' חלל הפנוי שבתוכה ונעשה בין החכמים על ידי הפירוד והמחלוקת שיש ביניהם כנ"ל וזה בין החכמים לייקא היינו שיש פירוד ומחלוקת ביניהם כי אם היו כולם אחד אין שייך לומר בין החכמים ונ"ל המחלוקת נעשה בחי' חלל הפנוי ובתוך אחלל הפנוי הזה נעשה בריאת העולם היינו הימים והמדות וזה כל ימי גדלתי שהייתי מגדל ימי ומדותי שהוא בריאת העולם בין החכמים לדייקא בתוך החלל הפנוי כנ"ל כי אם נעשה כל הבריאה כנ"ל וזה גדלתי שהגדלתי ימי ומדותי מקטנות לגדלות וזה שקראם ימי כי אם ימים שלו כי הוא בורא את העולם כו' וזה ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה כי אם בחלל הפנוי אין טוב משתיקה כנ"ל כי אמור ליכנם לאם כ"א מי שהוא בבחי' שתיקה בחי' משה כנ"ל וזה שאמר כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי כו' כי על ידי זה שאמר בתדרגה זו בבחי' שתיקה כתו שאמר שאין טוב משתיקה ע"כ היו מגדל ימיו ומדותיו אם בחלל הפנוי כי אמור ליכנם לאם כ"א מי שהוא בבחינת שתיקה

כנ"ל אה ולא המדרש הוא העיקר אלא המעשה וכל המדבה דברים טובי כי כל מדרשים ודבריהם שאלו הרבוים מדברים אין העיקר המדרש בלבד אלא המעשה שיעשו ויבואו על ידי דבריהם את העולם כנ"ל א"ת עמי אלא עמי כנ"ל אך כל המדבה דברים מביא הטא

כי מריבוי הלזר נתהוו הקליפות כנ"ל :

ודע שע"י הניגון של הדיוק שהוא בחי' משה הוא מעלה את הנשמות מן הפיקורסית הזאת של הכל הפנוי שנפלו לאם כי דע שכל הבינה וחכמה שבעולם יש לה זמר מיוחד שזה הזמר מיוחד לחכמה זו ומזה הזמר נמשכת בחכמה הזאת וזה בחינת זמרו משכיל שכל שכל וחכמה יש לו זמר וחפי' הבינת הפיקורסות יש לה זמר המיוחד וזה שאמרו"ל קחו מה הוי בי' זמרה יוצי לה פסק מפומי' וכשהיה קס מביאתו"ד כמה ספרי מינין מפלין נמצו כי זה תלוי בזה כי על ידי זמר הנ"ל שלא פסק מפיו על ידי זה היו הספרי מינין מפלין נמצו כי זה הזמר היה מיוחד לזה הפיקורסות והמינות שהיה לו מצאו כל הבינה והבינה לפי בחינתה ומדרגתה כן יש לה זמר המיוחד והיכן תמדרגה למדרגה כי בחינות הבינה במדרגה יותר עליונה יש לה זמר יותר עליון לפי בחי' וכן למעלה מעלה עד דאפשי נקודה הבריאה שבינה תהילת התהילות ואם אין למעלה ממנה ואין מקיף לאותה חכמה שיש שם כ"א אור המ"ם המקיף להלל הפנוי שבתוכו כל הבריאות והתפארות ושודאי גם שם יש בחינות חכמה

ליקוטי מוהר"ן קה

אך ההכמה שיש שם בתור ח"ס ח"ת לידע ולהשיג אותה כי ח"ס הוא הש"י בעצמו והכמתו ח"ת להשיג כלל ואין שם רק בחי' אמונה שמאמינים בו י"ת שהורו הח"ס מסבב כל עלמין ומקיף הכל ואמונה יש לה גם כן זמר המיוחד לאמונה וכמו שאנו רואין שאפילו אמונת עכו"ם בדברי טעות יש לכל אמונ' של עכו"ם ניגון מיוחד שמזמרין בו ועורכין בו בבית תפלתם כן להיפך בקדושה כל אמונה יש לה זמר ואותו הזמר המיוחד לאמונה הנ"ל שהוא אמונ' העליונה מכל המיני חכמות ואמונות שבעולם היינו אמונה בהשי"ת עצמו המשגיח בכל עלמין כנ"ל אותו הזמר הוא ג"כ למעלה מכל הבינות וזמירות שבעולם השייכים לכל חכמה ואמונ' וכל הזמירו' של כל החכמות נמשכין מזה הזמר שהוא למעלה מכל הזמירות של כל החכמות כי הוא הזמר השייך להאמונה בהשי"ת עצמו שהוא למעלה מן הכל ולעתיד לבא שיהפוך לכל העמים שפה ברורה לקרות בשם ה' והכל ישמיעו בו י"ת אז תבואנו תשורי מרחם אמנה מרחם דייקא היינו בחי' אמונה עליונה זו הנ"ל שהוא רחם לכל האמונות כנ"ל וזה תשורי דייקא היינו הניגון והזמר השייך לרחם האמונה זו כנ"ל ולבחי' זמר של אמונה העליונה הזאת אין מי שיזכה כ"א צדיק הדור שהוא בחי' משה בחי' שהוא במדריגת אמונה זו שהוא בחי' שתיקה בחי' שתוק כך עלה במחשבה הנ"ל היינו שהיה עדיין למעלה מהדיבור כנ"ל כי משה הוא בחי' שתיקה כנ"ל וזה אז יאיר משה ואמרו הכתים זכרונם לברכה אז לא נאמר אלא יאיר מכאן לתחית המתים מן התורה שעתיד משה לאיר לעתיד לבא גם כן כי כל הסירות בין של עוה"ז בין של לעתיד לבא הוא רק אחר משה שהוא בחי' שתיקה שאחר לומר שעתיד להמונה העליונה על הכל שהם נכללין כל הזמירות כי כולם נמשכים ממנה וזה שפירש רש"י יאיר יוד על שם המחשבה נאמרה היינו בחינות כך עלה במחשבה הנ"ל בחינות משה בחינות שתיקה כנ"ל וע"כ על ידי ניגון של הצדיק שהוא בחינות משה כנ"ל על ידי זה עולים ויוצאים כל הנשמות שנפלו בתוך הקליפות הזאת של חלל הפנוי כי נגונו הוא בבחינות רחם אמונה היינו אמונה העליונה על הכל שעל ידי ניגון ואמונה זו נתבטלים כל הקליפות וכללים ונתבטלים כל הגוונים בתוך הניגון הזה שהוא למעלה מן הכל שממנו נמשכים כל הגוונים כנ"ל.

וזה ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי וכולי פרעה הוא' בחינות חלל הפנוי כי פרעה לשון ביטול מלשון ופריעו את העם וגם פרעה לשון החגלות היינו בחי' חלל הפנוי שהוא בטל ופנוי מכל ונתפס התגלות כל הבריאה כנ"ל ונם בחלל הפנוי יש כבדות לב כי ח"ת להשיג בחינות החלל הפנוי כנ"ל וכל החכמות הבחים משם יש בהם כבדות לב שנסתרים בקושיא על הש"י וח"ת למעוח שם הש"י תחנת שפינה לקנותו משם כביכול כדי שיוכל הבריאה להתהוות כנ"ל וע"כ ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה דייקא יצא אל פרעה בחינות החלל הפנוי כי אמור ליכם לשם כ"ת בחינות משה כנ"ל כי אני אפשר למעוח שם את השם יתברך כנ"ל את אני הכבדתי את לבו ואת

לב עבדיו עבדים הם בחינות ההקדמות של כל החכמה כי כל חכמה יש לה הקדמות והם נקראים עבדים ומשמשים להחכמה שהיא שכל החכינו' וההקדמות הנלוים מסם מחלל הפנוי יש בהם כבדות לב שמסתרים בקושיות כנ"ל וזהו למען שיתי אותותי אלה בקרבו היינו שעם שהכבדתי את לבו וכולי שה"ת למענות שם את הש"י זה היה למען שיתי כולי כדי שתהיה בקרבו האותיות של הברילה היינו כדי שיוכל הברילה להתהוות שם בתוך החלל הפנוי שעמעם ופיזה הלקותו משם כביכול כי אם לא היה מעמעם הלקותו משם לא היה מקום לברילה כנ"ל וזה ולמען תספר בולי כי שם בתוך הבריה' שנתהו' בתוך הלל הפנוי שם תוכל לספר ולדבר כי יש שם אותיו' ודיבור שעל ידם נתהוה הבריה' כנ"ל וזה בחינו בנך בולי כי עיקר כלל הבריה היתה בשביל רחמנותו כנ"ל והברילה היתה על ידי הדיבור כנ"ל נמצא שבכל דבר שנברא בתוך החלל הפנוי יש שם בחינת רחמנותו כי הש"י בחינת רחמנותו וברא את הדבר הזה בחכמה ודעת הזה כפי הרחמנות שלו שנמצא רחמנותו י"ת הייבה שזה הדבר יהיה כך כי הרחמנות שרש כל הבריאה כי הכל נברא כדי לגלות רחמנותו כנ"ל וזה ולמען תספר בחינו בנך ובן בנך עד כאן רחמי החב על הבן כי בזה שהוא לחר הבריאת שם תוכל לספר ולדבר ולהסיג בחינת רחמנותו שיש בכל דבר עד כאן רחמי החב כו' היינו שבדבר הזה יש כ"כ רחמנות ובדבר הזה יש כך רחמנות וזה את לחר התעללתי במצרים כו' זה בחי' הקליפות שבהם מריבוי האור מסבירת בלים כי התעללתי פירוש רש"י שחקתי שעשיתי שחוק ושוללנת

מוהר"ן

בעולם היינו בחי' הקליפות שהן כנגד הקדושה רק כוונו הוא שמחה ומשחק ומצחק עמהם להבירו כי הם רק בקוף המשחק ומדמה עצמו להדם וזהו ולא לאותותי לאשר שמתי בם כי יש שם אותיות כי הם בחים מסבירת בלים כנ"ל:

וזה ויבא משה אל פרעה כולי הנני מביא מחר ארבה בגבולך מחר הוא בחינת לעתיד לבא כי מחר לקבל שכר בחינות ועתה כי בדקתי ביום מחר היינו קיבול השכר לעתיד לבא וזה יבינו בחינת החלל הפנוי בחוץ על ידי הצמצום איך אפשר להיות שבחינת יש שם בלקות ואעפ"כ הוא חלל הפנוי כנ"ל וזה הקיבול שכר שיסיגו הסגות ויבינו מה שהיה אי אפשר להבין בעוה"ז וזה ידעו שהוא כהחית קמצה דלבושי' מיניה ובניה לבוש הוא בחינת הצמצום של חלל הפנוי שעל ידו' בחינות הלבושין יבינו שהוא מיניה ובי' שבחינת יש שם בלקות ואעפ"כ הוא בחינת לבוש בחינת צמצום בחינת חלל הפנוי וזה בחינות ועתה כי בדקתי ביום מחר בדקתי בחי' לבושין בחי' בדק לבשתי שזה ביום מחר שיהי' הקיבול שכר יתגלה בחינת הלבושין בחי' הצמצום כנ"ל כי זה יתגלה רקם כנ"ל חזה כנ"ל בחי' תצורי מרקם לחמה בחינת

בחי' הימין העליון של רחם האומה כנ"ל שעל ידו מתבטל כל המבוכות של חלל הפנוי כנ"ל וזה הענין תבין מאד מרבה ר"ת לכן רוח הוא בלשון בחי' נגינה שהיא בחי' רוח היינו שזה יתגלה הימין והשמאל של רחם האומה כנ"ל ועל ידו יתבטלו כל ההפקרסיות לחלוטין של חלל הפנוי כנ"ל:

דע שהמחשבה יש לה תוקף גדול ומה יחזק ויגבר מחשבתו על חיזה דבר שבעולם יוכל לפעול שיהיה כך ולחלוטין מה יחזק מחשבתו מאד שיהיה לו תמון בוודאי יהיה לו וכן בכל דבר רק שהמחשבה תהיה בביטול כל ההרגשות והמחשבה תקיפה כ"כ עד שלחלוטין לתמור נפשו במחשבתו ממש דהיינו שירגיש בעצמו שהוא מרומה לתמור נפשו על ק"ה בחיזה מיסה שתהיה ולחלוטין לחזק ולגבר המחשבה כ"כ עד שירגיש בשעה שמקבל במחשבתו ירגיש בעצמו שהיא ממש וזה שאמר ד"ע כל ימי חייתי מצטער על פסוק זה מתי יבוא לידי ולקיימו עכשיו מ' היינו שבשעת ק"ש שהי' מקבל על עצמו ד' מיתות ב"ד הי' מקבל על עצמו מסירת נפשו במחשבה חזקה ותקיפה כזו עד שהי' מצטער ומרגיש ממש ייסורי המיתה ממש כאלו מוקלין וסורפין לותו ממש בלי שום הפרש וזה כל ימי חייתי מצטער מתי יבוא יום שיהיה שמחה שעשיתי וקבלתי בדעתי מתי יבוא לידי ולקיימו למסור נפשי על ק"ה מה לבד חייתי מצטער ומרגיש ומקבל ייסורי המיתה ממש עכשיו שבא לידי בפועל ולא לקיימו הלא תמיד חייתי מקבל זה הענין ממש מהקבלה במחשבה לבד וכשמחזק המחשבה במסירת נפש כ"כ כנ"ל יוכל למות ממש מזה הענין כאלו הוא מת ממש ממיתה בפועל כי אין הפרש בין המיתה בפועל להענין שמרגיש מהמיתה במחשבה כנ"ל על כן צריך למנוע ולהרחיק עצמו לגמרי לישאר עם בעת שמרגיש שקרוב שתבוא נפשו שלח ימות בלא עתו חס ושלום.

מי שרואה כבוד הוא שוטה כי למשל שר גדול שלח פקיד לעיר אחד מהעיירות שלו למקום רחוק והפקיד הנ"ל לקח לעצמו עם כל הכבוד כי הערלים לא ידעו שהוא עבד השר וכשהיו צריכים אליו היו נופלים לפני רגליו ומתנים לו כל הכבוד והיו קוראים לותו עם כל הכינויים של כבוד השייכים להשר פעם אחד בא השר בעצמו למקום ובא הפקיד לפניו ושאל לו על עסקי המדינה ומנוע אלו הערלים אינם עובדים עבודתם וקראו לשומר אחד ושאל לותו השר על עסק פלוני הערל השומר לא הכיר את השר רק את הפקיד ותיכף נפל לרגלי הפקיד וחלק לו כל הכבוד הסיוע להשר והסיב לו על עסק שאלתו אזי נתהפכו פני הפקיד כסילי קדירה ונתביים מאד כי אז בזיון גדול מזה שבעיני השר נותנים לו כבוד הזה כיון כן עיקר הכבוד הוא דק מהדיוט כי אינר מתאחדים כאן יחד אינם יכולים לחלוק לו כבוד כי גם איכר ניכר בפיד בעצמה תכונת האחדים וכן אפילו פני האחדים אינו מיוחד להאחדים בעצמו כי אפילו גם אינם שים לה פני אחדים כאן קוף ואין זה גדר האחדים ועל כן אינו מקבל כבוד כי אם מהדיוט שבזה מובדל האחדים מאחי ועל כן מאחר שעיקר הכבוד הוא בהדיוט והדיוט

הוא

הוא היכל המלך כי היכל גימ' ח"ד בחי' המלך וחין בזיון גדול מזה כידוע בחום שבודאי יתביים העבד מאד כשיחלקו לו כבוד גדול לפני המלך:

בל הנפשות תאיבים ומתאוים לממון ולה לממון בלבד מתאוים ולוהבים הוא ולה לפי' להאדם שים לו הממון דרך בני אדם למשך אליו וללהוב אותו מהמת שים לו ממון כמו שאנו רואין בחום וכמ"ש ואוהבי' עשיר רבים וזה מהמת שהנפש בזה מתקום עליון שהממון בזה ומשתלשל ומתהוה ממש כי בודאי התהל' המקו' משתלשל ממש הממון הוא בודאי בחי' קדושה ופנע קודם ולה"כ נתגשם למטה בדרך ההשתלשלות ונתהוה ממון וע"כ הנפש תאיבה לממון מהמת שהנפש בזה מתקום שהממון בזה ממש לך צריך לבלי להתלהות להממון כמבואר בזר כ"פ גודל גמות התאות ממון רק להתלהות וללהוב המקום שהממון בזה ומשתלשל ממש כנ"ל ובבהימות זו רבי מכבד עשירים מהמת שים להם ממון שהוא בזה מתקום גבוה כנ"ל:

ודע שרצוי שכל ישראל יהיו להם ממון לך יש תדה אחת שמפסדת ומאבדת ממש הממון והיא מדה רעה מגונה שקשה מאד להנהל ממנה ולפי' אם ירצה ה' להנהל ממנה ובפרט בשביל תאות הממון כדי שלא תפסיד לו לה הממון ע"י המדה רעה הזאת מתגברת עליו בילדותו ובקטנותו ועל ידי זה מפסדת ממנו הממון שהיה רצוי שיהיה לו והמדה רעה ההיא הוא מדת הכעס שעל ידי זה מפסיד ומאבד הממון הרצוי לו כי בבחינת ההשתלשלות משתלשל הממון ומקום שמשתלשל משם הוא בחי' אחת עם הכעס ממש וע"כ הבעל דבר כשרואה שמשתלשל ויורד שפע להאדם שיהי'

לו ממון אזי יורד ומזמין לו כעס ועושה לו מבחי' ההשתלשלות שיהי' לו מנון עושה לו ממנו כעס כי הכעס הוא ממש בחי' אחת ועניו אחד עם ממון בתקום ההשתלשלות ולין בימים שום הפרש כי שניהם יורדים בנבורות וממשכין ממקום אחד ממש בבחינת מלפון זהב יאתה וכחיב מלפון תפתח הרעה היינו בחי' כעס כמ"ש והסר כעס מלבך והעבר רעה מבשרך כי הממון והעשירות הוא בחי' הומה כמ"ש הון עשיר קריית עוז וכחומה משגבה וכולי והכעס הוא קילקול החומה כמ"ש עיר פרוצה לין חומה לים לחדר לין מעצור לרוחו והנעל דבר כשרואה שיורד להאדם השתלשלות שפע של ממון שהוא בחינת חומה כנ"ל אזי הוא עושה לו מזה ההשתלשלות כעס שמזמין לו דבר לכעוס ומקלקל בחינת החומה על ידי הכעס כנ"ל כי הכעס והממון הם בחי' אחת בההשתלשלות כנ"ל וע"כ בקל מהפך לו ההשתלשלות שפע של ממון שהוא בחינת חומה לכעס שהוא היפך החומה ועושה לו מהומ' חימה שמהפך הממון לכעס כנ"ל כי תחילת השתלשלות הממון היא מקום שהנפש בזה ממש בבחינת והלין הוא משא את נפשו הנאמר על ממון של שכיר יום וכמ"ש בנפשינו נביא לחמינו וע"כ הנפש מתאוה ותאב לו כנ"ל וע"י כעס מאבד נפשו בבחינת טורף נפשו בחשו כמובא בזוהר:

ודע שאפילו אם כבר הגיע לו השפע ונתהוה ממנה ממון וכבר יש לו הממון שהוא בחינת חומה כנ"ל עכ"פ לפעמים הבע"ד מגרה אותו בכעס גדול כ"כ עד שמפסיד ומאבד ממנו אפילו הממון

ממון שיש לו כבר אף שהיה רצוי שלא יוכל לז להפסיד לו הממון ע"י הכעס מאחר שכבר נתהוה מהשתלשלות הספע ממון ושוב א"א להתפרק לכעס ומדרגת הממון שיש לו שהוא בחי' חומה רצוי שיגיע עליו שלא יוכל להפסיד לו ולהזמין לו כעס שהוא היפך בחינות חומה עכ"ז יש כח ביד הצע"ר להתגבר על הכעס בכעס גדול כ"כ שיפסיד ממנו אפי' הממון שיש לו כבר : כי כשהממון יורד למדרגת חומה בבחינות ערף נתן לירחיו והוא מהפכו לכעס ונעשה מזה טורף נפשו בחפזו כנ"ל ה' ישמרינו ויצילנו ממדת המשנה הזאת אכי"ר :

דע שהגוזל את חבירו ממון בזה הוא גוזל ממנו בניס כיצד שהגזלן גוטל מהגזל בניס כי עיקר הממון של האדם בא לו על ידי בת זוגו כי על ידי חור נפשה מזה בא לו הממון היינו על ידי שמתעלן ומתפתע לחורת תאור נפשה אלו האורות הם בחי' הממון הוא ממקום הנפש כמבואר בא"ח ונפש הוא בחי' נקבה כידוע כי הוא הבחי' המחרונה בפש רוח נשמ' וכן כלל נפש רוח נשמה שלה הוא בחי' נפש נגדו כי כלל המדרגה התחתונה היא בחינת נקבה נגד מדרגה שלמעלה ממנה ע"כ על ידי בחי' הנקבה בת זוגו שהיא בחי' הנפש אלו על ידה בא לו הממון כי עיקר הממון תלוי בה כמבואר בא"ח כי היא בחי' רגלין כמובא בזוהר רגלי חסידיו ישמור דא מיתתא וכחיב ואת כל היקום אשר ברגליהם זה ממונו של האדם שמעמידו על רגליו כי עיקר הממון בא מבחי' נפש בחי' נקבה בחינת רגלין וזה שאמרז"ל הסדוי בלא הפה שרוי בלא חומה שיעו בלא ממון כי חומה היא בחי' הממון כמה שכתוב הון עשיר קריית עזו וכחומה נשגבה כו' וע"כ אמרז"ל חוקירו לנשייכי כי היכי דתתעתרו : וכל האדם וממנו בלבד הוא בא לעולם הוא בא עם

בת זוגו המיוחדת לו ועם הכוס ממון הקצוב לו שיהיה לו בזה העולם וכמה פירות היינו בניס שיהיו לו בזה העולם והם בחינות פילון ועגפים ופירות היינו שאור נפשה הוא בחי' עיקר הפילון שממנו יולדים ומתפתחים עגפים היינו התגוללות והתפתחות תורה היינו בחי' הממון כנ"ל הוא בחינות עגפים של הפילון ועל העגפים הלו גדלים הפירות היינו הבניס כמלא כשאחד גוזל מחבירו ממון הוא גוזל וגוטל ממנו עגפים של הפילון שלו היינו התגוללות אור נפשה שהם הממון כנ"ל ע"כ על ידי זה הוא גוזל וגוטל ממנו נפש בניו ובנותיו שהם תלויים וגדלים ויונקים מאור העגף הזה כי הם הם הפירות הגדלים על העגפים הלו וכשגוטל העגף גוטל הפירות וזה שכתוב ויספר להם המן את כבוד עשרו ורוב בניו כי זה תלוי בזה וכמה שכתוב עתקו גם גנרו היל זרעם יכון לפניהם ומשפחיהם לעיניהם עתקו גם גנרו היל זה עשיתם על ידי זה זרעם נכון כו' וזה סוד שאמרז"ל הגוזל את חבירו כאלו גוזל ממנו נפש בניו ובנותיו ודע שאם זה הגגזל עדיין לא היה לו בניס יוכל לגזול ממנו שלא יהיו לו על ידי שגוזל וגוטל העגף כנ"ל וחפילו הם כבר יש להגגזל בניס יוכל להזיק לו שימותו בניו ח"ו כי אם עדיין הבניס צריכים לאמן היינו לעגפים שלה כמו שיש פירות שלא נגמרו כל צרכן וצריכים לינק עוד מהעגף וע"כ כשזה גוטל העגף הוא מזיק הפירות היינו הבניס הצריכים לינק עוד ולקבל מהעגף היינו מהתגוללות אור אמו כנ"ל והכל לפי הגזילה והכל לפי הפילון והעגפים והפירות כי יש כמה וכמה שינויים בין הפילונות עצמן ובין מהות ואיכות העגפים ובין ריבוי העגפים וכן בין הפירות בכולן יש שינוים רבים כי יש פילון שיש לו עגפים רבים

ופירוש מזפטים וכן להיפך עופים מועטים
ופירוש רבים וכן בין מהות העופים עצמן
יש מהן שיש לו עקר אחד מבל הוא יקר מאד
ויש שיש לו עשרה עופים וכולם מינים שונים
רק עשר' זהוב' כן יש כמה עניים שיש להם
בנים רבים ואין ידו משגת אלא זוג אחד היינו
שכל העופים שלו הם פחותים ומינים רק
בערך זהב אחד או שיש לו עופים מועטים
ופחותים וכן להיפך יש עשיר גדול מאמת
שהעקר שלו הוא יקר מאד או שיש לו עופים
רבים ויקרים ועם כל זה יכול להיות שלא
יהיו לו רק בנים מועטים כנ"ל במשל החילוק
והנה נתבונן למשל מהן אחד עם ג' עופים
וכל עקר מיוחד לו שרשוי להולית ג' פירות
נמצא שרשוי שיהיה לו שמה בנים וכן נלמד
למשל שכל עקר הוא נבחי' וערך שיהיה לו
מהה מדומים נמצא שרשוי להיות לו אין
מדומים משלשה עופים הללו נמצא שם גוזל
ממנו מהה מדומי' הוא גוזל ונוטל ממנו עקר
אחד נמצא שנוטל ממנו ג' בנים אבל דע שבזה
יש חילוק גדול שם הפירות רשויים לצאת
מהעופים בזה אחרזה נמצא שאף שזה גוזל
ממנו עקר אחד ונוטל ממנו ג' בנים אף על פי
כן עדיין רשויים לו להתקיים יחד הבנים של
העופים הנשארים כי לא הזיק בהנשארים כי
לא נטל מהם כלום אבל שם היו רשויים לצאת
בבת אחת בבחינות שהם נכרם אחד ע"כ אף
שזה לא גזל ממנו מהה מדומים שהם
בחינות ערך עקר אחד של ג' פירות עכ"ז קלקל
לזה כולם מהאר שכולם היו רשויים לצאת בבת
אחת וזה נטל וחסר מהם חורש ואין להם
שלימות ע"כ יוכל להזיק לו בחלו המהה מדומי'
לבד שנטל ממנו ליטול כל הבנים וכן יש בעניין
זה כמה וכמה שינוי' לפי הגזילם ולפי החילון
והעופים והפירות במהותם וכמותם והכלל כי
היא צריכה תמיד להשלים חורש וכל זמן שאין
להם שלימות ק"ש לא לשוליד ועיקר שלימות

על ידי הממון כי הוא בחינות התנועה לורש
כנ"ל וזה שכתוב למדו היטב דרשו משפט
אשרו חמוץ שהפסוק מזהיר לעשות משפט
ולחזק את הגזל להציל עשוק מיד עשקו
כדי להציל נפש בניו ובנותיו כנ"ל וזה
למדו היטב כו' שם שהעשו משפט
והצילו גזל מיד גוזלו על ידי זה תעשו
טובה להבנים שהם נחי' לימודי ה' כמה
שכתוב וכל בניך לימודי ה' וזה למדו היטיב
שהטענה תהיה להבנים שהם נחי' לימודי
ה' וזה סוד כוונת הגמרא הגוזל את חבירו
שום פרוטה יוליכנו אחריו אפילו למדי
והוא פליאה נשגבה מאד למה אפסו מדי
דווקא אך דע שהגמרא היא בעלמא
ונאחרת מאד וזה כוונתם החמת
הגוזל כו' יוליכנו אחריו אפילו למדי
היינו לימודי ה' היינו הבנים שצריך להחזיר
לו אפילו הבנים שגזל ממנו על ידי שגזל
את אמנו וזה למדי נחי' לימודי כנ"ל :

ודע שלפעמים אף שנוטל ממנו ממון
עכ"ז לא יזיק לבניו ולא יחסר
חוץ נפשם כי בדוגמות הנפש מרגשת
הכאב והנזק הגדול שיש לה כשזה
הגזלן שהוא כמו רוצח נפשות ממש
בא לחסר אורה ולגזול נפש בניו וע"כ
היא מתעלמת אורה וממשכת ומכוונת
עצמה ומקבלת לעצמה חלקי נפשה כדי
שזה הגזלן לא יכול ליזק ממנה ולחסר
אורה עד שלפעמים לא יוכל הגזלן להתגבר
עליה לקבל מאור' אף שגזל ונטל הממון ממנו
עכ"ז כבר התגברה הנפש ונתעלמה ומשכה
וקבלה אורה ולא הניחה לקבל מאורה
וזה הממון שלקח הגזלן היינו ממון כלל רק
עפרא בעלמא מאחר שאין בו אור כלל והממון
הזה הוא בחי' עפרות זהב בחי' אין בכף
נחשב מחשבת שאין בהם' והזהב שהשוב

כי

כי המגרה ולא הניחם לקבל מחומה וכמו שיש דוגמתו בעוה"ז כי יש לילות בתדירות מוגרין שכשאדם בא ליטלם הם ממשיכין ומקטינים עצמן ואינם מניחים ליטול חומם:

וזה בחי' קידושין כי כשאין שלימות בדבר יש שם אחיזת המסרח מחרח והקליפו' והנפש בחי' נוקבא היא בין הקליפות כי היא מתפזרת ונדחת ביניהם תמיד בבחי' רגלים יורדת מות וע"כ כשהוא רואה זה הכם' או שוה כסף שהוא בחי' שלימות תור' כנ"ל בירר זה הדבר שבא לקדש חומם ולהשלימם ע"י תהיבם חליו ונכספת לו שהוא יטליש תורם ויקבץ נדחי' מבין הקליפות להולידה רגלים מתוק וזה בחי' קידושין בכם' כי על ידי שנטלם תורם על ידי הכם' וחין בה הסרון ע"י היא מתקדשת מטומאתה ויולדה מבין הקליפות וזה לשון קידושין שמתקדשה ומזמנת עצמה לנחת מן הטומאה ולקבל קדושה על ידו ובכל המשך ומתן שהוא נותן ומרויח הוא מטליש תורם בזה ומקבץ נדחים כי הוא צריך להטלי' תורה תמיד כי הוא בחי' הנקה החילן והעגפי' והפירו' שעל ידו שהוא מניקם ומטלימ' ע"י החילן מגדל עגפים שיהיו שמשונין תורה והעגפי' עושים פירו' כנ"ל וזה שאמרו לה כתוב תיכף אחר הקידושין ומצויה לה בכתובה וחגך לפלח ומוקיר ומיזין ומפרנס אותך שמצויה לה להטליש תורה תמיד ע"י שמעון כנ"ל:

וזה בחי' ירושה שמייך לבניה כי כשפירות יולדין לפעמים עדיין צריכין לעגפיה' לינק מהם כנ"ל וע"כ כשנפטר ואינם יכולים לינק עוד כי נפסק הנקות החילן ע"כ הם מקבלים ליורשים הממון השייך להם להטליש תורם ואין מקבלת השאר מה שרצוי לה לתור' וזה בחינות הכתובה שנוטלת ולפעמים אין צריכין הבנים לקבל עוד חור מהעגפים ואף

על פי כן נוטלים ירושה זהו מנחי' לחרת כי כשבנים יונקים לעולם יונק תיכף עמהם בת זוגם וממונם ובניהם סיינו החילן והעגפים והפירות והאב מקבץ תורם וע"כ לפעמי' שיהם ג"כ לאב ממון בשביל בניו על ידי שמקבץ חלקי חור שלהם וע"כ לפעמים הם נוטלים ירושה אף שאינם צריכים לאמן לקבל חור מעגפי' אבל הם נוטלים ממון שלהם שקיבץ אביהם על ידם מחלקי חור שלהם ונאמת לא טיה רצוי לחלק הירושה בשוה כי בודאי אינו שוה חלקי חור אבל ס"ח למאו' מפו' זה לב"ד שלמטה כי אין יודע חילוקים אלו כ"א היודע מחשבות והוא בחתת מסדר אח"פ כרצוי ונוטל מזה ונותן לזה · ודע שעי"ז שגוזל את חבירו הוא גם להרחורים כי בודאי הוא מתדבק ונכם' לאם' חבירו שגזלו ע"י הממון שגזל תמנו שהוא חור נפשה כנ"ל וכן היא מסרסר' אחריו ע"י שמשך אותה אליו ע"י שמשך לעצמו חור נפשה וע"כ חרז"ל היורד לחומנות חבירו כאילו גם על מ"ח שנאמר ואת אשת רעהו לא טמא כו' כי הוא גם ומטמא מטה אשה רעהו ע"י הגזילה כנ"ל ולפעמים אבד הגזלן את זוג שלו על ידי הגזילה כי מאחר שנתן עיניו בממון חבירו היינו בחור בת זוגו ס"כ הוא ממשם בשלו ופוגם ח"ע משלו ואינו רואה בחלקו בתמון שלו בחור בת זוגו שלו ע"כ אם אין להגזלן אשה יוכל לאבד את זוג שלו וכמ"שחרז"ל על פי משל לאיש ואשה · וגם יוכל הגזלן לפעמים לגזול מחבירו אפי' הבת זוג של הגזלן ואכל לפי תוק' וחוזק תאוותו ואשקו ושמגרותו על ממון חבירו בהרשע ובמעשה עד שאפשר שיתגבר ויקח בת זוג חבירו הגזלן כי גם על ידי חמדת ותאוה ושחוקקות עיים לו לתמון חבירו גם על י"ז יוכל לגזלו כי שמחשבה יש לו תוק' גדול כמבואר בת"ח וע"כ יובל להיות שיהי' להחדש

אף שלא נזל כלום בידים וזהו הלימוד הלזו
המתוק שבעשרת הדברות לא תחמוד כי
התחדשה בעלמא הזה לימוד חמור ממה"ר ז"ל כי
יש כח בהתחדשה לגזול ממנו ממונו וגם בניו
ובנותיו כנ"ל ועל כן יש לימוד' לפי' מחשבה
לשלוח יד בפקדון כמו שמצינו החושב לשלוח יד
בפקדון כי הפלוגתא היא רק אם מיב ע"ז כמו
השולח יד ממש אבל לימוד יש בודאי לכ"ע כנ"ל
והנה לפעמים הגזלן הוא בחי' ממלא בחסרונות
נעורים וחומד אחת מבחירו כנ"ל ולפעמים רואה
בעיניהם שרואה את ממונו ואפילו גם בחי'
וזה בחי' מכניס ראה בתוך ביתו והכניס הזהיר
על זה ובאחרונות נעוריך אל תבגוד כי אנא אלא
הכוונה אם אין די לך בחלקך ואתה שונא את
ממונך שאינו מספיק לך על כן אלא היינו
שחעשה תקנה לזה שתהיה צדקה שהיא בחינות
אלא כמ"ש אלא לחמ' על פני המים כמה שאמרו
רז"ל אם רואה אדם שמזונותיו מצומצמין
יעשה מהם צדקה כי מה שמזונותיו מצומצמין
הוא מחמת החגברות הקליפות על הנפש בחינו'
נו"ק בבחי' רגלי' יורדת מוח וע"י שמתגברים
הקליפות עליו הם יונקים ממנה ומחסרים לו'
וע"י אין לו ממון אבל על ידי צדקה הוא
מוליאה מדין הקליפות כי צדקה תציל ממות
היינו ממה שהיה מקודם רגלי' יורדת מות
ועל כן על ידי צדקה יוכל לתקן ממונו בחינות
אחת נעוריו ולא לבגוד בה וזה כי אנא אלא :
ודע שעל ידי צדקה יוכל לתקן ממון גזילה
שיש לו היינו שנזלו על ידי חמד' כי גזילה ממש
אין לה תקון עד שישיב את הגזילה וכן אם גזל
את הרבים צריך לעשות בהממון שגזל לרבי
רבים אבל אם אין לו ממון גזילה ע"י חמדה
כנ"ל זה יכול לתקן ע"י צדקה שעל ידי צדקה
יתקיים בך היינו שיתקיים אנלו ממונו אף
שהיה גזילה על ידי החמדה וזה שאמרז"ל ועבר

את בני לוי ובחיתים כנ"ל וזקק לותם כזהב
וככסף ויצא מצר' ומטהר כו' והיו לה' מנחי
מנחה בצדקה צדקה עשה הקב"ה על משפחה
שבמעט צדקה שיעשו שעל ידי צדקה נתתקן
הגזילה שהוא בחינות משפחה שבמעט כי
הוא בחי' גוזל נפש בניו ובנותיו וגוטל את
חבירו כנ"ל ע"כ הוא בחי' משפחה של תערובת
וע"י צדקה נתתקן שיתקיים בך כמו שאמרו
משפחה שבמעט זה ויצא מצר' ומטה'
כם' וזקק לותם כזהב וככם' היינו שיצר' ויזקק
הכם' והזהב שהוא של גזילה כנ"ל שהיא בחי'
משפחה שבמעט כנ"ל :

וזה שאמרז"ל הנותן את לבו ממון חוין
ליה בניס שאינם מסוגים כי כשנותן
לבו ממון ופונה עצמו להממון הוא שוטה
וכסיל כי לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו
היינו שהחכם כשנותן את לבו הוא פונה לימינו
היינו להתורה שהוא בחי' ימין כמ"ש תימינו את
דת למו כיינו שנותן את לבו בשביל התורה כדי
שילמוד תורה בטהר' כמאמרז"ל כיצד לומד תורה
בטהרה נותן את לבו כו' אבל לב כסיל לשמאלו
שנותן את לבו בשביל ממון שהוא בחי' שמאל
בשמאלה עושר וכבוד ונמצא כשנים' לבו ממון
הוא בסיל ופונה ולומד דעתו וע"כ הוויין ליה
בניס שאינם תהוגני' מאחי' שפנה הדעת שמם'
בחיים הבניס . וידע שע"י שפונה עצמו להממון
מזה נעשים שונאים כי עיקר החגברות השונאה
הוא בא מבלבול ועכירת המוח כי להבא
חלוי' בדעת ושכל וכמ"ש תקשיב בני' ללא
לה כי אשה חלוק' חכמה היינו שאין לה אבל
זה בא מחמת שאין לה חכמה וע"כ כשים
לו עכירת המוח מזה יונקים ותחגברי' השונאי'
וכפי הבלבול והעכירות של המוח על ידי
מחווח ממון כן החגברות השונאים : ולפעמים
נעשים מזה שונאי חנם כי לפי תחווחו

ופנייתו

ופנייתו לממון כן נעשה כסיל וכן נתעכר מוחו וכן מתגברי' הסוגיים וכל זמן שהעכירו' בתוך המוח אזי הסוגיים המתגברים מסך היינו מהעכירות המוח הם ג"כ סוגיים נדעת ובמוח שיש להם טעם על שגיאתם אף שדעת הזה הוא בחינות עכירת המוח כי עיקר הסגולה הוא רק מעלירת המוח עכ"ז יש להם עכ"פ טעם על שגיאתם מאחר שהעכירות עדיין בתוך המוח אבל דע שלפעמים מוסיף כ"כ לממון ונעשה כ"כ כסיל עד שאין המוח יכול לסבול כלל העכירות עד שיולא בבחינות שערות כי שערות הם מותרי מוחין כידוע ואז גם הסוגיים הנאים מסך היינו מהעכירות הזאת מבחי' מותרי מוחין מבחינות שערות הם סוגיים חגם כי אין להם שום טעם על שגיאתם מאחר שאינם נאים אפילו מהעכירות שבתוך המוח רק ממותרי מוחין מבחי' שערות ע"כ אין להם שום טעם ודעת אפילו של עכירת מוח על שגיאתם ואם רק סוגיי חגם וזה בחינות רבו משערות דאסי סוגיי חגם כי סוגיי חגם נאים מבחי' שערות מותרי מוחין כנ"ל: אבל החכם אף שיש לו ג"כ מותרי מוחין בחי' שערות דע שהחכם בחינות מותרי מוחין ושערות שלו הם בחי' שער בינוני על אשין שמותרי מוחין שלו הם בחי' שערים שפותה בהם שערי החכמה והמדע לעבודת הש"י כי מחמת שמוחו בעצמו מ"מ להעולם לסובלו לקבל מאורו שום צריך להתלבש ולהתכסות עצמו ולהשפיל עצמו לדברים קצים ונמוכים כדי שיוכלו העולם לקבל ממנו כדי שיפת' להם שערי החכמ' והמד' לקרבם להש"י בבחי' שהם רעים לפני טובים ורשעים על שערי צדיק שכדי לשחות ולהכניע הרעים לפני הטובים צריך להניח הרשעים על שערי ניון כנ"ל וזה אצל הצדי' בחי' מותרי מוחי' בחי' שערות נתלה שהשערו' של החכם הם בחי'

שער בינוני אבל אצל הרשע הכסיל הם שערות ממש כמשל וזה בחי' לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו: וע"כ מרז"ל המוש' משה שחי' הוגנת לו אליהו כופתו כו' כי כשמוסת משה שאינם הוגנת לו בודאי אינו מחרלה בחלקו בממונו בחשת בעוריו ובוקר בתה שאינו שלו שאינה הגונה לו וע"ז הוא בחי' מותרות בחי' שערות כנ"ל ע"כ אליהו ממונה ע"ז לעוגשו כי הוא בעל שער שממונה ע"ז על בחי' שערות לעשות בהם דין וע"כ מרז"ל אליהו מופתו וסקב"ה רולעו זה בחי' מוחין ובחי' מותרי מוחין כיפתו בחינות מוחין בחי' תפילין בחי' מלך מסו' ברהיטי ברהיטי מוחין רולעו זה בחי' מותרי מוחין בחי' רלועות שהן בחי' מותרי מוחין: ויהי ביום השמיני קרח משה וכו' כי כל הדברי' הם על הארץ כמו שאנו רואין בהם שהכל גדל מן הארץ וכל הדברים והבריות הולכי' ומונחי' על הארץ וא"א שיפסקו ויתרחקו מהארץ אם לא ע"י כח המכריח היינו ע"י שיש מי שמכריח הדבר ונוטלו ממקומו מהארץ ומרחיקו ממנה וכפי כח המכריח כן נתרחק הדב' מהארץ וא"כ כשפסק כח המכריח חוזר הדב' לארץ כגון אם זור' אדם דבר למעל' אזי ע"י כחו מכריח הדבר ומפסיקו מהארץ וכפי כוחו כן מכריח הדבר וזורקו למעלה יותר וא"כ כשנפסק כחו שהוא כח המכריח חוזר הדבר ונופל להארץ כי הארץ יש לה כח המושך וממשכת כל הדברים לעצמה כי אם לאו לא היו יכולים להתקיים עלי' כי הי' רצוי ליפול ממנה תחת שהוא כדורית וכל בני העולם עומדים סביבה כידוע אך שיש לה כח המושך וע"כ כשנפסק כח העכבים וחוזר הדבר ונופל למטה להארץ כל מה שמתקרב יותר למטה הוא פורח ונופל למטה בתחילת יותר זה מחמת שמתקרב להכח המושך של הארץ ע"כ נופל בתחילו' יותר למטה והצדיק הוא בחי' עפר חש"ל כי הצדיק

הוא יסוד עולם וכל הדברים עומדים עליו
ויש לו כח המושך להמשיך כל הדברים אליו כי
זה הצדי' הוא רק יחיד בעול' שהו' יסוד עולם
שכל הדברים נמשכים ממנו ואפי' כל הצדיקים
הם רק ענפים ממנו כ"ז לפי בחינתו ים שהוא
בחינת עגף ממנו ויש שהיא בחינת עגף מן
העגף כי זה הצדיק היחיד בעולם הוא עניו
ושפל ומשיב עלמו כעפר בבחינת אלכי עפר
ואפר וע"כ הוא יסוד עולם היינו בחי' עפר
שכל הדברים הם עליו כנ"ל וזה שאנו מבקשים
ונפשי כעפר לכל תהי' היינו שיהי' לה כח
המושך להמשיך שכל אליו כעפר כנ"ל וזה
הצדיק ממשיך כל ההשפעות לעולם בבחינות
ועפרות שבשכל ההשפעות נמשכין מבחינות
עפר מהצדיק הנ"ל וע"כ הם מתגין נדקה לזה
הצדיק הוא מחברך מיד כי סוף בחי' זריעה
על העפר שמשמחת כפל כפלים בבחינת
זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד שכל הם
גופן נדקה למי שהיו בחי' עפר כלל היינו
עושה פירות וזה שקלל ירמי' את אנשי ענתות
בעת שפך עשה נהם הכשילם בעניים שהיו
מהוגנים היינו שהיו בחי' עפר כלל וע"כ
הצדקה שותנים להם היינו בחי' זריעה כלל:
והנה הי' רצוי שיתנכו כל בני אדם לזה
הצדיק שהוא בחי' עפר שיש לו כח המושך
כנ"ל אך ע"י כח המכריח מפסיקין ומרחיקין
ממנו היינו שיש בני אדם שע"י דיבורים
ומעשיהם הם מכריחים ומרחיקים מהצדיק
הנ"ל ולפי כח המכרים כן מרחיק מהצדיק
כנ"ל ואח"כ כשיפסיק כח המכריח יחזור ויתמשך
עלמו ויתקרב להצדיק שהוא בחי' עפר כנ"ל כי
כשיפסיק המכריח ישוב להתעפר להצדיק הנ"ל
שיש לו כח המושך כנ"ל וע"כ יש בני אדם שהם
רחוקים מאד מהצדיק מחמת שהם עדיין
בכח המכריח המרחיק אותם אבל אח"כ
כשיפסיק כח המכרים יתקרבו ויתקרבו כנ"ל וזה

מוהרנ

שאנו אומרים כשאדם מתפלל להצדיק כל זמן
שמתקרב למקום הצדיק יותר יש לו חשק יותר
מהמה שמתקרב יותר להכח המושך כנ"ל:
וזה בחי' משכן כי משכן הי' לו כח המושך
להמשיך אלקות למקום שהי' עומד שם בחי'
משכני אחריך נרוצה אחריך נרוצה דייקא כי
כל מה שמתקרב יותר אליו הוא רק ביותר כנ"ל
מחמת שכח המושך כנ"ל וכמובא - בזהרים
שהמשכן הוא לשון משכון שהוא משכון לישראל
שחשרם שכינה אלקם אפי' אם יפטאו ח"ו
כמ"ש ונחתי משכני בתוככם ולא תגעל נפשי
אתכם וע"כ ח"ש להקים את המשכן אל
הצדיק שהוא בחי' עפר בחי' משה שהי' עיני
מכל האדם כ"ש ויקם משה את המשכן ואחר
לא הי' יכול להקימו כי דווקא זה הצדיק שהוא
בחי' עפר בח המושך יכול להקים המשכן
שהוא בחי' בח המושך להמשיך אלקות כנ"ל
וזה שכתוב לא תרוצכם חשק ה' בכם כי אתם
המעט והדז"ל לא כולי רק מחמ' שאת'ממעיטין
עלמכם כו' חשק ה' בכם כי מחמת שאתם
ממעיטין ומקטינים עלמן עי"ז הם בבחי' עפר
שיש לו כח המושך בחי' משכן שמושך אלקות
כנ"ל וע"כ חשק ה' בכם וזה בחי' משכון את
דבש כנ"ל: וזה בחי' משכן כבודי שכל הכבוד
שיש לכ"א בעולם מקטן ועד גדול כולם הם
מקבלים רק מזה הצדיק שהוא בחי' עפר בחי'
משכן שממנו נמשך בכל כי כל הכבוד והגדולה
הוא רק מצל זה הצדיק וכולם מקבלים ממנו
כמ"ש כל מקום שאתה מוצא גדולתו שם אתה
מוצ' עניותו ממנו שנאמר שפלו' והקטנות
שם תור' כל הכבוד והגדול' כמ"ש אשכו' את דכ'
וע כ כל הרחשים שבעולם מקבלים בבודם מזה
הצדיק שהוא בחי' עפר וכן התחדשות הכבוד כי
בכל פעם מחדר' הכבו' הוא התמוצ'מן להתמנו'
אחר ונתחדש הרחשים והכבוד הוא הכל ע"י זה
הצדיק

פלדיק כי כפי הקמתו את המשכן בכל פעם
שמשה בא הכבוד בבחינות משכן כבודי
כנ"ל כן נתחדש כל הכבוד והרחשות
כנ"ל וזה שכתוב ויהי ביום השמיני קרא משה
לאהרן ולבניו ולזקני ישראל כי כשהצדיק צריך
לקרות את רחמי העם הוא קורא לאהרן וזה
שהוא מקים את המשכן שהם הכבוד כנ"ל ועי"ז
קורא לאהרן כי כולם נתנים חליו לקבל הכבוד
ממנו וזה ביום השמיני שסקי' משה את המשכן
עי"ז קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישרא'שה'
כלל רחמי העם שהם אהרן ובניו וכו' כנ"ל וזה
שאו"ז שניהן ר"ה למלכיות כי אז סי' הקמת
המשכן שמשה נמשך הכבוד אל מלכיות אל כל
הממונים והרחמי'כנ"ל וע"כ סי' הקמ' המשכן
בראש חדש ניסן דווקא כי זה בחי' ראש חודש
שעי"ז נתחדשים כל הרחמים כנ"ל והוא בחי'
ניסן ר"ה למלכיות כנ"ל :

פוד כוונת המילה כי ברי' נקרא בל' תרגום
אתה וכמו שמוזכר בלשון זה ב"כ בגמרא
והוא בחי' אתה בת שבע שפחים שבריח בלול
משה והוא שרפים עומדי' ממעל לו שש כנפים
שש כנפים לאחד שש כנפים הם בחי' ששה
שפחים הנ"ל ושם נחלקים לשלש סיינו בחי'
בשתים יכסה פניו ובשתי' יכסה רגליו ובשתים
יעופ' כי פניו הוא בחי' ועפח לו על פניו
ובשתים יכסה פניו הוא בחי' ב' שפחים בחי'
מגלה שפח ומכסה שפח וכן בשתים יכסה
רגליו הוא בחי' ועפח לו בסנדלו והוא ג"כ בחי'
ב' שפחים כנ"ל מגלה שפח ומכסה כו' ובשתי'
יעופ' הוא בחי' עופות שבגרמו תן שרקק בחי'
טופח ע"מ להעפיח וכל הששה שפחים כולם
כלולים ומונחים בנרי' כי ששה שפחים הנ"ל
הם בחי' שבת ימים שבהם עשה ה' את השמי'
ואת הארץ בחי' הנה שפחות נחת ימי כמ"ש
ששת ימים עשה ה' וכו' וינח ביום השביעי
סיינו שכל הששת ימים בחי' ששה שפחים

ביום כולם ביום השביעי שהוא שבת שבות
בחי' נריות כמ"ש ברי' עול' כי כי וזיונני ישראל
וזה בחי' נרחם יח נרח שית בחי' ששת ימים
ששה שפחים הנ"ל שכולם מונחים וכלולים
בנריות וזה נרחמי' נרי' הם היינו נריות שהוא
כלול מששה ימים ששה שפחים שש כנפים וזה
נרי'ת הם בחי' שרפים נשם כנפי ם שהן בחי'
ששה שפחים כנ"ל כי נם הם ים לה ששה
כחות וכמבואר גם למחקרים שים ששה כחות
בזה סיינו תהיך ומקציח מנשל ושור' משחיר
ומלניז וכן עוף ים בו ששה כחות כי ע"י
הנפיפה הוא נעלם ומחגלה קרוב ורחוק וכו'
וסנדיק שהוא בחי' נריות בחי' צדיק יסוד עולם
הוא כלול מבחי' הששה שפחים הנ"ל שנהלקי'
לג' בחי' של שתים שתים היינו שכל בחי' משל'
הוא בחי' מגלה שפח ומכסה שפח כי הוא בחי'
מגלה שפח ומכסה שפח נגד עלמו וזה
בחי' בשתים יכסה פניו וכן בחי' מגלה ומכסה
כו' נגד שעול'וזה בחי' בשתים יכסה רגליו וכן
בחי' מגלה ומכסה נגד שם"י וזה בחי' בשתים
יעופ' כי לפעמים הוא מגלה עולם בחי' מגלה
שמגלה ומקרב עלמו אליהם ולפעמים הוא בחי'
מכסה שמכסה ומעלם משם שמתרחק משם
מאד ולא די שמתרחק משם ומחרומם משם
ואינם יכולים להתקרב אליו אלא שנופלים
עליו קושיות וחמיהות עד שנתעקש ונתבלבל
מוחם מחמת שנתרחק משם מאד וקשה עליו
קשיות ופליאות וזה בחי' מכסה שפח וזה בחי'
ובשתי' יכסה רגליו רגלין לשון כמשכה כמו
וכל העם אשר ברגליך שהולכי' אחר עלתך
היינו שבהמשכה שמתמיך העולם אליו הוא
בחי' מגלה שפח ומכסה כו' כנ"ל כי מחמת
שהוא הנדיק בעלמו ס"ח לקבל ממנו ע"כ הוא
צריך להסכמות ולהתלבש עלמו בדברי קטני'
כדי שיוכל להתגלות שיוכלו השעל לקבל ממנו וזה
בבחי'

בחינות מגלה טפח ומכסה טפח שהם שמכסה ומחלבש עצמו הוא בחינת מגלה שעל ידי זה הוא מגלה עצמו מליהם כי בלא זה לא היה אפשר להתגלות חלוקם ולפעמים הוא בחינת מכסה תמיד שמחכסה ומחעלם מהם ונחרחק ונפלא מהם כנ"ל וכן אזל הש"י צריך להיות בחי' מגלה ומכסה כולי כי צריך לדבק ולקרב עצמו להש"י כאלו כביכול הש"י נגלה ומתקרב אליו וכל מה שמתקרב יותר להש"י צריך להתרחק יותר שיהיו כל מה שמתקרב יותר צריך לידע שהוא רחוק מאד מהש"י כי אם יחשוב וידמה בדעתו שכבר נתקרב להש"י ויודע בידיעות הש"י זה מיהו שאינו יודע כלום כי אם הוא היה יודע קצת מהש"י היה יודע שהוא רחוק מאד תמיד כי כל מה שמתקרב יותר להש"י ויודע יותר הוא יודע שהוא רחוק מאד ואינו יודע כלל וזה דבר שאי אפשר לדבר ולהסביר זאת כי גדולה הנורא אין שיעור וזה בחינות שלוש לרחוק ולקרוב בחינות מגלה טפח ומכסה כולי שכל מה שמתקרב מתרחק כנ"ל וזה בחי' ונשתים יעוף יעוף כתרגומו ישתם שיהיו בחינות מגלה טפח ומכסה כו' של השימות שמשתם ועובד הש"י כנ"ל ונשתים יכסה פניו זה בחי' מגלה טפח ומכסה טפח שהל עלמו כי פנים לשון כעס כמ"ש פני ילכו וגם פנים לשון רצון והשגחה הש"י כ"ש יאר ה' פניו אליך והגריך הוא לפעמים מקבל על עלמו יסורין בשביל שעולם והוא כמו חילו' שמחלי' עם הש"י השפעה והשגחה שאינו רואה זאת השפעה והשגחה ומכס' פני השגח' זו ומקבל על עלמו יסורין כי הוא בוחר בהשפעה והשגח' רוחניות ולוחו השפעה שהלכה לו נחפזרה בין העולם וזה בחינות מגלה טפח ומכסה כולי שלפעמים מגלה פנים של רצון והשגחה ומכסה פנים של כעס ולפעמים מכסה פנים של רצון

והשגחה כנ"ל : ולחם הפנים הוא בחינות בריח (כמ"ש) ונאמר בהם ועשית לו מסגרת טפח וע"כ נקראת הבחי' המקבלת השפעה מפחים הנ"ל מטפחת כמ"ש ברוח הבי המטפח' כי זה הוא בקשתם כמ"ש ופרשת כנפיך על אמתיך שבקשה הכנפים הנ"ל שהן בחינות השפע טפחים כנ"ל ע"כ ויאמר לה הבי המטפחת וימד לה שש שעורים שהן בחי' שפע מפחים שם כנפים הנ"ל :

וישש נחם ונמלה בתוך פיה וזה הנמלה אין לה נייחא בודאי' מחמת שהיא בתוך פי' של נחש והנחש פעמים הולך ולפעמים מעופ' והחילוק שבין הליכה לעפיפה כי בעפיפה יוכל לעו' ולפרוח ברגע הרגש אבל בהליכה הוא הולך מעט מעט כידוע ההולך שהוא תנועה כבידה וכל הדיבורים רעים שמדברים ובפרט בשעת כועסים על צדיקים וגדולים בחלו הדיבורים הם עושים כנפים להנחש שיוכל לעופף כי על ידי דיבורי' קדושי' כנפים דקדושה בחי' ובעל כנפים יגיד דבר אבל בחלו הדיבורי' רעים עושים כנפי' להנחש וכש נגד השש כנפים של הקדושה הנ"ל כי הדיבור יוצא מכנפי הפה ע"כ נעשה ממנו בחי' כנפים להנחש כי הדיבור היוצא מפיו עזקלין דקנה הוא נגד השש כנפים של הקדושה הנ"ל והנחש הש חלו החכמים להרע החוקרים והכופרים בחלקים חיים כמה שכחוב הכמים המה להרע ולהיטיב לא ידעו השש רק חכמים להרע שהם ירצו להשתמש בחכמתם להיטיב לא יוכלו והש בחי' הנחש בחינות והנחש היה ערום מכל חיות השדה וע"י דיבורים רעים עושים כנפיים להחכמים חלו שהם בחי' הנחש שיוכלו לעו' ולפרוח היינו שמעופפת ומתפשטת חכמתם ואפיקורסית שלהם בעולם ועזיק מאד להעולם וגם בחקירותם בעלמם הם מעיפים

כמו מי שיש לו שכל מעופף היינו ששכל' מעופף במהירות ונפתח להם חכמתם מאד לפי שם אין להגחם כנפיים היינו שאין להם דיבורים רעיים כנ"ל אזי אין להגחם רק בחי' הליכה היינו שאין להחכמי' להרע רק מה שחוקריים בינם לבין עצמן ואינם מעופפי' בעולם היינו שאין מתפשט ומעופף הכמתם בעולם ואינם יכולים לחזיק להעולם רק למי שמסוגל להיותם כגון תלמידים וחבריהם לפי ברחוק מהם הינם יכולים להזיק כמו ההולך שהולך רק מעט ואינו יכול למהר לתרחוק כמו המעופף וגם בינם לבין עצמן אין שכלם מעופף היינו שאין נפתח להם החכמה כ"כ ואינם מעופפים ומהירים בהכמות שלהם רק חוקרים בחכמתם מעט מעט כמו ההולך וגם מה שמזיקים לאחרים בחכמתם הוא רק בבחי' הליכ' שהיו מעופף ונכנס בעומק לתוך המוח והלב רק שבדבק קלת להמוח אבל היו נכנס בעומק לתוך הלב והגוה אבל כשים להם כנפים מדיבורים רעיים כנ"ל אזי שכלם מעופף כנ"ל וגם מזיק לתרחוק כמו המעופף שמעופף בשעה אחת לתרחוק וגם שמעופף ונכנס ובדבק בהמוח והלב בעומק גדול מאד והגמל' המוח בתוך פי הגחם הוא בחינות חכם הדור שהוא חכם הייטר והגדיק ובעל תשובות ומחמת שהוא חכם ונכנס בהלו החכמות אזי בשהלו החכמים נכנסים בחקירתם לחקור בהלו החכמות אז יש לו לעיר גדל מלוד ויש לו מלחמה גדולה עמהם היינו עם בחי' הגחם הנ"ל כי מתגברים עליו מאד בלבולים והמוגות כזבות והוא בחי' מבטח בוגד שמתגבר עליו בטחון בוגד שהוא בטחון שלם ואמת כלפי והוא בחינות שן רועה ורגל מועדת מבטח בוגד היינו שזה המבטח בוגד הוא בחי'

שן רועה אח החכם שהוא הגמלה שבתוך פיה כנ"ל כי מהמת שהוא חכם ונכנס בעבודת ה' מתגברים עליו הלו הבלבולים והחמוגות כזבות ביותר ואין לו תמיד מלחמה גדולה עמהם ובין כשהגחם הולך ובין כשהוא מעופף יש לו לעיר גדול ומלחמה גדולה רק שבוודאי בעת העפיפה לעירו גדול יותר מאד ואין לו שום נייחא בין כשהוא הולך בין כשהוא מעופף רק שיש ממעט בין ההליכה ובין העפיפה והוא בעת שפוסק העפיפ' ומוריד עצמו מן העפיפה ממעלה למטה כדרך המעופף בעת שרוצ' לשבשל ולהוריד עצמו למעה ואזי יש להגמלה הנ"ל נייחא כי אזי היינו הולך והיינו מעופף כי יש בזה עתים שהחכמים מייחים ואינם חוקרין כגון בעת שינה ואכילה ואז יש נייחא להחכם שהוא בחי' הגמלה שבתוך פי' כי החכם הוא בחי' גמלה כמה שכתוב לך אל גמלה עצל ראה דרכי' וחכם כי זה החכם מלמד דעת ודרכי ה' אל העם וזה מה דאיתא בסבא מאן הוא גחם דפרח בחורבה ואזיל בפרודא בין כך ובין כך ליתי לה נייחא לאד גמלה דשכיב בין שינה היינו בחי' הגחם הנ"ל דפרח בחורבה שפריחתו על ידי החוריים היינו על ידי דיבורי' רעיים שנעשה לו מהם כנפים ואזיל בפרודא היינו שאין לו רק בחינות הליכה כשכנפיים דקדושה הם כתקונו ואין להגחם כנפים מדיבורים רעיים אזי אין לו רק בחינות הליכה וזה ואזיל בפרודא בחינות בנפיהם פרודות מלמעלה היינו בחינות בנפי הקדושה אזי ואזיל שאין לו רק בחינות הליכה כי בחינות הליכה יש לו תמיד כי הבחירה חפשית להמחקרים לחקור בכל עת שירצו רק שאין יכולים לעופף בבחי' הנ"ל

כשאין להם כוחות מדיבורים רעים ואין להם
רק בחי' הליכה כנ"ל בין כך ובין כך היינו בחי'
הממוצע בין ההליכה והעפיפה כנ"ל וזה נקרא
בין כך ובין כך שהוא בין ההליכה ובין העפיפה
וחזי ים לה ייחי' להנמל' דשכיב בין שינה כנ"ל:
שחרי בחבורה ומיום בפרודה היינו שאלו
המחקרים שהם חכמים להרע שהם בחי' הנחש
כנ"ל חכמתם וחקירתם הוא שחרי בחבורה
שתחילת חקירתם מתחלת מהמחוברים מחיבור
חומר וצורה ומיום בפרודה שמסתיימת חכמתם
בשכלים הנפרדי' כי כן דרך כל חקירתם להתחיל
מחיבור החומר והצורה ועולים מתדריגה
לתדריגה מתחילה מחומר וצורה של הגשמיים
ולח"ב מחומר וצורה של הדקים יותר ולח"כ
מחומר וצורה של עילה ועלול עד שמגיעים
ומסיימים בשכל הנפרד' ורוצים להסיג בחקירתם
מחיבור חומר וצורה לת שכלים נפרדים וזה
שחרי בחבורה ומיום בפרודה:

דע שקשה מאד להיות מפורסם כי מה
שהוא מפורסם הוא מזיק לו מאד כי
לפעמים צריך למנול יסורין בשביל רבים כמה
שכתוב ובחבורתו נרפה לנו כי מאחר שהוא
מפורסם ע"כ הוא בבחינת לכן יחלק לו ברבים
ע"כ צריך למנול יסורין בשביל רבים כי עליו
מאחר ובחבורתו נרפה לנו רק שים כמה בני
אדם שצריכים להיות מפורסמים ועושי' אותם
דווקא מפורסמים מכל ים צדיקים שמקבלים
מעונות יסורים עליהם בשביל ישראל וזה
מהליפין הספע כמבואר לעשה: **לפעמים**
בה לאדם הרהור תשובה ועשה בלותו שעה
מיש כאר ואחר כך רוצה לעשות עובדה בחשאי
שתעשיר לבו לתשובה בכן רוצה לנסוע להגדיק
ומח"כ כשהוא מתגבר עליו הי"ר ונוסע מתשוקתו

שהי' לו תחילה ואחר כך כשבא להגדיק מתגבר
עליו ביותר ומוכר כל חשקו כי תחילה כשבא
לו ההרהור תשובה מחמת הטוב שהתעורר
בתוכו חזי על ידי מעשיו בלותו שגם המיתי
יגרו ונתבטל יגרו הרע שהיה לו כי המיתו בזה
ההרהור תשובה והעובדה של לותו השעה
ואחר כך כשרוצה לנסוע מתגבר עליו יגר
הרע לאחר כי כל הגדול מחבירו יגרו גדול
ממנו ויש לו עזה יה"ר גדול ממה שהי'
לו תחילה ע"כ שם לותו מתחזק נגדו חזי
מתגבר עליו זה הי"ה החדש ומפל מתשוקתו
שהי' לו תחילה כי נריך התגברות חדש
ביותר נגד זה הי"ה החדש שבא לו כנ"ל
כי יש כמה בחינות בי"ה כי יש בני חדש
מוכים מגושמים שהי"ה שלהם הוא ג"כ
י"ה נמוך ומגושם והרוב הוה"ר שלהם
הם הדמים בעלמם היינו הדם שבחלל הממלי
שהוא בתקפו ועיקר בלבולים שלהם מעכירת
ומבלבול הדמים ובחינת מי שים לו דעת זה
כל שהוא הי"ה זה הוא חלאו שנות גדול
ושגעון ואין נריך שום התגברות לנגח לותו
ואפי' מה שנחשב בעיני העולם לשיון גדול כגון
הנסיון של תלוות ניתוף הוא חלאו שנות ולא
נחשב לו לשום נסיון כלל כי מי שים לו שום
דעת ויודע מעט מגדולת לחדוו הבורא ית"ש
כמה שכתוב כי לאי ידעתי כי גדול ה' ותדוניו
מכל אלהי' ומ"ח להסביר זה לא נכתב ולא נע"פ
כי גדול' הס"י הוא רק לכל חד לפום מה דמשער
בליבי' כמ"ש בזוה"ק נודע בשערי' בעלה לכל חד
לפום מה דמשער בליבי' ומי שזוכה לשער בלבו
את גדולת הס"י בונדאי אלל זה היינו נחשב שום
דבר לנסיון ומ"ש שום התגברות על ידי זה רק
שים נחי' יה"ר שהוא נלאך הקדוש ומעכ"

הוא יה"ר ונריך להתגבר ולהמלט מזה ממנו
היינו בחי' גבורות בחינות דינים וזה הבר
דעת ים לו זה היה"ר הנ"ל היינו גבורות
ודינים ונריך להתגבר עליו ולהמתיק הדינים
שיהי' רק כולו טוב כי מי שנכלל במקום שנריך
להכלל היינו בחי' קוף ושם כולו טוב ואין שם
דין ח"ו ונריך להיות כולו טוב ולהמתיק כל
גבורות והדינים שהם היה"ר שלמעלה : וזה
פגם דוד בבת שבע כי בוודאי הלילה לונר שדוד
הנה בגשמיות תחתת שלוה ח"ו כי כבר אמר
דוד בעצמו ולבי חלל בקרבי שהרג כבר את
היה"ר הגשמי בתכלית והכניע הדם שבחלל
הבמלחי ולפ שאח"ל כל הלומד דוד הנה לינו
לחלה טועה וכו' אעפ"כ לפי' זה הפגם הקטן
והרעה קל שעשה כמובן גם זה בודאי לא הי'
ק"ו מהמת תלוה מהמת עכירת הדמים ח"ו
שאנס בא התלוה זו אל ניחוף רק הפגם שלו
היה למעלה בגבורות שלא המתיק היה"ר
שלמעלה היינו הגבורות והדינים וגם זה היה
בדקות גדול כי רלוי היתה בת שבע לדוד וכו'
וזה שנאמר בדוד רק אתה לא הבנה הבית כי
דמים רבים שפכת היינו שלא המתיק הגבורות
ע"כ לא זכה לבנות הבית ולפ שמלחמת ה' נלחם
עכ"ז למעלה למעלה בתכלית המעלה בעוקם
שנריך להכלל היינו בחי' קוף שם כולו טוב ונריך
להיות רק טוב בלי שום דינים כלל וזה בחי'
לפילו כ"ע לוכחת לינו לבחי' עילת העילת בחי'
לא ידעו ולא יבינו בחשיכה יתהלכו בחי'(
הקדוש' שלמעלה שהוא היה"ר של הבדיקים
הקדושים הנ"ל :

וגם למעלה אללו י"ת מלינו בחי' יה"ר כמה שנתב בתחילה עלה

וכן שלמה המע"ה שנפל בת פרעה וגשים נכריות רבות בוודאי לא יעלה על

במחשבה לברוח את הדעת שהיה מהיה"ר
העולם בחי' הדין הגשמי כי היה הכח למת
שזה בחי' יה"ר כנ"ל כמ"ש וירכס מכל הלדס
ואח"כ כביכול בבר ובו' וכבר נונה כלל בידינו
היה"ר ובחי' פלת ובו' ומזה שמי שהוא בכח למת
הכח נשתלבל ונתבך קלת לינו מהשב להלו זלת
כח למעה לבבר את התלוה לשום נסיון לפי'
היה"ר כי לולי זאת לא הי' כח לבבר כינר לפי שהוא
במקום מתור שיהיה בידו
למלחות התלוה הוא לתלו רק שעות ושגעון ולינו
נחשב לו לנסיון כלל ומה שנאמר בתורת בבת
יופף הלדיק שעמד בנסיון ים בזה שוד ועיקר
הנסיון בבחי' הנ"ל בבחי' התותקת הגבורות
לנלה היה"ר שלמעלה אבל לא לנלה היה"ר
הגשמי שזה לינו נסיון כלל וכן מה שפגם
שלמה לא הי' רק בבחי' זו כנ"ל **וע"כ** מי שיש
עליו דינים ח"ו ויש לו לחיזה נרה ר"ל נריך
לרחות ולהסתדל מאד להנלל מהיה"ר לא כי
עיקר היה"ר הוא מהדינים כי לפי' היה"ר
העד והגשמי של עכירות הדמים בודאי ים לו
שורש למעלה היינו וזה היה"ר שלמעלה מזנו
ים לו ג"כ שורש כי ים כמה בחי' היה"ר ויש
יה"ר שלינו מגושם כ"כ שלינו מעכירת הדמים
אך הוא בחי' קליפה דקה וגם זה היה"ר לינו
היה"ר של הקדושים בעלי הכמה ודעת כי אללם
הוא רק היה"ר שלמעל' שהוא מלאך הקדו' שהוא
בחי' גבורות ודינים והוא תכלית השור' העליון
של כל היצרי' רעים מהיה"ר העליון עד היה"ר
התחתון המגושם והמזוהם השוטה והפתי והסכל
עכירת הדמים ע"כ כשיש על לדש דינים מתחר
שמתגבר עליו גבורות ודינים שהוא השורש של
כל היה"ר ע"כ לא מתגבר עליו מאד
היה"ך שלו ונריך השתדלות והתחזקות

ליקוט

כי ים יהו"ר גדול כשמתחיל להתקרב להש"י וע"כ כשעת מתן תורה הזמיר הש"י למ"ז לך רד בעם העד בעם פן יהרסו אל כי' לראות כי' ישראל היו אז במעל' גדולם והוצרכו להזהיר מפיר הרע שיש בהתקרבות להש"י

על זה ותדע שהיצ"הר של רוב העולם שהוא עכירת הדמיון הוא שטות ושגעון וסכלות גדול כמה שאמרו אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות כי בחמת יש רוח שטות של עבירה שהוא חכם גדול יותר מכל העולם ומעפ"כ הוא רוח שטות אך זה הרוח שטות של רוב העולם הוא שטות ממש לויל פתי ומשוגע וחלק תרחה שיש כמה בני אדם שיש להם הרהורי כו"ס ויש שבשע' שעומד להתפלל בא להגדו דעות כו"ס ואף שיודע בעצמו שאין בה ממש מעפ"כ מתגבר עליו מאד ומנצייר ועומד לפניו זה הדמות וקשה לו מאד להעביר זאת מדמיונו ומחשבתו ועתה רואה הוא לך שטות גדול ושגעון יותר מזה וכוודאי מי שמתגבריס עליו אלו הדמיונות קשה לו מאד להגלל מהם ולהעבירם מחשבתו וכל מה שמתגבר ומתגע ועורק ראשו הנה מתגברי' עליו הדמיונות אלו יותר ויותר כי זה טבע ומגולת של לילו היצ"הר מרע המזומנים כל מה שרוצים להתגבר על אלו המחשבות יותר ויותר הם מתגבריס כי הוא כמו שאדם בורח מדבר ומסתכל מן הצד כלאחר יד על זה הדבר שברח ממנו ואזי בדבר הזה מתגבר עליו ביותר כי לא הסיח דעתו מזה רק לחרפה שמסתכל בכל פעם לאחריו על זאת המחשבה והבן זה וכמו שידוע לכל מי שגלגל בזה ויש לו אלו המחשבות ר"ל ובזה יכול כל אדם להבין שהוא שטות ושגעון גדול והוא רק מעכירת הדעים מעכירת ובלבול הדעה כי זה ידוע לכל שכו"ס אין בה ממש ואף

מוהר"ן

על פי כן קשה לו מאד למלך מחשבתו מהם מהמת שכבר נתעכר ונתבלבל מוחו מאד כן אלו ההרהורי זנות שיש לרוב העולם בפרט בשרואה בעיניו כגון בעת שמדמין לפניו אשה וכשהוא רוצה להיות איש כשר והיצ"הר רוצה אלו ההרהורי' ואזי מנענ' ראשו והול' למלך המחשבות אלו ממנו ויותר ויותר הם מתגברים עליו עכ"ל ובחמת מי שיש לו דעה הוא אלו שטות גדול והיצ"הר מחשב אלו לפילו לשוס מעלה מה שהיצ"הר מפיל עליו שהוא מזה והיצ"הר מריך כלל לזרוק ולהטעני ראשו כלל וכמו שאלגל רוב בני אדם הוא שטות ושגעון אלו ההרהורי כו"ס כן אלו שטות ההרהורי זנות וע"כ איתא בזוהר שרשב"י כד חזא בשין שפירין אמר אל תפנו אל האלילים כי הם בחי' אלילים וכמו שההרהורי כו"ס הם שטות נגלה לכל העולם כן אלו ההרהורי זנות הם שטות ושגעון ע"כ עיקר התקנה מי שכבר נלכד בזה ויש לו אלו המחשבות הן ההרהורי כו"ס ח"ו אין לו תקנה רק שיקדש ויטהר גופו כדי שיזדכך ויטהר דמיו וילך אצל הכם האמת ויורה לו דרכי התשובה דרכי האמת עצות נכונות על כל דבר אז יבוא לבבו השלם ושב ורפא לו אבל כל זמן שעדיין לא נתקדש ונטהר גופו אין שום תקנה מה שמתגבר ומתאמץ ויש לו יסורים גדולים לסלק המחשבה כי יותר ויותר הם מתגברים כנ"ל גם עצבות הוא מזיק מאוד ומוסן כח לזה היצ"ר העב הגשמי ע"כ אדרבה אם רוצה להיות ירא ה' ורוצה להתפלל והיצ"ר רוצה בשלו המחשבות רעות צריך שלא להסגיח עליהם כלל ושלא יכפת ליה מה שעומדים לפניו ורק יעשה את שלו במה שהוא עוסק בהורה או תפלה מו"מ ולא יסגיח עליה כלל וכמו ששמעתי מעש' בא' שבשע' שעמד להתפלל

ליקוטי מוהר"ן סיב

להתפלל היה מתדמן ועומד לפניו כדמיונו עכו"ס ערל והיה לו יסורים גדולים וכל מה שרצה להתגבר ולמלך המחשבה התגבר עליו יותר ויען לו חכם שלא יכפת ליה ויעזוב העכו"ס ואעפ"כ יעשה את שלו ויתפלל וזה יסתלק ממנו אך זה עזה לפי שעה כל זמן שלא נתקדש גופו עדיין והעיקר לקדש ולטהר עצמו כנ"ל וילך לחכם ויתן לו עצה שכוה על כל דבר כנ"ל:

ויסב חלקיס את העס וכו' דע שע"י אכילת' של ישראל נעשה יחוד קוב"ה ושכינתי' אפי' בחפי' בבחי' ויחת'בוע לרות לעת האכ'גשי הלוס לעת האכל דיוק' היינו ע"י האכיל'גשי הלוס דת יהוד קוב"ה ושכינתי' בחינות ויגש אליו יהודה דת תקרובתא מלכא למלכא רק האכילה צריך להיות מאכל אחר שמתברר ואין בו שום תערובת כי מאכל שיש בו תערובת על ידי מאכל כזה יוכל החדש להטוא:

והברור של המאכלים הוא על ידי אמונה כי האמת מה שהגביל הש"י לשכל האנושי שיוכל להבין הוא מעט גדולה לחדד השכל להבין הדבר על בוריו' ועל זה נאמר ודע מה שתשיב לאפיקורס כי יש חילוק בין הקושיות כי יש קושיא שיכול החדש להבין תירוץ על קושיא זו על זה נאמר ודע מה וכו' ויש קושיא שאינו בישפרי לשכל האנושי להבין תירוץ על קושיא כזו רק לעתיד לבא יתגלה התירוץ האמור להחדש לעיין בהם וכל מי שמומך על שכלו ומעיין בה על זה נאמר כל בחי' לא יעמדון כי על קושיא כזו האמור לסמוך על שכלו רק להעמיד על אמונה ואפילו אלו הקושיות שיש עליהם תשובה לפעמים נאמרו שבילי השכל ואינו יודע להשיב ומזדקה בו לאפיקורסית ואינו יודע מה להשיב על האפיקורסית וזאת האפיקורסית היא לכל אחד לפי בחי' ויכול להבין בין רב למעט כי צריך לעבוד את ה' בשלי יצרין שיהי' היינו"ר כפוף לי"ט כמאמ' חז"ל ואהבת וכולי בכל לבבך בשני יצריך שיהי' לבו שלם עם ה' אלקיו שלא יהי' לו מחלוקת בין שני יצרין היינו שלא יהי' לבו חלק עליו בחינות חלק לבם ובאמת אם הי' יודע האדם ידיעה בלב שלם שמלא כל הארץ כבודו והקב"ה עומד בשעת התפילה ושומע התפילה ודאי הי' מתפלל בהתלהבות גדול והי' מדקדק מאד לכוין את דבריו ובשביל שהאדם אינו יודע זאת ידיעה בלב שלם בשביל זה אינו מתלהב כל כך ואינו מדקדק כל כך וכל אחד לפי מועט שכלו וידיעתו כן התלהבותו ודקדוקו והידיעה היא מהיפר הטוב שבלב והשתרת הידיעה היא מהיפר הרע שבלב והשתרת הידיעה הן הן האפיקורסית וקושיות שהיפר הרע מקשה את לבו ליפול ברעה:

והתיקון לזה המחלוקת שבלב לתקן אותו בשרשו היינו כי עיקר התהוות מחלוקת היפר הרע שרשו מן המחלוקת שבקדושה כשהשלשלה מן דרגה לדרגה עד שנשתלשל למטה נתהוה ממנו מחלוקת היפר הרע בבחי' חלק לבם ומטיל בו האפיקורסית ומשתיר ממנו שבילי השכל אשר אינו יודע להשיב ומחלוקת שבקדושה הוא מחלוקת תנאים ואמוראים שבגמרא שזה אומר וזה מתיר ומשתלשלותם למטה נתהוה ממנו מחלוקת היפר הרע וכשמתקן המחלוקת שבקדושה

ליקוטי מוהר"ן

שנקד ושה לזי נמילה שבנב מהלוקות היה"ר
כי אין להיותו אלא מצד תיקון המהלוקת
שבקדושה הן הלכות פסוקות כי פסק הלכה הוא
השלום והברעה של מהלוקת התנאים ואמוראים
וע"י לימוד הפוסקים הוא מתקשר בבחי' להשלום
שבקדושה ומתקן המהלוקת שבקדושה וזה מתבטל
המהלוקת היה"ר שבלבו וזה יוכל לעבוד לה'
בכל לבבו בשני יצרים ונפתחו לו שערי השכל
שיודע להשיב להפיקורים וכל זה נעשה על ידי
ההברעה והשלום הנ"ל וזה לותיות שלום
נוטריקון ודע מה שתשיב להפיקורים כי על ידי
השלום יודע להשיב כל הפיקורסית שבלבו וזה
לזדך ביום לבב בלתדי לה מספטי זדקך לבב דייק'
בשני יצרין לימתי כד לתדו מספטי זדקך היינו
ע"י לימוד הפוסקים הכל הקושיות שהין עליהם
תירוץ הסור להדס לעיין בהם רק להזק ה"ע
בתמונה וכשים לו לתונה בשלימות יוכל להיות
ע"י הכילתו יחוד קוב"ה ושכינתי' כנ"ל בחי'
ודעה לתונה היינו בחי' הכילה ע"י לתונה:

ועיקר שלימות וקישוטי לתונה היינו לקרב
דווקא התרוחקים בחי' לקרוה כולם
בשם ה' לחפי' עכו"ם יקרבו לתמונת ישראל
ולעבדו שכם לתד:

ולהשלים את התמונה היינו לקרב את
הרחוקים כנ"ל צריך מתחילה
להעלות ניצולי לותיות הדיבור ושמתברדו לותיות
הדיבור לזי הופך את פעמו הדיבור ומלקט
הניצוצי' הקדוש' מבין הקליפות ומשחרי' הקליפות
בלה חיות וזה העכו"ם שניקתם מהקליפות
כשרולים שין להם השות לזי משליכים את
לתונתם בחי' ויש ליכו חיש לילי כשפו לילי
שהבו ומדביקים את בעלם לתמונת ישראל וזה
בחי' לה להפוך לל העתים שפה ברורה שפה

מוהר"ן

ברורה היינו הדיבור שמתברר מניניהם הוא
הפך ה"ע של העתים בדי ללקט מהם בחרי
ניצוצות הקדושה והן נתקיים לקוה כולם בשם
ה' לידבקו כולם בלתונה יתברך:

ולהעלות ניצולי הדיבור צריך לתעבית וזה
בחי' מדרך פשעם ומעוותיהם
יתעטו וכולי לזי ישלח דברו כי עיקר תיקון
הדיבור הוא ע"י התעבית כי עיקר יניקת
הקליפות הינו בלה מלחרי הקדושה
כי מפני הקדושה הי לפשר להם לינק
תחתת בהירות חור בלה לפעתים נוהנים
להם ולא בלה בתכוון כח לינק מפני
הקדושה וכל זה הינו בלה לרע להם
בחי' עת שלט האדם בהדס לרע לו
וכל התלוות הם בחי' קליפות כי התלוות
הם מוחרות כי בלה התלוות יכול הגוף
להתקיים נתה שהם מוחרות לקיים הגוף
כתו הקליפות הם מוחרות כי עיקר הינו
בלה הפרי והקליפות הם מוחרות
וכשתגברים התלוות על האדם הוא התגברות
הקליפות על הקדושה ורחבי
התלוות הם שלשה שרי פרעה שר
המשקים ואופים ונבוזרדן שהם קנה
וחצי וורידין שהם בהינות התלוות לכילה
ובחי' שהם ראשית שכל התלוות נמשכים
לתריהם ויניקתם מפרעה שהוא
לותיות עורף היינו הלחורי' ועיקר
יניקתם מהדיבורים בחינות לחר הדברים
כי הם ממופים לה כי קנה וחצי וורידין
הם ממוכים לה' מולות הפה ועיקר יניקתם
מהדיבורים שלומם זכים כל כך וכשרחי התלוות
שהם הקליפות מתגברים צריך להדביק ולהכתיר
לחורי הקדושה שלא יינקו ודביקות לחורי
הקדושה

הקדושה הוא ע"י התענית כיון שכותבים שם הוי' בגחי' לחורים שכותבים מתחילה יוד והא"ך כשרוצים וכותבים הא חוזרים לתחודים וכותבים יוד הא וכו' כן התענית שהוא עיקר הכניעתן של הסרים הנ"ל הוא בבחינת דביקות לחורי הקדושה כי עיקר זכות התענית הוא הלא כשהם מוסרים הטעות שהתחיל להתעות למשל כשמתענה שני ימים היום השני שהוא נחשב ביותר חין נחמת עמו הלא מחמת שהם חוזרים ליום ראשון הוי נחשב שני לזכות יותר גט כי עיקר כל הדברים הן התחלה כי כל התחלת קשות מחמת שיונק מהיפך להיפך אבל אחר התחלה הוא נכנס מעט בהרגל והוא קשה עליו כל כך וכן בכל יום ויום שהולך לתרחוק מהתחלה כן נקל הדבר שנכנס מעט בהרגל כמה שעיקר כח העבודה של כל ימים הוא הלא התחלה שהם צריכין לחזור לחורי ליום ראשון שהוא תחילת התשובה שהוא תחיל להבין ולהתענות שהוא תחילת התשובה שהיה קשה עליו התחלה שיונק מהיפך להיפך ובכל יום תוזר לחוריו לקבל כח מהתחלה ומחמת שהם הסרים הנ"ל הם ממוכים להדיבור וכשמתגברים הוי ממשיכין את הדיבור לגלות מגריס בחי' מוחין דגדלות בחי' יחד גרוגי והוא יכול לדבר שום דיבור לפני השם ותברך ועל ידי התענית שמרעיב ח"ע הוא מתעורר תיקון החסדים להלחלח הגרון והוי יוכל לדבר וזה בחי' והוי רעב בתרך רעב היינו בחי' תענית שמרעיב ח"ע וזה הוא דביקות לחורי הקדושה כי הוי' לגלגים בחי' לחורים מספר רעב ויוד לחברם מגריסה היינו הורדו' מיני החסדים להלחלח מוחי הגרון להוציא את הגרון מבחינת יחד גרוגי בבחי' הלוך ונסוע הנגבה להלחלח הגרון כי הוי' קדם בגרון אל תחסוך ואח כשמתדבקין לחורי הקדושה שהוא לחזר להקליפות ליכנס לשם ולוקח ואז מתגלין הפנים של הקדושה ואז וידעו לותה שרי פרעה היינו שהלו הסרים הנ"ל רואים את יופי הוד הדיבור ויהללו לותה אל פרעה וכל זה הוא מכוון משה יתברך כדי להוציא בלעם מפיהם בחינות עת שלעג החדש בחדש לרע לו וזה ויגע ה' את פרעה וזה אמה ירחת ה' היא תתהלל בחינות ויהללו לותה אל פרעה היו זה אלא בשביל תנו לה מפרי ידיה היינו להוציא בחינות הקדושה מבחינתם כשהיא מוציאה כל חיותה מבין הקליפות הוי מסליכין כל העכו"ם את הליהם ופונים פולם להתועת ישראל לקרות כולם בשם ה' וזה עיקר קיסוי החמונה שיקדמו אחריהם להשתחות :

וזה בחינת עולימתא שפירתא דלית לה עיינין עולימתא שפירתא זה בחינת חמונה בחי' יפה את רעיתי בחינת ורעה חמונה דלית לה עיינין היינו אלו הקושיות הנ"ל שאין לעיין בהם ועריך לחזק בחמונתו גופה טעירתא ואתגלי כי היא טעירא כי אם תשאל את המחמין איזה טעם בחמונה ודאי אינו יודע להשיב לך טעם כי חמונה היא שייך אלא בדבר שאינו יודע טעם ואף על פי כן וגלית היינו שאל המחמין הדבר גלוי כאלו רואה בעיניו את הדבר שהוא מחמין בו מחמת גודל חמונתו השלית : נפקת בנפרא ומחכמי' בימת' כי החמונ' מתחדשת אצל החדש בכל בוקר בחי' חדשים לבקרים וכולי ומחכמי' בימנא מחמת ערדת עמקי עולם נחכמה החמונם מתקשטת

מתקשטת בקישוטין דלה הוי היינו עיקר קישוטי המלוכה כשמקרבין אליה בני אדם שלה הין מקורבין לה וכשהמלוכה כ"כ בשלימות אזי מכילתו היא יקרה מאד כי כשייחד קוב"ה ושכינתיה בבהינות וילמר בועז לרות אזי המלוכה היא ממלכת על הרחוקים לפני השם יתברך שיקרב לותם בגל כנפיו וזה היא מליצה כי עיקר נטועתם של הרחוקים מלמונת השם יתברך מהמת שעיקר ידיעת הלקותו היינו אלא מגלוי שהמגת העולם הוא על ידי מלכות המזלות נפלו בטעיות כל אחד לפי טעותו ויש הוסבים שהכל על פי הטבע עולם כמהגו וזה הוסבים שאריך לעבוד את המלעבי כמו שטעו בעגל שרצו לעשות את העגל למלעבי בינם לבין השם יתברך שאמרו אשר ילכו לפנינו בתי' למלעבי ובטעיות בזה רבים נכשלים ועושים את הסיבות למלעבי בינם לבין השי"ת היינו שמלמיים בהשי"ת אבל מלמיים ב"כ בלמלעבי ולומרים שאריך לסיבות היינו שמלמיים למשל בהסיבה משל פרנסה שהוא המו"מ ולומרים הסיבה של מו"מ עיקר כאלו ה"ו בלא הסיבה של מו"מ אין יכולת ביד השם יתברך ליתן להם פרנסה ובהסיבה של הרפואה שהוא ממיס עושים מהם עיקר כאלו ח"ו בלי הממיס אין יכולת ביד השם יתברך לרפא ואין הדבר כן כי הקדוש ברוך הוא סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות ואין צריך לשום סיבה ועסקינו בשלו הסיבות צריך להלמין בהשם יתברך לבד ולא לעשות מהסיבות עיקר וכשהצדיק מבטל בתפילתו אזה חיוב

של מערכת המזלות אזי נתידע מהגלוי על הסתום שיש אלקי ממעל שהוא שומע תפלת הצדיק ומשבר המערכות ומשנה הטבע וכל זה יהיה לעתיד כשחז"ל עתידים צדיקים להחיות את המתים ולהר נפלאות: וזה ויגש אליו יהודה דא תקרובתא דמלכא למלכא ויאמר אליו בי אדוני שהשכינה מבקשת הרחמים מהשם יתברך על אלו הרחוקים ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ואל יחר עוד אפך בעבדך על העבר כי כמוך כפרעה פרעה לשון התגלות כי אתה איך ידוע לבני אדם אלא מהגלוי ומהמת שאיך ידוע אלא מהגלוי לפיכך טעו כל אחד לפי שטותו אבל כשאתה מבטל רצונך בשביל רצון הצדיק כשחז"ל הקדוש ברוך הוא גוזר וצדיק מבטל אזי ידעו מהגלוי על הסתום כשרואים שמערכת המזלות מהייבים איזה גזירה וצדיק מבטל אזי ידע שיש אלקי ממעל שהוא רצון הצדיק וזה מה פרעה גוזר ואינו מקיים פרעה היינו מערכת המזלות הגלוים לכל גזירתם אף אתה איך וצדיק מקיים כי הצדיק מבטל:

וזהו ויגש אליו יהודה וכו' איתא במדרש ויגש לשון תפלה היינו לשון מעודה היינו לשון סיבה והמשים אחר מהמשה היינו ה' מלחמות הפה שעל ידם כל העכו"ם באים להלחם בישראל לעבדו שכם אחד כמה שכתב אז תהפוך אל עמים שפה ברורה וכו' עלו בני ישראל מארץ מצרים

ממיר הנרון הנ"ל ע"י
הדיבור מחזי' מה שעוס"ק
לחתונת ישראל וזה עיקר
קישוטי החתונה נחי'
מקשטין הלה
פוי ע"י אתונה בשלימות אזי סותרה אכילת
נקי' ויסב:

מתיר הנרון היינו ע"י עלות בני ישראל מרחשי החתונות הנ"ל ממיר וכו'

וזה שלים ר"ת ודומה שחשיב לאפיקורסים
כי ע"י השלו' יודע להשיב על אפיקורסית
שבלבו כנ"ל ע"ס וגם ע"י השלו'ם בין ישראל
בין ה' לחבירו גם עי"ז נחבטלין האפיקורסיות
כמבואר בזמ"ח וזה שמרז"ל חבוב עלנים אפרי'
הגה לו כי כשים שלום בין ישראל אפי' עובדין
כו"ם מוחלין להם אבל חלק לבם עתה יאמתו
בי ע"י המחלוקת נחין בפירות כנ"ל וכ"ה אוחז
בדעתו מאחר שאינם בלים ומתוועדים יחד
לדבר עם ה' חבירו להפכו לדעתו ולפי' יבואו
יחד וידברו זה עם זה לא ישוב מדעתו מחמת
הבלבול של המחלוקת אבל כשים שלום אפילו
עובדין כו"ם מוחלין להם כי ע"י השלום
בודאי יתבטל הבו"ם והכפירה בחלקים חיים
שים לב"ה מהם על ידי שידברו זה עם זה
ויסיבו זה את זה תרעותין הרעים והכפירות
ובודאי יבואו לאהבה שלימה ויהיה על ידו
השלום כנ"ל וכמבואר בזמ"ח: מהמחלוקת
נעשה הלכות כמבואר בתלה לדוד ע"ש
היטב ובבן: גם כי עיקר כל הדברים הן
התחלה כי כל התחלות קשות מאוד אזוכה
מהיפך אל היפך וכו' כנ"ל וע"כ בכל פעם
ופעם שמוסיע להצדיק צריך שיראה שיבא בכל
פעם מחדש לה כאלו שבאה היא אצל הצדיק
ועבשיו הוא בפעם שניה דק כמו שלא היה
מעולם אצל הצדיק ויהיה אצלו כמו שבא עכשיו
מחדש פעם ראשון כי עיקר היא ההתחלה כה

ל א

בצד הרחבת לי שגם אפילו בהגרה
עצמה השם יתברך מרחיב כי
אם יתחיל האדם על אמרי ה' ירחם
שאפילו בעת ההשם יתברך מיצר לו גם
בהגרה עצמה השם יתברך מרחיב לו
ומגדיל חסדו עמו וזה נלע"ד הרחבת
לי מלבד מה שהוא מצפים שהשם
יתברך יושיענו בקרב מכל הצרות
וייטב עמנו תכף אפילו גם בהגרה
בעצמה מרחיב לנו: וכשאתה מתפלל
אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים
ותחנונים כולי כי אסור לעמוד עצמו על
דבר סייגו שיתעקש שהקדוש ברוך
הוא יעשה לו דווקא אח בקשתו כי
זה הוא כמו לוקח דבר בחזקה בגזילה
רק צריך להתפלל ולהתחנן לפניו השם
יתברך ברחמים ותחנוני' אם יחן השם יחן ואם
לאו

לאו לאו כמובן בס"ד וזס על מעס תפלתך
קבע מלשון גזילה כמה שכתוב וקבע את
קודעי כס נפס סיינו שכל מס שהוא מנקס
מן פרנסס או בניס או שאר צרכיס לכבוד
להתעקס ולעמוד עלמו בתפילתו שרוקס
יעשה הקדוש ברוך הוא את תפלתו כי זס
תפלת קבע שלוקס בדבר בחזקת בגזילה
רק יתפלל רחמים ותחנונים כנ"ל:

דע שלשון הרע של העולם מזיק ופוגס
את העניות שעל ידי לשון הרע
שבעולם מדברים על ידי הפגס הזס"ה
להצדיקים להיות עמיס כי פגס לה"ס
מפריד בין עגוס לחכמה ועל ידי זה
נפגס בעגוה ות"ח להיות עניו ואפילו אס
יהיס עניו הוא בלא חכמה וזה ידוע שעגוה
בלא חכמה חינה כלום כי בוודאי אין זה
מעלת העגוה לחרחות עלמו בכפיפת
ראס בדרך שעות כאלו הוא עניו כי זה
עגוה פסולה ועיקר העגוה כשהיא בחכמה
ועל ידי פגס לה"ר נעשה פירוד בין
עגוה לחכמה על ידי זה ח"ש להיות עניו
וזה היה מעלת משרע"ה שבחס התורה
לומר שהיס כ"כ גדול במעלת העגוה
עד שאפילו לה"ר לא הזיק לעגוהתו
וז"ל ותדבר כו' במשס כו' במלא שהיס
פגס לה"ר בעולס אף על פי כן ומחיס
משה ענו מאד כי היס במעלס גדולה
כ"כ בעגוה שאפילו פגס לה"ר לא
הזיק לו לעמוס שלו: בשא' נועק
להשס יתברך חומרים לו ליסע כמה שכתוב
מה תלעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו:
רע שכדי להגיל מעיגס של אלמן שלא
ממות אשתו ח"ו סוא על ידי שמרגילין
בעס מחיקות בתורס על ידי זה גילגול

מזה בעוגס לבלי להיות אלמן ח"ו וזס
לומיות אלמן ר"ת מס נמלנו להבי
אמרתך שעל ידי שמרגילין מחיקת בתורס
גילגול מבעוגס זה וגס הכתוב מסייס
מדבר לפי שעל ידי זה המחיקות
שמרגילין בתורס מחזקין דין של
מיתת אשתו ח"ו בעס שהצדיקים בזמן
הזה הס עשירים וזמניס הקדומים
היו רובס עניים וחביבים זה
מרומז בגמגס כל המקיים את
התורה מעוני סופו לקיימה מעושר
והצדקים שבזמן הזה הס בצדיקים
שהיו בזמנים הקודמים בשוד
בגלגול וכבר קיימו התורה מעוני
על כן זוכים עתה לקיימה מעושר
מרומז בתרגום אליכה בפסח לועקין
בתפילה כמובא על פסוק קול
קראי אלי כיום מועד בקל עמא
דלוחין בחגא דפסחא עיין שם בתרגום:
צדקה חציל ממות רמזי תיבות מ"ת
סגולה לחולי נופל ר"ל לפזר לדקה פזר
נתן לאביונים רמזי תיבות נפ"ל:
כל מי שהכלו קטן ביותר צריך לחלוק בבוד
לו ביותר כי כל מה שהכלו יותר קטן
הוא יותר חפץ בכבוד וכמו שאנו
רואין בהוא שהנשים מקפידין
מאד על כבודם ורוצים תמיד
את הכבוד וזה ממה שהנשים
דעתן קלה וקטנה מאד:
מפיהורי דברים של הנשים
יכולים לידע מעמד הסכינה איך
היא חותכת בעת וזה שכתוב אחר מהדכי
הנשים יושב בחצר בית הנשים לדעת
אחשורוש שלים אסתר ואחר היא
הסכינה כי מרדכי היה יכול גס לידע
בלוס

שלום משכינה מחנך בית הנשים ע"י סיפור
דנרישם :
מעלת הצדקה ידוע נפרט כשנותנין לת"ח
כמובא משמעות שנותנין לת"ח הוא
בחי' תמכי תוריתא אבל נתמת זה
משמעות שנותנין לתלמיד חכם הוא
בחי' תורה ממש ואין עבירה יכול
לכנות זה המעות שנותנין לת"ח כי אין
עבירה מכפה תורה וזה המעות הוא
בחי' תורה ממש וזה מע"ת ר"ת ואין
עבירה מכפה תורה :
תיקון למקרה לילה ר"ל לומר עשרה
קיפיטיל. שהילים כי יש כח נחמירת
תהילים להוליך השפע מהקליפה שלקחה
אותם כי תהלים בגימ' לילי"ה עם החמש
אותיות של שמה שהיא הממונה על זה
כידוע ונריך לכוין בשעת אמירת תהילים
שתהילים בגימ' ת'פ' שהוא מכוון כמספר
השני שמות של מלקים בתלותו שע"י השני
שמות אלו יונחה השפע מהקליפה כי היא
בחינת חו"ב כידוע כי יש גם כח שם ומים
חמימות ולחות שהם בחינת חו"ב ועל ידי
הג' שמות של מלקים הנ"ל שהם בחינת
חו"ב כידוע שהם בגימ' תהילים כנ"ל על
ידי זה מוציאין השפע משם וזה צריך
לכוין בשעת אמירת תהלים וע"כ צריך
לומר עשרה קיפיטיל כי יש עשרה מיני
זמרה שהם בחינת העשרה לשונות שנאמר
בהם בספר תהילים כמובא שהם חצרי
ולמנצח ומשכיל והללויה וכולי עיין בפרש"י
ויש כח בכל לשון ולשון של העשרה לשונו'
הנ"ל לבטל כח הקליפה הנ"ל כי כל ח'
מחלו הלשונות הם היפך הקליפה הנ"ל
כי חצרי הוא לשון רשיה והשחלות היפך
הקליפה הנ"ל שעיקר כחם מקלקול החורות

מנחמות וחכמן עינין מרחות נחמיות יהי
מחרת חסר ודרי"ל דמ לילית נמנה שעיקר
כחם מקילקול הריחים וחצרי שהוא לשון
רחיים הוא היפך ממנה וכן משכיל
כי הוא בחינת משכל ומשפיל הוא
היפך מזה ועניין זה עיין במקום אחר
כי עיקר כחה להחטיא את האדם
במקרם חם ושלוש הוא על ידי לשון
הרנוס שהוא בחינת משכיל על ידי
תורגמן שהוא מעורב טו"ר לפעמים משכיל
ולפעמים משכיל ע"ם וכן הללויה
היפך הקליפה שמה לילית עיין שם
שהיא מיללת בלילה תמיד והלל
היפך יללה כי אותיות הלולי' הם
היפך יללה ושאר לה פירש . גם
הטיפה נחה מהרע"ח שהוא בחינת
חו"ב כידוע כי גם הטיפה היא בחינת
חו"ב כנ"ל וידוע שהרע"ח שהוא בחי'
הח' וסג' ע"כ צריך לומר עשרה
קיפיטיל : וזה בחינת לדוד משכיל
חצרי נשוי פשע ר"ת נחש שהוא
נכנע על ידי בחי' לדוד משכיל דהיינו תהילי' :
תעיתי כשה אובד בקש עבדך וכו' כי יש
חילוק גדול בעבירה שעושה
האדם ה"ו בין מה שנתעורר תיכף
ומיד ושב בתשובה אזי אפשר לו בקל
לחזור למקומו כי עדיין לא נתרחק
הרבה מהדרך הטוב כי כשעושה
עבירה ח"ו אזי הולך ונוטה
מהדרך הישר אל דרך אחר מקולקל
ואם יונחים מאותו הדרך כמה
וכמה בחינות ורבים תועים
ומקולקלים מאד שכשמתחילין לילך
ח"ו באותו הדרך הרע אזי
תועים ונבוכים נמלו הדרכים

עד שקשה לשוב ולזעת משם לגמל השם יתברך
דרכו לקרות את הספר תיכף כשרואים שהוא
תועה מדרך השכל וקורהו שישוב לאחוריו
ולכל אחד קורא לפי בחינתו יש שקורהו
גרמיזא דים נקריאה תמם ויש שבועט בו
ומכהו וזהו הקריאה שלו כי לוריימא מכרזת
קמייהו עד מתי פתיים תאהבו פתי
והחורש הוא השם יתברך נעלמה שהוא
קורא אותו ומבקשים שיחזרו אליו וע"כ כשעדיין
לא נטה הרבה מדרך הישר אזי הספר לו
בקל לשוב מהרה שהוא מכיר עדיין את
הקול וכגיל בו כי זה ממיד היה אצל השם
יתברך והיה שומע קולו קול התורה ועדיין
לא שכח את הקול ועדיין לא תועה הרבה
בחלו הדרכים האחרים התועים והנגועים
וע"כ נקל הספר לו לשוב והוא כמשל הרועה
שכשם מ' תועה מהדרך אזי תיכף הוא
קורא לאותו וכשהשה עדיין לא תועה הרבה
מהדרך אזי הוא מכיר הקול והולך לאחריו
תיכף אבל כשכבר תעה הרבה מהדרך אזי
כבר שכח את הקול ואינו מכיר בו וגם
הרועה מיאוש עוד מלבקשו מחמת שזה
זמן רב שהלך ותועה מאתו כן כשכבר
האריך זמן ח"ו הרשעו ונעה ותעה הרבה
מהדרך היטר לחלו הדרכים המקולקלים
והתועים והנגועים והמבולבלים ואז קשה
לו לשוב כנ"ל ודע שחלו הדרכים המקולקלים
והרועים נחלקים תועה בהם ח"ו הרבה
מאד הספר לפעמים שיתעה מאד
וילך בחלו הדרכים הנגועים ואזי דיוקא
מרוב חשיבתו בהם יתפלך וישוב עד
שיהיה סמוך מאד למקומו הראשון ולא
יהיה רק הפרק מעט בינו לבין מקומו
הראשון ונקל על ידי נסיון קל ישוב
עוד למקומו אבל כשהשם יתברך

קורהו ומזמין לו הנסיון אינו מכיר
בקול ואינו משם לשוב למקומו וזה הוא
הפילוק שבין עול ימים לזקן כי מי שעדיין
בבחרותו ועדיין לא הזקין בחטאיו הפסד
לו יותר לשוב מהזקן מהמת שעדיין הוא
סמוך ולא שכח את הקול הקריאה וזה
שאיתי כשה לובד אמת שחעיתי אבל
בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי
ועדיין אני מכיר בקול והמצות הם
בעלמן שקריאם אצלי כי לוריימא
מכרזת כנ"ל וזה כי מצותך לא שכחתי
ועדיין אני מכיר הקול ע"כ הפסד
לבקשני עדיין כנ"ל: כל הדיבורים
הם בחינות גבורות כמה שכתב וגבורתך
ידברו וכמה שכתוב בכתבים שה"ס גבורות
שבדעת בוקעין ויולאין מהפה ונעשם
מהם ס' מיליות הפה נמצא שכל הדיבורים
הם בחינות גבורות וצריך להתחיק
והמתחקה הוא על ידי לימוד התורה
ודיבורים טובים שמדברים על ידי זה
מחזיקים הדיבורים שהם בחינות
בגבורות ודע שלפעמים יולאין גבורות קשות
ר"ל והם באים בזה העולם לגדולי
הדור מחמת שיש להם דעת גדול
ע"כ כשיולאין ה"ו גבורות קשות באים בדעת
הגדולי' והם בוקעין ויולאין מהפה ונעש' מהם
דיבורים כנ"ל ואזי הדיבורים הם בחי' גבורות
קשות וצריך לרחות להתחיק וכשאין מתחיקי'
בגבורות הקשות ח"ו מחמת שאין להם כח
להתחיק או שהם אז במדרגה קטנה שא"א
להתחיק מחמת שפגמו אז בחיזה פנם
ואעפ"כ אי אפילו צדיקים וגדולים
לפעמים הם פוגמים ושוגים בחיזה דבר
כי אין צדיק בארץ וכו' ומחמת שהם אז
בבחינות זו אינם מתחיקים בגבורות

הקשות

מוהרנ"ק ליקוטי

קשות שהם הדיוטות וזו כשהיה ממתיקי
הדיוטות שהם גבורות קשות וזו תתהילין
לדבר נהלו הדיוטות דיוטות רעיה על
הכלל או על ספרט או שמדברין על צדיק
הדור וזו כל הדיוטות שלהם שהם גבורות
קשות נהיה ונופלים על צדיק הדור ח"ו
ולצדיק הדור צריך לרחות להמתיק אלו
הגבורות קשות שהם מדיוטות הנ"ל וע"י שהוא
דן חותם לכף זכות נזה שמדברים עליו נמצא
שהוא מטה כלפי חסד ונזה ממתיקם או
ע"י שמקבל היסורים שהם מדברים עליו
מקבלם נאהבה ונמצא שהוא ממתיק דיוטות
שלהם שהם הגבורות הקשות כנ"ל אבל אם אין
כח בצדיק הדור להמתיקם אזי
יוכל ליפול ממדרגתו מאד ע"י
אלו הגבורות הנ"ל שבאים עליו או
שיחלק ח"ו עי"ז ואזי ע"י ההחלקותו
נשתנו ממחשבת אלו הגבורות הקשות
הנ"ל ומזה היה ההחלקות הנעש"ט
כי אמר שנתחלק ממעשה הש"ל
כי אלו היו כמה גדולי הדור
ולומדים מופלגים שטעה אותם
כמפורש וכם יצאו מן הכלל
ודברו רעות על כלל תורה שנעל פה
וזה היה מחמת שבא להם גבורות קשות ולא
מתיקו אותם מחמת נחי' הנ"ל וע"כ דיברו
דיוטות רעיה על הכלל ואלו הדיוטות
נפלו על גדול הדור ואותם ה"ה אז
בגדול הדור ומזה נתחלק כי
כשמדברים על תורה שבע"פ או כשמדברים
על הצדיק הדור בעצמו הוא דבר
ה' תמים כי עיקר תורה שנעל פה
הוא תלוי בצדיק הדור כמה שכתוב
שכינתה בין תרין לדיקייא יתבא שהוא
התורה שבע"פ כמונה בת מ' וכן בח"ח הוא

מוהרנ"ק קיד

בעצמו התורה כמו שאמרו בני
בבלאי טפשאי דקיימי מקמי מוריהון
וכו' אבל כשהצדיק מתמיק דיוטות
שלהם אזי הוא חוזר ועושה מהדיוטות
תורה כמונה בת"ת בם ואזי עושה
תורת חסד היינו ללמד לאחרים כי
בודאי כשעושים תורם מדיוטות אלו
אפשר לו ללמד לאחרים עמה ונמצא שהוא
תורת חסד ונזה ממתיקם :

שאלו את רבי יוסי בן קסמא מאימתי
יצוא בן דוד וכו' דע כי כל דיבור
ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא
נברא ממנו מלאך וכל דיבור ודיבור נחלק
לכמה בצועות בבחינות כפעים יפוצץ אלא
כמו כן נבראו כמה וכמה מלאכים לפי
רוב הבצועות ודיבור ודיבור הכולל את
הבצועות נברא מלאך שהוא שר ורחם על
המלאכים שנבראו מן הבצועות והם
מהגהו וכל מלאך ומלאך הוא ממונה
על חיצוו דבר ואפילו כל חילות ועשבים
יש עליהם ממונים כמה שאמרו חז"ל אין
לך עשב מלמטה שאין לו מלאך מלמעלה
וכו' וכל מלאך מבצע חיותו מהדיבור ומשפיע
לתוך הדבר שנמצא עליו היינו לחיצו עשב
או דבר אחר שהוא ממונה עליו ושני
הכוחות אלו היינו כח שיש
למלאך לבצע וכח להשפיע מכוונים
בבחינות ידיים ביד ימין מבצע
חיותו וביד שמאל משפיע בבחינות
ומכה אותו ואומר לו גדל והכלה
כיון בחינות שמאל נמצא שכל
הרפואות תלויים בתורה בבחי' ולכל בשרו
מרפא כי התורה נותנת כח
למלאכים והמלאכים משפיעים
לעשבים ועשבים
מרפאים

מרפאים נכח סחורה ומי שפוגם בחכמת
חכמים ופורץ גדרים מזי מין רפואה
למכתו בבחינות דלמטה חוויח דרבנן שרקיע
שהין לו תשוואה כי הפורץ גדרים עי"ז
מסיר הידים מן המלאכים לפי בחינת
הסרתו מדרך דברי רבנן וזהו לא תסור מן
הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל לפי בחינת
הסרתו אם סר מן דברי רבנן לימין נזה
סר ימין המלאך ואין לו כח לקבל ואם סר
לשמאל נזה סר יד שמאל מהמלאך ואין לו
כח להשפיע וכשפגם חיזהו יד המלאך
מזי מין לזה המדם תשוואה כי זה העשב
שבו תלוי רפואתו אין לו כח לרפאות כי
אין משפיע לו וזה בחי' מכה אשר לא
כתובה בתורה זהו מיתה ת"ח היינו המיתה
שת"ח ממיתין חיזהו חדם כי חולאת
הבאה לחדם על שענר על דברי רבנן אין
לו רפואה ואוא מת מן החולאת זה המיתה
בשם ע"י מכה אשר לא כתובה בתורה
כי דברים שלא נכתבו בתורה נמסרו לחכמים
ומנהגו מצווים לשמוע מפם ויש מי
שמזלזל בדבריהם ואין מאמין בדבריהם מחמת
שנדמה לו שהחוריותא חיו כן ועל ידי
זה נחלש נמכה שאין לו רפואה ומחבה
ויש יסורין של להבה השולטין על החדם
שאוא נדיק ואוא מוכה ניסורין ואין
רפואתו תולה ברפואת עשבים כי הוא
חיש נדיק ולא פגם ידי המלאך והידים הם
שלימים וזה כי חולת להבה הגי שמחלו
תחת לרחצי וימינו תחבקיני היינו חולת
להבה יכולה היא לחלוט על חיש אחד ואין
רפואתו תולה בהידים שכ"ל כי הידים בבחינתו
הם שלימים בבחי' שמחלו תחת וכו' וזהו

כשבא ר' יוחנן לתבא שבחלה ניסורין ואמר
לו מביבין עליך יסורין אמר לא וכו' אמר
לו שב לי ידך וכו' כי ר' יוחנן שבר
שחילו יסורין הן יסורין של להבה וזהו
ששאל אותו מביבין עליך יסורין ששאל
אותו אם הביב עליו היסורין היינו אם
יסורין של להבה הם ושייב לו לא
וכו' וכשאמר ר' יוחנן שהיסורין לא של
להבה הן חשב דילמא פגם ח"ו
בידים שכ"ל וכשביל זה אין לו רפואה
וזה שאמר לו שב לי ידך כדי שידע אם
פגם בדברי רבנן ח"ו וכו' ואיבא כשיהב
לו ידא אוקמוה כי לא היה יסורין של
להבה ולא פגם בידים בשביל זה
היה יכול לחיות ולקום מחליו
וזהו ומשך אבותינו יקום ולא
ימין בחיין כי על ידי שאין
מאמין בחלמידי חכמים שבקרבים חיים
כמה שאמרו חז"ל ובניהו בן יהוידע
בן איש חי ואלו בדיקים אפילו
במיתתם בקרבים חיים על ידי זה
הוא נופל בחולאת אשר לא ימין
בחיין היינו שאין אוא חדם מאמין
שיהיה מחולי זה כי אין רפואה
למכתו כנ"ל ואקומו שיקום אמונה הנפולה
ויאמין אמונת חכמים וזהו יקום ולא
ימין בחיין היינו זה שלא האמין
בחכמים הבקרבים חיים יקום זאת
האמונה הנפולה ועל ידי זה יקום מחולאת
הזאת שלא האמין עד עכשיו שוא חדם שיש לו
שוא רפואה על מכתו ועל ידי אמונתו
יתרפא כי על ידי אמונת חכמים אתקן בחינת
ידיים

ידים של מלאכים ושם מקבלים ומשפיעים כוחות לעשבים לרפואתו וזה ומשך מניריס בכוחו היינו שמלאכים הנקראים מניריס כל אחד ואחד נתן לו כוחו היינו כ"ח פרקין דידוי' וממשיכים שפע לכל סדנריס שנתמנו עליהם וזה ים לרפואתם כנ"ל כי דנרי חכמים עושין ומתקנין נחי' הידים כנ"ל:

ולהקים לתונה הנפולה היא ע"י נחי' יעקב היינו ע"י נדר שידור מיזהו נדר וע"י כנדר ישוב לתמונת חכמים כי כשהין לו תמונת חכמים זה נחי' השתלקות החכמים נחי' פלא נבחינות הנני יכיף להפליא העם הזה הפלא ופלא ואבדה חכמת חכמיו ודרשו חז"ל שזה נאמר על סלוקן של חכמים ותקונו של הפלאה הזאת היינו של סלוקן של חכמים תקונו הפלאה של נדר בבחינות כי יפליא לנדור נדר כי על ידי הנדר הוא עולה לשורש שהחכמים מושרשים שם היינו בחינות פליאות חכמה ויודע ומכיר מעלות החכמים ועל ידי זה הוא שב ומתהין שהם וזה בחינות תודה שמך כי עשית פלא ועל ידי זה עלות מרחוק לתונה לותן היינו על ידי בחינות נדר שהוא בחינות פלא נתקן תמונת הכמים שעלתם מרחוק בבחינות מתרחק תביא לחמה כי דנרי תורה עניים במקומן ועשירים מפקום מחרים שהחכמים למידים דנריהם ממקומות רחוקים שבתורה שזה נמסר להם לדרוש התורה לכל תפליהם בשלש עשרה מידות שהתורה נדרשת בהן ומחויבים לנחנו להתהין לכל דבריהם בבחינות לא תסור מן הדבר וכולי ויעקב הוא בחינות נדר שהוא רמז לכל הנודרים כמ"ש וידר יעקב נדר וזהו מידי מניר יעקב בשביל לתקן ידי מלאך שנקרא מניר עריך להשתתף נדר שהוא בחינות יעקב כנ"ל כי משם רועה אבן ישראל היינו על ידי נדר נתתקן סתונה הנקרא רועה בבחינות ורעה לתונה וכשנתתקן סתונה נתתקן ידים נבחי' לא תסור כנ"ל.

וכשנתתקן הידים סנ"ל על ידי נדר כנ"ל על ידי זה מתוננים בו לורות הלבות כי נדר זה בחינת לור יעקב וידיים הם לברהם ויצחק שהם ימין ושמאל וזה בחינות נגד לבותם עשם פלא היינו שע"י פלא סנ"ל מתוננים בו לור הלבות וזהו ס"ת של שמות הלבות ב'ק'ס' מטריקון בשמן קדשי משחתיו שהיא רמז בחינות נדר כי כן כתיב בנדר יעקב ואבן שאת אסר וכו' וכתיב וינוק עליה שמן שיצו ע"י הנדר מתוננים על סלבת לור הלבות.

וע"י החורות הללו עולה ומתעצב בעוצב שבא בבחינות אז תתעצב וכו' והרבתיך על בתותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך כתותי ארץ הם לברהם ויצחק שהם ירושים שהם זרועות עולם. והאכלתיך נחלת יעקב זה בחינות נדר סנ"ל ועל ידי הלבות עם התונה הנ"ל זוכה לעוצב שבא בבחינות עין בת עין זה בחינות לבות בת זה בחינות תמונה בחי' בת שי' לברהם וכו' בחינות לים תמונה רב נרכות.

ועוצב שבא בזה זה בחינות לכילה נקדושה כי לכילה ימי לחול נהנה ממנה גם כן שסטרא לחרא לבל תאכל שבא לין חלק לסטרא לחרא כלל וכלל וזה שנאה לותו על לכילה שבא כמ"ש לכלותו. ביום כי שבא ביום לה' כי לכילה שבא

נעשה קדושה וחלקות גמור בלא מערובת כיוצים כלל ויכול בפעול בהכילת שבת מה שפועל בתענית היינו להפיל חויניו לפניו בזכות עונג שבת כמו שפועל בלוס וע"ז נקרא שבת כי בסגולתו להשביח חויב ומחקק כי ע"י הלוס חויניו נופלים לפניו:

כי ע"י הכעס הבא מהכבד בחי' כבד כועס נתעורר המקטרג הגדול שהוא עשו הוא סדום שמחיזתו בכבד והוא מדמוני שהוא בחינת כבד שהוא מלא דם ומן המקטרג העליון נתעוררים ונשתלשלים מקטריגי' ונריס למטה על סדם הכועס ושולטים עליו וחיים ירחים מלפניו כי על ידי הכעס נדמה לפס כנהמה בבחי' נמשל כבהמות נדמו כי עיקר המורח שמחירחין מן הסדם בבחי' ומורחכם וחיתכם היינו הלא ע"י הלוס הלקיים בבחי' הסדם וע"י הלוס הסדם הוא סדם וכשפר לוס הוא יונק מגדר סדם לגדר בהמה והוא סר מירחו ועיקר הלוס המחיר בחי' הסדם היא חכמות הנורח שניתן לסדם יחרון על בהמה היא המחירה בחי' סדם בבחי' חכמות סדם מחיר פניו וע"י הכעס מס חכס הוא חכמתו מתחלקת והוא לנו סר ופניו נופלים בבחי' למס חרה לך ולמה נפלו פניך וכשהין לן פני סדם הוא מורחו סר כי נמשל כבהמות ונריו מניריס לו וע"י הלוס והתענית הוא מחקן לת פניו ומהזיר לעלמו לת חכמתו שהיא נלמו מחיר בפניו והוא הכל יחרים ממנו וחויניו נופלים לפניו לפניו דייקא כי עיקר נפילתם מהמת הפחים כנ"ל וכל זה נעשה ע"י הלוס כי ע"י הלוס נכנע הכבד לפני המוח כי ביום שסדם אוכל הוא הכבד ניזון מחילה וחכ"ל הוא שולח למוח מהלה ביום בהכילה הגדולה והממשלה להכבד וכשמתעורר הוא ניזון המוח מחילה והמוח שולח מזון לכ"ל להכבד נמלה ביום הלוס ונכנע הכבד לפני

המוח וסגדולה והממשלה להמוח וזהו תיקון למה שפגם בתחילה בהכמתה שהיא המוח שהיא הלוס המחיר בפניו ועכשיו ע"י התענית הזה מכניע לת הכבד ומתן הממשלה להמוח וכשנכנע הכבד שהוא סדמים המקטרגים הזי נכנעים כל החויניס המחזיקים בהכבד וזהו חוחיות לוס מושריקון וכחותי מפניו לריו שע"י הלוס נכנע הכבד ומתקן מוח החכמה שהיא הלוס ומחיר בפני סדם וע"י הלל שבפניו ע"ז וכחותי מפניו לריו מפניו דייקא כנ"ל: מבל כשזוכה לבחי' עונג שבת כנ"ל אז אין לריך ללוס כי פועל בהכילתו מה שפעל ע"י הלוס הייט להשביח חויב כי הכילת שבת קדש היא וכל זר לא יאכל קודש ואז נכנע הכבד ואז נתבטל כוחו בבחי' וכל שולטנת רוגזין שהם בחי' כבד כועס כלהו ערקין ואתעברו ואז וכלא אהבה בהינות שהם בתענוגים וכל זה מעונג שבת כנ"ל:

ונתגדל המוח החכמה ומחיר בפניו בהינות והנפשה והירין בהיריו עלאה:

ודע שלבטל ולהכניע החויניס די הלוס אז הכילת שבת לבד אבל לרוב השלום לריך גם והרבות בלדקה כאמור חז"ל מרבה לדקה מרבה שלום וזהו שאמרו אנשי כנסת הגדולה דתעני חת לדקתך ואמרו שם בשבת לדקה לעניים שהם זה בחי' שלום כאמור חז"ל וזרחה עליו השמש מה שהוא שלום לכל בחי עולם וכולי וזהו שהיו השלום אין אבל ע"י לדקה לעניים ודע שיש חילוק בין השלום של התענית של חול ובין השלום של עונג שבת היינו השלום של תענית אין לו בחי' דיבור בחי' ולא יכלו דברו לשלום אבל ע"י עונג הכילת שבת בשלם הדיבור לשלום בבחי' למען אחי ורעי אדברה נא שלום בחי' ודבר דבר הנאמר בשבת כי הפה בשלם בתור

גדול בשעת הכילת שבת וזהו שאמרו הז"ל לין
בין חמץ למצה הלא משמו חמץ זהו בחי' תיקון
הכעס ע"י הצעירית כנ"ל בחי' מי זה בא מאדום
חמוץ בגדים לחדום זה בחי' כבד הנ"ל ותמץ זה
בחי' הכנעתו בחי' הצעירית בחי' העדר הכילה
בחי' כל מהמנת לא תאכלו לא תאכלו זה בחינות
הצעירית הנ"ל מצה זה בחי' הכילת עונג שבת
בחי' למען תמעו והתענגתם וכולי וזהו לין בין
חמץ למצה וכולי היינו לין בין התענית לבין
הכילת עונג שבת הנ"ל לין החילוק ביניהם הלא
משה"ו מוטריקון והי' מעשה הצדקה שלום
היינו כי לין דומה שלום של התענית לשלום
של שבת כי זה לין לו פה וזה יש לו פה וזהו
החילוק שבחי' שלום שיש לו פה הוא בתעלה
על שלום שלין לו פה כמו תעלת מדבר על חי
כי החיות הם חיים כמו בני אדם לגבל האדם
יש לו מעלה שיש לו כח הדברי וזהו החילוק בין
חמץ למצה שהחילוק בין היה להה חמ' היא בחית
זה בחינות שלום שלין לו פה בחינות הי בחי'
והיא הצדה השלמה לך היינו בחי' שלום שלין
לו פה שלין לו כח הדברי כמו חית השדה ומצה
היא בחי זה בחינות ה' מוצאות הפה בחינות כח
הדברי כנ"ל וזה בחי' הא לכם זרע בחינות זרעו
לכם לצדקה בחי' מעשה הצדקה שלום כנ"ל:

וזהו מדיש יצבית הגורל גורל זה בחי' עונג
שבת בחינות ותגוח ותשיעד לגורלך לקץ
הימין שהי יהי כולו שבת וזה ותמה זהו בחינות
ויהי ביום השביעי וגורל הוא שהוא שבת מבטל
מדינים וגרים כנ"ל ועוד יש לו כח שהו נעשה
בחינות פה כנ"ל וזהו ובין עצומים יפריד בין
התעלמות והתחברות קצה החיה לגג הבית
הוא מפריד ונעשה הלא מחית היינו בחי'
פה כנ"ל:

וזהו שאמרו את רבי יוסי בן קיסמא ליומתי
בן דוד בא והסיב להם כשיעור זה
השער וכו' ועיקר הדבר שיעור שלשה
פעמים ולין מספיקין לבנותו עד שבן דוד בא
כי שער הרס זה בחי' שער דמ"ה ובשיעור
נפילה אחר נפילה ע"י בחי' שהבחתי כנ"ל הוא
יבוא בן דוד ויבנה שערי הקדושה:
היינו כשלין חמצות חכמים ולין שומע
להם בבחינות ולמוכיח בשער יקושון
על ידי זה בחים לחולי עד לין
תרפא כנ"ל בבחינות ויגיעו עד שערי
מות לגבל כשים להם לחמונה לחי
נפתחים להם שערי הקדושה בבחינת
פתחו שערים וכולי שומר לחמונים
וכשזה קס זה נופל ולא נופל שער
הרס פעם לחת: והקמת לחמונה
היא על ידי מדר ולא נהיר
בהירו דלבבן כנ"ל ולא נבנה פעם
שנים שער דקדושה בבחינות שהו שערים
דלשיכם כי הלחמות הן הרלשים
בבחינות הלה ולשי בית לבותם
וכשזה קס זה נופל וזה בחינות נפילת
פעם שנית שער של הרס: ועל
ידי החרות החמות זוכה לשבת להשביח
לויב וזוכה לשלום כנ"ל ולא נבנה
פעם שלישי שער דקדושה בבחינות
ומשפט שלום שפטו בשעריכם
ובבחינות צדקה לל תדבק עני בשער:
ומכניעים השונאים היונקים משער
הרס בבחינת ישיתו בי יושבי שער
כי נכנע כבד כועס שהיא עשו
אדום כנ"ל שהוא בחדרת שער וזהו נפילת פעם
שלישי

שליטי שער של מרס : המצה ת"ח מין לו רפואה למכתו כי כל הרפואו' הס הרכבו' דהיינו שלוקחין הס פלוני ועשב פלוני במדה ובמשקל כך וכך וכן עשב אחר שמשקלו כך וכך וכן שוקלין מכתה מינים וכל עשב ועשב יש לו כח אחר ומערבין אלו המינים ביחד ועושין מהס הרכבה וזאת ההרכבה יש לה כח לרפאות החולאת נמנא שעיקר כח הרפואה ע"י ההרכבה שנעשה לה כח אחר הדם ע"י הכח שקבלה מכל אלו העשבים שמתערבו ובזה הכח של ההרכבה דוקא מרפאין החולאת וע"כ צריך רופא מומחה שיודע לעשות ההרכבה אבל מי שאינו מומחה אף אס יקח העשבים שים להס כח לרפאות ע"כ לא יפעול כלל כי אין יודע איך להרכיבס כמו כן התורה שהיא רפואה לכל דבר כמו שכתוב ולכל בשרו מרפא אין מי שיודע אותה כ"א חכמי הדור כי נמסרה להס לדורשה בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן אבל מהתורה בעצמה א"א לידע דבר כ"א ע"פ חכמי הדור שהס מפרשים אותה כי התורה ציוה במקומות ועשירה במקום אחר והחכמים מלקטין ומערבין ומרכיבין את התורה ודורשין אותה ממקום למקו' בי"ג מידות והס גורעין ומוסיפין ודורשין אף שכתוב בהתורה כך הס גורעי' ממה אות או תיבה ובמקום אחר מוסיפין ובזה דורשין אותה כפי מה שיודעין כמו שמסרה להס וע"כ כשפוגס בכתוב ת"ח אין רפואה למכתו כי עיקר כח הרפואה שמקבלין מהתורה א"א לקבל כ"א על ידי חכמי הדור כי להס נמסרה לדרוש והס יודעי' להרכיב אותיות התורה כנ"ל שזה עיקר כח הרפואה כנ"ל כי כל העשבי' מקבלים כח מהתורה כשגומר לעיל

ועיקר כחס לרפאות הוא על ידי ההרכבה כו' ע"כ העיקר תלוי בחכמי הדור שע"י שהס יודעים לדרוש את התורה ולהרכיב אותיות התורה כנ"ל ע"י מקבלין כח כל ההרכבות של כל העשבי' שמקבלי' כח מהתורה ע"כ העיקר שיהי' לו אמונת חכמי' ולהזהר בכבוד' ליראה מהס מאד ואף אס נדמה לו מהס דבר שאינו מפורש בתורה כך לפי דעתו ונדמה לו שהס עושים ח"ו כנגד התורה הוצריך להאמין שבודאי הס עושי' נכונה ע"פ התורה כי התורה נמסרה להס כגון שאנו רואים שמפורש בתורה לרבעי' יכנו והס אמרו ל"ט מלקות דוקא כי הס יודעי' ע"פ הדרשות והמדות כפי מה שנמסר להס שצריך דוקא ל"ט מלקות ע"כ צריך להאמין בחכמי' ולהסליך שכלו ודעתו רק לסמוך עליהי כי להס נמסרה התור' לדורש כנ"ל

איתא בזוהר ברחשית תלת נפקין מחד : חד בחלם קיימא : חד עלל בין תרין תרין ינקי' לחד : חד יונק לכמה מטרין הייו כי בחר ועקן ומן כלא חזרו בזכו' משה כמ"ש חז"ל ולכחיד שלשת הרועים בירה לחד וכי בירה לחד מתו ותרצו כי בהסתלקותם של אהרן ומרים נסתלקו ענן ובאר וחזרו בזכות משה וכשנסתלק משה בירה לחד הוי נסתלקו באר ועקן ומן והוי כלהו מתו כל השלש בירה לחד וזהו תלת נפקי מחד היינו באר ועקן ומן היו בשביל חד בשביל משה ומשה היה בסתרו כלול משלשה אבות והיה לו כח להעמיק אלו השלשה השפעות באר מים חיים זה בחינת אברהם מימי היחוד ואברהם התחיל לחפור באורות ועקן זה בחינת יצחק בחינת חסד עקן וערפל בחינת ותהין

לקוטי מוהר"ן קיט

גינו מרחות ימן זה בחינות יעקב בחינות לרעות ביעקב עינו ומשה שהי' כלול מחכות נחמר בו ויצב משה על הבאר וכתיב בי' ויבא משה בתוך העגן וכתיב בי' ויאמר משה אליהם הוא הלחם הוא דיוקא קאי על משה בעצמו שבזכותו אכלו המן ולעתיד בשעת התחי' יקוים משה כלול משלשה בחינות כמקדש בחי' משה שהי' הוא שיהי' בחי' הנך שוכב עם אבותיך וקם שיקוים בתחי' כלול משלשתן וזה חד בחלת קיימא: ובכח שהי' כלול מאבות הי' לוחש כנגד עמלק בחי' חרב נקמת נקם ברית כי האבות הן ברית בחי' וזכרתי את בריתי יעקב וכולי ועמלק טימא בריתם בבחי' אשר קרך בדרך וזהו וחד עאל בין תרין זהו מלחמת עמלק שנאמר בו ואהרן וחור תמכו בידיו מזה לחד ומזה לחד: ובזה שהכניע קליפת עמלק ותיקן הברית זכה לבחי' והי' לחם משנה על אשר יקוטו יום ויוסף שזכה לברית כתיב בי' ויד כא אותו במרכבת המשנה היינו משנה על אשר יקוטו יום יום שע"י ברית זוכה לשפע כפולה וזה תרין ינקין לחד שבחי' שבת מקבל ויוסף לרם נשמה היינו משנה תורה בחי' והיה שעושים יום יום ובחי' שבת תשפיע לשאר העולמות בבחי' והיתה שבת הארץ לכם להכלה וזה חד ינק לכמה סטרין:

וזהו כי ע"י הדעת בחים חלת הכ"ל שהם לכילה ושתיה ולבושי' כי בו כלולים בבחינו' לבו לחמו בלחמי בחי' לכילה בחי' מן הכלול בדעת התורה:

שתיה כלול בדעת בבחי' הוי כל צמא לכו למים שהיא בחר בחי' וגוזלים מתוך בחרך: מלבושים בבחי' שהם מלה לבה קרין תהי' לבו בחי' עמן בחי'

לבוש בחי' בשומי עגן לבושו: וזהו חלת נפקי מחד: ועיקר קיומו של הדעת ע"י החכות שהם חג"ת חסד היינו בחי' לאברהם היינו שריך ללמד חכמתו לאחרים ולקרבם תחת כנפי השכינה בבחינות ותורת חסד על לשונה ואמרו חז"ל זה הלומד על מנת ללמד וזה בחי' ואת הנפש אשר עשו בחרן: גבורה זה בחי' שמקדיש ירחת חטאו להכמתו: תפארת זהו שמדקדק היך להוציא חכמתו שלא יהיה נכזיב בבחי' דברי פי חכם חן וזהו חד בחלת קיימא: וכשהחכמה בקיומה ובשלמותה חזי הוא בבחי' חד עאל בין תרין שיכול ללחוש מלהמות ה' בבחי' טובה הכונה מכלי קדב ופו כשמכניע כל הצרים הרודפים אחר חלושי בח שבישראל ומכניע אותם לעבודת הש"ת על ידי זה זוכה לחדש חידושין דאורייתא בשבת על חד תרין בבחינות לחם משנה בחינות משנה תורה בחינות מגילה עפה בבחינות תרין ינקין לחד כנ"ל בחינות חרב פיפיות על ידי שחרב נקמת בנ"ל זוכה לפי שניס בחינות לחם משנה ושבת משלח החרותיו לכל המדריגות בבחינות חד יונק לכמה סטרין ומרפא רפואות הנפש ורפואות הגוף בבחי' רק שבתו יתן ורפא ירפא שתי רפואות על ידי שבת: וזה שהכתם משפיע לחם משנה הנ"ל כי על ידי זכויו זכה גם כן לחלק חביריו כמ"ש חז"ל זכה פוטל הלקו והלק חבירו ובשבת יום השבת ונפשו נכללה בשבת בבחינות בי בו שבת ונפש חזי גוהן לחם משנה ליום השבת בנ"ל: ועל ידי החרת שבת נתעורר העולם לחשובה מלהבה בי שבת בחינת תשובה בחי' ושבת

ליקוטי

עד ה' תלקיך והתשובה היא נתאחה בחי' תחבה בחי' בתעוגי' כי תחבה בת מתעוג שבת בחי' וקרא' לשבת עוג ותשובה מתחבה זה בחי' לחס מצה כיתאמר חז"ל כאן נתחבה כאן מירתה ע"י תשובה מתחבה עושה חסד לשני אלפים : וזת כל הכשרים שבדור נתרפאים בבחי' ושב ורפאלו כי קודש מבלו יסורים בבחי' לכן חלינו הוא משה' גם נעשים מכוונים בעיני הבריות בבחי' מה יפית ומה נעמת ע"י תחבה בתעוגים כנ"ל כי מקודש היו בבחי' לת תוהר ולת הדר לו : וכשהכשירי דור נתייפים ונתכבדים בעיני כל תזי כל תחד לפי כשרותו יכול להבין שכבר קשפי' הכס הדור ביום השבת לחס תצה הנ"ל כי כל תחד ותח' לפי כשרותו כן תקבל יופי והדר ותגדל כן בעיני הבריות והיופי והגדולה היא ציון וסיון ורשימה על תצה תורה הנ"ל בבחי' הר ציון ירכתי צפון הר זה בחי' גדולה כיתאמר חז"ל על גודי הרכס צפור זה תלכות וגדולה שהגדולה הוא ציון וסיון על ירכתי צפון על חנעקי יריכיך תורה הצפונה וזהו לס תסוב תשבת רגליך ע"י תשובה תבלה תבחי' שבת נתשך ירכתי צפון וזהו רגליך וכל תחד לפי כשרותו כן נתציין ונתשמן תלו כדי לקבל תח"כ בתוך הציונים של הגדולה לת ירכתי צפון הנ"ל כי הגדול' של הכשירי דור היא בחי' כלי תל התחדשו' התור' בבחי' ותלו הכשירי הדור נרי' להס להתבונן תתד בהתור והדר והגדול' הבלה להס שלא יכשלו בגהוה כי לפעמים כשהדור לוקס שומרים לת פיהם תזי לין יכולת בידם לקבל בחי' שבת הנ"ל כי שבת תלוי בשמירת הדיבור ובבחינות ודבר דבר שלא יהא דבורך של שבת כדיבורך של חול ותז כשחוי' שומרים לת פיהם תזי לע"פ שפקחי הדור משפיעים לת השבת לת התשובה וח"

מוהר"ן

נתקלקל התור והדר והגדולה הבלה לכשירי הדור ונתגלים ותהו בחינת הטלות פימו דבר שפתינו וילכדו בגלונס ע"י חטת הדיבור נלכדים בעון גהוה ותהו גלות השכינה היינו הגדולה שהוא בחינת מלכות בחינת שכינה נפגם ונעשה גהוה :

וזהו פי' מפני מה רחשיהם של בבליים מגלגלות מפני שהין להם חיות פקחות בבליים היינו הדור הפוגמים בהדיבור בחינת כי שם בלל ה' שפיז כל הארץ ורחשיהם הן כשירי הדור מגלגלות הייט מגל גלות מגל זה בחינת התור והמלכות בחינת מגולת מלכים גלות השכינה כנ"ל שנפגם תלם התור ונלכדים בגלות : וזה והשיב להם מפני שהין להם חיות פקחות חיות זה בחינת שבת הנ"ל בחי' טועמיה חיים זכו בחינת תשובה הנ"ל בחי' שובו והיו בחי' רפואה כנ"ס ותחלימני ותחייני שהין מקבלים היות בחינת שבת הנ"ל מפקחי הדור מחכמי הדור הנ"ל מבחי' משה הנ"ל כי לי לתשער להם לקבל שבת בחינת תשובה מחכם הנ"ל תלח על ידי שמירת הדיבור כנ"ל תבל הדור שהם בחינות בבליים כנ"ל שהין שהם מקבלין חיות שבת כנ"ל עי"ז רחשיהם שהם כשירי הדור מגל גלות התור והגדולה תלם בגלות היינו שנפגם בחינות מלכות וזהו גלות השכינה שנופלים בגדלות ח"ו :

מי שמשתדל תמיד לקרב בני חדם לעבודת השם יתברך צריך לשמור לת עלמו שלא יתלהזו בו הקליפות והרע של לילו בני חדם כי זה הלום המשתדל לקרב ולעשות נפשות בבחי' ולת הנפש לשר עשו בחרן הוא בונה בחי' סיכל הקודש קודם זה בחינת והשותר

ירושלים קדוש יאמר לו היינו זה שבני חדש
נשחרים דבוקים בירושלים שלמעלה על ידו תע"ק שיש
כאן וכאן שנפלו מקדושתם לעפי"כ תלוי
שנשתמרו בירושה שלם על ידי זה קדוש יאמר לו
וזה בחינת קדש והיכל זה בחי' הכבוד שנתכבד
הש"ת כמובא בזוהר כד לתי יתרו כדין לתייקר
שמא דקב"ה וזה בחי' ספרו בגוים את כבודו
ע"י שמקדשים את עצמן לעבודת הש"ת לילו
הרחוקים זהו כבודו ית"ש והכבוד זהו בחי' היכל
בבחי' ובהיכלו כלו אומר כבוד והיכל הקודש הזה
מושך את עצמו תמיד לשרשו היינו ללבו שלו
עושיהו כי שם שרשו כי מחמת הדברים שילמו
מעומק לבו של האיש הכשר נכנסו בלבם וחזרו
לש"ת והיכל הקודש הזה שורה ומלבים את הרוח
החיוני שבלב האיש הכשר כי הרוח הוא בלב
בבחי' ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה והיכל
הקודש יונק היותו מהרוח הזה בבחינת ושפל
רוח יתענוג כבוד ועיקר הלבשתו לרגלי הרוח
בבחי' ורוח להולכים בה כי ברוח הזה יש קומה
שלימה כי מבחי' רגלין נתעורר להייסיר את בני
חדש לעבודת הש"ת בבחינת יסרו בערבה
מסילה להלקיט מסילה דייקא שהוא מקום
הרגלין וזהו בחי' מסילות בלבבם שע"י מחילות
שבלבבם נתעורר להייסיר את בני חדש השוכנים
בערבה ובחושך להייסיר להם דרך לעבודת
הש"ת ומחמת שהיכל הנ"ל נעשה מהפשעות לשכר
היו רחוקים עד הנה ויש קליפות רעות השוכנים
סביבם בבחי' זאת ירושלים שמתיה בתוך הגוים
ולפשר עכשיו כשמלבים בהיכל את הלב כנ"ל
לשכר שיתלהבו ח"ו החיצונים ביותר מהשבות לבו
של הכשר הזה : עצה על זה שיזמין
מלאכי לבו שהוא בחינת התלהבות הלב
שבהתלהבות הוא בחינת מלאכים בבחינת

וירח חליו מלאך ה' בלבבו חם ושם הזה הוא
שורף לותם ולוז גם היכל הקודש מקבל כח השם
ושורף את הקליפות גם מלהתלהב בו בבחי'
וכבוד ה' כאש אוכלת :

ואש התלהב הזה נעשה מבחי' משפט
שמכלכל דבריו במשפט שחדש שופט
את עמו וזהו בחינות כי בחם ה' נשפט :
והנשפט היה בלב בבחינות ונשא להרן את משפט
בני ישראל על לבו תמיד ושם יוצא לאור משפט
היינו שמתלהב הלב ויוצא על כפה בבחינות
כוון למשפ' כפה שהוא בחי' כבוד הנ"ל בבחינות
כפה כבוד וזהו בחי' תמיך לשורי במעגלות לשורי
זה בחי' רגלין הנ"ל במעגלותיך זהו בחי' כפה
כבוד בחי' ורחם שגול לכפה נוקבי' היינו שהכבו'
מלבים את הלב כנ"ל וזהו בחי' קרי' נלחמה
מלחמתי משפט קריה זה בחי' ירושלים עיר הקוד'
הנ"ל מלבים את משפט הנ"ל וזהו בחי' בעת ההיא
יקראו לירושלים כפה ה' ונקוו אליה כל הגוים
לשם ה' ולא ילכו עוד אחרי שרירות לבם הרע
כי אם המלאכים שבלב הנ"ל יכנע את לבם הרע
וזהו בחי' שנירת שבת כנובה בזוהר את
שבתותי תשמורו שבתותי דא שגול' ורעוא
דלגו שגולה בחינות כפה כבוד הנ"ל בחי' ורחם
שגול לכפה ורעוא דא משפט בבחינות רעוא
יהי' כפול הנאמר בחשן המשפט כי בחול
השכינה מגרת בירורים ובשבת היא
שובתת ולעתיד שיתבטל כל הרע בבחינות
ולא ילכו עוד בשרירות לבם הרע לא יהיה
יום שכולו שבת כן ע"י שגולה ורעוא הנ"ל שעל
ידם נתבטל הרע כנ"ל על ידי זה נתהווה בחינת
שבתותי בחי' שגולה ורעוא :
וזהו בחי' ביטול המיסור בששים שמים זה בחי'
שגולה בחי' שמך שהיא שגולה בחי' כפה כבוד
בחי'

ליקוטי

ב"ז' ואת מלכים לכמה נחי' ששים המה מלכות
והחיסור שהיה הקליפה נתבטל ע"י כסלות
ממשפט ולזן זוכר הלא עיגולא כי זה בהתגלות
ורבוע מכוסה בעגולא ועיקר הכח של
הסמך היה הלא מרבוע היינו מהמס
בבחי' הרבעים יבנו כי הסמך מקבלת
נוסמס שהיה כסלות למשפטי וזהו
פירש מס וממך שבלורות בנם היו
עומדים מס זה ריבועא וממך זהו
עגולא הנ"ל שבלוחות הלב כמ"ש בתבס
על לוח לבך בנם עומדין בנם זה
בחי' שבת בחי' לחות היה לעולם :

וזהו ונתתי להם בביתי ובחומותי יד
ושם טוב מבנים ומבנות יד ושם
דייקא בזכות שמירת שבתותי הנ"ל
היינו עגולא ורבוע הנ"ל יד בחינות
רבוע בחינות משפט הנ"ל בבחינות
ופתחז במשפט ידי שם זה בחי' עגולא
בבחינות ינחני במעגלי צדק למען שמו
ויד היינו שיהיה לו כח להעמיד תלמידים
הגונים ולהמשיך בהם רוח חכמה כמ"ש
ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי
סמך משה ידיו עליו וכח הזה יהיה
לו מבית ה' שמעון החכמה יולא מבית
ה' כי בהכנה יבוא בים ושם היינו
שיזכה לשם טוב שכל הנפשות יתלוו
עליה להיות נשרשים בשמו כי השם היה
הנפש בבחי' נפש היה הולא שמו ויתלוו
להיות נשרשים בנפשו בבחי' לשמך
ולזברך תלות נפש ולשם הזה יזכו מחמ' בחי' הומ'
וזה בחי' חומה ובחי' מלריך לף שיבנוש כעמו
כי עשירות וכבישת בעם בחי' לחת ונקרלים הומ'
כי מי שהוא מקלקל הומ' של עשירו' ולוקח לעלמו

מוהרן

כעם והימה ומחומ' עושה היק: כי שמיהס ומבנו'
דשמחלה כמו שכתוב תפתח הרעה מלפון וכתיב
מלפון זהב יאתה ועשירות היא הומה כמ"ש הון
עשיר קריה עוזו וכרומה משגבה במשכיתו ובכעס
כתיב עיר פרוצה אין חומה היא אין מעלר לרוחו
וכשמשך להיס עשירות לזי יש לו חומ' והחומ' של
עשירות מעלור לבעלו ולפעמים כשמתגבר בכעסו
ומקלקל החומה של עשירות מלא שהכעס מזיק
לעשירות וכשהיצר תאית להרס שיבעו' ידע שבזה'
השעה ישפיעו לו מלמעלה לזה שך ממון והיצר
רולה לקלקל זאת ההשפעה ועיקר שמירת השם
שמירת הפה לינה הלא שישמור מבעס כי הבעס
פוגם בנפשו בבחי' טורף נפשו בלפו הבל כשמור
לה עלמו מבעס ומגדיל החומה של עשירות ובזה
מגדיל נפשו ושמו לזי כל הנפשות תלויים להכלל
בנפשו כי כל הנפשות שרשם בעשירות בבחי' וחלון
הוא מושה לה נפשו בשביל זה הגואל יתמון ישראל
כחלו גואל לה נפשו בבחי' וקבע לה קובעיה' נפש
בשביל זה הכל תלויים לקרב לה עלמו לעשיר כי
שם שרש נפשם ממלא מה שזכה להעמיד תלמידי
חכמים וזכה שיכלולו בנפשו נפשות של רבי' בוודאי
זה טוב מבנים ובנות כי בנים ובנות הם מועטים
וחילו הם מרובים וכלם מהבלים היות ממנו בחילו
ילד' וזה פי' והבורך וגדלה שלך ופרס"י וחברך
בממון כי עיקר גידול השם והנפ'הוא ע"י עשירות
הנ"ל : וכל זה נעשה ע"י כסה ומשפ'הנ"ל כי ע"י
שמכלכל דבריו במשפט עי"ז יכול ללמד לתלמידי'
חבמתו ולא יזיק להם כי עיקר הלימוד תלוי בזה
שיכלכל דבריו במשפט כמ"ש הכמי'הזהרו בדבריכ'
וכו' ויסתו תלמידים הנחים וכו' ועל ידי הכבוד
שיתגדל ע"י זה יתגדל נפש המגדל לת הכבוד כי
הנפש בכבוד בבחי' בסודם לל תבא נפשי וכו' :
ובשיתגדל שמו וגפשו ע"י זה בל הנפשות תלויים
להכלל

ליקוטי מורר"ן מבא

להכלל בנפשו ובשמו הנ"ל: וזה פי' בית והון מהלת
לאבות בית והון זה בניתי ובחומותי כו' :
זה הכח מקבל מאבות שהאבות היו מגיירים
גרים כמו שכתוב גבי אברהם ואת הנפש
וכתיב ויצב יעקב בחרן מצבה ואיתא
במדרש תלמוד שיצחק גייר גרים וזה מצבה
חביו וכתיב ביעקב ויאמר יעקב אל ביתו
ולאחר עמו היינו הגרים הסירו את
אלקי הנכר :

ודע שיש כמה רשעים שאמור לקרבם
תחת כנפי שכינתו כי הם מורידים
את המקרבם ממדריגתו כמו שאירע בני
משה שקירב את הערב רב ואחר כך על
ידי זה אמר לו הקב"ה לך רד כי שחת עמך
ואין כח בנשפט הנ"ל להכניע הרע שלהם
וכשאין משפט חזי בח קלקול גדול הן במלאכים
הנעשים על ידי משפט הנ"ל הן בעיגולא
ורצוא הנ"ל :

וזה פי' מפני מה עיניהם של תרמודיים
טרוטות : תרגום זה בחינות
רשעים שאין מקבלין גריס מהם וכל המקרבם
עיניהם טרוטות זה בחינת קלקול שבת שין
תלת גוונא דעיגולא בת בת עין בחי' קלקול
החומה ובית הנ"ל שהם בחינות
עיניים כי עין על שם החכמה
נאמר כמו שכתוב ותפקחנה עיני שניהם
ועל הנפש נאמר כוב מרחה עיניה
מהלך נפש וזה בחינות פגם הכעס
בחינות עשרה מכעיסו עיני וזה בחינות
עשירות בחינות ברכות הטובה רבץ

חוכלי' ומה כשרון לבעליו כי אם
רחות עיניו ושלחו את הילל המשיח
מפני מה עיניהם טרוטות היינו
מקולקלין כל הבחינות עיינין הנ"ל
כשמקרבין את שאינן רחוין לקרבן
כגון התרמודיים והשיב הילל מפני
שדרין בין החולות היינו שלחו הרשעים
הגלחתן כל כך חזק עד שאין
יכולת בכח המשפט להכניע רשעתן
וזה יחילו דרכיו בכל עת מרוס
משפטיך מנגדו וזה בין החולות היינו
יחילו בהימות הגלחתן עד שאין
משפט כנגדם וזה ידוע שמריך משפט
כנ"ל ומחמת שמרוס משפט מנגדם
עי"ז בחי' העיינין בקלקול :

צופה רשע לגדיק ומנקש וט' :
פירוש מה שרשעים עושים
יסורים לגדיקים ורודפים את
הגדיקים זה סיבה מאת השם
יתברך כדי שיתגברו הגדיק ויפשפש
במעשיו נמ' שהרשע הוא כמו צופה כשומ" הע י"
כן הרשע הוא שומר את הגדיק שנקרא צופה
מליפול בגשמיות : פירוש לאחר מעט
המחלוקת שיש על גדיקים היא טובה
להם כי המחלוקת היא כמו מכשה
להם שלא יתגלו ויתפרסמו ביותר
מכדי הצורך :

וזה פירוש צופה רשע לגדיק צופה
לשון מכשה כמו שכתוב ולפית
לאותו זהב לחבל חלו הרשעים
הם מרגיש במחלוקת מרגיש במכשה
עד שאין כח בגדיקים לבטל
מחלוקותם

מחלקותם ומנחתם של הרשעים וזהו ומנקם להמיתו כמו כשמכסין את הדם מראשו ועד רגליו עד שאי אפשר לו להנשים כן הילו הרשעים הן מכסין ומרבי בנפוי ובמחלוק ומבקשין להמיתו לבל וה' לא יעזבנו בידו:

תפילות כנגד תמידין תקנוס כי ידוע שיש לכל אדם תפילות רעות כמ"ש רז"ל גנבה על מחתרתא קריח רחמנא נמלא חא"כ כשעומד להתפלל תפילה הרצוי להתפלל אזי בא התפילה רעה ומבלבלת לותו וזה בחי' תפילות כנגד שאין מתגדלת לו והתיקון לזה הכוסת תורה ת"ח כי המרו הז"ל תורה מגרך ותורה זוח בחי' ותורה צדיקים כאור מוגה וכתיב ברכות לראש צדיק שהוא בחי' ח"י ברכות שבתפילי' נמלא שע"י בא התיקון התפלה וז"פ תמידין תקנוס זה בחי' הכוסת תורה ת"ח כמ"ש הז"ל המחרת תלמידי חכמים בתוך ביתו כאלו הקריב תמידין:

ע"י משה ונתן בתורה הוא מקיים והתבת כמ"ש הז"ל והתב' שיהא שם שמים מתלהב על ידיך וש': וכשמקיים והתבת על ידי זה יהי' לו פרנסה בלא יגיעה ועורה כי המרו הז"ל קטין מזונותיו כקי"ס וקי"ס היה ע"י זכות אברהם בחי' והתבת כמ"ש הז"ל ויסב היס לפנות בוקר דא בוקר דאברהם נמלא כשהגיע עת הבוקר בחי' לאברהם אזי יצא מקישו לקל כי עד הבוקר הי' קשה לפניו קריעת יס סוף נמלא על ידי משה ומתן בתורה לחות בבחי' והתבת בחי' לאברהם אזי לתן קטין לו מזונותיו:

מה שהעול' נוסעין על ר"ה לצדיקים כי עיקר המתקת הדינין היו אלא על ידי קדושת וטהרת המחשבות כי שם שרשם כמ"ש כלה במחשבה ליתבריהו ואי אפשר לבוא למוחי' זכים אלא ע"י התקשרות לצדיקים כמובא בזוהר ויקח משה את עצמות יוסף משה הוא בחי' נוהין ויוסף הוא בחי' ויק היינו שלימות למוחין אלא ע"י התקשרות לצדיקים ולזה השנה הוא מקור הדינים של כל השנה ונרין לטהר את מחשבתו כדי להמתיק' ובשביל זה נוסעין לצדיקים כדי לזכות לקדושת המחשבה:

זה בחי' מהלת קף אל כף כי עי"ז מביטין בתמונת ה' כי תמונת ה' היינו דמיונות שלמו מדמיון לותו רחוס וחנון ושאר כינוים ודמיונות שלמו קורין לותו כל אילו הדמיונות גילו הנביאים ונביאים זה בחי' דיבור התפלה כמו שיב שפתים וכשלמו מדברים בשפתינו את התמונות והדמיונות ומחזין נכפים לזי נתקיים ביד הנביאים לדמה כי הנביאים הם הדיבורים והכפים הם יד הנביאים ולזי הדמיון נחגלה בבחי' וביד הנביאים אדמה ונתקיים והתמונות ה' יביט:

גם מתחת כף זה בחי' ידי אדם מתחת כנפיהם כי הכנפים הם הדיבורים בבחי' ובעל כנפים יגיד דבר:

גם בכלל התפילה בתוך תורה שבכתב ותורה שבע"פ שהם שני ידים יד כותבת ויד הותמות:

בח הדיבור בא על ידי התקשרות לצדיקים כמובא פה היתקריחת מסטרא דצדיק.

דע שיש שם שבשהקב"ה רוצה להמתיר ולכפו' את האדם מן הבעל דבר להגיל לו תו ממות שנגזר עליו אזי הוא מתחיל ומכפה לותו בזה השם ואזי הבעל דבר משיגע ונתפס שבינות זה האדם לבקש לו מקום שיוכל להכנס תחת המסתר והמכסה

והמכם להזיק לזה המדם אך תיכף כשמניטין
עלי' נסתלק ואין לה כח מחמת זה הסם · אבל
דע שכשח"ו מולח מקום לכנום תחת המסחר
והמכסה לשלוט על המדם אזי אדרבה מקבל
עוד הנעל דבר יותר כח מזה הסם וזה נחי'
מה שאמר בזוה"ק שרשה פינחס הם"מ של מות
השוטטת אז היינו כי הם"ס פי' נחי' הם"מ
המשוטט סביב סביב כנ"ל · ודע שסם הנ"ל
הוא סם סח"ל ויולח מפסוק מר"ת תחה סתר
לי והסם של תגר תצרני היה נחי' הם"ס הנ"ל
נחי' הם"ס המשוט' סביב המכם' והמסת' הנ"ל
לשלוט על המדם כנ"ל ואם ח"ו מולח מקום
לשלוט אזי מקבל יותר כח מזה הסם כי
נעטרף הם"ס להסם סח"ל הנ"ל ונעשה
צירוף שמו סמא"ל ע"כ צריך להפסיק בין
חיבות התה סתר לי לחיבת תגר כדי שלא
לעשות צירו' שמו · ואזי כששולט על המדם
ומקבל עוד כח מזה הסם כנ"ל אזי נעשה מהסם
הנ"ל סוף אדם למות שהוא ר"ם שם סא"ל
סנ"ל אבל כשאמרין את עצמן בלא הסם
כנ"ל אזי הסם הוא מכשה ומסתר נחי'
תתה סתר לי וגם תגר תצרני ותשמרני :
בדורות הראשונים כשהיו יודעים יום
מיתתם היו עוסקים בתורה כל היום ולא היה
שליטה להבעל דבר עליהם ועכשיו מצינו
בני אדם שמתו בלתי לימודם דע שאם
הלימוד כהוגן בוודאי אין לו שום כח אבל
אם אין הלימוד כראוי אזי הוא מקבל יותר
כח מהלימוד כי תלמוד בבי' חותיות של
שמה ליליח ע"כ יש כח בלימוד התלמוד
או להכניע חותם או להיפך ח"ו ·

דע שיש כ"ד מיני פדיונות כי יש כ"ד
נחי דינים וכנגד כל נ"ך וכ"ך יש
פדיון מיוחד להמתיק הדין שאם ע"כ
לפעמים אינו תועיל הפדיון שעושין כי לא
כל אחד ואחד יודע כל הכ"ד פדיונות
ואפילו אם יודע אותם אינו עושה כלום
ועל כן כשאינו עושה הפדיון המיוחד לאותו
הדין על ידי זה אינו מועיל · אך דע שיש
פדיון אחד שכולל כל הכ"ד נחי דינין ויכול
להמתיק כל הכ"ד נחי דינים ולזה הפדיון
צריך עת רצון נחי' התגלות מלח הרצון כמו
בשבת במנחה בחינות ואני תפלתי וכו' עת רצון
וכו' · אך אפילו הצדיקים לאו כל אחד יודע
זה הפדיון ולא נמצא כי אם אחד בדורה
שידע זה הפדיון ולפעמים אפילו כשזה הצדיק
עושה פדיון ואעפ"כ אינו מועיל · וזה מחמת
כי גם למעלה תלויים אחד לפדיון כזה כי לא
בכל פעם נתן להם מלמטה פדיון כזה שיוכל
להמתיק כל הכ"ד נחי דינים בבת אחת וע"כ
כשבא להם זאת ההמתקה הם משתדלים
עמה לצורך דבר אחר דהיינו שעי"ז הפדיון
וההמתקה נעשין גרים כי כל זמן שיש עכו"ם
בעולם אחרון אף בעולם וכשמתיקין הדין
והאחרון אף נמתק העכו"ם נעשין גרי' וזה הים
עבודת מצרע"ם כל ימי חייו ואם לאחר מיתה
כי השתדל לקרב הערב רב כדי לעשות גרים
וגם בעודו בקבר עול גיהנם פעור כדי להמתיק
העכו"ם כדי שיהי' נעשין גרים : וע"כ נסתלק
בבת אחת במנחה שאז הוא עת רצון כדי להמתיק
כל הכ"ך נחי דינים כדי לעשות גרים כי כל
עבודות הבם להמתיק האחרון אף של העכו"ם
לרצון וע"כ הבם עומד בין שת"ך לרצון כי מספר
משה שהוא תמלא בין מספר שמ"ך למספר
רצון כי הוא עומד תמיד להמתיק בשתי
להפכה לרצון כנ"ל · וע"כ מצינו במדרש שר'
אליעזר בר"י הגלילי גייר גרי' וזה מחמת שהי'
גילגול בנו של משה כי עליו נאמר ושם האחד
אליעזר כאומה וע"כ בכח זה גייר גרי'ות יתרו
מחמת שהיה חותן משה כאמת · שכתב

ויִשמע יתרו חותו משה כי מחמת שהיה חותן משה זה גרם לו שמע ונתגיי' : הפילוסופים קורים להטבע שם כל חי ומנהגו על ידי תפילותינו שמ מבטלים הטבע כי הטבע מהייב כך ועל ידי התפילה נשתנה הטבע וזה בחי' ה"י ברכות התפילה חוץ ברכת המינים שעל ידי ה"י ברכתן מבטלין הטבע שם כל מי ומכניעין ומבטלין המינים ומהפיקורסי' : זכרו תורת משה ר"ת תמוז חמור ו' כי הז' ערכים לזכרון מחמת שהז' נתקנו משכחם כמשחר"ל שלמלה לה נשתברו הלוחות לה היתה שכחה בעולם וע"כ חמר ו' כי תשכח שנשתברו הלוחות נשתלק הוא"ו כי הלוחות הם בחי' וא"ו כשתמר"ל הלוחות תדכן ו' ורחבן ו'

דע שלפעמים כשנגזר על האדם ח"ו חיזה גזירה ואף על גב דליתיה לה חזי מזלי' חזי ומחמת זה רוצה להסתיר את עצמו ומזה בא שלפעמים פתאום האדם נופל לחיזה מקום רחוק זהו כדי להסתיר ח"ע ואף על פי שהוא חינו יודע מזה עכ"ז הנפש יודעת מזה ע"כ בא לו רצון לנסוע לשם ולפעמים כשבא לשם הוא נשפרם' שם ניותר ואז יוכל להזיק לו מאד ח"ו ומזה היה בהתלקות נדיק גדול מאד שפתאו' רצה לנסוע לא"י והוא היה בעצמו יודע מזה שהיה צריך להסתיר את עצמו ונסע על האדינה והיה פירסום גדול ונשתלק נשותו הדרך וכן הירע בזמינו בעתוך ה' יגילנו :

בצע אמרתו בזע פורפירא דילי' כי בודאי אין בית"ק יכול לבטל כבודו וגדולתו יתברך כמ"ש הן השמים ושמי השמי' לא יכלכלוך אף כי הבית הזה וכו' . רק מחמת אהבה ישראל נמצא ובלבים את גדולתו בדי להשרות שכינתו בבית"ק וזה בחי' ה' מלך גדולת לבש . אבל כשישראל חטאו לפניו אזי כביכול ברצה השם יתברך את גדולתו

ולא רצה להלבישו עוד וממילא נחרב הבית המקדש כי לא היה י כל לבושו כנ"ל וזה בבא אמרתו בזע פורפירא דילי' שקרע את כלבוש הנ"ל בחי' גדולת לבש וממילא נחרב הבית"ק כנ"ל בשארם מקטין את עצמו אזי השם יתברך ב"ה מקטין עצמו אבל כשהאדם הוא מתגאה ומתגדל אזי השם יתברך מרחם גדולתו וגדלו . וזה בחי' שם יהוה נמשתרי' שזה בחינות קטנות שז ואני לא אראנו שאני מראה עצמי אליו בבחי' לא שהוא בבחינות אין ואפילו בבחי' קטנות יש כמה דברים יקרים בעולם החכם הוא יקר מאד וכן גבור ועשיר ומושל דהיינו מי שיש לו איזה התגשמות . ודע שאזל כ"א מהם יכולים לפעול ולהושיע מצערו שאם יש לו איזה צער ח"ו וילך אזל אחד מהם ויספרו לפניו עד שיעורר רחמים אזלו עליו מזה יוכל להושיע : צריך ליזהר מאד להיות תמיד בשמחה ולהרחיק העצבות מאוד וגם אז נדמה לו שהוא רחוק מן הטוב ועדיין לא עשה כלום אף על פי כן א"א שלא יהי' בו קצת טוב כי בהיך אפשר שלא עשה פעם אחד איזה מצוה וגם אותה המצוה היא גם כן מלאה פסולת שיהיה לא יתלה מעט טוב בחותה המצוה ועל זה יש לו לשמוח וזה בחינות ועוד מעט ומין רשע שע"י אותו המעט טוב שמוצאין בהאדם שאם אינו רשע ח"ו רשע ע"י אותו המעט טוב שמוצאין בו הוא מבטל ומהפך את מקומו ואינו כי על ידי זה נדין האדם לכף זכות על ידי המעט טוב שמוצאין בו על ידי זה מכניסין אותו בהיות לכף זכות וזהו והמבטל את מקומו ואינו שאינו על מקומו שהיה בתחילה כי עכשיו מכניסין אותו בכף זכות תמיד ונעשה נדיק בחינות והמבטל את מקומו ואינו כנ"ל : וזהו אמרם לחלקי בעודי בעודי דייקא על ידי בחינות

בחינת העור מעמ"ג של שע"י נכנס בשמחה ונכנס בקף זכות עי"ז יוכל לומר לה' : וזהו שנאמר כו' • כי עי"ז עושה ניגונים להסי"ת כמבואר בזח"ג בתחי' ויהי מקץ שע"י שמחספין ומקבלין הרוח טוב' מן הרוח נכחה עי"ז נעשין ניגונים ע"ש • ע"כ ע"י המעט טוב הנ"ל שמלקט מן הרע בכ"ל עי"ז נעשין ניגונים כנ"ל : ע"י שנותנין מעשר ניגול תשוקתם כי הסי"ת מכסה לותו בידו ומגילו • כי המלקים ינקם הגרד' ומפילו לדיק רוד' לח הרשע וזה בחי' בגל ידי כסיתיך שהסם יחגרך מכסה עליו בגל ירו ומגיל ובשהגרד' לדיק שהוא שמוך להסם יחגרך חגי מגילו בידו כי הוא שמיך להסם יחגרך חגל בשהגרד רשע נמצא שהוא רחוק מהסי"ת ומעפ"כ הסם יחגרך מגילו כי החלקי' יבקם וכו' • מגדיל ידו ומושיטה ותחפה עליו לף שהוא רחוק מהסי"תוע"י מעשר נעשה בחי' יד הגדולה כי יד הגדולה הוא בחי' התחפקות כמ"ש הגמן ובקר יאחז להם ואנא להם לח לף כל מלה כו' • ואנא להם ות"ח היספק להון והשיבו הסי"ת היד ה' תקצר נמצא שבחי' יד הגדולה היא יכולה להספיקם נמצא שבחינות התחפקות היא בחי' יד הגדולה וע"י מעשר הוא בחינות התחפקות כי אין לדם מה ואני תפוותו בידו כי יש לו מה מבקש מחחים וכו' וכל מה שיש לו אין מספיק לו אבל במעשר בחינ' ובחנוני נא בזאת וכו' עד בלי די ודרז"ל עד שיבלו שפתוקיכם מלומר די נמצא ע"י מעשר נעשה בחי' התחפקות שהוא בחינות יד הגדולה כנ"ל ועי"ז הסי"ת מושיט ידו ומכסה עליו וניגול תשוקתם כנ"ל : שויתי ה' לנגדי תמיד בחי' מחנגד צריך להיות תמיד בשמחה ולעבוד ה' בשמחה ולפילו אם לפעמים נופל ממדריגתו צריך לחזק עצמו בימים הקודמים שהיו מזריח לו לילה הארה קלה כמו שאף

לב ב

רוחים שכמה פומים מחזיקים עצמן בחיים ח' שהיו סומא ומחמינים בו והולכים לחריו וגם הסומא מחמין למקלו שהולך לחר מקלו לף שהיו רואה כלל מכ"ם שרחוי לילך לחר עצמו דהיינו מלחר שבימים הקודמים הזריח לו קלה והיה מחחזק ומחעורר לבו להסי"ת לף שעכשיו נפל מזה ונסחמו עיניו ולבו עכ"ז רחוי שילחז בימים הקודמים וילך לחריהם דהיינו כמו שהוא מחעורר לבו להחחזק בעבודת ה"ח כן גם עכשיו יחזק לבו מאד וילך לחר שהחעוררת והזריחה שהיה לו אז לף שעכשיו נפל מזה כנ"ל עד לאר בקלה ימים יעזרו ה' ויחזור ויזרח לו לורו ה"ח אמן : בשהצדיק צריך לנקם מלח הסי"ת יכול להיות שלא ימלאו בקשתו כי זימנין דשמע וזימנין דלא כו' לבל יום צדיק שיכול לגזור ולומר אני לומר שיהיה כן וזה בחי' כה חברכו וכו' לאור להם היינו שאני לומר שיהיה כן יברכך ה' וישמרך וכו' אמן : אפילו הרחוקים מן הצדיק הם מקבלין היות והארה מן הצדיק ע"י שמכסה עליהם כמו הלילן שיש לו ענפים וקליפה ועליו וכולם שוחנין היות מן הלילן ויש עשבים שרחוקים מן הלילן ונדמה שהין מקבלין חיות מהלילן ובחמת גם הם מקבלין חיות חמנו כי הלילן מאיר עליהם ומגילן מן הסמם כן יש הגל הצדיק בחי' עלין ועופים וכו' כמ"ש בחקו' לחר ולפי' הרחוקים מקבלין חיות ממנו ע"י שמכסה עליהם כמו הלילן כנ"ל: דע כשהרים' בשלימות עי"ז פגשתן בשלימות כי עיקר הבטחון בשלימות הוא הכל כמ"ש עיני כל הליך ישברו עיני זה בחי' הכל כמ"ש ותפקחנה עיני שניהם ופי' רש"י על הם החכמה נאמר ולפי הכל כן הוא הבטחון כי יש כמה מעלות ומדריגות בבטחון עד אין סוף בחי' בטחו בה' עדי עד ופכל לפי הכל כנ"ל ועיקר הכל ע"י כריאה כי עיקר הכל

פיא

פיה ע"י הלחלוחית העולים מל המוח שהם נחי' השתן והמוח ס"ל שפחילה והגשמה שנמוח הוא בתור נמצא שעיקר קיום השכל הוא ע"י הלחלוחית שנגוף כנ"ל והלחלוחית הוא על ידי הריחה כמונא נזופר לעלה כנפי ריחה דמגשבי על לנא הוי לנא חוקיד כל גופא וזה נחי' והיו הכרובים פורשי כנפיים על הכפורת כפורתא דא ליבא נמצא שעל ידי הריחה נתקיים הלחלוחית שלא יתייבש ע"י הלב ועל ידי זה קיום השכל שהוא נחי' נר דולק ע"י הלחלוחית כנ"ל וע"י השכל ע"י"ז נעשה הנטחון כנ"ל ומזי יכולין לעשות מהגיפלוף דהיינו שיונא מהקיא שהוא רק קול פשוט וגיפלוף שיהיה נעשה דיבור על ידי ה' מונחות הפה שמחכים הדיבור כי עיקר ההבדל שיש בין אדם לחי הוא על ידי חיתוך הדיבור שהוא גדר האדם שהוא מדבר בבחינת מי שם פה לאדם ועיקר ההבדל הוא חיתוך הדיבור דהיינו שהאדם עושה מהגיפלוף והקול חיתוך האותיות והדיבור כי גם בהמה ועופות יש להם קול וגיפלוף רק שאין להם חיתוך האותיות והדיבור . וזהו גדר האדם שיכול לחתוך הדיבור כנ"ל . ולבא לבחינת גדר אדם הוא על ידי צדקה בבחינת נחי' נעשה אדם וכתיב שם האיש אשר עשיתי עמו היום וכו' מה האיש צדקה לף כאן צדקה כמונא היינו שעל ידי צדקה נעשה נחי' אדם שהוא נחי' דיבור כנ"ל וזהו נפיך זו צדקה כי על ידי צדקה נעשה הפה דהיינו הדיבור שהוא נחי' אדם בבחינת מי שם פה לאדם . ועיקר הצדקה היא על ידי הנטחון בבחינת נעח נה' ועשה עוד כי אם אין לו . נטחון אינו יכול לעשות צדקה כראוי כי מתירא שיחסר לו מה שנותן לצדקה . נמצא שעל ידי הנטחון שהוא על ידי השכל על ידי זה עושין צדקה ועל ידי זה נעשה הדיבור כנ"ל וזה בחי' נהר נגרוני כלו עיני היינו בחינת השכל בשלימות בחי' כלו עיני דהיינו השכל ומזי אין לו נטחון כנ"ל מזי נהר נגרוני היינו שאין לו חיתוך הדיבור כנ"ל אבל כשיש לו נטחון ועושי צדקה כנ"ל מזי יכול לעשות מקול הגיפלופים דיבורי' כנ"ל וזה נחי' ויקום לקול הנפור וישמע כל בנות השיר ודר"ל שכל השידות דומות עליו כשהם היום שיהיה נעשה מגיפלופים ושידות שיהם ודיבור כנ"ל וזהו בחינת מה שמספרין על הנעש"ע ז"ל שהיה שומע דבורים מקול הבמה כי היה עושה מגיפלופים דיבורים כנ"ל : מה שהרשעים ע"פ הרוב הם מזמרים ניגוני' של יללה ועגבו' כי הם בחי' נשמת ערב רב ואמת דערב רב היא לילי' שהי' מילל' תמיד וע"כ הם עושים מנגינים של יללה כנ"ל . ומה שרוב בני אדם למשוך אל ניגוניס הללו כי יניקתם מבחי' ועיני להה רכות מבחי' קלקול הרוח בבחי' מלרית חסר כמ"ש יהי מאר' חסר דא לילית ועיקר הניגון הוא מבחי' שבע לוי שהי' מנגחים בשיר שהם מבני להה ומזי כשמלך לוי נאמר הפעם ילוה אישי אלי כי ע"י שנולד לוי שהוא מטרת דגונא עי"י בחי' ההמשכה שיוה וימשך אליו . וע"כ בגונא שהוא בשלשל ויורד מהם מבחי' ועיני להה רכות יש לו כח למשוך בבחי' הפעם ילוה כנ"ל . וכשמזמרי' אלו הניגוני' כנ"ל בשבת עי"ז מעלין אותו' כי בשבת בשלם אור בבחי' מלרי"ל פסיע' גשם מעלת מאור עיניו וכו' . ומפרר לי' בקרושה דבי שמשי . נמצא שבשבת האור בשלימות בבחינת פומעים בו פסיעה קטנה ומזי מעלין הניגונים הנ"ל שיניקתם מקילקול הרוח כנ"ל ע"י שבת שהוא בחינת תיקון הרוח בשלימות כנ"ל :

ליקוטי מוהר"ן קכד

מה שאומרים ג"פ כשעוברין על סקוצרים ה' יעזור כי יש רשעים שהם מגולגלים בעשבים הגדלים על הגגות ואין להם עליהם כי אין קוצרין תוכן העשבי' וזה נחי' יביון כחצי' גגות כו' שלא מלא כפו קוצר כו' ולא חמרו העוברים ברכת ה' וכו' כי אין קוצרין תוכן ואין חומרין עליהם ברכת ה' כשעה שעוברין וע"כ אין להם עלי' אגל תוא' החבושה שקוצרין חומרים העוברים ברכת ה' כנ"ל ועי"ז יש להם עלי': דע שכשהקב"ה מסתכ'בגשמ' שתוכל להחזיר בני אדם בתשובה ולעשות גרים אזי הוא בעצמו כביכול מנקש ורוא' שיחים מחלוק' עלין כי אין מקבלין גרים לימות המשיח ולא בימי שלמה והוא שולחן מלכים כי אז אין מתגיירין מהכלה רק מחמת שרואין גדולת ישראל ועיקר הגרים הוא כשמתגיירין בעת שישראל סחופים בעוני ודוחק כמ"ש אי גר אתך בעניותך וכו' וע"כ בהכרח שיהיה מחלוק' על אי שמחזיר בני אדם למוטב ומגייר גרים כדי שלא יהיה לו שום שלוה כי אז אי שמתקרב אליו הוא בחמת ואזי יכול לגייר גרים בחמת לא משום שלוה ונחת כנ"ל וזהו ויצב יעקב בארץ מגורי אביו ואיתא במדרש מגורי אביו שהיה מגייר גרים כמו אבותיו כמו מגורי אביו · וזה שאמרז"ל ויצב יעקב כ'קס יעקב ליצב בשלוה מיד קפץ עליו רוגזו של יוסף הייגו מחמת שיעקב היה מגייר גרים בחי' מגורי אביו עי"ז לא היה יכול ליצב בשלוה כדי שיהיה הגרים בחמת ולא יהיה לו שלוה לא יוכל לעשות גרים כי אין מקבלין גרים לימות המשיח כנ"ל :

דע שיש עניים שכשעושין עמהם מעט חסד מתגלים להולדת בנים ולגדלם וכן כיוצא בזה יש שאינם מתגלים וכו' וזה מרומז בפסוק שאול שאל חיים ממך ולמולדתינו · ואיתא במדרש אפי' עני שבעניותינו גלה לנו כי ע"י עני שבעה עי"ז מגולות שבולדה כנ"ל ·

דע מי שיש לו עניים לרשות יכול לרמות ולהכיר בפנים של התלמיד תי הוא רבו ובלבד שרואה רבו פעם א' כי חכמת אדם תאיר פניו נמצא כשהתלמיד מקבל חכמת רבו הוא מקבל פניו ונשניל זה צריך להסתכל בפני רבו בשעת שמקבל חכמתו כמו שכתוב והיו עיני' רואות את מוריך כי החכמה הוא בפנים כנ"ל וע"כ כשמסתכל בפני התלמוד יכול לידע מי הוא רבו כנ"ל · בשעה שאומרים ונתן בשמים לך משתחוים רואי להתפלל על כל דבר כי כל הרפואות ע"י כוחות מגלגלים שהם נתן בשמים וכל אחד נותן כח בחיזה שם ועשב המייך לו ומהם מקבלים בשמים ועשבים כח לרפואות וכשצריכים רפואה מתחברים כמה כוחות מהגלגלים שזה נותן כח בעשב זה וזה בעשב אחר וכיוצא ומתחברים כולם ועושין מהן הרכבה לרפואה · ע"כ טוב לנקב מהם"י בשעת שאומרים ונתן בשמים וכו' שאז בחיים כולם להשתחוות וליתן שבח והודיה אליו יתברך שיוכל השי"ת להם שימציאו אלו הכוחות הצריכי' לרפואתו בתוך חתיכת לחם או בדבר אחר ויתרפא מיד אכי"ר : בשעה שאומר הללו את ה' מן השמי' וכו' הללוהו כל מלאכיו הללוהו כל צבאיו וכו' אזי האדם קורא לכולם ומצוה לכול' שיהללו את ה' ומזה רואי לאדם להשתדל להפלס בכוחו הלב אחד שבתפילתו קורא לכל העולמות להללו ולשבחו יתברך : שמתגברים על האדם מחשבות רעות והרהורים והוא מתחזק ומתגבר עליהם ומצל' אותם יש להקרו' ברוך הוא בעצמו גדול מזה והוא יקר מאד בעיני

בעיני השי"ת כמשל שיש מלך המלכים לפעמי' ביומא דפגרא הם מניחין כמה חיות שינלחו זה עם זה והם עומדים ומסתכלים וים להם תענוג גדול מן הנלחון כמו כו המחשבות הם בחי' בהמיים מבחי' החיות ומחשבות קדושות הם בחי' חיות טהורות ומחשבות רעות הם בחי' חיות טמאות ומניחים בכוונה מלמעלה שינלחו זה עם זה וים להקב"ה תענוג גדול כשהאדם מתגבר על החיות טמאות ומנלח מוחם: הכלל שם"ח נשוא חופן בעולם שיהיו שני מחשבות ביחד בפע' אחד ע"כ נקל יכולין לגרש מחשבות רעות רק בשכל ואל תעשה דהיינו שלא לחשוב לחשוב במחשבה רק לחשוב חיזה מחשבה לחרת בתורה או עבודה או תפילה וע"י שי"ת שני מחשבות ביחד בשום חופן וכבר מבואר בשי"ת שאין נריכין לעשו' מלחמה ולהלחם רחמנו מנה ומנם כדי לגרש המחשבות רעות כי אין זה מועיל כלל אדרבה עי"ז מתגברים יותר רק לבלי להשניח עליה' כלל רק לעשות את שלו כמה שאוכל עוסק בתורה או תפלה או מו"מ ולבלי להסתכל לאחוריו כלל ועל ידי זה מתילה מסתלק: דע שסיפורי מעשיות מנדיקים היינו ממה שאירע להם הי' דבר נדול מאד ועי"ז נעשה מחשבתו אחד על פי שכל לספר מעשיות של נדיקים כ"ה מי שיכול להדמות עלמו לנסי"ם דהיינו שיכול להבדיל בין חור ומושך כמו הנסי"ם כשיכול כי כשבד כל מעשה של נדיק ים כשבדו רע דהיינו שים כשבדו מעשיות של רשעים שנם להם הי' כיוצא בזה כעין שמצינו שפיתם עשה דבר נדול שפרח בחויר וכשבד זה ים מעשה של רש' שנם נלעס פרח בחויר וכן כיוצא בזה כי הר' לעומת הטוב והפרח הוא רק מי שיכול להבדיל בין חור ומושך זה יודע נודל ההבדל וההפרש שבין מעשיות של נדיקים למעשיות של רשעים כי

זה מסערת דקדושה על ידי תפילתו כמ"ש מלך חלים' ספרו נא לי הנדולות היינו שעשה הניסים על ידי תפלה אבל מעשיות של רשעים אם על ידי תחבולות או כישו' או דבר אחר מסערת אחרא נמנא שעיקר ההפרש יודע רק זה שיודע להבדיל בין חור לחושך היינו בין רע לטוב. ונם מי שאין לו זה הדעת להבדיל כו' אבל ים לו אמונה שלמה שמאמין שהבדל שים ביניהם כנ"ל נם זה יכול לספר מעשיות של נדיקים אבל צריך שתהיה האמונה שלימה בלי שום ספק אחר עד שעל ידי שאמונה ישים בורא מאד עד שעל ידי שאמונה ישים דומה לו כאלו רואה הדבר שמאמין בעיניים ממש בחי' שחים וגליא כמובן בס"ד וזה שאמרנו במדרש להבדיל בין החושך ובין החושך חור הלו מעשיהם של נדיקים חשך הלו מעשיהם של רשעים היינו שמעשיות של נדיקים הם בחינת חור ולהפך מעשיות של רשעים הם בחי' חושך ומי שיכול להבדיל בין חור לחושך יכול לספר מעשיות של נדיקים כנ"ל: ועל ידי זה נוכה שמחשבתו נם ניכול מנרות כי בלבול הדעת הוא בחי' מוחין דקטנות ומזה בחין נרוף כי מוחין דקטנות הם בחינות דינין ופיפורי מעשיות של נדיקים הם בחינות מוחין דנדלות כמו שכתוב ספרו נא לי את הנדולו' בחינות שבחור הנדול ועל ידי זה מעשה שמחשבתו וממחיק הלרות. וגם צריך לידע קיך לספר כמעשה כי בכל מעשה ים נמנוס וגם כשרונה לעשה שמחשבתו על ידי ספור המעשה של הנדיק כמלה שנעשה אללו ממעשה ומהספור שהוא דבור נעשה אללו שמחשבה ונוסף

צריך

צריך שיהיה זה הצדיק שמספר ממנו גנוס תמנו כדי שיהי' מעשיות של תוקף הצדיק בנפשי' מחשבה אללו ע"כ צריך לידע ממי למפר ואיך למפר ומזי נעסר מחשבתו ויכול לעלות אל עולם המחשבה שזה נקרא עליית העולמות כי המחשבה גנוס מאד ומי שרוצה ליכנס אל עולם המחשבה צריך ליחוק ולפילו אם ידבר אז דיבור הגון שוא מפסיד המחשבה כי המחשבה הוא דבר גנוס מאד שלפילו דיבור הגון מפסידה וזה בחי' שחוק כי כך עלה במחשבה שלעלות אל המחשב' צריך ליחוק ולפילו אם יחוק ולא ידבר כלל ע"ז יש בלבולין שמבלבלין מחשבתו ומונעין אותה ועל זה צריך טהרת המחשבה וזה על ידי סיפורי מעשיות כנ"ל ולזכו' לזה שיוכל להדמו' אללו יתנרך להבדיל בין אור וחושך כנ"ל שזה על ידי השגחה היינו שילוח מעשיות שזה בחי' כלליות הקדושה וזה זוכין על ידי ארץ ישראל כי ארץ ישראל הוא כלליות הקדושה שבכל הקדושות כי אם כל העשר קדושות וע"כ נאמר בח"י תמיד עיני ה' אלקיך בה כי אם הוא רק השגחה בחי' השקיפה ממעון קדשיך וזה שו"ת ה' לנגדי תמיד היינו כשאני רוצה להשוות ולהדמות עצמי להשי"ת כנ"ל אזי לנגדי תמיד היינו בחי' ארץ ישראל כמ"ש במדרש אין תמיד אלא ארץ ישראל שנאמר תמיד עיני ה' אלקיך בה : ורע שיש שכשרוצין לעשות מלך תשתמשין בזה השם והשם הוא קמ"ה ר"ת כשקיפה ממעון קדשיך וזה בחי' מהער' מלכין ומהק"ס מלכין וזה שנאמר ביום' והנה קמה אלומתי : דע שמי שהולך ונחלק ונופל ואזי העולם שוחקין ממנו והוא מחביים מזה זה בח ע"י שפגם בשמחת יו"ט כי יום טוב נקרא רגל וגם נקרא מועד ועל ידי שפגם בשמחת יו"ט נעשה מזה רגל מועד ע"כ רגלו מועדים ונפל וזה שהשוק שהוקין הוא בחי' השמחות נפולות מפגם שמחת י"ט וע"כ מחביים כי כו"ס נקרא נשת והמבזה את השוערו' כאלו עובד כו"ס ע"כ נאה עליו נושה ולפעמים הוא לו לבפרה ולפעמים אין נתכפר לו בזה רק כדי להזכיר שיוב : שרים רדפוני חנם ר"ת ר"ח ס : מי שנותן רבנו' בכתרות ובשמירות כראוי על ידי זה זוכה שיעלה לגדולה לסו' ימיו וכל מה שנחשב לגדולה באותו הדור הוא עולה לגדולה זו כגון באותו הדור שעיקר שגדולה והכבוד הוא כשמחזיקין אותו לצדיק מפורסם אזי זוכה שיתקבל בסו' ימיו למפורסם גדול אף שבאמת אינו כן רק שהוא איש כשר פשוט :

עיקר הגיגון והכלי שיר הניח לוי לעולם כמובא בזוהר שעיקר הגיגון מסטרא דליוחי וזה שאמרה לאם הפעם אלוה אישי אלי שעתה הפעם שגולר לוי שעל ידו בא בחי' הגיגון וכלי שיר לעולם הפעם אלוה אישי אלי בעודאי כי שחברות שני דברים הוא על ידי גיגון וכלי שיר ושבן וזה בחינות כלי זמר שמל גגין על חמוגה :

בששני חגשים מחולקים ביניהם על אזה עניו וכשיבוא השלישי אף שאינו יודע כלל מעניניו אזי יבכים עם אחד יותר מעם חבירו זה אחמת שהאחד תמיד לשרשו יותר מחבירו כי בודאי אי אפשר שיהיה שוים לו כאחד כי אין שני חגשים שווין ואי"כ בודאי אחד שמוך לו יותר וזה בא שהוא מבכיה

עם זה

על

על ידי מחלוקת אי אפשר לדבר כי עיקר
הדיבור הוא משלום כמו שכתוב אחריה גו
שלום וע"כ צריך כל אחד קודם התפלה לקבל
על עצמו מצות עשה ואהבת לרעך כמוך כדי
שעל ידי זה שיהא אהבה ושלום על ידי זה יוכל
לדבר בתפילה אבל כשאין שלום ויש מחלוקת
אי אפשר לדבר ועל כן אפילו אם אחד רוצה
שלום רק שהם חולקין עליו על כל זה אין
השלום בשלימות על כן אי אפשר לדבר ולא תפלל
אף שהוא אין שלום מאחר שהם חולקין עליו
וזה שאמר דוד המע"ה אני שלום כי אני אין
שלום ומצידי הם שלום עם כולם ועכ"ז וכי
אדבר כמה למלחמות היינו אף שאני שלום עכ"ז
כ"ש לדבר מחמת המלחמה והמחלוקת שהם
חולקין עלי כנ"ל: ומזה כל הדיבורי' הם משלום
כנ"ל ועכ"פ אי שהוא בבחי' שלום יוכל לידע כל
הדיבורים של כל העולם כי כל הדיבורים הם
באים רק משלום כנ"ל ועל כן הקב"ה שנקרא
שלום יודע כל הדיבורים של כל העולם כמו
שכתוב ומגיד לאדם מה שיחו כי כל הדיבורים
באים משלום כנ"ל · וזה בחינת שלום ר"ת
מגיד לאדם מה שיחו: כל הדיבורים באים
מחמימות ומי שיש בו חמימות הרבה מדבר
הרבה וכן מי שמקרר ואין בו חמימות אין
יכול לדבר כי הדיבור הוא מחמימות כמה
שכתוב הם לבי נהפך בקרבי נכמרו יחדו רחמי
נלחמו והוא שלהובת דוקרת כו'
בל ההשפעות וכל הדברים הם באים רק
מהזדיק האמת ועל כן כשמקרב · להזדיק
האמת יוכל לקבל בקל את מה שצריך להן
עשירות אז באים אבל כשאין רוחק מהזדיק
אז בא לו בקושי גדול כי כל אחד מקבל
עשירות אז באים לפי המזל שלו והמזל מקבל
ההשפעה מהזדיק כי משם באים כל ההשפעות

וע"כ כשהוא רחוק מהזדיק אזי המזל צריך
לעשות לו כח גדול כדי לקבל ההשפעה
מהזדיק מהאת שהוא רחוק ממנו וע"כ נמצא
בזה הילוקים רבים לפעמים מגיע לאדם
עשירות והוא את מזה ומאחר העשירות
ליורשין ולפעמים הוא את על ידי זה שמקבל
עשירות גם מוצד את העשירות וכן הילוקים
רבים והוא כמו למשל כשאחד רוצה להגביה
המשא כבד והוא מכניס כל כחו להגביה
המשא מהאת שכבדה מאד ולפעמים
מגביה המשא אבל מהאת גודל הכח
שהכניס בזה נחלשו מעיו נקרעו עד
שאת מהאת זה אבל יכול להיות שאף
על פי כן נשאר המשא בידו ולפעמים
מהאת שנחלש נקרעו נפל גם המשא
מידו נמצא בזה את מהאת שהגביה המשא
וגם המשא לא נשאר אצלו אפילו לגביו
כמו כן בנ"ל מהאת שהמזל צריך לעשות
לו כח גדול כדי לקבל מהזדיק ההשפעה
מהאת שהוא רחוק ממנו מהאת זה יכול
להיות כמה הילוקים כנ"ל אבל המקרב
להזדיק אזי אין המזל צריך לעשות לו
כח מהאת שהוא קרוב אצלו אבל על כל
זה לפעמים יכול להיות שאדם יתקרב
להזדיק מהאת ועל ידי זה מוצד העשירות
כי מהאת שהוא רוצה דבר יקר גבוה מאד
ואף על פי כן דמיהו לא אזי מזלי' אזי
ומהאת שהמזל רוצה דבר יקר ונעלה
מאד על ידי זה משלים העשירות מאצלו
כמו כן משהוא של נחושת ורוצה
זהב ואבנים טובות ויקרים אזי משלים
הכל ורק וחוטף את הדברים
היקרים כמו כן מהאת שמתקרב
ורוצה יקר מפז ומפנינים

ליקוטי מוהר"ן קכו

לזו משלים המזל העשירות כלאחר יד מכל שכן כשזוכה שירגיש גם בעצמו שההתקרבות להצדיק הוא יקר ונכל העשירות שבעולם הזה בודאי לימו משגיח ולימו רואה כלל עשירות:

כשיש דינים ח"ו לזה סמדת הדין היה מכלה את האדם ה"ו לבל המדת דין אין לה כח לכלות לגמרי כאמרז"ל חצי כלים והם חיים כלים לבל האדם יש לו כח לכלות לגמרי את חבירו ח"ו ע"כ כשיש דינים על האדם אחד ח"ו ובא האדם אחד ועומד וחולק עליו לזה מדת הדין מתחלק תמצו כי הם רוצים יותר שינקום בו האדם כי יש לו יותר כח כנ"ל ע"כ מי שהוא צדיק גדול ומשגיח בתיקון העולם הוא חולק לפעמים בכוחה על צדיק אחד בדי למלק מעליו מדת הדין כנ"ל כי יתמכו עליו שהוא ינקום יותר לבל אח"כ הוא עושה ברחמים ולימו עושה יסורים לאותו הצדיק וז"פ פנחס בן אלעזר כו' השיב את חמתי וכו' בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי כו' היינו שפנחס השיב את חמת ה' ומילק מדת הדין מישראל ע"י שהוא לבש נקמה לנקום בהם ע"כ נתחלקו הדינים כנ"ל וזה מהמת כי הדינים לימם יכולים לכלות כו' ע"כ הם רוצים יותר בשאדם רוצה לנקום כנ"ל וזה ולא כליתי כו' היינו כי מחמת זה שלימו יכול לכלות במדת הדין שלי ע"ז השיב פנחס את חמתי ומילק מדת הדין כנ"ל לבל בחמת פנחס כוודאי הי' רחמן ובוודאי אח"כ היקל הדינים מעליהם:

דע שיש בהיות ח"ה בקליפה ומי שפוגע בחסה מבחי' זו קשה להנצל מההרהו' ואף אם יעלים עיניו לגמרי על פי בן בכל גד שיפגה תזדמן לו:

ודע שאדקה היא סגולה גדולה ומועלת מאד להנצל מההירהורי ניאוף לך אף על פ"כ לאמור לממוך ע"ז ולהיות מעורב עם הנשים ולהרבות שיהה עמהם ח"ו רק שלימו מזיק לו כ"כ וזהו ויהיו עניים בני ביתך ולא תרבה שיהה עם הלשה היינו שאף שאתה עושה צדקה ועניים הם בני ביתך אף על פי כן אל תרבה כו' כנ"ל לבל יזן הלימור רק שלא ירבה. לבל מה שהוא מוכרח לזן מזיק לו וזה נעשה ע"י הצדקה שהיא מצלת מההירהורי של ניאוף שהם בחי' לבני לבות הטומאה בחינות מת וצדקה מצלת מהם בבחי' וצדקה תציל ממות ה' יצילנו:

דע שיש צדיק גדול מאד שאין העולם יכול לסבול קדושתו ע"כ הוא מתעלם מאד ואין רואים ממנו שום קדושה ופרישות יתירה זה מהמת גודל קדושתו מאד וזה בחינות כל הסיורים קדם ואיר הסיורים קדש קדשים נעלה ס"ה הוא קדוש מאד יותר הרבה מכל הספרים והנה ידעינו שבלמה המלך עליו השלום חבר שלשה ספרים משלי קהלת ושה"ש ובלמה במשלי וקהלת הם בולם מללים מוסר וירלת שמים מאד וידעינו בהם תיבות קדושה וטהרה כ"פ ובשה"ש לימו נמצא תיבות קדושה וטהרה כלל וזה מהמת גודל עוצם קדושתו לינם רואים שום קדושה ע"כ לימו נמצא שם תיבות קדושה וטהרה בלל:

מי שהוא מעורב בין העבו"ם דהיינו שיש לו עסקים ומו"מ עמהם צריך לשמור עצמו מאד מאד שלא יזיק

לו כי נקל יכול להתפס ברשתם להלוך עצמו ממדרגת יהדותו שיש לו כי לה די להחדש שהוא בעו"ה השפל אחד מלחכים אין להם כח לעמוד בזה העולם כמו שאנינו שפעם אחד בחו מלחכים בזה העולם ונלכדו אחד אחר בחמת ישראל יש להם כח יותר ממלחכים והם יכולים לעמוד בזה העולם ולהתגבר על הע"ז ולהדבק בהצדיק יתב"ש אחר להיות ג"כ מעורב עם הע"כו"ם זה קשה מאד ע"כ צריך לשמור עצמו מאד מאד להיות כיתד הזק בל ימוט ממדרגת כשרותו ויהדותו:

דע שיש חדרי תורה ומי שזוכה להם כשמתחיל לחדש בתורה הוא נכנס בהחדרים ונכנס מחדר לחדר ומחדר לחדר כי בכל חדר וחדר יש כמה וכמה פתחים לחדרים אחרים וכן מלאותן החדרים לחדרים אחרים והוא נכנס ומעייל בכולם ומלקט מכל אוצרות וסגולת יקרות וחמודות מאד מאד חסרי הלקו אחר דע שצריך ליזהר מאד בכל יעשה בעצמו כי לא במהרה זוכין לזה כי יש כמה וכמה חידושין שאינם נאים מכם רק מהיכלי התמורות כי אז זה לעומת זה עשה אלקים וזה שנאמר לחדש להבנה גדולה אף על פ"כ גם שם יש חידושים נאים שנאמרו להבנות וגם בזה יש כמה בחינות כמו למשל כשכותבין תיבת אחד יודעין שזה מרמז על דמות האחד אבל הוא רק ברמז בעלמא כי אין כתוב שם שום ציור האחד ויש שמציירין על הגייר ציור האחד ושם נגלה יותר קצת דמות האחד ויש שמציירין ציור האחד מחציתו עד ושם נתגלה עוד יותר ציור האחד אבל אעפ"כ אין זה אחד ממש רק האחד בעצמו הוא האחד בחמת כן כמו כן

מוהר"ן

יש כמה חידושין של תורה שהם רק כמו פינקס וכמו שכותבין ת"י לחדש לבד כי הוא ז"ל היה בהיות אחד שכתוב זאת התורה אחד ויש שהוא נכנס לפנים מזה אבל אף על פי כן אין זה אחד כנ"ל רק כשזוכין אל התורה בעצמו:

ודע שכל אחד קודם שמשיג בתורה השגה של אחת צריך לילך בהכרח דרך אלו הילכות התמורות אבל הכלל שאמור לעשות בעצמו למשל שכבר בא אל ההשגה הרצוי כי אם יסבור כן יאחר חס ושלום אבל כשידע שעדיין לא התחיל לכנס לחדרי תורה החיצונים אזי יתחזק בעבודת השם וירבה בתפילות ויפציר עד שיפתחו לו שערי הקדושה בחמת ואז ירחם ההפרס ואפילו אם עשה עבודות ותעניתים ומיגופים בשביל השם יתברך ואחר כך זכה להידושין הנ"ל אפילו אם יעמוד ע"ז לסבור שהם השגות של אמת הנ"ל כי אפילו להדמיונות של הכלי התמורות צריך עבודות ותעניתים ואפילו בתחלות שזה"ז יש דוגמת לזה כגון למשל כשעושין שחוק וקומעדייע אזי נושע אחד ומכרית וחושב כל הדברים שיעשו על הקומעדייע ואף שהוא תלוה לשמוע אעפ"כ אין זה השחוק בעצמו וכן כשבא להחדר שעושין שם הקומעדייע יש שם מציור על העגלה כל הדברים שיעשו שם וגם זה אינו הדבר בעצמו ואפילו כשבאים לשם לפנים שומר לן אחד ועושה כמעשה קוף וכל הדברים שעושה הבעל קומעדייע הוא עושה אחרי גלגולות וגם זה אינו הדבר בעצמו

בעלמו ועיקר הוא השחוק בעלמו שעושין עם וכמו כן תבין המשל מעלמו כי יש מי שנדמה לו שנכנס לפנים ולפני ולפנים ועדיין עומד נחוץ לגמרי כי לא התחיל להשיג השגה של אמת והעדיק הגדול מאד לך כשזוכה להשיג השגות גדולות של הקדושה בחמת לף על פי כן הוא נחשבים בעיניו לכלום לגודל עונש שכריתו את גדולות הבורא י"ת ע"כ הוא משתדל ומתחזק בכל פעם שיתחיל הש"י להראות לו אור התורה כאלו לא התחיל להשיג כלל מימיו: **לפעמים** צריך האדם שיהיה לו גדלות כמה שכתוב ויגבה לבו בדרכי ה' והוא מועיל כמו התעניות כי כשצריך לבא להשגה ולעלות לחיזה מדריגה חזי צריך לשכוח את הגמתו שמקודם וכמו שמצינו שר' התענה כדי לשכוח תלמוד בבלי כי הי' צריך לבא להשגה יותר גדולה שהיא תורת ה"י והגדלות מועיל כמו התעניות הנ"ל כי ע"י הגדלות שוכח גם כן את הכיעתו כמה שאמרו רבותינו ז"ל כל המתגאה הכמתו מסתלקת ממנו לכך צריך לזה הכמה יהירה כי בוודאי גדלות הוא איסור גדול מאד ואם יתגאה בחמת בוודאי הכמתו תסתלק ממנו לגמרי ולא יבא להשגה ויהיה נעשה שוטה ממש לכך צריך לזה לחומות יתירה לילך להתנהג בזה שיהיה לו גדלות ולא על פי כן יהיה עניו בחמת:

איתא בזוה"ק שתי"ק הנאמר בש"ם הוא בתי' מהוסר תיקון דהיינו שנחסר הגון של תקון ונעשה תיקו ודע שזאת הגון פשוטה כשנחסרת מהתיקון ונעשה בתי' תיקו כנ"ל לחזי היא נשפלת

לג א

וכפפת ונעשה מזה בחי' קימת שהוא לחחיות תקון רק שהמון נכפפת כנ"ל ה' יגאלינו ויתהפכו הקימות לתיקון ויתחזק התי"ק הנ"ל.

דע שפיורי מעשיות מגדיקים הוא דבר גדול מאד כי על ידי פיורים מגדיקים נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול להש"י בחשק נמרץ מאד כי הרשימו שעשה לאותו הגדיק שמספרין ממנו על ידי עבודתו את השם יתברך זאת הרשימו בתעוררת בעת שמספרין מהגדיק והיא מעוררת להשם יתברך בהתעוררת גדול: עיקר הגבורה בהלב כי מי שלבו חזק ואינו מתירא משום אדם ומשום דבר יכול לעשות גבורות מוראות ולכבוש המלחמות על ידי הוזק ותוקף לבו שאינו מתירא ורך לתוך תוקף המלחמה וזה בחי' גיבור הכובש את יצרו וזה בחי' גבורת שמשון שנאמר בו ותצלח עליו רוח ה' בין צרעה ובין האשתאל שבשתיהן המקומות נלחם עליו הוא ה' ולבש גבורה דהיינו שבא לו חוזק ותוקף גבורה בלב ועל ידי זה עשה גבורות מוראות.

דע שכל מיני נעד וכל היפורין לאנס רק מחסרון הדעת כי מי שיש לו דעת ויודע שבכל ההשגחה מהש"י אין לו שום יפורין ואינו מרגיש שום צער כי ה' נתן וה' לקח ולא על פי שום יפורין שבהכרח מרגישים לפעמים כגון היפורים שבאים מהנות ההרכבה כמו יפורים שיש מילאת הנשמה מן הגוף והש יפורי החולה שבאים מחמת שמתחלת הנשמה להתפשט מן הגוף ומחמת שנקשרה הנשמה בהגוף בקשר

ליקוטי

בקשר ממין וחק ע"כ בהכרח מרגיש היסורים בעת הפירוד לף על פי כן היסורים קלים מלד וגוחים להתקבל בעת שיודע ברעת בורא שהכל בהסגחה מהש"י ומכ"ש שלא מיני נער ויסורין שמין מרגישין כלל כלים לו דעת כנ"ל ועיקר הנער מהיסורין הוא מחמת שמוללין ממנו הדעת כדי שירגיש היסורין :

וזה עיקר נער של ישראל שיש להם בגלות הכל הוא מחמת שנפלו מהדעת ותולין הכל בעבע ובמקריס ובמזל ונחמת זה יש להם נער ויסורין כנ"ל : וזה בא להם מחמת שהם שרויין בין העכו"ם ולמדו מהם מחמת שרוצין שעתם מצלחת תלד וישראל נבזים ופפלים ע"כ הם לומדים מהם ותולין הכל בעבע ומקרה ומחמת זה בעצמו יש להם יסורים כי קלו ה' להם דעת שהכל בהסגחה לף ה' להם יסורים כלל כנ"ל : ובחמת ישראל הם לימלה מהעבע רק כשהם חוטאים ח"ו אזי נופלים אל תחת העבע ממש העכו"ם שהם תחת המזל והעבע ואזי יש להם גלות ונער ח"ו ועיקר הנער והגלות שלהם הוא רק ע"י זה בעצמו שלין להם דעת ותולין בעבע וכשהק"ה רוצה לרחם על ישראל ולהושיע מגלותם ולעשות קן וסוף מהניער להם אזי מתעסק עליהם הסגחה ואזי מכניע ומבטל העבע והמזל שהיה מהייב שיהיה ישראל נתונים תחת ידם ואזי מהייב הנניר להם וישראל עולים עליהם על ידי ההסגחה : ודע שאלת ההסגחה הוא מהפיך מסוף העולם כי לעתיד בעת הקץ יבטל העבע לגמרי ולא יהיה רק הסגחה לבד כמה שכתוב כי השמי' כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה תהיו שיתבטל העבע שהיה על פי מערכ' הכוכבי' ומזלות וחמה נמלחו תהיו שיתגלגלו

מוהר"ן

ויתערבבו כל המזלות ולא יהיה שום מזל רק הסגחה לבד ואז יהיה ישראל למעלה וע"כ גם עתה כשהש"י רוצה לעשות קן וסוף מחיה עכו"ם וכשיהיו ישראל למעלה אזי ממשיך עליה' הסגח' מקן וסוף העולם שאז לא יהיה רק הסגחה וע"י זאת ההסגחה . נתעלים ישראל ונעשה קן וסוף מהעכו"ם שהיה מלירה להם : וזה בחי' קן בא הקן הייגו כשהקב"ה רוצה להבי' קן על העכו"ם לזה ממשיך הסגחה מקן האחרון כנ"ל : ותפלה הוא בחי' הסגחה לימלה מהטבע כי הטבע מחייב כך ותפלה משנה הטבע והוא בחינת גדול בחינות ומי גוי גדול אש"ר לו אלקים קרובים אליו כה' אלקינו בכל קראינו אליו כי זה גדולתינו שהש"י יתברך שומע תפלתינו ומשנה הטבע על ידי הסגחתו ית"ש :

וזה פירוש מה שהשיב לאוכי עמית מאי גועת בשעה שהקדוש ברוך הוא זוכר את בניו שהן שרויין בנער בין העכו"ם וזאי מוריד שני דמעות ליש הגדול וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו הייגו כשהקב"ה רוצה לרחם על ישראל זוכר שהן שרויין בנער בין העכו"ם דייקא כי זה עיקר הנער מה שהן שרויין בין העכו"ם ולמדו מהם ונפלו מהדעת ותולין בהמזל והטבע וזה עיקר הנער שלהם כנ"ל וזאי מוריד דמעות כו' הייגו שנמשיך עליהם הסגחה : כי דמעות הם בחינת הסגחה כמה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק ושבו העניים לאחר שנאמר

ליקוטי מוהר"ן קכח

זה הרלות שהולך לחר הבכי כמלה שהדמעו' הם לוקחים חלק הרלות והרלות נמשך לתוכם כימה שהדמעות הם חלקי ההשגחה והרלות כי הדמעות לוקחים הרלות כנ"ל : **וזה** ונוריד שני דמעות היינו שנמשיך חלקי ההשגחה ליש הגדול היינו בחינות העכו"ם המושלין על ישראל בחי' והרשעים כיש בגרשו ולחי נעשה בחינות גדול בחי' השגחה בחינות תפלה שהיה בחינות גדול כנ"ל וזהו וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו היינו שנמשיך השגחה מסוף העולם מקד המזרח עד סופו לעשות סוף וקד מהעכו"ם הושלים בישראל בחינות קד בח חקד כנ"ל . וזה בחי' דמעות שבוכין בעת הצער כי מלחר שים לו יסורין וצער ע"כ הוא צריך לבחינות השגחה כדי שיהי' לו ישועה כנ"ל וע"כ מורידין דמעות כדי להמשיך על ידם חלקי ההשגחה והרלות כי ההשגחה והרלות נמשך לתוך הדמעות בבחינות ושבו העשים לחר הגשם זה הרלות שהולך לחר הבכי שיהיו שהם מחסרים הרלות ומטלים חלק מהרלות כמלה שהרלות נמשך לתוך הדמעות : **וזה** בחינות ויבך חזקיהו בכי גדול הנלחר בעת שחלה בכי גדול דייקה כי המשיך לתוך הבכי לת הרלות וההשגחה שזה בחינות גדול בחינות תפלה כו' וזה מה שלחר בדוד בעת שבכה על לערו עד דוד הגדיל שהגיע בכייתו לבחינות השגחה בחינות גדול כנ"ל שע"י ההשגחה ניטולים מכל מיני לער ויסורין כנ"ל :

רע שעל ידי מלחמות היינו מחלוקת עי"ז נופלים מחשבות של רשעים על אנשים קשרים היינו כפירות מחשבות שנופלים עליהם עי"ז : והזיקון לזה למשל המלחמ' על ה' שה' ילחם המלחמה על י"ז ינבטל מחשבות רשעים הנ"ל אבל דע שעל ידי צדקה יש כח במחשבתם להתקיים אפילו אם ימשול המלחמה לה' כי יש צדקות שרשעים נותנים כי מניו שאפי' מלכי עכו"ם נותנים צדקה ועושים פונות כמו שכתוב להלן דלים יקבלו כמו שפרש"י עיין שם . ודע שהים אמת דהיינו שעושה מצות בשלימות ואבל הדיקדוקים בינו לבין קונו כמו שנדבק לעשות המצוה בפני בני אדם שזה בחינות אמת שאבל אחד אצלו בין כשעושה מצוה לפני ה' ובין כשעושה בפני בני אדם שאים האמת יש לו כח להמשיך לעמו כל הצדקות כי אלו הצדקות הנ"ל שהם עושין היא עומדת רחוקה מהם והיא אצלם כי דרך הצדקה למשוך עצמה לאמת ואמת שהם רחוקים מאמת הצדקה רחוקה מהם וזה האים אמת מושך לעמו כל הצדקות כי הצדקה נמשכת רק אחר האמת כו' וזה בחי' וצדקה מרחוק תעמוד כי כאלה ברחוב אמת היינו שהצדקה עומדת מרחוק זה מחמת שנאבל ברחוב אמת ומחמת שאין אמת הצדקה רחוקה מהם כנ"ל וזה שאמרו ואנו תהיה צדקה כי נאמר לעשות לת כל המצות לפני ה' אלקינו כאחד אנו היינו כשהים לנו בחינות אמת דהיינו לאמר לעשות כל המצות לפני ה' לבדו בלי כל הדיקדוקים כינו שעושה בפני בני אדם לדש שזה בחינות אמת כנ"ל וזה כי נאמר לעשות כו' לפני ה' דייקה כנ"ל כאחד אנו היינו בכל הדיקדוקים כנ"ל אז ואנו תהיה צדקה ואנו דייקה היינו

ליקוטי

שמשיך לעצמיו כל המדקות כי דרך המדקה למשוך לחמת כנ"ל :

גמצא כשזה החיט חמת מושך לעצמו המדקות חזי חין להס כח המדקה וחין כח ממחצתם להתקיים כנ"ל : ומה שמדקה ממשכת לחמת כי מדקה היח בחי' חמת כי חמת הוח לחד כי לחד הוח רק לחד כי לפי לחד נוה לחתה סופר ולס יש שני וכולי חינו לח' וכן החמת הוח רק לחד כי כשחומרים על דבר חמת ח"ח לומר כ"ח לחד דהיינו החמת כמו שהוח לחבל שקר לפשר לומר על דבר לחד דברים רבים כמבוחר בזח"ק ע"ש וע"כ קוב"ה וחורייתח וישרחל כולח חד כי הש"י חמת ותורתו חמת וישרחל חמת וכיון שכילס חמת הכל ח' כי בחמת חין בו שום שינוי כמ"ש חני ה' לח שניתי וחתם בית יעקב לח בליתם כי הש"י חמת וכולי בנ"ל והשינוי הוח רק חצל המקבלים כי כפי המקבל כן נתהוה חצלו השינוי חבל הש"י חין בו שום שינוי ח"ו וזה בחי' שמש כי השמש הוח רק כח לחד לבד והשינוי הוח חצל המקבלים כי כנוה שינויים נתהויים ע"י השמש כגון להתיך ולהקפות לקרר ולחמם ושחר הכוחות כמבוחר בזח"ק וזה רק מחמת המקבלים כגון כשהשמש נוהם על שעוה מתכת לוחנו זה מחמת שהשעוה לינו קשה בחמת וע"כ נתהוה חצלה הכח להתיך וכן בשחר הכוחות חבל השמש הוח רק כח לחד לבד וזה בחי' מדקה שהיח בחי' שמש בחי' חמת כנ"ל בחי' וזרחה לכם ירחי שמי שמש מדקה וזה שחמרו הכמי' ז"ל כרוס זלות לבני חדם כיון שמגיע חדם לבריות פניו משחנין לכחת גוונין כי ע"י המדקה נחים כחה שינוים והכל הוח רק מחמת המקבלים חבל המדקה

מוהר"ן

שהיח בחי' חמת בחי' שמש כנ"ל הוח רק כח לחד לבד וחין בה שינוי כנ"ל והשינוי הוח רק חצל המקבלים שמשחנין פניה' לכחה גוונין ויש שמשחנה פניו מחמת גדלות שיש לו בהשר שהיו רחוי לו שיגיעו לבריות ויש מחמת קטנות על שהוח מגיעו לבריות ויש שמשחנה פניו מחמת שמחה שמחה על שנותנים לו וגם בזה יש שינוים כי יש מי ששמח מחד על שנותנין לו נחגח שהשינוים הוח רק חצל המקבלים כל לחד לפי בחינתו כן משחנין פניה' כנ"ל חבל המדקה היח רק כח לחד לבד כי הוח בחינות חמת בחינות שמש ועל כן מושכת עצמה לחמת כנ"ל : ויעקב שהוח בחינות חמת כמה שכתוב חתן חמת ליעקב נחמר בו ויזרח לו השמש היינו בחינות ולכן תהיה מדקה הנ"ל כי שמש הוח בחינות מדקה כנ"ל וזרחה לכם ירחי שמי שמש מדקה היינו שיעקב על ידי החמת הי' לו כח להמשיך ולהזריח לעצמו כל המדקות שהם בחינות שמש וזה ויזרח לו השמש בחי' ולכן תהיה מדקה כנ"ל :

בגמרא מעשה שנחלקו בבית"ד עד שנקרע ס"ת מחמתן ולחר תמה לחי לס לח יהיה בית זה ע"ה נחלה שעל ידי מחלוקת נעשה ע"ה וכפירות וזה שכתוב כי השבו רעות בלב כל היום יגורו מלחמות שעל ידי המלחמות היינו מחלוקת על ידו השבו רעות בלב על ידי זה בחים מהשבות רעות היינו כפירות כנ"ל :

והתיקון לזה למשוך המלחמה

ליקוטי מוהר"ן קבט

לה' שה' יחס חמלחמה כנ"ל וזה בחי' שתיקה
היינו שצריך להתוק להם רק לסמוך על ה' שהוא
יחס נשבילינו : וזה בחי' ה' יחס לכם והתם
תחריטון וע"י השתיקה זו נתעלה המחשבה כי
נתבטלין מחשבות רעות של כפירות כנ"ל וזה
בחי' שתוק כך עלה במחשבה שע"י השתיקה
נתעלה המחשבה כנ"ל אך כשג' הם שותקים אזי
יכולי' ח"ו לקלקל התיקון שנעשׂ ע"י שתיקתו וזה
בחי' על גבי חרשו חורשים לשון שתיקה
בחי' והתם תחריטון היינו שתיקתם עולה
על גבו כנ"ל ה"יאמריני :

בשיש לחדות בין המדיקים לין המדקה
מזקק כי ע"פ הטבע כשותקין נדקה
נחסר מלחתו מה שנתן לכל ע"י הלחדות שבין
המדיקים יוכל ליתן נדקה ולא יחסר כלל וכן
יכול עי"ז שיהי' לו מסירת נפש בלחת ולעפ"כ
לא יזיק לו ויפחר בחיים :

דע שמיעוט שיחה הוא מבעל תלוות ניקוף
כי יש לחם בלחם מתחלת התולדה שמהלם הזה
בוערין בלחם כל התבערת של כל התלוות וגם
כל הלכילה ושתיה שותקין להגוף הלם הזה הוא
מכלה וטורף הכל וע"י מיעוט שיחה הלם הזה
נחלם ולין לו כח לבעור לך שמזיק להמוח
מיעוט שיחה וכן ריבוי שיחה כשהלדם מכריח
עלמו ליטן הרבה גם זה מהלים וממעט הלם
הנ"ל וגם זה מזיק להמוח רק כשהלדם יטן בלדה
כפי התלוה זה מגביר תלוות ניקוף כי מגביר
הלם הנ"ל : **עיניים** הם דברים עליונים
ונבוהים מלד והם רוחים תמיד דברים גדולים
ונוראים ולם הי' הלדם זוכה לעיניים כשרים הי'
יודע דברי גדולי' רק מעה שעיניו רוחות כי הם
רוחות תמיד לך שלין יודע מה רוחה כמו למשל
כשמעבירין דבר לפני עיני הלדם בהעברה
ובמהירות גדול ולין הלדם יודע מה רלה
והנה לף שבשעה שהעבירו הדבר
לפני עיני בודאי רלה לותו נרלי'
גמורה עכ"ז לין יודע מה רלה כי
לף שעיניו רלו הדבר בשלימות עכ"ז
מחמת המהירות לא הי' פנלי שכדי
שיניע הרלות להדעת שידע מה רלה
כי לידע הדבר שרלה זה תלוי בדעת
ולזה צ"ל קלת זמן שיספיק קלת הדבר
הנרלה לפני עיניו בכדי שיבוא ויוציע
כח הרלות להדעת לת הדבר
הנרלה כדי שידע בהדעת מה
רלה ומחמת המהירות לא רלה הדבר רק
בכח הרלות לבל לא היה זמן
להוציע הדבר להדעת ועל כן לית
יודע מה רלה וכן הלדם רוחה
בעיניו תמיד דברים גדולים לך
שהוא כמו שמעבירין לפניו בהעברה
בעלמה ובמהירות גדול על כן לית
יודע מה רלה כנ"ל והבן :

בשהארם הוא מלמין בהלדיק בלי
שום דעת לפשר לו ליפול מהלמוה
כי מלמוה לפשר ליפול לבל לם
ים לן דעת שמבין בהדעת לזי
ח"ו לו ליפול : **שם** ל"ת' ממוגל
על היס להכנע הגלים והסוד בשוח
גליו לתה תשבלם : כי תבוא בכרם רעך
וכו' על פי מעשה וכו' שהניחה ע
לתו עוללה שמי שלית יפל למוגלו לף

ניחלו

ניחלו להיות חלקו והם להו יצטרך לעזר מהרחוקים על הקדושים לגלו וכו' כי כשלוכל יותר מגרכו זה המלכל מזיק לו כי כל דבר יש לו שורש שיש לו היות תמצו בגוף שמימיב יש להם חיות ממה שהאדם לוקח לאכילה וכן המאכלים יש להם חיות מזה שהאדם לוכל לותם ומקבל חיות מהם מזה יש חיות להמאכלים לחבל בשלוכל יותר מגרכו הין לזה המלכל ממי לקבל היות מלחר שהין האד' גריך להיו ושוה דומה כלהו הניחו האדם לתוך כלי שבוודאי היו מקבל חיות מהם וע"כ המלכל מבקש לו חיות להחיות עלמו ועי"ז מזיק להאדם ומחמת זה נלטרפין גמו לפי' שהד' המלכלים ומזיקים לו וזה ולכלת כיפסך שבעך לה יותר וזה ולל כליך לה תתן שזה דומ' כמותן לתוך הכלי מלחר שהין גריך לו כנ"ל:

בשיש מחלוקת על האדם יכולין להבות לותו מדרך הש"י ולהפילו מדרגתו וזה שהפילה דהמ"עה רגיש רודפי ונרי מעדותיך לה נטיתי שלף שהי' עליו מחלוקת רגיש עכ"ז לה נטה מדרך הש"י:

בשאדם מת בודד ומפרש שיחתו ונערו לפני הש"י ומתודה ומתחרט על גודל הפגמים שעשה לזי גם השכינה כנגדו מפרשם לפניו שיחתה ונערה ומנחמת לותו כי כל פגם ופגם שפגם בנשמתו פגם חלילה ג"כ כביכול וזה בחי' לת ה' החמרת וה' החמירך וכולו ושיח מנחמת לותו שתבקש תשובתו' לתקן כל הפגמי':

והיה ה' למלך על כל הארץ: דהנה הכלל סוף כל מה שלנו עושים הן התפלה והן לימוד הוא כדי שיתגלה מלכותו יתברך כי ההכל פה הוא בחי' ה' והקול הוא בהמסבה הוא בחי' ו' ובשלומד לו מתפלל בדו"ר יתגלה בחי' וה' ובשלומד הלכה בלובן זה צורת עולם לחד וכשלומד כל המסכתא נעשה מטרוניתא והמלכות הן עלמין דילה כי לין מלך בלא עם וזה והי' ה' למלך על כל הארץ שיתגלה מלכותו:

ויתן שוה למלכו וירם קרן משיחו: הנה יש בזה בחי' משיח ורוה"ק ויחוד קב"ה ושכינתי' ותפי' כי תחלת הגבילה הי' כדי שיתגלה מדת מלכותו ומחמת גודל האהבה לה הי' בחפצי לקבל והוכרח להתגשם בתוך עולמות וזה מלכותך: מלכות כל עולמים הייו שמדת מלכות התלבש בתוך עולמות כדי שיוכל לקבל ולין מי שיקבל עול מלכות לכן יולדות נפשות ישראל שיקבלו עול מלכותו כי לין מלך בלא עם ולין יולדות נפשות ישראל מעולם הדיבור וזהו נפשי יצאה בדברו היינו שנפשות ישראל יולדות מעולם הדבור: והדיבור הוא בחי' מלכות כמ"ש חליהו מלכות פה ובחינת שכינה גם כן כי שוכנת לתם תמיד בלי הפסק רגע כמ"ש השוכן לתם בתוך טומאותם: וזהו תם הבתים היינו כמו שתם הולכ' תמיד עם בנה ולינה שוכנת לותם כן הדיבור שהוא בחי' שכינה הולכת תמיד וזהו כי מדי דברי בו זכור לזכרנו היינו כמו שלמרנו שהדיבור זוכרת לותו תמיד והולכות לפילו במקום הטנופת: וזהו גלות השכינה שהדיבור שהוא בחי' השכינה בגלות ומתחלס כנ"ל בלולמתי דומי' וזהו שלמנ'לחס מדק תדברון היינו כי מדק זה מלכותתו קדישא כנודע ומלכות הוא הדיבו'כ"ל כשהו' בגלו' הוא לחס ולכן כמה שפגם יתכן היינו ווידוי דברים כמ"ש קחו עמכ' דברי' שיתוודה תמיד בכל לבו וזכה פני לדני לזי ושופו של ה' שיעשו כל הדברים שפגם לל שרש

וזהו

וזהו יחוד קוב"ה ושכינתיה כי מייחד הדיבור שהוא נחי' השכינה כנודע חל"ם ' וזהו"ק שאמר הכתוב וגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר היינו כשמייחד הדיבור עם ה' שהוא יחוד קוב"ה ושכינתיה כנ"ל אזי ויגלה כבוד ה' כבוד זו שכינה כמודע היינו שיתגלה ויתגדל בחינת השכינה שהוא נחי' מלכות כי עכשיו נקטן מורה ונחלש כמה כת"ת בזוה"ק שהשכינה לוחת שמכוני נחשיות וכו' כי חולת אהבה אני היינו אהבת ישראל שהני שוכן אחס אפילו בתוך טומאותם וזהו גלות השכינה אזל כמו שאמרנו שיתקן פרנוף מלכו' וייחד הדיבור שהוא נחי' מלכות ונחי' שכינה עם ה' יתגלה ויתגדל אורה של פרנוף מלכות וזהו נאור פני מלך חיים היינו שיתן אחרם בפרנו' מלכות יכול לחיות כי שואב חיים ממדת מלכות שהוא שרשו כנ"ל : וגם זהו נחי' רו"ק כי מה שאדם חי אינו כ"א מחמת שנשב נשימו' ומה היא נשימה שמוציא ומכניס ברוח וזהו החיות רצוי ושוב ולכן כשאדם דבוק למלכותא קדיש' ומדבר תורה או תפלה מוציא ומכניס רוח בקדושה וזהו ורוח אדם אתן בקרבכם היינו קדב שלכם כשהוא נשב נשימה של קדושה אזי ורוח אדם אתן היינו רוח הקודש : וזה ורוח אלקים מרחפת על פני המים היינו כשלומד תורה כי מים זו תורה בידוע אזי ורוח אלקים שהוא רוה"ק מרחפת וחופ' עליו ש"מ רוח חיים כי גלה אורה ס"א להיות כמ"ש בזוה"ק אלמלא כנפי ריחם דכשבי על לבא הוי אוקיד כל גופא ורילא דא חיים ומיא דא תורה כי כשאדם מיגרלי נוער בלבו להשי"ת מיד נאפשרי לכיות אוקיד כל גופא אזל כשיתלבש בחוטיות המורה אז תפלה מגנת ומגלת עלי' וכן ח"ו להיפוך כשנוער אל חשוב עו"ג הוא אוקיד גס כן כל

גופא אזל כשאחר כך לומד תורה אז עושה מלוה היא מגנת ומגלת עליו ויכול להיות פי שואב רוח חיים שהוא רוה"ק ממדת מלכות שהוא שרשו ולכן רשעים נחייהם קרויים מתי' כי מחמת שנפסק מאזל דקדושה מתין יסי' לו חיות ושואב רוח של שטות כי דבוק אל מלך זקן וכסיל וזהו שאמרז"ל אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות אזל להיפך נכנס בו רוה"ק ורוה"ק הוא נחיות מלכות כמו שאמר הכתוב ותלבש אסחר מלכות דרז"ל שלבשתה רוה"ק ונחינות תחי' ג"כ כמו שדרז"ל על פסוק ותחי רוח יעקב שנרחם עליו רוה"ק וזהו נחי' של משיח כי כתוב אזלו לא למרחה עיניו יעפוט וכו' אלא הכל נרוה"ק כי אזי יתוקן פרנו' מלכות בשלימות ונתקבץ כל הנחי' מלכות אל שרשו והיתה לה' המלוכה והי' ס'למלך על כל הארץ ונוכל להכיר את בוראינו למעלה מכל העולמות בלא שום לבוש וציור ודמיון וזהו כי אלך גדול על כל אלקים היינו כשמדת מלכות יהיה גדול ויתעלה אורה מחמת תיקון מעשינו אזי נופל להכיר את בוראינו על כל דהיינו למעלה מכל העולמות ולא כמו עכשיו כי עכשיו הוא בהתלבשות עולמות כנ"ל וזהו ויתן עוז למלכו היינו כשיתן עוז והארה למדת מלכות אזי וירם קרן משיחו כי כל אחד יתקן בחינות משיח שלו וילך ממדריגה אל מדריגה מעט מעט עד שיתקן החרת פרנו מלכות בשלימות וזהו בחינות משיח כנ"ל :

בשח נה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה הנה הכלל שאריך כל אדם לרחום שמלידו לא יסי' עיכוב משיחת דסיינו לעשות חסובה שליהם ולחקן מעשיו וכל אדיק ואדיק מי שהוא אדיק בלתי יום בו בחגלות משיח ולא על פי שמין בו בחגלות משיח יום בו

מדה של משיח שהוא בחינו' משה כמ"ש בזוה"ק משיח דא משה כמו שאפרש כי משה מסר נפשו בעד ישראל כי ידע שפילתו בחתא וידע חסיבות וגדולות ישראל כמה שכתוב ואתם משה עניו מאד מכל האדם ומחמת זה מסר נפשו וחיותו בעדם לכן מי שהוא צדיק בחתא ויודע שפלתו ויכיר חסיבות ישראל יכול למסור את נפשו בעדם ואימתי יכול לרחות שפלתו בשעה כשעושה חשובה שלימה שזית שבת כמה שכתוב ושבת עד ה' תלקיך תתוון דדין כאתוון דדין · כי יש שני חשובות אחת יש בני אדם שעושין מו"מ והולכין בהגלי עוה"ז ובאתערות נופל לו ברהורי חשובה ואחר כך חוזר למקומו הראשון וזהו שהיות רצוי ושוב שאין לו נייחא כי פעם טמא ופעם טהור כשר ופסול לאור ומוחר וזהו שאת ימי חול · אבל תשובה שלימה הוא בחינות שבת שיש לו נייחא כי בא שבת בא מנוחה שיש לו מנוחה מכל וכל ונדחה ברע לגמרי ותדע בשאנו שתשובה שלימה הוא בחינות שבת כי ליתא בשדרש כשפגע אדה"ר לקין ואחל לו מה נעשה בדינך והשיב לו שעשה תשובה אמר אם כך תקיף חילא דתשובה פתח ואחר מזמור שיר ליום השבת : ולכאורה מה ענין שבת אצל תשובה אבל לפי דבריו שפיר הוא כי כשעושה תשובה שלימה ונדחה ברע לגמרי ויש לו נייחא זהו בחי' שבת ובחינות שדי ובחי' מט"ט כי אם הוא שדי שאתר לעולמין די ובחינות שבת ג"כ כך כמה שכתוב וישבות מכל מלאכתו וז' די ובחינות מט"ט הוא ג"כ בחי' שדי כנודע וזהו שכתוב בזוה"ק על פסוק ויקח לאם האדם ויגיההו בגן עדן וכו' ויקח מאן נטל לן' אלא נטל ליה מאדרבא יאודין דילי' וכו' · בזמנא דאנא בתיובתא ואתעסיק באורייתא קוב"ה נטל לי' מאתן ועליו אאתר ואשא יפרד אפרים נפשיה מאתוא דילהון וכו' · לעבדם בפיקודין דעשה ולשמרם בפיקודין דל"ת וכו' · ואי אתר על אורייתא אאתקיי' אתרינו דאילנא רע דאיהו יצה"ר ואם חיינן בתיובתא אאתר בהון ויורהו' עץ דא עש"ת וכי' ויאתקו אתי' ודא משה משיח דאתמר בי' ואטה אאלקים בידי אטא דא אט"ט אאשרי' חיים ואאטרי' אית עכ"ל : וזה כמו שפירשנו היינו כשעושה תשובה שלימה שידאם הרע לגמרי ונעשה כולו טוב זהו בחינות משה משיח דאיתמר בי' ואטה אאלקים בידי היינו שאים בידן לאיפך ואטא דא אט"ט אאשרי' חיים ואאטרי' אית כי אט"ט הוא בחי' תשבה ג"כ כי זהו שאת ימי אאול כנודע פעם כשר ופעם פאול טמא וטהור אאור ואוחר ואין לו נייחא וזהו כשאין עושין תשובה שלימה אבל כשעושה תשובה שלימה שאוב בחי' שבת כמו שפירשנו זהו בחי' משה משיח שבי' בידו להפוך הרע טוב ונדחה ברע לגמרי וזהו בחי' שדי ויש לו נייחא אכל וכל ובחי' אט"ט ג"כ בחי' שדי אע"פ שאמרנו שבחי' אט"ט הוא בשבת זהו בשאת ימי אאול אבל כשבת שבת בא מנוחה וישבות אכל אאלאכתו וזהו בחי' שדי היוצא לנו מזה כשעושה תשובה שלימה שהוא בחי' שבת כמו שאמרנו ועי"ז יכול לרחוץ שפלתו כנ"ל : וזה הוא בעת בא' לשון השקט ובעת שיש לו מנוחה אכל וכל ועשה טוב היינו שאחפך הרע לטוב גמור שכן הרץ היינו בחינות נפש כד"א נפשי כאהרן וכו' היינו שאנפש יש לו נייחא אחתא בעשה תשובה שלימה כנ"ל וכשעושה תשובה שלימה הוא בחי' שבת וכולי לרחוץ שפלתו והשיב וגדול' ישראל · וזהו רע' אאור היינו שיכול לשוב כמו רעי' מהימנ'

שיכול

שיכול למסור את נפשו בעד ישראל"ה עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום הנה שגדול השלום כמו שדרז"ל שלה תנח כלי תחזיק ללה השלום ומה הוא השלום שמהנר תרי הפכים כמו שדרשו רז"ל עושה שלום במרומיו כי המלאך הלי הם והלי מים שהוא תרי הפכים כי מים מכבה אש והוא יתי יוסף כי יוסף מחבר תרי הפכים חמדים ונבורות לכך נאמר ויבא יוסף את דבתם רעה הוא נבורות כי שמאל דוחה את אחי הנקי מבקש הוא יתי' חמדים כי ימין מקרבת ויוסף הוא השליט הוא נבורות הוא המשביר לכל עם הארץ חמדים ונאחר אנלו ויקרא לפניו אברך ופי' רש"י אב בחכמה ורך בשנים שהוא מוחין דגדלות וקטנות:

וזהו קידוש השם כי קידוש השם הוא נם כן חמדים ונבורות כי מחללה הוא נחלבב בשלהובין דרחימותא זהו יתי' חמדים ואח"כ מת נבר על ירנו ומוסר את נפשו למות על ק"ם זהו נבורות ולכך חפילו פושעי ישראל הערו את נפשם למות על ק"ם כי ישראל עלה במחשבה וכו' ואפי' פושעי ישראל אף שעדיין הוא מכוסה בשם ישראל יש לשמ"ת תענוג נדול ממנו כמ"ש ישראל אשר בך אתפאר וכשרונן להפריד הוא מפחי' זו ישראל שהוא יתי' כנודע ואח"כ לקרוא בלא וזו שני' שהוא יתי' יוסף ואיך נתעורר נו יתי' זו למסור נפשו כנ"ל:

בלל העולה שיוסף הוא יתי' השלום והשלום הוא כלי שע"י בא יבא כל ההשפעות וכנרכות ליסראל וכוונתו יח"ם נזה כדי שיוכל כל אחד מישראלי לדבר דיבורים של קדושה לפני הש"ת ומה שהוא קדושה חכמה כי חכמה נקרא קדושה כנודע וזהו כשאדם מדבר בתורה ותפלה בחכמה ושפל ומבין ושומע מה שדבר ונקרא קדושה וים להש"ת תענוג נדול אזי כי נגנס אז מוחין שהם חכמה והדיבור שהוא

צחי' ירושלים וזה יתי' נוהה ירושלים ס' כי ירושלים הוא יתי' דיבור כמ"ש ומלכי צדק מלך שלם וח"ו מלכה דירושלם ונדק הוא הדיבור כמ"ש צדק תדבון וכו' הוא מוחין כנודע מימתי הוא נבנס כשנדחי ישראל ר"ל מי שמי' נדחם מבחי' ישראל ואחר כך כינם: ונחזור לענייננו שע"י השלום יכול לדבר דיבורים בקדושה ובשהרה בנ"ל והשלום הוא מחבר תרי הפכים כנ"ל היינו חמדים ונבורות הייגו הוויות שהוא חמדים כמ"ש יומם יצוה ה' חסדו ולילה הוא נבורות כי חלקים הוא מלכות כמ"ש חלקים מלכי מקדם ודינה דמלכותא דיני ולכן נ"ב נאמר ביום ומבלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רנלו ידוע הוא יתי' מוחין כמ"ש שאו ידיכם קודש וקודם הוא רחמים ורחמים הוא חכמה תוחא ורנלו הוא נבורו כמ"ש נדק יקראהו לרנלו ונדק הוא הדיבור והיבור הוא נבורות כמ"ש ונבורתך ידברו נמצ' שפתוב אחר יום תו"ב כנ"ל ויום' הוא השלום מחב' תרי הפכי להיות אחד ויבוא ישועות ונרכו בנשמות ונשמות כמ"ש ואחבתם איש בשמין ממעיפי סיטועה וח"ח ותקבלון אולפן אחת היינו שע"י התשועה יבוא תורה ואולפן אחת מאחת הנורה יתברך כל אחד לפי תדריגתו וזה פירוש הפסוק ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום היינו כמו שפירש רש"י כשם יברך ברכות על ידי כלי שלום אזי עוז שהיא התורה נם כן לעמו יתן היינו ותקבלון אולפן אחת:

כי תענור נמים אחר פי' דשנם:

בהתורה שתים וגליא והקב"ה נ"כ שתים וגליא דהיינו מה שנגלה לנו הוא הל בים וחיצוניות ומה שנשתר ממנו הוא הפנימיות והנם כל אחד צריך לזרז את עצמו להסיב הפנימיות מה שנשתר ממנו: אך אזי יכול

יוכל להגיע אל הנסתר ממנו נתפלה לשמם
נקצר ממחצתם אל הדיבור של התפלה
נקצר לחיין וחזק כי הקב"ה מתאוה לתפילתן
של צדיקים ולמה כי הקב"ה חפץ חסד הוא
ורוצה תמיד להשפיע השפעות ונרכות ואין
השפעה יכולה לירד רק ע"י כלי הנקרא מוחי
שנאמרי ואני מברכם · ובכלי הנ"ל נעשה ע"י
כל אחד מישראל כשמתפלל בחופן שמקצר
ממחצתם להדיבור כי כל אחד מישראל נקרא
צדיק שנאמר ועמך כולם צדיקים והצדיק נקרי
אלף אל' אלופינו מסובלים והנו"ן נקרא דיבור
כי הדיבור הוא מלכות ע"ד מלכות פה ומלכות
נקרא גון כמ"ש ינון שמו · ופי' רש"י ל' מלכות
והוד נעשה ע"י המחצה שמקצר להדיבור כנ"ל
כי המחצה נקרא יוד כמ"ש אז ישיר משה
ופי' רש"י יו"ד ע"ש המחצה נאמרה ונגמר
הכלי הנקרא מוחי והשפעה יורד ונשלם חפץ
הש"י כי חפץ חסד הוא ולפיכך השם יתברך
מתאוה לתפילתן :

וידוע הוא כי מי שמקבל תענוג מאחר נקרא
נוקבא ר"ל לנגדי · ונמצא כשהש"י מקבל
תענוג מישראל מתפילתן כביכול נעשה נוקבא
לנגדי ישראל וזהו שכתוב השם ריח ניחוח לה' כי
על ידי ריח הניחוח שמקבל השם יתברך
מתפלות של ישראל נעשה נשוב השם ונקבא
שנקרא ה"כ מהפנימיות נעשה הילולות
וזהו פי' הפסוק כי תעבור נמים ואעבור מלפון
כתגלות כמה שכתב וענר ה' לנגוף את מצרים
ות"ח ואחגלי יקרא דה' ואין מים אלא תורה ·
ופי' הוא כשהקב"ה מיחגלה לך מנסתר מהתור'
אתך אני כלומר תראה שאעשה הכלי שנקרא
אני כנ"ל : רומה על השמים אלקים על כל
הארץ כבודך · הנה כל אדם צריך לרפואת
נפשו דהיינו להעלותה למקום שורשה · ונמצא
דהנה יש שני מיני דינים : ה' דינא דמתחצה

נחי' נחש פטיל זוהמא נחום · ויש דינ' קדישא
כמ"ש אשר ימצא ב' יוכיח והתחלת התקרבות
הוא התרחקות כמ"ש חז"ל כל המצדיק ה"ע
מלמטה מצדיקים עליו את הדין מלמעלה והו'
נחי' מוחין דקטנות והוא נחי' מנחם הוליד
את יצחק כי מנחם הוא חסד ויצחק הוא גבור'
פחד יצחק וחסד זה מלוב' בגבור' שם "דבגבורו'
יש ימינו וזה שנאמר כי גבר עלינו חסדו וזהו
כי יצחק הוא נחי' הלקי' כמה שכתוב צחוק עשה
לי אלקי' והוא נח מנחי' שרה מדת מלכות כמו
שפי' רש"י שרה על כל העול' ודינא דמלכותא
דינא והמלכות נקרא צדק כמ"ש צדק מלכותך
קדישא ומלכי צדק מלך שלם וזהו נחי' קטנות
והוא ותכסינה עיניו מראו' והוא חסד ולחם קרא
לילה והוא נחי' נפש כמ"ש נפשי חויחך בלילה
ועריך כל אדם לילך מקטנות לגדלות וכשבא
לגדלות הוא נחי' ותפקחנה עיני שניהם ופי' רש"י
ע"ש החכמה נאמר וזה מה שאמר שכתוב וירא
אלקים את האור כי טוב ואין טוב אלא תורה ·
ואני נחי' אלו הן נחי' הושענא רבה ושם"ח שהן
נחי' יצחק ויעקב כי ס"ר הוא נחי' דיבור בלא
דיעה והוא נחי' ערבה כי ערבה דומה לספיר'
כדאי' בזוה"ק אית מאן דלעי נאוריתא ומגמג'
בה בגמגומא דלא ידע כל מלה ומלה אלקא
לעילא וקב"ה חדי בשמי מלה ונעא לה מחרנין
דשמי נחלא ואתעבידו מאינון מילין חילנין
דכרכין ואקרון ערבי נחל ושמחת תורה הוא
דיבור בדיעה והוא החיות של הנפש כדאית'
בזוהר זכאין אינון דידעי אורחא דאוריית'
ומשבחלי בה בשרה תיבור דאינון נטעין אילנא
דחיין לעילא דאולא אשוותא וש"ם שם ונדק'
מרפא בכנפיה כי שמש היא בחי' יעקב דבי' דבור
בדיעה והיא בחי' אילנא דאשוותא · וזה שאמר
שכתוב שמש ומגן ה' אלקים כי בחי' יצחק ויעקב
הם בחי' דין ורחמים וז"פ ופי' אור הלבנה כאור

ליקוטי מוהר"ן קלב

כמתם כי סלגנה סוח נחי' יצחק וסחמה סוח נחי' יעקב . ומימן שידע לחדס חס סוח נבחי' דינח דמסחנח וחס סוח נבחי' דינח קדיש' סי' לדבר תפלה כשחין בו ביטול תפלה כמו שחמרו חז"ל קיזה יסורין של חהבה כל שחין בו ביטול תפלה שנחמר נרוך ס' חשר לח כסיר חפלתו וחסדו מחחי וחפל' סוח נחי' פניס כמ"ש ויסיב חזקי' פניו ויתפלל וז"ש ססחרת פניך סייתי נבהל' וזה מה שפי' רש"י לפי שהיו ליצני הדור חומרים מחבימלך נחעברס שרה נחי' סערח דמסחנח ובקב"ה לר קלסחר פניס של יצחק דומה לו והיו הכל מודיס שחברהם הוליד חת יצחק פי' שהדין סוח נחי' דינח קדיש' ומסערח דחברהם הוליד יצחק ובבחי' דין זה שהוח הגפ' ים ג' נחי' יעקב סוח הדיבור ובחי' עשו סוח הסוגיס ופיח נחי' נפש כי תחטח וזה פי' רש"י חלה תולדות יצחק בן חברהם יעקב ועשו וכשב' חל נחי' יעקב סוח החכמ' כמ"ש ויעקבני זה פעמיים ות"ח ויחכמני חז נחרפח נחי' בנפש כמ"ש שמש ונדקס מרפח נכנפי' וזה שכחוב חורת ס' תמימה משיבת נפש והדיבור בלח דיעה נקר' נדק כמ"ש נדק חדברון וכשב' חל נחי' יעקב היח החכמה נקרח נדקה וזה פי' הפסוק לכי מדבר בנדקה ורב להושיע דהיינו הנפש שבי' מקודש בלח ידיעה ונוש"ע הנדק' שהוח נחי' דיבור בידיעה וז"פ הפסוק רפלות תהי לשריך שהיח מדת מלכות וכשבח חל נחי' החכמה נתקן הנפש ומעלסו לשרשו כי טפח סזר' נמשכת מסמוח ומוחל חכמה וכל הענודות שלריך החדס לעבוד הבורח סוח רק שיחגלה כבודו וסחכמה נקרח כבוד כמ"ש וחס חב לכי סיהכבודי וחב נקרח חכמה כמ"ש חבר פי' רש"י חב בחכמה וע"י חכמה נתחדשו העולמות כי קוב"ה בחוריית בית עלמין והחורה נקר' חכמ' וישרחל עלו במחשבה תחלה וכשבח הנפש חל סחכמה סזי נתחדש העולם ויעקב סוח נחי'

שמים . וז"פ הפסוק רומס על השמים חלקיס כשסוח מעלה נחי' נפש שסוח נחי' חלקיס דינח קדישח לנחי' ויעקב שהוח שמים נחי' חכמה חז על כל הארץ כבודיך ונחגל כנודו:יברכנו חלקי' וירחו חותו כל חפסי חרץ דסנה יש מדת נלחון ומחלוקת ומלחמה ומכיכן נח תלה זו מדמים שעדיין לח עבד בהם הפי"ת כמ"ש ויז נלחם ופי' רש"י דמים ולח תלח הקב"ה כלי מהזיק נרכם ליסרחל חלח השלום וכו' . ונמחלוקת יש נחי' העושה שלום והוח נחי' העלח' מ"נ למשל כשנופל לחדס חיזה קושיס הוח נחינות מחלוק' ומתירוץ הוח נחי' העושה שלום והוח העלחת מ"נ ולפעמים שלום עושה שלום נמ"ח והוח העלחת מ"נ למקום חחר ותורה ותפלה הוח גם כן נחי' העלחת מ"נ שסוח שלום כמ"ש בורח מיב שפתים שלום ועושה שלום ובורח חת הכל כי בשעת נריחה נפלו עולמות למטה ופעולתו' הם חותיות ונתפזרו לכמה ניצוצות וע"י סע"ת של תורה ותפלה נעשה תיקון מהנלגולו' ונעשה עולם וזה ונתתי שלום נחר' כי תהיה'נתעלם הניצוצות ונעשה שלום וזהו ולחמר לציון עמי חתה ח"ת עמי חלח עמי נשוחפי וכו' כי הוח ג"כ כמו בורח נמילולו שמים וחרץ כנ"ל ובחי' זה נעשה נכל יום עד ניחת משיח עד וביו'שסוח ועמדו רנליו על הר הזיתים שסוח נחי' רנליו ותורה ותפל'שם נם כן נחי'עמידה תורם כמ"ש ותשם פה עמך עמדי החיצנו נתחתיות שהר ותפלה ויעמוד פנחס ויפלל והוח נחי'רנלין וע"י נחי' רנלין דתורה ותפלה נתקרבו נחי' ועמדו רנליו על הר הזיתים כמ"ש נדק לפניו יהלך ונדק הוח תורה ותפלה כמ"ש נדק חדברון וז"פ שוחח דיעק' נשוקה לחנוש ודלימח כי ע"י סדיבורים של תורה ותפלה נעשה נחי' שוקין ורנלין ונדבר ס'שמי' נעשו לכן יש ניצוצו'שנפלו נכלל דבר נמשכל ונמשח' וכמלבו' ושעונג שים

הדב' תלכ' ומשם הוא הגילוי והגלוי שם אותיו'
וקודם שמוציא אל הדבור הם נחי' רס והוא
נחי' נפש כמ"ש כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא
וכשיגלה לדיבור הוא נחי' נפשי יגלה בדברו
וקודם היא נחי' עולה על יריכו ונם ניחם אל
הדיבור הוא נחי' ויבן אח הגלע ומפני שגלוח
הנ"ל קודם הדיבור אין להם ניתוק והם בנחי'
שניים ומחלוקת כי כל ניצוץ מחבבר על חבירו
ונסוגיהו אל הדיבו' הוא בגירו' ושוא נחי' שלוש
נמנה שניך. בהגילוח הנ"ל לדבר בדברי
תורה ותפלה ולא בדברים אחרים וזהו פי'
הגמרא לוי הטיח דברים כלפי מעלה ונישלע
שהוא נחי' עולה על יריכו כי מכח שהוא
הגילוח בדברים אחרים נשאר בנחי' עולה
על יריכו ושריך לדבר בתורה או בתפלה עד
שיהיה הגוף בטל ואפס וזהו פי' הפסוק ויהי
לבשר אחד שיהא הגוף אחד עם הדיבור עד
שיהא כאפס ובמה בא הוא לדבר זה בירמיה כי
אחז"ל גוף קשה פחד שוברו ופחד הוא פחד יצחק

הוא ירמיה.

וז"פ הפסוק יברכו אלקים וירחו אותו כלו'
כי הברכה בשביל בנחי' ירמיה כל
אפסי ארץ כלומר כל מדריגות נעשים אפס פמה
שכתוב ויהיו לבשר אחד ובתורה ותפלה יש ג'
גווניס מהשבה ולעקה והוא בחי' משה ודוד
כי הלעקה בחי' הבזות בחון חרופ ובמחשבה
בחי' חמוקי יריכיך במשל כתיב וילעק משה
וכתיב וילך וידבר וכו' כלומר שהיה מקטיל
קטלות בדבים וזה בחי' חכמות בחין חרופ
ובדיוד כתיב במקטילות ברכו אלקים והוא גם כן
חכמות בחון תירוגה: וידי אחר שדברים אלה
והאלקים נשא את אברהם: אימא בזוה"ק
מסערת דימינא מוחא חורא ככספא סה"ד
ויגע אברהם אוהבי הגם בהשחלות יש אור
פישר וקור סחוזר דהתפ זעות סרחוק הוא אור

פישר ונסגיע לרחוק דבר שחפץ הוא אור החוז'
וד"ל והשי"ת ב"ה חף שחינו נחפס בשום מדה
אך כדי לשב' החזן נאמר בו ג"כ כי רם ה' ושפל
ירחה וגבוה ממרחק יידע ירחה הוא אור הישר
תמרחק יידע הוא נחי' אור החוזר. ודע
שהשחלות עושה כלי דשיינו גבול וזמן כי
כי מקודם רחותו הדבר הוא בלא גבול וכשרואה
שדבר נעשה לו גבול וזהו שאחז"ל ויעבך
וירעיבך ויאכילך את התן כי אינו דומה מי
שרואה ואוכל וכולי' מכאן שאומה אין לו שובע
כי מי שאינו רואה אין לו גבול ומשקה דגמרא
מחי קרא טוב מראה עינים מהלך נפש כי בכח
הראות עושה הילוך לנפשו והוא הגבול
והשחלות בבטחון ג"כ עושה כלי דשיינו גבול
וזמן כי השפעה יורדת מלמעלה אך שהוא בלא
זמן כי לפעמים דבר שצריך לו עכשיו יבא בב'
או בג' שנים אך בהשחלות בבטחון עושה
להשפעה גבול וזמן שהיא בעת וזמן שהיא צריך
וז"פ הפסוק עיני כל אליך ישברו ואתה נותן
להם את אכלם בעתו פירוש בהשחלותו נקרא
עין ובהשחלותו בבטחון נותן לו אכלו בעתו
שהוא צריך ויש בחינות למעלה נפשי כי הוא בחי'
למטה ושוא אפי' מיש רעיש וגם בעבודת
השי"ת יש בני אדם שהם תמיד בבחי' למטה
ולומדים ועובדים עבודתו תמיד והם תמיד
בבחי' למטה כי נפשו שוקקת תמיד לעבודת
השי"ת אך שהוא בלא זמן ושכל כי לפעמים
בניעולם של תורה היא קיומה כמה שכתוב עת
לעשות לה' הפרו תורתיך וזהו שהדבקות
בצדיקים כי הם עושים גבול וזמן לבל יהיו
בבחי' למטה וז"פ הפסוק למעלה נפשי לאל חי
הוא בחינות למטה מתי אבוא ולא יהא
בבחינות למטה ואראה פני אלקים

כי בכח הראות נעשה גבול

וזה

וח"ו לחינו בנחי' למחון ע"כ בכל"יום ויום צריך
להתחדשות המוחין כמה שכתוב חדשים לבקרים
וכו' וכמה שכתוב המחדש בטובו וכו' • וכמה
ברחות יש ב' נחי' כי מי שכחו יפה יכול לרחות
מרחוק וחין צריך להתקרב אל הדבר שצריך
לרחות ובעבודת הש"ת יש גם כן יש מי שמוחו
קה ויכול להתפלל אף ללמוד בלי עיון ויש מי
שצריך להעלות במחשבתו מקודש שידבר ואם
ידבר מקודש שיעלה במחשבתו יפי' שדיבור
בלא מחשבה הוא נחי' ת' אחר הדברים וזהו
קטנות דמוחין והוא נחי' דינים ומי שמכלו
קה הוא בגדלות המוחין והוא בחינות רחמים
וחסדים כמאמר חכמינו ז"ל גדולה דעה שניתנה
בין ב' אמות שנאמר כי אל דעות ה' ואל
הוא חסד כמו שכתוב חסד אל כל היום
וה' הוא רחמים כמו שכתוב רחמיך רבים
ה' • אך אי אפשר להתפלל בשכל קה עד
שיזוב בתשובה שלימה על חטאיו כמו שכתוב
ושל ה' את לבבך ובחרבתו ויעדי ה' יש
עצות ליבך ובאיזה תשובה נאמר בתשובה
מאהבה שלא יאחר שום רושם כלל
כמאמר חז"ל שובו בנים שובבים ארפא
משובתם דקשה שובבים משמע דמעיקרא
בלא שום רושם וארפא משמע שיאחר רושם
ומשני כאן מאהבה כאן מיראה כי מאהבה
אין נאחר שום רושם ויש לו שכל קה ויכול
להתפלל בלי עיון ובכל יום ויום יכול
להתחדש מוחו וזה פירוש הפסוק
ויבי אחר הדברים פירוש אחר שהוא
תמיד בשום שלימו יכול לבוא להתחדש
במוחין שהוא בקטנות המוחין שהיא נחי'
נחי חלקים דינין • והחלקים נאמר
פירוש בתהלה שהיא בחינות אברהם כי
בתחלת אברהם שהיה אהבה קה לגדלות
המוחין והוא בחינת המדים ורחמים

חם פירוש משובר הקדוש מסטרא דימינא
מוחא חורא פירוש ממרח אהבה
נעשה שכלו קה בכפף הש"ד זהיע
אברהם אוהבי כי מוח נקרא זהיע
אברהם אוהבי שהיה תדיר להנה שתמדים
זאת נח לשכל קה : ד"ל :

וביום השיכורים נהקרינכים מנחה
חדשה לה' וכו' כי יש בכל
אחד מישראל בחינות מלכות וכל אחד
לפי בחינתו כן יש לו בחינות מלכות
יש שהוא שורר בניתו ויש שהוא משל
ביותר וכן יש שהוא משל על כל
העולם כל אחד לפי בחינת המלכות שיש
לו בבחינות שרי מאות שרי אלפים ושרי
חמשים ושרי עשרות :

ובבחינות מלכות הזאת שיש בכל אחד
היא בחיצוניות ובפנימיות •
בחיצוניות היינו המשלה שיש לכל אחד לפי
בחינתו שהוא משל על אלו החושים בחיצוניות
כפי בחינו' המלכות שלו כנ"ל וגם יש
לכל אחד לפי בחינתו בחינת מלכות
בפנימיות דהיינו שאף שבחיצוניות
אחין לו שום משלה על אלו החושים עם
כל זה בפנימיות ובהעלם נדול הוא מושל
על אלו החושים כי נשמתם הם
מחציו ונכנעים אחתיו וגם בחינם
של מלכות בפנימיות היא לכל אחד
לפי בחינתו בבחינת שרי אלפים ושרי
מאות וכו' ויש אחד שבחיצוניות אין
לו שום משלה ואף על פי כן בפנימיות
והעלם נדול הוא מושל על הדור וא פילו על
כל נדיקי הדור כי כל נשמותיהם הם

כולם

שלה חחת ממשלתו ומלכותו וכולם נכנעים וכפופים אליו רק שטות נהעלם גדול נתחיתת נכל מקום מוקטר ומוגש לשמי שמך שהם עומדים ע"מ עכ"ז נהעלם גדול הם כולם נכנעים אליו יתנרך ועומדים לותו יתנרך רק שטות נהעלם כמו כן זחת הנחינה של מלכות נתחכמיח שמך שנהתנליח אין לו טוס ממשלה עם כ"ז נהעלם גדול הוח מולך עליהם והם כולם תחתיו ונכנעים אליו :

וצריך כ"ח לנלי להשתם עם נחי' במלכות שים לו להנחתו ולנרכו שלח תהיה נחי' המלכות אלא כעבד למלחות תלוותו רק שתהיה נבחי'בן חורין נבחי'שצריך תרצשמלך בן חורין שהמלכות יהי' אלא בן חורין לנלי להשתתם בו להנחתך וזה בחינות מרדכי נחי' מר דרור שהמרות היינו המלכות ים לה דרור וחירות שלח להשתתם נה להנחתו ולנרכו כ"ח להשי"ת נבחינות ויחס לה' המלוכה דהיינו להשתתם עם המלכות לעבודתם השי"ת דהיינו להזהיר ולהוליח חת כל הנשמות שנכנעים אליו כל חחד וחחד לפי נחי'המלכות שים לו נחבלי' ונחכמי'בן חם היח מושל נניתו צריך להזהיר ולהוכיח חת בני ניתו וחם ים לו מחלה יותר מושל עליו להזהיר יותר ויותר חנשים לפי נחי' המלכית שלו :

וצריך להמשיך תריכת ימים לתוך המלכות שלח תהיה נבחי' מרינות מקנר' חת נעליה כי כל חחד לפי נחי' המלכות שים לו הוח נחי' נופם שמוטל עליו להזהיר ולהוכיח חת הנשים שהם מתרשו שים לו נחי' מלכו'עליהם והם הוח מזהיר ומוכיח לותם קצי הוח עושה חת שלו ומניל חת נפשו כמו שנחמר טוף'למחיך לביח ישרחל וכו' ולחם כי הזהרת רשע מחם לח נפשך הנלת והוח רשע בעונו ימות חנל מס ים מזהיר ומוכיח לותם קצי הטונם עליו וע"כ

מרינות מקנרת חת נעליה וע"כ נריך לרחות להמשיך תריכות ימים לתוך המלכות דהיינו שירחה שיוכל להזהיר ולהוכיח לותם :

אך חיך חפשר לו להזהיר ולהוביח לותם כי חינו יודע מה שנריך להם וגם חינם חצלו להוכיח לותם ונריך לזה דעת כדי לידע חיך להוכיחם ולנ' לדעה הזה הוח נ"כ על ידי תריכות ימים נעלמו וזה שחומרים העולם שחינו יודע מחייו כי עיק' הידיעה הוח מחיים מתריכות ימים :

כי נפח לתריכות ימים הוח ע"י עסק התורה כי תורייתא שמא דקב"ה וכמו כשנריכין לקרות חת חחד קורין לותו נשמו כן כשנריכין לקרות חת חי החיים כדי להמשיך ממנו חיים ותריכת ימים נריך לקרות הותו נשמו כביכול הוח התורה כנ"ל נתצה שעל ידי עסק התורה קורין חת התריכות ימים וע"כ מוזכר המלך על עסק התורה ניותר מכל כעולם מחמת שהוח נריך לקרות חת התריכות ימים לתוך המלכות כנ"ל וזה ויחס עמו וקרח בו כל ימי חייו למען יתריך ימים על ממלכתו וזה וקרח בו כל ימי חייו וקרח בו דייקח היינו שע"י עסק התורה הוח קורח חת החיים כנ"ל וזה ימי חייו ימי חיים דייקח כי כשמקנלין חת החיות נריך לקנלם נמידה כי נלח מידה ונמנום ח"ח לקנל חת החיות מהשם יתנרך מחמת רנוי חור כי רנוי השמן גורם כיבוי הנר ע"כ נריך לקנל החיות נמדיזה ע"י עסק התורה כי התורה היח שמו של הקב"ה והשם הוח הכלי של הדנר שנהשם הזה ננגל החיות של הדנר הזה כמה שנחמר נפש היה הוח שמו שנשם ננגל הנפש והחיות של כל דנר וע"כ כשקורין חת השרש נשמו הוח מזומן תיכף חלנו מחמת שנהשם ננגל כל הנפש והחיות שלו וכן התורה הוח שמו של הקב"ה היינו שהשם ננגל

נגנל החיות נתי החיים כי התורה היא בחינות
מידות כי יש בהתורה חומות וחיצות ופסוקים
ופרשיות ומדרים שהם בחי' מדות שבהם נגנל
החיות בגדה וע"כ ע"י התורה שהוא שמו של
הקב"ה שהוא בחי' מדות וכוללם לקבל את החיות
כי ע"י התורה קוראים את הקיים ומשיכין את
החיות לתוך המדות שהם בחי' ימים וז"ש ומדת
ימי מה הוא היינו שהתורה שהיא בחי' מה כמה
שכתוב מה העדות והחוקים והמשפטים הילא
בחי' מידת ימים כנ"ל שעל ידה קורין את החיות
לתוך המדות והימים שבלא זה לא הי' אפשר
לקבל את החיות מהתת ריבוי אור וזה וקרא בו
כל ימי חייו שע"י התורה קורא את החיות לתוך
הימים והמדות כנ"ל : וע"כ צריך לעסוק בתורה
בפה דייקא כי כשקוראין לקרות את אחד
בשמו צריך לקרותו בפה דייקא ומי
שאפשר לקרותו בשמו בהסבה בעלמא :
כן מי שאפשר לקרות את הי החיים
בשמו כ"א ע"י הפה ולא ע"י המחשבה
לבדה וזה שאמרו חז"ל כי חייהם הם
למוצאיהם למוציאיהם בפה דייקא
שע"י זוכה לחיים כנ"ל כמנא ע"י עסק
התורה ממשיכין אריכת ימים ומו
זוכה לדעת כי הדעת והשכל הוא
בעלמו החיות כמ"ש החכמה תחיה את בעליו
כי השכל הוא עיקר החיות : וע"י הדעת
יכולים לקרב ולהוכיח את מי שצריכין להוכיח :

כי יש שני מחלוקות כשהש"ת נמצא בהמתרה
אחת ג"כ קשה מלמד למוצאו אך
לעפ"כ כשהוא נמצא בהמתרה אחת
אפשר לייגע ולהתוד עד שימצא אותו

לה א

יתב' מלאחר שיודע שהש"י נמצא ממש
אבל כשהש"ת נמצא בהמתרה תוך המתרה
דהיינו שהמתרה בעלמה נמחקת ממש
דהיינו שאינו יודע כלל שהש"ת יתברך נמצא
ממש אז לי אפשר כלל למצוא אותו מלאחר
שאינו יודע כלל מהש"ת וזה בחינות ואנכי
הסתיר אסתיר דהיינו שאסתיר שהמתרה
שלא ידעו כלל שהש"ת יתברך נמצא וזה
בודאי אינו יכול למצוא אותו יתברך
מלאחר שאינו יודע כלל שצריך לבקש אותו
יתברך כי אינו יודע כלל שהש"ת יתברך נמצא
ממש כי ההמתרה בעלמה נמחקת כנ"ל
אבל בהמת אפילו בכל המתרות
ואפילו בההמתרה שבתוך המתרה בודאי
גם שם מלובש הש"ת יתברך כי בודאי
אין שום דבר שלא יכיה בו חיות
הש"ת יתברך כי בלעדי חיותו לא היה לו
קיום כלל וע"כ בודאי בכל הדברים ובכל
הנעשים ובכל המחשבות מלובש שם הש"ת
יתברך כבחיבול ואפילו שם שם ושלום עושין
דבר עבירה שהוא שלא ברצון הש"ת עכ"ז
בודאי יש שם חיות הש"ת יתברך לך שהוא
בהעלם ובצמצום גדול והתורה היא החיות
של כל דבר גמור שבכל הדברים ובכל
המחשבות אפילו דיבור מעשה ומחשבה
של עבירה חס ושלום יש שם ג"כ התלבשות
התורה לך שהוא בהעלם ובצמצום גדול
בבחינות המתרות כי עובר ושנה נעשה
לו כהיתר דהיינו שעל ידי העברות הוא
מהפך דברי הלקים חיים ועושה מופים
מחדים בתורה עד שנעשה מחיסור היתר
כמה שכתוב הוי האומרים לרע טוב ולטוב

רע

דע וכו' נמצא שאפילו בתוך העבירות מלובש שם הוי' יתברך דהיינו לחיות התורה רק שהוא בהעלם דהיינו שהעבירות הפך הגילויים של התורה עד שנעשה מחיצור היתר כנ"ל עבר ונעשה לו כהיתר וזה בחינת הסתרה אחת וכשהשי"ת נסתר ממנו בהסתרת אחת דהיינו בחינת הנ"ל שנעשה לו כהיתר גם כן קשה מאוד למעלה מאחר שכבר נעשה לו כהיתר אבל על כל זה הפשר לייגע ולחתור עד שימצא לחיו"ת אחר שעכ"פ יודע שנעשה לו כהיתר ע"כ אף שהשי"ת נסתר ממנו וכבר נעשה לו העבירות כהיתר עכ"ז הפשר שישוב אל לבו זה בעצמו דהיינו מה שנפל והגיע לבחי' נעשה לו כהיתר ויבקש ויחתור עד שימצא מזה מאחר שעכ"פ יודע מזה שנעשה לו כהיתר אבל דע שיש עוד בחי' הסתרה בתוך ההסתרה דהיינו שההסתרה בעצמה נסתרת שאינו יודע כלל שהשי"ת נסתר ממנו דהיינו שאינו יודע כלל שמהפך אצלו המיסור להיתר רק כל הדברים רעים דומות לו למיסור גמור היינו שם ה"ו לאחד שעבר ונגע עושה יותר עבירות ה"ו אזי נסתר ממנו לפי' זאת שידע שנעשה לו כהיתר רק שאינו יודע כלל מעשה לאסור והכל הולך ישר בעיניו וזה בחינת ההסתרה שההסתרה בעצמה נסתרת כנ"ל · ובחינת גם בתוך ההסתרה שבתוך ההסתרה גם שם מלובש השם יתברך דהיינו לחיות התורה כי בלעדו אין חיות לשום דבר כנ"ל רק שעל ידי ריבוי העבירות הפך דברי הקים חיים לגיהנם עד שמהפך עליו אצלו מהכיות התורה

מוהר"ן

לפתיות עד שאינו יודע כלל אפילו זה בעצמו שנעשה לו מהיתר כנ"ל שזה בחינת הסתרה שבתוך הסתרה כנ"ל ע"כ צריך לבחינת ההסתרות כנ"ל וזה ע"י שממשיך מריבוי' ימים לתוך המלבו' שהוא בחינת דעת כנ"ל ועל ידי זה הדע' יוכל לידע שאפי' בתוך ההסתר' בעצמ' ואפילו בתוך ההסתרה שבתוך ההסתרה גם שם מלובש השם יתברך דהיינו התורה ומאחר שיודע שאפילו בתוך ההסתרות יש שם הש"ת ומה בעצמו נתגלין ההסתרות ונעשה מהם תורה ואפילו מהסתרה שבתוך הסתרה נעשה תורה כי בלאמת גם שם מלובש השם יתברך היינו תורה כנ"ל רק נתגמת שלא היו יודעין שהשם יתברך נסתר שם זה בעצמו הוא בחי' ההסתרות ותיקף כשיודעין שהש"ת נסתר שם על ידי זה בעצמו נתהפכה ההסתרה שבתוך הסתרה ונעשה ממנו דעת והאוחזה התורה שנסתר כאן לדעת מאחר שיודע שהש"ת נסתר שם וכיון שנאחז ההסתרה שבתוך הסתרה לדעת ונעשה ממנה תורה אזי התורה בעצמה מוכיחה לותם בבחינת לוריתא מכרית קנייהו עד מתי פתיים תאהבו פתי כי ילמת התורה מכרזת ומוקת ומוכיחה כמה שכתוב בראש הומיות תקרא וכו' עד מתי פתיים וכו' רק שאינו שומע קול הכרוז של התורה מחמת ההסתרות הנ"ל ומאחר שנתגלו ונאחזו ההסתרות ונעשה מהם תורה ע"י הדעת כנ"ל אזי תיכף כשנעשה מהם תורה התורה בעצמה מוכיחה לותם עד מתי פתיים וס' כנ"ל ות"ש פיה פתחה בחכמה שעל ידי החכמה ודעת הנ"ל שעי"ז מגלין ההסתרות ועשין מהם תורם כנ"ל על ידי זה פתחה פיה היינו

לוריתא

לוריותא מכרזת קמייהו שהתורה בעצמה פותחת פיה ומוכיחה לותס כנ"ל כמנה על ידי עסק התורה שעל ידה מתעוררין לריכות ימים לתוך המלכות בי על ידה מתעוררין ההיות לתוך הימים והמדות כנ"ל ועל ידי זה זוכין לדעת כנ"ל ועל ידי זה יכולין להוכיח לפילו לת הרחוקים מאוד מהסס יתברך בבחינות הסתרה שבתוך הסתרה כנ"ל :

ויה פי' ובכל יום ויום מרדכי יתהלך לפני חצר בית הסיס וכו' מרדכי בחי' המלכות כנ"ל ובכל יום ויום בחי' התורה שעל ידה מתעוררין החיות להימים והמדות בנ"ל . חצר בית זה בחי' חילוניות ופנימיות היינו מחשבות ודבורים של הרחוקים שבכולם נסתר הס"י סס לף המחשבות והדיבורים של הרחוקים מהסי"ת וזה חצר בית הסיס מלשון סגסו וקבלו מנקיונו של עולם שמתרחק מסי"ת . ויש שכבר היו קלת לגל הסס יתברך לך שכבר שכחו מזה וזה הסיס לשון שכחה שכבר שכחו לת הסס ויש שגס עתה זוכרים לת הסס יתברך לך שנשתה גבורתס ולין לגל ידס להתגבר על יצרס ומרדכי היינו בחינות המלכות . הוא יכול להוכיח ולהזהיר לותס על ידי עסק התורה שהוא בחינות ימים ומידות כנ"ל שע"י זה זוכין לדעת שעל ידי זה הדעת מבין ההסתרה שבתוך ההסתרה תורה כנ"ל וזהו לוריותא מכרזת קמייהו כנ"ל וזה לדעת לת שלום למחר שעל ידי זה עושה דעת מההסתרה שבתוך ההסתרה בחינות הסתר למחר . וזה ומה יעשה זה שעושה מההסתרה בחינות מה היינו תורה

כמה שכתוב מה העדות וכו' כנ"ל כי מזה בעצמו שיודע שגס בתוך ההסתרה שבתוך ההסתרה יש סס הסס יתברך מזה בעצמו נעשה דעת דהיינו תורה וזהו לוריותא מכרזת כנ"ל וזה בעצמה ההוכחה שמוטל עליו להזהיר ולהוכיח כנ"ל כי גורס על ידי הדעת שהתורה תוכיח לותס כנ"ל :

ודע שהתורה המלובש תוך ההסתרה שבתוך ההסתרה היא תורה גבוה דייקא היינו מתרי תורה כי מחמת שהיא נריכה להתלבש בחקותות נמוכים כחילו היינו לגל לולו שעברו הרבה עד שנסתר מהס בההסתרה שבתוך ההסתרה ע"כ השב הסס יתברך מחשבות לבלי להלבים סס פשעי תורה לבלי יוכלו הקליפות ליק מסס הרבה ויהיה הפגס גדול מאוד על כן הוא מחתיר ומלבים סס תורה גבוה דייקא מתרי תורה שהיא תורת ה' בעצמה כדי שלא יוכלו הקליפות ליק מסס הרבה בבחינות ועבריו בארן מצרים אני ולא מלאך אני ולא וכו' אני ה' ולא בו' כי בארן מצרים סס מקום הקליפות מאוד על כן סס דייקא מלובש ומוסתר הסס יתברך בעצמו היינו תורת ה' ממש מתרי תורה ע"כ דייקא מההסתרה שבתוך ההסתרה כשחוזר ומהפכה לדעת נעשה נמשו דייקא תורת ה' ממש כי סס נסתר תורת ה' מתרי תורה כנ"ל :

וכנגד מלכות דקדושה יש מלכות הרשעה היינו מלכות המן עמלק כמה שכתוב רלחמית גוים עמלק וזה לעומת זה בו' מלכות דקדושה

ליקוטי

דקדושה הוא בחי' מלכ' לכל הנזכר כנ"ל סוף
דבר הכל נשמע את האלקים ירא זה בחי'
מלכית כמה שכתוב אלמלא מורא של
מלכות היינו שמלכות דקדושה
היא בחינת סוף דבר בחינות מלכך
לכל המדרגות דקדושה בחינות דן שהוא
מלכך לכל המדרגות כי דינא דמלכותא
דינא : ומלכות דס"ח הוא
מלכך ממון כי מהות שהוא ירא
שלא יוציאו בלעז מפיו היינו הנזכרות
הקדושות שיש לגלות על כן הוא
מתגבר ומלכך ממון שהם נעוני הקדושה כי
מהם בחינות הנזונין עלמין שיש בזהב וכסף
ומרגלית שהם הממון : וזה בחי' תלוות
עשירות שהיא בחינות מלכות וע"כ
עמלק שהוא מלכות הרשעה רודף את נחמה
דן שהוא בחינות מלכות דקדושה כנ"ל
כמו שכתוב ויגד דן וכו' ולא ירא אלקים
דהיינו בעת שאין להם כח מלכות
דקדושה שהיא בחינות ירא אלקים כנ"ל כי
מלכות הזה עמלק הוא היפוך מלכות
דקדושה שהוא בחינות מלכך וכו' והוא
בחינות נלכך ממון כנ"ל . וזה לך על פי
כן היה מועיל לו כלל כי יש כח במלכות
דקדושה שהוא בחינות מרדכי להוציא מלכתו
כל הממון וכל הנזונות הקדושים שבלעו :

וזה שאמרו רז"ל כי לאדם שטוב
לפניו נתן הכמה ודעת זה מרדכי
היינו שמרדכי שהוא בחינות מלכות
דקדושה נתן לו חכמה ודעת כנ"ל
וזה טוב לפניו בחינות התורה
כי אין טוב אלא תורה ולחוטא נתן
עניין לאסוף ולכנום זה הזון היינו שהזון

מוהר"ן

שהוא בחי' מלכות דס"ח כנ"ל הוא מלכך ממון
כנ"ל וזה לתת לטוב לפני האלקים בחי' התורה
שמרדכי שהוא בחי' מלכות דקדושה מוציא ממנו
כל הממון וכל הנזונות ועשה מזה תורה כנ"ל
כי מרדכי מוציא ממנו כל העשירות
בבחינות חי ל בלע ויקיאנו ועושה מזה תורה
שנקראת חסת חיל :

ולפי הגדלת הדעת כן הפרנסה
נגקל כי פרנסה בנקל תולה
בדעת כמו שכתוב שמו העם
ולקטו בשמותם כי כל מי שחסר דעת
ביותר הוא יגע ועמל אחר הפרנסה
ביותר וגם לפי הגדלת הדעת כן
מתרבה השלום כי שלום תלוי בדעת כמו
שכתוב וגר זאב עם כבש וכו' כי נמלאה
הארץ דעה שיהיה שלום ופלא בעולם
שיוכלו לגור ביחד שני הפכים מחמת
גודל הדעת שיהיה אז כי על ידי
הדעת נגדל השלום כי מתבטל הכעס
והאכזריות על ידי הדעת כי כעס ואכזריות
הוא מהעדר הדעת כמו שכתוב כעס בחיק
כסילים ינוח וכל מה שמתרבה הדעת
מתרבה הרחמנות והשלום וע"כ
הפרנסה נגקל בבחינות השם נמולך
שלם חלב העוים ישבעך :

וזה בחינות שבועות כי שבועות הוא
בחינות שכל גדול וגבוה מלוד
שהוא חסד עליון ורחמים גדולים
כי גודל הרחמים תלוי בגודל הדעת
כנ"ל כי בשעת מתן תורה נראה להם
כוקן מלא רחמים וזקן הוא מיושב
הדעת וגם תלוי גודל הרחמים כנ"ל . וע"כ

שבועות

ליקוטי מוהר"ן קלו

שבועת הוי חסד עליון ורחמים גדולים:
וזה בחינות התקוה של שבועות שהוי
בחינות תקוה של שער החמשים שהוי
שהוי שער העליון מכוון שערי בינה
שהוי בחינות שכל ודעת עליון בחינות חסד
עליון ורחמים גדולים כנ"ל: וע"כ התקוה
מושיע בכל גרוע כמ"ש תקוה ישראל ה' מושיע
בעת צרה כי הוי חסד עליון שמושיע מכל
הצרות וע"כ התקוה מטהר מכל הטומאו' כמ"ש
וזרקתי עליכם מים טהורים ועהרתם וכו'
כי מין יכורין בלא עון וכו' וע"כ התקוה
שמושיע מכל הצרות ומכל היסורים הוי מטהר
מכל הטומאות ומכל החטאים: וזה בחי' מן
בחי' תקוה של שער המן שהוי בחי' דעת גדול
כי המן בחי' דעת וזה בחי' מלמר פתוח נלמן
פסוע מלמר פתוח זה בחינות התגלות הדעת
כי הדיבור הוי התגלות הדעת כמ"ש מפיו
דעת ותבונה ומלמרים שהי' הדעת נגלות
כמ"ש ושמי ה' לא נודעתי להם הי' גם
הדיבור בגלות בבחי' כבד פה וכבד לשון וכשיגלו
ממלרים שיגיע הדעת מהגלות יצת ונפתח
הדיבור וזה בחי' מלמר פתוח וכו' שנפתח
הדיבור ונתגלה הדעת ועל ידי התגלות
הדעת נתפשט נלמנות הס"י וניכר שהוי נלמן
מבטיח ועושה: וזה בחינות נלמן פסוע
שנתפשט נלמנותו כנ"ל: לבל במלרים שהי'
הדעת בגלות לא נתפשט ונתגלה נלמנותו
וזה שפירש"י ושמי ה' לא נודעתי להם
לא נכרתי במדת למיתתי שלי שעל ידי שלא
נתגלה הדעת במלרים על ידי זה לא ניכר
נלמנותו כנ"ל כי בחסד תלוי בדעת כנ"ל:
וזה בחי' לנכי יהיבח כחיבח נלמים
מלריה שעל ידי נתינת הצורה נפתח

התלמר ונתגלה הדעת כנ"ל: ועל ידי זה
נתפשט נלמנותו כנ"ל וזה בחי' נלמים לחמריה
בחי' נלמן פסוע מלמר פתוח כנ"ל: וזה
בחינות מן ר"ת מלמר נלמן בחינות מלמר
פתוח נלמן פסוע כנ"ל כי המן הוי בחינות דעת
גדול כנ"ל: וע"כ לכלו בני ישראל לת
המן לרבעים שנה כי בן לרבעים לבינה
וזה שלמרו רז"ל לת המן לכלו לרבעים
שנה והלא לרבעים שנה חסר ל' יום
אלא עוגה שהוליאו ממלרים טעמו בה
טעם מן כי בלילה המן שהוי בחינות הדעת
היה רלוי שיאכלו לוחו לרבעים שנה
בשלימות דהייגו תיקף שיצאו ממלרים
ונתגלה הדעת היה רלוי שיאכלו המן
תיקף וע"ז תרלו רז"ל עוגה שהוליאו ממלרים
היינו המלות טעמו בהם טעם מן כי השלום
תלוי בדעת וכנ"ל ומחלוקת הוי סיוע
הדעת: לך יש מחלוקת שהוי לשם
שמים שהוי בחינת דעת גדול מלוד
יותר מהדעת של שלום כי בחינת זה
המחלוקת היא לאהבה ושלום גדול כמו שלמרו
חז"ל לת והב בסופה אף זוז משם עד
שנעשו לוהבים זה לזה וזה שלמרו רז"ל מחלוק'
שהוי לשם שמים סופה להתקיים היינו
שבחינת היא לאהבה כנ"ל וזה סופה להתקי'
בחי' לאהבה כמו שכתוב לת והב בסופה כנ"ל.
וזה בחינות משה כי משה הוי בחינות הדעת
שהוי בחינות מחלוקת לשם שמים: וע"כ
משה הוי ר"ת מחלוקת שמחי הילל שהם בחינות
מחלוקת לשם שמים. וע"כ היה גלולת
מלריס ע"י משה כי עיקר הגלולה ע"י הדעת
כמ"ש וידעתם כי ה' הוליא לתכם וכו' למען
ידעו וכו': וזה בחינות עוגה דהייגו מלות
שהמיאו

שהוילו ממצרים וכו' כי משה היה בחי' מחלוקת כמ"ש הנני מעותך יהיו כאין : וזהו שהוילו ממצרים . שהוילו דייקא בי במצרים שהיה הדעת נגלות נולדו לה היה מהלוקת לשם שמים כי זה תלוי בדעת כנ"ל וזה נעוגה שהוילו ממצרים היינו שהמשה שהיה מבחינת מחלוקת שהוילו ממצרים שם היה הדעת נגלות נעמו בהם טעם מן כי מאחר שהוילו בחי' המחלוקת מן הגלות מצרים היה בהם טעם מן שהיה מחלוקת לשם שמים כנ"ל .

וזה בחי' לחם מן השמים לשון מלחמה כמ"ש לחם למ לוקמי בזה' מחלוקת היינו שהמן שהוא הדעת הוא בחי' מחלוקת לשם שמים בנ"ל . וע"כ דתן ואבירם שחלקו על משה שהוא הדעת פגמו ג"כ בהמן והותירו ממנו כי המן הוא בחי' הדעת כנ"ל .

וז"ש בזוהר הקדוש כי מלה היא לאוותא כי מלה שהיא בחי' מחלוקת לשם שמים בחי' דעת בחי' שלום כנ"ל הוא רפואה כי שלום הוא רפואה כמ"ש שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו כי עיקר החולה הוא מחמת הסדר השלום היינו מהלוקת הימודות שיבוד ק' מתגבר על הבירו ושלו' הוא רפואה :

וזה שנקרא מלה לחם עוני כי אין עני אלא מן הדעת . וזה בחינת חולה כמו שכתוב ודוע לאת בכה דל בן המלך ומלה לאוותא היא בנ"ל וזה לחם עוני שהיא רפואה להעוני בנ"ל :

ולבא למחלוקת לשם שמים צריך לזכך ולטהר את השמים שלא יהי' נבחי' לבשו שמי' קדרות . ולזכך ולטהר את השמים הים על ידי הנחה בחמת כי ים בגד רוח

מוהר"ן

הדופק שהיא מחלת התולדה והוא נושא עליו כל הליחות וכל הדמים וכל המיצות שקורין (זחפטין) והרוח הדופק הזה הולך ומוקם בכל האיברים וע"י הליכתו ופיעפוע בהם הוא תנועע ונושב ונופש לותם מן העיפוש שלא יתעפשו ולא יתקלקלו כמו הרוח המנשב בים שהוא נופש ומנשב ומהפך ומגיע הים שלא יתעפשו ולא יתקלקלו ועיקר נישוב הרוח הדופק בהידים כי מהות שהידים עחקניות צריך לנשב ולנפש לותם ביותר : וע"כ הרופאים בשמיניות ידו על הדופק יודע כל ענין החולה מחמת שבם בידים עיקר הילוך הרוח הדופק בכל הגב שהוא משח הכל עליו כנ"ל . וצריך שילך זה הרוח הדופק תמועה מכוונת בהיקומו וכסידורו וים מהם שעל ידה בא עצבות רוח היינו ל"ע מלכות שהוא אחמת הנחם על ידי זה בא עצבות רוח ועל ידי עצבות רוח לין הרוח דופק כסידורו ולזי נעשים האחרים כבדים מחמת שלין רוח הדופק מנשב בהם כסדר ולזי הידים בהיותם וידי משה כבדים כי עיקר הכבידות בהידים שבם עיקר רוח הדופק כנ"ל וזה

ליקוטי מוהר"ן קלז

הדופק וגיגול מהעצבות רוח ורוזר הרוח הדופק ומסב כחוזר בכל האברים ובפרט בהידים וע"ז מוכח את השמים כי הידים הם בחי' שמים את ומים שהם בחי' יד ימין ויד שמאל :

וזה נשא לבבינו אל כפים אל אל בשמים שצריך ליטול את הלב הייט הרוח הדופק שבלב אל הידים כנ"ל וזה אל אל בשמים כי משה מדרך השמים כנ"ל :

וזה בחינות כי תשא אל שמים ידי שצריך ליטול את הידים שיהיה נעשה מהם בחינות שמים כנ"ל וכשמוכך את השמים ע"י תפלה שעל ידה נשא הרוח שבלב אל הידים וע"ז מדרך השמים כנ"ל אז הוא בחי' מחלוקת לשם שמים כי כל הדיבורים מקבלין מן השמי' כי שם כל הדיבורים כתה שכתוב לעולם ה' דברך נצב בשמים והדבורים שמקבלין מן השמים מקבלין מן הרעמים בחינות ירעם בשמים ה' בחי' ירעם בקולו נפלאות משה שמקבלין הדיבורים מהידים כי הן הן בחינות שמים שהם כל הדיבורים ועיקר הקבלה ע"י בחינות רעמים הייט בחי' רוח הדופק שמתקן ע"י תפלה שעל ידו מתעלים הידים לשמים כי הרוח הדופק שהולך ומצמצ ומנפץ כל ועיקר בהידים זה בחינות רעמים בחי' ירעם בשמים ה' כנ"ל כי הידים הן בחי' שמים כנ"ל ושם כל הדיבורים בחי' לעולם ה' דברך נצב וכו' משה שמקבלין הדיבורים מהידים וזה בחי' כלשון דבר ה' ביד הנאמר במשה ובשאר נביאים כי שם כל הדיבור' ומשם מקבלין לאחם כנ"ל וכל הדיבורים שמקבלין משם הייט מבחינות ידים בחי' שמים בחי' רעמים אין לבגוד את המקבל אף אם אין הלכה כמותו מאחר שקבלם מן השמים : וע"כ נפלאת הלו וחלו דברי הלקים חייס : ומה שאין הלכה כמותו זה מ"ש לבן להשיג ולהגיד כי זה בחי' רעמים שמשם קיבל הדיבורים שעליהם נאמר וירעם ה' בקולו נפלאות דהייט שהם בחינת נפלאת שמים דעים וז"ש לבן להשיג זאת כי זה בחי' דרכי ה' שז"ש להשיג בחינות צדיק וטוב לו צדיק ורע לו רשע וטוב לו רשע ורע לו שאפי' משה רבינו ע"ה לא השיג זאת וע"ז ניקש הודיעני נא את דרכיך כי צדיק וטוב לו זה בחי' הצדיק שהלכה כמותו צדיק ורע לו זה בחי' הצדיק שאין הלכה כמותו רשע וטוב לו זה בחינות הרשע שמקורב להצדיק שהלכה כמותו רשע ורע לו זה בחינות הרשע שמקורב להצדיק שאין הלכה כמותו ואפילו משה לא השיג זאת כי הם בחינות דרכי ה' בחינות רעמים שהם נפלאות שמים דעים שז"ש להשיג ועל כן כשמקבלים דיבורים מן השמים מבחי' ידים בחינות רעמים כנ"ל אין לבגוד אותו אף אם אין הלכה כמותו כי זה בחינות מחלוקת לשם שמים שבאמת הלו וחלו דברי הלקים חייס רק שהי' אפשר להשיג זאת כי הוא נפלאת שמים דעים בחינות רעמים כנ"ל :

וזה פירוש ברוש שיפרה שמים וכו' שעל ידי הרוח הדופק הנ"ל הוא מספר השמים שהם הידים בבחי' משה לבבינו אל כפים אל אל בשמים כנ"ל וזה חללה ידו נחש נריח שעל ידי זה עשה חלל בהידים שהיו כבדים ומתומים על ידי העצבות

ליקוטי

הענוה רוח שהוא זוהמת הנחש כנ"ל וזהו
כשמבטל הנחש והרוח הקדוש מתגבר כאדר וזהו
נתגשמין הידים ומדבק השמים
וזהו מקבלין מהם דבורים בהיות
מחלוקת בשם שמים שזה בחי' דרכי ה' כי
בחמת הלוו ומלו דברי חלקים חיים כנ"ל וזה הן
הלה קלות דרכי ה' וכו' היינו שזה בחי' דפוי ה'
בחי' נחיק ועוב וכו' שה"ת להשיג כנ"ל בחיות
רעמים שהם גפלאות תמיס דעים כנ"ל וזה ומה
שמך דבר בשמע בו ורעם גבורותיו מי יתבונן
היינו שבלבו הדבורים שמקבלין מן השמים הנ"ל
הין בהם שום גמות ולכאור לגמות את המקבל לף
הם הין הלכה כמותו כי זה דרכי ה' בחי' רעמים
שה"ת להבין ולהשיג כנ"ל וזה ומה שמך דבר וכו'
היינו שהין בהם שום גמות לף הם הין הלכה
כמותו כי ורעם גבורותיו מי יתבונן כי מי יוכל
להבין רעם גבורותיו שהם גפלאות תמיס דעים
בחי' ירעם ה' מקולו גפלאות כי בחמת הלו ומלו
דברי חלקים חיים רק שזה ה"ת להשיג כי הוא
בחי' דרכי ה' כנ"ל :

וזה פי' וניום הגיבורים זה בחי' מלכות כמ"ש
לף לגי בפוד התמהו עליון למלכי ארץ
שהקריבכם ונחה הדעה לה' זה בחי' תורה חדשה
תורי ה' שנעשה ע"י בחי' המלכו" הנ"ל בשנועותיכ'
זה בחי' הדעת כנ"ל בחי' מן בחי' נקודה של
שנועות שהוא נקודה של שער הגוף וע"כ נקרא
שנועות עשרת מלשון מלכות כמ"ש זה יעלור
בעמי מקרא קודש יהיה לכם זה בחי' רוח הקוד'
רוח הדופק כנ"ל כדי להגלל מזוהמת הנחש
ל"ע מלהכות עלגות רוח כנ"ל כל מלאכת עבודה
לא תעשו לבטל זוהמת הנחש ל"ע מלאכו' עלגות
ידים כמ"ש שכתוב זה ינחמנו מתעשיו מעלגות
ידיעו : הכל כנ"ל :

מורה"ן

המהלך בדרך יחידי הגשוד גלילה וכו' דע
שעיקר הביטול שהדם מפטל יבותו
ומעשה חין וכלל בחדות הסי"ת חין זה הלה
ע"י המבודדות וההתבודדות צריך מקום וחמן
מיוחד שלה יגלגלו לותו המונעים והחמן הוא
גלול היינו הטעו' גלילה שהוא הכל יומים והמקו'
הוא בדרך יהודי ולא בדרך סרגים שלא יפסיקנו
עוברי דרכים הלה דייקא בדרך שהוא רגים הולכ'
שם שם ילך ויתבודד והיינו והתהלך בדרך יחידי וזה
יכול לפעמ' לבו מכל וכל ויכול לבו' לביטול כל היסו'
והיינו והתפללה לבו לבטלה וזה כשמבטל לגמרי
לזי הוא וכלל בחדות הדם יתברך וזה הוא
בח לבחינת מחויב כי הקב"ה מחויב הגולות
וכל הדברים הם הפער המלילות וכשמבטל
וכלל בחדותו לזי הוא יולה מבחי' הפער וכלל
במחויב וזה בחי' הלי זה מתהייב בנפשו :

עיקר הולדה תלוי בה"ח בבחינת הח לכם
ארע ומבוהם ושרה לא הולידו עד
שהגיעו לה"ח הזהת כי עיקר הולדה ע"י
הדעת בבחי' ידע החרס וכו' וקטן היינו מוליד
ועיקר הדעת היינו שישתמש בדעתו היינו שיוציא
לות שבלו מכח אל הפועל כי גם לקטן יש דעת
אבל אינו הקטן עדיין הדעת בכח ולא בפועל
כי לא השתמש בדעתו ולא הוציא לותו מכח
אל הפועל ומי שהוא בלא בדעתו שהוציא לותו
מכח אל הפועל והשיג בדעתו מה שהפער לדעת
להדם להשיג בדעתו אז הוא קרוב לדע' הקב"ה
והין הילוק בין דעת האדם לדעת הסי"ת אלא
המשה דברים במובא ואז דעתו יוצא מדע' הסי"ת
שהיה בחי' ה"ח ואז מוליד :

ולהשלים שם דעתו שיהא שלוש בדעת שי
הפער אלא על ידי עסק שעוסק

עם גוי אחד לקרבם לעבודתה' ע"י ש
נשלם דעתו כי הם מחדדין דעתו בחינות
ומחלמידי יותר מכולן ונשגיל זה תלמידים
נקדמים נגים כי על ידם נמ השולדה ונשגיל
זה אברהם ושרה טרחו מח עלמן לגייר גרים
כי ע"י השלימו דעתם ונתקרבו להש הזמת
היינו לדעת השם יתברך וזכו לבנים כי
על ידי גרים נתגדל דעתם בחי' ותלמידי
יותר מכולם מגל מי שלין שלם בדעתו
והוא רחוק מדעת האדם כל שכן מדעת
השם יתברך שהוא בחינות ה"ם ומזי הוא
קטן ואין מוליד וזה הטעם שהצדיקי' מיגעי'
ס"ע ורודפים אחר גוי אחד לקרבם לעבודתו
יתברך אין זה כדי להרבות כבודם ה"ן
אלא כדי להשלים דעתם בחינות ותלמידי
יותר מכולם ונשגיל זה גיד הצדיקים
לפקוד עקרות כי הם שלמים בדעת וקרובים
לדעת עליון ואין בין דעתם לדעת השי"ת
אלא ס' דברים כנ"ל וס"ת דברים הים ס"ת
דעת השי"ת שמשם השולדה :

וזה שלשה דברים מרמיזי' דעתו של אדם
אשה בנה ודירה וכלים אשה היינו
שהומר מכונה נשם אשה שיהא לו חומר ממוזג
במזג השוה שיהא רחוי לקבל שכל · ודירה
בנה היינו הירחה כמאמר חבל על דלית לים
דרחמי כי צריך שיהא ירחת חעת קודמת
להכמתו וכלים היינו תלמידים הגוים שיקבלו
ממנו ובשים לו כל אלו הבחינות יכול לבוא
לשלימת הדעת :

ואלו הן האשה דברים שגדל מדעו מן
מדעימו הרשעון שמדעו האחד יודע
ידיעות רבות ואין ריבוי במדעו · השני יודע
הדברים קודם המלחמה אפילו כשאין להם
סוף כלל : והשלישי שמדעו מקיף דברים
שאין להם חכלית · והרביעי שאין שיעור
בידיעתו ואין שיעור כשיודע הדבר בכח ואח"כ

לו א

שבפועל · והחמישי שידיעתו אין מוגבל
הדבר מלפעלותו ·

מדירת הצדיק ניכר מעשה הדור ומימו
לדבר והיא יושבת אחת תומר
ואמרו חז"ל מה תמר אין לו אלא לב אחד
אף ישראל כן : כמו שים התעוררות
מאדם לתבירו כגון כשרואין שאחד חומר
בקשות וסליחות בהתעוררות בלב נשבר אזי
תבירו מתעורר ממנו גם כן כי מתעורר
ומתחיל להתחכל על עלמו ונתעורר ג"כ
ומתחיל לומר ג"כ בקשות בהתעוררות הלב
כמו כן ים אצל האדם עלמו התעוררות
מיני' וגי' שמתעורר מתוך דברי עלמו
דהיינו שאומר בקשות ותחינות בהתעוררו'
ונועק אוי לי ווי לי לי ממש ומתחיל
שנים לנעוק אוי לי ווי לי דייקא
ואף שבתחילה נדמה לו כאילו ג"כ חומר
בלחש כראוי עכ"ז אח"כ רואין בספרים
בין קודם לאחר כך וכבן : צריך שיהי' לאדם
עזות דקדושה כנגדו בכמה מקומות כמ"ש
הוי עז כנמר וכמונא לעיל ואפילו נגד הרב
בעלמו צריך שיהי' לו עזות שיעיז פניו לדבר
עמו כל מה שצריך ולא יתביים וזה שא' מקורב
יותר הוא רק ע"י שים לו עזות ומחמת זה מדב'
עמו יותר אך זה תלוי בזה שזה שים לו עזות
לדבר הוא מחמ' עבודתו שהוא עוס' ועובד הרב'
אח ס' ומחמת זה ים לו עזות לדבר עם הרב ·
ומחמת זה שהוא מדבר עמו ע"י עוזה ועובד
הרבה ע"י שמתעורר ניותר וע"י שמדב' הרבה
עמו נמלא זה תלוי בזה וכן ים כמה דברים
בעולם שכל תלויים זה בזה ואין יודעין מהיכן
שהתחלה כי כל אחד מתחיל מתבירו כי זה
תלוי בזה כנ"ל ·

היום אם נקולו תשמעו זה כלל גדול
בעבודת השם שלא ישים לבבך
עיניו כ"א אותו היום · הן בעסק פרנסה
ובלטרוכות

ושטרכזתו צריך שלא יחשוב מיום
לחבירו כמובן בספרים וכן בעבודתו י"ת
לא יהיה לנגד עיניו כ"א אותו היום
ואותו השעה . כי כשרוצין ליכנס
לעבודת ה' נדמה להאדם כאילו הוא
משא כבד ומ"מ לו לישא משא כבד כזו
אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו היום
לא יהיה לו משא כלל . גם שלא ידחה
עצמו מיום ליום למחר מחר אחחיל
מחר אחפלל בכוונה ובכה כראוי וכיוצא
כי אין לאדם בעולמו כ"א אותו היום
ואותו השעה שעומד בו . כי יום המחרת
הוא עולם אחר לגמרי היום אם בקולו
תשמעו היום דייקא : והבן
וזהו מתן תורתינו ר"ת חמוץ כי בתמוז היו
לחינת הלוחות . רע אינש
בניו שמולידים בזה העולם אבל יש בני
עליה גדולים מאוד שמולידים נשמות שהם
למעלה מהנשמות המתלבשים בבניו
שנולדים בעולם כי כל הנשמות שהם בעולם
הם אחים רבות ואף אחים יותר הם
רק שהתחלקות הגלגולות אבל בכלל הם רק
אחים רבות אבל אלו הנשמות הנ"ל הם
למעלה מאחים רבות נשמות שמתלבשים
בזה העולם יש הם אינם רואין כלל
להתלבש בזה העולם ואפילו כשבאין בזה
העולם הם אינם נמשכים מזה העולם
כלל וזה בחינת בני משה שכתוב בהם ובני
רחבי' רבו למעלה ודרשו חז"ל לתעלה
מאחים רבות כי הם לא היו נמשכים בכלל
לאחים רבות כי הם היו למעלה מהם כנ"ל :
רע אינש אחים רשעים שעובדים ויגיעים כל
ימיהם כדי לעקר עצמו מהשם יתברך
ומתורתו לגמרי כי הנקודה הקדושה של
קדושת ישראל אינש עדיין נתוכה אף על

פי שהם רשעים גמורים היא מבלבלת
אותם ומביאה בהם הרהורי תשובה וידאם
מחיות הדין הגדול ומחמת זה אין להם תענוג
מהעבירות והתאוות שלהם על כן הם מתאוים
ויגיעים כדי שיגיעו לכפירה גמורה ודעתם
ח"ו בחופן שלא יהיה להם עוד על מה לסמוך
לנטות אל האמת . אבל צריכים לזה יגיעה
גדולה מאוד מאוד כמה וכמה שנים רחמנא
ליצלן רחמנא לישזבן כי היסורות שבהם
הינה מנחת אותם ומבלבלת אותו תמיד .
ודע שיש מהם שכשמגיעין ונאין
למה שהתאוו להם רחמנא ליצלן אז זה בלי
שום ספק חיכף ומיד מתיש מן העולם
ואז הולין האמת .
חדי ר' שמעון פתח ואמר ה' שמעתי
שמעך יראתי חתן יהוא הוי למדחל
וכו' . על ידי אמונת חכמים יכולין להוציא
משפטינו לאור כי משפ'הוא עמודא דאמצעיתא
היינו בחי' דרך הממוצע והיינו נוטה לימין
ולשמאל והוא על ידי אמונת חכמים שהוא
בחי' לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך
ימין ושמאל . ועל כן ע"ז יונא משפט צדק
כנ"ל בבחי' משפטי אמת היינו כי כל
הלימודים שהאדם לומד צריך שיקבל
ויוציא מהם משפטי אמת שלא יהיה
בבחינות משפט מעוקל דהיינו שיקבל וילמוד
מכל הלימודים שלומד משפטי הנהגות
איך להתנהג הן לעצמו הן לאחרים שיתנהגים
לפי דעתו כ"א וא' כפי בחינתו כפי המשלה
והרגשות שיש לו הן לרב הן למעט וכ"ז על ידי
אמונת חכמים שהוא בחי' לא תסור וכו' אז
יוכל להוציא משפטי האמת ישרות בבחי' משפטי
אמת שהיא נוטה לימין ושמאל כנ"ל אבל כשפוגם
באמונת חכמי אז נידון ניגיע בשר שהיא באותה
בח"ם רז"ל שלועג על דברי חכמים נידון בצואה

רוחות כמ"ש ולהג הרבה יגיעת בשר והוא מידם כנגד תיבות כי הוא חיונו מחמין נדבריהם ומלעיג עליהם ודבריהם הם לך למותר תלוי ע"כ נידון נמותרות וכל המשפטים הן מן המוח בחינות וירחו כל העם מפני המלך שלמה כי רחו כי חכמת פלקים בקהבו לעשות משפט והמוח הוא לפי המזון וכשפוף נקי לזה המוח בדור וזה יכול להוליך משפטי תמת המהגות ישרות אבל כשיון במותרות על ידי פנס לחונת חכמים כנ"ל לזה עולים עשנים פרוחים אל המוח ומערבים ומבלבלין דעתו ולזה חינן יכול להוליך משפטי תמת ולזה יולא משפט מעוקל בחי' רשע יכחיר תת הצדיק ע"כ יצא משפט מעוקל היינו ע"י שהעשנים פרוחי' מסבבין ומקיפין המוח ומבלבלין לוחו ע"י זה יולא משפט מעוקל בחינות משפטים בל ידעוש היינו בלבול המוחין . ודוגא ע"י שלימודו הי' בחינות מאלו סמותרות בחינות ודוגא נעלר לפני ה'ופירש'י נעלר ללמוד שלימוד הי' מבחינות עלירות בהינות מותרות עי"ז לא הי' מוכיח מלימודו משפטי לחתרק משפט מעוקל והי' רן שאין דוד רחוי לגוף בקהל

וזה הי'ע"י שלימודו הי' ממותרות כנ"ל .

ויש מפרשים שנקראים בשם רבי שלימוד' מאלו המותרות ולא דע שאינם יכולים לפי'להגיה לא עלמן כנ"ל ומכ"ש שאינם יכולים להגיה לא לחרים והם מוטלי'גדולה לעתן להגיה העולם צריך לרחות שלא להסמיך לותם שלא ליתן להם חוקף ועוז שלא יהיו מכוונים בשם רבי כי שם עלמן הוינים הייבים כ"כ כי יש להם יהס"ר גדול להגיה בעולם לך צריך לשמור מאוד שלא ליתן להם חוקף ועוז כי אלו הנותנים להם חוק' ועוז ונסמכים על ידם שיהיו נקראים בשם רבי שם עתידין ליתן דין וחשבון . וע"י שמסמיכין רבי שאינו ראוי ע"ז נהלש כאב ידיעו ואין לו שום חוק' ומוכיח כח בכאב ידם ועי"ז הם גוזרין שלא יהי' חוק' לכאבי' שלא כ"א לכאבים שלם ויסרחל יהיו מוכרחי' ללמוד כאב שלם . וע"י זה גוזרין גם כן לגרש בני יסרחל ממקו' הישוב שבחייהם שם יסרחל בכר אל מקומות שלא היו שם יסרחל משל' כי הסמיכה שמוכיח אח הרב והכאב הם מבחי' אחת כי הסמיכה בידי' כמו שכתוב ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו והוא בחינות הכאב בחי' יד כוהנת כי הכאב הוא ג'כ מבחי' חכמה כי לותיות הכאב בשם נדרשו כל העולמות כמו שכתוב בדבר ה' שמי' נעשו וכו' וכתיב כול' בחכמה עשית . כי יש בכל לות ולות חכמה שהיתם חכמתו יתברך שהלות הזו יהי' בחינה זו ועל ידו יהי' נברא זה העול' בזה החינה ולהתהנג בלותו ההנהגה שיש בלותו העול' וכן שאר העולמות בחינה והשגה לחרת ע"י חינת לות לחר . כי כן גזירת חכמתו ית"ש וכשהכ' הרצוי להמשיכ' נשם בשם רבי שהנהגתו בחי' משפטי תמת כנ"ל לזה ע"י הסמיכה שלזי מקבל חכמתו מבחי' יד ה' בבחי' ויהושע בן נון מלא רוח רוח חכמה וכולי כנ"ל לזה חינת הסרס וכח בכאב ידינו שהוא ג'כ מבחי' חכמה כנ"ל בבחי' הכל בכאב מיד ה' עלי בשכל שע"י השכל שמקבל מיד ה' זה בחי' סחינה ע"ז חינת הסרה וכח בכאב כנ"ל וזה בחי'וחנח ועליו הרוח והחה בכאבונים שע"י שנסחכו אז וקבלו הרוח הכמ'עי"ז הבילו הסרה בכאבוני' היינו מכאב ידינו כנ"ל ולזה לא די שאין כאב ידינו נכנע אלא אפי' שכל משפטי הנהגות שלשם כולם ע"י כאב ידינו בבחי' לעשות בשם משפ'כאו'אבל כשמסמיכין רבי שאינו הגון ע"ז

ומה . ואנ אל נו בשרבנו אלה, ושלוח ושכל קה שלוה קה שמו שלוק ול קשלו .ואנ נו נו בשרבנו אל כאלו, זל ושו נוי קלל כאמה שלוה ואל שלו זה שו, ב שלוחה קה שו, שלוו שלוק זה שו שלו קה שו, שלוו שלו קלל כאמה שלוה שלו שלו קלל כאמה שלוה קה שלוק שלוה שלוק זה שלוק שלוה שלוק זה שלוק שלוה שלוק ז

מורח דמ"י חזי לון יכולין להתרקם גופים
אכים ומון יכולין לקבל נשמה גדולה
ועי"ז נלקח מוד העינוג מחמו:

וזה שאמרו חז"ל בכתב ישראל לא
יכתבו אם סמיכה היינו ע"י סמיכ'
שמסמיכין נשם רבי חם שמינם הגוים
על ידי זה מחליפין כתב ישראל כנ"ל
וזהו וחל מדמת ישראל לא יבוחו היינו
שנאגרסין מנחינות מורח דמ"י כנ"ל.
וזהו בסוד עמי לא יהיו זה מוד העינוג
שעי"ז נלקח מחמו מוד העינוג כנ"ל
וכל זה ע"י המותרות הנ"ל.

ועי"ז אין לו עלם שלימה לעולם
ומפיד אינו יכול להם עלם לעלמו
והוא תמיד מסופק כי כל עלומיו בנחי'
עלות נבערות עלת נפים כי הטיפת של
המותרות עולה על חלב בנחינות הגלו
גילוליהם אל לבם ונעשה לבו מטול' כמו
בית הכסא שהוא מקום עלת שנאים
כתאמר רב עילם נפי כל מילי מסדרין בניח
שכחה שאם כל עלמם.

אך מי שכבר נשקע בחלו המותרות יש
אים שהוא מטהר מזחת הטיפת
בנחינות וזרקתי עליכם מים טהורים
וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם
אטהר אתכם וחזי בא לעזה שלימה
בנחינות ולא יהיו לשחי ממלכות עוד
ולא יטמאו עוד בגילוליהם שעל ידי שנטערין
מהגלולים והטיפת הנ"ל על ידי זה ולא
יהיו לשחי ממלכות בחינות עלות כמה
שכתוב מלכי יספר עלך היינו שזוכה לעלם
שלימה כי ע"י המים הנ"ל נעשים חלו עלות
שלימות בנחי' מים עמוקים עלה בלב אים:
ואלו המים הם בחינות מחלוקת בחינות
אי מרינם ועל כן מחלוקת נקרא

פלוגתא בחי' פלג אלקים מלא מים כי
מכל מחלוקת נעשה ספר בחינות שאלות
חשובות כי המחלוקת היא שאלה וקושיא
שמקשין ושואלין עליו ושוא שב בחשובה
ועל ידי זה מביא ומחרץ השאלה ונעשה מזה
בחי' ספר שו"ת כי ע"י השובה עי"ז נחלקים
אלו כמה ספרים כי יש כמה ספרים וכולם
צריכים להעולם ונחלקים כשלא היה לו
חיונת חכמים אזי היו כל הספרים אלו
כלא כי היה תלעיג עליהם כמ"ש עשות
ספרים הרבה אין קץ ולהג הרבה וכו' דהיינו
שתלעיג על ריבוי ספריהם ואזי כולם כלא
אלו וכשבא בשובה ע"י אזי נחלקים אלו
בכל פעם ספר כי חוזרים ונחלקים אלו
וכל לפי המחלוקת כי הוא מחכל ומחנוק
בהמחלוקת מפני מה הם חולקים כך בא
לו הדיבורים ולא בלופן אחר ועי"ז מחנוק
איך לשוב בשובה ולחקן החלות חכמים
כי משם נמשך המחלוקת ע"י שפנם בחלות
חכמים ולפי השובה לפי המחלוקת כן הוא
חוזר ושב אל חלות חכמים וכמו כן
נחלקים אלו ספר כי חוזר ונחשב בעיניו הם
שהיה בתחילה כלא וכן בכל פעם לפי המחלוקת
כן השובה שב וחוזר אל החלות חכמים
וכמו כן נחלקים אלו ספר אחר ונהשב בעיניו
כנ"ל וע"כ ע"י המחלוקת נעשה ספר וזה בחי'
ספר כתים ריבי שע"י ריב ומחלוק נעש' ספר
ויש אדיקי הרוב שחלונתם שלימה בוודאי
ואעפ"כ יש עליהם מחלוקת הוא בחי'
והוא אחת רבים בשא ועלומים יכבול אים לא
מחלוק' בשביל העולם וע"י המחלוקת אים עליו
עי"ז אחקן החלות חכמים אלו בהמון עם
ויש אים להם מחלוקת אחת שאין להם חלוה
בעלמן ואינם תלמידים בתחילתי תורה שלא'
שאם אחד אים ואינם אלמידים אים להם"

שיעשועים נהולים

גדולים מחידושים שלהם ועל ידי זה שלין
להם לחזור בחידושים שלעצמן על ידי זה הם
מחרשלין בחידושין שלהם ועל כן בא עליהם
מחלוקת ועל ידי זה שבים בחשובה והוצרים
ונחשבים אללן חידושין שלהם וחוזרים
ומחדשים וגעשה מזה ספר ולפעמים נעשה
מזה ספר למעלה שע"י זה בזה שוחל ומקשה
וזה שב בחשובה וע"י משיב ומחרץ על ידי זה
נעשה ספר למעלה בנחי' אז נדברו יראי ה'
איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר
וע"ן נמחקים כל הלימוקי' שהם הדינים
כי כל המחקות של כל הלימוקים
והדינים הוא על ידי השכל כי כולם
במחשבה לחברו שהשכל הוא שורש הדינים
ושם נמחקים הדינים כי אין הדין נמחק
אלא בשרשו וכל דין ולימוק צריך
שיהיה נמחק בשכל השייך לו שהשם
שרשו ויש לכל לימוק ולימוק שכל שעל
ידו נמחק אך יש חכמה עילאה שכל
החכמות כלולים שם ומקבלין משם ועל כן
שם נמחקים כל הדינים כי בהשכלים
פרטים אי אפשר להמחיק כ"א בזה
השכל דייקא השייך לזה הלימוק שהוא
שרשן אבל על ידי בחינות חכמה עילאה
שכלול מכולם שם נמחקים כל הלימוקי' וכל
הדינים כולם · והתורה שהיא יונקת
מחכמה עילאה כי אורייתא מחכמה
עילאה נפקת ואין יכולה לקבל מחכמה
עילאה אי"ה כשיש לה שלימות
ושלימות התורה היא על ידי תורה שבעל
פה כי תורה שבכתב אין לה שלימות כי"א
על ידי תורה שבעל פה וע"כ על ידי
הספרים הנ"ל שנתחדשים על ידי המחלוקת
וספר כתב אשי ריבי בחינות עשות ספרים
שרשם הן קן על ידי זה נשלם התורה ומזי

החורם בחינות לוחות האבן שמקבלת החרט
מבחינות האבן שהיה כי כל דבר שבעולם
יש לו לימוד אחר בכחות ואיכות וכל
הלימודים שבעולם כולם נרשמים באבן
שהיה שמתנו הושחת העולם וכולם מקבלים
ממנו ושם המחקת כל הדיני' כי הוא
בחינות חכמה עילאה בחינות קדשי
קדשים כי השכל נקרא קודש וכולם מקבלים
ונכללים בבחינות קדשי קדשים שהוא
בחינות חכמה עילאה שכלול מכולם ומשם
המחקת כל הדינים בפרטיות ובכלליות
כי כשמתיקין הדין בפרט בחינה שבל
של אישה לימוד' צריך להמש"ך כח
מהשכל העליון הנ"ל כדי שיהיה כח זה
השכל הפרטי להמחיק הדין וכן בכלליות
להמחיק כל הדינים מאישה לימוד' שיהיה
אי אפשר להמחיק כ"א על ידי בחינות
השכל העליון בחינות קדשי קדשי' בחינות האבן
שחי' כנ"ל וכשהתורה יש לה שלימות על
ידי הספרי' כנ"ל אזי מקבלת מחכמה עילאה
בבחינות לוחות האבן בחינות אבן שחי' ואזי
משפעת בכל החכמות ונמחקי' כל הדיני'
בבחינות ישלח עזרך מקודש וזש תוחיות
שחיה ר"ת הן חוי שדי יענו הן חוי שדי
היינו בחינו' הרשימו' של כל הלימוקי' נמחקין
ע"י שבאי' בחוך שחיה בחי' האבן שחיה הנ"ל
וזה יענני בחי' בהמחקה בבחי' ישלח עזרך
מקודש כנ"ל וזה הן חוי שדי יענני וספר כתב
אשי ריבי שע"י וספר כתב כנ"ל עי"ז הן חוי
שדי יענני בחי' המחקה ע"י בחי' לוחות האבן
שמקבלין ואבן שחיה כנ"ל ·

גוזה בחי' מה שנוסעין על ר"ה למדיקי' כי
ר"ה הוא יומא דדינא של כל השנה וכי"א וא' בא
עם קדושתו ולימודיו אל הצדיק בדור שהוא
בחי' קדשי קדשים בחי' אבן שחיה בבחי' כי

לה'מלוקי מרן ויסח עליה' חבל שפס פלדיקי' שעליה' נשתח העולם ועי"ז נמחקי' כל הדיני' ע"י נחי' לכן שחים כנ"ל וזה נחי' לבני יעקב שנכללו כולם בתוך לכן שחי' כי הנפשות הם נחי' לבנים כמ"ש חשתפכנה לבני קודש וכולם נחים ונכללים בתוך פלדיק הדור שסוף נחי' לכן שחי' ועי"ז נמחקים כל הנימלומים כנ"ל : ועי"ז שנכללים יחד כל הנפשות כנ"ל עי"ז נעשה שמחה בנחי' חור לדיקים ישמח : כי הנפש הוא נחי' נר בנחי' נר ה' נשמת חדש וכשנכללין יחד נעשה מהם חור ועי"ז נעשה שמחה בחי' חור לדיקים ישמח :

וזה חדי ר' שמעון ואמר ה' שמעתי שמעך ירחתי תתן יחות הוי למידחל כי חבקוק אחר נבואה זו על ר' עקיבא והבריו שמחו ע"י שלא בי' נהם להבה כי הם היו בחינות גבורות ונימלומים ולא נכללו יחד ולא נמחקו ור' שמעון והבריו שהיו סחיקון שלהם ע"כ לאחר לכן בחינותא תליא והיינו בחינות שלהבה וכללות שנכללין יחד ועל ידי זה הנמחקה והחיקון כנ"ל ומזה נא בחינות חדי ר' שמעון הייו נחי' השמחה שנעשה על ידי הכללות והשלהבה נחי' חור לדיקים ישמח :

פתח ואמר הולך רכיל מגלה סוד הולך רכיל דליח בי' רוחא דקיומא הייו רוח חכמה ולא הוא תפ'מ' היינו לחונת חכמי' כנ"ל כי ע"י שלין בו לחונת חכמים לין בו רוח חכמה כי נידון בחורות כנ"ל מגלה סוד זה בחינות ביעול כתב ודינין שלין מקבלת חור השכל מידי השמיכה כנ"ל בנחי' על כפי' כיסה חור כי שלוחיות לריכות לקבל חור השכל מידי השמיכות כנ"ל וע"י פגם לחונת חכמים שהוא נחי' הולך רכיל על ידי זה מגלה סוד שנחגלי' ונשפלק חור השכל כנ"ל ועל ידי זה נשוך עתי לא יהיו כנ"ל ונאמן רוח מכסה דבר דהיינו בי' רוחא דקיומא על ידי בחינות לחונת חכמים על ידי זה מכסה דבר נחי' על כפים כיסה חיר כנ"ל :

רע שכל מלוה ומלוה שעושין נעשה ממנה נר ה' וכשנשלק השדש שם היא נשמה גדולה שהיא יקרה מאוד בעיני השי"ת אזי נותנין לה להיות מחפש בגנזיו דמלכא שיחפש ויקח לו מה שירלה בגנזי המלך יחברך וזהו תכלית כל תעמוגי עוה"ב ולחיפוש לריכין נרות כמו שאמרו רז"ל שחיפוש בנרות ולמדו מפסוק נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן והנרות נעשין מן המלות בבחינות נר מלוה כנ"ל ואזל להלן הנרות מחפשת הנשמה אחר השהלקות בגנזי דמלכא וזה בחינות נמחיס חפשי כיון שמת אדם נעשה נפשי מן המלות חפשי היינו בחי' החיפוש שנעשה מן המלות כי המלות הם נרות שעל ידם החיפוש כנ"ל אזל יש לדיק שמתית עלמו בחייו וגם בעודו בחייס הוא מחפש בגנזי אביו :

רע כי אכילת שבת אינה בשביל שביעה כלל רק בגלגל דיתברכון כלהו שיהא יומין כמונא בזהר כי אכילת שבת נשפעין ונחברכין כל ששת הימים כי עיקר השביעה בשבת הוא סומא אין לו שובע כמו שלמדו רז"ל מפסוק ויענך וירעיבך וכו' ופסיע' גמה נוטל' מאור עיניו של אדם ומהדר לי בקידושא דבי שמשי כמנא שעיקר שלימת מאור עיניים הוא בשבת ועל כן אין השביעה כי עיקר השביעה על ידי רחיית עיניים כנ"ל וזה פוסעים בו פסיעה קטנה פוערים בו לנרך שלש פעמים כדי שיהיו בשבת פוסעים פסיעה קטנה שע"י

על ידי זה המאור עינים בשלימות שעל ידי
זה השניעה כנ"ל וע"כ מה שמועדים נו"נ
פעמים הוא רק לנרך דהיינו בנין
דיתברכין כל שיתא יומין כנ"ל אבל בשביל
שבת עלמו לא ה' צריך לאכל כ"כ שלש
פעמים כי בשבת השניעה רק הוא לנרך
כנ"ל:

רע כשיש מחלוקת על המדם אין לעמוד
עלמו כנגד השונאים לומר כמו
שעושה לי כן אעשה כמדו כי
זה גורם שמשונא יבא למבוקשו
לרמות בו ח"ו מה שהוא רוצה לרמות
בו רק שדרכו רמוי לדון אותם לכף
זכות ולעשות להם כל הטובות
בחינות ונפשי כעפר לכל שפי'
כמו העפר שהכל דשין עלי' והיה
נוחה להם כל הטובות שבילה ושתי' ושבב
וכסף וחכניס טובות שכל ה' מן העפר
כמו כן מעפ"י שהם חולקים עליו ומנקשים
דעתו מעפ"כ יעשה להם כל הטובות כמו
שעפר כנ"ל והוא כמשל כשאחד חופר תחת
בית חבירו שם הוא יעמוד עלמו ויאחיז
ע"כ כנגדו אזי בודאי נקל יבא
שאותר למבוקשו אבל כשאחד חופר וחבירו
עומד בפנים ומופך עפר ועושה חל
כנגדו אזי מפיר מחשבתו ואינו יכול
השונא לעשות מבוקשו כמו כן אין לעמוד
כנגד השונאים לעשות כנגדם שזהו שתי'
שאותר ע"כ השונא שעל ידי זה יבוא למבוקשו
נקל אבל על ידי בחינות עפר שתי' ונפשי
כעפר כנ"ל על ידי זה מפיר מחשבת השונא
כנ"ל ואזי כורח שאחת מה יפול כי נופל
ונשאר בהשאת שכרה על חבירו על ידי
העפר שנשפך עליו כי חבירו עומד ומופך
עליו עפר כנגדו כנ"ל על ידי בחינות

ונפשי כעפר כנ"ל וכ"ז כשהולקים הם
רשעים אבל כשהולקים עליו צדיקים
בודאי כוונתם הוא רק לטובה שמרימין
ומנשאין אותו על ידי זה וממתיקים דינים
מעליו והוא כמו אחד שהופר עלמו תחת חבירו
ומשליך לו מתנה טובה וכמו שאנשי העין זה
בצדקה שכמה תנאים השליכו צדיקי בהנגע
כדי שלא ידע המקבל בן זאת המחלוקת של
צדיקים היא שותפין לו טובה בהעולם והנגע
כנ"ל · וזה שביקש דוד נקמים עלי מרעים
וכו' כי ים אתר בקדוש' נחי' צדיק כאתר יפרח
וכנגדו אתר בם"ח נחי' שאור בבוקבצו' וכוונתו
היא אתרים הינו באתר שבם"ח כי שאור הוא
בללות ואוקף דינים כי הוא נחי' חלקים
בדבוע ובמילוי כמ"ש וע"כ נקרא חמר לשון
אתורה היינו בם"ח שהיא נקראת אתירה כי
אתורה אכמה לולת אתורת חיים וכו' כמובא
ושורש הדינים ובם"ח הוא אחלוקת שבקדושה
כי בם"ח הוא נחי' אחלוקת ושרשם אחלוקת
שבקדושה ואין הדין נאחק אלא בשרשו וע"כ
על ידי אחלוקת של צדיקים שהיא אחלוקת
שבקדושה על ידי זה נאחקים הדינים בשרשן
כנ"ל ועל ידי זה צדיק כאתר יפרח כי נאחק
ונאבטל באתר דשע"ח על ידי האחלוקת שהיא
נחי' האחקת הדינים בשרשן · אבל שאחלוקת
של צדיקים היא טובה גדולה רק אחאת שאם
נשאלשל ונאחז השע' אוסרינים שהם אחלוקת
נאורה ע"כ אפס' שידאה שהאחלוקת של צדיקי'
הוא ג"כ אחלוק' נאור של שנאה ה"ו אחאת שהם
נאחזין שם כנ"ל אבל באאת הוא רק לטובה וזה
שביקש דוד כשהיה עליו אחלוקת של צדיקים
שלא ישמע אן האחלוקת רק טובות כי בודאי
כוונתם לטובה כנ"ל : וזה נקמים עלי מרעים
שיינו אחלוקת של צדיקים שהם אחיש ורעים
נחי' אחרי' דעין דלא אתפרשין כי בודאי הם

להנים גדולים וכשהם יקומו עלי תשתנה לזמי
נדיק כתמר יפרח שלא ישמע מן המחלוקת
כ"ח הטובות שעושין לו בזה שהוא בחינות
נדיק כתמר יפרח בחינות המתקת הדינים
כנ"ל ולא יטעה ח"ו שהיא מחלוק' גמורה
ח"ו כנ"ל כדי שלא ליתן להם לחיזה בזאת
המחלוקת כי זאת המחלוקת הוא רק לטובה
כנ"ל והוא כמו לאחד שחופר עמוק תחת חבירו
ומשליך לו מתנה טובה וכמו שמלינו בעין
זה נדקה שכמה תנחים השליכו נדקות
בהגנע כדי שלא ידע המקבל כן זאת המחלוקת
של נדיקים כנ"ל :

גם כל הרפואות בחין מן החרן וע"כ
בעת שהחרן מותנת יבולה שמותנת כח
בכל החילוות והזמחים דהיינו בזמן החניטה
שהוא בחדש חייר חזי ים כח יותר בכל הרפואות
כי חז מותנת החרן בהם כח לחבל בזמן
אחר אפילו אם יקחו אותן הרפואות בעצמן
אין להם זה הכח ועל כן לוקחין רפואות
בהודש חייר שהוא (מיוח) ועיקר הוא
חרן ישראל כי כל הארצות מקבלין
מחתנית מ"י וחרן ישראל יש לה ב' בחינות
לפעמים נקראת חרן כנען ולפעמים נקראת
חרן אחס . היינו כשיש מחלוקת חזי
נקראת חרן כנען בחינות כאן עני כמ"ש
רז"ל על פסוק ולא יהי' כנעני אין כאן עני
אלא כנען הוא בחינות כאן עני וזה על
ידי מחלוקת כי מחלוקת אחת דוחה מאה
פרנסות וזה בחינות וירבו רועי מקנה אברם
עם רועי מקנה לוט והכנעני אז בחרן שע"י
הריב והמחלוקת עי"ז והכנעני וכו' כי אז
נקראת נחי' חרן כנען כנ"ל אבל כשיש שלו' אז
היא נקראת נחי' חרן אחס והי' היא נחי' חרן

נאנה יבולה שמותנת כחותיה לכל יבול החרן
וחזי ים כח לכל הרפואות כנ"ל וע"כ חותיות חייר
ר"ת לויבי יבוא יבוא רגע בי חזי הם כל
הרפואות שהם בחי' שלוש בחי' חרן נאנה יבולה
כנ"ל שהוא היפך המחלוקת שהיא בחי' חרן
כנען כנ"ל :

ודע שעיקר כבוד שבת היא האכילה
כי"ש אכלוהו היום כי אכילת שבת
יקרה מאוד כי הוא כולו אלהית כולו קודש
וכמבואר בזח"ק ועל כן מצוה גדולה להרבות
בסעודת שבת והוא תיקון לחילול שבת כי
מחילול שבת אי אפשר ליזהר כי בקל אפשר
לחלל שבת והתיקון הוא ע"י האכילה של שבת
כי חילול שבת הוא בחי' חלל בחי'
המתלקות בחי' כי יתגה חלל בהדמה
ומי שמתה אשתו הראשונה פמיעותיו
מתקנות ושבת היא בחי' אשתו ראשונה
כמ"ש רז"ל שאמרה שבת לפני הקב"ה
לכל נתת בן זוג ולי לא נתת והשיבה
הקב"ה שכנסת ישראל הוא בן זוג שלה נמצא
שחילול שבת הוא בחינות פמיעות קלרות
בחינות פמיע ותיו מתק נרות כנ"ל והנה
מציו להיפך כי הלא אדרבה רז"ל אמרו
לפמוע בשבת פמיעה גסה ומריך
דווקא לפמוע בשבת פמיע' קטנ' אך דע כי בהול
כשעושין מצו'וכל מצו'היא קוית' שלימ'ים מקומו'
שהם"ח יונקת מהם והן הרגלין של המצו' שנאמר
ימיק'הם"ח בבחי' רגלי' יורדו' מוצ ובשבת עולין
הרגלין מן הקליפו' בבחי' הם תשוב משבת רגלך
שבשבת מסיבין הרגלין של מעלה אל הקדושה ולזי
מתחל'ליל'לפני הם"י והנה ב'יודחי בתחיל'ההליכ'
היינו יכולה לעשו' דרך כשוש' רק הוא עדין שביל
דקיק פעמי הרגלין . לכך הוא כמשל התינוק
כשמתחיל

כשמתחיל לילך שבתחילה אינו יכול להלוך יפה אך החב תחת גודל אהבתו ושיעשועיו עם בנו הוא עושה מפעמי רגליו דרך כמו שאימו רוחצת כשהתינוק עושה איזה דבר קטן או מדבר איזה דיבור אף שאינו חכמה כלל עכ"ז מחמת אהבת החב ושיעשועיו מזה הוא מחבב מאד ומגדילו ומרחיבו ועושה מזה דבר גדול כמו כן ממש יתברך כשהתחלה מתחלת לילך או כשהוא עושה איזה דרך חדש להשם יתברך אף שבתחילה הוא שביל דקיק עכ"ז מחמת גודל שיעשועיו יתברך מזה הוא עושה מפעמי רגליו דרך כגושה וזה בחינת נדך לפניו יהלך נדך הייגו הגעות כמה שכתוב כל מלותיך נדך כשמתחלת המלוה לילך לפניו יתברך חזי ויסע לדרך פעמיו שהוא יתברך עושה דרך כגושה מפעמי הרגלין שהם רק שביל דקיק ומהמת שיעשועיו עם לדרך רחב וכגוש פעמיו שהם רק שביל דקיק כנ"ל וכ"ז נעשה על ידי הכילת שבת שמשם מקבלין כח הרגלין בבחינת דוק נבכי ותשכח ברגלין שעל ידי הכילה מקבלין הרגלין כח וזה נעשה מפעמי הרגלין שהם רק שביל דקיק פסיעות קטנות נעשה מהם דרך כגוש .כנ"ל . וזה בחינות פוסעים בו פסיעה קטנה מועדים בו לברך שלש פעמים היינו שבשבת פוסעים פסיעה קטנה והוא תמוה להורה כי הלא אדרבה מי שמתה אשתו הרחמנה פסיעותיו מתקצרות ושבת הוא בחינות אשתו הרחמנה כנ"ל והי' רצוי שיהי' בו פסיעות גדולות רחבות לך מועדים בו לברך וכו' היינו שאוכלים

מעודת שבת ועי"ז בחינת מתזקין הפסיעות קטנות ונתרחבין ונעשה מהם דרך כגושה בבחי' ושם לדרך פעמיו כנ"ל ועל כן על ידי הכילת שבת נזתקן חילול שבת שהוא בחינות פסיעות קטנות כנ"ל כי על ידי הכילת שבת נעשה מפסיעות קטנות רחבות ונעשה מהם דרך כגושה כנ"ל :

רגל הוא רפואה להריחה כידוע ל חכמי הרפואות **אוי** לי כי גרתי משך הי' דרכו לכוין בתפילתו שתטעה על שהי' מתירא מירחת הגפולות שהם בחיי מס"ך דינים וזה כי גרתי מס"ך **תמור** הוא ג"כ ב"פ ס"ך כתובה :

דע שעל חליף עוב יכולין לרחות כל הכלים של הבית המקדש לזה פגים יש להם ז"ם כשאתר יונק לעגו שיבדוק הסכין ויסחוט יפה שם מה כלוך רמז על כלים של בית המקדש שהם נידחים על הסכין היפה כנ"ל וכן חיתה במדרש שכלוך רמז על כלים של בית המקדש כי"ם שם כלוך זה בבל שאתר ואת הכלים הבית בית חומר חלקיו גמלה שכלוך מרמז על כלים של בית המקדש **בקנאו** את קנאתי בתי' הגדיק שאינו מקנא שו' נדיק לא בעס"ו ולא בעוס"ב רק לותו לבדו יתברך :

דע שיש שאומרים תורה מלמטה למעלה והיא מלמטה רחבה מאוד שלמטה מרחיבין הדבר ומגדילין אותו מאוד ולמעלה הוא קצר והולך ומקצר ועולה עד שלמעלה מעלה הוא קצר מאוד מאוד כי למעלה לא שאר מחנה כלום רק מעט מעט כי בוודאי יש שם איזה ניצון הקדוש אבל יש להיפך שאו מריש תורה מלמעלה למטה ושם למעלה היא רחבה מאוד מאוד וכל מה שירד למטה

ליקוטי מוהר"ן קמג

למטה מקרית ויורדת עד שלמטה היא קרה מאוד והיא רק מעט מעט למטה לגמרי למעלה היא רחבה מאוד : וכן בהתשובות מלמטה צריך שיהי' מלמטה קודם בבחינת ודבר פי בנך לי מבחי' שופר שהרחב הוא למעלה והקצר הוא למטה לגמרי הפה . וזה בחינת ודבר פי בנך לי היינו שיהיה הגד הגר והקצר חלי לגמרי פה בבחינת שופר כנ"ל . וכמו שמצינו לגבי דוד בכל תפילותיו שהתחלה הי' מן המיצר והדוחק שהיה צר לו מאוד כנודע מחמת שנפל עליו צרות לאבשלום לו צרת גבל וכדומה וחז"ל בא בגוותו תפילה לתוך רוח הקודש :

דע מי שצריך לדון לפני דיינים בדין תורה זה לו עונש ונקמ'שהתור' נוקמת בו כי בחינת כל המו"מ הוא תורה כי למשל הדין המחליף פרה בחמור הוא תורה ומכ"ש כשעושין הדבר בעצמו הוא בונדלי תורה וע"כ כשעושין מו"מ צריך שיקצר מחשבתו רק בהתורה והדיינים המלובשין שם . ומי שעוקר המו"מ מן התורה ומפיל לגמרי המשא ומתן בעצמו וחיובו מקצר מחשבתו לגמרי התורה המלובשת שם חזי עינא שלגמרי כך הוא צריך לדון בדין תורה . וזה צריך להזהר ולהביא כל הדברים וכל המחשבות וכל העסקים שהיה לו בשעת המשא ומתן מתחילתו ועד סופו צריך להביא הכל לגמרי התורה דהיינו שצריך לחזור ולספר הכל לפני הדיינים והם פוסקים על זה דין תורה נמצא שחוזר ועושה מכל דברי המשא ומתן תורה והוא לו נקמה שהתורה נוקמת בו על חטא עקר

הדיינים המלובשים בהמשא ומתן מן התורה ועל כל המשא ומתן בעצמו כלילו יתן סוס תורה בהמשא ומתן ע"כ עונשו שצריך לבוא לפני דין תורה וחזי צריך להביא כל דברי המשא ומתן ולעשות מהם תורה וחזי נורקים לו שכל המשא ומתן היה תורה כי עכשיו נעשה מהכל דין תורה כנ"ל כי בונדלי הוא צריך להביא כל הדברים לפילו כל המחשבות לפני הדיינים כי חס חסר לזה דיבור לו לזה מהשבה יתקלקל דין תורה וצריך דווקא להביא הכל בל מה שעבר בשעת המשא ומתן לפני הדיינים והם עושין מזה דין תורה מגלה שחזר ונעשה מהמו"מ תורה ומרמזין לו שלזין הדבר כמו שהוא מגר מתחילה שלזין בהמו"מ תורה כי הלה רמה בעיניך שכל דברי המו"מ כולם הם תורה כי עכשיו נעשה מהכל דין תורה כנ"ל והכל לפי הפגם כי יש לחד שלזין עונשו רק צריך לדון לגמרי זוכה בדין רק כשלזין לו שפגם כנ"ל לגמרי יש לחד שעקר יותר המו"מ מן התורה חזי עונשו יותר שגם היו זוכה בדין כי בחית כשעושין מו"מ צריך שיהי' רק חיוביות המחשבה בתוך המו"מ לגמרי פניניו' מחשבתו צרין לקצר לגמרי התורה כנ"ל

גם צריך לחזור בהמו"מ דהיינו שיש ויתן בלעגה ויהיה הדיבור לגמרי כמה שלמרו בשלח ונתת בלעגה כי משה ומתן הוא בחינות שמשלין ומריצין הדבר ומוחצין ומשיבין לותו למקומו כי יש קדושות נפולות היינו בחינות ניצוצות שנפל ועל ידי משא ומתן מגשלין ומריצין לותן ומוחצין לותן למקומן וזה בחינות משא ומתן כנ"ל : ועיקר בירור הנצוצות מן הקליפות הוא על ידי לחמה כי דרך הלחמה לשבון תמיד לגמרי לגו הקדושות הנפולות

ولا يجوز أن يكون الجسم الواحد في الوقت الواحد في مكانين مختلفين ولا في أمكنة كثيرة مختلفة ولا في مكان واحد في وقتين مختلفين ولا في أوقات كثيرة مختلفة ولا في مكان واحد في وقت واحد ولا في أمكنة كثيرة في وقت واحد ولا في مكان واحد في أوقات كثيرة مختلفة ولا في أمكنة كثيرة في أوقات كثيرة مختلفة ولا في أمكنة كثيرة مختلف

ליקוטי מוהר"ן סמ

כי על ידי זה מעלין מקף חובה ומכפרין לקף זכות כנ"ל וכן צריך למצוא גם בעצמו כי כשמתחיל להדרש להתזכל בעצמו ורואה שאין בו שום טוב והוא מלא חטאים אזי זה צריך לחפש ולמצוא בעצמו היזה מעט טוב כי אין לחפשר שלא עשה מימיו היזה מצוה או דבר טוב ואף שכשמתחיל להתבונן בחותו הדבר הטוב הוא רואה שהוא ג"כ מלא פגעים ואין בו מתום עכ"ז אין לחפשר שלא יהי' בחותו הדבר היזה מעט טוב וצריך לחפש למצוא בעצמו היזה מעט טוב ועל ידי זה יוכל מקף חובה לקף זכות ויוכל לשוב בתשובה בשלימות ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואינו כנ"ל וכמו כן צריך לחפש עוד היזה דבר טוב שיימצא ואף שהוא גם כן מעורב בפסולת הרבה עכ"ז יוציא משם גם כן היזה נקודה טובה וכן יחפש וילקט עוד הנקודות טובות ועל ידי זה נעשין נגונים כמבואר בת"ח בתאזר ויהי מקץ בחי' מגן בכלי זמר שהוא בחינת שמלקט הרוח טובה מן הרוח נכלה עלבות רוח ע"ש ועל כן על ידי שמלקט אלו הנקודות טובות מתוך הרע והפסולת ושב בתשובה על ידי זה נעשין נגונין ושם בחי' אזמרה להלקי בעודי בעודי הייני על ידי בחינות העוד שלי שאני מוצא בעצמי בחי' עוד מעט ואין רשע ועל ידי אותה הנקודה עי"ז אוכל לומר ולהודות לה' והנו אזמרה דייקא היינו זמירות ונגונים שנעשין על ידי שמלקט הנקודות טובות כנ"ל:

ודע שמי שיכול לעשות אלו הנגונים דהיינו ללקט הנקודות טובות שבכל אחד מישראל אפילו בהפושעי ישראל כנ"ל הוא יכול להתפלל לפני העתוד כי הוא נקרא שליח ציבור וצריך שיהיה נשלח מכל הציבור דהיינו שצריך שיקבץ כל נקודה טובה שבכלם כנ"ל מהמתפללין וכל הנקודות טובות יהיו נכללין בו והוא יעמוד ויתפלל עם כל הטוב הזה ותהי שליח ציבור וצריך שיהיה בו בחינות שעל ידי זה יהיו כל הנקודות תלבים אלו ויהיו נכללין בו ומי שיכול לעשות נגונים הנ"ל הוא יכול להיות ש"ץ כי הוא יכול לקבץ הנקודות טובות כנ"ל:

ודע שיש בכל דור ודור רועה והוא בחינת משה שהוא רעיא מהימנא וזה הר רועה הוא עושה משכן ודע שתוקת של בית רבן מקבלים הכל פיהם שאין בו חטא' מזה המשכן ועל כן התיוק כשמתחיל לקרות ולהכנס בתורה הוא מתחיל מן ויקרא אל משה שהוא אלף זעירא כי ויקרא מדגל מגמר הקמת המשכן שהוא קורלו המשכן יתגרך והתחיל לדבר עמו מהמשכן ועל כן משה מתחילין התיוקת כי משה מקבלין הכל פיהם כנ"ל ומשה מתחילין לקרות ולהכנס לתוך התורה:

ודע שכל הצדיקים שבדור כ"א ומ' הוא בחי' רועה כי בכל אחד ואחד יש לו בחינות משה וכל מ' ומ' לפי בחינתו הוא עושה בחי' משכן שמשה מקבלין התיוקות הכל פיהם כנ"ל וכ"ח לפי בחינתו לפי בחינות המשכן שהוא עשה כמו כן יש לו תיוקת שהם מקבלין משה מהנה שיש לכל אחד ואחד מהצדיקי הדור פן תיוקת שהם מקבלין הכל פיהם ממנו כל אחד לפי בחינתו כנ"ל וזה בחינת מש"ל שתוקות נתפסין על שון הדוב שבלחב

שמתמר ורעי את גדיותיך על משכנות הרועי׳ שמתמשכין על הרועים וזהו אל משכנות הרועים כנ"ל שהם מקבלין הכל פיהם מבחי׳ המשכנות של הרועים דהיינו הצדיקים שבדור שכל ה׳ עושה משכן כנ"ל :

אך לידע כל זאת דהיינו לדעת כל צדיק וצדיק לאיזה התעוקת שייכים לו וכמה הם מקבלים ממנו ולידע כל הנהגות שיש בזה והדור שיבה מהם עד הסוף דע מי שיוכל לעשות נגוניס הנ"ל הוא יכול לידע כל זה וזהו סוד משארז"ל במשנה באמת אמרו החזן רואה היכן תימוקת קורחים החזן דהיינו מי שיכול לעשות נגוניס הנ"ל הוא רואה ויודע היכן התעוקת קורין היינו אצל איזה צדיק הם מקבלין הכל פיהם שעל ידו הם קורחין ונכנסין בהתורה כנ"ל :

אפילו הקדש פשוט אם יש עצמו על הספר ויסתכל על אותיות התורה וכל צרופות חדשות ונפלאות דהיינו שעל ידי הסתכלותו היטב היטב על אותיות התורה יתהילו האותיות להאיר ולהגטרף בבחינת אותיות גולטות ומגטרפות . ואזי יראה נפלאות צירופים חדשים ויכולין לצרופ בהספר מה שנעל המחבר לא ביון לזה כלל וזה אפשר אפילו להקדש פשוט כי הקדש גדול יכול לצרופ אותיות בלא יגיעה רק אפילו הקדש פשוט לגמרי יכול להסיג ולצרופ חדשות כנ"ל אם יש עצמו ויסתכל על אותיות התורה כנ"ל אך שלא יעמוד הדבר לנסיון כי יוכל להיות שמא דווקא לו יראה כלל אך אף על פי כן יכול להסיג לזה אפילו הקדש פשוט כנ"ל :

מוהר"ן

ויהיו נא פי שנים ברוך הלי ויאמר הלין אם תרלה אותי לוקח מאתך יהי לך כן וכו׳ והנה אתקייס הא"כ בהליצע פי שנים נמצא שהיה הליצע מתפלל בבוזה יותר מהליהו רצו כי כל הנסיס והגדולות שעשה הליצע כולם היו ע"י תפילה כמו שאמרו רז"ל על פסוק ספרו לי את הגדולות אשר עשה הליצע :

דע שאפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב דהיינו שיהיה לו פי שנים כרבו ואע"פ כן הכל יהי׳ בבחי׳ של רבו וזה בחינות ויהיו נא פי שנים ברוחך הלי ברוחך דייקא שע"י בחי׳ הרוח עצמו של הליהו רצו יהיה על פי שנים כאותו כי אית שיש להצדיק בחי׳ שני רוחות רוח לעילא רוח לתתא כמ"ש הלא תולדות יח יח נח לעילא יח לתתא דהיינו שיש לו בחי׳ היות למעלה והיות לנוטה והרוח והחיות שלמעלה הוא גדול מאוד מאוד והתלמידים הם עם הצדיק משורש אחד רק שהם חלוים בו בענפים בחינן שאחזין יונק היותו משרשו והענפים יונקים החיות דרך האילן ויש בזה כמה בחינות כי יש תלמידים שהם בבחינת ענפים ויש שהם בבחינת עלים וכן יתר הבחי׳ ובשעת הסתלקות הצדיק אזי הוא משיג הרבה יותר ממה שהשיג בחייו כ"ח לפי מדרגתו כתו שאמרינו בשב"י בתידרח ובדביני הקדוש ובשאר צדיקים :

ודע שזהו על ידי שבשעת הסתלקות אזי יורד ובא למעלה בחינות הרוח והחיות דלעילא

ואז

וחזי מתדבקין ומתאחדים יחד הרוח דלתתא עם הרוח דלעילא כי בחינת שניהם לאחד ותיקף כשנתגלין זה לזה נתאחדין מאוד בהאחדות גדול ומחמת שהרוח דלעילא הינו יכול להיות בזה העולם כי עדיו הינו יכול לסבול כלל זה העולם ע"כ נסתלק לעילא ועל ידי זה נסתלק הצדיק כי כשנסתלק למעלה הרוח הנ"ל נסתלק עמו הרוח דלתתא מחמת שנתאחדו מאוד בהאחדות גדול כנ"ל: וע"כ הוא דבר גדול מאוד להיות בשעת הסתלקות הצדיק לפילו מי שהיו תלמידו כי מחמת שהוא יורד ונתגלה למטה הרוח דלעילא נמצא שנתגלה הוא הלדה גדולה מאוד על כן הוא טובה גדולה לכל מי שנמצא הוא שם והוא טובה להם להריבת ימים וכמו שאמרו רבותינו ז"ל ויהי עוד לנוח וכו' כי ירחה הכמים ימותו: לכל להתלמידים מגיע הלדה גדולה מאוד הוא ביותר כי מחמת שהם תלוים בהצדיק ויונקים משורש אחד נמצא שזה החיות דלעילא הוא חיותם ומשם ומתאחדים ונתחברים גם כן עם זה הרוח בהאחדות גדול כי הוא רוחם וחיותם ממש כנ"ל ועל ידי זה הם זוכה יכול לקבל פי שניים כי הצדיק שהגיע זמנו להסתר מן העולם נסתלק על ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעילא כנ"ל כל התלמידים שעדיין לא הגיע זמנן הוא הלדה נשאר הרוח דלעילא לגודל האחדות שנתאחד מאוד עם הרוח דלתתא כי אי אפשר להם להתפרד עוד זה מזה נמצא שהצדיק נסתלק על ידי זה על ידי שמושך עמו הרוח דלעילא את הרוח דלתתא והתלמידים מגיע להם פי שניים על ידי זה כי נשאר הגלם בחינות הרוח דלעילא כי נתאחד מאוד עם הרוח דלתתא כנ"ל - אך כתה בחינות יש בתלמידים מי שמקושר מאוד בהצדיק כמו ענפים בחילן ממש דהיינו שהוא מרגיש בעצמו כל עליות וירידות שיש להצדיק אף על פי שאינו הצדיק כי רואי לו להרגיש בעצמו כל עליות וירידות של הצדיק אם הוא מקושר בחמת קרואי כמו ענפים בחילן כי הענפים מרגישים כל העליות וירידות שיש להחילן וע"כ בקין הם גדילים ויש להם היות כי החילן יונק היותו משרשו ועל ידי הגידין שיש בו שיונק דרך שם היותו משרשו דהיינו שיש בו הללים שיונק דרך שם היותו ועל ידי כן בחוקף שנתייבש הלחלוחית ונתכוין החללים על ידי זה נתכוונים גם כל הענפים ומחמת זה נופלים העלים אז וכן להיפך בקין כנ"ל ומי שהוא מקושר אל הצדיק כמו כן דהיינו שהיה מרגיש כל העליות וירידות של הצדיק כי יש כמה וכמה בחינות של עליות וירידות כי יש כמה וכמה וכמה החלקות כי יש בחינות החלקות הנפש ויש החלקות הגוף שהוא גם כן בחינות החלקות כי הגוף הוא הנפש ונמשך נמ"ש שהם בחינת נמירת הנפש ממש ע"ש

יש ההתלקות מדרגה לדרגה שהוא גם כן
בחינות ההתלקות והתלמיד שמקושר כל כך
שמרגיש בעצמו כל העליות
וירידות של רבי חזי לזכות
לפי שגיס בעת ההתלקות כנ"ל
וזה בחינות חס תרחם חותי
לוקח דהיינו שתרחה חותו לוקח
ונתלק מלחך דייקא דהיינו
שמלחך ומעגיך תרגיש ההתלקות כנ"ל
וזו תזכה לפי שגיס בעת ההתלקו'
כנ"ל כי בכל עת של ההתלקות
מלויה בחינות שהוא חזי הוא בחי'
ירידת והתגלות הרוח דלעילא בבחינות
הנ"ל רק שההתגלות הוא כפי בחי'
ההתלקות ובעת ההתלקות לגמרי
יורד ונתגלה לגמרי כנ"ל וזה בחינות
הקבלת פני רבו שצריך להשתדל
תמיד להקביל פני רבו כי פן וחולי
עבדיו הוא עת של בחינות ההתלקות
ואם יזכה יקבל ח' הארה גדולה בבחי'
פי שגיס כנ"ל וכשמקבל פי שגיס חזי לספר
שיתפלל בכוונה ויעשה עובדות ומדקות
יותר מרגו והכל על ידי בחינות רוח של
רבו בבחינות ויהיה גם פי שגיס בתוכך חלי
ברוכך דייקא כנ"ל (ומי שחינו יודע זאת
חינו יודע מהו חיטור יד כי חיטור יד הוא
דבר חידוש גם חינו יודע להועיל מכח חל
הפועל) כי קודם שמועילין מכח חל הפועל
חזי הכח והפועל נקשרים ביחד ואין
הפרש ביניהם כי סוף מעשה במחשבה
תחילה דהיינו כשחדש רוצה לעשות
חיזה דבר כגון לבנות בית צריך לחשוב
תחילה במחשבתו חין יהיה ציור בנין

ביתו וזה כשבגמר במחשבתו דמות ביתו
חזי מתחיל לבנותו ממנה שסוף המעשה
במחשבה תחילה וקודם שהוציא מכח
חל הפועל חזי סוף המעשה נקשר עדין
בתחילת המחשבה וחין הפרש והבדל
ביניהם כלל וצריך לרחות להוציא מכח
חל הפועל וחזי נפתחין ונבדלין הכח
והפועל ויש הפרש והבדל בין תחילת
המחשבה שהיא בחינות כח ובין סוף
המעשה שהיא בחינות פועל וזה בחינות חלף
כי א היא ב' יודין וה"ו בחינו שהיא
בחינות פשה וחלו השני יודי"ן הם בחינו'
יו"ד ברחם ויו"ד בסוף שהם בחינות כח
ופועל היינו בחי' היו"ד של שם העלם שהוא
שם הוי' ב"ה שהוא יו"ד ברחם שהוא בחינות
מחשבה תחילה בחינות כח והיו"ד השני
היא בחי' יו"ד של הציור שהוא שם אדני שהוא
יו"ד בסוף בחינות סוף מעשה בחינות פועל
ובתחילה שני יו"דין הלו הם נקשרים יחד וחין
הבדל ביניהם כנ"ל וחה"כ כשמניחין מ"ה
חל הפועל הם נפתחין ונבדלין כנ"ל וזה
בחינות הוה"ן שבתוך החלף שהוא בחי' פתח
היינו מה שנפתחין ונבדלין הלו השני
יודי"ן שהם בחינות כח ופועל כנ"ל :
וחלת הוה"ו שבתוך החלף הוא בחינות הוה"ן
לותיות שיש בין שני היוד"ין של שני
השמות הנ"ל כזה : יחקודנקי כי יש ג'
לותיות חגל היו"ד של שם העלם שהוא
בחינת תחילת המחשבה וכן יש ג' לותיות
חגל היו"ד של שם הציור שהוא בחינות
סוף מעשה כי בכל דבר שבעולם יש ג' בחי'
שהם מקום וציור וזמן שהם בחינות ג'
לותיות הנ"ל כגון בשחדש הולה לבנות

בית

בית צריך להשוב בחינת מקום לבחינת
ובחינת זמן ובחינת יום יהי' נגנה
הבית וכן בכל דבר שבעולם וכן ח"כ בסוף
המעשה דהיינו כשעושה את הדבר יש
ג"כ ג' בחינות הנ"ל שהם מקום ויום וזמן
וזה בחינות ג' לותיות שיש אצל יוד צרופם
שהיא תחילת המחשבה וכן יש ג' לותיות
אצל יוד בסוף שהיא בחינת סוף המעשה שהם
בחינות הולו שבין שני היודין כנ"ל :

וזה בחינות ג' הרוחות הנ"ל שהם רוח
דלעילא ורוח דלתתא כנ"ל שהם בחינות
כח ופועל שבתחילה הם נקצרים יחד
ואח"כ נפתחין ונבדלין כנ"ל כי בחינות ג'
הרוחות הנ"ל נעשין על ידי המתקת הרון קף
כי יש בחינות חרון קף אצל השם יתברך כביכול
ואצל בני אדם וכשיש הרון קף ח"ו היא
בחינות עשן שיונא מנחיריו כמה שכתוב עלה
עשן באפו וזה העשן מזיק לפרנסה שעל
ידה מוציאין מכח אל הפועל כי על ידי
שיש לו פרנסה ויש מרץ לבריות
אזכה להמתק בחינת עלמא דאתי בבחינת
משרי שאל יעקב בעמרו שברו על ה' אלקיו
שעל ידי זה מוציאין מכח אל הפועל מדאקנון
כי העשן מזיק לעינים בבחינת כעשן
לעינים שהם בחינות פרנסה בחינות עיני
כל אליך ישברו וכו' כי כעשן מזיק לפרנסה
כמה שמובא במ"א שכעשן מפסיד העשירות
וצריך לשבר ולהמתיק הרון קף דהיינו
להמתיק העשן ולשברו עד שיהי' נעשה
ממנו בחינת רוח דהיינו רוח טוירי שנעשה
מהתברברות העשן וזה הרוח שהוא
ממתקת העשן של הרון קף הוא בחינות משיח
בחינות רוח לפיו ישית ה' וכל זמן שלא

בא בחי' זה הרוח אל בחינות הידים עדיין
הוא קודם החוי' כי עיקר ההוי' הוא
בבחינות הידים שהם כלי העשיה שהם
הוא עיקר התגלות בחינות
הרוח בבחינות בידך אפקיד רוחי אשר
בידו נפש כל חי ורוח כל בשר
איש וא"כ כש נתגלה הרוח בבחינות הידים
עדין שני הרוחות הנ"ל שהם בחינות כח
ופועל בחינות שני הידים ימין ושמאל הם שניהם
ביחד עדין דהיינו שעדין לא נפתחו
ונספרדו הידים שהם התגלות ג'
הרוחות כנ"ל כי עדיין הכח והפועל
נקצרים יחד ואין הבדל ביניהם כלל
ואז אין ניכר בין ימין לשמאל כנ"ל
וא"ז עדיין בחינות קודם הבריאה דהיינו
קודם שמוציאין מכח אל הפועל שהם
הן נקצרים יחד כנ"ל וא"כ כשמוציאין
מכח אל הפועל אז הוא גמר
הבריאה ואז נפתחין הידים וניכר בין ימין
לשמאל בבחינת קף ידי יסדה ארץ וימיני
טפחה שמים כי אז ים הפרש והיכר בין הכח
והפועל שהם בחינות ג' הידים ג' הרוחות כנ"ל
וכ"ז נעשה על ידי המתקת הרון קף כנ"ל וזה
בחינות קף ידי קיקלו כנ"ל וזה בחינות פותח
את ידיך שהידים נפתחין וניכרין בין ימין לשמאל
כנ"ל וזה את ידיך בחינות שני יודין הנ"ל שהם
בחינות כח ופועל שזה בחינות ג' הידים כנ"ל
ווהו פותח את ידיך ס"ת תחת כמונה היינו בחי'
שהידים נפתחין ומחתכין וניכר בין ימין
לשמאל כנ"ל בחינות קף ידי יסדה ארץ וכו' כנ"ל
וזה הת"ך בני' ג' פעמים רוח היינו בחינות שני
הרוחות הנ"ל שהם בחינות שני היודין שני
הידי' כנ"ל שנפתחין ונתחכין כשמוציאין מכח אל
הפועל

הפועל כנ"ל וזהו פותח את וכו' בחינות פתח כנ"ל וכל זה נעשה על ידי התתקות סתרון לף בבחינות רוח לפיכך משיח ה' כנ"ל וזה תותיות מ'פ'י' ר"ת פותח א"ת ידיך שעל ידי בחינות רוח מ'פ'י' וכו' נפתחין ונתתכין הידי'שהם בחי' ג' הרוחו'כנ"ל וכל התנות ועבירות תלוין ג"כ בזה

בבחינות התפתחות הידים הנ"ל בחינות כח ופועל כנ"ל כי ים בהם ג"כ ג' בחינות הנ"ל שהם מקום וליור וזמן וזה בחינות השתכל בשלשה דברים ולפי לחם בא לידי עבירה לידי עבירה דייקא כי עיקר העבירה הם ושלום נעשה על ידי בחינות הידים הנ"ל ובתחילה העבירה בכח שתוסב לעשותה הם ושלום ולח"כ כשמוציאים מכח אל הפועל ועושה אותה הם ושלום אזי הוא רשע גמור וחשוב כאלו כל רשעי' בחייהן קרוין מתים וזה בחי'כמו חללי' שוכבי קבר וכו' הייו הרשעי' שהם בחייהן קרוים מתים וזהו מידך גאזרו גאזרו לשון חת"ך כמו שפירש"י הייו שהעבירה נעשה ע"י בחי' חיתוך הידים בחי' פותח את ידיך ס"ת חת"ך ומגפיל' חיתו' והתפתחו' הידי' אלו שנקדושה נעשה העבירה בבחינות והתם מידך גאזרו לשון חת"ך כנ"ל . ועל כן מועיל תשובה היא תרופה שתתרפא על העבירה שזה בחי' פותח כנ"ל בחי' פיתח את ידיך כנ"ל : ולהוציא מכח אל הפועל הוא על ידי שלימות התיבור ונריך שיהיו תותיות התיבור בשלימות וזה נעשה על ידי בחי' עלמא דאתי שעל ידי זה נשלמין תותיות התיבור כי לעתיד לבוא יהי' התיבור בשלימות כי תפילו העכו"ם יקראו את השם יתברך עם התיבור כמה שכתב כי אז אהפוך אל כל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' בבחינות וכו' גמלא שיהיה להתיבור שלימות .

כי עיקר גדולתינו נתגלה לעתיד לבא שאז ידעו וירחו הכל את גדולתינו כי אז ירחו הכל את גדולת ותפארת הצדיקים והכשרים אשריהם אשרי חלקם מה טוב טובך הצפון להם ולהיפך תפלת הרשעים כמה שכתוב ועתותם רשעים וכו' כי אז יהיה יומא דדינא רבא שיהיה התדם נידון על כל מעשה על כל פרט ופרט ולא יוחדו לו על שום דבר קטן כי אין שכחה לפניו יתברך והכל יהיה נזכר לו אז . ואזי כשיהיה תפלת הרשעים וישובו וירחו בין צדיק לרשע וכו' אז יתהפכו כולם בשם להשם יתברך על ידי זה ויקראו כולם בשם ה' לבחות בבחינות אז תתפוך אל כל העמים וכו' כנ"ל ואזי יהיה הדיבור בשלימות בחי' שפה ברורה כנ"ל נמלא שעל ידי תפלת הרשעים שיהיה לעתיד ע"י יהיה נשלם התיבור אז כנ"ל אבל צריכין להמשיך בחי' עלמא דאתי בעולם הזה דהייו שיהי' תפלה לרשעים בעוה"ז וזה נעשה על ידי אמת ועיקר האמת הוא בשתין תתדם צדיק לבריות כי כיון שצדיק התדם לבריות משתתף פניו ככרוב לכתה בוודאי . כי מי שהוא צדיק לבריות קשה לו תאוד להתפלל ברבים . וטוב וגוה לו להתפלל ביחיד כי ברבים נופלין עליו פניות גדולות ושקרים שעושה תגועות ושקרים בתפילתו בשביל בני תדם תאחר שהוא צדיק להם . ואפי' אי שתין צדיק לבריו'בשביל פרנסה כי מתפרנס תשלו תעפ"כ יש שהוא צדיק לבריו' בשביל כבוד תו בשביל דבר אחר דהייו שיש לו תלוה של כבוד והשיבות וכיוצא בזה שהוא צדיק לבריות שהוא צריך לכבוד והשיבות שלהם ואזי כשהוא צדיק לבריות בחי'בחי' יוכל ליפול בשק' גדו' בתפלתו דהייו לעשו' תגועו' בשק' בשביל בני תדם כנ"ל ויש אי שהו' תיש כאר קלת וירא את ה' בתקל' ותתביים בעיניו לעשו'שקר תגוע' בתפילתו

ויאמר אסא ה' אלהי ישראל אין עמך בין עזור בין
לא בכחך הגדול ובצבאותיך הגבורים עזרנו ה' אלהינו
כי עליך נשענו ובשמך באנו על המון הזה ה' אלהינו
אתה אל יעצר עמך אנוש : ויגף ה' את כושים לפני
אסא ולפני יהודה וינסו כושים : ורדפם אסא והעם
אשר עמו עד גרר ויפלו כושים לבלי להם כי נשברו
לפני ה' ולפני מחניו וישאו שלל רב מאד : ויכו את
כל הערים סביבות גרר כי היתה אימת ה' עליהם
ויבזזו את כל הערים כי בז רב היה בהם : וגם אהלי
מקנה הכו ושבי צאן לקחו לרב ושבו ירושלם :

ועזריהו בן עודד היתה עליו רוח אלהים : ויצא
לקראת אסא ויאמר לו שמעוני אסא וכל יהודה
ובנימין ה' עמכם בהיותכם עמו ואם תדרשוהו ימצא
לכם ואם תעזבוהו יעזב אתכם : וימים רבים לישראל
ללא אלהי אמת וללא כהן מורה ללא תורה : ובעתו
בצר לו ישבו אל ה' אלהי ישראל ויבקשוהו וימצא
להם : ובעתים ההם אין שלום לבא ולצאת כי מהומות
רבות על כל יושבי הארצות : ונכתתה גוי בגוי וקריה
בקריה כי אלהים הבהילם בכל צרה : ואתם חזקו
ואל ירפו ידיכם כי יש שכר לפעלתכם : וכשמע אסא
את הדברים האלה ואת הנבואה עודד הנביא התחזק
ויעבר השקוצים מכל ארץ יהודה ובנימין ומן הערים
אשר לקח מהר אפרים ויחדש את מזבח ה' אשר לפני
אולם ה' : ויקהל את כל יהודה ובנימין והגרים
עמהם מאפרים ומנשה ומשמעון כי נפלו עליו מישראל
לרב בראותם כי ה' אלהיו עמו : ויקבצו בירושלם
בחדש השלישי לשנת חמש עשרה למלכות אסא :
ויזבחו לה' ביום ההוא משללו הביאו שבע מאות
פרים וצאן שבעת אלפים : ויבאו בברית לדרוש את
ה' אלהי אבותיהם בכל לבבם ובכל נפשם : וכל אשר
לא יבקש לה' אלהי ישראל יומת למן קטן ועד גדול
למן איש ועד אשה : וישבעו לה' בקול תרועה ובתקיעה
בחצצרות ובשופרות : וכל יהודה שמחים על השבועה
כי בכל לבבם נשבעו ובכל רצונם בקשוהו וימצא להם
וינח ה' להם מסביב : וגם מעכה אם למלך אסא הסירה
מגבירה כי עשתה מפלצת לאשרה וכרת אסא את
מפלצתה ויכתת ויצרף בנחל קדרון : והבמות לא סרו
מישראל רק לבב אסא היה שלם כל ימיו : ויבא את
קדשי אביו וקדשיו בית האלהים כסף וזהב וכלים :
ומלחמה לא היתה עד שנת שלשים וחמש למלכות אסא :

ובשנת שלשים ושש למלכות אסא עלה בעשא מלך
ישראל על יהודה ויבן את הרמה לבלתי תת יוצא
ובא לאיש שלום מאת אסא מלך יהודה : ויוצא אסא
כסף וזהב מאוצרות בית ה' ובית המלך וישלח אל
בן הדד מלך ארם הישב בדמשק לאמר : ברית בינותי
וביניך ובין אבי ובין אביך הנה שלחתי לך כסף וזהב
לך הפר את ברית בעשא מלך ישראל ויעלה מעלי :
וישמע בן הדד אל המלך אסא וישלח את שרי חילותיו
על ערי ישראל ויכו את עיון ואת דן ואת אבל מים
ואת כל ערי מסכנות נפתלי : ויהי כשמע בעשא ויחדל
מבנות את הרמה ושבת את מלאכתו : והמלך אסא
לקח את כל יהודה ויישאו את אבני הרמה ואת עציה
אשר בנה בעשא ויבן בהם את גבע בנימין ואת המצפה :
ויבא חנני הראה אל אסא מלך יהודה ויאמר אליו
בהשענך על מלך ארם ולא נשענת על ה' אלהיך על
כן נמלט חיל מלך ארם מידך : הלא הכושים והלובים
היו לחיל לרב לרכב ופרשים לרב מאד ובהשענך על
ה' נתנם בידך : כי עיני ה' משטטות בכל הארץ
להתחזק עם שלמים לבבם אליו נבלת בזאת כי מעתה
יש עמך מלחמות : ויכעס אסא על הראה ויתנהו בבית
הסהר כי על זאת כעס עליו מעם ויעצבהו אסא בעת
ההיא מבני העם : והנה דברי אסא הראשנים והאחרנים
הנם כתובים על ספר מלכי יהודה וישראל : ויחל אסא
בשנת שלשים ותשע למלכותו חלי ברגליו עד מאד
וגם במחלתו לא דרש את ה' כי אם את הרופאים :
וישכב אסא עם אבתיו וימת בשנת אחת וארבעים
למלכותו : ויקברו אותו בקבריו אשר כרה לו בעיר
דויד וישכיבו במטה אשר מלא בשמים ומיני רקחים
מרקחת מעשה ויעשו לו שרפה גדולה עד מאד :

ויתחזק יהושפט בנו תחתיו וישם חיל על ישראל :
ויתן חילים בכל ערי יהודה הבצורות ויתן נציבים
בארץ יהודה ובערי אפרים אשר לכד אסא אביו :
ויהי ה' עם יהושפט כי הלך בדרכי דויד אביו הראשנים
ולא דרש לבעלים : כי לאלהי אביו דרש ובמצותיו
הלך ולא כמעשה ישראל : ויכן ה' את הממלכה בידו
ויתנו כל יהודה מנחה ליהושפט ויהי לו עשר וכבוד
לרב : ויגבה לבו בדרכי ה' ועוד הסיר את הבמות
ואת האשרים מיהודה : ובשנת שלש למלכותו שלח
לשריו לבן חיל ולעבדיה ולזכריה ולנתנאל ולמיכיהו
ללמד בערי יהודה : ועמהם הלוים שמעיה ונתניה
וזבדיה ועשהאל ושמירמות ויהונתן ואדוניה וטוביה
וטוב אדוניה הלוים ואלישמע ויהורם הכהנים : וילמדו
ביהודה וספר תורת ה' עמהם ויסבו בכל ערי יהודה
וילמדו בעם : ויהי פחד ה' על כל ממלכות הארצות
אשר סביבות יהודה ולא נלחמו עם יהושפט : ופלשתים
מביאים ליהושפט מנחה וכסף משא וגם ערביים הביאו
לו צאן אילים שבעת אלפים ושבע מאות ותישים
שבעת אלפים ושבע מאות : ויהושפט הלך הלוך וגדל
עד למעלה ויבן בהיכל בירות וערי מסכנות : ומלאכה
רבה היתה לו בערי יהודה ואנשי מלחמה גבורי חיל
בירושלם : ואלה פקדתם לבית אבותם לשרי האלפים
ליהודה עדנה השר ועמו גבורי חיל שלש מאות אלף :
ואחריו יהוחנן השר ועמו מאתים ושמנים אלף :
ואחריו עמסיה בן זכרי המתנדב לה' ועמו מאתים
אלף גבור חיל : ומבנימין אליעדע גבור חיל ועמו
נשקים ומגנים מאתים אלף : ואחריו יהוזבד ועמו
מאה ושמנים אלף חלוצי צבא : אלה משרתי המלך
מלבד אשר נתן המלך בערי המבצר בכל יהודה :

ויהי ליהושפט עשר וכבוד לרב ויתחתן לאחאב :
וירד אחרי שנים אל אחאב שמרונה ויזבח לו אחאב
צאן ובקר לרב ולעם אשר עמו ויסיתהו לעלות עם
אחאב מלך ישראל על רמות גלעד : ויאמר אחאב מלך
ישראל אל יהושפט מלך יהודה התלך אתי רמתה
גלעד ויאמר כמוני כמוך כעמי עמך ואתה במלחמה :
ויאמר יהושפט אל מלך ישראל דרש נא היום את דבר
ה' : ויקבץ מלך ישראל את הנביאים ארבע מאות איש
ויאמר אליהם הנלך אל רמות גלעד למלחמה או
אחדל ויאמרו עלה והנתן ה' ביד המלך : ויאמר
יהושפט הנה אין פה עוד נביא לה' ונדרשה בו :
ויאמר מלך ישראל אל יהושפט עוד איש אחד לדרוש
את ה' מיכיהו בן ימלה ואנכי שנאתיו כי לא יתנבא
עלי טוב כי אם רע הוא מיכיהו בן ימלה ויאמר
יהושפט אל יאמר המלך כן : ויקרא מלך ישראל
אל סריס אחד ויאמר מהר מיכיהו בן ימלה : ומלך
ישראל ויהושפט מלך יהודה לבושים בגדיהם ויושבים
איש על כסאו בגרן פתח שער שומרון וכל הנביאים
מתנבאים לפניהם : ויעש לו צדקיהו בן כנענה קרני
ברזל ויאמר כה אמר ה' באלה תנגח את ארם עד כלה
אתם : וכל הנביאים נבאים כן לאמר עלה ראמות
גלעד והצלח ונתן ה' ביד המלך : והמלאך אשר הלך
לקרא למיכיהו דבר אליו לאמר הנה דברי הנביאים
פה אחד טוב אל המלך ויהי נא דברך כאחד מהם
ודברת טוב : ויאמר מיכיהו חי ה' כי את אשר יאמר
אלהי אתו אדבר : ויבא אל המלך ויאמר אליו המלך
מיכיהו הנלך אל רמות גלעד למלחמה או אחדל
ויאמר עלו והצלחו ונתנו ביד המלך : ויאמר אליו
המלך עד כמה פעמים אני משביעך אם לא תדבר אלי
אמת בשם ה' : ויאמר ראיתי את כל ישראל נפוצים
על ההרים כצאן אשר אין להם רועה ויאמר ה' לא
אדנים להם ישובו איש לביתו בשלום : ויאמר מלך
ישראל אל יהושפט הלא אמרתי אליך לא יתנבא עלי
טוב כי אם רע : ויאמר לכן שמעו דבר ה' ראיתי את
ה' יושב על כסאו וכל צבא השמים עומדים עליו
מימינו ומשמאלו : ויאמר ה' מי יפתה את אחאב
ויעל ויפל ברמות גלעד ויאמר זה אמר כך וזה אמר
כך : ויצא הרוח ויעמד לפני ה' ויאמר אני אפתנו
ויאמר ה' אליו במה : ויאמר אצא ורוח שקר בפי כל
נביאיו ויאמר תפתה גם תוכל צא ועשה כן : ועתה
הנה נתן ה' רוח שקר בפי כל נביאיו אלה ה' דבר
עליך רעה : ויגש צדקיהו בן כנענה ויכה את מיכיהו
על הלחי ויאמר איזה עבר רוח ה' ממני לדבר אתך :
ויאמר מיכיהו הנך ראה ביום בא חדר בחדר להחבא :
ויאמר מלך ישראל קחו את מיכיהו והשיבהו אל אמון
שר העיר ואל יואש בן המלך : ואמרתם כה אמר
המלך שימו זה בית הכלא והאכילוהו לחם לחץ ומים
לחץ עד בשובי בשלום : ויאמר מיכיהו אם שוב תשוב
בשלום לא דבר ה' בי ויאמר שמעו עמים כלם :

ויעל מלך ישראל ויהושפט מלך יהודה רמות גלעד :
ויתחפש מלך ישראל ויבא במלחמה ומלך יהודה לבש
בגדיו : ומלך ארם צוה את שרי הרכב אשר לו לאמר
לא תלחמו את קטן ואת גדול כי אם את מלך ישראל
לבדו : ויהי כראות שרי הרכב את יהושפט ויאמרו
אך מלך ישראל הוא ויסבו עליו להלחם ויזעק יהושפט :
ויהי כראות שרי הרכב כי לא מלך ישראל הוא וישובו
מרדפו : ואיש אחד משך בקשת ויך את מלך ישראל
בין הדבק ובין השרין ויאמר אל רכבו הפך ידיך והוציאני
מן המחנה כי הוחלתי : ותעל המלחמה ביום ההוא
והמלך ישראל היה מעמד על המרכבה נגד ארם ויכתת
לערב ויצא הדם מן הפצע אל תוך המרכבה : ויעבר
הקול במחנה כבוא השמש לאמר איש אל עמו ואיש
אל ארצו : ויכתת המלך ויבא עיר שמרון ויקברו את
המלך בשמרון : ויעבר את הרכב על ברכת שמרון
ויכבסו את הנשק ויכלבו הכלבים את דמו ויזנו הזונות
כדבר ה' אשר דבר : ויתר דברי אחאב וכל אשר עשה
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל :
וישכב אחאב עם אבתיו וימלך אחזיהו בנו תחתיו :

ויהושפט בן עשרים וחמש שנה במלכו וחמש ועשרים
שנה מלך בירושלם ושם אמו עזובה בת שלחי : וילך
בכל דרך אסא אביו לא סר ממנו לעשות הישר בעיני
ה' אך הבמות לא סרו עוד העם מזבחים ומקטרים
בבמות : וישלם יהושפט עם מלך ישראל : והנה דברי
יהושפט הראשנים והאחרנים הנם כתובים על דברי
יהוא בן חנני אשר הועלו על ספר מלכי ישראל :
ויבער את הקדש השרית מן הארץ אשר נשארו בימי
אסא אביו : ואין מלך באדום נציב מלך ממשל :
ויהושפט עשה אניות תרשיש ללכת אופירה לזהב
והלכו לא הלכו כי נשברו האניות בעציון גבר :
ויאמר אחזיהו בן אחאב אל יהושפט ילכו עבדי עם
עבדיך באניות ויהושפט לא אבה : וישכב יהושפט עם
אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דויד אביו וימלך יהורם
בנו תחתיו : ובימי יהושפט פשע אדום מתחת יד
יהודה וימליכו להם מלך : ויעבר יהורם בכורו כי
אותו בכר למלכות ויחזק על ממלכת אביו ויהרגם
בחרב וגם מן שרי ישראל : בן שלשים ושתים שנה
יהורם במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם וילך בדרך
מלכי ישראל כאשר עשה בית אחאב כי בת אחאב היתה
לו אשה ויעש הרע בעיני ה' : ולא אבה ה' להשחית
את בית דויד למען הברית אשר כרת לדויד ולתת לו
נר ולבניו כל הימים : בימיו פשעה אדום מתחת יד
יהודה וימליכו להם מלך : ויעבר יהורם עם שריו
וכל הרכב אתו ויהי קם לילה ויך את אדום הסובבים
עליו ואת שרי הרכב : ותפשע אדום מתחת יד יהודה
עד היום הזה אז פשעה לבנה מתחת ידו כי עזב את
ה' אלהי אבותיו : וגם בערי יהודה עשה במות
ויזנה את יושבי ירושלם ויסת את יהודה : ויבא אליו
מכתב מאליהו הנביא לאמר כה אמר ה' אלהי דויד
אביך יען אשר לא הלכת בדרכי יהושפט אביך ובדרכי
אסא מלך יהודה : כי אם בדרך מלכי ישראל הלכת
ותזן את יהודה ואת יושבי ירושלם כזנות בית אחאב
וגם את אחיך בית אביך הטובים ממך הרגת : הנה ה'
נגף מגפה גדולה בעמך ובבניך ובנשיך ובכל רכושך :
ואתה בחליים רבים בחלי מעיך עד אשר יצאו מעיך
מפני החלי יום יום : ויער ה' על יהורם את רוח
הפלשתים והערבים אשר על יד כושים : ויעלו ביהודה
ויבקעוה ויקחו את כל הרכוש הנמצא בבית המלך וגם
בניו ונשיו ולא נותר לו בן כי אם יהואחז קטן בניו :
ואחרי כל זאת נגפו ה' במעיו במחלה אין מרפא :
ויהי מיום אל יום ומקץ שנתים יצאו מעיו מפני חליו
וימת במחלים רעים ולא עשו לו עמו שרפה כשרפת
אבותיו : בן שלשים ושתים שנה במלכו ושמנה שנים
מלך בירושלם וילך בלא חמדה ויקברו אותו בעיר דויד
ולא בקברות המלכים :

ויושבי ירושלם המליכו את אחזיהו בנו הקטן תחתיו
כי כל הגדודים אשר באו עם הערבים במחנה הרגו את
כל הבכורים ויהי אחזיהו בן יהורם מלך יהודה :
בן ארבעים ושתים שנה אחזיהו במלכו ושנה אחת מלך
בירושלם ושם אמו עתליה בת עמרי : וגם הוא הלך
בדרכי בית אחאב כי אמו היתה יועצתו לרשעה :
ויעש הרע בעיני ה' כבית אחאב כי המה היו יועצים
לו אחרי מות אביו למשחית : וגם בעצתם הלך וילך
עם יהורם בן אחאב מלך ישראל אל מלחמה ברמות
גלעד אל חזאל מלך ארם ויכו הארמים את יורם :
וישב להתרפא ביזרעאל כי הכאבים אשר הכוהו ברמה
בהלחמו את חזאל מלך ארם ואחזיהו בן יהורם מלך
יהודה ירד לראות את יהורם בן אחאב ביזרעאל כי
חלה הוא : ויהי מאת ה' אבוד אחזיהו בבואו אל יורם
ויצא עם יהורם אל יהוא בן נמשי אשר משחו ה'
להכרית את בית אחאב : ויהי כהוא נשפט על בית
אחאב ומצא את שרי יהודה ובני אחי אחזיהו משרתים
לאחזיהו ויהרגם : ויבקש את אחזיהו ויתפשהו והוא
מתחבא בשמרון ויביאהו אל יהוא וימיתהו ויקברו כי
אמרו בן יהושפט הוא אשר דרש את ה' בכל לבבו
ולא היה בית אחזיהו יכולת לשמור ממלכה : ועתליה
אם אחזיהו ראתה כי מת בנה ותקם ותאבד את כל
זרע הממלכה לבית יהודה : ויהושבעת בת המלך
לקחה את יואש בן אחזיהו ותגנבהו מתוך בני המלך
המומתים ותתנהו ואת מיניקתו בחדר המטות ותסתירהו
מפני עתליה ולא הומת : ויהי עמה בבית ה' נסתר
שש שנים ועתליה מלכה על הארץ :

ובשנה השביעית התחזק יהוידע ויקח את שרי מאות
הכרי והפלתי את עזריהו בן יהורם ואת אלישמע בן
עובד ואת מעשיהו בן עזריהו ואת אליעם בן יהוחנן
ואת עזריהו בן עובד ואת אלישפט בן זכרי בריתו :
ויסבו ביהודה ויקבצו את הלוים מכל ערי יהודה
ואת ראשי האבות מישראל ויבאו ירושלם : ויכרת כל
הקהל ברית בבית האלהים עם המלך ויאמר אליהם
הנה בן המלך ימלך כאשר דבר ה' על בני דויד :
זאת הדבר אשר תעשו שלש חלקיכם הבאים בשבת
מן הכהנים והלוים לשערים : ושלישית בבית המלך
ושלישית בשער היסוד וכל העם בחצרות בית ה' :
ואל יבא בית ה' כי אם הכהנים והמשרתים ללוים
המה יבאו כי קדש הם וכל העם ישמרו משמרת ה' :
והלוים יסבו את המלך איש נשקו בידו ואשר יבא
אל הבית יומת ויהיו את המלך בצאתו ובבואו :
ויעשו הלוים וכל יהודה ככל אשר צוה יהוידע הכהן
ויקחו איש את אנשיו הבאים בשבת עם היוצאים
בשבת כי לא שלח את המחלקות : ויתן יהוידע הכהן
לשרי המאות את החנית ואת השלטים ואת המגנים
אשר היו לדויד המלך אשר בבית האלהים : ויעמד
את כל העם איש נשקו בידו מן הכתף הימנית של
הבית עד הכתף השמאלית של הבית אל המזבח ואל
הבית סביב למלך : ויוצא את בן המלך וישם עליו
את הנזר ואת העדות ויתנו לו את הספר ויעשו אותו
למלך וימשחו אותו ויאמרו יחי המלך : ותשמע עתליה
את קול העם הרצים ומהללים את המלך ותבא אל העם
בית ה' : ותרא והנה המלך עמד על עמדו פתח הבית
והשרים והחצצרות על המלך וכל עם הארץ שמח
ותקע בחצצרות והשרים המשוררים בכלי שיר ומורים
לשבח ותקרע עתליה את בגדיה ותקרא קשר קשר :
ויצו יהוידע הכהן את שרי המאות פקודי החיל ויאמר
אליהם הוציאוה אל מבית לשורות והיוצא אחריה
בחרב המיתוה כי אמר הכהן אל תמיתוה בבית ה' :
וישימו לה ידים ותבא דרך מבוא סוסים בית המלך
ויהרגוה שם : ויכרת יהוידע הברית בינו ובין כל
העם ובין המלך להיות לעם לה' ובין המלך ובין העם :
ויבאו כל עם הארץ בית הבעל ויתצוהו את מזבחותיו
ואת צלמיו שברו היטב ואת מתן כהן הבעל הרגו
לפני המזבחות וישם הכהן פקדות על בית ה' :
ויקח את שרי מאות הכרי והפלתי ואת כל עם הארץ
ויורידו את המלך מבית ה' ויבאו דרך שער המשמרות
בית המלך וישב על כסא המלכות : וישמח כל עם
הארץ והעיר שקטה ואת עתליה המיתו בחרב בבית
המלך : בן שבע שנים יואש במלכו ושם אמו צבעת
מבאר שבע : ויעש יואש הישר בעיני ה' כל ימי
יהוידע הכהן : ויקח לו יהוידע שתי נשים וילד בנים
ובנות : ויהי אחרי כן ויעל על לב יואש לחדש את
בית ה' : ויקבץ את הכהנים והלוים ויאמר אליהם
צאו לערי יהודה וקבצו מכל ישראל כסף לחזק את
בית אלהיכם מדי שנה בשנה ואתם תמהרו לדבר
ולא מהרו הלוים : ויקרא המלך ליהוידע הראש
ויאמר אליו מדוע לא דרשת את הלוים להביא מיהודה
ומירושלם את משא משה עבד ה' ועדת ישראל לאהל
העדות : כי עתליה האשה המרשעת ובניה פרצו את
בית האלהים וגם כל קדשי בית ה' עשו לבעלים :
ויאמר המלך ויעשו ארון אחד וישימו אותו בשער בית
ה' מחוץ : ויתנו קול ביהודה ובירושלם להביא לה'
את משא משה עבד האלהים על ישראל במדבר :
וישמחו כל השרים וכל העם ויביאו ויתנו אל הארון
עד כלותם : ויהי בעת הביא הארון אל פקדת המלך
על ידי הלוים וכי ראו כי רב הכסף ויעל סופר המלך
ופקיד כהן הראש ויריקו את הארון וישאוהו וישיבוהו
אל מקומו כה יעשו יום יום ויאספו כסף לרב :
ויתנו אותו המלך והיהוידע אל עושי מלאכת עבודת
בית ה' ויחזקו בו לחדש בית ה' וגם לחרשי ברזל
ונחשת לחזק את בית ה' : ויעשו החרשים ותעל יד
המלאכה בידם ויעמידו את בית האלהים על מכונו
ויחזקוהו : וכלותם ויביאו לפני המלך ויהוידע את
יתר הכסף ויעש כלים לבית ה' כלי שרת והמרקחות
וכלי זהב וכסף ויעלו עולות בבית ה' תמיד כל ימי
יהוידע : ויזקן יהוידע ויבא בימים ויכלו ימי שנותיו
ויהי בן מאה ושלשים שנה במותו : ויקברו אותו בעיר
דויד עם המלכים כי עשה טוב בישראל ועם אלהים
ובביתו : ואחרי מות יהוידע באו שרי יהודה וישתחוו
למלך אז שמע המלך אליהם : ויעזבו את בית ה'
אלהי אבותיהם ויעבדו את האשרים ואת העצבים
ויהי קצף על יהודה וירושלם בעשתם את האשמה
הזאת : וישלח בהם נביאים להשיבם אל ה' ויעידו
בם ולא האזינו : ורוח אלהים לבשה את זכריה בן
יהוידע הכהן ויעמד מעל לעם ויאמר אליהם כה אמר
האלהים למה אתם עברים את מצות ה' ולא תצליחו
כי עזבתם את ה' ויעזב אתכם : ויקשרו עליו קשר
וירגמוהו באבנים על פי מצות המלך בחצר בית ה' :
ולא זכר יואש המלך את החסד אשר עשה יהוידע
אביו עמו ויהרג את בנו ובבואו למות אמר יראה ה'
וידרש : ויהי לתשובת שנת צבא ויעל ארם על יואש
ויבא יהודה וירושלם ויכרתו את כל שרי העם ואת כל
שללם שלחו למלך דמשק : כי בבוא ארם במספר
אנשים מעטים ויתן ה' בידם חיל רב מאד כי עזבו את
ה' אלהי אבותיהם וביואש עשו שפטים : וילכו מעליו
בחליים רבים ויעשו עבדיו קשר עליו בעבור דמי בני
יהוידע הכהן ויהרגוהו על משכבו וימת ויקברו אותו
בעיר דויד ולא בקברות המלכים : ואלה המתקוממים
עליו זבד בן שמעת העמונית ויהוזבד בן שמרית
המואבית : ובניו ומשא רב עליו ומלכות בית אלהים
חזקה : ויכן את בית ה' ויחזקהו : ויהי בבוא הדבר
הזה ויקחו בני ישראל שבי מאחיהם מאתים אלף
נשים בנים ובנות וגם שלל רב לקחו מהם ויביאו את
השלל שמרונה : ויקם נא עובד בן יהוחנן ומשלמות
בן חזקיה ויהזקיה בן שלום ועמשא בן חדלי מן
הבאים מן הצבא : ויאמרו אליהם לא תביאו הנה
השבי כי אשמה עלינו על ה' להוסיף על חטאתינו
ועל אשמתינו כי אשמתנו גדלה ובחרון אף על ישראל :
ויקחו החלוצים את השבי ואת השלל ויכסו כל ערמיהם
מן השלל ויעזבו להם ויקומו ויוליכו את כל הנכלמים
מן השבי וילבישו משלל ויכסו אותם ויסעדו להם
ויסכו להם ויובילו את כל הכושלים בחמור ויביאו
אל יריחו עיר התמרים אל אחיהם ויחזרו שמרונה :
בעת ההיא שלח המלך אחז אל מלכי אשור לעזרה :
כי עוד אדום באו ויכו ביהודה וישבו שבי : ופלשתים
פשטו בערי השפלה ובנגב יהודה ויכבשו בית שמש
ואת אילון ואת גדרות ואת שוכו ואת בנותיה ואת
תמנע ואת בנותיה ואת גמזו ואת בנותיה וישבו שם :
כי הכניע ה' את יהודה בגלל אחז מלך ישראל כי
פרע ביהודה ומעל מעל בה' : ויבא אליו תגלת פלנאסר
מלך אשור ויצר לו ולא חזקו : כי חלק אחז את בית
ה' ואת בית המלך ושרים נתן למלך אשור ולא לעזרה
לו : וגם בעת צרתו יסף מעל בה' המלך אחז הוא :
ויזבח לאלהי דמשק המכים אותו ויאמר כי אלהי ארם
המה עוזרים להם לי אזבחה אותם ויעזרוני ולו הכשילו
את כל ישראל : ויקבץ אחז את כל כלי בית האלהים
ויקצץ את כלי בית האלהים ויסגר את דלתות בית ה'
ויעש לו מזבחות בכל פנות ירושלם : ובכל ערי יהודה
עשה במות לקטר לאלהים אחרים ויכעס את ה' אלהי
אבותיו : והנה דברי אחז הראשנים והאחרנים הנם
כתובים על ספר מלכי יהודה וישראל : וישכב אחז
עם אבתיו ויקברו אותו בעיר בירושלם כי לא הביאוהו
אל קברות מלכי ישראל וימלך חזקיהו בנו תחתיו :

חזקיהו בן עשרים וחמש שנה במלכו ותשע ועשרים
שנה מלך בירושלם ושם אמו אבי בת זכריהו : ויעש
הישר בעיני ה' ככל אשר עשה דויד אביו : הוא בחדש
הראשון לשנה הראשונה למלכותו פתח את דלתות בית
ה' ויחזקם : ויבא את הכהנים והלוים ויקבצם ברחוב
המזרח : ויאמר אליהם שמעוני הלוים עתה התקדשו
והקדשו את בית ה' אלהי אבותיכם והוציאו את
הנדה מן הקדש : כי מעלו אבותינו ויעשו הרע בעיני
ה' אלהינו ויעזבוהו ויסבו פניהם ממשכן ה' ויתנו
עורף : וגם סגרו דלתות האולם ויכבו את הנרות
וקטרת לא הקטירו ועולה לא העלו בקדש לאלהי
ישראל : ויהי קצף ה' על יהודה וירושלם ויתנם
לזעוה לשמה ולשרקה כאשר אתם רואים בעיניכם :
והנה נפלו אבותינו בחרב ובניינו ובנותינו ונשינו
בשבי בגלל זאת : ועתה עם לבבי לכרות ברית לה'
אלהי ישראל ושוב מעלינו חרון אפו : בני עתה אל
תשלו כי בכם בחר ה' לעמוד לפניו לשרתו ולהיות
לו משרתים ומקטרים : אז יקומו הלוים מחת בן עמשי
ויואל בן עזריהו מבני קהת ומבני מררי קיש בן
עבדי ועזריהו בן יהללאל ומבני גרשון יואח בן זמה
ועדן בן יואח : ומבני אליצפן שמרי ויעואל ומבני
אסף זכריהו ומתניהו : ומבני הימן יחיאל ושמעי
ומבני ידותון שמעיה ועזיאל : ויקבצו את אחיהם
ויתקדשו ויבאו כמצות המלך בדברי ה' לטהר את בית
ה' : ויבאו הכהנים אל תוך בית ה' לטהר ויוציאו את
כל הטמאה אשר מצאו בהיכל ה' אל חצר בית ה'
והלוים קבלו להוציא החוצה אל נחל קדרון : ויחלו
בראשון לחדש לקדש ובשמונה לחדש באו אל אולם
ה' ויקדשו את בית ה' לימים שמונה ובשישה עשר
לחדש הראשון כלו : ויבאו אל חזקיהו המלך ויאמרו
טהרנו את כל בית ה' ואת מזבח העולה ואת כל כליו
ואת שלחן המערכת ואת כל כליו : ואת כל הכלים
אשר הזנה המלך אחז במלכו בעת מעלו טהרנו והנם
לפני מזבח ה' : וישכם חזקיהו המלך ויאסף את שרי
העיר ויעל בית ה' : ויקריבו שבעה פרים ושבעה
אילים ושבעה כבשים ושבעה עתודים לחטאת על
הממלכה ועל המקדש ועל יהודה ויאמר לבני אהרן
הכהנים להעלות על מזבח ה' : וישחטו את הבקר
ויקבלו הכהנים את הדם ויזרקו על המזבח ויזבחו את
האילים ויזרקו את הדם על המזבח ויזבחו את הכבשים
ויזרקו את הדם על המזבח : ויקרבו את השעירים
לחטאת לפני המלך והקהל וישימו את ידיהם עליהם :
ויזבחו הכהנים ויחטאו את דמם על המזבח לכפר על
כל ישראל כי לכל ישראל אמר המלך העולה והחטאת :
ויעמד את הלוים בבית ה' בצלצלים בנבלים ובכנורות
כמצות דויד וגד חוזה המלך ונתן הנביא כי מצות ה'
ביד נביאיו : ויעמדו הלוים בכלי דויד והכהנים
בחצצרות : ויאמר חזקיהו להעלות העולה על המזבח
ובעת החל העולה החל שיר ה' והחצצרות ועל ידי
כלי דויד מלך ישראל : וכל הקהל משתחוים והשיר
משורר והחצצרות מחצצרים הכל עד כלות העולה :
וכלות העולה ויכרעו המלך וכל הנמצאים עמו וישתחוו :
ויאמר חזקיהו המלך והשרים ללוים להלל לה' בדברי
דויד ואסף החוזה וישבחו עד שמחה ויקדו וישתחוו :
ויען חזקיהו ויאמר עתה מלאתם ידכם לה' גשו
וקרבו זבחים ותודות בית ה' ויקהל הקהל זבחים
ותודות וכל נדיב לב עולות : ויהי מספר העולות
אשר הביא הקהל שבעים פרים מאה אילים מאתים
כבשים הכל לעולה לה' : והקדשים שש מאות פרים
ושלשת אלפים צאן : כי הכהנים היו ישרי לב
להתקדש והלוים היו ישרי לב להתקדש מן הכהנים :
וגם עולות ברב וחלבי השלמים ונסכים לכל העולה
ותכון עבודת בית ה' : ויגל חזקיהו וכל העם על
אשר הכין האלהים לעם כי בפתע היה הדבר :

ויעש חזקיהו לכל ישראל ויהודה ואגרות כתב גם
לאפרים ומנשה לבוא לבית ה' בירושלם לעשות פסח
לה' אלהי ישראל : ויועץ המלך ושריו וכל קהל
בירושלם לעשות הפסח בחדש השני : כי לא יכלו
לעשותו בעת ההיא כי הכהנים לא התקדשו למספר
והעם לא נאספו לירושלם : וישר הדבר בעיני המלך
ובעיני כל הקהל : ויכינו להעביר קול בכל ישראל
מבאר שבע ועד דן לבוא לעשות פסח לה' אלהי
ישראל בירושלם כי לא רב עשו כמשפט : וילכו
הרצים באגרות מיד המלך ושריו בכל ישראל ויהודה
וכמצות המלך לאמר בני ישראל שובו אל ה' אלהי
אברהם יצחק וישראל וישב אל הפלטה הנשארה לכם
מכף מלכי אשור : ואל תהיו כאבותיכם וכאחיכם
אשר מעלו בה' אלהי אבותיהם ויתנם לשמה כאשר
אתם רואים : עתה אל תקשו ערפכם כאבותיכם תנו
יד לה' ובואו למקדשו אשר הקדיש עולם ועבדו את
ה' אלהיכם וישב מכם חרון אפו : כי בשובכם אל ה'
אחיכם ובניכם לרחמים לפני שביהם וישובו לארץ
הזאת כי חנון ורחום ה' אלהיכם ולא יסיר פניו
מכם אם תשובו אליו : ויהי הרצים עוברים מעיר
לעיר בארץ אפרים ומנשה ועד זבולון ויהיו משחקים
ולועגים בם : אך אנשים מאשר ומנשה ומזבולון
נכנעו ויבאו ירושלם : וביהודה היתה יד האלהים
לתת להם לב אחד לעשות מצות המלך והשרים בדבר
ה' : ויאספו בירושלם עם רב לעשות חג המצות
בחדש השני קהל גדול מאד : ויקומו ויסירו את
המזבחות אשר בירושלם ואת כל המקטרות הסירו
וישליכו אל נחל קדרון : וישחטו את הפסח בארבעה
עשר לחדש השני והכהנים והלוים נכלמו ויתקדשו
ויביאו עולות בית ה' : ויעמדו על עמדם כמשפטם
כתורת משה איש האלהים הכהנים זורקים את הדם
מיד הלוים : כי רבת בקהל אשר לא התקדשו למספר
והלוים על שחיטת הפסחים לכל לא טהור להקדיש
לה' : כי רוב העם רבת מאפרים ומנשה יששכר וזבולון
לא טהרו כי אכלו את הפסח לא ככתוב כי התפלל
חזקיהו עליהם לאמר ה' הטוב יכפר בעד כל הנכון
לבבו לדרוש את ה' אלהי אבותיו ולא כטהרת הקדש :
וישמע ה' אל חזקיהו וירפא את העם : ויעשו בני
ישראל הנמצאים בירושלם את חג המצות שבעת ימים
בשמחה גדולה והלוים והכהנים הללו את ה' יום יום
בכלי עז לה' : וידבר חזקיהו על לב כל הלוים
המשכילים שכל הטוב לה' ויאכלו את המועד שבעת
הימים זובחים זבחי שלמים ומודים לה' אלהי אבותיהם :
ויועץ כל הקהל לעשות עוד שבעת ימים ויעשו עוד
שבעת ימים בשמחה : כי חזקיהו מלך יהודה הרים
לקהל אלף פרים ושבעת אלפים צאן והשרים הרימו
לקהל אלף פרים ועשרת אלפים צאן ויתקדשו כהנים
לרב : וישמחו כל קהל יהודה והכהנים והלוים וכל
הקהל הבאים מישראל והגרים הבאים מארץ ישראל
וישבי יהודה : ויהי שמחה גדולה בירושלם כי מימי
שלמה בן דויד מלך ישראל לא היתה כזאת בירושלם :
ויקומו הכהנים הלוים ויברכו את העם ויישמע קולם
ותבא תפלתם אל מעון קדשו השמים :

ויהי כאשר כלו כל אלה ויצאו כל ישראל הנמצאים
אל ערי יהודה וישברו המצבות ויגדעו האשרים
ויתצו את הבמות ואת המזבחות מכל יהודה ובנימין
ואפרים ומנשה עד כלותם וישובו כל בני ישראל איש
לאחזתו אל עריהם : ויעמד חזקיהו את מחלקות
הכהנים ואת מחלקות הלוים על מחלקותם איש כפי
עבודתו הכהנים והלוים לעולה ולשלמים לשרת ולהודות
ולהלל בשערי מחנות ה' : וחלק המלך מרכושו לעולות
לעולת הבקר והערב ולעולות השבתות וחדשים ומועדים
ככתוב בתורת ה' : ויאמר לעם לתת חלק לכהנים
והלוים למען יחזקו בתורת ה' : וכהפיץ הדבר הרבו
בכורי דגן תירוש ויצהר ודבש וכל תבואת שדה ומעשר
כל דבר לרב הביאו : ובני ישראל ויהודה הנמצאים
בערי יהודה גם המה הביאו מעשר בקר וצאן ומעשר
קדשים הקדשים לה' אלהיהם ויתנו ערמות ערמות :
בחדש השלישי החלו הערמות ליסד ובחדש השביעי
כלו : ויבא חזקיהו ושרים וירא את הערמות ויברכו
את ה' ואת עמו ישראל : ויחקר

הנאמר בשבת הייתי שריך להמשיך
בחינת דיבור של שבת שהוא בחינת עלמא
דאתי בחוך הדיבור של עוה"ז להשלים הדיבור
בעוה"ז כי עיקר שלימות הדיבור הוא תבחי'
שבת כמו שאמרו ר"ל שלח יפח דבורך של
שבת כדיבורך של חול כי בשבת הוא
שלימות הדיבור כי שבת הוא בחי' עוה"ב
כנ"ל ושריך להמשיך דיבור של שבת בחוך
הדיבור של חול כנ"ל :

וזהו בחינת חל שהוא בילירם שעל ידי
בחינת חל שהוא בחינת אתה
בחינת לה אים חל ויכול שהוא בחינת
יעקב כמו שאמרו ר"ל מנין שקראו הקדוש
ברוך הוא ליעקב חל שנאמר ויקרא לו חל
אלקי וכו' כי יעקב בחינת אתה כנ"ל . וזה
שאתה שהוא בחינת עלמא דאתי חלוי
בפרנסה כי כשיש לו פרנסה ואין נשרך
לשריות יוכל להתפלל באתה כנ"ל .

וזה בחינת אשרי שחל יעקב נעזרו שנרו
על ה' אלקיו כי שנרו על ה' אלקיו
ואין נשרך לשריות אלא חל יעקב נעזרו כי
חל יעקב הוא בחי' אתה כנ"ל ואלו כשזכין
להמשיך בחי' עלמא דאתי בחינת אתה בחינת
פני' בחו' העול' הזה אלו נעשה אפל' הרשעי' כנ"ל
וזה בחינת הוי' בגילו בהין כי הוי"ה
היא בחי' שילוש שכך כתוב שאמר ר"ל
על פ' והנה והי' והי' זה שילוש שכר לרשעים
בעולם הבא וזה בחי' חל שהוא בחינת אתה
בחינת אתה שעל ידה נעשה שילוש שכר
לרשעים שהוא בחינת הויה בגילו הסין כנ"ל
שריך להמשיכה בחוך העולם הזה שהוא בחי'
ודבר דבר להמשיך דיבור של שבת בחוך
ימי החול כנ"ל שהם בחינת ילירה בבחי'
ימים יומרו ולא אחד בהם דהיינו שימי
החול הם בחי' ילירה כשאין ה' בהם שהיא בחי'
שבת ושריך להמשיך לבחינת ילירה שהוא

בחי' ימי החול את בחינות חל הויה שהוא
בחינת עלמא דאתי בחינת שבת וזה בחי'
מלכו"פה סע"י זה בשלמי' לותיו' הדיבור כנ"ל :

ובשבשלמין לותיות הדיבור כנ"ל שריך
לרחות להוליך הדיבור
בשלימות כי לפעמים מתחברין לותיות
הדיבור בחילר הגרון ומ"מ להוליך הדיבור
בשלימות שזה בחינת מה שקורין בל"ש
היזיריק ושריך לרחות להוליך הדיבור
ממילר הגרון שיוכל לדבר בשלימות דהיינו
להמשיך נקודות של הלותיות כי בלא נקודות
מ"מ לדבר הוא לות כידוע בחו' ומזי כשמשיכין
נקודות של הלותיות ומוליכין הדיבור בשלימות
אזי יכולין להוליך משם של הפועל כי כל
המחשבות שיש לאדם כולם בתוך הדיבור
כדאיתא בזוהר רחובי מרחבן שפויתי' ואף
שאין האדם מרגיש זאת מ"ע פי כן הוא בדקות
גדול כי כל מחשבה שבעולם שיש לאדם כולם
מוכרחים לבוא בתוך הדיבור בשעת המחשבה
רק שהוא בדקות מאוד ולכן כל עסי' שעוש'
האדם שריכה לבוא בתחילה בתוך הדיבור : כי
כל הדברים שריכין לבוא בבחינות מחשבה
דיבור ומעשה . למשל שעל ידי הדיבור נגמר
המעשה ויוצא משם של הפועל כי קודם שיוצא
המעשה משם של הפועל שריכה לבוא תחילה
בבחי' דיבור . ע"כ כדי להוליך משם של הפועל
שריכין להשלים לותיות הדיבור כנ"ל ולהוליך
הדיבור בשלימות משרר הגרון דהיינו להמשיך
בחינות נקודות של הלותיות ומזי כשיוצא
הדיבו' בשלימ' יוצא הדב' משם של הפועל כנ"ל

ולהמשיך נקודו' של הלותיו' הוא ע"י השק
והכסופין שחושקין לעשות המצה
שלא שמר דבר שבקדושה שזהים ישראלי חושק לעשו'
בבחי' נקודו' הכה שע"י הכסופין והחשק נעשין
נקודות כי מ"מ לעשות שום דבר כ"א ע"י השק

דהיינו

דהיינו למשל כשמדבר מיזה דיבור צריך
שיהיה לו מתחילה חשק לדבר · וכן כשעושה
מיזה פעולה אם לא היה לו חשק מתחילה
לעשותה נודמי לו שיש עושה אותה :
וע"ב כל דבר שנקדושה שהאדם צריך
לעשות כגון לנסוע להצדיק או שאר
דבר שנקדושה שהאדם צריך לעשות ניתנין לו
תתחילה חשק כדי שע"י יעשה הדבר ·
ועיקר גודל החשק נעשה ע"י כשניעש
שמזמינין לו כי כשהיש יצרהלי צריך
לעשות דבר הצריך לו ליהדותו נפרט כשצריך
לו לשם דבר גדול הצריך ליהדותו שכל יהדותו
תלוי בזה כגון לנסוע להצדיק תמיתי תזי
מזמינין לו מניעה וזאת המניעה היא
בשביל החשק כדי שעל ידי זה יהיה לו חשק
יותר לעשות אותו הדבר כי על ידי המניעה
שמונעין את האדם מן הדבר על ידי זה
נעשה התגברות החשק תאוד כמו למשל כשמרחין
לקטן דבר הנאתד לו ותיכף ומיד הוטפין ממנו
ומחביאין ממנו תזי הוא ריבוי תאוד תאר
האדם ומבקש ותושק תאוד לאותו הדבר ·
נמצא שעיקר החשק נעשה על ידי שחטפו
ממנו והחביאו את הדבר כמו כן מונעין את
האדם נמניעות מהדבר שצריך לו כדי
שעל ידי זה יהיה לו חשק יותר בנחינות
ולאם פתרים יונעש שכל מה שהדבר נמנע
ונסתר מן האדם ניותר הוא חושק אליו ונעי'
לו ניותר · שמזה בא תאוות והתגברות
החשק אל עצירה אם ושלום ר"ל כי
אחת שעצירה נמנעת תאוד מן
האדם כי אזי מצויים ומוזמרים
ומופקדים עליו שלא לעשותה נמצא שהיא
נמנעת תאוד תאחזו ע"כ יש התגברות
החשק אליו כנ"ל בנחינות ולאם פתרים
יונעש · כמו כן בקדושה כשיש מניעה

לאדם החשק תתגבר ניותר וכל מה
שהדבר הנחשק גדול ניות' המניע' יותר גדולה
כי יש חשק ותושק ונחשק דהיינו האדם שתושק
והדבר שנחשק והחשק שתושקין לדבר הנחש'
וכפי מעלת הנחשק כן צריך להיות גודל החשק
וע"כ כשהנחשק גדול תאוד גמלא שצריך שיהי'
לו חשק גדול תאוד תזי יש לו מניעה גדולה
יותר שעל ידי זה החשק גדול יותר · כי כל
מה שהמניעה יותר גדול החשק תתגבר יותר
כנ"ל וע"כ רצוי לאדם כשיש לו מניעות
גדולות תאוד תאיזה דבר שנקדושה ידע
ויבין תזה הדבר שרוצה לעשות הוא נחשק
תאוד גדול ודבר יקר תאוד שתחתת זה המניע'
גדולה תאוד כנ"ל · ונפרט כשרוצין לנסוע
לצדיק האחת כי יש צדיקים הרבה אבל יש
בחינות נקודות האחת בין הצדיקים שכשרוצים
תזי להתקרב אליו שזה חלוי שכל תזי יש
להאדם מניעות גדולות רבות תאוד ותזה
בעצמו יבין האדם גודל מעלת הנחשק כנ"ל :
והנה בכלל שכל המניעות הם רק בשביל
החשק כדי שעל ידי זה יהיה לו חשק גדול
יותר כנ"ל ועל כן כשהאדם חושק יותר נודמי
יוכל לעשות הדבר ויוכל להוליאו מכח אל
הפועל כי ע"י החשק נעשין נקוד' שעל ידי זה
מוליאין מכח אל הפועל כנ"ל כי החשק מתגבר
המניעה כי עיקר המניעה אינו אלא
בשביל החשק כנ"ל · ועל כן
כשהאדם חושק יותר כפי המניעה ממילא
נתגבר המניעה :

וזה נחי' ט' נקודין ט' רקיעין · כי הנקודות
הם בחינות רקיעין שהם בחינות מניעות
כי המניעה היא נחי' רקיע שהיא נחי' מסך
המפריד ומיסך לפני האדם ומונעו מן הדבר
כמו שכתוב יהי רקיע ויהי מבדיל שהרקיע
היא נחי' מניעה המפריד ומבדיל בין החושק
והנחשק

והנחשק וע"כ גם הארץ נקראת רקיע כמה שכתוב לרוקע הארץ על המים כי גם הארץ היא שטח ומנדיל המפריש וע"כ סט' נקודין הם נחינות ט' רקיעין כי הנקודות נעשין על ידי החשק כנ"ל ועיקר החשק על ידי המניעה שהיא נחינת רקיע כנ"ל ויש ט' נקודין ט' רקיעין כי יש כמה נחינות בהנחשק כי יש נחשק למעלה מנחשק ולפי גודל מעלת הנחשק כן צריך להיות גודל החשק ועל כן יש לו מניעם גדולה כנ"ל שעי"ז נעשה הנקודה כנ"ל וזה נחי' נקודין ט'רקיעין שהם מקמץ עד שירק שהם נקודה למעלה מנקודה רקיע למעלה מרק"ע דהיינו נחשק למעלה מנחשק שלפי גודל הנחשק צריך שיהיה גודל החשק שהיא נחינות הנקודה שהיא נחינות רקיע כי הנקודה נעשית ע"י הרקיע שהוא נחינת מניעה כנ"ל עד שיש נחשק שהוא נחי' קמץ קמ"ץ ופתוח שהוא נחי' נקודות קמץ שהיא למעלה מכל הנקודות כי הנחשק קמ"ץ ופתוח מאוד :

וכלל הדברים הללו שכל מה שהאדם מחשק בחמת בוודאי יוכל לגמרו ולהוציאו מכח אל הפועל ולא יוכל למנעו מזה שיש מניעה וחומה רק צריך שיהיה החשק גדול מאוד כפי מעלת הנחשק וזה יוכל להבין מהמניעה בעלמה שכשרואה המניעה מתגברת ומשתחת ועומדת לפניו ומונעת לחוץ מאוד ידע ויבין שהנחשק גדול מאוד כנ"ל וע"כ צריך להתגבר שיהיה לו חשק גדול מאוד מאוד כפי החשק וכפי המניעה כנ"ל ואז בוודאי יוכל לגומרו כנ"ל :

כי אין רצוי להאדם לפטור את עצמו ולמנוע לעצמו תיכף ע"י המניעה לומר שהוא הפך לעשות לותו הדבר רק שא"א לו מחמת המניעה והחומה וע"כ יהיה נהפך לו כחילו עשאה כמו שאר"ל חשב לעשות מלאכה ונחתם ולא עשה' כחילו עשאה כי נחתם בוודאי כשיהיה לו חומה נחשב כחילו עשאה כמו שאר"ל אבל כל זה נאמר כלפי מי שרואה לנחת בזה אבל יודע בזה כי אם לו לעשות כי יש לו חומה אבל מי שאינו רואה לנחת רק שהוא בעצמה לו הדבר שבקדושה שרוצה לעשות הוא תיכף בהדי' בעצמו א"כ מה מועיל לו מה שאין לו שנחשב כחילו עשאה כי אינו מקרי דעתו כלל בזה כי הוא תאב ותיכף ומיד נתגעגע מאוד לעשות המצוה בעצמה ולא לנחת עד שכחילו שנחשב כחילו עשאה כי בחמת בוודאי כשיש לו חומה נחשב כחילו עשאה כמו שאר"ל אבל כל זה נאמר כלפי מי שר

ליקוטי

כשנזדמן לנדיות נוח וטוב לו יותר להתפלל ביחיד כנ"ל אבל מי שאינו נזדמן לנדיות שאינו יכול להם לשום דבר יוכל לעמוד בין אלפים אנשים ולהתפלל בתוך להש"י לבדו מתחר שאין נזדמן לשום דברים לא לפרנסה ולא לכבוד ולא לשום דבר רק שנדר על ה' אלקיו.

וזה סוד מעשה בחסיד ה' שהקניטתו אשתו והלך ולן וכו' ושמע שתי רוחות שמספרות זו עם זו ומיפורש כי' על תודות פרנסה כמובא שם בגמרא שהקניטתו זה בחינות שהרון אף שתי רוחות זה בחינות ג' רוחות הנעשין על ידי המתקת הרון אף דהיינו כשתולשין מכח אל הפיעל כנ"ל. וזש תלוי בנתי' פרנסה שעל ידה מוליכין מכח אל הפועל כנ"ל: ולא פיים:

ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח

וכו' ויבינה אל האדם חד אמר מלמד שניתן בה בינה יתירה וחד אמר מלמד שקלעה לאחוי והביאה אל האדם:

הנפש הוא יקרה מאוד וצריך להיות זהיר בה ולשמרה מאוד ע"כ צריכין ליזהר מאוד כשבא לזה בבוד אדם לאדם כי הכבוד הוא אם כל חיות שורש כל הנפשות כשהנפש מתחלקת הוא מתחלקת אל הכבוד שאות שורשה בנתי' כבוד ה' יאספך וע"כ כשבא בבד אדם לאדם צריך ליזהר ולהשמר כי אולי בא חס"ו בשביל התחלקות בדי שתתחלק הנפש אל הכבוד שאות שורשה כנ"ל לך מידה טובה מרובה וע"כ ע"פ הדוב בא הכבוד לטובה דהיינו כשבא נפש הרשה אל האדם אזי הוא בא מלובשת בכבוד שהוא אם כל חי כנ"ל:

וצריך לרחות שיהיה פנים אל הכבוד כי על ידי תאוות אכילה אזי נפגם הכבוד ואין לו פנים כנ"ל שעל אדם הוא בתי' בתר מלכות והוא בחינות בבוד בבתי' מלך הכבוד כי הכבוד הוא בחינות מלכות וכשפוגם באכילה אזי נפגם הכבוד ואין לו פנים בבתי' והכתרתי פני וחי' לאכול שעל ידי תאוות אכילה ח"ו הוא השחרת פנים. אבל ע"י מיעוט אכילה שמבבד תאוות אכילה על ידי זה הוא בשיחות פנים כמאר"ל יאה ה' פניו אליך וכו' וכי לא אשא פנים ליאראל שאני אמרתי ואכלת ושבעת וברכת והש מדקדקין מכזית ועד כביצה בשביל תאוות אכילה שמדקדקין מכזית ועד כביצה עי"ז הוא בשיחות פנים.

וזה בחינות וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה' לפני ה' דייקא בתי' אשרת פנים ע"י השולחן דהיינו ע"י אכילה בקדושה כנ"ל.

ובשפוגם בתאות אכילה ועי"ז נפגם הכבוד ואין לו פנים כנ"ל עי"ז מהבבדין עזי פנים דהיינו שנופל הכבוד שהוא בתי' מלכות ואזי מוטלין בבוד בעזי פנים בבדוך כי עזות מלכותא בלא תבא. היינו בשאין בחינות מלכות בחינות השולחן שבקדושה בשלימות כנ"ל אזי מתבבד העזות שהוא מלכותא בלא תבא בלא בתר מלכות הנ"ל. וזה בתי' והבלבים עזי נפש לא ידעו שבעם הוא ע"י תאות אכילה בתי' בתן רשעים תחסר וזהו לא ידעו שבעה. היפך צדיק אוכל לשובע נפשו. עי"ז מתבבדים העזי פנים שהם בתי' בלבים עזי נפש בתי' פני הדור בפני הבלב. **וזהו** היתה רועים לא ידעו הבין שהם נעשים רועין ומנהיגים אל הדור. כי הכבוד נפל אליהם ויש להם בל הכבוד. אבל בשמבבדין תאות אכילה בבחינות צדיק אוכל לשובע נפשו עי"ז

מוהר"ן קמט

ואמץ בדא ואכל בשא בלתי בידה, ויוצ קשה לעת ידעה כי קצר בשדה בשדה ועשה פרי הבטן ויברכהו. ואמר אליה בעזרה ואם אליה על בכרכי אשה, ואשה אל בעלה, בשדה ויצא ויבא בעזרה עמו בעבור כי בעזרה, בעלה, כי בן קשה בשדה בעזרה בעזרה בשדה בעזרה בעזרה בשדה בעזרה בעזר

נה ונלול ומין להם מותרות נמוח וע"כ
מפלים השערות כי אין להם יניקה כנ"ל :

וע"כ ע"י הפירוד שבין השונאים על
ידי זה יש להם תריכת זמן וקיו'
ביותר כי הם יונקים עד שיכלה כל המותרות
שבמוח ואזי כשיכלה המותרות ויהיה
הדעת נה ונלול אזי יפלו כי לא יהיה
להם עוד יניקה : ועל ידי הפירוד שיש
ביניהם אין להם כח ליק הרבה ויונקים
מעט מעט וע"כ על ידי זה מאריכין זמן יותר
עד שיגמרו ליק כל המותרות אבל
כשמתחברין השונאים יחד אזי יונקים הרבה
ואזי יונקים בתהרה כל המותרות ומפלים
כנ"ל :

וזה בחי' שערות קלועין שמתלחין בבחי' חדש
שקורין קאלטיגים שהעולם חושבין לקמ'
רק שיפלו מחליהם היינו כשיש הרבה מותרות
במוח אזי מוטבע בטבע החדש שיגלו
שערות קלועין כדי שעל ידי קלישותן
והתחברותם ייקו ביותר ויקבלו ויוכלו
ליק כל המותרות הרבה שבמוח וע"כ
אין נקבלין קודם זמנם כי יוכלו להזיק
להמוח ע"י שיאחר בתוכו המותרות ע"י שלא
יהיה השערות קלועין ליק לותן :

וזה בחינות מלמד שאתן בה בינה יתירה
בינה יתירה היינו בחינת מותרות
המוחין שמשם יונקים השערות שמשם יניקת
החויטים כנ"ל :

וזהו וחד אמר מלמד שקלעה לחוה וכו' היינו
הך ולא פליגי כי ע"י מותרות שבמוח
שזה בחי' בינה יתירה כנ"ל מזה בא שערות
קלועין בחי' שקלעה לחוה כנ"ל :

וזה בחינת ולחם נפש לויניך יקלענה בתוך
קף הקלע בחינת שערות קלועין
הנ"ל הייט בחינת התחברות השונאים
שע"י הוח מפלחם כנ"ל :

ואזי כשבא הכבוד חדש על הלדש ומלובש
בתוכו נפש דקדושה כנ"ל צריך
לרחות להוליד את הנפש בנקל בלי
קישוי כי הכבוד הוא חם על כל מי
כנ"ל והנפש מלובשת בזה בעובר
במעי אמו ולפעמים בשים חם ושלוש
בחינות קישוי לילד יכולין להפחלק שניהם
חם ושלוש הלם והולד דהייט הכבוד
והנפש או לפעמים נפחלק אחד מהם
חם ושלוש כפי ענין הקישוי לילד וצריך
לרחות להוליד בנקל בלא קישוי
ואחר כך כשולד הנפש צריך לגדל
את הנפש וב' בחינות אלו דהיינו ההולדה
והגידול נעשין על ידי יראה ואהבה
שהם בחינות ב' ידים יד הגדולה ויד
החזקה כי ההולדה נעש ית על ידי היראה
בבחינת רעדה לחזקם שם מיל
כיולדה : ואחר שנולד אזי מגדילין
אותה על ידי האהבה בבחינת ולא תולדות
השמים והארץ בהברהם היינו בהברהם
שהוא לאחר הבריאה וההולדה אזי מגדלין
אותה על ידי בחינת הברהם שהוא
בחינת אהבה בחינת יד ימין ואזו בהברהם
בהברהם כנ"ל :

וזה בחינת ואתה מושל בכל היינו בחינת
הנמשלה והמלכות בחינת מלך הכבוד
הנ"ל שהם מלובש הנפש וצידך כח
וגבורה וצידך לגדל ולחזק לכל היינו
בחינת ב' הידים כנ"ל וצידך כח
וגבורה זה בחינת יד החזקה וצידך לגדל
ולחזק

ולחזק זה בחינות יד הגדולה שעל ידי
בחינות ג' הידים אלו נולדין ומגדלין
הנפש המלובשת בהכבוד כנ"ל.
וזה בחינות הצדקה שנותנין אחר ואחה
מושל בכל כי על ידי הצדקה
מוציאין ומעלין את הכבוד והממשלה כנ"ל:
וזה בחינות כבודי הדם עמדי וקשתי
בידי תחליף היינו כשמגיע כבוד הדם
אל האדם אזי צריך להחליף ולהעביר
הקישוי על ידי בחינות ידים הנ"ל. וזהו
וקשתי בידי תחליף שעל ידי הידים
חולפות ועוברות הקישוי לילך כנ"ל:
וזה בחי' חילוף שם אקי"ק שהוא שם
כוכ"ו שהיא בגימ' ידך שעל ידו
ההולדה כידוע ועל ידי הכוונת של ואתה
מושל בכל:
ולפעמים יש עייפות אל הנפש ע"י
שמתרפקה מאחה דהיינו הכבוד
כנ"ל וצריך להחיותה ולהבריאה על ידי
מיס קריס בבחינות מיס קריס על נפש
עייפה היינו כשמתפללין בלחש לב
על ידי זה מתרחק הנפש מן הכבוד בבחינות
בשפתם כבדוני ולבם רחק וכו' כי כוונת
הלב זה בחינות הנפש כמו שכתוב אליך ה'
נפשי אשא ופירוש רש"י לבי לכון אבל
כשהלב רחוק מדיבורי התפילה אזי בחינות
האר הקות הנפש שהוא בחינות הלב מן
הכבוד בבחינות בשפתם כבדוני ולבם רחק
ואזי יש עייפות אל הנפש וצריך להבריאה
ע"י מיס קריס כנ"ל.
ומים קריס מקבלין על ידי בחי' רעמים
ורעמים נעשין על ידי מה שנותנין
כבוד לזקן שכח תלמודו כמו"ש הזהרו

בזקן שכח תלמודו שצריך ליזהר ולכבדו
ועי"ז נעשין רעמים ומשם בחינת מיס קריס
להחיות הנפש כנ"ל.
כי הרעמים נעשין על ידי שיונקין מידיים
וקיטורים חמים ובחים בתוך הענן
ומתלהטים שם ועי"ז נקרע הענן ומזה נשמע
קול הרעם ופעולות הרעמים שעי"ז נתחלק
המים של כל מקום ומקום כפי הצריך
להשקותו בחידה ובמשקל כפי הרחוי לפי
המקום בבחי' מקול רעמך יהפזון יעלו הרים
ירדו בקעות אל מקום זה ימדת להם כמו כן
כשנותנין כבוד לזקן שכח תלמודו
והשכחה הוא בחינת עננים דמחכמין
על עיינין וכשנותנין לו כבוד והכבוד
הוא בחינות שם בבחינות וכבוד ה' כשם
לוכלת והוא גם בתוך הענן בבחינות
וכבוד ה' מלאה בענן היינו בתוך בחינת
העננים דמכסיין על עיינין ואזי נקרע
הענן ומזה נעשין בחינות רעמים בבחי'
אל הכבוד הרעים ה' על מים רבים
שעל ידי הכבוד נעשין רעמים כנ"ל ואזי
יונקין מים רבים דהיינו שמתגלה דעת הזקן
על ידי שנקרע הענן המכסה על
העיניין כנ"ל בבחינות ומלאה הארץ דעה
וכו' כמים לים מכסין והוא בחינות מים רבים
כנ"ל והם בחינות מים קריס שעל ידן מהיין
ומבריאים את הנפש כנ"ל:
וע"י אלו הרעמים נתחלקין מימי הדעת
לכ"ח ואחד כראוי לו לפי מה שצריך
לקבל מיס קריס להחיות את נפשו. וזה החילוק
שבין הלומד מן הספר לשמוע מפי
מדיקי אומר כי כשלומד מן הספר
אין יודע השיעור שצריך ללמוד להחיות
נפשו

ליקוטי מוהר"ן קנא

ונפשו תגל כששומע מפי הצדיק לחז משפיע
לן בחי' נעים קריס לפי הרחוי לן
לפי מדרגתו על ידי בחי' הרעמים כנ"ל :
ואלו הניס קריס מחיין ומתקנין הנפש
שהיתה עייפה על ידי שנתרחקה מן
הכבוד ע"י שהתפלל בלא כוונת הלב כנ"ל כי
המחלקות החכמה מן הזקנים היינו מבחי'
זקן שסכח תלמודו הנ"ל זה נעשה על ידי
מה שמתפללין בלא לב כנ"ש בשפתם
כבדוני ולבם רחק ממני בכן הנני יומיף
להפליא את העם הזה הפלה ופלא ואבדה
חכמת חכמיו וביונת נבוניו תתחתר · וע"כ
על ידי שמתן כבוד לזקן שסכח תלמודו
שע"י הוזר ונתגלה חכמתו כנ"ל על ידי
בחינת הרעמים כנ"ל נמצא שבזה בעצמו
נתקן הפגם שגרם ע"י שהתפלל בלי
כוונת הלב דהיינו שגרם המחלקות
החכמה מן הזקנים כנ"ל כי עכשיו
ע"י הכבוד שמתן להם הוזר ונתגלה
חכמתם כנ"ל וע"כ חזי עי"ן בעצמו
יונחין מים קריס ומחי' את נפשו
שהיתה עייפה על ידי פגם התפילה כנ"ל :

וזה בחינת ירעם ה' בקולו נפלאות
היינו שקול הרעמים מתקנין
את בחינת הנפלאות שהוא בחינות
המחלקות החכמה מן הזקנים כמו שכתוב
הגני יומיף להפליא הפלה ופלא ואבדה
חכמת חכמיו וכו' ועל ידי הרעמים נתתקנין
והוזר ונתגלה חכמתם כנ"ל :
ואזי כשמחיין הנפש על ידי מים קריס
הנ"ל מחיין גם את העצמות כי
פגם הנפש הוא פגם העצמות כמו שכתוב

כי נבהלו עצמי ונפשי נבהלה מאוד כי
על ידי שאין מתפללין בכוונת הלב שעל
ידי זה הוא עייפות הנפש על ידי זה
הוא פגם העצמות כי צריך להתפלל להרגיש
דבורי התפילה בכל עצמותיו בבחינת
כל עצמותי תאמרנה ועל ידי המים
קריס שעל ידי זה מהיה הנפש על ידי זה
מחי' העצמות בבחינת ומוה עצמותיו ישיקה
וזה בחינת מים קריס על נפש עייפה
שמועה טובה מארץ מרחק שמועה
טובה זה בחינת קול הרעמים שמשמיעין
עצמן בטוב שהם מתקנין התרחקות היפך
מן הכבוד וזה בחינת שמועה
טובה מארץ מרחק שזהו בחינת מים
קריס על נפש עייפה שהם בחי' מן הרעמים
שהם בחינת שמועה טובה כנ"ל · וזה
בחינת שמועה טובה תדשן עצם שעל ידי
בחינת שמועה טובה שהיא בחינת רעמים
שמשם בחינת מים קריס שהם מחיין
ומנחילין הנפש כנ"ל על ידי זה מתקנין
ומתחדשין העצמות בבחינת ומוה
עצמותיו ישיקה כנ"ל וזה תדשן עצם
כנ"ל כי תיקון הנפש הוא תיקון
העצמות כנ"ל :

וזה בחינת וניוס הציפורים בחינת הולדת
הנפש בלי קישוי לילד בחי' נרה
מצפירה שהוא בחינת קישוי לילד וגם היא
בחינת גודל הנפש בחינת בחמיר על
הבכור שהוא בער הגידול מקרא קודם זה
בחי' שהכנו' שהו' בחי' קדם כמ"ש ומקדם בכנודי
קורה את הרגלין בבחי' מדק יקרחה לרגלן

ברכות פרק ראשון

א מאימתי קורין את שמע בערבין משעה שהכהנים נכנסין לאכול בתרומתן עד סוף האשמורה הראשונה דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים עד חצות רבן גמליאל אומר עד שיעלה עמוד השחר אמרו עליו על רבן גמליאל בנו שהיה בא מבית המשתה ממקום שהוא אומר עד שיעלה עמוד השחר אמרו לו לא כך היינו אומרים עליך אלא עד חצות אמר להם אם אינו בא אלא עד שיעלה עמוד השחר כל הלילה כולו הרי הוא כשעה שנתעכל בה הנבלה שנאמר ויהי בבקר ויבא אשה ותפל פתח בית האיש אשת פילגשו ותהי שם עד אור

ב מאימתי קורין את שמע בשחרית משיכיר אדם את חברו בשעת הנץ החמה דברי רבי יהושע רבי אליעזר אומר משיכיר אדם את חברו בשעת הנץ החמה שהיה רבי אליעזר אומר כל הלילה כולו כיום אחד ואין לו לאדם להאריך בשחרית יותר מדאי אלא כדי שיעלה בה כל הקהל כולו בזמן אחד רבן גמליאל אומר משיעלה עמוד השחר ואין לו לאדם להאריך בשחרית יותר מדאי אלא כדי שיעלה בה כל הקהל כולו בזמן אחד

ג מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכהנים נכנסין לאכול בתרומתן עד שיעלה עמוד השחר שהיה רבי אליעזר אומר כל הלילה כולו כיום אחד ואין לו לאדם להאריך בערבית יותר מדאי אלא כדי שיעלה בה כל הקהל כולו בזמן אחד רבן גמליאל אומר משיעלה עמוד השחר ואין לו לאדם להאריך בערבית יותר מדאי אלא כדי שיעלה בה כל הקהל כולו בזמן אחד

ד שתי הלילות הללו אין יוצאין בהן ידי חובתן בשעת הנץ החמה ולא בשעת הנץ החמה ולא בשעת הנץ החמה ולא

רחתח זאת · וחילות ועשיים הם בחינות נשמות קדושות הגדילים · וש כמה וכמה נשמות ערומות שהם נעים ונדים מחזן לשדה וממחינים ומנפים על תיקון שיוכלו לשוב ולכנס אל מקומם וגם לפי' נשמה גדולה שבה תלויים כמה נשמות לפעמים בשהיא יולאת לחוץ קשה לה לחזור לשם · והם כולם מבקשים ומנפים על בעל השדה שיוכל להתעסק בעורך תיקונם : וש נשמה שתיקונה על ידי מיתה של אחד או על ידי מנוה ועבודה של אחד : ומי שרוצה לחגור מחנו להבים עצמו להיות הוא הבעל השדה צריך להיות חיש מאוד וחקיף וגבור חיל וחכם מאוד כי צריך להיות אחד גדול ומופלג במעלה מאוד · וש אחד שאינו יכול לבחור העניין כ"א עם מיתתו ואפילו לזה צריך להיות גדול מאוד כי יש כמה וכמה גדולים שאפילו עם מיתתם לא יועילו · רק אם יש אחד גדול ומופלג במעלה מאוד מאוד יכול לבחור מה שצריך בחייו · כי הרבה יסורין ודברים קשים עוברין עליו : לכך על ידי גדלותו ומעלתו עובר על כולם ועושה פעולת השדה כמו שצריך · וכשזוכה לתקן הנשמות ולהכניסם לחי טוב ויפה מאוד להתפלל · כי חזי התפילה על תיקונה : וזה הבעל השדה הוא מגיה ומתדל תמיד להסקות החילות ולגדלם ובשאר תיקוני השדה

ולהריחק החילות אה מזה הרשקה הרעוי שלא יכירם אחד את חבירו · כי לפעמים צריך להרחיק לנקודב גדול הרחקה גדולה כדי שלא יכירם את חבירו :

ודע שכמה נשמות עושין פירות שעושין רצונו של מקום אבל מחירין עיני בעל השדה ויכולים להיות נופין ורוחין במקום שצריך וזה בחי' שדה נופים : אבל כשאין עושין רצונו יתברך ח"ו · אזי מתחשכין עיניו ח"ו · וזה בחי' שדה בוכים · כי בכי הוא קילקול הרחות : כמ"ש ושמו העבים אחר הגשם ודרז"ל זה הרחות שהולך אחר הבכי : וכשעיניו מאירות ועופות בבחי' שדה נופים הנ"ל אזי יכול להסתכל בכ"א וא' להבינו אל התכלית : היינו שיכול להסתכל בהדיוט של כ"א איש איש על תיקונו בשלימות אחת שרוצה מהתכלית עדיין אזי הוא מבינו אל התכלית : ואז הדיוט כאלו בשלימות : כי כל דיבור ודיבור הוא עולם מלא · וכשאדם עומד להתפלל ומדבר דיבורי התפילה אזי הוא מלקט נילים ופרחים ומושכים אותם אחד אחד ההולך בשדה ומלקט שושנים ופרחים נאים אחת לאחת עד שעושה לגודה אחת ואחר כך מלקט עוד אחת לאחת ועושה לגודה אחרת ומחברם יחד : וכן הולך ומלקט ומקבץ כמה וכמה לגודות יפים ונאים · כמו כן הוא הולך בתפילה תמיד

ליקוטים

עד שמתחברים כמה אותיות ונעשה מהם
דיבור וכן עושה בתיבות שלימות ואחר
כך מתחברין ג' תיבות ואחר כך הולך
ומלקט יותר עד שגומר ברכה אחת
ואחר כך מלקט יותר ויותר והולך
מאחת לגבורות ומגבורות לקדושות וכן
הולך להלן יותר: מי יפלר גודל פלר
הליקוטים והתיבורים שאדם מלקט ומקבץ
בדיבורי התפילה: וכשהדיבור יוצא
והדיבור הוא יוצא מהגסם כמ"ש
ויהי' האדם לנפש חיה ורוגש לרוח
ממללא: והדיבור בא ונשמע
להזניו כמ"ש השמע לקול אשר אתה
מוציא בפיך: אזי הדיבור מבקש
ומתחנן מהנפש לבל תפרד ממנו
ותיכף כשיוצא לאוד רחשוה כגון אות
בי"ת מתיבת ברוך אזי מבקש ומתחנן
מהנפש לבל תפרד ממנו כי אין
יכול להתפרד ממני לגודל ההתקשרו'
והחבה שיש ביניו כי אתה רוחה
לי יקר יופיי וחיוי והדרי
ותפארתי ואין יכול לבקוע עצמך
ולפרוד מאתי הן אתה שאתה צריך
ליקך יותר כדי לבקע עוד סבולות
יקרות וחעודות גדולות לבל אין יכול
לפרוד ממני ולשכוח אותי: עכ"פ
תרחה שבכל מקום שתלך ותבא
לשם לא תשכח אותי ולא תפרד
ממני: מכ"ש כשגומר תיבה אחת
אזי כל התיבה מבקשת כל הכ"ל
ומלפפות ומחבקת אותן ואינה מאחת

מוהר"ן

אותו ליקך מלאה כנ"ל: ונלאית
הוא צריך ומוכרח לדבר עוד
הרבה דיבורים וכמה ברכות ועניינים
עד גמר התפילה: ע"כ הכלל
שצריך לעשות לאחד מכל התפילה
כולה ובכל דיבור שמדבר יהיה
נמשך שם כל הדיבורים של התפילה
ומתחלת התפילה עד הסוף יהיה
הכל לאחד וכשעומד בהדיבור שלאחרון
של התפילה יהי' (עדיין) עומד
בתיבה ראשונה של התפילה: כדי שע"י זה
יוכל להתפלל כל התפילה כולה
וקף על פי כן לא יתפרד לפילו
מלות ראשונה של התפילה:

ודע שבחי' זו היינו בחי' לאחד זה
הוא בחי' התכלית: כמ"ש
ביום ההוא יהיה ה' לאחד ושמו
לאחד: וביום ההוא היינו התכלית
והוא בחינות כולו טוב כי לאחד כוא
כולו טוב כמו שאמרו ר"ל על פסוק
זה ביום ההוא יהיה ה' לאחד וכו'
לאו המידה לאו לאחד הוא אלא
המידה מברכין על הרעה דיין
לאמת ועל הטובה הטוב והמטיב
לבל לעתיד יברכו על הכל הטוב
והמטיב: נמצא שבחי' לאחד הוא
התכלית והוא כולו טוב: כי התכלית
הוא כולו טוב: כי לפילו כל הצרות
והיסורין והרעות העוברין על האדם

ליקוטי מוהרן קנב

הם ושלוש אם יסתכל על התכלית
בודאי אינם רעות כלל רק טובות
גדולות · כי בודאי כל היסורין
באים בכוונה מהשם יתברך לטובתו אם
להזכירו שיוב בתשובה אם למרק
עוונותיו ואם כן היסורין אם טובות
גדולות כי כוונת השם יתברך הוא
בודאי רק לטובה : נמצא שבכל
הרעות והיסורין שיש לאדם הם ושלוש
אם יסתכל על התכלית היינו בוודאי
השם יתברך לא יהיה לו יסורין כלל :
רק אדרבה יתעלה שמחה מגודל רוב
הטובה שיסתכל בתכלית היסורין הללו :
כי התכלית הוא כולו טוב כולו אחד
כנ"ל · ובאמת אין שום רע בעולם
רק כולו טוב · אך עיקר הגעגועים
שיש לאדם מהיסורין שעוברים עליו
הם ושלוש הוא רק מחמת שלוקחין
מהאדם הדעת עד שאין יכול להסתכל
על התכלית שהוא כולו טוב : וזה
מרגיש קצר וכאב היסורין · כי
כשיש לו דעת ומסתכל על התכלית
היינו מרגיש כלל הצער של היסורין כנ"ל ·
ובזה תבין דבר נעלם ונסתר : מה
שמובא בספרים האדם כשיש לו יסורין
גדולים כגון למשל כשהותכין חיזה
לדבר לאדם הם ושלוש · אזי מותש
ועומס הלת עיניו בחוזק · כי זה
הגון היורין בחום כשהאדם רואה להסתכל
על דבר שהוא רחוק מאתו אזי מותש
הלת עיניו ומלאתם ומכוין הרחוק
כדי לכוין · הרחוק אל הקרוב

הרחוק שרואה לרחות · וזה מחמת
כי הרחוק הוא מסרת ושליח של
המוח להביא הדבר שרואה לתוך
המוח כי עיקר הראיה היא
הידיעה דהיינו לידע מהות הדבר
שרואה · והידיעה היא במוח :
וכשרואה המוח לודע זה הדבר
שעומד כנגדו אזי הוא שולח את
הרחוק וההלות הולך ורואה הדבר ומביאו
לתוך המוח · ואז יודע מה
שרואה וכשתעפירין דבר לפני אדם
בתחילת גדול אינו יודע מהות הדבר
אף שבאמת רואה הדבר בעיניו ממש
ע"כ מחמת המהירות לא היה פנאי
להביא הדבר לתוך המוח
וע"כ כשהדבר רחוק מאתנו אין בה
ברחוק לילך לפס ולהביאו לתוך המוח
מחמת שהדברים לאחריס שרואה מן הלד
מבלבלים לותו · ובן מחמת
הפיזור שמתפזר הרחות : על ידי
זה הוא נחלש ואין בו כח
להביא הדבר שרואה לתוך המוח
ע"כ צריך למשוש את עיניו
ולמשם הרחות ולכוונו אל הדבר
שצריך · כדי שלא יבלבלו
דברים אחרים · וגם כדי
שיתחזק ולא יהיה חלוש
ואז יוכל לרחות הדבר הרחוק כנ"ל :
כמו כן כשרואים להסתכל
על התכלית שהוא כולו טוב
כולו אחד : צריך למשוש
את עיניו ומלאתם ומכוין הרחות
כדי לכוין · הרחות אל הדבר

את עיניו ולכוין התחלקות כל התכלית כי לזה התכלית הוא רחוקה מהאדם וה"ק לרלותו כ"ח בחינות דעיינין שריך לתתוס את העיניס לנמרי ולסוגרס בחזקה מאד • לף גם לדוחקס בהתנגע כדי לתותס לנמרי • וזה יוכל להתחכל על התכלית הזה : היינו שריך לתתוס את עיניו תחילה דהני עלמא להעלים עיניו ולסוגתס מאד לגלי להסתכל כלל על תלוות עוה"ז ותבלו וזה יוכל לרלות ולהשיג לזה התכלית הזה שפולו טוב : וזה יתבטלו היסורין כנ"ל • כי עיקר היסורין מחמת שרשוק מהתכלים כנ"ל • וע"כ נתבע בנפש האדם לתתוס עיניו בשעת יסורין כנ"ל • כדי לברוח מהיסורין ולבטלם על ידי הסתכלות על התכלית שהוא כולו טוב • שהתכלות הזאת ה"ת ב"ה על ידי תתימת העיניס כנ"ל • ולף שהאדם אינו יודע בלום מה הוא עושה • לף על פי כן הנפש יודעת הכל • וע"כ מוטבעה לתתוס העיניס בשעת יסורין כנ"ל •

ודבה בלות בשעת ביטול שתבטל כל התכלית שהוא כולו טוב כולו לחד לזי בלות תבטלין היסורין :

כנ"ל • לך ה"ת להיות תמיד קטוע בתחיות הביטול כי ה"ב יש תגדר לתוסי וע"כ הוא בתחיות רגוע וטוב • ע"כ כשהוא השכל תהביטול כל המוח שהוא כלי השכל : לזי ה"ת

להמוחין שהם הכלים לקבל זה השכל של בחינת ביטול כי הוא בחינת ה"ס שהוא בחינת התכלית שהוא כולו לחד כולו טוב : ומהות זה מרגיש המוח הנער של היסורין : כי עיקר ההרגשה של כל היסורין והלחיצים הם משלוש הוא בהמוח כי מהמוח יולאין לתורות לכל האיברים כולס ועל ידי זה מרגיש המוח הכאב בלזי לתר שהוא :

ודע שלזה כך כשהוא תהביטול כל הכלים דהיינו המוחין לזי מתגברין היסורין ביותר מתה שהיו מקודס : כדרך שני מינים שמתלבקים ונלחמים ומתגברים זה כנגד זה • כשלהוא רולה שלביהו מתגבר עליו • לזי הוא מתחזק מלד ומתגבר ביותר • כמו כן כשרולין הבעלי דינים שהוא רולה להתגבר על היסורין ולבטלם • על ידי הביטול כל התכלים כנ"ל לזי הם מתחזקי' ומתגברים ביותר • וע"כ ללזר כך כשבא מהביטול • היסורין הם גדולים יותר מקודס • כי הם מתגברים כנגדו מהות שרולה לברוח מהם וכנ"ל :

אך ללזר כך מקילים היסורין ומתלמין עליה' ע"י התהדשות התורה שזוכין ע"י היסורין : כי ע"י היסורין בא לבחי' ביטול כנ"ל • וה"ב מע"פ שבא מהביטול • לע"כ מהרשיעו יש שנשלר מהביטול ע"י נעשה התהדשות התורה כי על ידי הביטול כל התכלית והשיג שכל היסורין הם טובות גדולות מלד על ידי זה נתקלה שלהם והשתתה הוא בלי כל

הידושין

חידושין דאורייתא כשר"ל בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע ירדו מלאכים ונתנו שני כתרים נתן לכל אחד וכשחטאו וכו' ועתה' שקב"ה להחזירו לנו שנאת'ושמח'על' על רחם' נמצא שהשמחה היא בחי' נעשה ונשמ' שהוא בחי' קבלת התורה • וע"י התחדשות התורה שזוכין ע"י הרשימו של הביטול כל"ל עי"ז מקררין היסורין ח"כ • כי עי"ז מכניע למלון הנפש כי להרגשת היסורין הוא בחי' למלון הנפש כי למלון הוא ע"י מליחות ומליח' הוא בחי' יסורין כשר"ל נאמר נרית במלה ונאמר נרית ביסורין • כי הנפש היא בת כל"ל כי עיקר גידול הנפש הוא ע"י השכל שמגדלה ומחנכה וכמ"ש גם נפש בלא דעת לא טוב וכשהשכל בשלימות אז הוא עושה פירות אבל כשנפגם השכל אז הוא בחי' ארץ פרי למלחה • והמליחות הוא בחי' היסורין שמרגישין ע"י שאין השכל בשלימות כל"ל והוא בחי' למלון הנפש כל"ל וע"י ההתחדשות התורה שכל"ל עי"ז מקררין היסורין ומכניע למלון בבחינות הוי כל למח לכו למים • וזה בחינות מאדי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו • כי על ידי היסורין זוכה להתחדשות התורה כל"ל • וזה שימין שפעל ע"י היסורין וקינאת כרמוי כשזוכה ח"כ לחידושין דאורייתא שזה סי' שזכה לבחי' ביטול אל החכלי' ע"י היסורין ועי"ז זכה לחידושין דאורייתא ע"י הרשימו כל"ל והבעל השדה הנ"ל כשעיניו מחירות בבחי' שדה לופי' אז יכול להשתכל בכל אחד ואחד מה הוא קרוב אל החכלית וכשרואה באחד שרחוק מהחכלית אז הוא תפילתו עדיין בשלימות כרמוי כל"ל כי הוא יכול לעשות אחד מכל התפלה וכשהגלה בסוף התיבה שוכח תחילת התיבה והוא יכול לכלול תפילתו בבחינות אחד כל"ל והבעל השדה

וז"פ ויאמר בועז אל רות • בועז הוא השכל כמה שכתוב החכמה תעוז לחכם רות הוא בחינות הנפש שממנה יונק הריגור של התפילות והשירות והתשבחות כשר"ל למה נקרא שמה רות שמנה יונק דוד שריוה להקדוש ברוך הוא בשירו' ותשבחו' הלא שמעת בתי • כי הנפש היא בת השכל כל"ל וזהו הלא שמעת היינו השמע לאזניך מה שאתה מוליך בפיך • היינו הטעם אזניך ושמע בקשת הדיבור ותהגיונו שמבקש ומתחנן לבל תחפרר ממנו כל"ל וזהו אל תלכי ללקוט בשדה אחר כל"ל • כי כל האותיות והדיבורים הם • ליקוטים יקרים שתלקטים בשדות עליונים כל"ל והדיבור מבקש מהנפש

לכל חלק מלחמו ללקוט ליקוטים מחריס כנ"ל ·
חך זה ח"ח · כי צריך לילך וללקוט יותר כנ"ל ·
חך וגם מזה חל תעבורי סיינו שחפילו כשחלך
לחיבה מחרת חל תעבור תחיבה רחשונה
כנ"ל · וזה נעשה על ידי שזוכה חל התכלית
כנ"ל וזה עיניך נשרה חשר יקצרון
סיינו בחי' ההשתכלות על התכלית · כי
הקצירה היא תכלית החריפה והזריעה ·
הלא זויתי חת הנערים לבלתי נגעך ·
זה בחי' התימת העיניים שצריך לשוגרם
ולהגר הרחות לכוונו חל התכלית כנ"ל ·
כי בלא זה ח"ח להשתכל על התכ ליח כנ"ל
וחה הלא זויתי חת הנערים לשון זוחת
להתחברות שצריך לנוחת ולחבר הרחות
כנ"ל · והעיניים נקראים נערים כי הם
מבריחי השכל כנ"ל · כי הרחות הוא
שליח ומבריח להשכל כנ"ל · וזהו לבלתי
נגעך בחינות נגעי הנפש · כי כשהרחות
מתפזר ורוחה כל חה שלפניו היינו שהינו
סותם ומוגר עיניו מחיזו דהתי עלמא כנ"ל
זהו בחי' נגעי הנפש וצריך לנוחת ולחבר
חת הנערים דהיינו הרחות לבלי להשתכל חן
הלד על הבלי עוה"ז לבלתי לנגע חת הנפש
וחז יוכל להשתכל על התכלית כנ"ל ·
וחז על ידי ההשתכלות על התכלית נתבטלין
כל היסודין כנ"ל הך חח"כ כשבא מבטיטול
מתגברין ביותר כנ"ל שזה בחינות למטון
הנפש כנ"ל · וזה ונמית והלכת חל הכלים
ושחית מלבר ישתנון הנערים · כי לכבות
הלמטון היא על ידי התחדשות התורה
שמקבלין המוחין שהם הכלי' של השכל על ידי
פרישת שנשתר מבטיטול כנ"ל ושם שותה
הנפש לכבות למטונם כנ"ל וזה ושתית
מלבר · ישתנון הנערים כי הנערים שהם

עיני השכל הם שוגין התחדשות התורה
מבריאתו שנשתר מההשתכלות על התכלית
כנ"ל · ועל ידי זה נתבטלין היסודין מהר כך
ומכנין למטון הנפש כנ"ל : וזה
בחינות פגן עדן בחינות משה ואהרן גן שוש
בחינות הנפש בחינות ושיתה נפשי כגן רוה
עדן שוש בחינות התכלית כי עדן עין לא
ראתה בחינות ביטול כנ"ל ·
דע שעל ידי התחדשות התורה נעשה נהרות ·
כי כשמתחיל להדש בתורה חזי מתחיל לנבוע
מעין בחי' ומעין יולא מביח ה' שהוא השכל
כמ"ש בהכמה יבנה בית וזה המעין בתחילה
הוא קר וקטן וחח"כ מתרחב ומתפשט יותר
ויותר עד שנעשה ממנה נהרות והכל
באים לשתות מהלו הנהרות · ע"כ מי ארוכה
להדש חידושין דאורייתא שיש בהם ממש
הוא צריך לבכות מקודש · כי כשנעשין
נהרות הנ"ל והכל באים לשתות ממש חזי
יבואו ג"כ קליפות וס"ח ח"ו לשתות ג"כ ממש
ע"כ צריך לבכות מקודש וחזי עושה על ידי
סבכי נהרות בחינות מבכי נהרות
חבש שע"י הבכי מתקן נהרות ומשם שותין
די מיפוקם כל הקליפות וס"ח · ולחר כך
כשעושה נהרות מחידושין דאורייתא
שמהדש הח"כ חזי יכול להמשיכם רק למקומו'
שצריך שלא ישתו ממנו זרים · וע"כ היבור
שהלכו' והחידושין נקרא מסכת שהב
בחינו' ושיקוי בבכי מסכתי שצריך
למשוך המשקה בבכי כי צריך לבכו'
מקודש כנ"ל · וזה בחינו' על נהרו' בבל
שם ישבנו · גם בכינו · זה בחי' תלמוד בבלי
שנעשה מכל הישיבות שמשם נעשין נהרו'
כנ"ל וזהו גם בכינו : כי צריך לבכות
מקודש בבחי' ושיקוי בבכי מסכתי כנ"ל :

ליקוטי מוהר"ן קנו

דולי הקדחת ר"ל נמ ע"י מה שאדם אוכל אכילה יתירה כי כשאוכל יותר ממה שצריך הוא נחי' מאכל בהמה · כי נדר האדם לאכול רק כפי מה שצריך וכשאוכל יותר הוא מעשה בהמה שאוכלת ולועסת כל היום · ועי"ז נמ קדחת ר"ל · וכן כשנזדמן להאדם בתוך מאכלו ניצוצות שלא נאנדרו עדיין ממאכל בהמה למאכל אדם עי"ז נמ ג"כ הולי הנ"ל (הס לת מי שהוא אדם גדול מאד שיכול לדלג מהריג'שלימה ולהעלו' המאכל למעלת אדם) כי כשאוכל מאכל בהמה כנ"ל נמצא שיוצא מנדר אדם לנדר בהמה · וזה נחי' הרכבת אותם לרפואתו · היינו שנדר אנושי למעלה ממנו · כי הוא למעה מנדר אדם כי ירד לנדר בהמה כנ"ל · אזי נאנו נאנ ובמיס · זה נחי' חולי הקדחת ר"ל שהוא אם ומיס המיתות וקרירות · וזה שאר"ל בשעה שאמר הקב"ס לאדם הראשון ואכלת את עשב השדה נזדעזעו אבריו אמר אני ואמור נאכל בישנים אחד · נזדעזעו אבריו זה נחי' חולי הקדחת שבא על ידי אכילת עשב שדה ע"י מאכל בהמה כנ"ל · וזה שאמרו כיון ששמע נזעת אפך תאכל לחם נתייאשה דעתו · כי חולי הקדחת זה נחי' פגם הדעת כי עיקר הדעת הוא על ידי חיבור אם ויס וזה כיון ששמע נזע' אפך וכולי כי רפואת החולי הנ"ל הוא ע"י זיעה · ועי"ז נתייאשה דעתו הוא נחי' מה שנתרפא מחולי הנ"ל שהוא שלימות הדעת כנ"ל צדקה היא תיקון הברית · כי פגם הברית הוא · כי הוא חי' צריך להשפיע בקדושה למקום שצריך להשפיע · והוא סילק ההשפעה משם · והמשיכה ח"ו למקום אחר · וע כ התיקון ע"י הצדקה · שעי"ז חוזר ומשפיע לשם חל קדושה · ועי"ז נתתקן : וזה נחי' ויגואו

שחגשים על הגשים הנאמר בגדבת המשכן היינו נחי' ציווג שנעשה ע"י הצדקה של נדבת המשכן כנ"ל · וע"כ כשנותן לעני שהיו הגון אזי מדיבת הוא נפגם יותר כי חוזר ומשפיע לתקוס שהיו צריך · ועיין במ"ח שמבואר ג"כ שצדקה הוא תיקון הברית וזה נחי' עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבא וכ"ח מרחה בחנבעו וכו' מחול זה נחי' שמחה שהיה כלי לקבלת התורה כנ"ל · וכ"ז על ידי הביטול שע"י הזרימה של הרשימו מן הביטול משם נמה התורה על ידי הכלים מ"ש שם : וזה נחי' מרחה בחנבעו מרחה זה נחי' המרחה והזרימה של הרשימו שמשם נמה התורה וזה נחי' מרחה בחנבעו נחי' התורה שהיה נחי' חנבע חלקים :

פתח ר' שמעון ואמר עת לעשות לה' הפרו תורתך וכו' · דע שיש שבילי התורה שיש בהם התבוננות גדול מאד שא"א לבא להתבוננות הזאת כ"א ע"י עשירות · כמו שבפשטי חודיותא אם אין קמח אין תורה וגלי' שיהיו לו ע כ"פ פרנסה · כמו כן להתבוננות הזאת שהוא גדול מאד צריך שיהי' לו עשירות גדול מאד שיהי' לו הון רב ולא תהסר כל נם כי צריך כל הון דעלמא להתבוננות הזאת · ובני יששכר שהיו להם זאת שהתבוננו בנחי' ובני יששכ' יודעי בינה והיה להם על ידי עשירות נחי' יששכר חמור גרם ותרגומו עתיר נכסין · וע"כ משה וכל הנביאים היו להם עשירות גדול מאד כדי לבא על ידו להתבונן בזאת · ומחמת שיש בהתורה התבוננות בזאת ע"כ נקראת התורה הון · וכן כל מי שעבר דרך ירד התורה היה לפס עשירות גדול מאד · דהיינו משה רבינו שהניח התורה לישראל · וכן רבי שמידר ושאר התנאים : וכן

רב משי שהיה מתימת התלמוד ומידר לה כל התלמוד ומחמת שתקנו ומדרו לה התורה שנעל פה על כן היו ג"כ עשירים כנ"ל ·
כי צריך עשירות גדול להתבוננות הנ"ל וזה נחי' פסל וכנ"ל הפסולת יהיו שלך וכולי כי כמו שכפשטי התורה קודם שנתחדשו מיני הפסל צריך לומ'מקוד' הקדמות ומח"כ משליכין ההקדמות ונשים אל המכוון כי העיקר הוא המכוון וכל הדברים וההקדמות שמקודם הם בחינות לפסולת שנשברין ונפשלין סביב המכוון כמו כן בהתבוננות התורה צריך לילך למקודם ולסגד בכתב סיבובים עד שנגיעים אל המכוון והעיקר הוא המכוון וכל אלו הסיבובי' הם בחינות פסולת והם נחי' עשירות שעל ידו נגיעים אל ההתבוננות וזה נחי' פסל לך הפסולת יהי' שלך משם נתעשר משה כי זה הפסולת של לוחות הם נחי' הסיבובים שנשברין ונפשלין סביב סביב ההתבוננות והם נחי' עשירות כנ"ל שעל ידו נגיעים אל ההתבוננות כנ"ל וזה לותיות ממון ר"ת משם נתעשר משה והויו היא בחינת אלומו' שמשם נתעשר משה :

ולבא לעשירות הזאת · היא על ידי בחינת תיקוני עתיק בחינת תריכו' ימים נחי' זקן כי צריך תריכות ימים כדי לקבל בתוכו את העשירות של ההתבוננות · ותריכות ימים היינו שצריך שיהיה להתריך ולהגדיל ימיו כי כל יום ויום ממקום שמתחיל אצל כ"מ בוודאי בתחילה הוא קצר וצריך לרחות להגדיל ולהרחיב ולהתריך כל שעה ושעה שצא מחר כך להגדילם ולהרחיבם בתוספות קדושה וכן כשצא יום השני יהיה הולך ומתרחב בתוספת קדושה · וכן בכל פעם ופעם יהיו ימיו מתרחבין בתוספו' קדושה וזה בחינת תריכו' ימים · ומבואר שזכה

לבחינות זקן נחי' תריכו' ימים על ידי זה זכה לעשירות נחי' ומבואר שזקן נא בימים וה' נרך את מבואר בכל · וזה נחי' מזקנים מחבונן שעל ידי נחי' זקן הנ"ל נא להתבונן' שהיא נא על ידי עשירות שנמשך לתוך תריכות ימים שהוא בחינות זקן כנ"ל ·
ובחי' זקן דהיינו להרחיב ולהתריך הימים כנ"ל הוא ע"י ירחה שהירחה מגיעה תוספות קדושה בכל יום ויום שע"י נתתרכין ונתרחבין הימים בנחי' ירחת ה' תוסיף ימים וזה נחי' ירחת ה' הוא שורש נחי' עשיה כאשר שהוא קצר מלמעלה ורחב מלמטה כי התחלת הימים הם קצרים ומח"כ מתרחבין והולכין בתוס' קדושה ע"י הירחה כנ"ל כי הירחה שומרת מהסיפק של עשירות דהיינו עניות שבא על ידי נחי' שקר הון והבל היופי כי יש כמה מיני הן של שקר שעושי' בעמיר' ובחכיל' ובדיבורו עם הנשים ולכל דבר יש הן להר מיוחד וכל אלו הבחינות של שקר הם נשים ע"י הבל היופי בנחי' שקר הון והבל היופי דהיינו מי שמינו בשמ' מיופי הנשים ע"י שיש לו תאוות של אלו הבחינ' של שקר וירחה הוא היפך מזה כמ"ש שקר הון והבל היופי משם ירח"ה וכמ"ש וע"כ אשרה' וילה' כשבאו למקומו' שלח היו שם ירחות · ותיכף כשרצו לכנס לשם הרגישו זאת ע"י שהתחילו להרגי' לפי ערך גודל קדושת' יופי הבא' וע"כ אמרו על עלמן זוג נשותיהן וכילחמו כמ"ש כי אמרתי רק הין ירחת אלקי' במקום הזה וכו' ומח"כ תיקן אנרהם זאת והמשיך תריכות ימים כמ"ש ויגר אנרהם בארץ פלשתים ימים רבי' בחי' ירחת ה' חוסי' ימי' כנ"ל ומח"כ קלקלו הפלשתים כל התיקונים שתיקן אנרהם בחי' שתמום פלשתים וע"כ כשבא יצחק לשם סוגרך ג"כ לחפור זוגו כאשר כנ"ל · עד פשר

בהמשך

ליקוטי מוהר"ן קנז

המשיך עם תריכות ימים שהיה בחינות ירמה, שמגלת מזה כנ"ל ומז הוחרם לו כמ"ש ויה, בחשר תרכו לו עם היתי' ויעקה חב מלך וכו ועי"ז שהמשיך תריכות ימים זכה עם לעשיר' כמ"ש הל ויזרע יצחק בחרץ ההיא וימלא בשנה ההיא מחה שערי' וכו' כנ"ל כי מי שחין לו ירחה ומינו נשמר מנהי' הנל היופי עי"ז נח לעניות כמ"ש תחמוד יפי' בלבבך כי נער חשה זונם עד ככר להם · כי עשירות והנל היופי הם שני הפכים כי עשירות הוח תתריכות הנשימה ויופי הוח מהפסק הנשמה כי נשמת יניחת הטיפה זרעיות חזי צריך להיות הפסק הנשימה מב' טעמים ח'כדי שלח יתקרר הטיפה ע"י הנשמה שהוח חויר הקר שמקבל נכל רגע מבחינ': כי צריכה לנחת בחמימו' כדי שחסי' רחוי להולדה והב' · כי מחמת שעיסק כח הדוחם להוליח ולדחות הטיפה ע"כ הוח בהכרח הפסק הנשימ' כי הנשימה הוח מוליח רוח ומכניס רוח ומחמת שעיסק כח הדוחה לדחות הטיפה ח"ח להוליח הרוח · וע"כ הוח הפסק הנשימה · וזה הרוח וההבל שנכנס מקודם ונשחר עם הוח מתלבש בהכח הדוחה ועל ידו יוכלה הטיפה להוך וכפי זכות ונחות ההבל כן הולד מלובן ומזורז · כי לפי ההבל זך ונקי חזי הטיפה שיוכלת שתלובש עם ההבל הזה הולד ג"כ מלובן ומזורז · ולפי עכירות בתוך ההבל חזי שיתעכר הטיפה ג"כ · וזה בחינות הרס להבל רמה כי כפי ההבל כן התהוות הולד · וזה נמי' לך הבל בני חדם כי ההבל הוח מלבן ומזרז הולד כנ"ל וזה בחי' הבל היופי כי היופי הוח כפי ההבל כנ"ל · נמלח שההבל היופי הוח מהפסק הנשימה : וע"כ מי שחומד יופי הנשים נמלח שמקבל בחי' הפסק הנשימה וע"כ הוח בהיפך מעכירות שהוח תריכות הנשימה כי כל מיני עכירות דהיינו כל מיני דגן וכל הם ילנות ועשבים וכל מיני מתכות הם רק ע"י נשמיט וכן כל החולרות הם ע"י נשתים כמ"ש יפתחם לך חת חוצרו הטוב לחת מטר לחרלך וכ' והנשמים הם מהנשימה שמכניסין ומקבלין לויר מן החוץ כמ"ש מנשמת חל יתן קרח ורחב מים במולך · וזה בחינות הון עשיר קריח עוזו · היינו שהעשירות הוח ע"י הנשימה שהוח חויר הקר שמקבלין בכל רגע מן החוץ כנ"ל וזהו קריח עוזו בחינות נשם מערות עוזו · וזה שכתוב הים ראהלי הגויים מנשיעים · כי בחבלי הגויים שהם בחינות הפסק הנשימה בחי' הנל היופי הנ"ל יתן הם ע"י נשתים כמ"ש בחי' נשמים כי נשמים הם רק ע"י הנשימה כנ"ל וזה בחי' הון מהנל יתעט על ידי הנל הנ"ל נתתעף הסון וזה בחי' וקר רוח חיים מנוה ע"י קר רוח שהוח רוח הקר של הנשימה עי"ז זוכין להתנוצות הנ"ל שנח ע"י עשירות כנ"ל · וזה בחי' ונשמת שדי תחייני · כי עיקר ההתנוצות על ידי הנשימה בחי' קר רוח כנ"ל כי עיקר תיקון השכל הוח ע"י הנשימ' כי עיק' השכל היסי' על תיקונו שיוכל להתנהג הוח על ידי השמנים שבגוף · כי השכל הוח כמו נר הדולק כי הוח דולק על ידי השמנים שנמשכין מליו : והם כמו שמן שמשך חל - פחילה הדולקת : וכשחין שמנים בגוף חין השכל יכול לדלוק בהתנוצות · ומזה משוגעים על ידי שחין בהם לחות הגו' ועל ידי זה נתקלקל המוח על ידי שחין לו שמנים לדלוק · וכל הליחות והשמנים שבגוף הם על ידי הנשימה · כי חלמלה בנפי ריחה הנשבין על לבה הוי לבה לוקיד בל גופה · נמלח שעיקר קיום שחטנית וליחות שבגו' הוח ע"י הנשימה שמקבלת

הרימה רוה קר מצמון לקרר הלב ' ועי"ז קיום
השכל שיוכל לדלוק בהתבוננות כנ"ל .
וזה בחי' גר ה' נשמת אדם . שעיק' קיום ותיקון
גר ה' שהוא השכל הוא על ידי הכ' מה כנ"ל .
נמצא שע"י ירח' זוכין לתריכו' ימים שהוא בחי'
עשירות שעל ידו נאמו להתבוננות כנ"ל :

ושלימות הירחה היא בחינות שלם קוין .
בחי' מורח שמים ' ומורח רבך .
ומורח מבואם . וכשים חכם הדור שזוכה
לתלמידים הגונים ולבנים הגונים אזי הירחה
בשלימות . ובחינות ירחה של כ"ח מבג'
הכ"ל . הם צריך שיהיו כלולים משלם שלם .
דהיינו מורח של הרב שהוא מורח שמים צריך
שיהי' כלול בכל בחלם מוחין חב"ד . כי עיקר
ירחתו של הרב הוא ע"י התבוננות גדולת המורח
יום"ם בחוקר ודורש בשכלו . ונמצא שירחתו ע"י
השכל ע"כ צריך שתהי' הירחה מלאה בכל הג'
מוחין בחכמתו ובינתו ודעתו כולם יהיו מלאים
מירחת ה' . וירחת תלמיד דהיינו מורח
רבך שהוא על ידי הלימוד שמקבל מהרב
צריכה שתהי' נמשכת בכל חלקי הלימוד בחי'
שלם קוין היינו לוריחת תליחתה . וירחת
בבן שהוא מורח בב ושם . צריך להמשיכה
בבחי' נהלת מבות בחי' בית וסון נחלת מבות .
וצריך שיתפשט הירחה על כל חלקי עשירות
שהם נהלת מבות כנ"ל . דהיינו שלם קוין .
בחי' לעולם ישלם חדש מעותיו שלים
בפרקמטיא ושלים בקרקע ושלים בידו .
ושלשה חלקים אלו שים בעשירות הם כנגד ג"פ
עשירות שנזכר בתורה . דהיינו אצל אדום
כמ"ש ולא תאמר אני העשרתי את אברהם . ואצל
רחל ולאה כי כל העושר אשר הציל אלקים
וכו' . ואצל שלים כמה שכתב העשיר לא ירבה
כי שלים שבפרקמטיא הוא כנגד העשירות
שנזכר אצל אדום כי באדום כתי'

הנשכחי'מני רגל כי הם רגו לבטל המו"מ שהוא
בחי' רגל כמ"ש שמח זבולון בצאתך . ע"כ
צריך דווקא מו"מ . וזהו שלים שבפרקמטיא .
ושלים שבקרקע הוא כנגד העשירות שנזכר
אצל רחל ולאה : כי בחי' עיקר העשירות הוא
רק בצביל התבוננות . אבל בלא זה . העשירות
הוא רק בצביל נשים וקטני הדעת כמותן . וזהו
שאמרו כי כל העושר אשר הציל אלקים מאבינו
לנו הוא ולבנינו . היינו שכל העשירות הוא רק
בצביל נשים וקטני הדעת כמוני . אבל ולאה
כל אשר יאמר אליך אלקים עשה דהיינו שאתה
צריך להעשירות בצביל התבוננות בגדולת ה' .
וכנגד זה שלים שבקרק' בחי' אשר קרקע עולם
ושלים בידו הוא כנגד העשירות שאצל אלקים
שנאמר שם לכפר על נפשותיכם . בחי' אשר
בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש :

והתגלות הירחה הוא ע"י פקידות עקרות
כי על ידי לידה נתגלה ירחה בחי'
רעדה מחזקת שם חיל כיולדה . כי ע"י הלידה
יונקין דמים וגבורות שהן בחי' ירחה . ובפרט
כשנפקדה עקרה שהיו הדמים והגבורות
נעצרין כ"כ עד עתה . על כן אחר כך
כשיולדין נתגלה הירחה . ביותר וכפי הלידה
כן התגלות הירחה כי כשנפקדה עקרה
אחת נתגלה ירחה וכשנפקדו הרבה
עקרות נתגלה הירחה ביותר : וזה
בחי' חיל כיולדה כפי הלידה כן התגלות
הירחה . ועל כן נר"ה הי' פקידות יצחק
שהוא תוקף התגלות הירחה מאד בחי' פחד
יצחק . כי כשנפקדה שרה נפקדו כמה
עקרות עמה כמו שאמרז"ל : וזה בחינות
כי ילדתי בן לזקוניו . כי על ידי לידת
יצחק שהוא התגלות הירחה על ידי זה נמשך
תריבות ימים בחי' זקן כנ"ל . בבחי' ירחת ה'
תומיף ימים כנ"ל :

ופקידות

ופקידות עקרות נעשם ע"י שמעורדין את
בני אדם משיחם · כי יש בני אדם
שיציי' את ימיהם · ולף שנדמה להעולם שהם
עובדים ה' ועוסקים בתורה ובתפילה ·
אעפ"כי כל עבודתם אין להש"י נחת מהם כי
נשאר כל עבודתם למעה ואין יכול להתרוממ
ולהתעלות למעלה · כי עיקר החיות הוא השכל
כמ"ש החכמה תחי' את בעלי' · וכשהעבודה
היא עם שכל משיגין בה היות שחוכל להתעלות
אבל כשנופל לבחי' מוחין דקטנות בחי' שינה אין
יכול להתעלות למעלה · ויש שנפלו לבחי' שינה
על ידי תאוו' ומעשי' רעי' ויש שהם מבחי' כשרי'
ויש רק שנפילתם הוא על ידי תכילה : כי
לפעמים כשחוכל אדם מאכל שלא ינתברר
עדיין למאכל אדם עי"ז נופל מוחו לבחי'
שינה · כי כמו שבגשמיות יש מאכלים שמרדים
שינה ויש שממעטים שינה · כמו כן ברוחניות
יש מאכלים שלא ינתברו שמפילין לבחי' שינה
וכשאוכל בקדושה ובטהרה אזי הוא בחינות לחם
פנים · כי השכל הוא הפנים כמה שכתוב
חכמת אדם תאיר פניו · אבל כשאין אוכלתו
בקדושה אזי אובד פניו היינו השכל
ונופל לבחי' שינה · כי עיקר המאכל הוא להחיו'
הלב כמ"ש ויאכל וישת וייעף לבו וכאמרז"ל פתח
פעדה דלבה · וכשאין המאכל מבורר ואין אוכל
אותו בקדושה אזי מניח רוע על הלב וע"י רוע
הלב נתקלקל הפני' כמ"ש מרוע פניך רעי' אין זה
כי אם רוע לב · וכן להיפך בקדשת הפנים דהיינו
שיחזור ויבקש פניו הוא תלוי בתיקון הלב כמ"ש
לך אמר לבי בקשו פני וע"כ לפעמי' ע"י מאכל
שאין מבורר שעל ידו נתקלקל הלב ע"י אובד
הפנים ונופל לבחי' שינה וצריך לעוררו משינתו:
וזה"ת לעוררו כ"ת כשמעורר מעצמו : כי צריך
להתעוררות דלתתא רק כשמעורר מעצמו אם
לא אין מתעוררין אותו כיס כשאר יום יותר

ע"כ צריך תיכף כשמתעורר להרחות לו פניו
ולהלבים לותו בפניו שנסתל' ממנו בשעת שינ'
וזהו התעוררות השינה · וכשרוצין להרחות
לו פניו ולעוררו צריך להלבים את הפנים
בשיפורי מעשיות : כי יש ע' פנים
לתורה : והם בחי' ע' שנים · כי כ"ח מסובה
מחבירו · וצריך להלבים את הפנים דווקא
מחמת ג' טעמים : ה' כי כמו כשמרפאין את
העיור צריך לסובבו שלא יראה את האור פתאום
וצריך לרמוז לו את האור כדי שלא יזיק לו מה
שיראה פתאום · כמו כן לזה שהיה בשינה
ובחושך כמה זמן כשרוצין להרחות לו פניו
ולעוררו צריכין להלבים את הפנים בשיפורי
מעשיות כדי שלא יזיק לו פתאו' האור וזה בחי'
חני בצדק אחז' פניך צדק הוא בחי' לבושין בחי'
צדק לבחי' אזי אשבעה בהקיץ תמונת' כי אז
יכו' להתו' את"כ בהקיץ כי לא יזיק לו אתו' פתאו'
כנ"ל : והטעם הב' כי צריך להלבים כדי שלא
יתאחזו החיצונים בו · והטעם הג' כי הח יצוני'
אתוחזין בו לא יניחו אותו לנאת ע"כ צריך
להלבים את פניו כדי לשנותו שלא ירים
מכירין בו בבחינות משנה פניו וחשלחהו
ויש כמה בחי' בזה שמלבישין את הפנים כי
יש שמלבישין את הפנים שלו בשיפור
מעשה ויש אח"כ לעוררו בפנים שלו וצריך
להרחות לו פניו בגוה · ולפעמים מלבישין ג"כ
בדברי תורה : דהיינו שאומרים תורה בגוה
וא"א לאמרם כך כמות שהיא ומלבישין אותם
בתורה נמוכה וקטנה ממנה · וזה בחי' ה'
פעלך בקרב שנים חייהו פרש"י
עוררהו וזהו פעלך היינו שיפורי מעשיות ·
בקרב שנים היינו בחי' המעשיות של הע'
פנים שהם ע' שנים כנ"ל · היינו שמעוררין
אותו על ידי שיפורי מעשיות שהן בקרב שנים
היינו מעשיות של הע' פנים כנ"ל :

מכל

אבל יש שנפל מכל הע' פנים עד שא"א לעוררו בשום פנים · כ"ח ע"י סיפורי מעשיו' של שנים קדמוניות שכל הע' פנים ע' שנים מקבלין חיות משם · וזה בחי' עתיק בחי' זקן בחי' הדר' פנים שכל הע' פנים מקבלין היות וסידור משם · וזה בחי' לרב חסד כי הלומד את תלמידו הלכה אחת הוא עושה עמו חסד כמו שאמרז"ל · וע"כ כשמעוררו עם חיזה פנים של הע' פנים שמלבים לאותו בבחינות ה' פעלך נקרא שנים חייהו הוא בחי' חסד · אבל כשמעוררו על ידי מעשה של שנים קדמוניות הוא בחי' ורב חסד שכל הפנים וכל החסדים מקבלין משם ·

ובשעוסק לעורר בני אדם הוא צריך לשמור עצמו מתלמידים שאינם הגונים כדי שלא יהא נדנק בו מחרש ושלא יזיק לו כמשאמרז"ל כל המלמד לתלמיד שאינו הגון וכו' · וכן אמרו חז"ל לכתוב על עור בשפת טמא שנאמר למען תהי' תורת ה' בפיך מן המותר לפיך · וכשלומד עם אחר הוא בחינות בחינה · כי הלשון הוא בחינות לשוני עט סופר מהיר שמהקק ונכתב על לב התלמיד כמ"ש כתבם על לוח לבך · וע"כ צריך שלא יהי' דבריו נכתבין על עור בשפת טמאים היינו תלמיד שאינו הגון · אך א"א להיות נשמר בעצמו מי שהוא בשר ודם שלא ישמעו תלמידים שאינם הגונים ממנו · וצריך שיהי' לימודו ללמוד וללמד ולשמור ולעשות דהיינו שע"י למודו יהיה כאלו עשאו לחבירו וכאלו עשאו לדברי תורה · וכשלומד בכוונה זו אזי הש"י שומר אותו שלא יהיו דבריו נכתבין בבשר בזכרון של התלמיד שאינו הגון רק יהיו נשכחין ממנו · וכשעוסק לעורר ע"י סיפורי מעשיות צריך שיהי' · שיחתו וסיפוריו ג"כ בבחי' הלימוד הנ"ל · דהיינו ללמד ולעשות בנ"ל · וזה בחי' שיחתן של ת"ח צריכין לימוד דהיינו שכל מה שצריכין אל הלימוד צריכין ג"כ אל שיחתו כנ"ל · וזהו ועליהו לחרופה · ועליהו זה בחי' שיחת ת"ח כמ"ש רז"ל ועליהו לא יבול אפי' שיחת ת"ח וכו' וזהו לחרופה להאיר פה היינו בחי' מן המיוחר לפיך כי כשהשיחתו היא בבחי' שיחת ת"ח צריכין לימוד היינו ללמוד וללמד לשמור ולעשות כנ"ל אזי נשמר מן תלמידים שאינם הגונים שהוא בחי' מן המות' לפי' כנ"ל מיין שאין כותבין וכו' כנ"ל :

ועי"ן בחי' להאיר פה אלמים · כי מקודם כשהיו בבחי' שינה ולא היו שומעים התעוררות החכם ולא היה נשמע לאזניהם דבריו · כי זכתה מלין דמליל על אודנא דשמע אבל פה היו כחרשים ולא היו שומעים כלל · ומחמת זה לא היו אפשר להם לדבר · כי פתח פרש פיו שאינו שומע ואינו מדבר · דהיינו מחמת שאינו שומע אינו יכול לדבר · ועכשיו שמעוררו החכם ושומע דבריו אזי יכולים לדבר · וזה בחי' להאיר פה אלמים · וזה בחי' פתח פיך לאלם :

ועי"ן בחי' להאיר פה עקרות · כי זה הדיבור שהי' מצומצם אצלם כנ"ל זה זמן רב שהיו חרשים ואלמים : עכשיו כשיולד פיו יולד בכח גדול בבחי' גיבורי כח עושי דברו · וזה הכח נמ לכלי הולדה בחי' כחי' ורחמית לוני דהיינו בעתני הדור פתח בחי' כלי ההולדה פה מקבלין זה הכח בבחי' וקוי ה' יחליפו כח · וע"כ נקראין הכליות בעוקות כי הכליות הם כלי ההולדה · וכשמקבלין בעתני הדור זה הכח של הדיבור הם מקבלין ע"פ דין ומשפט כנ"ל לפי בעוקו כן מקבל הכח · וזה בחי' פתח פיך לאלם אל דין כל בני חלוף בחי' קוי ה' יחליפו כח שע"י פתח פיך וכו' עי"ן יולד כח הדיבור אל כלי ההולדה שהם הבעתני' שמקבלין אותו ע"פ דין ומשפט כנ"ל · וצריך לרמוז

153 c

לרחוֹת שיהיו כלי הדיבור מיוכין וקרובין לכל כלי ההולדה כדי שיוכלו לקבל כח הדיבור כנ"ל שלא יהיו בבחי' קרוב לחתם בפיהם ורחוק מכליותיהם ועל כן הוצרך לחתוך לכלי הדיבור ולכלי ההולדה כי חלו מלחים גידים ועצבים כמו חלו · כי הם בחי' לחתך · כי על ידי כח הדיבור נעשה ההולדה כנ"ל וזה בחי' ועליהו לחרופה להתיר פה חלמיש ולהחזיר פה עקרות כי זה חלוי בזה כנ"ל · וזה בחי' זווג הנשיקין וזווג הגופני · שזווג הנשיקין קודם לזווג הגופני כי על ידי כח הדיבור בחי' להתיר פה חלמיש שהוא בחי' זווג הנשיקין על י"ז נעם' זווג הגופני בחי' להתיר פה עקרות כנ"ל וזה בחי' שבירי' כלי חרס שמוציאין בשעת התקשרי' שזווגים · להורות שעכשיו שנעשי' התקשרות שהוא בשביל הולדה שהוא בבחי' בטחון בחי' כליות שהם כלי ההולד' כנ"ל · וזה בחי' בטח בה לב בעל' עי"ז נתבטל ונשבר בחי' הבטחון דם"ח · ועל זה שוברין הכלי חרס בבחי' ובטחו בעושק וגלוז וכו' ושברה כאבל ועניש ולח ימצא במכיתתו חרס וכו' כי הבטחון דקדושה שנעשה ע"י ההתקשרות כנ"ל הוא להיפך מהבטחון דם"ח שהוא בבחי' שבירת כלי חרס כנ"ל וגם מרמזין להם שלא לא יתנהגו בקדושה ויגדלו ח"ו בבחי' הבטחון בבחי' ההולדה לחי יהיו בבחי' שבירת כלי חרס שזה נעשה ע"י מבטח נוגד כנ"ל · וזה לא תבטחו בלתך משוכבת חיקך שמור פתחי פיך · היינו שח"ו שיהיה הבטחון היינו כלי ההולדה מועלין לא הדיבור בחי' לתך שהוא ר"ת להחיר פה חלמיש וזה משוכבת חיקך היינו שיהיה נעשה מזה הולדה וזה משוכבת חיקך בחי' ושכבה בחיקך וזה נעשה ע"י שמור פתחי פיך כנ"ל : וזה יתן בעפר פיהו לולי יש תקוה

עפר הוא בחי' העדר הדיבור כמ"ש ומעפר חשם חמריחך היינו שמריך ליתן בחי' הדיבור להתיר פה חלמיש כנ"ל ועי"ז בח כח הדיבור לקווי ה' שהם כלי ההולדה כנ"ל וזהו לולי יש תקוה כדי שיגיע הדיבור לקווי ה' כנ"ל · וזהו והיה זרעך כעפר הארץ · כי ההולדה תלוי' ע"י בחי' יתן בעפר פיהו הנ"ל · וזה בחי' ורגים מישיני חדמת עפר יקיצו · היינו שמקיצין ומעוררין אותן משינתן כנ"ל · וזהו מישיני חדמת עפר לבחי' העדר הדיבור כנ"ל : וזהו הלה לחיי עולם היינו בחי' הדיבור כתה שכתוב ויהי האדם לנפש חיה ותרגום לרוח ממללא היינו בחי' להתיר פה חלמיש · והלה לחרפות וכו' היינו בחי' חרפה שנרה לבי בחי' שכתה שבירת הלב היא בחי' שבירת הלוחות כמ"ש לוח לבך וע"י שבירת הלוחות בח שכתב כשחוז"ל חלמלה לח נשתברו לוחות הראשונות לא היתה שכתה · היינו שאותן שלוחן רצוין לקבל שהם בחי' עור בהמה עמלה נשכה מהם כנ"ל :

וזה בחי' שופר · כי שופר החעוררות השנה כשחוז"ל עורו ישיני' מתרדמתכי' וע"י בחי' להתיר פה חלמיש ולהתיר פה עקרות · וזה בחי' תקיעה שנרים תרועה : תקיעה היא בחי' העדר הדיבור בחי' תקעת לזר כפיך נוקשת בשמרי פיך · תרוע' הוא בחי' הדיבו' בחי' שפתי נדיק ירעו רבי' · שנרים זה בחי' בטחון בחי' שנרו על ה' חלקיו : בחי' כלי הולד' כנ"ל חתי חשבי' ולח חוליד ממנ' שע"י השופר שהוא התעוררו' השנה וע"י נעם' פקידת עקרות כנ"ל ע"י נתגלה הירחה כנ"ל וירחה מכניע לח בחי' הבל היופי כנ"ל · וזה בחי' ההבלים של השופר הם בחי'

הגל היופי · כי סופר לשון יופי כמו שכתוב ספרו מעשיכם : היינו שעל ידי ההבלים של הסופר נכנע הגל היופי כי סופר הוא בחינות החגלות הירחה כנ"ל : וזה שכתוב היתקע סופר בעיר ועם לא יחרדו · וזה בחינות סופר קטן מלמעלה ורחב מלמטה בחינות מן המיצר קראתי יה וכו' . כי על ידי הסופר התגלות הירחה שעל ידה נתרחבין ונתארכין הימים כנ"ל שזה בחינות קטן מלמעלה ורחב מלמטה בחינות ירחת ה' היח לאורו כנ"ל וזה בחינות תיקוני עתיק בחי' מריכות ימים בחינות זקן כנ"ל · כי הזקן ג"כ קטן מלמעלה ורחב מלמטה :

אמר רבי יוחנן כל ימיו של אותו הצדיק וכו' אמר מי איכא דניים ע' שנין יומא חד הוה קאזיל באורחא חזי להההוא גברא דנטע חרובא אמר ליה מכדי חרובא עד שבעין שנין לא טעין פשיטא לך דחיית ע' שנין ואכלת מיני' אמר לי' אנא עלמא בחרובא אשכחתיה כי היכי דשתלי לי אבהתי אנא נמי שתלי לבנאי יתיב וקא כריך ריפתא אתיא לי' שינתא וניים הדרא

רש"י חותו הצדיק חוני המעגל שפגר כו' בחמיה מי חיכה דניים ע' שנין בשינה ח' דח"ח לחלום בלה שינה : לה טעין טעינה קמייתה · ישוב כו' · חוני המעגל שתורת ניה משוניתא עליה מביניו שהשלש חיכמי מעינה לחיכמי ולה השכחתו כתם רחכי רחכי וגלי ולדות מעוברת זכר וחד ונח עליה והולידם :

עליה משוניתא ואיכפא מעינא וניים ע' שנין כיקם איתער חויא להההוא גברא דאכיל מההוא חרובא א"ל ידעת מאן שתלי להההוא הרובא א"ל אבוה דאבא אמר ורעי נייחי לי' ע' שנין חזא לחמוריהדקא יל דח לי' רחכי רחכי וכו' ·

והוני המעגל שהיה גדול מאוד וכך אחי לפי מדרשה הוי מפרק כל הקושיות כי לא הי' שוס פנים של תורה נסתר ממנו ע"כ שאל מי חיכה דניים ע' שנין היינו שאיך אפשר ליפול לבחי' שינה מכל הע' פנים כי אף שאפשר ליפול מפנים ח' אלו יותר אבל איך אפשר ליפול מכולם חזק איך דנטע חרובא ח"ל מי פשיטא לך דחיית ע' שנין ואכלת מיניה : הרוב זה בחי' זקן בחי' עתיק כי הרוב הוא ברוחים שהוא בחי' מרדכי כמו שאר"ל תחת הנעלון יעלה ברוש זה מרדכי ומרדכי הוא בחי' דד חסד שהם בנוסף השוה שהוא בחי' עתיק · היינו שרלה לחד שעומק בסיפורי מעשיות של שניס קדמוניות שהם בחי' עתיק כנ"ל שאל לותו מי פשיטא לך דחיית ע' שנין חיית זה בחי' התעוררות השינה בחי' דיבור כנ"ל היינו כלוס בחינת לעורר על ידי סיפורי מעשיות של בקרב שניס ואכלת מיניהו היינו בחי' מן המותר לפיך היינו שיהיה דבריך נשמעיס שיהיו התלמידים הגוים : ח"ל אמר עלמא בחרובא אשכחתיה היינו שאפילו שיספר סיפורי מעשיות של שניס קדמוניות שהם בחינות חרובים כנ"ל הוא יכול להביא בחינות שכחה

1541c

ליקוטי מוהרן קם

שכחה שהתלמידים שלומי הגוים יהיה
נשכח מהם כנ"ל · כי היכי דשתלי
לי לאבהתי הכי נמי כו' היינו
כמו שהולידו לותם על ידי
מיפורי מעשיות הנ"ל בחינות להתיר
פה חלמיש להתיר פה עקרות
כנ"ל הכי נמי שתלי לבנאי היינו
שעל ידי זה גם כן נולדים בניו
על ידי זה כנ"ל כריך ריפתא וייתי
היינו שהכל מעודתו ועל ידי התכיל'
ייתי היינו שנפל לבחינות שינה לפי
ערך מדריגתו · הדרה ליה
משוניתא היינו בחינו' המיבודים
והדמיונות שמחזרין וסובבין סביב בשעת
השינה · ולא ידעי ברייתא · כי
העולם אין מכירין במי שהוא
בבחינות שינה כי נדמה להם שעוסק
בתורה ועבודה · ובאמת הכל הוא
בחינות שינה כנ"ל · כד ליתער
משינתי' · היינו בחינות התעוררות
מלמטה · הוא הוא גברא דאכיל
מהאי חרובא היינו שרוצה לותו עושק
בפיפורי מעשיות הנ"ל ואכיל מהם היינו
בחי' אין המוחר לפיך · אמר מלך נוטע
להאי חרובא · היינו שמהיזה זמן הוא
מיפור המעשה התחת · כי הפשר שהוא
מספר מעשה שהיה כבר ובאמת לא היה כ"ת
לפני ד' שנים · אמר תלכוה דאכלא · היינו
בחי' זקן בחי' עתיק : אמר בוודאי ניימת
ע' שנין היינו שבוודאי נפל לבחי' שינה מכל
הע' פנים שהם בקי' ע' שנים כנ"ל הוא
המרתא דילדת רמכי רמכי היינו בחי' עשירות
בחי' ישפכר חמור גרס : כי עי"ז נעשה

עשירות גדול כי ע"י מיפורי מעשיות הנ"ל
שע"ז מעוררין מהשינה כנ"ל שעל ידי זה
להתיר פה חלמיש להתיר פה עקרות
שעל ידי זה נתגלה ירחה ועל ידי הירחה
נמשך לריכות הימים בחינות זקן
בחינות תיקוני עתיק : ועל ידי זה
נמשך העשירות לתוך הלריכות ימים כנ"ל ·
וזה פתח ר' שמעון ואמר עת
לעשות לה' וכו' דלא לוריית
דלעילא דמתבטלא מי לא ליתעביד
בתקונא דא : ולעתיק יומין לתמר
היינו לוריית דלעילא שהיא בחינות
התבוננות הנ"ל שהוא מתבטל ואינו
יכול להתקיים אם אינו נעשה על
ידי בחינות תיקוני עתיק בחינות לריכות ימים
הנ"ל · קרא לר' אלעזר בריה ולר'
אבא אמר הא לן כללא דכולא היינו בחי' שלימו'
הירחה שהוא על ידי בחינות ג'
קוין הנ"ל בחי' תורה שמוש ומורא
הרב ומורא אב ואם ממנה שעל ידי
רבי שמעון ורבי אלעזר בנו ורבי אבא
תלמידו נשלם הירחה שעל ידי זה נא
לריכות ימים בחינות תיקוני עתיק
כנ"ל : ואיתיק שמעו קלא היינו
שאותן שהיו בבחי' שתיקה בחי'
חלמיש ולא היו יכולים לדבר על
ידי בחינות שינה כנ"ל שמעו קלא
היינו התעוררות השינה בחינות זכלה
ומלן דמלילי על לודנא דשמע כנ"ל
ולרכובתיה דא לדא נקשן בחי' הולדה
בחינות זווג הגופני כי על ידי התעוררת
השינה שהוא בחי' להתיר פה חלמיש
על ידי זה להתיר פה עקרות · וזה

בחינות

ספריית
אוניברסיטת
תל אביב

155

ספר

ליקוטי מוהר"ן

תנינא

הא' תנא הוא דקתני • ממנו יתד ממנו פנה • אשר כבר ינח לאור מעשהו בספר ליקוטי מוהר"ן קדמאה אשר ינח רחמונא • עוד הוסיף שנית ידו להאיר עיני בני ישראל עדת מי מנה·לגלות חידושים נפלאים ונוראים אחרי אשר נגמר ככתר הראשון· הלא המה המאמרים החלה הנדפסים בכתר הנורא הזה הנוסף אחרונה • אשר שאבנו ממעיני הישועה נחל נובע מקור חכמה • תורת ה' תמימה • אשר ילכו בני ישראל מימים ימימה • יטוטבו לבקש את דבר ה' ותורה יבקשו מפיהו מיום ה' שמה • טוב עין הוא יברך ויספיע מטובו לעם סגולה • הפליא עצה הגדיל תושיה נורא עלילה • ה"ה כבוד מדוכינו מו"ר הרב הקדוש בונינא עילאה רבא ויקירא אור הגנוז והאפון כק"ם מוהרר נחמן זצוק"ל לן דומיה תהלה • מפין יקרא אלינו כל הדברים החלה בעת אשר יאספו בני ישראל אליו בזמן הקהילה • תכתב זאת לדור אחרון עד כי יבא שילה :

חכמים יבינו מדעתם בזה הספר • עכו"ם וכדומה • אין הזה • אשר אנו חוסים העכו"ם הקודמים אשר כמבואר בכל ספרי אשר בכל מקום שנזכר תיבת נברי או גוי או הכוונ' על האומות שבזמן בצלם • אולם הכוונה על היו ברורות הראשונים • קודש :

תחת ממשלת מלוכנו הקיסר מוסט פריסוויטליוסי דרזשוניסט ווליקי המסילחר מימפרחטר **אלעקסנדר פאוולוויץ** סחמיע דרזיטסט מוסט רחסי' המסילר מוסיע מלסטויסט יר"ה :

במאהלוב

לפרט **וירא אלהים** את **האור כי טוב** לגנוז לפ"ק

הקדמה

זה ספר תולדות אדם · אמרות טהורות · אשר שמענו מפי רבינו הקדוש אור הגנוז והצפון והנעלם מוהר"ן זצ"ל · אשר כבר יצא לאור מאמריו הנוראים בספר ליקוטי מוהר"ן הנדפס כבר · ואלה דבריו האחרונים · אשר הוסיף לחדש ולגלות אחרי אשר נגמר ספר הנ"ל · ואת אשר נשמע לאזנינו מפיו הקדוש מיום ההוא והלאה עד הפתלקותו · נכתב בספר הזה · ואת לדעת כי כל דברי הספר הזה · וכמו כן כל דברי הספר הראשון אשר נדפס כבר · כולם הם דברים עליונים עמוקים ורחבים מני ים · יראה המעיין לבא עד תכונתם · וגם לפי פשוטן של דברים · קשה מאד להבין הדברים בכתב · כי הם דברים עמוקים מאד מאד אשר הי' מן הנמנע לבארם בכתב תוכן כוונתם אפי' לפי פשוטן של דברים · כי כל מאמר ומאמר וכל ענין וענין מחידושי רבינו ז"ל יש בהם נסתרות רבות מאד · כי בולם הם נלקחים ממקום גבוה ועליון מאד מאד · והם כלליות גדול מאד · ובכל מאמר ומאמר נכללין בו כמה וכמה ענינים נפלאים ונוראים · מאמר א' מתחלק לכמה טעמים ולכמה ענינים שונים · ואעפי"כ אחר היגיעה קצת יובל המעין להבין קצת פשוטן של דברים · וגם יובל להבין קצת דבר מתוך דבר · אבל תוכן הדברים בשרשם · גבהו מדעתינו · וא"א לנו להאריך ולספר בעוצם גדולת רבינו זצ"ל מגודל המחלוקת אשר הי' עליו בחייו · ומשכיל על דבר · יבין מאליו מעט מעט באשר ישים עיניו ולבו על דברי רבינו ז"ל · ישכיל ויבין מעט עוצם תוקף רום קדושתו · ואת יקר תפארת גדולתו · ויתר מזה · אם יזכה יבחין לעתיד · פהום הדברים · עד יערה עלינו רוח ממרום :

אולם · כגון דא צריך להודיע · לכל אנשי שלומינו · החרדים אל דברי רבינו זצ"ל · המצפים והמשתוקקים לשמוע דבריו · ועיניהם כלות לראות חיבוריו · שכל דברי רבינו אור הנעלם וצ"ל · עיקר כוונות חמאמרים · אשר יצאו בקדושה ובטהרה מפיו הקדוש · לא המדרש הוא העיקר בהם כ"א המעשה · כי כל דבריו הקדושים · כולם הם הנהגות נפלאות · ועצות נוראות · והתעוררות גדול מאד מאד לעבודתו ית' · וכל דבריו בגחלי אש · בוערים בלפידים · מלהיבים הלב בהתלהבות גדול · ובהשתוקקות נמרץ אליו ית' · ואין מן הצורך להאריך בזה · לכל משכיל החפץ באמת לאמתו · כי יבין מדעתו את כל ונוכחת · יראו עיניו וישמח לבבו · גלל כן אשימה לפי מחסום · ואומר עד פח תבא · המשכיל כעת ידום עד נזכה לעלות לציון ברנה בא נבא · הכ"ד המעתיק והמסדר · יגדיל תורה ויאדיר : הק' **נתן** בא"א מוהר"ר **נפתלי הירץ** יצו' מנעמראב רבתי : חתן הרב הגאון החסיד המפורסם מוה' **דוד צבי** זצ"ל · שהיה אב"ד בק"ק קרעמניץ והגליל · ופ"ק מאהלוב יצו' :

השמטה

אחד הי' מבראם · שמבראם עבד ה' רק ע"י בחי' מחד · שמשב בלעתו שהוא רק יחידי בעולם ולא יסתכל כלל על בני העולם שהיו מלחרי ה' ומונעים אותו · ולא על מניו ומאר המונעים · רק כאלו הוא מחד בעולם · וזהו מחד הי' מבראם · וכן כל הרוצה ליכנס בעבודת ה' צ"א לו ליכנס כ"א ע"י בחי' זו שיחשוב שאין בעולם כ"א הוא לבדו יחידי בעולם · ולא יסתכל על שום אדם המונעו כגון אביו ואמו או אחיו ואשתו ובניו וכיוצא · או המניעות שיש מאחר בני העולם המלעיגים ומשיחים ומונעים מעבודתו ית' · ונריך שלא יחוש ויסתכל עליהם כלל · רק יחא' בבחי' מחד הי' מבראם כאלו הוא יחיד בעולם כנ"ל :

ꠀꠀꠀ

מ שותפים עם המלאכים ועם בני אדם בגימול·
מ בדית קודש בורחים הנאמר בו המול ימול·
ח וכתיס כבמקלות בנורותם המשוכות·
ח ובני חברים ומכספים מכריעים אותם
בהסבעתם בשמות המכוונות·
ה תורה הקדושה שומרת אותנו מכל טומאות·
ה נדקה מצלת ממיתות מגונות:

ג בואה אין לנו:
ח ריקת יון המומות על אומה יחידה תכונה
אין בנו:
מ רירת הנערות אין להשקות הס דנו:
ג סבול עולם עד יבא עני:
בן יחפס בנגוי אכיו:

ג זר עטרת בעלך בכן תכיב:
שיר אדם אז נשיר:
מ לכינו כל אחד ואחד מרפה בחנכת בשר:
ח חוס תורה בלב כל אחד מלהשכח:
ה מות לנצח יבולע כקטורת ריח:

ג בית לבב חכמה להבין תכונת גופינו ומרחקי
פרקיו ועריכות אברין:
ח יוב סבנתו מועילה לידיעת הדורק המגיע
אלו הילידות כולם:
מ רפא כל חולי ואיש מכאובות· עור ופסח·
גרוע ונגוע דומג וכומס:
ג אכל לבד לקיום נפשותינו ולמעט תאוות
טבעינו:

חזק

לכו חזו מפעלות ה' · התגלות נפלא מסוד גדולת התנא האלקי ר' שמעון בן יוחאי ז"ל:

ר' שמעון בן יוחאי · הבטיח שלא תשכח התורה מישראל על ידו · כמובא בדברי ז"ל · שאמר תנא א' עתידה תורה שתשתכח מישראל · ואמר רשב"י שלא תשתכח · שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו · והבטיח כי בזוהר דא יפקון מן גלותא ע"ש · ועתה בא וראה והבן · נפלאות נסתרות של תורתינו הקדושה · כי ע"כ סמך עצמו ר' שמעון בן יוחאי על זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו · כי באמת בזה הפסוק בעצמו · מרומז ונסתר סוד הזה · שע"י זרעו של יוחאי · שהוא רשב"י · על ידו לא תשכח התורה מישראל · כי סופי תיבות של זה הפסוק כי' לא תשכח מפי' זרעו הם אותיות 'יוחאי' וזה שמרמז ומגלה הפסוק · כי לא תשכח מפי זרעו מפי זרעו דייקא היינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרומז ונסתר בזה הפסוק · שהוא חתנא יוחאי · כי ע"י זרעו של יוחאי שמרומז בזה הפסוק בס"ת כנ"ל · שהוא רשב"י · על ידו לא תשכח התורה · כי בזוהר דא יפקון מן גלותא · כנ"ל:

ודע שסוד ר' שמעון בעצמו · הוא מרומז בפסוק אחר · כי דע כי החנא הקדוש ר' שמעון הוא בחי' עיר וקדיש מן שמיא נחית · ר"ה שמעון · וכו':

ליקוטי מוהר"ן תניא א

תקעו

דמולם שופר בכסה ליום חגינו • כי חיש ישראלי נברח שיהי' לו ממשלה על המלאכים וזה התכלית וסוף של ישראל כ"ש רז"ל עתידין צדיקים שיהיה מחיצתן לפנים ממלאכי השרת שנאמר כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל שהמלאכים יגטרכו לשאול מישראל כשירצו לידע מה פעל אל ונריך כ"ח לרחות שיבא לזה התכלית שיהיה לו ממשלה על מלאכים • אך נריך לשמור עצמו מאוד ולרחות שיהי' לו כח לעמוד בממשלה זו שלא יקנאו בו מלאכי השרת ויפילו אותו ח"ו • כי המלאכים מתקנאים מאד בחלם כזה שיש לו ממשלה עליהם כמו שאנינו שארז"ל על כמה גדולים שנקשו מלאכי השרת לדוחפו :

ודעצה על זה לקשר עצמו עם נשמות ישראל וע"י ההתקשרות ניעול מהם • וזה בחי' מחזי פני כשם שנריך לאחוז עצמו בשרשי הנשמות המעולות מתחת כשם הכבוד שהיא בחי' חם כל חי • וזה בחי' • מה שארז"ל בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת מה לילוד אשה בינינו • אמר להם לקבל תורה בח • אמרו אשר חנה הודך על השמים וכו' אמר הקב"ה למשה החזר להם תשובה • אמר לפני מתיירא שלא ישרפוני בהבל פיהם • ר"ל אחוז בכסא כבודי וכו' היינו שנתן לו רשות עצה לאחוז ולהתקשר בשרשי הנשמות שהם בחי' כסא הכבוד חם כל חי כ"ל •

שעי"ז יהי' ניעול מן קנאת המלאכים כנ"ל • וזה בחי' ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם וכו' ויבן ר"ת ותקעתיו יתד במקום נאמן שהוא בחי' ממשלה כמו שתרגם יונתן על זה הפסוק ואתניני' אמרכל בחתר מהימן הייגו בחי' ממשלה הנ"ל שיהי' לה קיום כנ"ל וזהו בחי' הצלע שהיא בחי' חוה אם כל חי בחי' כסא הכבוד שרשי הנשמות כנ"ל שעי"ז יש כח לעמוד בממשלה זו כנ"ל וזהו אשר לקח מן האדם היינו האדם העליון כ"ש ועל שכשא דמות כמראה אדם וכו' • ויבינה אל האדם היינו אל האדם התחתון שעי"ז יש כח לאדם התחתון לעמוד בממשלה זו כנ"ל : וזהו שאמר רב עמרם חסידא אל המלך תנא בשרא ותנא חם ותנא עליפנא מינך בשרא ר"ת ששים רבוא בכרם אחד דהיינו בחי' שרשי הנשמות שעי"ז יש לו כח שיהיה לו ממשלה על המלאכים בחי' תנא עליפנא מינך כנ"ל :

ולקשר עצמו לשרשי הנשמות של ישראל נריך לידע מקור כל הנשמות ומקור חיותם מהיכן כל נשמה ונשמה מקבלת חיות והעיקר לידע כל מפורשמי הדור כי אם אינו יכול לידע ולקשר עצמו בפרטיות עם כל נשמה ונשמה נריך לקשר עצמו עם כל מפורשמי ומנהיגי הדור כי הנשמות נחלקים תחתם כי כל מפורשם ומנהיג הדור יש לו כמה נשמות פרטיות השייכים לחלקו וכשמקשר עצמו עם המפורשמים הוא מקושר עם כל פרטי נשמות ישראל • אך נריך לידע ולהכיר את המפורשמים כי יש כמה מפורשמים שהם בשקר והם רק ע"י עזות כשרז"ל עזות מלכותא בלא תגא :

ולהכיר את המפורשמים אינו ע"י עזות הוא ע"י בנין ירושלים שהוא בחי' הלב • כי ירושלים בחי' ירמה שלם היינו שלימות קירבה

הירחה התלויה בלב כשרז"ל דבר המסור ללב נאמר בו וירחת : אך יש ג' מדות שהם מחריבי ירושלים דהיינו הלב הייגו שמפסידין הירחה התלויה בלב : וגו' מדות הם תאוות ממון ותאוות מכילה ותאוות משגל : כי ג' מדות אלו הם בלב וע"כ הם מפסידין הירחה שבלב : ממון שרשו בלב בבחי' ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסיף עצב עמה . בחי' ויתעצב אל לבו : מכילה בחי' ולחם לבב אנוש יסעד : תאוות משגל ג"כ בלב . כי עיקר התאוה ע"י החמימות הבא מהדם שבחלל הלב . ומחמת שהם בלב ע"כ הם מפסידין הירחה שבלב שהיא בחי' ירושלים . וזה פי' שהם משמורות הוי הלילה וכו' . לילה זה בחי' חושך היינו מניעות והם בחי' ג' משמורות היינו בחי' ג' מדות הנ"ל . וזהו משמרה לשונה חמור נוער בחי' תאוות ממון בחי' יששכר חמור גרם ותרגומו עתיר בנכסין . שני כלבים נובחים זה בחי' תאוות מכילה כ"ם והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה . שלשת תיבות יונק משדי אמו ומשה מספרת עם בעלה זה בחי' משגל כשרז"ל רמוז תדברת וכו' . וזהו תינוק יונק משדי אמו כי תאוה זו לפי היניקה . שם התינוק יונק מחלב אשה חלופה אזי מתגבר בו תאוה זו . כי דם נעכר ונעשה חלב . וע"כ כשהיא חלופה אזי מזיק לתינוק חלב הנעשה מעכירת דמיה ונולד לו חמימות בלבו שהוא התגברות תאוה זו . וכן להיפך כשיונק חלב אשה כשירה אזי לבו חלב בקרבו ואין לו חמימות רק מעט המוכרח למזונות בעוה"ז . וזה שאמרז"ל לא היו רוב רעיו לאותו מעשה שנאמר ולבי חלל בקרבי כי לבי חלל בקרבי ר"ת חלב היינו ע"י חלב כשירה לבו חלל בקרבו ואין מתגבר בו תאוה זו וע"כ רוב שהיו בחי' רעיו לא היו רעיו לאותו מעשה . ולהיפך חלב אשה חלופה מוליד חמימות הרבה בחי' חם לבי בקרבי ר"ת חלב וכנ"ל .

וזהו שאמרז"ל ועל כל משמר ומשמר יושב הקב"ה ושומע כאריה היינו על הפסד הירחה בחי' ארי' שאג מי לא יירא . כי ג' מדות הנ"ל שהם בחי' ג' משמורות הם מפסידין בנין ירושלים היינו שלימות הירחה התלוי' בלב כנ"ל :

ולתקן ג' מדות אלו הוא ע"י הדעת שנאריכין להמשיך הדעת אל הלב בבחי' וידעת היום והשבות אל לבבך שצריך להמשיך הדעת אל הלב ועי"ז נתתקן ג' מדות הנ"ל כי הדעת הוא בחי' תלת מוחין תלת חללי דגולגלתא והם בחי' שלש רגלים כי כל רגל הוא בחי' התחדשות המוחין שצריך שכל חדש לתקן מדות אלו היינו בכל רגל משלש רגלים נתתקן מדה אחת מג' מדות הנ"ל . בפסח נתתקנו תאוות ממון כ"ש וה' נתן את חן העם בעיני מצריים וישאילום בעל כרחם כי הם לא רצו כלל כי אז נתתקן תאוות ממון . בשבועות נתתקן תאוות משגל בבחי' דם נעכר ונעשה חלב . בסוכות נתתקן תאוות מכילה כי סוכות נקרא חג האסיף שמוסף כל מיני מאכל וזהו בחי' תיקון תאוות מכילה כי היו דומה מי שים לו פת בסלו למי שאין לו וכו' . וזהו בחי' קרואי מועד מנשי שם . מנשי שם זה בחי' ג' מדות הנ"ל שכ"ח ומ' נקרא בחי' שם . ממון כ"ש בכל מקום משכר מזכיר את שמי תבוא חליך וברכתיך בחי' ברכת ה' היא תעשיר וכו' כנ"ל . מכילה כ"ש וקרא שם בבית לחם . משגל בחי' כי שם חפץ בה המלך ונקראה בשם . וגם הירחה שבלב היא ג"כ בחי' שם בבחי' לירחה את השם הנכבד . וזהו בחי' קרואי מועד מנשי שם שצריכין לקרות את המועדות דהיינו השלש רגלים לתקן את הג' מדות הנ"ל שהם בחי' מנשי שם כנ"ל :

וע"י בנין ירושלים דהיינו תיקון שלימות הירחה

ע"כ צריכין לקבל הרגלים בראוי . כדי לזכות לתקן ג' מדות הנ"ל :

הירחה שבלב ע"ז נברח מלאך שמשפיע נבואה לכלי הנבואה · כי הנבואה בחי' מבחי' כרובים בבחי' וישמע את הקול מבין שני הכרובים וכרובים הם מלשון זווגי והם נשפעים מן המלאך בבחי' המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים שהם מלשון זווגי בחי' כרובים וזה המלאך שרשו מירחה כי זה אותיות מלאך ר"ת כי אין מחסור ליראיו · ומזי נמשכת נבואה ולפי' קטנים יכולין להתנבאות בבחי' ונבאו בניכם ובנותיכם :

אך נריך ליזהר מאוד מהתמנות · כי זה הזוכה לירחה יש לו השתוקקות להתמנות כי מי שיש בו ירחת שמים דבריו נשמעין ומחמת שדבריו נשמעין הוא משתוקק להתמנות · אבל נריך לשמור עצמו מאד מהתמנות כי ההתמנות מפסיד השפעת הנבואה בחי' המלאך הנ"ל הנעשה ע"י הירחה וזה שאמר יהושע למשה כשנאמר לו מלד ומידד מתנבאים במחנה מדוני משה כלאם פירש"י הטל עליהם נרכי ניבור והם כלים וכו' כי נרכי ניבור היינו התמנות מכלה ומפסיד הנבואה כנ"ל כי נעשה מלותיו מלאך בלאם :

וע"י השפעת הנבואה הנ"פי שאין מי שיתנבא רק שיש בחי' השפעת הנבואה בעולם ע"ז נגאלת ונפדית התפילה · כי התפילה היא גבוה מאוד ובני אדם מזלזלין בה וכשעומדין להתפלל חפיצים לפטור התפילה מעליהם כמאמר רז"ל ברוש זולות לבני אדם אלו דברים העומדין ברומו של עולם ובני אדם מזלזלין בה וכו' וע"י הנבואה נגאלת התפילה מן הגלות בבחי' כי נביא הוא ויתפלל בעדך שע"י נבואה התפילה בשלימות כי התפילה היא בחי' בורא ניב שפתים בחי' נבואה :

ובשנגאלת ונפדית התפילה · אזי נופל כל הדמקטירין · כי אין

נריכין לרפואות · כי כל הרפואות הם ע"י עשבים וכל עשב ועשב מקבל כח מכוכב ומזל המיוחד לו כשרז"ל אין לך כל עשב ועשב שאין לו כוכב ומזל שמכה אותו ואומר לו גדל · וכל כוכב ומזל מקבל כח מכוכבים שלמעלה ממנו · והעליון מהעליון ממנו עד שמקבלים כח מהשרים העליונים כ"ש בזוהר כל כוכבית לווין לח מן לח שיורח לווי מן שמשא וכו' כי גבוה מעל גבוה וכו' והם כולם בחי' לוויס זה מזה וזה מזה עד שמקבלים ולווין מהשרים העליונים והשרים מקבלים מהעליונים מהם גבוה מעל גבוה עד שכולם מקבלים משורש הכל שהוא דבר ה' כ"ש בדבר ד' שמים נעשו וברוח פיו כל נבאם · וע"כ כשזוכין לתפילה אין נריכין לרפואת העשבים כי התפילה היא בחי' דבר ד' שהוא שורש הכל · וזה בחי' נביא ר"ת בדבר י"י שמים נעשו כי האלף היא רקיע המבדיל בין מים למים · כי ע"י נבואה זוכין לתפילה שהיא בחי' דבר ד' כנ"ל · וזה בחי' ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם · ישלח דברו וירפאם היינו שמקבלין כל הרפואות רק ע"י דבר ד' דהיינו תפילה · אזי וימלט משחיתותם היינו עשבים · בחי' הקונר נשחת · כי אין נריכין לרפואת העשבים כנ"ל :

וזהו בחי' ועבדתם את ה' אלקיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסירותי מחלה מקרבך · ועבדתם את ה' עבודה זו תפילה · אזי וברך את לחמך ואת מימיך והסירותי מחלה וכו' היינו שיבי' לך רפואה ע"י לחם ומים ע"י שיתברכו מן שרש הכל דהיינו דבר ד' בחי' תפלה ויבי' ללחם ומים כח לרפואות כמו עשבים כי התחלקות הכחות שזה העשב יש לו כח לרפואת חולאת פלוני וזה חולאת פלוני וכיונא בזה כל מילוקי כחותם הוא רק למטה אבל למעלה בשורש הכל דהיינו דבר ה' הכל אחד ואין מילוק בין לחם

ומים

ב, ולפי הענין היה לנכון שיאמר הכתוב
לנכון יותר, לפי שהוא ענין ראשון
לענינו . ועוד כמו כן בפרשת בלעם
גבי ויהי בנסוע הארון ויאמר משה
קומה ה' ויפצו אויביך וינוסו משנאיך
מפניך, ואחר כך ושבתה רבבות אלפי
ישראל, ולא אמר ושבו רבבות אלפי
ישראל . ועוד כמו כן בפרשת בראשית
ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם
אלקים ברא אותו, ואחר כך זכר ונקבה
ברא אותם . ובמדרש רבותינו ז"ל
מפורש הטעם בזה . ועיין בפרשת
בראשית בס"ד .

ולא בא ועלה בדעתי . כי בא ועלה
בדעתי . ולא בא ועלה בדעתי . כי
בא ועלה בדעתי . ולא בא ועלה
בדעתי . כי בא ועלה בדעתי . ולא
בא ועלה בדעתי . כי בא ועלה בדעתי .

1591c

ידע ממנו"ר לגי ה' מן תרפח מוהך ע"י בחי' דבר ה' בחי' תפלה ולח יבח לידי מחלה כלל כי יתרפח מקודם בעת למיחתו כנ"ל וכל זה תלוי בתיקון התפילה כנ"ל ותיקון התפילה הוח ע"י שיולחין מג' עבודות הנ"ל וזהו בחי' ויחמר חם שמע וכו' והיסר בעיניו תעשה והחזקת למנותיו ושמרת כל חוקיו זה בחי' תיקון הג' עבודות הנ"ל והיסר בעיניו תעשה זה היקף ביזוי מנשים כי כשמבזה מנשים נחמר יסור על מנשים ויחמר מטלתי ויסר העויתי וכו' והחזקת למנותיו זה בחי' תיקון הדברית בבחי' ויחל מברהם חת יצחק בן שמונת ימים כחשר לוה חותו מלקיש ושמרת כל חוקיו זה בחי' תיקון ממונה היקף ע"ו פגם ממונה שנחמר עליהם חוקות העמים הבל הוח ואוי כל המחלה חשר שמתי וכו' כי חני ה' רופחך כי חוי התפילה בשלימותה ויכולה לתרפחו ע"י דברה בכל הדברים שבעולם (חפי' קודם שנתגלה החולחי כנ"ל בבחי' בכל מתרפחין וכו' כנ"ל :

וזה שמור תזכי' והטוב בעיניך עשיתי ותרו"ל שסמך גחולה לתפילה וגו' ספר הרפוחות והכל לחד כי ע"י שסמך גחולה לתפילה היינו שגחל חת התפילה מן הגלות כנ"ל ע"ו וגו' ספר הרפוחות כי כשגחלת התפילה חוי נופלים כל הרפוחות כנ"ל כי נתרפחין ע"י דבר ה' כנ"ל ואוי כל הדחקטורים מתביישין ברפוחות שלהם כי חוי חין כח לשום רפוחה כי כל העשבים מונים כחם לתוך התפילה שהוח בחי' דבר ה' שהוח שורש העליון שכל הכחות וכל נפלח הפעים כולם מקבלים ממנו וע"כ כל נפלח הפעים וכל השרים העליונים כ"ח וח' נדמה לו כלומתו היינו שהוח נוסף חן בעיניהם וכ"ח וח'

וגם כשנולד ונצטח המחלה בגון כשאין זוכ' להתרפחות מקודם אוי ג"כ יובל להתרפחות ע"י בחי' דבר ה' גם ממחלה גמורה בבחי' וברך חת לחמך וכו' והסירותי מחלה מקרבך היינו מחלה גמורה כי ע"י דבר ה' יובל להתרפחות לעולם בכל דבר שבעולם וכנ"ל :

שהוח שורש העליון כנ"ל · כי כן חוכח כל העשבים וכל בית השדה כשהם עומד להתפלל שמוי הוח בבחי' דבר ה' שהוח שורש העליון חוי הם מחוירין כחם לתוך התפילה שהוח שורש העליון · וכשהם מתפלל על חיזה חולחי חוי חותן העשבים בית להם כח לרפחות חותו החולחי הם מחויבים להחויר כחם לתוך התפילה שהיח שורש בחי' דבר ה' כנ"ל - וזה בחי' וינח יעקב לשוח בשדה שתפילתו היתה עם בית השדה שכל בית השדה חזרו כחם ונתנו לותם בתוך תפילתו שהוח שורש כנ"ל :

וזה בחי' התנוללות משיח · כי כל הדברים נחלקים זה חזה במדרש טעם ריח · בשביל זה הדבר המגדל כל הנמחים נקרח בשם מטר ר"ת מדרש טעם ריח · ועיקר הוח הריח כי חין הנשמה נהנית חלח מהריח · כשמרו"ל חיזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ולח הגוף הוי חומר זה הריח · ועיקר התפילה היח מהנשמה בבחי' כל הנשמה תהלל י"ק · ומשיח מקבל כל התפילות כי משיח הוח בחי' חוטם בבחי' רוח חפיו משיח ה' שמקבל כל הריחות שהם בחי' התפילות כי יניקת התפילה שהיח מהנשמה היח מהריח כנ"ל וזה בחי' ותהילתי לחטוס לך בחי' חוטם כנ"ל · ובשביל זה נקרח משיח כי הוח יונק ומקבל משיח השדה להיינו כל הריחות שבחים בתוך התפילה שהיח בחי' חוטם בבחי' ותהילתי לחטם וכו' ומשיח מקבל חותם בבחי' רוח חפיו משיח ה' כנ"ל :

וזה בחי' נשימות חן · בבחי' ותהי מטתר נוסלת חן בעיני כל רואיה שכ"ח וח' נדמה לו כלומתו · כי זה הבעל תפלה שהוח בבחי' דבר ה' שהוח השורש העליון שכל הכחות וכל נפלח הפעים כולם מקבלים ממנו · וע"כ כל נפלח הפעים וכל השרים העליונים כ"ח וח' נדמה לו כלומתו היינו שהוח נוסף חן בעיניהם וכ"ח וח'

ומ' נדמה לו שהוא עוסק עמו לבד כי כולם מקבלים ממנו :

ואזי יכול להכיר המפורסמים שהם ע"י עזות כי עזותם גופל לפניו כי כשזוכה לתפילה שפיית בחי' דבר ה' שהוא השורש העליון שכל השרים העליונים וכל נפש החיים כולם מקבלים כחם ממנו והם כולם בחי' לווין מגלו . בבחי' כל כוכביה לווין לה מן לה וכו' נמצא שכולם הם בחי' לוויים עד השורש העליון שהוא דבר ה' שהוא בחי' הבעל תפילה שהוא המלוה הגדול שכל נפש החיים וכל הכחות כולם הם בחי' לווין ממנו בבחי' ונפש החיים למשתחוים שכל נפש החיים הם משתחוים ונכנעים לשרש שהוא בחי' דבר ה' בחי' הבעל תפלה כנ"ל וזה ונפש החיים לך משתחוים ר"ת מלוה כי כולם הם בחי' לווין זה מזה וזה מזה על המלוה הגדול שהוא בחי' הבעל תפילה שהוא המלוה הגדול כי הוא בבחי' השורש העליון שהוא דבר ה' כנ"ל וע"כ יכול להכיר בהמפורסמים שהם רק ע"י עזות כי אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו וע"כ עזותם גופל לפני הבעל תפלה שהוא המלוה הגדול כנ"ל כי כולם הם בחי' לווין ממנו כנ"ל . וזה בחי' כי מנחת חן בעיני ואדעך בשם . שע"י בחי' נשימות חן שהוא בחי' ונפש החיים לך משתחוים שכולם מקבלים ולווין ממנו שעי"ז נושא חן בעיניהם בבחי' כ"ח ות' נדמה לו כלומתו כנ"ל . עי"ז ואדעך בשם . שתוכל לדעת ולהכיר כל המפורסמים בעלי שהם כי מי שהוא מפורסם ויש לו שם ע"י עזות הוא גופל לפניו כנ"ל . גם ואדעך בשם זה בחי' הנפשות בחי' נפש חיה הוא שמו כי ע"י המפורסמים הוא מקושר עם כל הנפשות כנ"ל שזה בחי' מלחמ פני כשם דהיינו התקשרות לשרשי הנשמות שהם בחי' כשהוא כבוד כנ"ל :

ואזי יכולין לעשות רושם שפיה . כי כשאדם יושב לבדר בחב"ד זה בחי' ר"ה שהוא יומא דדינא שהוא יושב ודן את חבירו . ונריך ליזהר מזה מאד ולהשתכל על עצמו היטב אם הוא רמוי לזה לשפוט את חבירו כי המשפט למלקים הוא כי רק הוא ית' לבדו רמוי לשפוט את האדם כשרז"ל אל תדין את חבירך עד שתגיע למקומו ומי הוא שיכול לידע ולהגיע למקום חבירו כ"א הש"י שהוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו וכ"ה ומ' יש לו מקום אגלו ית' וע"כ הוא לבדו ית' יכול לדון את האדם כי הוא יש' בעל הרחמים ובודאי הוא מקיים בנו הוי דן את כל אדם לכף זכות ומנו רואין רחמנותו בזה שקבע לנו ר"ה שהוא יום הדין ברחם אדם כי זה הוא חסד גדול . כי אין היינו מרחמין פנינו לבקש כפרה מאתו ית' ע"כ עשה עמנו חסד וקבע יום הדין ר"ה בר"ח אלו כביכול הוא י"ת בעצמו מבקש כפרה בבחי' הבינו עלי כפרה הנאמר בר"ח וע"כ אין לנו בושה ביום הדין לבקש כפרה מאחר שהוא ית' בעצמו מבקש מלכפרה כנ"ל . גם ע"י שהש"י בעצמו כביכול בא לידי זה שיצטרך לומר הבינו עלי כפרה היינו שעשה דבר שצריך להתחרט עליו ולומר הבינו עלי וכו' ע"כ אין לנו בושה לבא לפניו בחטאינו לבקש עליהם כפרה ולהתחרט עליהם כי גם הוא ית' עשה דבר שצריך להתחרט עליו כנ"ל נמצא שאנו רואין גודל רחמנות אלו ע"כ הוא לבדו ית' רמוי לדון את העולם . גם הוא ית' יודע מקום כ"א וא' כי כל המקומות הם אגלו ית' כי הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו כנ"ל כי אעפ"י שאנו מוצאים מקומות שבי' בהם השראת השכינה כגון בבית המקדש אין הכוונה ח"ו שנתגלגל הש' אלקותו ית' ח"ו . כמו שאמר שלמה הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי הבית הזה וכו' רק מחמת שבי' הש' דברים נאים כי

ליקוטי מוהר"ן תנינא ד

דביהמ"ק הי' ניזרא לעובדא דברחמים וניזרא לג"ע ע"כ המשיך לפס קדושתו ית' מכל הוא ית' חין העולם מקומו רק הוא מקומו של עולם וע"כ הוא ית' יכול לעשות ר"ה שהוא יום הדין כי הוא מקיים מל תדין את מבירך עד שתגיע למקומו כי הוא מקומו של עולם כנ"ל · ואז בחי' לביתך נאוה קודש ה' לאורך ימים · לביתך נאוה קודש הייגו שפס"י המשיך רק קדושתו לבית המקדש תחתת שפי' פס דברים נאים מכל הוא ית' בעצמו חין העולם מקומו רק הוא מקומו של עולם וע"כ ה' לאורך ימים הייגו שהוא ית' יכול לעשות ר"ה שהוא יומא תריכתא כנ"ל · ומי שמוחו בבחי' כסא הכבוד בבחי' ברכי הנשמות הוא ג"כ בחי' מקומו של עולם · בבחי' וכסא כבוד יבחילם כי לה' מנוקי מרך ויסת עליכם תבל · הייגו ע"י בחי' כסא כבוד ברכי הנשמות עי"ז הוא מקומו של עולם בחי' ויסת עליכם תבל וע"כ הוא יכול לעשות ר"ה כנ"ל :

וזרח פי' תקעו בחודש שופר · תקעו זה בחי' הממלכה הנ"ל בחי' ותקעתיו יתד במקום נאמן כנ"ל · בחודש זה בחי' התחדשות המוחין שבשלם וגלים · בבחי' עשה ירח למועדים שכל המועדים והרגלים הם ע"י חילוש הירח · שופר זה בחי' הלב שניזון משופרת דשופרת · גם שופר הוא בחי' ירמה בבחי' תיתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו · גם שופר הוא בחי' כשומה בבחי' הרם כשופר קולך · גם שופר הוא בחי' תפילה בבחי' מן המיצר קראתי י"ק וכו' וזה בחי' מיצר השופר ומרחב השופר · גם הוא בחי' שיר הלוים שאומרין כחם לתוך התפילה בבחי' ונא יאחק לשוא בשלש כנ"ל וזה בחי' שופר בבחי' במשוך בקרן היובל ר"ת ויגא יאחק לשוא בשלש כנ"ל · וע"י כל הבחי' הלו · בכסא ליום חגינו · הייגו ר"ה כי ע"י ויכולין לעשות ר"ה כנ"ל :

בענין הנבואה הנ"ל יש קשי' · כי המלאך המשפיע הנבואה דהיינו בחי' המלאך הגואל וכו' כנ"ל הוא למטה מבחי' מקום הנבואה כי המלאך הנ"ל הוא בחי' השכינה כמובא והוא בבחי' למטה מנצח והוד שמשם הנבואה · אך יש בזה דברים בגו דהיינו כשהיא עולה למעלה מהם אוי היא רייקא משפיע נבואה · ואין לנו עהה עסק בזה :

ימי חנוכה הם ימי הודאה כ"ש וקבעו שמונת ימי חנוכה הלו להודות ולהלל וכו' · וימי הודאה זה בחי' שעשוע עוה"ב כי זה עיקר שעשוע עוה"ב להודות ולהלל לשמו הגדול ית' ולדעת ולהכיר אותו ית' שע"י שמוכים וקרובים אליו ית' כי כל מה שיודעין ומכירין אותו ית' ביותר שמוכין אליו ביותר · כי שאר כל הדברים · יתבטלו לעתיד כולם בבחי' כל הקרבנות בטלין חוץ מקרבן תודה שלא ישאר לעתיד רק בחי' תודה והודאה להודות ולהלל ולדעת אותו ית' כ"ש והודאה האמת לעה"ת ה' כמים לים מכסים שזה כל שעשוע עוה"ב :

ובחי' תודה שהוא שעשוע עוה"ב זה בחי' הלכות · כי ההלכות שזוכין ללמוד בפרט מי שזוכה לחדש בהם זה בחי' שעשוע עוה"ב · בבחי' כל השנה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן עוה"ב · כי כשנתחדש הלכה נתחדש שכל וילויעה ודעת הוא עיקר שעשוע עוה"ב כנ"ל · וזה בחי' ל' נריכין להודות דהייגו תודה שהם מפורשין במזמור ק"ז שסיים בסופם מי חכם ויבין אלה ויתבוננו חסדי ה' · חסדי ה' זה בחי' הלכות כשדז"ל כל המונע תלמידו מלמדו כאלו מונע ממנו חסד שנאמר למס מרעיהו חסל · ושמוש חכמים זה בחי' הלכות שהם בחי' חסדי דוד שהלכה כמותו כשרז"ל וה' עמו שהלכה כמותו וזכו וה' עמו הייגו שמוך

וקרוב

וקרוב להם"י בחי' שעשוע עוה"ב שהוא בחי' הלכות כנ"ל :

ובשביל זה מכונה התורה בשם הלכה · כי תורה מביאין כשיונקין מנהר · כי כשנופלין לחיזו נהר ח"ו חוי עיקר הנהר בלב · כי הלב יודע ומרגיש הנהר ביותר כ"ש לב יודע מרת נפשו · כי הלב מבין · וע"כ הוא מרגיש הנהר ביותר · וחוי בשעת הנהר מתכנסים כל הדמים ועולים אל הלב כמו כשיש נהר בחיזו מקום ח"ו חוי מתכנסים כולם אל החכם שיש שם לקבל ממנו עצה · כמו כן נתקבצים כל הדמים ועולים אל הלב לבקש עצה ותחבולה כנגד הנהר וחוי הם שוטפים על הלב וחוי הלב בנהר ובדוחק גדול כי לפי שהלב דומה בעצמו כי הוא מרגיש הנהר יותר מכולם · לפ גם הדמים שוטפין עליו ומצירין לו מחוד · וע"כ כשיש ח"ו נהר לחדש הלב דופק בדפיקות גדולות כי הוא מבקש לבעבע מעצמו ולהסליכם מעליו וע"כ הוא דופק בדפיקות גדולות בשעת הנהר ח"ו · ולפ"כ כשיונקין מהנהר חוי חוזרין ההלכות הדמים לילך כסדר בתוך שבילי הגוף וע"כ התורה שהיא בחי' כשיונקין מהנהר היא מכונה בשם הלכה על שם ההלוכות הדמים שהולכין כסדר כשיונקין מהנהר כנ"ל :

ומזה בחי' הולדה בנקל · כי בשעת שחשב כורעת לילד ירכותי' מנטגנות · ועי"ז נעשה ההולדה כי הדמים עולין למעלה וחוי נדחק במקום שם וחוי הם דוחים את הולד לחוץ ולפ"כ חוזרים הדמים למקומם שזה בחי' תורה שהוא בחי' ההלוכות הדמים שחוזרים לילך כסדר כנ"ל כי גם ההלכה היא בחי' הולדה כי יש תמכי תורייתא שוטנים ממון ללומדי תורה ובתחילה הם מחסרים ממונם מעצמם · כי כשוטנים בממון להת"ח נחסר מהלם שזה בחי' ירכותים מנטגנות כי דמים תרתי משמע · אבל לפ"כ

ע"י ממונם שמחזיקין הת"ח וגולל הלכות שהם בחי' חסד חוי ע"י הספעת החסד חוזר ונתמלא החסרון · וזה בחי' שעשוע עוה"ב בבחי' וחי' חוי הלבנה כחור החמה הגלמר לעתיד · כי הלבנה טבעה קר בחי' חסרון וקרירות ועחידה להתמלאות כחור החמה בחי' מילוי החסרון שזה בחי' הולדה בחי' הלכות שהם בחי' שעשוע עוה"ב כנ"ל · וזה בחי' הלה תולדות הדמים והמרן בהנהרות בהנהר"ס היינו חסד כי ההולדה ע"י בחי' הלכות שהם בחי' חסד כנ"ל : וזה בחי' מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ · לתודה מותיות תולדה · הריעו לה' כל הארץ ר"ת הלכה כמובא · כי ההלכות בחי' תולדה הם בחי' תולדה כנ"ל :

וזה שארז"ל חסד חלה את רגליו על שעשה מגגרים בתלמידי חכמים כי ע"י שעשה מגגרים בת"ח וביטל חותם מן ההלכות ע"ז חלה את רגליו כי ההלכות הם בחי' תיקון וקיום הרגלין כי ההלכות הם בחי' תהלוכות הדמים שחוזרין וחולכין כסדר כנ"ל וחסד שפגם בזה וביטל את בת"ח מן ההלכות ע"כ חלה את רגליו :

וכשובין לבחי' תודה הלכה ע"ז נתגלה חור החמת ומחיר בהדיבור כי מתהילה כשהדמים שוטפין על הלב הוא בחי' פגם החמת בבחי' מנקי דמים ישללו הם · אבל מ"כ כשיונקין מהנהר שזה בחי' תודה הלכה חוי מחיר החמת בבחי' תתן אמת ליעקב חסד לאברהם · חסד לאברהם היינו הלכות כנ"ל ע"ז מחיר החמת ומשלים הדיבור · כי עיקר שלימות הדיבור ע"י אמת כי קושטא קלי וכו' ואפי' שקר אינו קיום רק ע"י אמת כארז"ל · נמצא שעיקר קיום ושלימות הדיבור הוא ע"י החמת שהוא מחיר בהדיבור ע"י ג' אמות בבחי' מ' אלקים ה' ליבר כי אלו ג' אמות הם מקור החמת ועל ידם מחיר החמת בהדיבור דהיינו ברכוש

הדיבור פירוש בחי' מרכבה חלקי הדיבור · כי
ים רבוע הדיבור וע"כ כשהיו ישראל בגלות
והי' הדיבור בגלות נאמר במשה לא איש דברים
אנכי גם מתמול גם משלשום גם מאז דבר
וכו' · זה בחי' רבוע הדיבור · מרכבה חלקי הדיבור ·
כי יש דיבור-של נקבה בבחי' המדבר בנקבה ·
שהוא בחי' היתרון שיש לאדם על בחי' שהות
הדיבור שהוא גדר האדם והוא בחי' נקבה
שהוא גומל חסד עם הבריות שזה גדר האדם
שצריכו לגמול חסד משא"כ בחי' וז"ש נעשה
אדם וכתיב ושם האיש אשר עשיתי עמו היום
וכו' מה התם נקבה אף כאן נקבה ע"י נקבה
נקרא אדם כי הנקבה משם הדיבור הוא גדר
האדם כנ"ל · וזה בחי' לא איש דברים אנכי
היינו הדיבור של נקבה בחי' טוב איש חונן
ומלוה יכלכל דבריו דהיינו גמילות חסד לנקבה :
ויש דיבור של חשובה בחי' קחו עמכם
דברים ושובו אל ה' וזה בחי' גם מתמול בחי'
דיבור של חשובה כ"ש ותאמר שובו בני אדם כי
אלף שנים בעיניך כיום אתמול :
ויש דיבור של עשירות דהיינו עשירים קרובים
למלכות שהם בחי' שלשת השריגים ודרז"ל
שלשה שרי גאים דהיינו עשירים קרובים למלכות
שיש להם בחי' דיבור בבחי' חן שפתיו רעהו מלך
היינו הדיבור של קרובים למלכות וזה בחי' גם
משלשם בחי' שלשת השריגים הנ"ל היינו הדיבור
של עשירים קרובים למלכות · ויש דיבור של
מלכות בחי' מלכות פה וזה בחי' גם מאז לדרך
בחי' נכון כסאך מאז · והאמת אומר ברבועי
הדיבור הנ"ל ע"י"ג' שמות הנ"ל שהם מ' אלקים
ה' · שהם בחי' תפלה · ותורה · ושידוכים וזווגים ·
אל זה בחי' תפלה כי אל על שם הכח שהוא תקיף
ובעל היכולת וע"י התפלה נקראין ישראל בשם
אל בבחי' מנין שקראו הקב"ה ליעקב מ' שנאמר
ויקרא לו אל אלהי' וכו' · כי ע"י התפלה כדיכול לנו

לוקחין לעצמינו הכח ממנו ית' כי אנו מבטלין
גזרותיו ממנו שים לנו הכח וע"כ נקראין ישראל
מ' ע"י התפלה על שם הכח כנ"ל וכשרו"ל לא
אים מ' ויכוב לא איש הוא שעשה דברי מ' ככוב
כי ע"י התפלה מבטלין גזרותיו ית' ומזי ישראל
נקראין אל · ומשם מתיר הדיבור בבחי' וגבורתך
ידברו דהיינו ע"י הכח וגבורה שזה בחי' מ'
ע"ם הכח מתיר הדיבור ע"י האמת כי התפלה
היא רק ע"י אמת כ"ש קרוב ה' וכו' לכל אשר
יקראוהו באמת :
אלקים זה בחי' תורה כ"ש אתה תהי' לנו לאלקים
ותרגומו לרב וזהו והוא יהי' לך לפה
שבחי' אלקים בחי' תורה הוא מתיר לפה דהיינו
להדיבור כי הרב מורה דרך ישר לתלמידיו
בתורתו זה בחי' אם תוציא יקר מזולל כפי תהי'
והוא בחי' אמת בבחי' תורת אמת היתה בפיהו :
ו"י זה בחי' שידוכים בבחי' מה' ולא הדבר בחי'
ומה' אשר הנחני בדרך אמת וע"י נשלם הדיבור כי
עשרה קבין שיחה ירדו לעולם ט' נטלו נשים
ומ' כל העולם כולו וכל זמן שאין התקשרות
אין להדיבור שלימות אבל כשהתקשרין נתחברים
ונשלמים חלקי הדיבור נמלא שב"י ג' שמות
הנ"ל שהם מ' אלקים ה' שהם · בחי' תפלה תורה
שידוכים נשלם הדיבור ע"י האמת היינו רבוע
הדיבור שנשלם ע"י האמת כנ"ל :
ושלימות הדיבור הוא בחי' לשון הקודש
כי כל לשונות העמים הם חסרים
ואין להם שלימות כי נקראין לשון עלגים ואין
שלימות רק ללשון הקודש · ולה"ק הוא מקושר
לשבת בבחי' ודבר דבר שלא יהא דיבורך של
שבת כדיבורך של חול בבחי' כה תברכו בלשון
הקודש שבלה"ק נכלל ברכה וקדושה כי הלה"ק
מקושר לשבת שנאמר בו ברכה וקדושה כ"ש
ויברך ויקדש וכו' · וע"כ ע"י שלה"ק מקושר
לשבת

לשבת ע"כ ע"י שלימות הדיבור שהוא בחי' לה"ק פי"ו ממשיכין הממחה של שבת לששת ימי החול כי ימי החול הם בחי' עלבות ולפי' המנות שעושין בימי החול הם בבחי' עלבות כי מט"ט סולטנותי' בימי החול ומט"ט הוא בחי' עבד בחי' עלבות לכל שבת הוא בחי' בן וזהו נייחא לעילמין ותתלין ונתעורר שמחה וזוי נתרוממין ונתעלין כל המנות של ששת ימי החול מן העלבות וממשך עליהם מנוחה ושמחה · בבחי' ויולד בן ויקרא שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו הייגו בחי' שבת שהיא בחי' בן בחי' נח נייחא לעילמין ותתלין שהוא מנחם ומשמח בכל מן העלבות בחי' זה ינחמנו וכו' וכשזוכין לבחי' לשון הקודש שהוא מקושר לשבת הוי ממשיכין על ידו את הקדושה והשמחה של שבת לששת ימי החול כי אחמת שהלשון הקודש מקושר לשבת ע"כ נמשך על ידו השמחה של שבת לששת ימי החול ·

וזה **אל אלקים י"י דבר** (עם הציורים) מספר שמחה כי ע"י שלימות הדיבור שהוא לשון הקודש נמשך שמחה כנ"ל :

ועי"ז שממשיכין קדושה של שבת לששת ימי החול עי"ז נתגלה האחדות הפשוט יתי' כי בששת ימי החול הם פעולות מחשבות שבכל יום נברא פעולה מסוגה וזה כנגד השכל המנוסי להבין זאת בשכל המנוסי שפעולות מחשבות יהיו נמשכין מאחד הפשוט יתי' ויתי' כי בשכל המנוסי א"א להבין זאת רק ע"י שבת שאנו זוכין שנתן לנו הקב"ה מתנה גדולה כשרז"ל מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה עי"ז נתגלה אחדות הפשוט כי שבת מורה על אמונת היחוד שאנו מאמינים שכל הפעולות מחשבות נמשכין מאחד הפשוט יתי' שברא כולם בששת ימי החול ושבת בששת נמצא שע"י שבת נתגלה אחדות הפשוט יתי' והתגלות אחדות הפשוט · זאת הבחי' יקרא מאד אפי' אנשי יתי' כמו שאנשי יחיד ורבים הלכה כרבים כי

מחמת שהם רבים שכ"א יש לו לידע מצוה בחי' פעולות מחשבות וכשהם מסכימים יחד לדעת אחד נמצא בחי' פעולות מחשבות נעשה בחי' אחדות הפשוט שזה יקר מאד בעיניו יתי' וע"כ הלכה כמותם · וגם כדי שלא להרבות מחלוקת בישראל · כי אל"כ כל יחיד ויחיד יאמר כדעתו ואין לדבר סוף ויתרבו מחלוקת בישראל שאין זה רצונו יתי' כי רצונו רק בבחי' אחדות הפשוט כי כשנתגלה בחי' אחדות הפשוט למטה · גם למעלה נתגלה אחדות הפשוט יתי' בבחי' אחה אחד ושמך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ שע"י אחדות שנתגלה בישראל למטה נתגלה אחדותו הפשוט יתי' למעלה :

וזה בחי' מעשה דר' אליעזר הגדול בתורה של עכנאי כי ר"ח הלכה כמותו בכל מקום ואי' רוצה להראות זוכה לשלימות הדיבור דהייגו שלימות רבועי הדיבור שזוכין לזה ע"י הלכות כנ"ל · וע"כ אמר חרוב יוכיח אמת המים יוכיח כותלי ביהמ"ד יוכיחו את קול יוכיח כי אלו ארבעה דברים הם בחי' רבועי הדיבור דהייגו ארבעה אלפי הדיבור הנ"ל · כי הגלילים הם גיבורי כח עושי דברו כמובא בזוה"ק שהם עושים ומקיימים את הדיבור כרצונם וע"כ רצה ר"ח להראות שיש לו שלימות רבועי הדיבור וע"כ יכול לעשות עם הדיבור כרצונו דהייגו לשנות הטבע כרצונו ע"י שלימות דיבורו והראה זאת בד' דברים שהם בחי' רבוע הדיבור :

חרוב יוכיח זה בחי' הדיבור של נדקה כי חרוב הוא בחי' נדקה · כי חרוב נוטעין אותו רק לדורות כ"ש בג"מ אנא עבדת בחרובא שתלי לבנאי · ומלשון חרוב לדורות כמו הנדקה שהיא לדורות כשרז"ל מקדימו ריפתא לעניא כי היכי דליקדמו לבנייכו גלגל הוא שחוזר בעולם

העולם :
אמת המים זה בחי' תשובה בבחי' שפכי כמים
לנוכח פני ה' :

בותלי בית המדרש זה בחי' עשירים שהם כתל
שהכל פונין בו כי מובחי עשיר רבים
והכל פונין אל העשירים וזהו כותלי בית המדרש
בחי' תורתי ה' לא יחסרו כל טוב להיותו
הצדיקים תורתי ה' שכל טוב נמשך מהם אך
הצדיקים מהגיע זכותייהו לעלמא מהילהו לה כי
הצדיקים בעלמן אין להם כלום רק ממשיכין
כל טוב אל העולם כשרז"ל על רחב"ד כל העולם
ניזון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב
חרובין' . וע"כ העשירים נקראין כותלי בית
המדרש שהם כתל שהכל פונין אליהם ע"י עשירותם
וכל טוב שיש להם שנמשך להם מבחי' בית
המדרש היינו בחי' תורתי ה' לא יחסרו כל טוב
שנמשך כל הפשטות כנ"ל : בת קול
זה בחי' מלכות כי הקול יונק משית עיזקלין
דקנה בחי' מלכות שם מעלות לכסא . נמצא
שהרמה ר"ת בד' דברים אלו שיש לו שלימות
רצוע הדיבור דהיינו בחי' מרדעה חלקי הדיבור
הנ"ל . אבל מעפי"כ לא השגיחו ע"ז כי יחיל
ורגיש הלבה כרגיש כי זה יקר בעיני השי"ת
שזה בחי' התגלות לחלות הפשוט מבחי' פעולות
משתנות כנ"ל שזה בחי' שבת כנ"ל וזהו שאמר
הקב"ה נניחוני בני היינו שבחי' בן שלהם נמת
כי זה מרגיש מסכימים לרעת מ' זה בחי' שבת
בחי' בן כנ"ל :
וזה בחי' עבדו מת ה' בשמחה היינו להמשיך
שמחה לבחי' עבד בחי' מט"ט בחי' שפת
ימי החול כנ"ל . וזהו לעתו כי י"ה הוא מלקיש
בחי' לחלות הפשוט שכל השינויים הם לחל
פוה נתגלה ע"י שנמשך השמחה של שבת לשפת
ימי החול שהם בחי' עבד כנ"ל :
וזה בחי' חנוכה . כי ימי חנוכה הם ימי
הולכה שהוא בחי' שעשוע עוה"ב בחי'
הלכות . שע"ז זוכין לשלימות הדיבור ע"י
התגלות החמת כנ"ל וזהו בחי' השמן של נר
חנוכה בבחי' תומיך ומוריך למים חמידיך שע"י
החסדים להיינו בחי' הלכות נתגלה אור החמת
בחי' תומיך ומוריך וזה בחי' השמן שהוא
בחי' אור החמת בחי' שלח אורך ואמתך ונריך
ליתנו שמוך לפתח בחי' פתחי פיך היינו שלימות
כי החמת מאיר בהדיבור כנ"ל בבחי' פתח
דבריך יאיר . וזוי נמשך השמחה של שבת
לשפת ימי החול ע"י לשון הקודש שהוא שלימות
הדיבור . וזה בחי' חנוכה חנו כה בחי' שבת
נייחא שבו מקומר לשון הקודש שהוא בחי' כה
תברכו בלשון הקודש כנ"ל . והשמחה של שבת
מאיר לשפת ימי החול שהם ג"כ בחי' חנוכה
בחי' חנוך מט"ט עבד שולטנותי' בימי החול
בבחי' זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו בחי'
שמחה של שבת שנמשך לשפת ימי החול כנ"ל :

וזה פי' ויסי מקן שנתיים ימים מקן היינו
סוף בחי' הלכות שהם שעשוע עוה"ב
שהוא בסוף וזהו שנתיים ימים כמאמר רז"ל
על הפי בר בי רב לחד יומא בחי' מנטער עד
שירש לו ולותי יום יום ירושון שיום מחד
בשנה חשוב שנה וזהו שנתיים ימים בחי' הימים
שנחשבין לשנים ע"י לימוד הלכות בחי' יום
יום ירושון כנ"ל :

ובשעת שהלב בצרה גם הריאה בצרה כי
הריאה היא קיום הגוף כי הריאה
מקיימת הליחה לבנה וממשכת הלחלוחית
להגוף כי הגוף יש לו תנועות שהם מיבשין
הגוף כי התנועות מיבשין וע"כ עיקר הקיום
ע"י הריאה שממשכת לחלוחית ובשהלב
בצרה שאז הדמים עולין ושוטפין על הלב
ואוי הלב דופק ברפיקות גדולות אוי הריאה
מנשבת

ליקוטי

מנשבת נשיבות גדולות ואוי נתייבש הריאה ועי"ז נתייבש הגוף ח"ו · ושמן הוא רפואה להריאה כמו שאומרין העולם· כי השמן מלחלח היינו בחי' השמן הנ"ל שהוא בחי' תיקון הצרה כנ"ל· ובתחילה כשהצדיק בצער ובצרה במח ובמה נשמות שבעוה"ז ועוה"ב מקוננין ומתאבלין על צערו וגם השכינה מקוננת כי אפי' על דמים של רשעים השכינה מקוננת · אבל כשווכה לרפואה אוי מתנחמין כולם ונמשך שמחה לכולם בבחי' וארפאהו ואשלם ניחומים לו ולאבליו שע"י רפואתו נמשך נחמה לכל האבלים הנ"ל היינו שמחה בנ"ל :

ודע שמזמור לתודה הוא מסוגל למקשה לילד דהיינו לומר אותו · כי מזמור לתודה ר"ת מל בחי' ע' קלין של היולדת שצועקת קודם הלידה כמובא · ויש במזמור זה קס"ח אותיות קס"ח הוא חסר בא"ת ב"ש· שע"י החסר בחי' הלכות ההולדה בנקל בנ"ל · ויש מ"ג תיבות בזה המזמור כי קישוי לילד הוא ע"י שיש קליפה שהיא אומרת גזרו גם לי גם לך לא וכו' כי אינו רוצה שיצא לאויר העולם · וכנגד זה יש מ"ג תיבות בזה המזמור כנגד בחי' ג"ם הנ"ל · כי המזמור הוא סגולה למקשה לילד בנ"ל ·

בשחלה ר' חליצאר הגדול אמר לר"ע חיימה עזה בעולם · כי לא כי' אז מי שיוכל להמתיק הדין· כי כי' צריך לפדיון להמתיק הדין · ולא נמצא · כי בלמת אחר המתקה והפדיון אז טוב לרפואת החולה ע"י רפואות כי אזי דייקא אחר הפדיון והמתקה יש רשות לרופא לרפאות · כי הנה בלמת אין יכול הרופא לחגור מתגין לרפאות החולה ע"י רפואות וסמים·

מוהר"ן תנינא

הלא אינו יודע הסס הצריך לרפואת אותו החולה ·· כי יש סמים הרבה שהם מסוגלים לרפואת החולאת אך בוודאי החולה אינו יכול להתרפא כ"א ע"י סס פלוני המיוחד לרפואתו כפי שצוזר למעלה כמו שאמרז"ל שגוזרין למעלה שיתרפא ע"י סס פלוני וע"י איש פלוני ביום פלוני · וא"כ אין יכול הרופא להכנים עצמו לרפואת הלא אינו יודע הסס שגזר למעלה · אבל אחר ההמתקה והפדיון אז יכול לרפאות · כי אז הצריך שיתרפא דייקא ע"י סס פלוני ואיש פלוני הוא מחמת בדין שכפי בדין הדין נגזר שיומשך החולאת עד אותו הזמן ויום פלוני וע"כ נגזר שלא יוכל להתרפאות כי אם ע"י סיבות אלו דהיינו סס פלוני ואיש פלוני כדי שיומשך החולאת עד יום פלוני · כי כפי הזמן הצריך שיומשך החולאת כך גוזרין הסיבות לרפואתו כדי שלא יוכל להתרפאות עד שיזדמנו יחד סיבות אלו סס פלוני ואיש פלוני ביחוד שלא יהי' לו רפואה כ"א ביום פלוני · אבל כשעושין פדיון וממתיקין הדין ואז נתבטל הגזירה אזי קודם שגוזרין דין אחר כי כשנמתק דין זה אזי גוזרין דין אחר וכיון כך דהיינו אחר המתקת דין הראשון קודם שגוזרין דין אחר אזי יכול הרופא לרפאות החולה ע"י סמים כי אזי דייקא אין דין ואזי יוכל להתרפאות ע"י איזה סס שיהי' כי אין צריך לווקא סס פלוני וכו' מאחר שאין דין כנ"ל · נמצא שא"א לרופא לרפאות החולה כ"א ע"י סיבות הצריכין לעשות פדיון תחילה להמתיק הדין ואז דייקא יש רשות לרופא לרפאות כנ"ל · וזהו **ורפא ירפא** (עס ב' התיבות) מספר **פדיון נפש** · כי עיקר הרפואה ע"י פדיון דווקא ע"י שמתיקין הדין· וזה שאמרז"ל מכאן שנתנה תורה רשות לרופא לרפאות אחר דייקא היינו אחר הפדיון אז דייקא יש לו רשות להרופא לרפאות כי קודם הפדיון אין רשות

להרופא לרפאות כי צריך להתרפאות ע"י סם פלוני וכו' כנ"ל רק מחר הפליון והמתקה מן ים לו רשות לרפאות כנ"ל :

גם החילוק שבין הנקודות של ורפא ירפא הוא כי חולם הוא בחולם **ירפֵּא** בצירי היינו כי חולם הוא בחי' המתקה כמובא בכתבי האר"י ז"ל שחולם גימ' ג' הויות שהם מתתיקין ג' מלקיש שבגרון שהם מוחין דקטנות שיורדין בגרון ונמתקין ע"י ג' הויות גי' **חלם** • ומזי מחר המתקה **ירפֵּא** בצירי בחי' הגרי מין בגלעד שם רופא מין שם היינו בחי' רפואות שמחר המתקה שהוא בחי' **ורפא** בחולם מזי יכולין להתרפאות ע"י רפואות שהוא בחי' **ירפֵּא** בצירי כנ"ל :

וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבועותיכם וכו' •

ואת העורבים גויתי לכלכלך • זה בחי' נקבה • כי בתחילה • כשמתחילין להתגדל לנקבה מוי נריכין לשבר את המכוריות שלו להפכו לרחמנות • וזהו עיקר עבודת הנקבה • כי מי שהוא רחמן בטבעו וגופו נקבה מחמת רחמנות שבטבעו • מין זה עבודה • כי יש גם כמה חיות שהם רחמנים בטבעם • רק עיקר העבודה לשבר המכוריות להפכו לרחמנות • וזה בחי' ואת העורבים גויתי לכלכלך • כי העורב הוא בטבעו מכורי • ונתהפך לרחמנות לכלכל את חלויו כמו כן נריכים בנקבה כנ"ל • וכל הנדיבי לב כל מי שהוא נדבן נריך לילך ולעבור בתחילה דרך בחי' זו • בחי' ואת העורבים הנ"ל • דהיינו שבתחילה נריכים לשבר המכוריות שלהם מה שיש להם מכוריות בתחילה להפכו לרחמנות להתגדל לנקבה כנ"ל • ובחי' זו דהיינו התחלת הנקבה הוא קשה ובכידה מאד • כי כל העבודות וכל התשובות • כל מה שרוצין לעשות חיזה עובדת ה' • כמה קלין של מוי ומבוי וכמה נגיחות וכמה כפילות וכמה הטיות (היינו תנועות משונות שעושין ירמי ה' בעבודתם) נריכין לעשות קודם שעושין חיזה עובדא • ועיקר בהתחלה שהוא קשה מאד כי כל התחלות קשות ונריכין כמה קלין וכמה גניחות וכו' קודם שמתחילין חיזו התחלה • וגם מה"כ להתחלה הנ"ל הוא בחי' נקבה עבודת ה' ונריכין כמה יגיעות וכמה תנועות כנ"ל קודם שזוכין לעשות חיזה עובדא שיהי' לה הידור • לך בהתחלה קשה מאד כנ"ל • כי עיקר תולדותיהן וכו' מעשים טובים • וקודם ההולדה • כמה קלין וכמה חבלים וצירים יש להיולדת קודם שמולידת ההולדה • ובפרט מבכירה דהיינו הולדה ראשונה של אשה שהוא בחי' מאד כ"ם נרה כמבכירה שזה בחי' התחלה • בחי' כל התחלות קשות כנ"ל • ולכן היא תמיד התחלה • בבחי' פתוח תפתח • שפתי' כשים פתח והתחלה • הנקבה היא פותחת יותר ויותר ומרחבת הפתח יותר • כי כל דבר ודבר מעבודת ה' • כשרוצין ליכנס בשותו הדרך ושותו העבודה • נריכין לפתוח שם פתח ליכנס בשותו הדרך • וזה בחי' כל התחלות קשות • מחמת שבהתחלה נריכין לשבר ולפתות פתח מחדש ע"כ קשה מאד • וסגולת כח הנקבה להרחיב ולפתות הפתח יותר ויותר • שכשעושין חיזהו פתח בחיזה עבודה • ושותין נקבה • שוי הנקבה פותחת ומרחבת הפתח יותר ויותר • כי נקבה היא התחלה של כל התחלות כי הוא פותחת ומרחבת כל הפתחים כנ"ל • וגם בנקבה עצמה יש התחלה • דהיינו כשמתחילין ליתן נקבה שזה בחי' ואת העורבים גויתי כנ"ל • וע"כ התחלת הנקבה היא קשה וכבידה מאד • כי היא בחי' התחלה של כל התחלות כנ"ל :

אך התועלת של הנקבה גדול מאד מאד • כי הנקבה מועילת תמיד : כי נרבי הגוף הם רבים מאד : ואפי' הסכרחות הם רבים וגדולים מאד • מכילה ואתי' ומלבושים ודירות •

מיכולין

שיכולין לבלות ימיו ושניו לפי' על ההכרחיות לבד
והם מונעין את האדם מלך מעבודת הבורא .
ואע"פי שגם הם בעצמן הם ג"כ עבודת הבורא
יתי' . כי הם בחי' התערותא דלתתא : כי
בעובדא דלתתא איתער לעילא . כי ע"י כל
עסקים ומלאכות שעושין בני אדם· עי"ז נתעורר
אותו הניצוץ של אותו המלאכה למעלה במעשה
ברא"ש . ומציאת חיות והארה לאותו הניצוץ של
אותו המלאכה של מעשה ברא"ש שלמעלה שהוא
מכוון כנגד אותו העסק והמלאכה שהאדם עושה
למטה בעוה"ז . כי ע"י העסקים והמלאכות
שעושין נעשה עי"ז בחי' מסכן . כי כל המלאכות
כלולים בל"ט מלאכות שהם אבות מלאכות . אבות
מכלל לאיכא תולדות . כי כל מיני מלאכות
ועסקים שעושין כולם כלולים בל"ט מלאכות
שהם האבות והשאר הם תולדות . ול"ט מלאכות
הם כנגד מלאכת המשכן . כשארז"ל אבות
מלאכות ארבעים חסר אחת כנגד מי כנגד
מלאכת המשכן . וניצוץ דמשכנא כניצוץ
דעובדא דברא"ש . והאדם עושה המלאכה .
וניצוץ דגופא כניצוץ דמשכנא . נמצא שע"י
האדם שעושה המלאכה והעסק עי"ז נעשה בחי'
מסכן כשעושה המלאכה והעסק כרצוי כמו
שצריך לעשות . ועי"ז נותן חיות והארה למעשה
ברא"ש ושוא קיום העולם נמצא שגם זה הוא
עבודת הבורא .

אעפי"כ אם בי' שופע עלינו חסדו לא היינו
צריכים לכל זה כי הלא אין ברא הקב"ה את כל
העולם כולו אלא בשביל הגמור שלא בי' שום הוי'
שיהי' על ידה התערותא לתתא . ואעפי"כ ברא
עולמות כאלו וכל בחסדו בלי התערותא דלתתא
כלל . בבחי' עולם חסד יבנה . ואחר שהוא ית'
בי' יכול לברוא עולמות כאלו בלי התערותא
לתתא כלל רק ע"י חסדו בודאי הוא יכול
להחיות ולקיים העולמות רק ע"י חסדו . ולא
היינו צריכים לעשות כלל שום עסק ומלאכה·
ולפי' ההכרחיות . היו נעשין ע"י אחרים כ"ש
ועמדו זרים ורעו לאנכם ובני נכר אכריכם
וכרמיכם ואתם כהני ה' תקראו . כהני ה' לייקא
בחי' אבל חסד בחי' עולם חסד יבנה היינו שיהיו
נקראים כהני ה' בחי' חסד . אבל צריכים לעשות
שום מלאכה . רק העולם מתקיים בחסדו כנ"ל·
אך כשהחסד נתעכב ח"ו ואין משפיע עלינו
חסדו אזי צריכין לעשות בשביל התערותא לתתא
כנ"ל . וזה בחי' ולך ה' החסד . כי אתה תשלם
לאיש כמעשהו . היינו כשהחסד נתעכב אנחנו
בית' . שזה בחי' ולך ה' החסד : שהחסד נתעכב
אנחנו בית' . ואין משפיעו עלינו . אזי כי אתה
תשלם לאיש כמעשהו היינו כפי העשיות והעסקים
שעושה כן הוא בית' משלם . כי צריכין לעשות
דווקא . אמת שהחסד נתעכב אנחנו בית' ואינו
משפיעו עלינו . אבל אם בי' משפיע עלינו
החסד לא היינו צריכין לעשות כלל כנ"ל . ואז
בי' נתקיים כי אתה תשלם לאיש כמעשהו כאלו
הוא עושה כי אין צריכין לעשות כלל כשופע
חסדו כנ"ל :

אך צריך לקבל החסד בהרגה . כי רוב
החסד אי אפשר לקבל . כי היו
בטלים במניעות מחמת רוב החסד . כי אין
יכולין לקבל רוב טובה . וצריך לעשות כלי וצינור
לקבל על ידו החסד . וזה נעשה על ידי יראה .
כי ע"י יראה נעשה חקיקה וצינור לקבל על
ידו החסד . בבחי' ומחוקק מבין רגליו . רגל
הוא בחי' יראה שהיא בחי' סוף כ"ס סוף דבר
הכל נסתעלת המלקים ירא . היינו שע"י יראה
שהיא בחי' רגל נעשה חקיקה וצינור לקבל בתוכו
את החסד . וזה בחי' כי פרח משה אהרן לבית
לוי היינו שהחסד בחי' אהרן צריך לקבלו ע"י
הכלי שהוא בחי' יראה שהיא בחי' לוי . וזה בחי'
בגבורות ישע ימינו :

ועיקר

ועיקר תירוצ נעשה ע"י התגלות הרצון .
דבחי' רצון ירמיו יעשה שע"י התגלות הרצון נעשה ירוצ . היינו ע"י שמתגלה שכל מתנהג ברצונו יתי כי הוא י"ת ברוך הכל ברצונו בלי שום חיוב כלל ומחי' ומקיים הכל ברצונו יתי ואין שום חיוב הטבעי כלל . עי"ז נעשה ירוצ . כי הוי יום שכר ועונש . ושייך להתירצ מפניו יתי כ"ש ויירצ וינר שמח יגרוס החסח . אבל כשאין מתגלה הרצון ושוברים שיש חיוב הטבע ח"ו וכולו מתנהג הכל ע"פ הטבע ח"ו אין שייך ירוצ כלל . כי אין שכר ועונש כלל ח"ו מאחר שהכל מתנהג רק כפי חיוב הטבע ח"ו .

נמצא שעיקר תירוצ ע"י התגלות הרצון :

והתגלות הרצון הוא ע"י ימים טובים . כי כל אחד מהימים טובים מכריז וקורא ומגלה את הרצון . שהכל מתנהג רק ע"י רצונו בלבד . דבחי' מקרא קודש . שהיו"ט קודש קורא ומכריז את הרצון כנ"ל . כי בכל יו"ט ויו"ט עשה הש"י עמנו אותות ומופתים שהפיך הטבע שע"י מתגלה הרצון שהכל ברצונו יתי ואין שום חיוב הטבע כלל . בפסח יציאת מצרים שהוציאנו ממצרים באותות ומופתים . בשבועות מתן תורה . שנתן לנו התורה באותות ומופתים . בסוכות היקף ענני כבוד . וע"כ כל יו"ט ויו"ט מכריז וקורא את הרצון דבחי' מקרא קודש כנ"ל . וע"כ הימים טובים נקראים הגל שהיא בחי' ירוצ כנ"ל . כי ע"י יו"ט שהוא התגלות הרצון ע"י נעשה ירוצ כנ"ל . אך לא תמיד שומעין את קול הקריאה של יו"ט שמגלה את הרצון כנ"ל . ואז ניכר בשמחת יו"ט . כי כ"מ שהימים מצרנים ושומע את קול הקריאה של יו"ט שמכריז וקורא את הרצון . כמו כן יש לו שמחת יו"ט . כי כשמתגלה הרצון שהכל ברצונו יתי אזי יודעים שכל השיעבודים והגלות וכל ההכנעות של העכו"ם שהם מכבידים עלינו .

על כולם ינקום נקם הוא יתי ויגאלינו מיד .
אבל כשהוברים ח"ו שהכל ע"פ חיוב הטבע . אין שייך נקמה בהם מאחר שהכל מתנהג רק ע"פ סדר הטבע ח"ו . וזה בחי' ישמח נדיק כי חזה נקם פעמיו ירחץ בדם הרשע פעמיו לייקא היינו ע"י שלש פעמים בשנה שהם הימים טובים שעל ידם מתגלה הרצון ע"י ישמח נדיק כי חזה נקם וכו' כנ"ל . וכ"ש וימחר מלש לך פרי לנדיק לך יש מלקים שופטים בארץ . דהיינו שמתגלה שיש מלקים שופט ברצונו ויש פרי לנדיק והם ינקום . וע"י ישמח נדיק . וזה בחי' שמחת יו"ט ע"י התגלות הרצון שמתגלה ביו"ט ע"י קול הקריאה שהיו"ט מכריז וקורא את הרצון כנ"ל . אך לא כ"ח וח' שומע קול הקריאה כנ"ל של יו"ט . כי יש חיות רעות דורסים וטורפים . והם חכמי הטבע . שמרוין בחכמתם המוטעת שהכל ע"פ הטבע וכולו אין שום רצון ח"ו ואפי' האותות ומופתים שעשה עמנו הש"י משיים הכל בתוך דרך הטבע . והחכמים הללו הם בחי' חיות רעות . והם דורסים וטורפים רבים מבני עמינו . שטועים ג"כ מחריפם וסוברים כמותם כולו הכל ע"פ חיוב הטבע ח"ו . וכשהם מתגברים . אזי קול שמחתם עולה ומתגבר על קול הקריאה של יו"ט שקורא את הרצון . ואזי נשבת שמחת יו"ט ח"ו . כי עיקר שמחת יו"ט ע"י התגלות הרצון כנ"ל . וזה בחי' שמגו נוריך בקרב מועדיך שמו אותותם מופתים . ששמחת הנוררים להיינו קול החיות רעות שהם חכמי הטבע נכנם בקרב המועדים ממש . היינו בתוך קול הקריאה של יו"ט שמכריז וקורא את הרצון כנ"ל ושמחת הנוררים נכנם בתוכם ממש ושולטים בקולם שהכל רק ע"פי חיוב הטבע ח"ו כפי סדר אותות השמים . וזה שמו אותותם אותות . שמשימים אותות השמים לאותות שאומרים שהכל

שהכל רק עפ"י לותות השמים כפי חיוב הטבע
ח"ן :

והבנעתם של מלו החיות רעות חכמי הטבע .
הוא ע"י חכם גדול שבקלוסה .
שיכול לקשר כל הרצונות בשורש הרצון שהוא
בחי' השתלקות משה כידוע . והוא בחי' מנחה
הרצון בחי' ואני על מנחו לרצון . ונריך לקשר כל
הרצונות שיש בעולם לשורש הרצון . וע"ז הוא
מתגבר ומכניע ושותר לעות חכמי הטבע
שכופרים ברצון . אך כנגד זה יש בחי' מנחה
הנחש שהוא שורש חכמת הטבע : כי כל דבר יש
לו שורש . ושורש חכמת הטבע הוא בחי' מנחה
הנחש . בחי' ומנחת נחשת על רגליו הנאמר
בגליות הייגו בחי' מנחה הנ"ל . כי גליות
הי' כופר ואי' רוצה להרחות שכל הסיבות הכל
ע"פי הטבע שזה בחי' מנחה הנחש כנ"ל . וזהו
רגליו בחי' סיבות כ"ש ויברך ה' אותך לרגלי
בסיבותי . כי כן הוא הפי' שם שיעקב אמר ללבן
שהש"י הי' מסבב אליו הברכה על ידו ובסיבתו
אמנם שרגל הוא בחי' סיבות רק שיעקב אלה כל
הסיבות בהש"י כנ"ל. וגליות הי' תולה כל הסיבות
שלו במנחה הנחש להייגו בחיוב הטבע . וזהו
ומנחת נחושת על רגליו כנ"ל :

ולפעמים מתגבר בחי' מנחה הנחש בפועל .
להייגו ע"י חיש פרטי שיונק חכמתו
ממנחה הנחש שהוא שורש חכמת הטבע והוא מרמה
בחכמתו שהכל ע"פי הטבע ח"ו . ויש שנכנס בחי'
מנחה הנחש שורש חכמת הטבע בתוך החכם
שבקלוסה וחכמה זו של מנחה הנחש מתחלת ליכנס
עמו מעיון לעיון עד שנכנס בעיון דק מאד עד
שרוצה להטיל פגם ח"ו בשורש הרצון ולכפור שם
ח"ו כמלו אין רצון כלל ח"ו :

ודע שזה המנחה הנחש יניקתו מזקני הדור
מתאריכי ימים שבדור . כשאין בהם
שלימות . מזה יונק מנחה הנחש הנ"ל . כי זקן זה
קנה חכמה . ונריך האדם כל ג' זמנים כל יום
שנתוסף ובא לו יום מימי חייו . להוסיף בכל יום
ויום שבא מח"כ תוספות אור קדושה ודעת . וכ"ש
רז"ל זקני ת"ח כל זמן שמזקינים דעתן מתיישבת
עליהן . כי נריכין בכל יום ויום שבא מח"כ
להוסיף בו קדושה ודעת כ"ש ויקרא מלקים לאור
יום שכל יום נריך שיאיר ביותר כנ"ל . אבל
כשהזקנים מתאריכי ימים שבדור פוגמים את
ימיהם ואין מוסיפין אור קדושה ודעת בכל
יום ויום . מזה יונק מנחה הנחש חכמת הטבע
הנ"ל . (כי מנפילת הימים של הזקנים אשר אין
לדעתם מתישבת כנ"ל . מפגם הדעת הזה של
אלו הזקנים . יונק מנחה הנחש שהוא חכמת
הטבע) ומתגבר ח"ו לדעת חכמי הטבע שכופרים
ברצון . ע"י נפילת הדעת וימים שנופלים
מהזקנים המתאריכי ימים שאינם כראוי כנ"ל .
וזה בחי' קנה ימים שבע רוגז . היינו ב' הבחי'
הנ"ל . קנה ימים זה בחי' הזקנים שאינם
כראוי שאין מוסיפין קדושה ודעת בכל
יום שזהו עיקר הזקנה והתריכות ימים כנ"ל .
וכשהזקנים פוגמים את ימיהם ואין מאריכין את
ימיהם בקדושה ודעת כנ"ל . זה בחי' קנה
ימים . ומזה יונק מנחה הנחש שהוא היפך מנחה
הרצון . וזהו שבע רוגז . היפך הרצון כנ"ל .
אבל כשהזקנים כראוי בחי' זקן זה קנה חכמה
וכו' כנ"ל . ע"י מתגבר התגלות הרצון בבחי'
זקן שהוא פנים שע"י זקן שבקדושה מתגבר
הרצון שהוא בחי' נשוא פנים . כי נשיאת פנים
בחי' רצון כמו שאמר מלישע להחזר לולי פני
יהושפט אני נושא את פני אליך ואת אראך .
שאלישע לא היה לו שום רצון להחזר רק ע"י
נשיאת פנים של יהושפט ע"י שהרגה אליו . נמצא
שנשיאות פנים הוא בחי' רצון . וזה בחי' זקן
שהוא פנים כנ"ל :

וצדקה מועיל לזה . שע"י הצדקה מתקנין
ומעלין

ומעלין פגם נפילת הימים והלעת של הזקנים מתריכי ימים שהוא כרמוי שמוה ויניקת מנח המחם כנ"ל · בבחי' שלח לחמך על פני המים כי ברוב הימים תמנאנו · שכח הנדקה מונחין ברוב הימים להיותו במתריכי ימים · כי ע"י הנדקה מעלין ומתקנין הפגם שליחם כנ"ל · וזהו שלח לחמך על פני המים היינו שתתנדקה · והכתוב מדבריך שהפסד שאתה מפסיד ממונך שפורת לנדקה תרויח ותמנאנו ברוב הימים במתריכי ימים כנ"ל · כי ע"י הנדקה מעלין פגם נפילת הלעת של המתריכי ימים שמוה הוא יניקת מנח המחם כנ"ל · ומונימין כל היניקה והחיות של מנח המחם הכמת הטבע · ומתגבר בחי' מנח הרגון · כי עיקר עבודת הנדקה היא בבחי' ואת העורבים צויתי וכו' כנ"ל להיותו מה שבריכים בהתחלה לשבר הלכזריות · להפכו לרחמנות · ומזה בעצמו מתגבר בחי' הרגון · כי מיני' ובי' מבא ליזל בי' נרגא · מאחר שמתגבר ומתפך הכזריות שבטבעו לרחמנות ע"י נתהפך הרוגו לרגון · ולזי כשנכנע מנח המחם ונתגלה בחי' מנח הרגון לזי נכנעים ונופלים קול החיות רעות ונשמע קול הקריאה של ו"ט שהוא התגלות הרגון כנ"ל · ולזי כשנתגלה הרגון נעשה ירחה כנ"ל · וע"י ירחה יכולין לקבל החסד כנ"ל · וכשנפע החסד לזי אין צריכין לעשות שום עסק ומלאכה כנ"ל כי לזי נתקיים ועמדו זרים ורעו לאנכם וכו' ואתם כהני ה' תקראו וכו' כנ"ל וכל זה נעשה ע"י הנדקה כנ"ל · ומבא שתועלת הנדקה גדול מאד :

וע"כ כשרצה יעקב לעשות רגון בעשו · אמר ולקחת מנחתי מידי כי על כן רחיתי פניך כרחות פני מלקים ותרצני · כי גם מה שנתנין לעכו"ס הוא ג"כ בחי' נדקה כ"ש ונוגסיך נדקה · וע"י נדקה נעשה רגון כנ"ל · וזהו שאמר לו ולקחת מנחתי מידי היינו נדקה

בחי' מגיסי מנחה נדקה · כי על כן רחיתי פניך כרחות פני מלקים · הייט כמו רחות פני מלקים שהוא בחי' שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' בהיותו ימים טובים שעל ידם נתגלה הרגון · (ועיקר התגלות הרגון ע"י ימים טובים הוא ע"י הנדקה כנ"ל) כמו כן יהי' נעשה תגלו רגון ע"י הנדקה וזהו ותרצני · כנ"ל · (כי מאחר שהמנחה והנדקה נתן לעשו היא בחי' נדקה ממש בחי' ונוגסיך נדקה · נמצא שע"י נתגלה הרגון העליון שהוא נתגלה ע"י נדקה כנ"ל · ומשם מתחלשל הרגון למטה ונעשה רגון גם בעשו) :

וזה בחי' מלחמות דוד וגלית · כי גלית הי' רוצה להרחות בחכמתו שהכל עפ"י הטבע כי הי' יונק ממנח המחם בבחי' ומנחת נחשת על רגליו · שהלה כל הסיבות בחיוב הטבע שהוא בחי' מנח המחם כנ"ל · וע"כ מרף מערכות מלקים חיים כי הי' רוצה להרחות שהכל ע"י מערכת השמים כפי חוב הטבע ח"ו · ודוד הי' חים חיל ועמד כנגדו · ואמר שבבר הי' לו מעשה כזו · ובח הארי והדוב דהיינו חיות רעות הנ"ל הדורסים וטורפים שהם חכמי הטבע כנ"ל · ונשא זה מהעדר · היינו מהעדר הגמור · שנשא ומילק זאת מהעדר הגמור · דהיינו שבפר בזה שהש"י ברא הכל ברגונו אחר העדר הגמור רק שהכל עפ"י חיוב הטבע ח"ו · וינאתי אחריו והכתיו · היינו שהיתי מתגבר עליו והכנעתי והפלתי אותו · ויקם עלי · היינו שאח"כ התגבר עול כנגדי · והחזקתי בזקנו · היינו שהבנתי שכל כחו ויניקתו ע"י מנח הנחש שיונק מזקני הדור שליהם כרחוי כנ"ל · וע"כ החזקתי בזקנו שהחזקתי ותפסתי שם בשורש יניקתו בזקני הדור · והכתיו והמתיו · שהכנעתי והפלתי את חכמי הטבע חיות רעות ע"י שהחזקתי בזקנו בשורש יניקתם כנ"ל · וע"כ והי' הפלשתי כאחד מהם · כי הוא

ג"כ בחי' ון ממש · שכל כחו ממלא הנחש בחי' ומלחת נחושת וכו' כנ"ל · וע"כ גם הוא כמותם ואוכל להכניעו ולהפילו · וזה שכתוב ותטבע המבן במלחו היינו במלח הנחש שהכניעו ע"י בחי' מבן שלימה רגונו · בחי' רגון כנ"ל : וזה בחי' שהזהיר ישי את דוד בלכתו לשם · ואת ערוגתם תקח · זה בחי' עורב בחי' נדקה כי עיקר עבודת הנדקה בבחי' עורב בחי' ואת העורבים גויתי וכו' כנ"ל · כי ע"י הנדקה הוא מוליח החיות של מלח הנחש שיונק מזקני הדור כנ"ל :

ודע שאפי' כשמכניעין וסותרין דעות חכמי הטבע ומשפילין מוחם · מעפי"כ · אם אין התגלות הרגון חזק ותקיף להיותו שלזין יש ספק ברגון שאינו מבורר בבירור חזק שמתנגד רק ע"פ הרגון · מעפ"י שחכמת הטבע נכונה · מעפי"כ מאחר שהרגון אינו חזק · עדיין יש יכולת ח"ו למלח הנחש חכמת הטבע שיחזור ויתעורר ויתגבר כבתחילה · וגם על זה נריכין כח הנדקה · כי הנדקה מועילת תמיד ועומדת תמיד כנגד מלח הנחש כנ"ל :

רשב"ם

וזה פי' רב יהודא הינדואה מישתע' זימנא חדא הוה אזלינא בספינת' וחוינא החוא אבן טבא דהדר לי' תנינא ונחית בר אמוראי לאיתוי' אתא תנינא קא בעי בלע לספינתא אתא ציפרא פושקנצא פסקי' לרישי' אתהפיכו מיא והוו דמא · אתא תנינא שתח הסיח פושקנצת חברי' שקלי' ותליא וקטלי' ומזיל בר להה ואחייה · הדר אתי קא בעי בלעה לספינתא הדר אתי ציפרא (בושקנצא) פסקה לרישי שקלי' להחוא אבן טבא

מבן טבת וחזינא להוא טבת · לתוך פיס והדרת לי' תנינא : ה"ג שתח הסוח תנינת רגש וקח בעי למיבלע לספינתא שת' פוסקנצת עורב נקידה וקטעי' · לרישת דתנינת : מיתהפיכו מיא והוו דמת · מרוב דם שבי' גדול הרבה : הדר קח בעי לטבועי לספינתא

שדייה לספינתא הוה ציפרא מליחה בהתן אותבינהו עליהו שקלוהו ופרחו להו בהריה :

זימנא חדא הוינא בספינתא זה בחי' שורש הרגון שעם קבורת משה שנסתלק בשורש הרגון כנ"ל · וזה בחי' ספינתא בחי' כי עם חלקת מחוקק ספון · וחזינא הסוא מבן טבת דהדר לי' תניני' · היינו בחי' מבן שלימה רגונו בחי' הרגון הנ"ל דהדר לי' תנינא זה מלח הנחש שמשבד ומתגבר על הרגון כנ"ל · ונחית בר מאורמי לאיתוי' · היינו בחי' החכם שבקדושה בחי' אמור לחכמה אחותי את · שהחכם שבקדושה רצה להתגבר ולהעלות הרגון לקדשו לשורש הרגון כנ"ל · אתא תנינא קא בעי בלע לספינתא היינו שבת בחי' מלח הנחש שורש חכמת הטבע ורצה לבלוע הספינה בחי' שורש הרגון בחי' כי עם חלקת מחוקק ספון כי מלח הנחש רצה להתגבר גם בשורש הרגון להטיל פגם ולכפירה שם ח"ו כנ"ל · אתא פוסקנצת היינו עורב פסקי' לרישי' · פי' שבת בחי' עורב להיינו נדקה כנ"ל כי עיקר עבודת הנדקה בבחי' עורב בחי' ואת העורבים גויתי וכו' להפוך מכוריות לרחמנות ועי"ז מתגברים על מלח הנחש חכמת הטבע כנ"ל · כי מכי' ובי' תבת ליזיל בי' נרגת כנ"ל · וזהו שאתא פוסקנצת להיינו עורב בחי' נדקה ופסקי' לרישי' שתוך רחם הנחש בחי' מלח הנחש שכניעו והרגו ע"י הנדקה כנ"ל · אתהפיכו

מיא והוו דמא • היינו שע"ז שהכניע מלא הנחש שורש חכמת הטבע ע"ז נכנעו ונפלו קיל שלגת החיות רעות שלורסיס וטורפיס רגיס מבני עמינו כנ"ל • ומזי נשמע קול הקריאה של יו"ט שהוא התגלות הרצון ומזי ישמח נדיק כי חזה נקם וכו' כנ"ל • וזהו לתהפיכו מיא היינו שלגת החיות רעות דחי' יהכו כמיס שלגותי והוי דמא זה דחי' ישמח נדיק כי חזה נקם פעמיו ירחץ בדם הרשע כנ"ל כי ע"י הכנעת קול שלגת החיות רעות ע"ז ישמח נדיק כי חזה נקם וכו' כי נשמע קול הקריאה של יו"ט כנ"ל • אתא תנינא חברי' שקלי' ותלית לי' ולחיי' שבח בחי' מלא הנחש ושקלי' למחן טוב הנ"ל שנטל את המחן טוב דחי' מחן שלימה רצונו • ותלי' לי' היינו שהטיל בו ספק וזהו ותלית לי' כמו דכר התולה בספק שהטיל ספק ברצון שהוא דחי' מחן טוב הנ"ל • ועי"ז ולחיי' • שחזר וחי' חכמת הטבע מלא הנחש • כי חכמת הטבע חזרה ונתגברה ע"י שחי' ספק ברצון כנ"ל • וזהו הדר אתי קל דעי דלעה לספינת שחזר ובא התכין מלא הנחש לבלוע הספינה דחי' שורש הרצון מ"ז כנ"ל • הדר אתי ניפרא פוסקנא פסקי' לריסי' • היינו שחזר ובא העורב דחי' לנקה כנ"ל ופסקי' לריסי' שהרג את מלא הנחש והכניעו • כי תמיד מכניעין את מלא הנחש ע"י הנקה כנ"ל • ושקלי' להיות מחן טבא ושלי' לספינתא • כי אחר שהכניע את מלא הנחש חכמת הטבע לגמרי • אזי נטל את המחן טוב דחי' הרצון דחי' מחן שלימה רצונו ושלי' לספינתא שהשליכו לבורסם הרצון • שהם מקשרין כל הרצונות כנ"ל :

הוה נ[יפרי] מליחי דהמן אותביכו עלייהו שקלוהו

ופרחן להו • פי' שקי' עמנו ניפרי מליחי היינו נפשות ישראל מבני עמינו שטעו אחרי חכמי הטבע שהם בחי' חיות רעות שלורסיס וטורפיס רגיס מבני עמינו כנ"ל •

וזהו ניפרי מליחי כי הם כניפרים המחזות בפח • וזהו מליחי לשון ממולח היינו מבולבל כי גם הם נתבלבלו ע"י חיות רעות הנ"ל וטעו ג"כ אחריהם • ועכשיו פרחו להו וינחו לשלוש ע"י המחן טוב הנ"ל ע"י דחי' הרצון שנתגלה עתה כנ"ל • ומזי כשנתגלה הרצון מזי נעשה ירחה וע"י ירחה מקבלין החסד כנ"ל וזה דחי' פרחו דחי' כי פרח מטה מהרן לדית לוי היינו דחי' השפעת החסד ע"י הירחה שנעשה ע"י התגלות הרצון כנ"ל :

וזה דחי' רפואות • כי הוא רפואה לכל המכות כי כל דחי' מלו הם דחי' רפואות • לזקה היא רפואה דבחי' לזקה מרפא בכנפיה • וזן זה קנה חכמה הוא דחי' רפואה דבחי' לשון חכמים מרפא • רצון הוא דחי' רפואה כ"ש ה' שלחני לחבוש לנשברי לב לקרוא שנת רצון • מלחמת מעשה ברחשית הוא רפואה כ"ש ותעל חרוכה למלחמה בידם • כי רפואות המכה היא ע"י כמה בחינות • שבתחילה נריכין שיפתח פי המכה מח"כ נריך כח המושך שימשך ויוניח הליחה והדמים המקולקלים מתוך המכה • מח"כ נריכין להדיח כל הדמים שלא יהי' בהם שום קילקול ועכירת כדי שיוכלו הדמים לילך ולשוב כל שדר שיבושם כשדר בלי שום עיכוב • כי כשהדמים הולכים ומשובים בנוף כדרכם • כשהם למקום שים בו קילקול דהיינו במקום המכה נתעכבים שם • ושם נתעכב ונמשך כל עכירת וקילקול שים בהדמים • כי כן הדרך שבמקום המקולקל שם נתעכב כל מיעכירת וקילקול שים בהדמים ואזי נתעכבים שם הדמים ואין יכולים לשוב שיבושם כשדר הילוכם ומרוצתם • כי ים להדמים שדר הילוך שהולכים ומשובים הגוף כך וכך פעמים בשעה וכיוצא • וכשים בהם עכירת נתעכבים במקום המקולקל כנ"ל • ומיהם יכולים לשוב כשדר • ע"כ נריכין להדיחם ולכנסם • מח"כ נריכים לשגור פי המכה • וכל

מלו

אלו בחי' רפואות נעשים ע"י בחי' הנ"ל . כי נדקה היא בחי' פתיחת פי המכה בבחי' פתוח תפתח חכמה היא בחי'כח המושך בבחי' ומשך חכמה מפנינים . מלפני ולפנים . שבחי' חכמה מושכת ומוציאה הקילקול מלפני ולפנים מכל מקומות הפגימיים . רגל שהוא התגלות הרצון ע"ז נעשה בחי'הלחת וכיבוס הדמים כדי שיוכלו הדמים לסבב סיבובם כסדר . וזה בחי' רגל בחי' עין רוגל עין כוכם כמו שפירש"י שם . היינו שע"י רגל וי"ט שהוא התגלות הרצון עי"ז נעשה בחי' הלחת וכיבוס הדמים הנ"ל ומזי יכולים הדמים לסבב כסדר . ובשביל זה נקרא הרגל חג לשון סיבוב כ"ש סיובב על חוג הארץ על סיבוב הארץ . כי ע"י הלחת וכיבוס הדמים עי"ז הם מסבבים כסדר הנ"ל . מעשה ברמטית דהיינו בחי' עולם חסד יבנה . כי ע"י בחי' הנ"ל זוכין להשפעת החסד שיתקיים העולם בחסדו בחי' ותחס כהני ה' תקרלו הנ"ל . וע"י בחי' זו בחי' כאן חסד ע"ז נסגר פי המכה בבחי' והסגיר הכהן את הנגע . שע"י בחי' חסד בחי' כאן נסגר המכה לגמרי ונתרפא בשלימות : וזה פי' וביום הניכורים זה בחי' התחלה בחי' נרה כמבכירה ולשון התחלה :

בהקריבכם מנחה חדשה לה' . היינו התחלת הנדקה כשמתחילין מחדש ליתן נדקה וזה בחי' מנחה חדשה בחי' נדקה חדשה בחי' התחלת הנדקה כי מנחה בחי' נדקה כ"ש מגיסי מנחה בנדקה . וע"י הנדקה נתתקן בחי' זקן הנ"ל וזהו בשבועתיכם זה בחי' זקן כי בסיני נאמה להם כזקן . כי ע"י בחי' מנחה חדשה שהוא בחי' התחלת הנדקה נתתקנבחי' זקנשראת בחי' שבועות הנ"ל . ולזי נתבטל יניקתו של מנח הנחש היונק מזקני הדור שהיום כתקונו הנ"ל . ונשמע קול הקרימה של יו"ט שמגלה את הרצון הנ"ל . וזהו מקרא קודש יהי' לכם : היינו קול הקרימה של יו"ט שהוא התגלות הרצון שזה בחי' מקרא קודש הנ"ל . שהוא נשמע ע"י הנדקה שמכניע את מנח הנחש הכמת הטבע הנ"ל . ולזי ע"י התגלות הרצון כל מלאכת עבודה לא תעשו . כי ע"י התגלות הרצון נעשה ירחה וע"י הירחה נשפע חסד ולזי אין נריכין לעשות שום מלאכה כי נתקיים העולם בחסדו . בבחי' עולם חסד יבנה ולזי ושמדו זרים ורעו נאנכם וכו' ותחס כהני ה' תקרלו הנ"ל . וזהו כל מלאכת עבודה לא תעשו כי אין נריכין לעשות שום מלאכה ושום עסק . כי נתקיים העולם בחסדו בחי' ותחס כהני ה' תקרלו הנ"ל :

יש חילוק בין החיות רעות ובין המנח הנחש כי חכמי הטבע שהם בחי' חיות רעות . הם החכמים שמוחזים בחכמת הטבע להנאתם כי יש להם הנאה מזה . כלי להחזיק לעת ושקר שלהם וכיונת . אבל החכם שהוא בבחי' מנח הנחש שוא רשע וכופר בלי שום הנאה . שאין לו שום הנאה מחכמתו . רק שוא (כמו רשע ירח שהוא) רשע וכופר בלי שום הנאה הנ"ל :

כלל המאמר כולו אחד וכולו קשור זה בזה שהצדקה היא קשה מאד בהתחלה . אבל התועלת של הצדקה גדול מאד . כי ע"י הצדקה אין צריכין לעשות שום מלאכה ועסק כי נתקיים העולם בחסדו . כי ע"י הצדקה מוציאין יניקת מצח הנחש שיונק מזקני הדור . ואזי נשמע קול הקריאה של יו"ט שמגלה את הרצון ואזי נתגלה ירחה כי עיקר הירחה ע"י התגלות הרצון . וע"י היראה נעשה כלי וצנור לקבל על ידו השפעת החסד כי בלא הכלי והצנור א"א לקבל את החסד . רק ע"י היראת שהוא צנור וכלי ע"י מקבלין את החסד . ואזי מתקיים העולם בחסדו . ואז אין צריכין לעשות שום מלאכה כי נתקיים ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו' כנ"ל :

תהעו בחולם שופר וכו' . העיקר הוא הממונה . ונריך כ"ת לחפש ת"ע ולמוק ת"ע בחמונה . כי יש סובלי חלמים שיש להם מכות מופלאות והם סובלים החלמים רק בשביל נפילת הממונה . בבחי' ופללה ה' את מכותך מכות גדולות ונאמנות וחלמים רעים ונאמנים . ונאמנים לייקא כי הם בחיים ע"י פגם חמונה כי ע"י נפילת הממונה בחיים מכות מופלאות שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות . כי כל הרפואות הם ע"י עשבים והם גדילים רק ע"י חמונה . כשאמרו"ל אין הבשמים יורדין אלא בזכות חמונה שנאמר אמת מארץ תצמח ולדק משמים נשקף שכשים חמונה אז יורדין בשמים ולומחין עשבים ואזי ים רפואות אבל ע"י נפילת הממונה אין בשמים ואזי אין רפואה . גם עיקר כח הרפואה איש בכל עשב ועשב הוא ע"פ הסדר איש להזרעים לפי המקום ולפי הזמן כי יש עשב שעיקר כחו לרפאות הוא רק כשקורין אותו עד שלא הביא שלים . ואח"כ אין כח לאותו עשב לרפאות . וכן יש עשב שכחו רק כשנגמר עד שנופל מאליו וכיוצא בזה כפי הסדר של הזמן איש להם . וכן יש סדר לפי המקום שבמקום זה גדל זה העשב ובמקום אחר גדילים עשבים אחרים . ועיקר כחם לרפאות הוא רק ע"פ הסדר איש להם לפי הזמן והמקום . וסדר הזרעים הוא ע"י חמונה בבחי' חמונה זה סדר זרעים . שע"י חמונה נעשה הסדר של הזרעים לפי הזמן והמקום שע"ז יש להם כח לרפאות . וע"כ ע"י נפילת הממונה אין מועיל להם רפואות ג"כ בחי' אמונה כ"ש ויהי ילין אמונה ותרגומו פרישת בגלו . וכן זכות אבות נתגלה ג"כ רק ע"י אמונה . בבחי' הנגנים נרמו בארץ . הנגנים אלין אבהן כ"ם בוא"ק . הם נרמין ונתגלין בארץ שא"א בחי' אמונה כ"ש שכן ארץ ורעה אמונה . בחי' עפר אחנת דכולהו . ע"כ ע"י נפילת הממונה אין מועיל להם רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות . כי כל אלו הם בחי' אמונה כנ"ל . וגם אין מועיל להחולה קול נעקת של אח וגניחות . שלפעמים . מועיל להחולה אלו הקולות שמרחמין עליו ע"י קולות הללו . אבל ע"י נפילת הממונה גם זה אין מועיל . כי הגניחות ונעקת אח הנ"ל הם קול בלא ליבור וקול זה בחי' אבהן כי הקול בלול אחם מים רוח שהם בחי' אלת אבהן והם נרמין ונתגלין רק ע"י אמונה שהיא בחי' עפר אחנת דכולהו . וע"כ ע"י נפילת הממונה אין מועיל לו גם הקולות הנ"ל . וגם עי"ז בעצמו אין מועיל לו רפואה . כי עיקר הרפואה היא ע"י התעוררות היסודות . כי יש ז' יסודות . אש מים רוח עפר . ונריך לזה חכם גדול שידע עפ"י (דאקטיריי) למזג היסודות איש בכ"א וא' מן העשבים כפי הרפואה שנריך זה החולה לפי קילקול היסוד שנתקלקל ונחלש אצל זה החולה . (גם בהכרעת הקול יש בחי' התעוררות היסודות) וע"כ ע"י פגם אמונה שע"ז נפגם בחי' הז' יסודות כי כולם מתגלין רק ע"י בחי' עפר שהיא אחנת דכולהו . ע"כ אין לו רפואה :

והתיקון לזה הוא שנריכין להתור ולמצוא המים שמשם גדילה האמונה . ואלו המים הם בחי' עצות שמשם גדילה האמונה . בבחי' אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אומן . שע"י העצות גדילה האמונה . ועצות הם בחי' עומק הלב . היינו כשנתקלקל ונופל האמונה עד שאין מועיל אפי' קול נעקה שהוא קול בלא ליבור כנ"ל . אזי נריכין לנעוק מן הלב לבד בבחי' נעק לבם אל ה' שהוא נעקת הלב לבד בלי קול בבחי' ממעמקים קראתיך ה' מעומקא דלבא . ועומק הלב זה בחי' עצות . בבחי' מים עמוקים עצה בלב איש ועי"כ כשאין מועיל קול נעקה מחמת נפילת האמונה אזי נריכין לנעוק מן הלב לבד בלי קול רק מעומקא דלבא : ועי"ז

ועי"ז נתגלין הענות כנ"ל שהם בחי' מים עמוקים עלה וכו' וע"י הענות שנתגלין בעולם (דהיינו שיודעין בעולם ליתן עלה לנפשם כ"ש ומ' מה שנריך) עי"ז גדילה החמונה בבחי' עצות מרחוק חמונה חומן כנ"ל ועי"ז חוזר ונתתקן כל הבחי' הנ"ל . כי הענות הם בחי' פלח בחי' חודה שמך כי עשית פלח עצות מרחוק וכו' . ועי"ז נתתקן ומקבל רפואה להמכות המופלאות שהם בחי' והפלח ה' את מכותך וכו' . גם תפילה היא בחי' פלחות . בחי' נורא תהילות עושה פלא . וכן זכות אבות . בבחי' נגד אבותם עשה פלא :

וזהו ואנכי תרגלתי לאפרים זה בחי' עצות כ"ש העם אשר ברגליך ההולכים אחר עצתך . קחם על זרועותיו זה בחי' זכות אבות . שהם זרועות עולם . ולא ידעו כי רפאתים . כי בחתת ע"ז נעשה רפואה כנ"ל :

וזהו בחי' בריאת העולם . בריאת חסוכת והדר נהורא . חשך זה בחי' הצדר העלה בבחי' מי זה מחשיך עלם במלין . ואח"כ כשתגלה העלם שהוא בחי' עומק בחי' מים עמוקים זה בחי' גולה עמוקות מני חושך . וכל מה שתגלה יותר אחור דהיינו העלה ונלחם החשך שהוא הצדר העלה נתגדל החמונה ביותר . כי עיקר גידול החמונה הוא בבחי' וחמונתך בלילות . דהיינו כל מה שנלחם והולך חלק מהלילה ונתקרב אל אור היום נתגדל החמונה ביותר וכן הולכת ונגדלת מעט מעט כפי מה שנלחם מהלילה ונתקרב יותר אל היום עד שבאור היום לז נתגדל החמונה בשלמות בבחי' חמשים לבקרים רבה חמונתך ולז באור היום הוא עיקר נמיחת הרפואה בבחי' לז יבקע כשחר אורך ולרוכתך מהרה תצמח נמצא ע"י התגלות העלם שהיא בחי' התגלות האור מן החשך דהיינו שנלחם החשך שהיא בחי' לילה ונתגלה האור

בחי' יום ע"י נתגדל החמונה כנ"ל וע"י עיקר הרפואה בבחי' לז יבקע כשחר אורך ולרוכתך וכו' .

וזהו מהמרז"ל מאי טעמא ע"ז מסגן בריאת והדר חמרי כבריתו של עולם בריאת חסוכת והדר נהורא ע"ז זה בחי' חמונה בחי' בבחי' התלוי בחי' וכי' נאך לאור מתניו וחמונה לאור וכו' . והדר חמרי . חמרי בחי' הרפואה בחי' חמר ה' ורפאתיו וזהו אמר ר"ת אם מים ראש שמשם הרפואה . היינו מפני מה עיקר הרפואה ע"י חמונה . כי נריך להקדים חמונה בתחילה . ואח"כ זוכין לרפואה . והשיב . כבריתו של עולם . בריאת חסוכת והדר נהורא . היינו כי זה פוח בחי' בריאת העולם שבריאת חסוכת וכו' . כי עיקר גידול החמונה ע"י הענה שהיא בחי' גולה עמוקות מני חשך . כי אין החמונה נגדלת בשלימות רק באור היום . וע"כ נריכין לקבל הרפואה רק ע"י חמונה כי נמיחת הרפואה היא רק באור היום בבחי' לז יבקע כשחר אורך וכו' כנ"ל :

ולדלות ולגלות המים הנ"ל דהיינו הענות לזה נריכין מים תבונות בבחי' מים עמוקים עלה בלב איש ומים תבונות ידלנה . וז"ש כי גוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה כי בשמין תבונה עלתו אבודה . כי התגלות הענה ע"י מים תבונה כנ"ל . ומים תבונות הוא מי שיש לו נשמה . בבחי' ונשמת שדי תביגם . ונריך לזכך ולנחת הנשמה . וזה נעשה ע"י שמשיך השכת רוחניות מלקות לתוך נמצומים שזה בחי' שדי שהוא בחי' נמצום . כי שדי על שם שאמר לעולמו די ועי"ז מנחת הנשמה . וזהו ונשמת שדי תביגם שע"י בחי' שדי דהיינו השכת רוחניות מלקות לתוך נמצומים ע"ז מנחת הנשמה ואז הוא מקום תבונות כנ"ל . כי ע"י השכת רוחניות מלקות לתוך נמצומים דהיינו

להיינו לתוך גופים עי"ז נכפל ונתרבה פרנסתו · כי כשממשיך רוחניות מלכות לתוך נמנומים להיינו לתוך גופים זה בחי' בריאה · כי נעשה עתה בריאה חדשה ע"י חיבור רוחניות מלכות עם הגוף והנמנום שזה עיקר הבריאה ולזה תיכף כשנעשה חיזה בריאה לזי הש"י נותן פרנסה תיכף כי הש"י מפרנס מקרני רמים על ביני כנים · ותיכף שים בריאה · תיכף הש"י נותן פרנסה · כי הנשמה לבד אינה צריכה פרנסה וכן הגוף לבד אינו צריך ג"כ פרנסה · ועיקר צורך הפרנסה הוא רק כשמתחבר הנשמה עם הגוף להיינו שיתופת לנפשת וביטרא לזי צריכין פרנסה · וע"כ ע"י שממשיך רוחניות מלכות לתוך נמנמים וגופים שזה בחי' בריאה בחי' שיתופת לנפשת וגופת ע"ז נתרבה ונכפל פרנסתו כי תיכף כשיש בריאה נותן הש"י פרנסה כנ"ל · וזה בחי' כל המשתף עם שמים בעצרו · דהיינו שממשיך ומשתף רוחניות מלכות לתוך הנמנום שהוא בחי' נער · לזי כופלין לו פרנסתו · כי ע"ז נתרבה הפרנסה כנ"ל · שנאמר ויהי' שדי בצריך וכסף תועפות לך שדי זה בחי' הנמנום בחי' ממשכת רוחניות מלכות לתוך הנמנום בחי' משתף ש"ש בעצרו · ע"ז וכסף תועפות לך היינו ריבוי הפרנסה כנ"ל · וע"י הפרנסה הוא מנחת נפשו · כי מכילת הנדיק הוא רק בשביל הנשמה כ"ש נדיק לוכל לשובע נפשו · ושביעת הנפש זה בחי' הנחנחות שמנחת נשמתו ע"י מכילתו בבחי' ושביע בנחנחות נפשך · ולזי כשמנחת נשמתו לזי הוא מיט תבונות בחי' ונשמת שדי תבינם כנ"ל וע"ז נתגלין הענגות כנ"ל ומשם נדילם הממונה וכו' כנ"ל :

ודע שע"י נפילת הממונה ע"ז נעשה ונתחזק ממונות כזביות לממונות הע"ז וכיוצא · כ"ש ממלמה מחריבה כשזה קם זה נופל וכו' · כי עיקר קיום וחיזוק לממונות כזביות הוא מנפילת הממונה הקדושה · וכשמעלין הממונה הנפולה מזה נעשינגריס · כי ע"י שנלקטין ונבררין נפילת הממונה ממשם יניקת ממונתם · ע"ז נחלש כח ממונתם · ולזי הם חוזרין לממונתינו הקדושה ונעשין גריס · ולפעמים נעשין גריס בכח ולפעמים נעשין גריס בפועל היינו לו שנעשין גריס ממש בפועל שבחין עכו"ס ומתגיירין · לו שנעשה רק בכח שע"י שמעלין הממונה הנכולה ונחלש ממונתם · ע"ז נתגלה להם במקום שהם הממונה הקדושה ומתמיהים שם במקום שהם שים יחיל קדמון יח' בבחי' בכל מקום מוקטר ומוגש לשמי (וזה תלוי כפי חיזוק הממונה כוזבית שבי' מתחילה · היינו כשהממונה כוזבית היתה חזקה בתחילה לזי אח"כ כשמבררין אותה ומעלין הממונה הנפולה לקדושה משם ונעשין גריס · לזי נעשין גריס בפועל ממש · וכשהממונה כוזבית לא היתה חזקה כ"כ בתחילה לזי כשנבררת ומתפכין אותה אל הקדושה לזי אין נעשה ממנה רק גריס בכח) :

והנה הכלל שע"י שמעלין ממונה הנפולה ע"ז נעשין גריס ומחמת שאלו הגריס נעשין מלקיטת נפילת הממונה ע"כ הם מזיקין לישראל בבחי' קשים גריס לישראל כספחת שהיו מכות בחי' מכות מופלאות הנ"ל שנעשין ע"י נפילת הממונה כנ"ל ומחמת שאלו הגריס נעשין מלקיטת נפילת הממונה ע"כ הם קשים כספחת כנ"ל :

ואלו הגריס הם מכניסין גלות בישראל · כי מרז"ל במתרים תבכה נפשי מפני גלות מפני גלותן של ישראל שניתנה לעכו"ם נמנמ שבגלות דקדושה של ישראל נפלה אליהם · וע"כ כשמוזרים עכו"ם ומתגיירין הם מכניסין עמהם גלות שהיתה מנלם הנ"ל ומכניסין בישראל גלות: וע"ז נוטלין חרב הגלות מנביאי השקר שמחנפים על השקר בחנם כי הם מנביאים שמתנהגים ברבנות

ברכות ומושלים על עם דל וסם מתגאים על
הדור בחכם כי לא ניתן להם גדולה מן השמים
כלל רק הם מתגאים מעצמם על הדור בחכם ׳
והם מקבלין חרב הגאוה בבחי׳ ומשר חרב
גאותך ע״י הגרים הנ״ל שהם מכניסין גאוה
בישראל כנ״ל ומושלים על עם דל בחכם ׳ ויש
להם כח מפי׳ להעניש את מי שאינו רוצה
להכניע עצמו תחת ממשלתם ׳ וכל זה ע״י
חרב הגאוה הנ״ל ׳ ובחמת זאת זה נקרא מענים
אלא מזיק כי הן מזיקי עלמא ׳ וזה קשים גרים
לישראל כשפחת בחי׳ שפיחים שגדילים מאליהם׳
היינו שע״י הגרים נוטלין גאוה מנהיגי הדור
שגדילים מאליהם ומתגאין מעצמן על הדור
בחכם כי לא ניתן להם גדולה מן השמים כלל
כנ״ל : וע״כ נקראים גרים על שם יגיורו
על ידי חרב ׳ כי ע״י הגרים נעשה חרב
הגאוה כנ״ל :

וע״י הגאוה של אלו המנהיגי הדור ׳ עי״ז
הם מגבירים תאוות גיאוף בעולם
בבחי׳ ואשת איש נפש יקרה תצוד ׳ שע״י גאוה
מתגבר תאוות גיאוף ׳ שהיא בחי׳ חותם לשט״מ
בחי׳ החתים בשרו מזובו ׳ כי ע״י חרב הגאוה
דקלושה מתגברים על תאוות גיאוף בבחי׳ חגור
חרבך על ירך ׳ אבל ע״י חרב הגאוה של אלו
המנהיגים הנ״ל שמקבלין מהגרים כנ״ל מתגבר
ח״ו תאוה זו כנ״ל :

ולהנצל מזה ׳ הוא ע״י המגינים שבדור ׳
כי יש מגיני ארץ שהם מגינים
עלינו ומגילין לותנו כי הם מכניעין החותם
דשט״מ שנעשה ע״י הגאוה כנ״ל ׳ בבחי׳
גאוה לפיקי מגינים סגור חותם נר ׳ שהם
סוגרין ומכניעין חותם דשט״מ שהיא בחי׳
תאוה הנ״ל שנעשה ע״י גאוה כנ״ל ׳ וע״י
שהם מכניעים זאת התאוה שהיא בחי׳ חותם
דשט״מ עי״ז נעשה בחי׳ תפילין מוחין שהם
בחי׳ חותם דקדושה בחי׳ שיתני כחותם על
לבך כחותם על זרועך ׳ כי עיקר תיקון המוחין
ע״י שבירת תאוות גיאוף ׳ כי עיקר המוח ע״י
ליחות הגוף ׳ כי המוח הוא כמו נר דולק
והליחות שבגוף הם עולים להמוח ונעשין
שמנים של המוח ׳ נמצא שעיקר המוחין ע״י
ליחות ושמנונית הגוף ׳ ע״כ ע״י שמכניעין
תאוות גיאוף ואין יולאין ליחות ושמנונית הגוף
לחוץ ׳ אי״ז עולין הליחות אל המוח ונעשה
שמנים שזה עיקר המוחין ׳ ע״כ ע״י המגינים
הנ״ל ׳ שמכניעין תאוה זו ׳ ע״כ הם עושין
אי״ז בחי׳ תפילין מוחין כנ״ל כי הם מעלין
ליחות הגוף מבחי׳ החתים בשרו ועושין מזה
מוחין בחי׳ תפילין כי תפילין הם התגלגלות המוחין ׳
וע״כ נקראו התפילין קשר של ויקר אלו תפילין
כי התפילין נעשין ע״י תיקון תאוות גיאוף שהיא
בחי׳ אשת איש נפש יקרה תצוד כנ״ל ׳ וע״כ
נקראין התפילין פאר ׳ כי נעשין ע״י תיקון
הגאוה והתפארות שמבטלין הגרים כנ״ל ׳ וזה
בחי׳ ומשה היה רועה משה הוא הדעת בחי׳
מוחין תפילין הוא רועה דקדושה היפך רועה
אזנות ׳ וזה בחי׳ שבעה רועים דקדושה בחי׳ משה
היה רועה בחי׳ תפילין הין של ג׳ רמזים הין של
ל׳ רמזים שהם בחי׳ שבעה רועים הנ״ל ׳ וזה
בחי׳ שדי של תפילין זה בחי׳ הניתנים שבריך
ב״ה וש׳ לנתנם את מוחו ושכלו שלא להניח את
המוח לנאת חוץ לגבול שיש לו שלא יהיו׳ משוטט
המוח במה שלין לו רשות לפי מדריגתו ׳ בבחי׳
במופלא ממך אל תדרוש במכוסה ממך אל
תחקור שזהו בחי׳ שדי בחי׳ אמנוס כי שדי שיש די׳
בחלקותו לכל בריי׳ ׳ היינו שכל בריי׳ יש לו די׳
וגבול בחלקותו ית׳ שאסור לו לילך בשכלו ב״ה
עד הגבול לא יותר ׳ כי ב״ה וש׳ יש לו גבול
ואמנוס בשכלו לפי ערכו שאפי׳ בקדושה אסור
לו לנאת חוץ לגבול שיש לו ׳ בחי׳ במופלא ממך
אל תדרוש וכו׳ ׳ בחי׳ כן יהרסו אל ה׳ לעלות
וכו׳ ׳ וזה בחי׳ ומתוך בנקרת הגור הנאמר
במשה

במסה בעת שזכה לרוח ולהשיג מה שהשיג הייתה שהבטיחו הש"י להגן עליו שיקיי' נסתר בנקרת הצור דהיינו בחי' נמנוס שלא ימח המוח לשטח חוץ לגבול שהי' לו ׃

ועי"ז נעשין ניצוצין כשרים להחיות ולהשיב לה הנשמות הנפולות ׃ כי יש נשמות שנפלו שרישין להחיות ולהשיב חותם בכל מיני מטעמים המשיבין לה הנפש ׃ בחי' ממכוני בחשיכות רפלוגי בתפוחים כי חולת לאהבה אני ׃ וע"י תיקון וזיכוך המוחין שנעשה ע"י מגיני תרן כנ"ל מזה נעשה ממרות טהורות להחיותם כי עיקר התגלות המוח הוא בהדיבור כ"ש מפיו לעת ותבונה ׃ וע"כ כשהמוחין זכים נעשין ניצוצין כשרים ובהם משיבין את הנשמות הנפולות בבחי' שבעה משיבי טעם היינו ע"י תפילין מוחין שהם בחי' שבעה רועים על ידם נעשין שבעה משיבי טעם היינו בחי' ניצוצין כשרים הנ"ל שבהם משיבין הנשמות שנפלו שהם בחי' שבע יפול נדיק וקם ׃ וזהו בחי' ממרות ה' ממרות טהורות מזוקק שבעתים היינו בחי' ממרות טהורות שנעשין ע"י זיכוך המוחין בחי' תפילין שהם בחי' שבעה רועים שע"ז נעשה שבעה משיבי טעם כנ"ל ׃ וזהו מזוקק שבעתים כנ"ל ׃

וזה בחי' חלוס ע"י מלך ׃ כי חלו הממרות טהורות הם בחי' מלך בחי' חלוס ע"י מלך ׃ כי הדיבור הוא הרשימה של המוח ׃ כי מה שנרשם ונעלם במוח נחקק ונרשם בהדיבור ׃ וכשהמוחין זכים שע"ז נעשין ממרות טהורות כנ"ל ׃ לזי גם כשנחלק המוח בשעת שינה ואין נשאר רק הרשימה של המוח שהוא בחי' דיבור ׃ לזי גם הרשימה זכה בבחי' חלוס ע"י מלך וזה בחי' שבשעת השתלקות משה ׃ בח שר בבח"י ׃ ואמר עתה בחי' ׃ השתלקות משה זה בחי' בשתלקות הדעת בחי' שיכה שהן הדעת משתלק

ד

ואין נשאר רק הרשימו ׃ לזי הוא בחי' ויאמר שר בבח"י דהיינו מלאכותה בחתי' כי לז נשאר הרשימו בבחי' מלך בחי' חלוס ע"י מלך כנ"ל ׃

וזה בחי' ה' יתן לאמר המבשרות בבח"י ה' יתן הוא בחי' ממרות טהורות הכ"ל בחי' הרשימה של המוח שזה בחי' מלך כנ"ל וזהו המבשרות בבח"י היינו מלאכים כנ"ל ׃

וזה בחי' מה שמובא בכתבי האר"י ז"ל ׃ שבחות הוא הבעלם של שדי כי הבעלם של עין דלת יוד הוא בגימטריא צבאות עם הכולל כמבואר שם ׃ היינו שהבעלם של שדי דהיינו בשבחי' שדי שהוא המוחין בשתלק בחי' בהשתלקות המוחין בשעת שינה ואין נשאר רק הרשימו שהוא בחי' בעלם של שדי ׃ לזי זאת הרשימו שהיא בחי' בעלם של שדי היא בבחי' בבחות בחי' מלך כנ"ל ׃

וזה בחי' ושער רחמי' כשער נקי ׃ שער רחמי' זה בחי' התגלות המוחין כי השערות יונקין מן המוחין ׃ וכשהמוחין נקיים וזכים ׃ לזי נעשה גם מהרשימו בחי' מלך וזהו כשער נקי עמר ר"ת עושה מלאכיו רוחות בחי' מלאכים שנעשין ע"י הרשימו כשהמוחין נקיים וזכים כנ"ל ׃ אבל כשאין המוחין נקיים וזכים לזי נעשה מבחי' שערות בחי' ושערים ירקדו שם בחי' חלוס ע"י שד ׃ וזה בחי' מלם ובהמה ׃ בחי' חלוס ע"י מלך ׃ וחלוס ע"י שד ׃ כי חלוס ע"י מלך זה בחי' מלם ׃ בחי' נעשה מלם בעלמינו כדמותינו ׃ כדמותינו זה בחי' כח המדמה שהוא בעלמינו בבחי' מלך בחי' חלוס ע"י מלך ׃ כי בשעת שינה המוח משתלק ואין נשאר רק בחי' כח המדמה וכשהמוחין זכים לזי גם הכח המדמה שנשאר הוא בבחי' מלך בחי' כדמותינו בעלמינו שהכח המדמה הוא בעלמינו בבחי' מלך כנ"ל

בחי'

דמי' חלוס ע"י מלאך • וזה דמי' לדס כ"ס נעשה לדס וכו' • אבל חלוס ע"י שד זה דמי' דמה • דמי' ושד בהמות יחיון • וזה דמי' לדס ביקר כל ילין • היינו כשלימו לן ויהן ביקר דמי' תפילין כנ"ל היינו שלימו מזכך המוחין דמי' תפילין • הוי נמשל כבהמות נדמו • היינו הו הכח המדמם דמי' דמה דמי' חלוס ע"י שד זה דמי' דמה כנ"ל • וזה אותיות מלאך ר"ת כי למלקים מגיני ארץ • כי ע"י מגיני ארץ נעשה המלך ע"י שמתקנין המוחין והתפילין כנ"ל • שע"י נעשה דמי' חלוס ע"י מלך כנ"ל :

אבל יש גם להמאכלים חלק בחלוס • כי מן המאכלים עולים עשנים אל המוח ונמטירין משם חלומות בשינה • ע"כ נריכין לחזק את המלך • כדי שלא יהי' נפגם החלוס ע"י המאכלים • כי כשהין חיזוק בהמלך הוי נפגם החלוס ע"י המאכלים בדמי' חלוס ע"י שד ח"ו :

בי יש שבעה היקלימים • ועל כל היקלים יש מלך ממונה דמי' שבעה עיני ה' המשוטטות בכל הארן • וע"כ בכל היקלים גדילים פירות מחרים כפי הממונה • וע"כ כשם נחלקים לשבעה היקלימים • כנגד דמי' שבעה רועים שהם דמי' תפילין שמשם נעשין דמי' המלאכים כנ"ל • והשפע כשיורדת • מקבל אותה תחילה המלך הממונה שם • ואח"כ יורדת דרך השדים הכוללים בתוכו שהם מקבלים את השפע בדרך מעבר לבד והין יונקים ממנה רק כדי חיותם לבד • ואח"כ יורדת השפע למטה לאותו המקום והשדה שהשפע הולכת לשם • ואח"כ מקבל המלך את השפע • בדמי' את הוא מלכה מזון לכולה בי' • וזה דמי' מלך לשדה נעבד • שהמלך מקבל השפע מן השדה דהיינו כשהשפע בא למטה אז מקבל המלך • וכל אלו מקבלין מדמי' שלי • וע"כ כולם נקראים על שם שלי • כי שד ע"ש שד"י • וכן שדה ע"ש שלי • וכן העובד השדה נקרא ע"ש שלי כ"ש יפתח ושלל מדמתו • וכשבאו המלך חזק אזי הין השדים מקבלין השפע דק דרך מעבר לבד והין יונקים ממנה רק כדי חיותם לבד • אבל כשנחלש ח"ו כח המלך אזי הם מקבלין לעצמן כח המלך ואזי המאכלים הגדילים על ילם נתערב בהן גם הש"ל כי הם קיבלו לתוכן ממש את כח המלך נמצא בשגדלים המאכלים הם גדלים ע"י תערובת כח הש"ל • וכשאוכלין אלו המאכלים נעשה מהם חלוס ע"י של ח"ו • וזה זו לף זו • כי גם הם יכולין לטמא את האדם ח"ו בשינה בטומאה קלוע ח"ו • כי המלך הוא דמי' גם כ"ש מרחיבן כלפידים כנאלי גם • וכשנחלש כח המלך ואזי השדים מקבלין לעצמן כח המלך אזי הם מחממין ע"י גם הוא ומטמאין ח"ו בטומאה הנ"ל • וע"כ נריכין לחזק את המלך • וחיזוק המלך הוא ע"י שמחה • דדמי' לד שמח ייטיב פנים זה דמי' המלך דמי' ומלך פניו הוסיעם שנתחזק ע"י לד שמח וע"כ מקום המלחמים נקרא שחקים ע"ש שחוק ושמחה כי עיקר חיזוק המלחמים ע"י שמחה כנ"ל •

וזה דמי' השמחה של תפילין כשרז"ל שרב הוא בלח טובא ואמר תפילין קא מנחנן • היינו כי ע"י תפילין מוחין נעשה דמי' המלך כנ"ל וע"כ נריך שמחה כדי ליתן חיזוק להמלך כנ"ל • וע"כ כשחלם לאדם חלוס לא טוב • שתיקון הוא תענית כי תענית הוא דמי' שמחה כ"ש שמחינו כימות עיניהנו שע"י תענית נעשה שמחה וע"י השמחה נותנין חיזוק להמלך • ומתקנין ומכניעין את דמי' לחלוס רע שהוא דמי' חלוס ע"י של שבח ע"י שלין חיזוק דהמלך כנ"ל

ליקוטי מוהר"ן תניא יד

כנ"ל • וע"כ מי שאין רוצה להתעטות על החלוס
מוריס לו המטיבין לך מכול בשמחת להתקל
בייגו שיהי' תכילתו בשמחה שע"י מחוק את
המלאך ומכניע את השדים שעל ידם נתקלקל
החלוס ע"י המתכלים כנ"ל :
ועיקר חיזוק המלאך הוא בניסן • כי ניסן
ר"ה למלכים • ומזו נתחדש כל
ההתעטות של כ"מ וכ' • ומזו נותנין לכל המלאכים
ההתעטות שלהם • ומזו נתחדש הרצון של הש"י
בחי' וכמלבי' עבד בחיל שמיא • כי מזו נותנין
לכולם ההתעטות שלהם כרצונו ית' • ומזו יש
להמלאכים שמחה ונתחזקין • כי מזו בניסן הוא
זמן הגאולה • כי בניסן נגאלו • וזה ידוע
שעיקר גלות מצרים הי' לתקן חטא תה"ר
שהיו שרים מחתמין לותו והוליד שלין וכו' •
והחימום הוא על ידי תליות המלאך
כנ"ל • ומחמת זה הי' גלות מצרים •
ובניסן נגאלו ונתתקן חטא תה"ר מז • נמצא
שבניסן נתחזק כח המלאך שזה בחי' תיקון חטא
תה"ר שנתתקן בניסן בעת גאולת מצרים כנ"ל •
וז"ש ואזכור את בריתי בחי' מלאכים שילחו
ונגאלו בניסן כי מז נתחזקו ונתתקנו כנ"ל • וע"כ
עיקר התחדשות הרצון בחי' וכמלבי' עבד בחיל
שמיא הוא בניסן כי מז הוא זמן תיקון וחיזוק
שלהם כנ"ל • אבל גם בכל השנה יכולין לחדש
הרצון ע"י השמחה • כי ע"י השמחה נותנין חיזוק
בהמלאכים כנ"ל • ומזו נתעורר שמחה בהמלאכים
כאלו נתחדש הרצון בחי' וכמלבי' עבד בחיל שמיא
בתותו היום • כאלו קיבלו ההתעטות שלהם בתותו
היום • אבל עיקר התחדשות הרצון הוא בניסן
ומזו הוא עיקר חיזוק שלהם • ומזו בניסן הי'
רמוז שיתבטל הטומאה הנ"ל לגמרי מאחר
שנתתקן ונתחזק כח המלאך כנ"ל •
אבל יש שנת טומאה הנ"ל מבחי' אחרת •
כי לע שע"י רגנים ודיינים שונים
כשרים שעושין עוות הדין ע"י נח טומאה הנ"ל
כי ע"י עוות המשפט שהוא בחי' בסאות למשפט
נופלין בחי' מהבות מן המרכבה • כי בסאות
למשפט שהוא בחי' המרכבה שם הוא בחי'
מסגד קדושה בנחי' מרכבו מרגמן תוכו רצוף
אהבה מבנות ירושלים • וכשנפגם המרכבה בחי'
בסאות למשפט ע"י עוות הדין אז נופלין משם
מהבות נפולות • וע"י האהבות הנפולות נח ח"ו
החימום והטומאה הנ"ל • ועוות המשפט נעשה
ע"י בחי' תפילין רעים שיש בחי' תפילין מוחין
שיש בהם פסולת • כי התפילין מוחין נעשין ע"י
שמעלין הליחות ושמנוניות הגוף מבחי' התחתים
בשרו לבחי' מוחם דקדושה בחי' תפילין מוחין
כנ"ל • ויש ליחות שבריכין לנחת בבחי' טיפת עשו
וישמעאל • וכשמעלין בחי' אלו השמנוניות מבחי'
התחתים בשרו אל המוח אז נתערב פסולת
בהמוחין והתפילין • ועי"ז נעשה קילקול המשפט
בבחי' רשע מכתיר שם הנדיק הייט הפסולת
שמתערב ומסגב את המוח ע"י שמעלין בחי'
טיפת עשו וישמעאל אל המוח • עי"ז נתקלקל
המשפט וזהו על כן ינח משפט מעוקל הייט
קילקול המשפט כנ"ל • כי המשפט ע"י המוח כ"ש
בשלמה כי רזו כל העם כי חכמת אלקים בקרבו
לעשות משפט • וע"כ כשנפגם המוח נתקלקל
המשפט • וע"י קילקול המשפט בחי' משפט מעקל
עי"ז נח ח"ו טומאה הנ"ל • כנ"ל • וזה מעקל
לותיות עמלק שעל ידו נח הטומאה הנ"ל
בבחי' מסר קרך בדרך • וזהו וירא את
הקיני וירא את עמלק שהם שמוכים זה לזה
בתורה • כי טומאה הנ"ל שהיא טומאת עמלק
היא בחי' ע"י גרים ככל האמור למעלה • וזה
בחי' מראה בחלוס (כמו שקורין זאת הטומאה
(מרמו"ן) • מראה ר"ת רשע מכתיר את
הנדיק שע"י נח טומאה זו
הנ"ל ע"י שנעשה עוות המשפט כנ"ל •
ומזי

ואוי כשבא טומאה הנ״ל ע״י עוות המשפט ·
מין תקונך ע״י קיצור המרכבה שנרייכין
לקצר המרכבה בחי׳ מרכבו ארגמן שהם רפאל
וגבריאל וכו׳ שהם מלאכי המרכבה כמובא ·
שנריך לקצרם · לתקן פגם המרכבה הנ״ל שהם
בחינת״מרכבות הנפולות הנ״ל · וע״כ קודם הסיגה
נתתקן מקדמונים לומר קיצור המרכבה דהיינו
מיימיני מיכאל ומשמאלי גבריאל וכו׳ כי ע״י
קיצור המרכבה נילולין מטומאה הנ״ל :

ווה בחי׳ תקיעה תרועה שברים · תקיעה
זה בחי׳ היתקע שופר בעיר ועם
לא יחרדו בחי׳ מרכת הנוף בחי׳ קר רוח בחי׳
וקר רוח מים תבונה ס״ג״ה הוא תיקון המחוכה
ע״י מים תבונה הנ״ל · תרועה · זה בחי׳ ומשה
הי׳ רועה בחי׳ תפילין · היפך רועש זונות הנ״ל ·
שברים · זה בחי׳ חלושות נודקים וממתיים ·
בחי׳ את מספר החלוש ואת שברו דהיינו חלושות
נודקים וממתיים ·
גם שברים הוא בחי׳ תיקון המשפט בחי׳ לב
נשבר · דהיינו מה שהלב נשקה לבבות
חימום הלב שהוא כמו מור דליק בחי׳ ישברו
פרחים נמשם · כי ע״י קלקול המשפט שהוא
נופלין מסבות נפולות הנ״ל · ועי״ז הם
מחממין הלב ומטמאין ח״ו הנ״ל · כי
הלב הוא מקום המשפט כ״ש ונשא מהרן את
משפט בני ישראל על לבו · וכשים קילקול
המשפט הם מחממין הלב ע״י המסבות הנפולות ·
וע״כ נריך להשקות את הלב לבבות חימום
הנ״ל · וזה בחי׳ שברים בחי׳ לב נשבר בחי׳
ושברו פרחים נמשם · דהיינו שהלב נשקה ·
ונכנה חימום הנ״ל · שזה בחי׳ תיקון המשכט :

וזה בחי׳ ר״ה יוה״כ סוכות ש״ע · כי ראשם
השנה הוא בחי׳ תיקון המוחה בבחי׳
שף ממונתך בקהל קדושים · כי מה נתקבלין כל
הקהילות הקדושות ועי״ז נתלקטין ונתקבלין כל
ליקוטי המוחה בבחי׳ שף ממונתך בקהל קדושים
הנ״ל · ועי״ז נעשה תיקון המוחין הנ״ל וזהו ראשם
השנה ראשם דייקא כי נעשה ונתתקן בחי׳ מוחין
הנ״ל · וזהו בחי׳ הב׳ חושים של המוח שכולם
נמנאים בבחי׳ ר״ה · כי ים ה׳ חושים בחמוח
שהם ראי׳ שמיעה ריח טעם משוש · וכולם
נמשכין מהמוח כי מהמוח נמשכין גידין לכל אבר
החושים · וכל אלו החושים נמנאים בבחי׳ ר״ה
שהוא בחי׳ ראשם ומוחין הנ״ל · חוש הראי׳ הנ״ה
הוא בבחי׳ תמיד עיני ה׳ אלקיך בה מראשית
השנה ועד אחרית שנה · הנ״ה נילון מה יהא
בסופה · שהנ״ה רואה ומשניח על כל השנה מה
יהא בסופה וזהו בחי׳ חוש הראי׳ · שמיעה · הוא
בחי׳ מה שהש״י שומע קול נעקות ותפילות
ותרועת עמו ישראל ברחמים · ריח זה בחי׳
והריחו ביראת ה׳ · בחי׳ וכבן תן פחדך ה׳ אלקינו
על כל מעשיך ומיתתך על כל מה שבראת ·
טעם · זה בחי׳ ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי
מפיקודין לעשה · היינו מה שהש״י טועם הנ״ה
כל המעשים טובים של ישראל · וזהו בחי׳ חוש
הטעם · חשוש הוא בילים · כ״ם בע״ו ילידים
ולא ימיבון כי המשוש הוא בילים · וזהו בחי׳
שילו פסוקה לקבל שביס מר״ה עד יוה״כ · וזה
בחי׳ חוש המשוש · ממנו שהנ״ה הוא תיקון
המוחין הנ״ל · וע״י תיקון המוחין נעשין בחי׳
תפילין דמכסיין על מוחא · כי תפילין הם
התגלגלות המוחין · וזהו בחי׳ עשרת ימי תשובה
כי תשובה היא בחי׳ שם תוליה יקר מזולל · וזהו
בחי׳ תפילין שנקראו יקר כ״ם ויקר שלו תפילין
הנ״ל · (כי התפילין נעשין ע״י תיקון המוחין
שהם נעשין ע״י שמתקנין ומעלין מבחי׳ אחוים
שהם לבחי׳ חותם דקדושה בחי׳ מוחין תפילין
הנ״ל · וזהו בחי׳ שם הוגיה יקר מזולל שהוא בחי׳
תשובה · וכבן · נ״ל) וביום״כ · הוא הוא גמר
תיקון

תיקון חותם דקדושה שהוא בחי' תפילין היפך חותם דסט"מ כנ"ל · בבחי' ביום נוס כפור יתפמון · היינו שבעשי"ת נעשה בחי' תיקון התפילין כנ"ל וביה"כ הוא גמר התיקונים כי הוא בגמר גמר תיקון חותם דקדושה שהוא בחי' תפילין כנ"ל · סוכה · זה בחי' תיקון המלוך · כי כובה בני' מלאך · בחי' חלוס ע"י מלוך שנעשה ע"י תיקון המוחין והתפילין כנ"ל · וע"כ סוכות הוא זמן שמחתינו בחי' שמחה של תפילין ליתן חיזוק למלוך כדי שלא יזיקו המחכלים לקלקל את החלוס כנ"ל · כי סוכות הוא חג החסיף שאוסף כל מיני מחכל · וע"כ הוא נריכין שמחה לחזק את המלוך שזהו תיקון המחכלים כנ"ל · וע"כ סוכות הוא זמן שמחתינו · כנ"ל · שמיני עצרת זה בחי' מלכות · בחי' זה יעלור בעמי הנאמר במלך זה בחי' תיקון שמשפט בבחי' משפטיך למלך תן · היינו בחי' תיקון המשפט המבואר למעלה · שעי"ז נתבטל טומאה הנ"ל · כנ"ל · וזהו בחי' ת"ם בכתבים · שפש"ע הנוקבא עולדת בטיפה · היינו בחי' תיקון טומאה הנ"ל שנתתקן בחי' החתים בשרו ע"י בחינות הנ"ל ונעשרת הטיפה בקדושה ומיוס נשחתת בבחי' החתים בשרו ח"ו :

וזה בחי' דבי עס תלמידיס · שכשיס רבי מחתי עם תלמידיס עי"ז נעשה ונתתקן ג"כ כל הבחינות הנ"ל · כי ע"י קיבוץ התלמידיס אצל הרב · עי"ז נתקבץ ונתלקט חלקי החמונה · וע"כ נקרא לימוד הרב עם התלמידיס שיבא על שם קיבוץ חלקי החמונה שהוא בחי' חרץ נושבת בחי' שבן חרץ ורעה החמונה · היפך חרץ לח זרועה שהיא בחי' פגס החמונה כנ"ל · כי הרב הוא מצניח על חלקי החמונה של כ"ת וח' לקבצס ולהעלותס בבחי' עיני בעחמי חרץ לשבת עמדי לשבת עמדי בחי' יביא בחי' חרץ נושבת וכנ"ל · וע"כ הגרים שנעשין ע"י קיבוץ החמונה כמבואר לעיל ע"כ הס נקראים על שם יסיבה כ"ס וירח אם הקיני וימר איתן תושבך · וזהו איתן תנ"א דמסייע לדכתובה דת יקוים כי לימוד היסיבה הוא מסייע לגרים · כי הס נתגיירין ע"י בחי' סיסיבה כנ"ל · כי ע"י רבי עס תלמידיס שהוא בחי' יסיבה עי"ז נעשין גרים ע"י שנתקבלין ונתלקטין חלקי החמינה כנ"ל · נמלא שבחי' חמונה נתתקן ע"י רבי עס תלמידיס · גס נתחדש ונתתקן המוח כי מוח התלמידיס נתתקן ונתחדש ע"י הרב · וגס מוח הרב נתחדש ע"י התלמידיס כ"ס ומתלמידי יותר מבולס · ועיקר זמן הקיבוץ הוא בר"ה שהוא בחי' רקס שלו הוא בחי' תיקון המוחין כנ"ל · וכס מתירין ומחזקין זה לת זה · היינו כי גס בהרב עס התלמידיס כשמתקבלים · יש כל בחי' הס' חושים של המוח · חוש הרחי' זה בחי' מה שרואין את הרב בבחי' והיו עיניך רואות את מוריך שהוא בבר גדול · שמיעה · הוא בחי' ואזל חזקס למוסר · דהיינו מה שכ"ח וח' שומע המוסר של הרב · ריח · זה בחי' הטירחות ויגיעות שיש לכ"ח וח' בשביל לגשוע ולילך ולבוא אל הרב · וזה בחי' ריח · בחי' וריח חפך בחי' לף חכמתי עמדה לי חכמתי שבלף עמדה לי דהיינו ע"י טירחות ויגיעות כי ח"ח לקבל מהרב כ"ח ע"י טירחות ויגיעות · וזהו בחי' חוש הריח · טעם · זה בחי' מה שכ"ח טועם ומרגיש טעם מתיקות למרי נועם של הרב · משום זה בחי' ילים בנ"ל · זה בחי' ההוגלות שיש לכ"ח · מה שב"ח מוגיח יגיע כפו על הוגלות לבא להרב וזה בחי' משום בחי' ילים בחי' יגיע כפו כנ"ל · נמלא שגס כאן נתתקן בחי' הס' חושים כמו בר"ה · וכס מתירין ומחזקין זה לת זה · שלפעמים נחלש בחי' הס' חושים של ר"ה ונתחזקין ע"י אלו הס' חושים של הרב עם התלמידיס

התלמידים • וכן להיפך • גם בחי' תפילין שהוא
הוא הקדושה נתתקן על ידם בבחי' מחוש תורה
בלימודי :

וזה בחי' מה שאמרו רז"ל בגמרא
בר הוו קמו רבנן ממחיבתא דרב הונא
הוו נפצי גלימייהו • וסליק ענני ובסי ליומא
(דהיינו שמשא) •

היינו כשהיו קמים התלמידים מהישיבה של
רבם רב הונא • הוו נפצי גלימייהו דהיינו
הלבושין בחי' גדלות כ"ש ה' מלך גאות לבש •
היינו שהיו מנפלין ומסלקין בחי' הגאוה • כי ע"י
הישיבה של הרב עם התלמידים נתתקן הוא
הקדושה שהוא היפך הגאוה כנ"ל • וזהו גלימייהו
גלמי ר"ת י"י מלך גאות לבש בחי' הגאוה כנ"ל

שהם הכניעו וסלקו הוא • וזהו וסליק
ענני זהו בחי' תיקון הברית שמסלקין ומעלין בחי'
החתים בשרו לבחי' מוחין תפילין כנ"ל וזהו
וסליק ענני בחי' והיתה הקשת בענן בחי' תיקון
הברית כנ"ל • וזהו **ענן** ר"ת נדיבי עמים
נאספו בחי' גרים כי ע"י תיקון הגרים
נעשה תיקון הברית כנ"ל • ולזה כשנעשה תיקון
הברית דהיינו שמעלין בחי' החתים בשרו לבחי'
מוחין לזה נעשה בחי' תפילין דמכסיין על מוחא
וזהו וכסי ליומא דהיינו שמשא • היינו בחי' תפילין
דמכסיין על מוחא שהוא בחי' שמשא בחי' משה
בחי' פני משה כפני חמה כי משה הוא הדעת •
וכנ"ל •

ובשנתתקן המוח בבחי' משה בחי' תפילין
כנ"ל • הוי גם בבחי' הסתלקות
משה דהיינו כשהסתלקין המוחין • הוי גם הרשימה
שנשאר שהיא בחי' שינה היא טובה ג"כ מאד
בבחי' מתוקה שנת העובד ר"ת משה • כי
לפעמים כשהסתלקין המוחין אזל הרב וכן אזל
התלמידים • כי אין המוחין קבועים תמיד •
ובשעת הסתלקות הוי הוא בחי' הסתלקות משה

שהוא הדעת • בחי' שינה • וע"י תיקון המוחין
ע"י הישיבה כנ"ל • הוי גם בשעת הסתלקות
הדעת שהוא בחי' הסתלקות משה בחי' שינה •
הוי גם בחי' השינה מתוקה וטובה • בבחי' מתוקה
שנת העובד כנ"ל • כי ע"י תיקון המוחין בבחי'
משה ע"י"ן הוא תיקון השינה בבחי' חלום ע"י
מלאך כנ"ל • וזהו מתוקה שנת העובד מתוקה
דיוקא בחי' מיין מתיקין בחי' תיקון הברית שהוא
בחי' מיין מתיקין (כמובא בזח"ח) היפך פגם
הברית שהוא בחי' מיין מרירין שהוא בחי' פגם
טומאה הנ"ל ח"ו • אבל ע"י תיקון המוחין כנ"ל
ע"י"ן השינה מתוקה בבחי' מיין מתיקין בבחי'
תיקון הברית כנ"ל • וזהו אם מעט ואם הרבה
יאכל • היינו שמין מזיק לו האכילה שעל ידה בא
ח"ו טומאה הנ"ל בחלום בשינה כנ"ל • כי נתתקן
בחי' השינה ע"י תיקון המוחין כנ"ל • כי ע"י
תיקון המוחין גם השינה שהיא בחי' הסתלקות
הדעת היא ג"כ טובה ומתוקה מאד כנ"ל •

כי בחמת נריכין דייקא לסלק את המוח • כי
נריכין להסליך כל החכמות ולעבוד את ה'
בפשיטות • כי נריך שיהיו מעשיו מרוכזין
מחכמתו ולא המדרש הוא העיקר אלא המעשה
וע"כ נריכין לסלק כל החכמות ולעבוד את ה'
בפשיטות בלי שום חכמות • לא מבעית חכמות
של שטות של שתי בני אדם • אלא אפי'
חכמות גמורות • אפי' מי שיש לו מוח גדול
בחמת • כשמגיע לאיזה עבודה הוא נריך
להסליך כל החכמות ולעסוק בעבודתו ית'
בפשיטות • ונריך אפי' להתנהג ולעשות דברים
שנראה כמשוגע בשביל עבודת ה' • בבחי'
בחכמה תשגה תמיד • שבשביל אהבת ה'
נריכין לעשות דברים הנראין כשגעון • כדי
לעשות מצוותיו ורצונו ית' כי נריכין להתגלגל
בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת ה' ומצוותיו
ית' • ולאו דווקא מוכח ממש • אלא כל דבר שיש

בו רצון הש"י נקרא מנוחה • כי יש תרי"ג מנוחות • וכלו התרי"ג מנוחות יש להם ענפים רבים • וכל דבר שיש בו רצון הש"י שעושין בו נחת לחבין שבשמים הוא נחי' מנוחה • ונריך לגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות מיזה רצון ונחת להש"י • ומזי כשהבתו חזקה כ"כ להש"י עד שמשלך כל חכמתו ומשלך עצמו לרפש וטיט בשביל עבודתו ית' כדי לעשות לו ית' מיזה נחת • מזי הוא טובה להמוחין • כי מזי זוכה לבשיג חפי' מה שהוא למעלה מהמוחין מה שגם משה בחייו לא השיג • היינו • נחי' נדיק ורע לו רשע וטוב לו • שזה נחי' עוות המשכט • כי זה נרמה בעוות הדין ח"ו • שגם משה בחייו לא השיג זאת • היינו גם בהמות בשלימות ואינו נחלק • שזה נחי' משה בחייו • כי ההחלקות המוחין נחי' שיכה זה נחי' ההחלקות משה כנ"ל • וקיום המוחין בעת שהמוחין קיימים ואינם נחלקין זה נחי' משה בחייו • וגם מזי אין יכולין להשיג השגה הנ"ל • דהיינו להשיג מפני מה יש נדיק ורע לו וכו' : אבל ע"י שהבתו חזקה כ"כ להש"י שמשלך ומגלגל עצמו ברפש וטיט בשביל עבודתו ית' • ועושה עבדות בעבד ממש בשביל מהבתו ית' מזי זוכה להשיג גם מה שנחי' משה בחייו דהיינו בעת קיום המוחין אין יכולין להשיג דהיינו נדיק ורע לו רשע וטוב לו • כי יש נחי' בן • שהוא מחפש בגזיית המלכה כמו בן • ויש נחי' עבד • שאין לו רק לעשות עבודתו שנהנו לו • ואסור לו לשמול שום טעם ומקירה על עבודתו • כי הוא מחויב רק לעשות מה שלו דהיינו עבודתו שנתנו לו לעשות • אבל יש בן שהוא חופש כ"כ מה שיכול עבד מה שעבד פשוט נריך לעשות • והולך וקופץ בתוך הסוללות הגדולה (שקורין פאסי') בתוך קשרי המלחמה ומגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות נחת רוח למזי מה שחפי' עבד פשוט לא הי' עושה עבודות כאלו • ומזי כשהבתו רוחה מהבתו החזקה כ"כ עד שמשלך עצמו לעבדות גמור בשביל מהבתו • מזי הוא מגלה לו גם מה שאין נמסר חפי' לבן • כי חפי' הבן שהוא מחפש בגזיית המלכה • אעפי"כ יש מקומות שגם הבן אסור ליכנס לשם • היינו שיש השגות שגם הבן אינו משיג אותם • אבל ע"י שהבן משלך כל חכמתו ומשלך עצמו לעבדות כנ"ל ע"י זה מבין מרחם עליו • ומגלה לו • מה שאינו נמסר חפי' לבן • היינו שנחגלה לו נחי' נדיק ורע לו רשע וטוב לו גם משה בחייו לא השיג זאת • וזהו נחי' וחמלתי עליהן כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו • העובד אותו דייקא • היינו נחי' בן שמשלך עצמו לעבדות • שמשלך כל חכמתו ועושה מעשה עבד • וזהו בנו העובד אותו היינו בן העושה מעשה עבד כנ"ל ע"י וחמלתי עליו כי ע"י הש"י מרחם עליו מחמת שרוחה מהבתו חזקה כ"כ ומרחה ומגלה לו נחי' נדיק ורע לו רשע וטוב לו כנ"ל • וזהו ושבתם ורחיתם בין נדיק לרשע וכו' דהיינו שזוכה להשיג ע"י נדיק ורע לו רשע וטוב לו כנ"ל • וזהו נחי' תיקון המשכט • כי זוכה להשיג נדיק ורע לו רשע וטוב לו • שזה נרמה בעוות המשכט • ועכשיו כשזוכה להשיג ולהבין זאת • זה נחי' תיקון המשכט • נמצא שע"י רבי נחמן עם תלמידיו • נעשין ונתתקנין כל ההחיות הנ"ל : וזהו נחי' הריחה • כשהריחה בשלימות נעשין ג"כ כל ההחיות הנ"ל • כי הריחה היא קריאה • קר זה נחי' וקר רוח מים תבוא נהי' תיקון ההחיה ע"י מים תבונה כנ"ל • לח זה נחי' הלחלוחית והשמנונית העולה על המוח ונעשה נחי' מוחין תפילין כנ"ל • גם כשהריחה בשלימות זה נחי' תיקון הבונה • כי הבונה ע"י

הריחה

בריאה • כי בריאה היא קר ולח • וע"י קר ולח
ע"י עיקר הסינה • וע"כ בשעת גשמים לו הוא
אין סינה • כי אז ערב לאדם הסינה מלך • וזה
מחמת שהגשמים הם קר ולח קרירות וליחות •
וכן בבקר הסינה עריבה ג"כ • כי אז יורד טל
ואזי ג"כ הוא קר ולח • וע"כ הסינה עריבה אז
ג"כ • נמצא שע"י בריאה שהיא קר ולח הוא בחי'
תיקון הסינה • גם בריאה ע"י שהיא נתירת
עיניים כשתרפ"ל • וזהו בחי' שמחה בחי' מלוד
עיניים ישמח לב • היינו בחי' תיקון השמחה שהוא
חיזוק המלוך כנ"ל • גם בריאה בשלימות זה
בחי' תיקון המשפט • כי מקום המשפט הוא בלב
כ"ש ונשא להרן את משפט בני ישראל על לבו •
וע"י קילקול המשפט שע"י טופלין מהבות נפולות
מן המרכבה כנ"ל • ע"י בת חימום הלב כנ"ל
נמצא שחימום הלב זה בחי' קילקול המשפט •
ובריאה מכשבת על הלב ומקררת החימום שזהו
בחי' תיקון המשפט • וזה בחי' יצב רומו יגלו מים
היינו ע"י נסיבת הרוח של בריאה שהוא מכשבת
על הלב ומקררת חימום הלב • ע"י נעשה בחי'
תיקון המשפט • וזהו יגלו מים בחי' ויגל כמים
משפט שהוא בחי' תיקון המשפט כנ"ל • וזהו
בריאה ע"ש שהיא מחירת עיניים כנ"ל זה בחי' מין
לדיין חלת מה שביניהו רומות שזהו בחי' תיקון
המשפט • וזהו מאירת ר"ת תוכו רעוף אהבה
מבנות ירושלים היינו בחי' תיקון המשפט
שהוא תיקון המרכבה שהם המבה דקדושה דבחי'
מרכבו מרגמן תוכו רעוף אהבה מבנות
ירושלים כנ"ל • וזה בחי' ומשפטיך אור ינה וכמו
שאנו אומרים ותונית באור משפטינו • היינו
ע"י בריאה שהיא מחירת עיניים ע"י הוא בחי'
תיקון המשפט • בחי' ותונית באור משפטינו :

וז"פ אמר רב אשי אמר לי הונא בר נתן זימנא חדא הוה קא

אזלינן במדברא • והוה אטמא
דבשרא בהדן • פתחנא ונקרינא
ואנחנא אעישבא • אדמייתינן ציבי
חלם אטמא וטוינן • כי הדרן לבתר
תריסר ירחי שתא • חוינהו להנהו
גומרי דהוו קא מלחשי • כי אתאי
לקמי' דאמימר • אמר לי • הדוא
עישבא סמתרי הוה • הנהו גומרי

דרית מא הוו •

היינו שמיפר שפעם אחד הלך במדבר זה
בחי' תיקון המזונה בבחי' לכתך אחרי
במדבר בארץ לא זרועה • ארץ לא זרועה זה
בחי' פגם המזונה שע"י נתקלקלו הזרעים
כנ"ל • ולכתך אחרי במדבר זה בחי' תיקון המזונה
שהאמינו בו ית' והלכו אחריו במדבר ותיקנו בחי'
ארץ לא זרועה דהיינו נפילת המזונה כנ"ל •
והוה אטמא דבשרא בהדן • אטמא בשרא זה
בחי' גרים שהם ערלי בשר שעל ידם בא בחי'
החתים בשרו כנ"ל • וזהו אטמי בשרא • בחי'
ערלי בשר ובחי' החתים בשרו כנ"ל • כי ע"י
עליות המזונה הנפולה נעשין גרים שעל ידם
מתגבר ח"ו חותם דסט"א בחי' החתים בשרו
כנ"ל • ופתחינן • היינו שתקנו בחי' החתים
בשרו ונעשה בחי' חותם דקדושה שהוא בחי'
פיתוחי חותם קודם לה' היינו בחי' תיקון המזונין
כנ"ל • ונקרינן • זה בחי' ושמתיך בנקרת הצור
בחי' נמנוס המוחין שלא לנאת חוץ לגבול כנ"ל •
ואנחנא אעישבא • עישבא זה בחי' כלליות
המאכלים כ"ש כירק עשב נתתי לכם את כל •
נמצא שכלליות המאכלים הם בחי' עישבא • וזה
ואנחנא אעישבא • היינו אחר שהיינו מתקנים
את המזונין כנ"ל • הנחנו עלמינו אעישבא היינו

על המלכים לתקן את המלכים שלמ יתקן ויכניעו את המלוס ח"ו · ותיקון זה היינו תיקון המלכי' נעשה ע"י חיזוק המלך שמתחזק ע"י התחדשות הרעון ע"י השמחה כנ"ל · וזהו מלמיתין ליבי זה בחי' וכמלבי' עבד בחיל שמיט בחי' התחדשות הרעון היינו שהיינו רוצים להביא הרעון בחי' התחדשות הרעון שזהו חיזוק המלך שע"י הוא תיקון המלכים כנ"ל · וזהו מלמיתין ליבי חליס · היינו שבתוך שהיינו עוסקים בתיקון המלכים ע"י התחדשות הרעון חלס לנו חלוס · וזהו חליס לשון חלוש · גם חליס הוא לשון התקררות והתחברות · כי החלוס הי' מחובר משכי כחות מכח המלך וכח הסד · ממנו שעדיין לא נתתקנו המלכים כנ"ל · וזהו וטוינן לשון תעלית היינו שהיינו מתעניס כי התעלית מביא שמחה שהוא תיקון החלוס כנ"ל · כי הרעון לבחר תריסר ירחי שתא · היינו כשחזרנו ובאנו לחודש ניסן שהוא לאחר י"ב חדשי השנה כי ניסן תחלת החדשים והוא רקח השנה למלכים וזהו האי חיזוק המלך כנ"ל · ולעפי"כ חזינן להגהו גומרי דקא מלחשי דהיינו גם לבחר תריסר ירחי שתא שהוא ניסן · אז ג"כ עדיין היו בוערים הגחלים היינו בחי' חימום הלב שע"י התמימות בא טומאה הנ"ל ח"ו · ובאמת בניסן הוא חיזוק המלך כנ"ל · ובחי' רחוי שיתבטל אז הטומאה הנ"ל לגמרי · כי אתינא לקמי' למימר · אמר הגהו עיבדא דשמתרי הוו · היינו שהמלכים הנ"ל שם בחי' עיבדא כנ"ל · של שם תרי הוו · שהי' כלול בשם שני כחות שם חיים ושם מות דהיינו כח המלך וכח הסד כנ"ל · כי קודם תיקון המלכים · אזי נתערב בהן כח הסד כנ"ל · ואזי הם בחי' שמתרי שם תרי כי הם כלולים משני כחות כח המלך וכח הסד כנ"ל וזהו הגהו עיבדא דשמתרי הוו כנ"ל ·

הגהו גומרי דריתמא הוו · ריתמא היינו רותם כשפרש"י · זה בחי' תיקון המרכבה בחי' רתם המרכבה היינו שהוציא לו לחיצר · שהחמימות בא מבחי' רתם המרכבה ע"י עוון המשכט כנ"ל · שלזה חין תיקון כ"ח ע"י קישור המרכבה · בחי' רתם המרכבה · וזהו ריתמא ר"ת תוכו רעוף אהבה מבנות ירושלים · שמגילת המרכבה הוחת בא החמימות הנ"ל · וחין תיקון כ"ח ע"י בחי' רתם המרכבה היינו קישור המרכבה בחי' מרכבו מרגמן תוכו רעוף אהבה מבנות ירושלים כנ"ל :

וזהו תקעו בחודש שופר · תקעו זה בחי' היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו · בחי' חרדת הגוף · בחי' וקר רוח חיים תבונה היינו בחי' חיים תבונות שע"י נתתקן הממונה כנ"ל · בחודש שופר · היינו בהתפארות חדש דהיינו התפארות וגאוה חדשה שנתגלה · היינו בחי' גרים שהם מכניסין גאוה בישראל שנעשין ע"י שנעלין הממונה הנפולה כנ"ל · וזהו בכסה ליום חגינו · בכסא זה בחי' תפילין דמכסיין על מוחא · כי מהגאוה הנ"ל נעשה תפילין ע"י המגיני ארץ שהם מתקנין ומעלין גם הגאוה שהיא בחי' החתים בשרו ועושין מזה בחי' חותם לקדושה בחי' תפילין כנ"ל · וזהו ליום חגינו היינו ר"ה שהוא בחי' רחם ומוחין שלו נעשין כל הבחי' הנ"ל · כי חק לישראל הוא חק ליצחק למזונא בחי' תיקון המלכים כנ"ל · משפט לאלקי יעקב זה בחי' תיקון המשכט הכל כנ"ל :

שייך לעיל לפסוק וחמלתי עליהן וכו' :

ובאמת הוא דבר גדול מאד להסליך מלתו כל בחכמות ולהתנהג בפשיטות לעשות מעשה עבדות לעובדו ית' בעובדות בתמימות בלי

גלי חכמות • כי זה בחי' סתרי תורה שבתורה נסתרת ונעלמת שם • כי כשעושה עובדות פשוטים • ובלמת בוודאי יש בהם תורה גדוש מאד • רק שאין יודעין מה שיש בהם • נמצא שבתורה יש בהם הוא נסתר ונעלם בחי' סתרי תורה • וסתרי תורה הוא בחי' חמוקי ירכיך מה ירך בסתר קף ל"ת בסתר כשדרז"ל • ועי"ז נעשה תיקון המשפט • בבחי' חמוקי ירכיך כמו חלמיש וכו' שהם הסיתין שמחוללין ויורדין על התהום בחי' משפטיך תהום רבה • היינו בחי' המשפט שנפל עד התהום • וע"י העובדות של"ל שהם בחי' סתרי תורה בחי' חמוקי ירכיך בחי' סיתין שהם מחוללין על התהום הם בוקעין ויורדין על התהום ומעלין"ת המשפט מנפילת' מבחי' משפטיך תהום רבה • בבחי' תהום של תהום קורא ודרז"ל שתהום מ' קורא לחבירו מבע מימך • היינו שהתהומות קורין זה לזה שיעמדו ויחזרו המשפט שנפל מליהם כדי שיחזור ויתתקן המשפט בבחי' ויגל כמים משפט וזהו מבע מימך בחי' ויגל כמים משפט • היינו שיבישו ויחזרו המשפט שנפל מליהם שיתתקן בבחי' ויגל כמים משפט כש"ל נמצא שע"י עש"ת ועובדות בפש"ט נעשה תיקון המשפט :

ע"י זיעה טובה • (כגון כשמזיעין ע"י דבר שבקדושה) ע"י נעשה שמחה בחי' ושמחת בחגיך בחי' שמחה של יו"ט • (ולהו לווקא יום טוב ממש אלא כל יום שהוא בחי' טוב נקרא יום טוב) כי השמחה ע"י הדמיון • כי העובדות מן התהום וטהול הוא עבירות הדמיון • וכשמתגבר מ"ו עבירת הדמיון של הטהול ע"י בחין מולטות מ"ו • כי כשהעבירת הדמיון הוא בחלה בטהול • אזי מדרבת הוא טובה מה שהטהול מקבל העבירת הדמיון כי נשארין הדמיון זכים • אבל כשעבירת הדמיון של הטהול מתגבר מ"ו נבטלין מולטות מ"ו • וברפואה היא זיעה • כי ע"י הזיעה יונק החרס שיש בהדמיון העבורים שהם הפילו אותו למשכב מ"ו • ואזי נשארין הדמיון זכים • ואזי זוכה לשמחה • כי עיקר העובדות ע"י הטהול שהוא עבירת הדמיון כנ"ל ועכשיו שיונקין עבירת הדמיון ע"י זיעה נעשה שמחה וכו' • וזה אותיות זיעה ר"ת זה היום עשה י"י • היינו בחי' שמחה של י"ט שנעשה ע"י זיעה טובה כנ"ל :

וזה שאנו רואין שהחולה תיכף כשמזיע נמשך עליו שמחה • כי ע"י הזיעה נעשה שמחה כנ"ל :

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם וכו' :

כי מרחמם ינהגם • היינו מי שהוא רחמן הוא יכול להיות מנהיג • ונריך לידע איך להתנהג עם הרחמנות • כי על רשעים אלו על רוגזים וגזלנים אסור לרחם • וכן מי שאינו יודע איך להתנהג עם הרחמנות • אזי יוכל לרחם על תינוק של ד' ימים ליתן לו מאכל הנריך לגדול • ולא לקטן כזה • כי קטן כזה נריכין לזולו רק ע"י חלב לווקא • ע"כ נריך לידע איך להתנהג עם הרחמנות • שלקטן כזה נריכין לרחם ליתן לו חלב לייקא • ולגדול מאכל הנריך לו • וכן על כ"א וא' נריכין לרחם בשם שנריך לו :

ורחמן כזה • הוא רק משה רבינו • כי הוא הי' מנהיג ישראל והוא יהי' המנהיג לעתיד • כי מה שהי' הוא שיהי' וכו' • כי משה רבינו הי' לו רחמנות בשלמות על ישראל • ומשר נפשו בשביל ישראל והשליך נפשו מנגד ולא הי' חושש על עצמו כלל • כי הש"י אמר לו ואעשך לגוי גדול והוא לא חשביח על זה כלל רק אמר אם תשא חטאתם וכו' • כי הוא הי' רחמן ומנהיג אמתי והי' עוסק בישובו של עולם בחי' העולם מיושב מבני אדם • כי עיקר האדם הוא הדעת

ומי

ומי שלין לו דעת אינו מן הייסוד ואינו מכונה בשם אדם כלל רק הוא בחי' בהמות אדם • ומשה רבינו הי' לו רחמנות והי' עוסק בייסוד העולם שיהי' העולם מיושב ומתולם מבני אדם היינו בני דיעה כנ"ל • כי הוא פתח לנו אור הדעת כ"ש מתה ברחת ללעת כי ה' הוא המלקיס כי משה פתח את הדעת וגילה לנו כי יש מלקיס שליט בארץ •

כי עיקר הרחמנות הוא • כשישראל עם קדוש נופלין ח"ו בעוונות ר"ל • כי זהו הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות • כי כל היסורים הקשים שבעולם אינם נחשבים כלל כנגד המשלוי הכבד של עוונות ח"ו • כי כשישראל נופלים בעוונות ח"ו זהו משלוי כבד מאד שא"א לישא כלל המשלוי הכבד הזה בבחי' כמשא כבד יכבדו ממני • כי מי שיודע קדושת ישראל מאין הם לקוחים • ויודע רוממיות ודקות של ישראל • הוא יודע שישראל הם רחוקים לגמרי מעון • ואין עון שייך להם כלל כלל לא • לפי גודל קדושתם ומעלתם וגודל דקותם ורוממיותם • וע"כ כל היסורים שבעולם אינם נחשבים למשלוי כנגד המשלוי הכבד של עוונות ח"ו ר"ל • ולפי' כשיש לאדם יסורים אם אין בהם עוונות אינם נחשבים ליסורים כלל • וזה בחי' אין יסורין בלא עון • שכשאין בהם עון אינם יסורים כלל • כי עיקר היסורים הם רק כשנופלים בעוונות ח"ו • וזהו עיקר הרחמנות לרחם על ישראל עם קדוש להוציאם מהמשלוי הכבד של עוונות וע"כ משה רבינו ע"ה בכל עת שנפלו ישראל בלוזה עון הי' מוסר נפשו עליהם והתפלל בעדם כגון במרגלים וכיוצא • כי ידע שלפי קדושת ישראל ודקותם הם רחוקים מעון וח"ו להם ליטמ כלל המשלוי הכבד של עון כנ"ל • ובחמת מהיכנסתם לעוונות ח"ו הוא רק ע"י שאין להם דעת כי אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות • וזהו הרחמנות הגדול מן הכל • שנריכין לרחם עליו להכניס בו דעת • בבחי' חסרי משכיל אל דל • כי חיקעני אלת מן הדעת ונריכין לרחם עליו להכניס בו דעת • ואפילו כשמגיע זמנו להשתלק • והנשמה עולה ומתדבקת במקום שעולה בעולמות עליונים • אין זה תכלית ושלימות שתבי' הנשמה רק לדבוקה למעלה • רק עיקר השלימות של הנשמה היא שבעת שהיא למעלה תבי' למטה ג"כ ע"כ נריך שישתיר אחריו בניכה בן או תלמיד כדי שישתר לעתו למטה ג"כ בעת שנשתלק למעלה • כשמרו"ל חסר אין הליפות למו אל אחר אמר בן וא"א תלמיד • כי התלמיד מקבל לעת הרב • גם הבן • בוודאי אין מעלה כשאר בן רשע ח"ו ועיקר להשאיר בזשיבי' בחי' תלמיד ג"כ • שיקבל ממנו שכלו ודעתו • ולמידך מ"ד די בתלמיד לבד • כי מאחר שעיקר הוא כדי שישאר לעתו בעולם ע"כ די גם בתלמיד לבד • כי זהו עיקר השלימות שישאר לעתו בעוה"ז גם בעת השתלקות כשהנשמה עולה למעלה • כי מי שיודע קלת בירושתו יתי' הוא יודע שעיקר התענוגים והשיעשועים של הש"י הוא רק שלמטה מעולם הזה הפעל נגדל ונקדש שמו יתי' וזהו עיקר התענוגים והשעשועים של הש"י כ"ש ואבית תהלה מגופי עפר מקרוני חומר • וכו' • כי הש"י יש לו שרפים וחיות ואופנים ועולמות עליונים שהם עובדים אותו יתי' ואעפי"כ עיקר התענוג והשעשוע שלו כשעולה למעלה העבודה של עולם הפעל הזה • וע"כ נריכין להשאיר אחריו בן או תלמיד כדי שישאר לעתו למטה שיהי' בבחי' עוה"ז הפעל • כי כשנשאר לעתו למטה ע"י בן או תלמיד נחשב כאלו הוא בעצמו ממש נשאר בעול': ובל • אדם יכול לקיים זאת להעמיד תלמידים • כי כשאנים מדברים יחד בירושת במיס • אזי כשאחד מהיר לחבירו במיוה לימור נחשב אבירו אלו בחי' תלמיד • ולפעמים נעשה להיפך •

להיות

דהיינו כשמח"כ הוא מקבל מחבירו מיזה ליזה מזי נעשה הוא בחי' תלמיד לגבי חבירו · ונריך בל אדם ליזהר להשתדל ולעסוק בזה · כי לית תהו גדולה לשבת יגדל · כי נריך כ"ח לעסוק בישובו של עולם שיהי' העולם ממולא מבני אדם כ"ש וחלחו את הארץ · כי זה עיקר יסוד העולם כשהעולם ממולא מבני אדם היינו מבני לויה · כי מי שאין בו דעת אינו אדם כלל כנ"ל · ע"כ נריך כ"ח לעסוק בזה להכנים דעת ויראת שמים בחבירו שע"ז נעשה חבירו בחי' תלמיד אצלו · וזה כשימלאו ימיו ויגיע זמן הסתלקותו · אזי יתלבש בזה הדבור שהכנים בחבירו ויהי' נחשב כאלו הוא בעצמו ממש קיים בעולם · כ"ש אשר אין חליפות למו ה"ח בן וח"ח תלמיד · נמצא כשנשאר בן או תלמיד אחריו אזי יש חליפות למו היינו כיון לו חליפין מאחר שנשאר דעתו אחרין ע"י בן או תלמיד כנ"ל כי עיקר הוא הדעת וכשנשאר הדעת אחריו ע"י בן או תלמיד נחשב כאלו הוא ממש נשאר קיים בעולם וזה חליפות ר"ת פי' דבר חכמות והגות לבי תבונות כי עיקר הוא הדעת כנ"ל ·

ובאמת בן ותלמיד הוא כולו אחד · כי הבן הוא ג"כ תלמיד כנ"ל וגם התלמיד הוא בחי' בן · כאמרו"ל כל המלמד בן חבירו תורה כאלו עשאו · כי נחשב כאלו עשה את הגוף של התלמיד ג"כ · כי מקודם לא הי' נקרא בשם אדם כלל מאחר שלא היה בו דעת ולא היה רק דמות אדם · נמצא ע"י שלמד עמו תורה והכניס בו דעת עי"ז נעשה אדם ע"כ נחשב כאלו עשאו ממש · ע"כ גם התלמיד הוא בחי' בן ·

אמנם מי שרוצה לדבר עם חבירו ביראת שמים כנ"ל · הוא נריך שיהי' לו יראת שמים · כדי שיהיו דבריו נשמעין אצל חבירו כאמרו"ל כל מי שיש בו י"ש דבריו נשמעין · וגם כדי שיתקיימו דבריו אצל חבירו · כי לפעמים מדבר מ' עם חבירו ותיכף ומיד עובר והולך הדיבור מלב חבירו ואינו מתקיים אצלו כלל · ע"כ נריך לזה יראת שמים · כי מי שיראת אלקות קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת · היינו שיש קיום לדבריו אצל חבירו · נמצא מי שרוצה להכניס דעת בחבירו · הוא נריך שיהי' לו יראת שמים · כדי שיהיו דבריו נשמעין · וכדי שיתקיימו דבריו · וזהו אשר אין חליפות למו ולא יראו אלקים · היינו כשאין נשאר דעתו אחריו ע"י בן או תלמיד שזה בחי' חליפות כנ"ל זה שאומרין אצל יראו אלקים · כי ע"י ירצה נשאר דעתו אחריו כנ"ל :

ועי"ז שעוסקים לדבר מ' עם חבירו להכניס בו דעת ויראת שמים ולהעמיד תלמידים כנ"ל · עי"ז נכנסין תורות המקיפים · כי מה שאדם מבין ומשיג בשכלו זה בחי' פנימי כי זה בשכל נכנס לתוך שכלו · אבל מה שאין יכול ליכנס לתוך שכלו דהיינו מה שמ"ח לו להבין · זה בחי' מקיפים · כי זה בדבר מקיף שבתוך שכלו ומ"ח לו להכניסו בפנים בתוך שכלו כי מ"ח לו להבין זאת מחמת שהוא בחי' מקיף אצלו · וכשעוסק לדבר עם בני אדם ומכניס בהם דעתו נמצא שנתרוקן מוחו משכל ודעת שהי' לו · אזי עי"ז נכנס השכל המקיף לפנים · כי ע"י שנתרוקן שכלו ע"י שהכניס דעתו בחבירו · עי"ז נכנס המקיף לפנים וזוכה להבין בחי' השכל המקיף דהיינו מה שלא הי' יכול להבין מתחילה כנ"ל :

ויש כמה בחי' מקיפים · כי מה שמקיף לזה הוא בחי' פנימי אצל חבירו שהוא במדריגה למעלה ממנו · וכן למעלה מעלה · ויש שכל שהוא בחי' מקיף לזה · ואצל אחר · זה השכל הוא נמוך לפילו מבחי' פנימי מחמת שהוא במדריגה גבוה ממנו הרבה · וע"י שמדבר מ'

עם חבירו בי"ס ומכניס בו לדעתו עי"ז נכנס מקיף שלו לפנים כנ"ל · וכן למעלה מעלה שכ"ח לפי בחינתו ומדריגתו נכנס מקיף שלו לפנים ע"י שמדבר עם חבירו ותלמידו ומכניס בו לדעתו כנ"ל · וזהו כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו · כי קרוב אליך הדבר מאד · היינו לקרב אליך הדבר שהוא בחי' מאד בחי' מקיפים שהם נעלמים ורחוקים מאד מן האדם · ולקרבם אליך להכניסם בפנים · זה תלוי בפיך ובלבבך לעשותו · בפיך ובלבבך זה בחי' פי ידבר חכמות והגות לבי תבונות היינו שיגלה חכמתו ותבונתו לתלמידיו כנ"ל · וזהו לעשותו בחי' כאלו עשאו הנ"ל · ועי"ז יוכל להכניס ולקרב המקיפים שהם בחי' מאד להכניסם לפנים כנ"ל · ולמעלה מן הכל הם המקיפים העליונים של חכם הדור שהוא הרבי שבדור · שע"י זה הרבי והחכם שבדור עוסק לדבר עם תלמידיו ומכניס בהם לדעתו עי"ז נכנסים המקיפים שלו לפנים · והמקיפים שלו הם בחי' מריבות ימים ושנים · כי המקיפים שלו הם בחי' עוה"ב שהוא יום שכולו ארוך כי הם הוא למעלה מהזמן . כי כל הזמן של כל העוה"ז כולו מה שהי' ומה שיהי' הוא כולו אין ואפס נגד יום א' ואפי' נגד רגע אחת של עוה"ב שהוא יום שכולו ארוך ואם אין שום זמן כי הוא בחי' למעלה מהזמן · רק שהר שהזמנים שייך שם הם בחי' השגות של המקיפים · שיש מקיפים שהם בחי' ימים ויש מקיפים שהם בחי' שנים · בחי' תקופות היתים תקופות השנים · ולזה המקיפים שיש שם הם בחי' שהר הזמנים שם · והשגות מקיפים הללו זה עיקר התענוג והשעשוע של עוה"ב · אשרי מי שזוכה להשיגם · וזה בחי' תכלית הידיעה כי תכלית הידיעה אשר לא נדע · כי השגות אלו המקיפים · שהם בחי' שעשוע עוה"ב זה בחי' מה רב טובך אשר צפנת ליראיך כי הם הם רב טוב הצפון וטמון ואתוס מעין כל · וזהו מה רב טובך מה לייקא כי הם בחי' מה בחי' מה חמית מה פשפשת בחי' חכלית הידיעה אשר לא נדע · וזה בחי' שפע הכתר כי כתר הוא בחי' מקיף כ"ם כתרו את בנימין וכו' :

וזה החכם שזוכה לאלו המקיפים הנ"ל בחי' שפע הכתר · הוא צריך שיהי' לו בחי' כל בחי' כי כל בשמים ובארץ · ותרגומו לאחיל בשמיא וארעא · היינו שיהי' לוחז ומקיים שני העולמות עולם העליון ועולם התחתון שהם בחי' שמים וארץ · כי הנדיק והחכם הנ"ל הוא צריך שיהי' לוחז בשניהם לקיים את כ"ח ו' בבחינתו כי יש דרי מעלה · עם דרי מטה · דהיינו עולם העליון ועולם התחתון בחי' שמים וארץ וצריך להרחות לדרי מעלה שמים יודעים כלל בידיעתו ית' שזה בחי' השגה של מה בחי' מה חמית מה פשפשת בחי' היה מקום כבודו · ולהיפך צריך להרחות לדרי מטה · שתדרגת מלא כל הארץ כבודו · כי יש שוכני עפר שהם בני אדם המונחים במדריגה התחתונה ונדמה להם שהם רחוקים מאד ממנו ית' · וצריך הנדיק לעוררם ולהקיצם בבחי' הקיצו ורננו שוכני עפר ולגלות להם שה' עמם והם ממוכים אליו ית' כי מלא כל הארץ כבודו · ולחזקם ולעוררם שלא יהיו מייאשין עצמן ח"ו · כי עליין הם אצל הם"י וקרובים אליו כי מכה"כ · וזה בחי' כל שיש להנדיק בחי' כי כל בשמים ובארץ להחיל בשמיא וארעא · היינו שהוא לוחז ומקיים שני העולמות עולם העליון הוא לוחז ומק"ם בבחי' מה בחי' מי' מקום כבודו · ועולם התחתון הוא מקיים בבחי' מלא כל הארץ כבודו :

גם זה החכם הדור הנ"ל צריך לידע, אלו מקיפים שהוא צריך להמשיכם · ואלו מקיפים שאין צריך להמשיכם · ובשביל זה יש דברים

דברים סתין רשמים לגלותם בפני התלמידים · כי אם יגלה תוכן הדברים יכנסו מקיפים מחריס בתוך שכלו כנ"ל ולפעמים תין נריך לקבל תלו המקיפים · כמו למשל כשרצ מדבר עם תלמידו מיזה פסוק בגמפ"ת ובתוך דבריו הוא בא על מיזה קסי' · ומותו הקשיא מי' בתחילה בבחי' מקיף תלו · כי לא ידע ממנה בתחילה ותיכף כשנופל בשכלו ותת הקשיא הוא אומרה בפני תלמידו · ובתוך כך כשמסביר לו הקשיא נופל בשכלו תירוץ על הקשיא נמנא שמוב ומציג מקיף אחר שהוא תירוץ על הקשיא ואזי אומר גם התירוץ בפני התלמיד · אך כשמגלה גם התירוץ בפני התלמיד אזי נכנס בו עול מקיף אחר ואז ע"י השכל שבא עליו עתה הדרת קושיא לדוכתא ואדרבא עתה הקשיא חזקה ורחבה יותר מבתחילה נמנא שע"י שגילה התירוץ בפני התלמיד שע"י נכנס בו מקיף אחר דהיינו שכל חדש · ע"י חזרה הקשיא למקומה ביתר עוז · כי עתה הקשיא חזקה ורחבה יותר מבתחילה · כמו כתים בהשגות שים דברים שאסור לגלותם · כי אם יגלה זה התירוץ בפני התלמיד יכנס בו מקיף חדש שעל ידו יבי' הקשיא חזקה ורחבה יותר מבתחילה · עד שיוכל ליכנס בהשגות מקיפים שאם למעלה מהזמן שאין הזמן מספיק לדמר הקשיות והתירוצים שים שם כי אם למעלה מהזמן · כי כל מה שהוא מגלה מיזה שכל קשיא או תירוץ נכנס בו שכל חדש שהוא בחי' מקיף כנ"ל · ע"כ אם לא יבי' כזהר בדבריו לדקדק מיזה דבר לגלות ומיזהו דבר שלא לגלות · ע"י יבי' נכנס בקשיות ותרוצים שאין הזמן מספיק לדמרם כי אם בחי' מקיפים שאם למעלה מהזמן כנ"ל · ע"כ מוכרח החכם לעשות סייג לדברין לדקדק וליזהר מה לגלות ומה שלא לגלות בתופן שלא יסיג רק אותן המקיפים שאין נריך להסיג ולא יבוא להסיג מקיפים שאין נריך להסיג ·

וזה בחי' משארז"ל · כשעלה משה למרום מנאו להקב"ה שבי' קושר כתרים לאותיות מ"ל רבש"ע מי מעכב על ידך · מ"ל עתיד מ' לעמוד ועקיבא בן יוסף שמו שיבי' לורש על כל קוץ וקוץ תילי תילין של הלכות · מ"ל רבש"ע רשוי שתתן תורה על ידו · מ"ל שתוק כך עלה במחשבה · ולכאורה קשה מה ממר לו הש"י שתוק וכו' הלא כבר ממר הקשיא ומה זו שתיקה מאחר שכבר הקשה מה שהקשה · אך תי כף כשאמר משה הקשיא נפל בשכלו תירוץ על הקשיא אך אם הי' אומר את התירוץ הי' נכנס בו מקיף אחר והי' בא על קשיא יותר חזקה ורחבה מבתחילה · ע"כ ממר לו הש"י שתוק על התירוץ כדי שלא יבא על קשיא יותר חזקה מבתחילה · וזהו כך עלה במחשבה · היינו שתיכף כשמגלין את השכל הפנימי אזי עולה במחשבה שכל אחר חדש כי נכנס מקיף אחר לפנים · וע"כ נריכין לשתוק כדי שלא יבא למקיפים שאין נריכין להשיגם כנ"ל · וזהו שתוק כך עלה במחשבה כנ"ל ·

וז"פ הוו מתונים בדין והעמידו תלמידים הרבה ועשו סיג לתורה · הוו מתונים בדין זה בחי' שנריך החכם הנ"ל להיות לו מתינות לידע היך לדבר עם כ"א ואי' שלפני בחי' דרי מעלה יגלה להם השגה של מה בחי' מה חמית וכו' · ולפני דרי מטה יגלה השגה של מלה כל המרן כאחד · וזה בחי' דין בחי' משפט בחי' כי מלקים שופט · זה ישפיל וזה ירים · שהגבוהים הוא נריך להשפיל להרחות להם שאינם יודעים כלל בילויתו ית' והקטנים בחי' שוכני עפר נריך להרים לעורר ולהקיצם שלא

(משה הי' למעלה מן המחשבה לכך היה יודע את התירוץ כי השיג בחי' בחרי אותיות · והדברים מתומים · כי לא ביאר היטב ענין זה)

שלא יתייאשו כי מכה"כ כנ"ל . וזה והעמידו תלעילים הרבה ועשו קשיג לתורה בחי' סייג לחכמה שתיקה כי צריך לעשות סייג לדברו לשתוק לפעמים בחי' שתוק כך עלה במחשבה כנ"ל :

ואלו הם בחי' של דרי מעלה ודרי מטה . דהיינו השגה של בחי' מה . והשגה של בחי' מכה"כ . סה בחי' השגה של בחי' בן והשגה של בחי' תלמיד כי מעפ"י שבן ותלמיד כולו חד כנ"ל . כי הבן הוא ג"כ התלמיד כנ"ל והתלמיד הוא ג"כ בחי' בן כי נחשב כאלו עשאו כנ"ל . מעפי"כ יש הפרש בין בן לתלמיד . כי הבן שהוא תלמיד הוא במעלה יתירה מתלמיד לבד . כי הבן הוא כולו נמשך מן האב מראשו עד רגלו ואין בו שום שערה שאינה נמשכת ממוח האב : ע"כ בחי' ההשגה של הבן גדולה יותר במעלה מהשגה של בחי' התלמיד . וזהו בחי' החילוק שבין נבואת משה רבינו לשאר נביאים . כי משה רואה בהסתכלות המאירה והם רואים בהסתכלות שאינה מאירה שזהו בחי' החילוק שבין השגת דרי מעלה להשגת דרי מטה שהם בחי' בן ותלמיד . כי משה אמר כי לא יראני האדם וחי זה בחי' ההשגה של מה בחי' מה חמית וכו' שזהו ההשגה של דרי מעלה בחי' בן . ויש"י שבי' במדרגה קטנה ממשה אמר וחרחה את ה' זה בחי' השגה של דרי מטה בחי' תלמיד בחי' מלא כה'כ . כי מעפ"י שידע יש"י שיש השגה של בחי' מה מעפי"כ אמר לפי מדריגתו שהוא רק בבחי' ההשגה של מכה"כ בחי' וחרחה את ה' . נמצא שבן ותלמיד הם בחי' דרי מעלה ודרי מטה . היינו ההשגה של מה בחי' מה חמית מה דפשפת בחי' היה מקום כבודו בחי' כי לא יראני האדם זה בחי' השגת הבן השגת דרי מעלה . והשגה של מלא כה"כ בחי' וחרחה את ה' זה בחי' השגת התלמיד השגת דרי מטה . כי הבן שהוא נמשך כולו ממוח אחד ע"כ זוכה להשגת אביו ממש שהוא בחי' מה שהוא ההשגה של דרגה והחכם שבדור כנ"ל . אבל התלמיד אין מקבל רק בחי' ההשגה של דרי מטה שהוא בחי' מכה"כ וכו' כנ"ל .

וצריך לכלול העולמות עליון בתחתון ותחתון בעליון שיהיה הבן כלול מבחי' תלמיד וכן התלמיד יהיה כלול מבחי' בן . כדי שיהי' להם ירושה . כי הבן שהוא בבחי' ההשגה של מה בחי' מה חמית וכו' . ומ"כ לא יהי' לו ירושה כלל מאחר שאינו רואה כלל כבודו ית' . וע"כ צריך שיהיה הבן כלול מבחי' תלמיד להרואות לבחי' בן ג"כ קצת מההשגה של בחי' התלמיד דהיינו בחי' מכה"כ . כדי שיהי' לו ירושה . וכן התלמיד שההשגתו בחי' מכה"כ . ומ"כ יוכל להתבטל במציאות וע"כ צריך להרואותלו קצת מההשגה של בחי' הבן דהיינו בחי' מה כדי שלא יתבטל במציאות ויהי' לו ירושה :

וע"י כלליות בן ותלמיד . עי"ז מי שהוא חיש חיל וחינו היפך (שקורין רוע מזל ס"מ) הוא יכול לקבל בעת התכילה החרת הרצון דהיינו שיאיר לו הרצון בעת התכילה וישתוקק ויכסוף מאד אליו ית' ברצון מופלג בלי שום ידיעה שלא ידע כלל מה הוא רוצה . וזה בחי' ואתה נותן להם את תכלם בעתו . בעתו זה בחי' החרת הרצון הנ"ל בחי' כעת ואמר ליעקב וליסראל מה פעל אל . כשמרז"ל עתידין צדיקים שיהי' מחיצתן לפנים ממלאכי השרת . מחיצה זה בחי' מקיפים שהם המחיצה של השכל . ולעתיד יהי' מחיצות המקיפים של הצדיקים למעלה ממקיפים של מה"ם . וזו יהי' השגתם בחי' מה בחי' מה פעל אל . וזאת ההארה של בחי' מה היא בחי' החרת הרצון שהוא למעלה מן הכל והיא מתגלה בעת התכילה בבחי' ואתה נותן להם את תכלם בעתו בעתו דייקא בחי' החרת הרצון שהוא בחי'

מה דמי כעת ימתר ליעקב וליסרחל מה וכו' דמי' מקיפים הנ"ל שסם דמי' מה שזהו דמי' המרת הרעון כנ"ל:

ומה שמתגלה המרת הרעון בעת האכילה לווקא

דע כי מי שרוצה לחגור מתניו להיות מפרנס ליתן פרנסה להתלויים בו. הוא צריך שיהי' מיש מיל ולא יהי' הפיקר שקורין (רוע מזל ס"מ) כי צריך שיהי' לו קנת ממשלה: כי כל הפרנסה נמשך מהמלכות כ"ש במלך חנת הוא מילנת רברבת מזון לכולא בי'. וע"כ מי שרוצה לקבל פרנסה צריך שיהי' לו קנת ממשלה כדי שיהי' לו חיוב שייכות עם המלכות. וזה דמי' לעת האכל גבי הלם מלא מלכות כי צריך שיהי' לו ממשלה דמי' מלכות לעת האכל כי עי"ז נמשך הפרנסה כנ"ל. וע"כ כשהבעל חוגר מתניו נגד מטתו ומחייב ענמו לפרנסה כ"ש בכתובה וענה שלמה ושיקיר ומיזין וכו'. אז נותנים לו קנת ממשלה כ"ש והוא ימשול בך כי ע"י הממשלה הוא יכול להמשיך הפרנסה כנ"ל: וכן כל השרים כל מי שצריך ליתן פרנסה יותר למנשים רבים התלויים בו. הוא צריך שיהי' לו יותר ממשלה כדי שיוכל להמשיך הפרנסה ע"י המלכות כנ"ל. והמלכות מקבל הפרנסה מן דמי' הידים שיש בים החכמה. דהיינו הרמזים שסם דמי' ידים כ"ש נטיתי ידי ואין מקשיב ופרש"י דהיינו רמזים. כי כשהחכם מגלה חכמתו לפעמים צריך לרבר ברמז שרמז בו רמזים לתלמידיו. דהיינו מה שא"א לבאר בפיו בפירוש. רק ע"י הרמזים שיש בדיבור הם מבינים כוונתו. והנה הרמזים הם דמי' ידים דמי' נטיתי ידי כנ"ל וזהו דמי' הידים שיש בים החכמה דבמי' וה הים גדול ורחב ידים ומלא הידים מקבל דמי' המלכות את הפרנסה דבמי' פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון. היינו שהפרנסה נמשכת מדמי' הידים הנ"ל וזהו ומשביע לכל חי רצון דמי' הרעון שמתגלה בתוך הפרנסה כנ"ל דבמי' ולחה נותן להם את מכלם בעתו כנ"ל. כי מחמת שהמלכות מקבל הפרנסה מידים הנ"ל שיש בים החכמה ע"כ מתגלה שם בתוך האכילה והפרנסה הרעת המקיפים שסם דמי' הרעת הרעון כנ"ל. כי המקיפים מאירים בים החכמה שמגלה החכם כנ"ל. וזה דמי' זה הים גדול ורחב ידים וכו' לויתן זה יצרת לשחק בו לויתן זה דמי' מלכות כ"ש לויתן נחש בריח לויתן נחש עקלתון ופרש"י מלכות. וזהו לשחק בו דמי' שחקים שסם שוחקין מן דהיינו פרנסה הייגו שהמלכות דמי' לויתן מקבל הפרנסה מן הידים שיש בים החכמה שזהו דמי' זה הים גדול ורחב ידים כנ"ל וכשמגיע הפרנסה להמלכות שם היא נשחקת ונכתשת ליתן לכ"א ואי' חלק פרנסה כפי מה שרצוי לו. וזהו לשחק בו דמי' שחקים שסם שוחקין מן כי הפרנסה שהיא דמי' מן נשחקת ונכתשת מגל דמי' המלכות שהיא דמי' לויתן שמקבל הפרנסה מדמי' זה הים גדול ורחב ידים היינו מן הידים שיש בים החכמה שסם דמי' רמזים כנ"ל. וזהו כולם מליך ישברון לתת מכלם בעתו. כי הכל מסתכלין ומנפין על פרנסה. והמלכות מלקט ומקבץ כל אלו הבטחונות של כל דמי עולם מה שכולם מנפין ומסתכלין על פרנסה ועם אלו הבטחונות עולה המלכות ומקבל פרנסה מן הידים הנ"ל. וזהו כולם מליך ישברון היינו ע"י הבטחונות הנ"ל שכולם ישברון אליו ומנפין ומסתכלין על פרנסה ע"י ומשך הפרנסה ע"י המלכות כנ"ל וזהו לתת מכלם בעתו בעתו לייקא דמי' המרת הרעון שמתגלה בתוך הפרנסה שהיא דמי' כעת ימתר ליעקב וליסרחל מה פעל מ'. דמי' ולחה נותן להם את מכלם בעתו. דמי' פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון כנ"ל: וזהו כי ימיך וזרועך ולוך פניך כי רציתם:

ימיך

ימינך וזרועך זה בחי' הילים הנ"ל שבהם
מתגלה הארת המקיפים שהוא בחי' הארת הרצון
הנ"ל וזהו ואור פניך כי רציתם כי המקיפים הם
אור הפנים וזה כי רציתם כי הם בחי' הארת
הרצון הנ"ל וזהו משריך ארץ שמלכך בן חורין
ושריך בעת יאכלו · חירות זה בחי' יובל שהוא
בחי' כלליות בן והלמיד · כי יובל הוא אותיות
וכל בניך לימודי י"י לקבלינו כלליות בן והלמיד ·
כי בניך זה בן · לימודי ה' הם תלמידים ·
ומכלליות בן והלמיד שהוא בחי' יובל בחי'
חירות משם מקבל המלכות הפרנסה הנ"ל וזהו
משריך ארץ שמלכך בן חורין שמלכות מקבל
הפרנסה מבחי' חירות בחי' יובל וכו' הנ"ל ·
וזהו ושריך בעת יאכלו בעת זה בחי' התגלות
הרצון שמתגלה בשעת מכילה בחי' בעת יאמר
וכו' הנ"ל · וזה בחי' מים מסיחין בסעודה כי אז
מאיר הארת הרצון שהוא בחי' הארת המקיפים
שהם בחי' שחיקה בחי' שתוק כך עלה במחשבה
הנ"ל :

וזה בחי' חנוכה : כי ענין חנוכה ·
דע כי כ"ח ות' כפי מה שזכה
לפעול בקשתו ביוה"כ דהיינו בקשת סלח נא ·
כן ים לו חנוכה · כי ע"י סלח נא נעשה חנוכה
כי משה רבינו ביקש סלח נא לעון העגל הזה
על חטא המרגלים · וע"י חטא המרגלים גרמו
חורבן בימה"ק כשהרס"ל שהם"י אמר להם אתם
בכיתם בכיה של חנם אני אקבע לכם בכיה
לדורות כי לותו הלילה ליל ט"ב היה שבו נחרב
הבית"מק · ומשה רבינו ביקש על זה סלח נא ·
כי זה החטא והפגם תלוים כל העוונות · כי
ע"י הפגם נחרב הבית"מק · ובזמן שבית"מק
הי' קיים היינו נקיים מעוונות ב"ש נלך ילין זה
ואר"ל כי תמיד של שחר היה מכפר על עבירות
של לילה ותמיד של בין הערבים היה מכפר על
עבירות של יום · כי ישראל עם קדוש · לפי

גודל רוממיותם ודקותם אין יכולין ליתן עליהם
המשל של עון לפי' יום ח' ע"כ אנו נריכין את
הבית"מק שיכפר עלינו בכל יום · ומעת אשר
חרב בית מקדשינו אין אנו יכולין לנקות עצמינו
מן העוונות כי אין מי שיכפר בעדינו · ומשה
רבינו ע"ה שידע כל זאת ע"כ מסר נפשו על
ישראל וביקש סלח נא לעון העגל הזה וכו' · כי
ידע שבזה החטא תלוי חורבן הבית שהוא כולל
כל החטאים הנ"ל · וכשזכה לפעול בקשתו אזה
נעשה בחי' תוכית הבית בחי' תוכיה היפך חורבן
הבית · וכן כ"ח כפי מה שזכה לפעול בקשת
סלח נא ביוה"כ שעי"ז נתתקן פגם חורבן הבית ·
כמו כן נעשה בחי' תוכית הבית בחי' תוכיה שהוא
שתוכיה נעשה ע"י סלח נא הנ"ל · וע"כ רמז
משרע"ה לירוף חנוכה בפסוק סלח נא · כי
סלח נא לעון העגל הזה בגודל חסדך
וכאשר נשאתה וכו' הוא ר"ת חנוכה · כי
חנוכה נעשה ע"י סלח נא וכו' הנ"ל · וכן כל
התביעות הנ"ל כולם כלולים בביה"מק · כי
בית"מק כלול מבחי' בן והלמיד : כי חז"ל למה
נקרא שמו הר המוריה שממנו הורתה יונתה
לישראל · זה בחי' תלמיד · גם אמרו חז"ל למה
נקרא שמו הר המוריה שעל ידו פריס ורבים
ישראל זה בחי' בן · וע"כ בית"מק במקום הגורן
זה בחי' פרנסה שנמשך ע"י כלליות בן והלמיד
הנ"ל · וזה בחי' לחם הפנים שהי' בבית"מק · זה
בחי' התכילה והפרנסה שנמשך ע"י כלליות בן
והלמיד שבו נתגלה אורות המקיפים שהם בחי'
אור הפנים הנ"ל · כי אור הפנים זה בחי' ס"ע
נהורין כילוע וס"ע הוא ב"פ היקף כמובן ·
וזה בחי' להגיל פנים משמן ולחם לבב אנוש
ישעד היינו שנתוך התכילה מתגלה הארת
המקיפים שהוא בחי' אור הפנים בחי' להגיל
פנים משמן ולחם וכו' וע"כ מנות חנוכה בשמן
כי חנוכה הוא בחי' חנוכת הבית שע"י נמשך
פרנסה

פרנסה ונחגלה מור הפנים שזה בחי' לחם הפנים
בחי' להגיהל פנים משמן ולחם וכו' כנ"ל · וזה
בחי' יאר ה' פניו אליך ויחונך · ויחונך זה בחי'
מנוכה שעל ידו נתגלה מור הפנים בחי' יאר ה'
פניו וכו' כנ"ל · ומשה רבינו זכה לסוד מנוכה
ע"י שמסר נפשו בשביל ישראל ונתן לבו עליהם
להסתכל בגרתם · כי הוא הי' רחמן ומנהיג
אמתי כנ"ל · ועיקר גרת ישראל הוא המשח של
עוונות ח"ו כנ"ל · וע"כ ניקח עליהם שלח נא
כנ"ל ועי"ז נעשה בחי' מנוכה בחי' מנוכת הבית
שבזה תלוי תיקון כל הבחינות הנ"ל כנ"ל · וזהו
מנוכה חנו כה היינו כ"ה בכסלו · **בסלו** הוא
מותיות וירח י' ב' סר לרמות כי משה רבינו
נתן לבו להסתכל בגרתן של ישראל וזהו כי סר
לרמות לשון סר וזעף ועיקר גרתן הוא המשח של
עוונות ח"ו כנ"ל · והש"י כשרואה שהוא נותן לבו
על זה קרמו מלין ויאמר משה משה · ויאמר
הנני · הנני לכהונה · הנני למלכות כשדרו"ל ·
הנני לכהונ' זה בחי' מנוכת הבית כי משה
שימש בז' ימי המלואים כ"ש משה ואהרן בכהנינו ·
גם כאן הוא בחי' כלליות בן ותלמיד · כי בכאן
נאמר להורות את בני ישראל · להורות לשון
הוראה זה בחי' תלמיד · גם להורות לשון הריון
בחי' בן · הנני למלכות · זה בחי' מלכות הנ"ל
שע"י נמשך הפרנסה שבו נתגלה מור הפנים
כנ"ל : וזה בחי' ומלכי נדק מלך שלם הוציא לחם
ויין והוא כאן לשל עליון · מלכי נדק מלך שלם
זה בחי' מלכות · הוציא לחם ויין היינו בחי'
פרנסה שנמשך ע"י המלכות כנ"ל · והוא כאן
זה בחי' כהונה הנ"ל שהוא בחי' כלליות בן
ותלמיד שמשם נמשך הפרנסה ע"י המלכות
כנ"ל :

וזה בחי' מזג הרוחה · כשהרוחה היא במזג
השוה היא כלולה מכל הבחינות הנ"ל · כי
הרוחה היא מחירת עיניים זה בחי' תלמיד שהשגתו
בחי' והרוחה תת ה' · גם ע"י הרוחה בא שיעת
(כמבואר בת"ח) זה בחי' השגת הבן · שהשגתו
בחי' מה בחי' מה תגיית וכו' שזהו בחי' שיבה ·
בחי' עין לא ראתה אלקים זולתך · ורוח החיים
שבתוך הרוחה זה בחי' מקיפים הנ"ל בחי' סובב
סובב הולך הרוח · בחי' ורוח על פני יחלוף בחי'
מור הפנים · וכשהשגתם של הרוחה הם במזג
השוה ע"י מחיר מור הפנים בבחי' להגיהל פנים
משמן היינו ע"י השמנים של הרוחה מחיר מור
הפנים בחי' מקיפים · והילדים הנ"ל שיש בהם
החכמה כנ"ל בהם נתגלה מור הפנים בחי' מקיפים
שהם בחי' שמרת הברון בבחי' פותח את יריך
וכו' כנ"ל · וזהו בחי' חת"ך שהוא ס"ת של כותב
את יריך שהוא השם של הפרנסה כמובא · חת"ך
ב"פ רו"ח · היינו שבאלו הילדים הנ"ל נתגלה בחי'
המקיפים שהם בחי' סובב סובב הולך הרוח ·
בחי' ורוח על פני יחלוף כנ"ל · וזה בחי' וילדי
אדם מתחת כנפיהם זה בחי' כנפי הרוחה שהם
סובב הרוח בחי' מקיפים שמשם נמשך בחי'
שמרת הילדים כנ"ל :

וזה בחי' רוח חיים יכלכל מחלמו · רוח חיים זה
בחי' רוח החיים הנ"ל שהוא בחי' סובב
סובב הולך הרוח בחי' מקיפים שמשם נמשך
פרנסה וכלכלה בחי' יכלכל וכו' כנ"ל :

וע"ב כשמניינים ומדברים מהיזה חילוק
שחילק החכם שבלור · מוי נופל ירחם
על זה שמדבר ומעיין בהחילוק · כי כשחוזרים
את החילוק הזה ומעיינים בחכמה שמשם
מקבל המלכות את הפרנסה · והוא בח' המלכות
המשיך פרנסה · ועיקר הירחה היא
במלכות · כי מלכות היא מקור הירחה · כ"ש
בלמלה מורחה של מלכות · והוא נתעורר הירחה
של החכם שחילק זה החילוק · כי הכל תלוי
בירחה · כי צריך שיהיה לו ירחה כדי שיהיו דברין
נשמעין וכדי שיתקיימו דברין הנ"ל · וע"כ
כשחוזרים

בשחוזרים את החילוק • שאז גם בחי' המלכות לקבל משם פרנסה ומלכות היא בחי' ירמה כנ"ל ועי"ז נתעורר ירמה של החכם הנ"ל • ע"כ נופל ירמה על זה שמעיין בהחילוק :

וז"פ מעשה בר' אליעזר ור' יהושע שהיו באין בספינה והיה ר' אליעזר ישן ור' יהושע ניעור • נזדעזע ר' יהושע וניעור ר' אליעזר א"ל מה זה יהוש' • מפני מה נזדעזעת אמר לו • מאור גדול ראיתי בים • א"ל שמא עיניו של לויתן ראית שנאמר עיניו כעפעפי שחר :

ר' אליעזר ור' יהושע זה בחי' בן ותלמיד • ר' אליעזר"ז בחי' בן שהשגתו בחי' מה בחי' מה חמית וכו' בחי' כי לא ירמני המלס בחי' עין לא רחמה מלקיס זולתך וכו' כנ"ל • וזה בחי' ר' אליעזר • כי אליעזר ר"ת עין לא רחמה אלקיס זולתך ועשה וכו' שזה בחי' בן כנ"ל • ר' יהושע זה בחי' תלמיד שהשגתו הוא בחי' מכה"כ בחי' ומרחה את ה' שזהו בחי' ההשגה של דרי מטה שנריך לעוברס ולהקיצס בבחי' הקיצו ורננו שוכני עפר ולהרחות לכס כי מכה"כ • וזה בחי' ר' יהושע • כי יהושע הוא ר"ת יחיו מתיך נבילתי יקומון הקיצו ורננו שוכני עפר (ומשה רבינו שהוא בחי' חכס הדור שהוא מאיר בבן ותלמיד כנ"ל ע"כ היה לו בן שהי' שמו אליעזר ותלמיד שמו יהושע • כי אליעזר בן משה הוא בחי' ר' אליעזר הגדול הנ"ל כמובא במדרש על פ' ושס החחל אליעזר החחל המיוחד כי משה רבינו ניקס על זה שיהי' ר' אליעזר מיונתי חלניו • ונתקיים בן) :

וזה מעשה בר' אליעזר ור' יהושע וכו' מעשה הוא מה ש"ע כמובא בכתבים • היינו בחי' מקיפים הנ"ל שהם בחי' שע נהורין של אור הפנים בחי' מה כנ"ל • וזה שהיו באין בספינה • היינו ר' אליעזר ור' יהושע שהם בחי' בן ותלמיד היו מהלכין בים החכמה שהם מחגלין אורות המקיפים וזה בחי' ספינה לשון ספון וממון בחי' המקיפים שהם ספונים וטומנים מעין כל (כי הם בחי' מה דרב טודך אשר נפנת לירחיק כנ"ל) • וזה בחי' היתה כאניות סוחר לשון סחור סחור בחי' מקיפים שהם בחי' ספינה כנ"ל :

וזה • והי' ר' אליעזר ישן • ור' יהושע ניעור" כי השגת ר' אליעזר שהוא בחי' בן הוא בחי' שינה בחי' עין לא רחמה וכו' בחי' מה בחי' מה חמית וכו' כנ"ל • אבל השגת ר' יהושע שהוא בחי' תלמיד בחי' דרי מטה הוא בחי' ניעור בחי' ומרחה את ה' בחי' מכה"כ בחי' הקיצו ורננו שוכני עפר וזה והי' ר"ת יזן ור"י ניעור כנ"ל • נזדעזע ר' יהושע וניעור ר"ת • ניעור ר' אליעזר זה בחי' כללות בן בתלמיד כי צריך לכלול בן בתלמיד להרחות לבחי' בן בחי' ההשגה של התלמיד כדי שיהי' לו ירמה כנ"ל • וזהו וניעור ר"ת • היינו שר"ת שהוא בחי' בן בחי' שינה כנ"ל נכלל בבחי' תלמיד שהשגתו בחי' ניעור כנ"ל • אמר לו מה זה יהושע • מה דייקת זה בחי' ההשגה של בחי' בן שהוא בחי' מה כנ"ל • זה בחי' כללות תלמיד בבן • כי התלמיד צריך שיהי' נכלל בבחי' בן שהוא בחי' מה כדי שיהי' לו ירמה כנ"ל וזה מה ס' מלקיך שואל מעמך כ"ת לירמה מה דייקת כי צריך שיהי' נכלל בבחי' מה כדי שיהי' לו ירמה כנ"ל וזה מה זה יהושע • היינו שר"ת הניח את ר' יהושע לבחי' ההגה של מה כדי שיהי' ר"י שהוא בחי' תלמיד נכלל בבן כנ"ל • מפני מה נזדעזעת • א"ל מאור גדול ראיתי

רמיתי ביס • שרמה מור גדול ביס החכמה •
מ"ל שמח עיניו של לויתן רמית וכו' • לויתן זה
בחי' מלכות בחי' לויתן זה ירצת לשחק בו כולם
מלין ישכרון וכו' כנ"ל • היינו שמשיב לו שרמה
עיניו של לויתן דהיינו מה שבחי' מלכות מלקט
ומקבץ כל הבטחונות של כל בחי עולם שכולם
עיניהם תלויות ומצפין על פרנסה • ומלכות בחי'
לויתן מקבץ כל אלו הבטחונות ונכנס עמהם ליס
החכמה לקבל משם פרנסה • ועי"ז מלעיל ר'
יהושע • כי נפל עליו ירמה מחמת שנכנס ביס
החכמה שפס נתגלה בחי' מלכות שבח לקבל
פרנסה שזה בחי' עיניו של לויתן כנ"ל ועי"ז
נופל ירמה כי מלכות היא מקור הירמה כנ"ל :
וזה ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם
וכו' • שנתיים ימים זה בחי' תקופות
הימים תקופות השנים כנ"ל • שפס בחי' עוה"ב
שהוא יום שכולו ארוך שהוא למעלה מהזמן שפס
סדר הזמנים הוא בחי' מקיפים כנ"ל שפס כל
התענוגים והשעשועים של עוה"ב כנ"ל •
ופרעה זה בחי' ובכל כמובא בזוהר דכל נהורין
מיתרפעין ומיתגליין מינה • והשמר לך בימר :

וזה בחי' קבורת משה שהוא בחי'
המקיפים שהם טמונים מעין כל •
וזה עליונים נדמה להם למטה ותחתונים נדמה
להם למעלה • הנאמר בקבורת משה
בשארז"ל • זה בחי' כל הנ"ל בחי' כי כל
בשמים ובארץ שצריך הצדיק שזוכה לאלו
המקיפים הנ"ל שיהיו לו בחי' כל כנ"ל
להראות לעליונים שהם למטה שאינם
יודעים כלל בידיעתו ית' בחי' מה חמית וכו'
ולהיפך תחתונים נדמה להם למעלה כי הם
משיגים שמבה"כ בחי' וראה את ה' • עוד
יש בזה דברים נעלמים הרבה • ולא ביאר
רק קצת קצת ראשי פרקים • כי משה רבינו
הי' עניו וענוה גדולה מכולם • ויש עור ציחוף
של חנוכה שהוא מרומז בפסוק ויהושע בן
נון מלא רוח חכמה כי סמך משה ידיו עליו
בם"ח יש ציחוף חנוכה • כי בזה הפסוק
מרומז כל הבחי' של המאמר הנ"ל • מל"א
זה בחי' ומלאו את הארץ המבואר לעיל •
וכן רו"ח חכמ"ה כי סמך מש"ה ידי"ו וכו' כל
זה מבואר לעיל במאמר הנ"ל : גם בענין
היראה • כי יש ה' גבורות שהם ה' אימת
שארז"ל ויש אלף ות"ה גבורין המובא
בזוה"ק שנכללים הגבורות וה בזה ער אלף
ות"ה • וכל אלו הדברים לא ביאר כלל • כי
אלו הדברים נאמרו וכו' :
התורה הואת מדברת מכל הי"ס • שפע הכ'
חו"ב • ידים • גם יראה • גם ארז"ל המונע
חלכה מפי תלמיד באלו מונע ממנו חסר •
ופורק ממנו יראת ש"ים • גם בן והלמיד •
בן • איתא בזוה"ק מה שמו דא"ח מה שם
בנו דא ת"ת • תלמידים הם לימודי ה' דא
נ"ה • כל דא יסוד • ומלכות הנ"ל • ריאה
היא איברים חפנימיים ויש ספי' שמדבר
מהם ב"פ (אשרי אזנים שכך שומעות אשרי
העם שככה לו וכו' :)

תקעו בחדש שופר בכסא ליום חגינו • כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב :

אע"פי שתוכחה הוא דבר גדול ומוטל על כ"א
מישראל להוכיח את חבירו כשרואה
בו שלינו מתנהג כשורה • כ"ש הוכח תוכיח את
עמיתך • אעפי"כ לאו כל אדם ראוי להוכיח •
כמו שאמר ר"ע תמה אני אם ים בדור הזה מי
שיכול להוכיח • ואם ר' עקיבא אמר זאת בדורו
כ"ש בדור הזה על עכעו • כי כשהמוכיח אינו

רמוי להוכיח • מוי לא די שאינו מועיל בתוכחתו אף גם הוא מבלים ריח של הנשמות השומעים תוכחתו • כי ע"י תוכחתו הוא מעורר הריח רע של המעשים רעים ומדות רעות של המקשיב שהוא מוכיחם כמו כשמונח מיזה לכר שיש לו ריח שאינו טוב • כל ומן שאין מזיזין מותו הלכר מין מרגיזין הריח רע • אבל כשמתחילין לכזיז מותו הלכר • מוי מעוררין הריח רע • כמו כן • ע"י תוכחה של מי שאינו רמוי להוכיח • עי"ז מוזין ומעוררין הריח רע של המעשים רעים ומדות רעות של המקשיב שמוכיחם • וע"כ הוא מבלים ריחם • ועי"ז הוא מחלים את הנשמות שלהם • ועי"ז נפסק הפגע מכל העולמות התלויים בחלו הנשמות • כי עיקר יניקת הנשמה היא מהריח • כשרו"ל משל שמבריזין על הריח שנאמר כל הנשמה תהלל יה • מיזה לכר שהנשמה נהנה מתנו ולא הגוף הוי אומר זה הריח וע"כ ע"י זה המוכיח שהוא מבלים ריחם • עי"ז נחלשת הנשמה שיניקתה מהריח כנ"ל • וממילא נפסק הפגע מכל העולמות התלויים בהם • אבל כשהמוכיח רמוי להוכיח • מוי מלהבת הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות ע"י תוכחתו • כי התוכחה נריכה להיות בבחי' התוכחה של משה שהוכיח את ישראל על מעשה העגל • שע"י תוכחתו נתן בהם ריח טוב • בבחי' נרדי נתן ריחו הנאמר על מעשה העגל • עוד לא נאמר אלא נתן • כי ע"י תוכחה של משה על מעשה העגל • הוסיף ונתן בהם ריח טוב • שהוא בחי' מוזנת לנשמתא כי עיקר יניקת הנשמה היא מהריח כנ"ל • כי ע"י קול המוכיח שהוא רמוי עי"ז הוא נותן ריח טוב בהנשמות שהוא בחי' מוזנת לנשמתא כנ"ל • כי יש מוזנת לנשמתא ומוזנת לגופא • וע"י מוזנת לגופא • נאלם מוזנת לנשמתא כי ע"י מוזנת לגופא לחיינו ע"י מכילה ושתיה • עי"ז מגדילין את בחי' עקב דסט"ת בבחי' מוכל לחמי הגדיל עלי עקב • כי ע"י המכילה נתחזקין העקביים והרגלין בבחי' לוק בככי ותסכה בנגרי • ומז כשנתגדל ח"ו עקב דכט"ת • עי"ז נחלש ח"ו בחי' עקב דקדושה שהוא בחי' עקב ענוה ירמת ה' שהיא בחי' ריח • בבחי' והריחו ביראת ה' שהוא מזונא לנשמתא • והתיקון לזה הוא ע"י בחי' קול • כי בחי' קול הוא מסקה את הגן שהם גדילים כל הריחות והירקות בבחי' ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן שהוא בחי' קול בבחי' נשמו נהרות קולם וזה בחי' את קולך שמעתי בגן ואירא • כי זה הקול מסקה את הגן"ע גדילתם שם כל הריחות שהם בחי' ירמה כנ"ל • שזהו בחי' מוזנת לנשמתא כנ"ל • כי עי"ז הקול נכנע בחי' עקב דם"מ • כי זה הקול הוא בחי' הקול קול יעקב וע"כ וכה יעקב לבחי' הריח בבחי' רמה ריח בני כריח שדה שנאמר ביעקב • והוא מכניע עקב דסט"ת בבחי' וילו לוחות בידי עקב עשו • וזה הקול הוא בחי' קול המוכיח הרמוי • בבחי' הרס כספר קולך והגל לעמי פשעם וכו' • כי המוכיח מרוצה להוכיח את ישראל ולהגיד להם פשעם ותועלתם הוא צריך לזה הקול כדי שלא יבלים ריחם ע"י שמעורר עוונותיהם כנ"ל • ע"כ צריך לזה הקול כי עי"ז הקול הוא מוסיף ונותן בהם ריח טוב • כי עי"ז הקול גדילים כל הריחות • כי זה הקול מסקה את הגן וכו' כנ"ל • וזהו הרס כספר קולך בשפר דייקא כי זה הקול המסק את הגן שהוא בחי' ונהר יוצא מעדן הוא בחי' קול הניגון של הסיר שיתער לעתיד כשיחדש את עולמו שהוא בחי' סיר פשוט כפול משולש מרובע • וזהו בשפר ר"ת פשוט כפול שלוש רבוע שהוא בחי' הסיר שלעתיד שהוא בחי' הקול המסקה את הגן שע"י זה הקול דייקא הוא יכול להוכיח • וזהו הרס כספר קולך בשפר דייקא כנ"ל • וזהו בחי' מוסכין עליו חוט של מסד הנאמר בהמוכיח הרמוי כשרו"ל המוכיח את מבירו

חבירו לפס שמים מושכין עליו חוט של חסד שנאמר מוכיח לדם מחרי חן ימנא · כי חוט של חסד זה בחי' שנקלע ונשזר ונעשה חוט מהגימין שעל גלו הגימין (שקורין סטיריגים) יתגגן הגיגון והסיר הזה של לעתיד שפס פ"ב גימין כנגד פס י' י"ק יק"ו וכו' שפוא בחי' סיר פשוט כפול וכו' כמובא בתיקונים שפוא עולה כולו ע"ב · ועל גלו הגימין יתגגן הסיר הזה שלעתיד כשיחדש את עולמו בבחי' עולם חסד יבנה שאז יתער סיר פשוט וכו' וזהו בחי' חוט של חסד הנ"ל הנאמר במוכיח הרעוי היינו בחי' החוט הנעשה מהגימין הנ"ל שעליהם יתגגן הסיר הזה כשיבוי חידוש העולם בחי' עולם חסד יבנה בנ"ל וזהו מושכין עליו חוט של חסד זה בחי' ההמשכה שמושכין ופושטין את הגימין כדי לנגן עליהם סיר הנ"ל · נמצא שע"י קול המוכיח הרעוי הוא נותן ריח טוב בהנשמות כנ"ל :

אך לבא לזה · לבחי' קול הנ"ל · הוא ע"י תפילה · כי עיקר התפילה היא רחמים ותחנונים · ועיקר הרחמים הלוי בדעת כ"ש לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים · כי לעתיד יגדל הדעת ואז לא יהי' שום היזק ומכוריות · כי יתפשט הרחמנות ע"י הדעת · כי עיקר הרחמים הלוי בדעת · ולפעמים כשהשט"ח יונקת מן הרחמנות אזי הם ממשיכין לעצמן הרחמנות ואזי נתמעט הרחמנות מגלגלו · ואפילו מעט הרחמנות שנשאר הוא בבחי' מכוריות כי ע"י שהם יונקים מן הרחמנות נתקלקל הרחמנות ונעשה מכוריות כי רחמי רשעים אכזרי · וע"כ גם מעט הרחמנות הנשאר מגלגלו הוא בבחי' מכוריות כי נתקלקל ע"י שהם יונקים מן הרחמנות ח"ו כנ"ל · וזה בחי' גם תניס חלגו שד · זה בחי' רחמנות לשט"ח בחי' כשד משדי כי שדי הוא בחי' רחמנות דקדושה בבחי' ומל שדי יתן לכם רחמים שהוא בחי' תפילה שהוא שידוד המערכות וע"י שד משדי בחי' הרחמנות דש"ח בחי' גם תניס חלגו שד · עי"ז בח עמי' להזכיר כי עי"ז שהם יונקים מן הרחמנות עי"ז גם מעט הרחמנות הנשאר מגלגלו נהפך ונעשה מכוריות כנ"ל · ועי"ז שנתקלקל הרחמנות ונעשה מכוריות נהפך הדעת בבחי' כל הכועס מבטלו מסתלק' ממנו ומזי נקטנהדעת ונעש'בבחי'מוחין דקטנות · ומזי הם יונקים ח"ו מהפך הדעת בבחי' והנחם כי' ערוס · היינו דעת דש"ח שיונק ע"י נפילת הדעת דקדושה שנהפך ע"י מכוריות וכעס כנ"ל · ומזה בא ח"ו תלוות ניתוק · כי המוח הוא מחילה פרוסה בפני תלוה זו · כי אין מדס עובר עבירה אל"כ נכנס בו רוח נשוא אבל כשהמוח והדעת שלם הוא מגין בפני התלוה הזאת · כי יש ג' מוחין · וכ"ת וא' הוא בחי' מחילה פרוסה בפני זאת התלוה · ומלגו הג' מוחין נמשך ג' מיני רחמנות · כי יש ג' מיני רחמנות · בבחי' משארז"ל על פסוק אם תשקר לי ולניני ולנכדי · עד כאן רחמי הוא על הבן שהם בחי' ג' מיני רחמנות והם נמשכין מג' מוחין כי הוא הבן תמוה הלב · וזה בחי' ג' תפילות ביום · כי כל תפילה ותפילה הוא בחי' הוא מיוחד מגלגו הג' מוחין שהם בחי' ג' מיני רחמנות התלויים בהוא · כי עיקר התפילה היא רחמים ותחנונים כנ"ל · וע"כ כשהדעת נפגם ח"ו כנ"ל מזה בא ח"ו תלוות ניתוק כנ"ל · וזאי כשנפגם הרחמנות והדעת אזי ח"ו להתפלל בבחי' רחמים ותחנונים · וזאי התפילה בבחי' דין וכשהתפילה בבחי' דין אז הש"ט בולעת את התפילה ח"ו · כי עיקר יונקת הש"ט הוא מבחי' דינים שהם מוחין דקטנות בחי' חלקים כידוע · וע"כ הש נלחמין ח"ו בתפילה זו שהיא בחי' דין ובולעין אותה ח"ו ·

ואז כשהתפילה בבחי' דין אז צריכין בעל כח גדול

גדול שיוכל להתפלל תפילה בבחי' דין · כמו פינחס בעת שקינא על מעשה ומרי · כ"ש ויעמוד פינחס ויפלל ודרשו רז"ל שעשה פלילות עם קוץ · היינו תפילה בבחי' דין · כי קינא על מעשה ומרי · שהוא בחי' כי הוא ומה והוא עון פלילים · היינו שהוא עון שגריכין לזה תפילה בבחי' דין שהוא בחי' פלילים בחי' ויעמוד פינחס ויפלל · כי כשיש פגם תאוות ניאוף"ו שהוא התפילה בבחי' דין והסט"א בולעת אותה מ"ו · לז גריכין בעל כח גדול שיתפלל תפילה בבחי' דין כמו בעת שהי' מעשה ומרי שהוצרך פינחס להתפלל תפילה בבחי' דין · כי כשזה הבעל כח מתפלל תפלה בבחי' דין · ואזי הסט"א רוצה לבלוע אותה כי היא בולעת תמיד התפילות שהם בבחי' דין כנ"ל · ואזי כשהיא רוצה לבלוע ואת התפילה של הבעל כח שהיא בבחי' דין · אזי ואת התפילה היא עומדת בבית הבליעה שלו בבחי' בצוותרו ולין עוו היינו התפילה של הבעל כח הנ"ל שהוא בחי' מטה עוו היא עומדת לו בצוותרו בבית הבליעה שלו · ואזי הוא מוכרח ליתן הקלות · היינו שהם"מ מוכרח להקיא ולהוציא כל הקדושות של הדעת והרחמנות והתפילות שבלע בבחי' חיל בלע ויקיאנו · ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדושה שבלע · אף גם הוא מוכרח להקיא ולהוציא נשמות החיות שלו ממש · בבחי' מבטנו יורישם חל · היינו שמוציא ומקיא נשמות חיותו ממש · וזהו בחי' גרים שמתגיירין · שהם הין תחילה מנשמות הם"מ ממש · ועכשיו חוזרין אל הקדושה כי הם"מ מוכרח להקיא ולהוציא עכס חיותו ממש שזהו בחי' גרים כנ"ל · וזהו בחי' מטה עוך ישלח ה' מציון רגה בקרב אויביך בקרב דייקא בחי' מבטנו יורישנו אל כי מטה עוו היינו התפילה של הבעל כח הנ"ל היא יורדת בקרבו ממש כי על ידה הוא מוציא ומקיא נשמות חיותו ממש מקרבו ומבטנו בחי' מבטנו יורישנו ה'

כנ"ל · וזה בחי' אתה פוררת בעזך ים שברת ראשי תנינים על המים · כי ע"י מטה עוו הנ"ל הוא מוכרח להקיא רגשי תנינים על המים היינו הם"מ והכעס שהיתה יונקת מן הרחמנות והדעת שהיא בחי' כמים לים מכסים בחי' והנחם ה' ערוס כנ"ל וע"י מטה עוו הנ"ל היינו התפילה של הבעל כח בחי' פינחס ע"ז הוא מוציא קדושת הדעת והתפילות שבלע ומשבר רגשי תנינים על המים כנ"ל · כי התפילה של הבעל כח שהיא בבחי' דין בחי' ויפמוד פינחס ויפלל היא עומדת בבית הבליעה של הנחש ועי"ז הוא מוכרח להקיא ולהוציא הכל כנ"ל · וזהו נירוף ויפלל ר"ת והשלך לפני פרעה יהי לחנין כי גריכין להשליך מטה עוו שהיא בחי' התפילה הנ"ל להחנין בבחי' והשלך לפני פרעה יהי לחנין שמשליכין בכוונה המטה עוו לפני הם"מ כדי שיהי' להחנין היינו כדי שיבלע החנין את התפילה הזאת כי ע"י מוציאין ממנו כל הקדושות שבלע כי היא עומדת בבית הבליעה שלו כנ"ל :

וזה בחי' וישמע יתרו את שמועה שמע ובא קריעת יס סוף ומלחמת עמלק · כי עמלק טימא את ישראל בפגם תאוות ניאוף כ"ש אשר קרך בדרך בחי' מקרה לילה ח"ו שבא ע"י בחי' עמלק · כי עמלק יונק מבחי' הדעת בבחי' רגשית גויש עמלק שזה בחי' והנחם ה' ערוס כנ"ל שע"י בא ח"ו טומאת התאוה הזאת כנ"ל · וזה בחי' מלחמת עמלק והתיקון לזה הוא בחי' קריעת יס סוף · בחי' אתה פוררת בעזך ים שברת רגשי תנינים על המים · היינו בחי' מטה עוו הנ"ל שע"י מוציאין ממנו מימי הדעת שבלע מן הקדושה כנ"ל · ועי"ז וישמע יתרו היינו בחי' גרים · כי ע"י מטה עוו הנ"ל שהוא בחי' קריעת יס סוף בחי' אתה פוררת בעזך ים וכו' שהוא מחקן ומכניע מלחמת עמלק כנ"ל עי"ז נעשין גרים בחי' וישמע יתרו · כי

מוציאין

מוליחין ממנו גס עלמות חיותו שהוא בחי' גריס כנ"ל :

וזה בחי' רעמים . כי ע"י גריס שנעשין ע"י מטה עוז הנ"ל ע"י שהם"ח מוכרחת להחזיר כל הקלוסה שבלעה עם עלמות חיותה כנ"ל . ע"י נתרכה ונתגדל כבודו ית' בבחי' הבו לה' משפחות עמים הבו לה' כבוד ועוז . וזה בחי' רעמים . בבחי' לל הכבוד הרעים ה' על מים רבים מים רבים זה בחי' מימי הלעת בחי' כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים הייבו בחי' מימי הלעת שיולחין מן הם"ח ומוזרין על הקלוסה שע"י נעשין גריס ונתגדל כבודו ית' שהוא בחי' רעמים בחי' לל הכבוד הרעים כי הרעש והפרסום שנתפרסם כבודו ית' ע"י הגריס זה בחי' רעמים שהם קול רעש גדול . כי ארז"ל מאי רעמים ענני דשפכי מיא להדדי . ענני דשפכי מיא זה בחי' הם"ח שהיא בחי' סכות בענוקך מעבור תפילה היינו הקליפות המעכבים את התפילה כשחוזרים ושופכים מימי הלעת שבלעו זה בחי' ענני דשפכי מיא . ואז נתגלה כבודו ית' בבחי' וכבוד ה' מלא בענן . והוא בחי' רעמים כנ"ל . וע"כ ניחוף גריס הוא ר"ת רעש גבורתיו מי יתבונן . כי גריס הם בבחי' רעמים כנ"ל .

וע"י התגלות הכבוד ע"י זה התפשטות הגבולה . כי הגבולה נלה מבחי' שרשי נפשות ישראל . שהם בחי' שבעים נפש : בבחי' בשבעים נפש ירדו אבותיך"ת נביא . ושורש הנפשות הוא בחי' כבוד בבחי' בסודם אל תבא נפשי ובקהלם אל תחד כבודי . וע"כ ע"י התגלות הכבוד שהוא בחי' שורש הנפשות ע"י זה התפשטות הגבולה . וזה בחי' מין הגבולה שורה אלא על חכם גבור ועשיר . כי כל בחי' אלו הם בבחי' כבוד שהם בחי' הגבולה . חכם בבחי' כבוד חכמים יחלג . גבור . בבחי' מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור . עשיר . בבחי' ומחסר להדיבו עשה את כל הכבוד הזה . וזה בחי' אוי לי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתי את בני לבין אוה"ע . החרבתי את ביתי זה בחי' פגם התפילה כ"ש כי ביתי בית תפילה . ושרפתי את היכלי . זה בחי' פגם הכבוד . בחי' והגליתי את בני זה בחי' ביטול הגבולה שבאה מנפשות בני ישראל בחי' בשבעים נפש ירדו אבותיך מצרימה . כי גלות בני ישראל הוא בחי' ביטול הגבולה שבאה מנפשותם כנ"ל :

וזה בחי' רפואה . כי כל בחי' הנ"ל הם בחי' רפואה . כי התגלות הכבוד הנ"ל זה בחי' ריחת הסמים בבחי' וכבוד ה' עליך זרח . וע"י ריחת הסמים בא רפואה . כמ"ש מילדי יומא מילדי קלירי . כ"ש ורחם לבם ירחי שמי סמים נדקה ומרפא . כי רוח גבולה שנתפשט ע"י התגלות הכבוד זה בחי' הרפואה הבאה ע"י ריחת הסמים בבחי' רוח חיים יכלכל מחלהו . ועיקר התגלות הכביד הוא ע"י התפילה הנ"ל שעלידה הענינים שהם הם"ח והקליפות כלים והולכים . וזה נעשין גריס ונתגלה הכבוד כנ"ל . וזה בחי' סליחת העון שבא ע"י ריבוי התפילות שעל ידי זה הסמים ריחת שעל ידה בא רפואה . כי העון הוא בחי' ענן שמחשיך אור הסמים . כי בשבע העוונות הם בחי' חשך כ"ש וכי' כמחשך מעשיהם . וזה בחי' החולאת . כי עיקר החולאת בא מעוונות כמ"ש לא מין יסורין בלא עון שנאמר ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם . כי העוונות הם בחי' ענינים שמחשיכים אור הסמים שעל ידה הרפואה . וע"י התפילה נתכפרין העוונות כי התפילה מכפר כי היא במקום קרבן כ"ש והבילותיה על הר קדשי ושמחתים בבית תפילתי עולותיהם וזבחיהם . וכשנתכפרין העוונות זה בחי' שהענינים כלים והולכים בבחי' מחיתי

ברכות ט

ברכות ט

(ולא אבעתא דלג דא, דלג מיל מ"ו בדברי
הוצרכו לכ"ל :

דא, בעבו מיל כ"ל ואי"ו לע לגלגי ושבאל
דלג מיל. ב' מ"ו בבל בולבי בוגגי ולג דלג
מי"ו בעיבל אבולגו כ"ל : ב' בתו בולבי לב
דא, ושי ולגל אבל אבוי ג ב' מ"ו אבולאב אבל
מי"ו אבוי בתיל אבלג דא, לגלגי כ"ל . וב
לולאבגא ל, לבבילוכ"ל . ואי"ו לובל בוגבי
לו בולבי ולוזלי בוגבי לעגל אגל . ב'
אב ולילו בבולאב אבוי אבל אולגי
ואי"ב בבולאבאל אבוי. בול לבלו אללו
אגל אגל בעי בעבו בבי ולבי גתבו כ"ל
לבבילו . בתול לילבו גלבו אלבו בלבי
בוי בוגבי . ב' אבול בבולאב אול בעא ל,
בעא ל, לבבילו אב ולבלי בולבי ולוזלי אגל
בוי בוי אבי. בולבי אבי אב אבולאב ולולבי
בבבלי גבבי ילי, ולבוו וב בא, ב'
בעי"ו כ"ל . ולבבולו אב בא, ילי בא, ב'
לבי"ו בבי"ל . ב' ל, ילי"ו בילו ב"ל בא"ו. ב, ד"ל
אגל אגל בוי בוגבי . ב' ר, ילי"ו בילו
בולי בעבו ולי"ל אב בי"ל. בולבי ולוזלי בולי
בבלי אב ולבלי . ב' בי אב אבולאב אבל אולבי
בבלי בולי"לבי"לולבולבי בלי בא מ"ו אבולאב
אולבו אולבו כ"ל . ולבבל בוגבי אתי ולב
לבוב כ"ל . ולבי וב בא מ"ו בוגבי אב"ל
בלי בא, אבבל בבי . ולי בבוב ולבו ולי"ו
בא, בא אבולאב ולבלי בלי. בא, בא בבי"ו
בבי"ל . בלי בי בבי"ל בלי"ו בבי"ל בלי בא
בלי בא, בא בבי"ו בבי"ל . בלי בי בבי"ל בלי"ו
בבי"ל בלי בא בלי בא, בא בבי"ו בבי"ל . בלי בי
בבי"ל בלי"ו בבי"ל בלי בא בלי

בשאר הממון שע"ו וכה להיות מנהיג · כי בלא
זה מפני מה יוכה וה לייקא להיות מנהיג ולא אחרי·
מלבחינת כל מנהיג ומנהיג של ישראל יש לו בחי'
רוח אחרת כי המנהיג הוא בחי' איש אשר רוח
בו אשר יוציאם ואשר יביאם · כי המנהיג המוליך
והמביא את ישראל בוודאי יש לו בחי' רוח אחרת
אשר מחמת זה נעשה הוא לייקא מנהיג לישראל·
וזה הרוח אחרת שיש להמנהיג הוא בחי' רוח
הקודש רוח נבואה · אעפ"י שעכשיו אין נמצא
רוח נבואה רוח הקודש ממש · אעפי"כ בוודאי
יש לו בחי' רוח אחרת הנמשך מן הקדושה מה
שאין נמצא בשאר הכוחות שזהו ג"כ בחי' רוח
הקודש אעפ"י שאינו רוח"ק ממש לידע עתידות·
אעפי"כ הוא בבחי' רוח הקודש רוח נבואה · וע"י
בחי' הרוח הקודש שיש להמנהיג נתמלא שהוא
בחי' רוח נבואה · ע"ז כל המתקרבים אליו
נתחזק ונתתקן אצלם בחינה התחתית דקדושה:
כי כל מי שזוכה להתקרב למנהיג האמתי · ע"י
התקרבותו אליו נתתקן ונתברר אצלו בחי' המדמה
ע"י בחי' הרוח נבואה של המנהיג · כי עיקר
תיקון המדמה הוא ע"י בחי' רוח נבואה כנ"ל ·
וע"י תיקון המדמה נתתקן ונתברר החינה
הקדושה כנ"ל · ע"כ כל המתקרבים למנהיג
האמתי זוכין לחינה ישרה דקדושה · אבל בחינת
צריכין לחפש ולבקש תמיד אחר מנהיג האמתי
כזה וצריכין לבקש תמיד אעפ"י שיזכה להתקרב
למנהיג האמתי כדי שיזכה לחינה האמתית
בשלימות · כי כשמתקרבין א"ו למנהיג של שקר
אע"ו בלי ח"ו לחינות כוזבית · כי מנהיג של
שקר הוא בחי' נביא השקר בחי' רוח שקר ואע"ו
אדרבה נתקלקל המדמה לחינות כוזבית·
כי עיקר תיקון החינה היא ע"י בחי' רוח
נבואה שיש להמנהיג האמתי שע"ו נתברר המדמה
ואע"ו נתתקן החינה כנ"ל · אבל בלא בחי'
נבואה · אין המדמה ברור ומתוקן ואזי המדמה

מעורב ומבלבל את החלש בחינות כוזבית · וזה
בחי' זוהמת הנחש · כי ע"ידוב ובלבול המדמה
שמעורב ומבלבל בחינות כוזבית זה בחי' זוהמת
הנחש · כי כל המנחשים והקוסמים כולם הם ע"י
כח המדמה שמעורב ומבלבל אותם בחינות כוזבית
של שקר ושקר הם זוהמת הנחש · וע"כ ישראל
שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן כי אם זכו
כולם לנבואה ע"י משה רבינו רבן של כל
הנביאים שבי' מנהיג האמתי שלהם · ואע"ו נתברר
ונתתקן המדמה אצלם וזכו לחינה שלימה בה'
וע"כ פסקה זוהמתן וזוהמת הנחש שהוא חינות
כוזבית · כי זכו לשלימות חינה הישרה דקדושה
ע"י בירור המדמה שזהו ע"י רוח נבואה כנ"ל
וזה בחי' ה' דהשיי הנאמר במעשה בראשית ·
כ"ם ויהי ערב ויהי בקר יום הששי ותרו"ל שכל
העולם כי' אלו עד ששה בסיוון שקיבלו ישראל
את התורה · כי עיקר חידוש העולם דהיינו לידע
שהעולם מחודש וש"י ברא את העולם ברצונו
הוא אלו בחינה · כי ע"י שכל מ"ה להבין
חידוש העולם · וע"כ הפיקורסים כופרים בזה
מחמת שא"א להבין זאת בשכל · כי עיקר חידוש
העולם הוא רק ע"י חינה · כי אנו מאמינים
בה' שהוא בי' ברא את העולם מחדש · כי בחינת
חידוש העולם הוא ע"י בחי' חינה כ"ם וכל
מעשהו בחינה · נמצא שעיקר חידוש העולם
אלו בחינה · וע"כ הי' העולם אלו עד קבלת
התורה · כי אז זכו לחינה שלימה ע"י רוח
נבואה כנ"ל · וע"כ אז לייקא נתגלה חידוש
העולם כי עיקר חידוש העולם אלו בחינה
כנ"ל :

וע"י חינה יהי' חידוש העולם לעתיד · כי
התקבלות החסדים שעל ידם יהי' חידוש
העולם נבחי' כי חפרתי עולם חסד יבנה הוא
ע"י חינה · בחי' להגיד בבקר חסדך ואמונתך
בלילות · אמונתך בלילות זה בחי' החינה שהיא
הלויה

תלוי' בכח התדמה שהוא בחי' לילה בחי' חלום לילה שבח ע"י התדמה . ועי"ז להגיד בבקר חסדך היינו בחי' חסד הכ"ל שעל ידו יהי' חידוש העולם לעתיד לכ"ל . וזה בחי' חדשים לבקרים רבה אמונתך . ע"י אמונה יהי' חידוש העולם בחי' חדשים לבקרים בחי' להגיד בבקר חסדך וכו' כנ"ל :

ובשיחי' חידוש העולם לעתיד אז יתנהג העולם ע"י נפלאות היינו ע"י השגחה לבד שהיא בחי' נפלאות שלא כדרך הטבע . כי חידוש העולם לעתיד הוא בבחי' מ"י . כי עיקר מ"י הוא ע"י בחי' כח מעשיו הגיד לעמו וכו' בספרם"י על פסוק ברחמיו ברח חלקים מת הסמים ואת הארץ ופרש"י שבשביל זה פתח בברחמיו משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים כדי שלא יאמרו האו"ה לסטים אתם וכו' ע"כ פתח בברחמיו כי הוא ית' ברחמה וכו' נמצא שעיקר מ"י הוא ע"י כח מעשיו ע"י שיודעין שהש"י ברח את העולם . ולעתיד יחדש הקב"ה את כל העולם כולו בבחי' זו של מ"י כי אז יתגלה שהש"י ברח הכל . ואז יחדש כל העולם כולו בבחי' מ"י . ועיקר קדושת מ"י הוא שהש השגחתו ית' תמיד בבחי' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרחשית השנה ועד אחרית שנה . ולעתיד שיחדש את כל העולם כולו בבחי' מ"י כנ"ל . אז יתנהג כל העולם כולו ע"י השגחה לבד כמו מ"י . ואז יתבטל הטבע לגמרי ויתנהג העולם ע"י השגחה לבד שהיא בחי' נפלאות שלא כדרך הטבע . ואז יתער סיר חדש בחי' סירו לה' סיר חדש כי נפלאות עשה היינו הסיר שיתער לעתיד שהוא ניגון של השגחה בחי' נפלאות . כי אז יתנהג העולם ע"י השגחה ונפלאות . כי יש ניגון של בחי' דרך הטבע . וזה בחי' הסמים מספרי כלול מל ומעשה ידיו מגיד הרקיע שהוא בחי' הניגון והסיר של דרך הטבע של תכונות הסמים . היינו בחי' השירים ותושבחות שמשבחין להש"י על ההנהגה של עכשיו שמנהיג העולם בדרך הטבע אבל לעתיד יתער סיר חדש של בחי' נפלאות בחי' השגחה כי אז יהי' ההנהגה ע"י השגחה לבד . וסיר החדש הזה שיתער לעתיד הוא בחי' סיר פשוט כפול משולש מרובע שעולה ע"ב בחי' חסד שעל ידו יהי' חידוש העולם לעתיד בחי' עולם חסד יבנה . וסיר הזה הוא בחי' קול הכ"ל שהוא משקה את הגן שע"י קול הזה יכולין להוכיח בבחי' הרש בשפר קולך והגד וכו' כנ"ל . נמצא שע"י תפלה זוכין לבחינות הכ"ל שע"ז בחין לבחי' קול הכ"ל שע"ז יכולין להוכיח כנ"ל . כי ע"י תפל' הכ"ל נעשין גרים ונחגל' הכבול ועי"ז נתפשט הנבואה וע"י נבואה זוכין לאמונה וע"י אמונה יהי' חידוש העולם לעתיד וחידוש העולם הוא בבחי' מ"י היינו בבחי' השגחה כמו מ"י . ואז יתער הסיר של השגחה ונפלאות וסיר הזה הוא בחי' קול הכ"ל :

וזה בחי' וירח מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד . מנוחה זה בחי' נבואה כ"ש בברוך בן נרי' ומנוחה לא מנחתי זו נבואה כשלרז"ל . ואת הארץ היינו מ"י . ויט שכמו לסבול זה בחי' ניגון בחי' סיר חדש הכ"ל בחי' בכתף ישאו ודרשו רז"ל מין ישאו אלא ניגון שנאמר שאו זמרה ותנו תף . וע"י הניגון בחי' סיר חדש ע"ז נתתקנים כנ"ל שהוא בחי' משיח בחי' רוח אפינו משיח ה' . וזהו ויהי למס עובד . זה בחי' משיח כ"ש ברוך ה' אשר לא השבית לך גואל ותקרא שמו עובד . וזה בחי' למס בחי' תשמוש שממשמשין בדבר שיש לו ריח כלי שיהי' ריח נודף . כי ע"י בחינות הכ"ל נתתקן הריח שהוא בחי' משיח כנ"ל :

וזה בחי' רחם השנה כי ברחם השנה תן התפלה בבחי' דין ומשפט כי המשפט למלקים הוא . וע"ז מוגיהין כל המיות של הש"מ שינק מדעת ומתפילות

ומתפילות ישראל וזה בחי' כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב חק לישנא דמזונא היינו מזוניהן כל המזון והחיות מקום"מ כי הוא מוכרח להוציא ולהקיף הכל ע"י בחי' משפט לאלקי יעקב היינו ע"י התפילה שהיא בבחי' דין ומשפט שהיא בבחי' מטה עוז שע"ז הוא מקיף כל הקדושה שבלע מן הדעת ומתפלות ישראל כנ"ל · וזה בחי' תשרי בחי' מחה פוערת בעוך יש שברת רמשי תניניס ר"ת הוא ניסוך תשרי · ומז כשמחזיר קדושת הדעת שבלע מן הדעת והמוח בשלימות וזהו בחי' רמש הסנה רמש לייקא בחי' תיקון הרמש והמוח ע"י מטה עוז הנ"ל · וכשמוציאין מקום"מ מה שבלע מן מוליאין גם עצמות חיותו שהוא בחי' גריס · וזהו בחי' תשרי בחי' ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם וכו' ס"ת תשרי וע"י גריס נתגלה הכבוד ונתפשט הגבוהה ונתתקן המזונה הקדושה ונתבטל המזונות כוזביות וזה בחי' תקיעה תרועה שברים · תקיעה · זה בחי' התגלות הכבוד בבחי' ותקעתיו יתד במקום נאמן וכי' לכסא כבוד · תרועה · זה בחי' רוח נבוהה בבחי' ה' מלכיו עמו ותרועת מלך בו · ותרגומו ושכינת מלכיהון בהון היינו השראת השכינה בחי' נבוהה : שברים · זה בחי' ביטול המזונות כוזביות בבחי' שבר תשבר מלבושיהם היינו בחי' ביטול המזונות כוזביות · ותיקון המזונה הקדושה בחי' עיני כל אליך ישברו : וע"י המזונה זוכין לחילוש העולם וזה בחי' תשרי כי בתשרי נברא העולם · וחילוש העולם יהי' בבחי' מ"י בחי' השגחה · וזה בחי' ר"ה בבחי' תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה וכו' · ומז יתער עיר חדש כנ"ל וזה בחי' תשרי בבחי' תבואתי תשורי מרמש למנה: וזה בחי' רימה · כשמוציא רימה בשלימות נמלחין בה כל הבחינות הנ"ל · כי זה הבעל שם הנ"ל שמתפלל תפילה בבחי' דין שע"ז

מוניח כל הקדושה מקום"מ בחי' ויעמוד פינחס ויפלל הוא בחי' ניר נחמן לשולחיו· כי הוא מוסר נפשו בשביל ישראל · וזה בחי' רימה · בבחי' בינית שגג ביום קניר כן ניר נחמן לשולחיו · ובינה וקרירות הוא בחי' רימה · כי רימה מקרר חמימות הגוף כי אלמלא כנפי רימה דנשבין על לבת הוי לבת מוקיד כל גופא : שלימות הדעת הנ"ל הוא בבחי' רימה · כי עיקר הדעת והמוחין הוא ע"י שמנוית הגוף כי השכל דולק כמו נר ע"י שמנוית הגוף ורימה היא מעלה שמנוית הגוף אל המוח ע"י הנשימה של רימה גם ע"י הנשימה נתקיים כל השמנוית של הגוף שע"ז עיקר קיום השכל וע"כ נקרא המוחין נשמה בבחי' ונשמת שד' תביאם כי עיקר המוח והדעת ע"י הנשימה כנ"ל · וזה בחי' נר ה' נשמת אדם כי השכל הוא נר דולק ע"י השמנוית שבגוף שמתקיימין ועולין אל המוח ע"י הנשימה של רימה · נמצא שעיקר קיום הדעת ע"י רימה : גריס הנ"ל· זה בחי' הבל נחית הבל אליק הנאמר ברימה כמובא בזוה"ק · כי יש הבלים בעולם שהם בחי' הבל המה מעשה תעתועים · היינו הבלי עולם של שטות · וכשמקבלין אלו הבלים ומכניסין אותם בתוך תורה ותפילה ונעשה מהם הבלים דקדושה זה בחי' גריס · כי מהבל מעשה תעתועים נעשה הבל דקדושה של תורה ותפילה שזה הוא בחי' גריס · וזה בחי' הבל נחית הבל אליק הנאמר ברימה שמקבל הבל ומוליאת הבל היינו בחי' גריס הנעשין ע"י שמקבלין הבלים של שטות שהם בחי' הבל המה מעשה תעתועים ומעלין אותן לבחי' הבל דקדושה ע"י תורה ותפילה כנ"ל : התגלות הכבוד הנ"ל · זה בחי' כבד את ה' מהונך על תקרי מהונך מגרונך · וגרון יונק מרימה : התפשטות הנבוהה הנ"ל· זה בחי' רוח של כנפי רימה שהוא בחי' רוח נבוהה בחי' רוח ה' ליבך בי : תיקון המזמה

ליקוטי מוהר"ן תנינא כז

הוא בבחי' הריחה . כי שינה ודמיון הוא תלוי בהריחה . כי עיקר שינה ודמיון הוא ע"י קר ולח . וע"כ בעת הגשמיים אז נופל שינה על האדם . והריחה הוא קר ולח שע"י בא שינה ודמיון . היינו הדמיונות הבאין לאדם בעת השינה שזה בחי' כח המדמה : חילוש העולם בבחי' הריחה . זה בחי' תשלח רוחך יברמון ותחדש פני אדמה . בחי' הרוח של כנפי הריחה . והחילוש העולם הוא בבחי' השגחה בחי' מ"י . וזה בחי' הריחה בבחי' משמרז"ל למה נקרא שמה ריחה שמחירת את העינים . זה בחי' תמיד עיני ה' אלקיך בה וכו' הנאמר בח"י שהוא בחי' השגחה כנ"ל : ניגון ושיר חדש הנ"ל בבחי' הריחה . זה בחי' קרא בגרון אל תחשך כשפר הרם קולך . והגרון הוא הריחה כנ"ל . ושם הוא בחי' הניגון הנ"ל שהוא בחי' כשפר וכו' כנ"ל : תיקון הריח והריחה שהוא מזונא דנשמתא שנתתקן ע"י כל בחי' הנ"ל . הוא בבחי' הריחה . כי לירוף ריחה הוא סופי תיבות ה' רועי לא אחסר . ה' רועי לא אחסר זה בחי' מזונא דנשמתא . וזהו לא אחסר בחי' כי אין מחסור ליראיו . היינו בחי' ריחה שהוא בחי' ריח . שהוא מזונא דנשמתא כנ"ל :

וזה פי' מאמר רז"ל על עוג מלך הבשן אמר מחנה ישראל כמה הוי תלתא פרסי . איזיל ואיעקר טורא בת תלתא פרסי ואשדי עליהו . עקר טורא בת תלתא פרסי ואותבי' ארישי' . אייתי עלי' קומצי' ונקבוה . ונחית עלי' אצווארי' . בעא למישלפי' משכוה שיני' להאי גיסא . ולהאי גיסא . משה כמה הוי עשר אמין . שקל נרגא בת עשר אמין . ושוור עשר אמין . ומחיי' בקרסולי' וקטלי' :

כי עוג הי' מחיזתו בימין כמובא . והי' יונק מבחי' הדעת דקדושה . כי מסטרא דימינא מוחא חוורא ככספא . וע"כ רצה להתגבר על ישראל . וזה שאמר . מחנה ישראל כמה הוי תלתא פרסי . מחנה ישראל זה בחי' קדושת המחנה של ישראל בחי' והיה מחניך קדוש . ועיקר קדושת מחנה ישראל הוא ע"י שמירה מתאוות נימוף מבחי' מקרה לילה ח"ו כ"ש שם בפרשה . ועיקר השמירה מתאוה זו הוא ע"י בחי' תלתא פרסי . היינו תלת מוחין שכ"ח וחו' הוא מחיצה פרוסה בפני תאוה זו כנ"ל . וזהו מחנה ישראל כמה הוי . תלתא פרסי . היינו עיקר הקדושה של מחנה ישראל שיהיו קדושים מתאוה זו ממקרה לילה ח"ו הוא ע"י בחי' תלתא פרסי . היינו תלת מוחין שהם מחיצה פרוסה בפני התאוה הנ"ל . מיזיל ומיעקר טורא בת תלתא פרסי ואשדי עלייהו . טורא זה בחי' התפילה בבחי' והצדוקים על אר קדשי ושמחתים בבית תפילתי . וזהו בת תלתא פרסי . כי התפילה נמשכת ג"כ מג' המוחין שהם בחי' מחילות פרושות שמשם נמשך ג' מיני רחמנות שהם בחי' ג' תפילות ביום כנ"ל היינו שהם"ק שים לב ויקח מן הדעת ח"ו בחי' עוג הוא רוצה לעקור ח"ו תפילות ישראל להמשיכ' אליהם ולבולעם ח"ו כנ"ל . וזהו שאמר ואשדי עלייהו . כי עיקר רצונו הוא רק להמשיך אליו תפילות ישראל להתחזק בהם . אבל אח"כ כשהם מגלו ח"ו אזי מרוצה לחזור ולהשליכם על ישראל . כי מאחר שכבר יצק מהם מוי אע"פי שהוא מעצמו מחזיר ומשליכם לישראל . עדיין הם פגומים ע"י שים לו יניקה מהם כי רחמי רשעים אכזרי כנ"ל . וע"כ כשהוא יונק ח"ו מהרחמנות ומתפלות ישראל . אע"פי שהוא נותנם מעצמו לישראל

ליקוטי

ישראל מעפ"כ הם פגומים ע"י חטיזתו בהם כנ"ל · וזה שאמר ואשרי עלייהו · כי אח"כ מיעקדם ויבלעם ח"ו הוא רוצה לחזור ולהשליכם לישראל כי כבר הם פגומים על ידו כנ"ל : (כי אחר שהם"ח לא נכנעת רק מעצמה היא מחזרת לישראל ע"כ הם פגומים · אבל כשמניחין ממנו בע"כ ע"י מטה עוז כנ"ל אזי הם"ח נכנעת בגמרי ואז חוזר הכל אל הקדושה בשלימות · והבן · כ"ל) אזל עקר טורח את תלתת פרסי ואותבי' בריסי' · הייכו שהתגבר ועקר תפילות ישראל שהם בחי' טורח את תלתת פרסי כנ"ל · ואותבי' בריסי' שהמשיך התפילות שהם בחי' דעת ורחמים לתוך הרשע והמוח שלו שזה בחי' והנחם ה' ערוס כנ"ל · לייתי קומני' · זה בחי' התפילה של הבעל כח שהיא בבחי' קימון ולין בחי' מטה עוז הנ"ל · ונקבוה זה בחי' נקבת במטיו רחם פרזיו : כי ע"י התפילה שהיא בבחי' קימון ולין של הבעל כח הנ"ל שהוא בבחי' מטה עוז על ידה משברין ומכניעין לותו כנ"ל · כי היא עומדת בבית הבליעה שלו בבחי' בלוותו ילין עוז · וזהו ונחית לגוותי' · שהיא עומדת בגוותו בבחי' בלוותו ילין עוז כנ"ל · וזהו בעת למישלפי' · כי הוא מוכרח להוציא ולהקיא כל הקדושות של התפילות והעיבור שבלע בבחי' חיל בלע ויקיאנו כנ"ל · וזהו מסכוה עיני' וכו' · כי לא די שהוא מקיא ומוציא קדושת תפילת ישראל וכו' · אף גם מבטנו יורישנו ח"ל · היינו שמוכרח להוציא בעצמות חיותו ממש שזהו בחי' גריס · וזהו בחי' מסכוה עיני' · בחי' מעיו תעשת שן · היינו שמוכרח להוציא בעצמות חיותו מתוך קרבו ומעיו בבחי' מבטנו יורישנו ח"ל בחי' רדה בקרב תויכיך כנ"ל : משה כמה הוי עשר למין · משה הוא בחי' נבואה · כי משה רבן של כל הנביאים · וזה בחי' עשר למין · בחי' עשרה מדריגות של נבואה · כי ע"י מטה עוז הנ"ל שעל ידו נתגלה

תניא

הכבוד כנ"ל עי"ז זוכין לנבואה כנ"ל · שקל נרגן את עשר למין · נרגן זה בחי' כלי מלאכה של מעשה ברשית וזהו את עשר למין בחי' עשרה מאמרות שבהם נברא העולם שהם בחי' כלי מלאכה של מעשה ברשית · כי ע"י נבואה זוכין לתוכה שהיא בחי' עשרה מאמרות שהם כלי מלאכה של מעשה ברשית · כי ע"י תוכה מתמידים בחידוש העולם שהם"ז ברא הכל בעשרה מאמרות כנ"ל · וע"י תוכה זוכין לחידוש העולם שלעתיד · ואז יתעלה שיר חדש הנ"ל · וזהו ושוור עשר למינזה בחי' השיר שלעתיד שהוא שיר פשוט וכו' שהוא יוד אותיות בחי' עשר למינזהו ושוור · זה בחי' מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות · הרים וגבעות הם בחי' ריחות בבחי' מלך לי מל הר המור ומל גבעות הלבונה היינו הריחות הגדולים בגן ע"י קול הניגון שהוא משקה את הגן הנ"ל וזה בחי' מדלג על ההרים מקפץ וכו' זה בחי' הניגון הנ"ל שעל ידו גדולים הריחות שהם בחי' הרים וגבעות וזהו מדלג וכו' זה בחי' המדות של הניגון שקורין (מאסין) שהם נעשין ע"י דילוג וקפיצה על הנימין שבכנור · וזהו בחי' ושוור עשר למין היינו בחי' הניגון הנ"ל שהוא בחי' מדלג על ההרים וכו' כנ"ל · כי ע"י בחינות הנ"ל זוכין לזה הניגון · וזה הניגון הוא בחי' הקול הנ"ל בחי' קול יעקב שהוא מכניע עקב דם"ח · וזהו ומחיי' בקרסולי' וקטלי' שהכה והכניע עקב דם"ח ע"י בחי' קול הניגון הנ"ל שהוא בחי' קול יעקב שהוא מכניע עקב דסט"ח בבחי' וילו לוחות בעקב עשו כנ"ל : וזה פי' תקעו בחצוצרות הכבוד בחי' ותקעתיו יתד במקום נאמן והיה לכסא כבוד · בחצוצרות זה בחי' חידוש העולם בחי' שיר חדש הנ"ל · וזהו בחי' שופר בחי' הרס כשופר קולך כנ"ל · והלך מפרש איך זוכין ע"י התגלות הכבוד שהוא בחי' תקעו

תקעו לבחי' חילוש העולם בחי' שיר חלש שהוא בחי' בחלש שופר • וזהו בכסה ליום חגינו • בכסה זה בחי' נבוכה בחי' המכסה פני מלכיהם מכר פני עושה שוה בחי' נבוכה בחי' כי לא יעשה ה' מלקים לכל כ"ח גלה סודו אל עבדיו הנביאים • ליום חגינו הוא רמז הפ' זה בחי' תמונה שנתתקן ע"י תיקון כח המדמה שהוא בחי' מג בבחי' ובתמונה יתלבשו יתלבשו היינו תלבים ושבחים שהם בחי' כח המדמה כי כל התלבים והשבחים שאנו מלמין לאותו ית' הם בבחי' המדמה • כי בפנימיות השכל הוא מופשט לגמרי מכל השבחים והתלבים נמצא שכל השבחים והתלבי' הם בבחי' המדמה • וע"כ בשהמדמה מבורר ומתוקן אז יכולים לשור שבחי' ותלבים לו ית' • כי בשאין המדמה מתוקן אזי אין יודעים כלל לתלר אותו ית' כביכול בשבחים ותלבים • כי כל השבחים והתלבים הם בבחי' המדמה כנ"ל • וזה בחי' חג בחי' ובתמונה יתלבשו ועי"ז נתתקן התמונה שהיא בחי' ר"ה • כי עיקר ר"ה שאז הוא חילוש העולם כי בתחלת בריאת העולם הוא תלוי בתמונה כנ"ל • וזה בכסה ליום חגינו כי עיקר תיקון המדמה והתמונה היא ע"י נבוכה כנ"ל • וע"כ ר"ה שהוא בחי' תמונה • עיקר ר"ה תלוי בסיוון שהוא קבלת התורה שע"י נתתקן התמונה כנ"ל • וע"י תיקון המדמה והתמונה שנתתקן ע"י נבוכה בחי' בכסה ליום חגינו עי"ז זוכין לבחי' חילוש העולם בחי' שיר חלש כנ"ל שהוא בחי' בחלש שופר • וכל זה נמשך מבחי' התגלות הכבוד בחי' תקעו כנ"ל • כי ע"י התגלות הכבוד זוכין להתפשטות הנבוכה וכו' כנ"ל • וכלל כל הבחינות הללו נעשין ע"י בחי' כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב • שהוא בחי' מטה עוז כנ"ל כנ"ל • שע"ז נעשין כל הבחי' הנ"ל • כנ"ל :

אל מסר יהי' שמח הרוח ללכת ילכו מיתת בזוהר כלהו פרקין דלבא מתנהגין בתר רוחא הם"ל אל מסר יהי' הרוח ללכת וכו' • להיות הרוח היולא מבנפי הריחה כי אלמלא בנפי הריחה לנשבין על לבא הוי לבא מוקיד כל גופא • כי ע"י הרוח מכבין הגר ומדליקין הגר • בהריחה בחוש • שלפעמים נכבה הגר ע"י הרוח המנשב • ולפעמים מדליקין הגר שנכבה ע"י הרוח שמנשבין בו • כי כיבוי הגר הוא ע"י שנופל על הגר עפרוריות ונפרדין חלקי האש בזי מיסוד האש ואינם יכולים לבעור • וע"כ כשמנפחין בו אזי הרוח מנפח מן הגר העפרוריות ועי"ז חוזרים ונתחברים ונתקשרים חלקי האש ומתחילין להלוק • (וכן לפעמים מכבין הגר ע"י הרוח שמנפח ומפריד האש מהגר) ומנהיגי הדור הם בחי' רוח כ"ש אשר רוח בו שיולע להלוך נגד רוחו של כ"א • וישראל הם בחי' לבא כי ישראל הם לבא לכל עלמא • ונריכין מנהיגי הדור לנשב בבחי' רוחם על כ"א שישראל שהם לבא לעלמא לנפח מהם העפרוריות • להיות מרה שחורה שנופל עליהם שע"ז אינו יכול האיש הישראלי שהוא בחי' לב להלוק ולבעור להש"י • גם יש רשעים שהם בחי' ערב רב וכשהם נופלים על הלב להיות על ישראל זה ג"כ בחי' עפרוריות שע"ז אין יכול לבעור כנ"ל • וע"כ נריכין מנהיגי הדור לנפח העפרוריות מן הלב להיות מכ"א מישראל ומוזרין ונתחברין חלקי האש שכב"א ומ' מישראל ונתקשרין ישראל ביחד ונעשין בחי' לב • וכ"א ומ' מישראל נעשה בחי' לב למקום שנריך שיהי' שם בחי' לב • ומוזר ובועד להש"י כנ"ל :

אך לפעמים כשמנשב רוח סערה אזי הוא מבעיר האש מאד חוץ מן האדה כמו כן לפעמים יש שמנשב בהלש בחי' רוח סערה ומבעירו ביותר חוץ מן האדה שזה בחי' הריסה בחי' פן יהרסו לעלות אל ה' וכו' כי בהופלת ממך אל תדרוש ואסור להרוס לעלות אל ה' מה שהיו רמוי לו לפי בחינתו • ע"כ כשהלש רוחה

רוחה שבועד ביותר מון מהמדה · ילע שזה
מבחי' רוח סערה כנ"ל · ולזיכו הי'יכול להכניע
זמת · וזה בחי' לוח מאחר רכב על סוסי לם
בסערה · שהיה רוכב ומכניע סוסי לם בסערה
דקיומו הלם הדולק ביותר מן המדה שבח ע"י
הסערה כנ"ל הי' מליהו רוכב על זה ומכניעו ·
כי הרוח צריך לנשב במדה כדי שידלק הלם שבלב
במדה ע"פ מזג הגוף כנ"ל :

מה שהעולם רחוקים מהש"י ולינם מתקרבים
מליו ית' · הוא רק מחמת שחילקם ייצוב
הדעת ולינם מיוסדין עלמן · והעיקר להשתדל
לייסד עלמו היטב · מה שהשכלית מכל החלוות
ומכל ענייני העוה"ז · הן חלוות הנכנסות לגוף ·
הן חלוות שחוץ לגוף כגון כבוד · ולזי בודאי
ישוב אל ה' :

אך דע שע"י מרה שחורה ח"ו להגיע לת
המות כרלונו · וע"כ קשה לו לייסד דעתו ·
רק ע"י שמחה · יוכל להגיע המוח כרלונו ויוכל
לייסד דעתו · כי שמחה הוא עולם החירות
דבחי' כי בשמחה תלחו · שע"י שמחה נעשין בן
חורין ונלחין מן הגלות וע"כ כשמקשר שמחה אל
המוח פזי מוחו ודעתו בן חורין ולזיכו בבחי' גלות
ולזי יוכל להגיע לת מוחו כרלונו ולייסד דעתו
מאחר שמוחו בחירות ולזיכו בגלות · כי ע"י גלות
לין הדעת מיושב כשדרז"ל על בני עמון ומואב
דמייחדא דעתייהו מאחת שלח הלכו בגלות שנאמר
שמבן מואב מנעוריו וכו' ובגולה לא הלך על כן
עמד טעמו בו וכו' :

ולבא לשמחה הוא ע"י מה שמונח בעלמו לינו
נקודה טובה עכ"פ כמבואר ע"פ לומרה
לאלקי בעודי ע"ם · ועכ"פ יש לו לשמוח במה
שזכה להיות מזרע ישראל שלח עשני גוי וכמו
שאנו לומרים בברוך אלקינו שברלנו לכבודו והבדילנו
וכו' ונתן לנו תורת אמת וכו' מכל זה ויוכל
גם רחוי לו ליקח לו שמחה לשמוח דעתו כנ"ל ·

וזה בחי' בדיחת דעתי' שהוא לבר גדול דהייט
שמקשר השמחה למוחו ודעתו ולזי המוח משחרר
וים לו יסוד הדעת כנ"ל · וגם למעלה נעשה
מזה יחול גדול ע"י בדיחת דעתי' :

דע כשהלדם מתפלל בשדה לזי כל העשבים
כולם בלין בתוך התפילה ומסייעין לו
ונותנין לו כח בתפילתו · וזה בחי' שנקרלת התפילה
שיחה בחי' שיח השדה שכל שים השדה נותנין כח
וסיוע בתפילתו · וזה בחי' וילא יצחק לשוח בשדה
שתפילתו היתה עם סיוע וכח השדה שכל עשבי
השדה נותנו כח וסיוע בתפילתו כנ"ל שבשביל זה
נקרלת התפילה שיחה כנ"ל · וע"כ בקללה נאמר
והלחמה לא תתן לת יבולה כי כל יבול הלרץ
לריכין ליתן כח וסיוע בתוך התפילה וכשים פגם
ועיכוב על זה לזי נאמר והלחמה לא תתן לת
יבולה כי חפי' כשהינו מתפלל בשדה נותנים ג"כ
יבול הלרץ סיוע בתפילתו · דהיינו כל מה שמוך
על השדה כגון מכילתו ושתייתו וכיולא · רק כשום
בשדה שלזי שמוך להם ביותר לזי כל העשבים
וכל יבול השדה נותנים כח בתפילתו כנ"ל וזה
יבול ר"ת וילא יצחק לשוח בשדה שכל יבול
השדה התפללו עמו כנ"ל :

(זה הענין מבואר היטב בשער הקטן בחולם
סופר המתחיל בדף ח' · ע"ש) :

כשאדם הולך לחר שכלו וחכמתו יוכל
ליפול בטעותים ומכשולות רבים
ולבח לידי רעות גדולות ח"ו וים שקלקלו הרבה
כגון הרשעים הגדולים מאד המפורסמים שהטעו
לת העולם והכל הי' ע"י חכמתם ושכלם · ועיקר
היהדות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות בלי
שום חכמות · ולהשתכל בכל דבר שעושה שיהי'
שם הש"י ולבלי להשניח כלל על כבוד עלמו רק
אם יש בזה כבוד הש"י יעשה ואם לאו לאו · ולזי
בודאי לא יכשל לעולם · ולפי' כשנופל ח"ו
לספיקות וים שנפילתו גדולה מאד מאד ר"ל שנופל
לספיקות

לפפיקות והריורים ומהרהר מחר משי"ת ותעפ"כ
נפילה והירידה היא תכלית העליה · כי דע כי
שורש כל הבריאה הוא הכבוד כי כל מה שברא
הקב"ה לא בראו אלא לכבודו כ"ש כל הנקרא
בשמי ולכבודי בראתיו וכו' ומאחר שהכל נברא
בשביל כבודו ית' נמצא שכבודו ית' הוא שורש כל
הבריאה · ואע"פי שכולו מחד עכ"ן בהבריאה יש
חלקים ובכל חלק וחלק מהבריאה יש בו בחי' כבוד
מיוחד שהוא שרשו כנ"ל · וזה בחי' בעשרה
מאמרות נברא העולם והלא במאמר אחד יכול
להבראות אלא בשביל שכר ועונש נברא בעשרה
מאמרות · ובכל מאמר ומאמר יש בו בחי' כבוד
מיוחד שהוא שרשו כי הכבוד הוא שורש הכל
כנ"ל · וזה בחי' ובהיכלו כלו אומר כבוד · שבכל
מאמר מלובש בו כבודו ית' שע"י נברא העולם ·
כי אלא כל הארץ כבודו · ואפי' בעבירות ופגרים
רעים מ"ו שפיר מיקרי כבודו ית' בבחי' וכבודי לאחר
לא אתן שיש גבול להכבוד שלא יתפשט לפי ·
ואע"פ שאלא כל הארץ כבודו עכ"ו יש גבול
בשמגיע למקומות הנ"ל שלא יוכל לפי בבחי'
וכבודי לאחר לא אתן כנ"ל · ויש גבול לכל כבוד
וכבוד שמלובש בכל מאמר ומאמר מעשרה
מאמרות כנ"ל שלא יתפשט למקומות הטינופים
כנ"ל · אבל דע כי אעפ"כ בוודאי גם הם מקבלים
חיות ממנו ית' ואפי' מקומות המטונפים אז בחי
ע"ז נריכין ג"כ לקבל חיות ממנו ית' · אך דע כי
גם מקבלים מבחי' מאמר אחד שהוא ברא"ש
מאמר אחד שהוא כולל כל המאמרות וכולם
מקבלים חיות ממנו · וכבוד של המאמר אחד
הוא אחד ונעלם בהכלית ההסתרה ומפי גם
מקבלין חיות כי מבחי' הכבוד והמאמרות
המתגלים מ"מ להם לקבל חיות מפי בבחי'
וכבודי לאחר לא אתן כנ"ל רק מהמאמר אחד
שהוא נסתר בהכלית ההסתרה מפי מקבלין חיות
ודבר זה מ"מ להבין ואפשר להרהר בזה כלל ·
וע"כ בשלפי נופל מ"ו לבחי' מקומות אלו

דהיינו לבחי' מקומות המטונפים ונופל לפפיקות
והריורים ובלבולים גדולים ולזי מתחיל להתהכל
על עצמו ורואה שרחוק מאד מכבודו ית' ונופל
ומבקש היה מקום כבודו מאחר שרואה בעצמו
שרחוק מכבודו ית' מאחר שנפל למקומות כאלו
ר"ל · וזה זה עיקר תקונו ועליתו בבחי' ירידה
תכלית העליה המובנת בספרים · כי מי"ה מקום
כבודו זה בחי' הכבוד עליון של המאמר העליון
דהיינו המאמר שהוא שרשית הנ"ל שמפי נמשך
חיות למקומות אלו נמצא בשמבקש ומחפש מי"ה
מקום כבודו זה בעצמו הוא חוזר ועולה אל
הכבוד העליון שהוא בחי' מי"ה שמגולל בהתרחו
והעלמו הוא מחי' מקומות אלו ועכשיו ע"י שהוא
נפל לפפ ולזי מבקש מי"ה מקום כבודו וזה חוזר
ומבקש עצמו לפפ ומחי' את נפילתו ועולה
בהכלית העליה · וזה בחי' קרבן עולה
שמכפר על הרהור הלב בשרע"ל · כ"ש והעולה
על רוחכם · שעולה מכפר בהרהור ·
כי יש בחי' לבי שחרחר כי יש קליפה שהיא
מעקמת ומסבבת הלב בעיקומים וסיבובים
ובלבולים הרבה וזהו בחי' קליפת נוגה וע"כ
נקרא בחרחר תרגום של סביב שחור בחי'
ונוגה לו סביב · כי היא בחי' תרגום כתובה ·
וע"כ כתיב בלשון תרגום · וכשלפפ נופל לפפ
שזה בחי' מקומות המטונפים ולזי מבקש ונועק
מי"ה מקום כבודו וזה בעצמו תקונו כי חוזר
ומגלגל הכבוד העליון שהוא בחי' מי"ה כנ"ל ·
וזהו בחי' עולה · בחי' ומי"ה: הפה לעולה ·
שבחי' מי"ה היא בחי' פה לעולה לתקן ולכפר
הרהור הלב שבא ממקומות המטונפים כנ"ל כי
ע"י בחי' מיה נתתקן ועולה מפפ כנ"ל · וזה
בחי' מ"ש בתקונים ברחמים ברח חיש דהיינו
פפ לעולה שנעשה ע"י בחי' מי"ה שהוא בחי'
ברחמים מאמר אחד כנ"ל · וזה בחי' תשובה כי
זה עיקר התשובה כשלפפ מבקש ומחפש אחר
כבודו ית' ורואה בעצמו שרחוק מכבודו ית'

ומתגעגע ושואל ומנטער מי"ה מקום כבודו וזהו
בעלמו תשובתו ותיקונו כנ"ל · והבן היטב : ויש
בזה עול הרבה לברים · כי כשאדם הולך בדרך
אז כשהולך בדרכים בפוחניות אזי התורה הולכת
לפניו בבחי' בהתלכך תנחה אותך · כי יש בזה
כמה בחי' · כי כ"ח לפי תורתו · ולפני כל תורה יש
בחי' ספיקות הנ"ל · כגון בחילוקי תורה קודם
שמחדשים כמה ספיקות ובלבולים קודם שמברר
ומלבן הדבר כראוי ואלו הספיקות הם בחי' עץ
הדעת טו"ר שהוא בחי' נוגה וכשמגיע אל התורה
בעלמה זה בחי' עץ החיים וכו' :

שייך לעיל וזהו בחי' שם יאמר לך אדם היכן
אלקיך תאמר לו בכרך גדול של
רומי שגם שם אמלאים גלולים וע"ז גם שם
מוסתר הוא ית' בנ"ל · והכלל שכשנופל לשם ח"ו
אזי כשמתחיל לבקש היה מקום כבודו זוה הוא
בחי' מ"ע מחיות הקדושה · כי חיות הקליפות
הוא רק מהסתרה מה שנסתר שם"י שם
בחכלית ההסתרה עד שאין יודעין ממנו ית' כלל ·
אבל היכף כשמבקשין היה מקום כבודו נמצא
שיודעין עכ"פ שיש אלו"ק ית' רק שהוא נסתר
ונעלם וע"כ מבקשין היה מקום כבודו וזה
בעלמו מהיה עצמו במקום נפילתו · כי היה הוא
בחי' מלאך שהוא שם מקבלין חיות משם · רק
שחיות הקליפות הוא מהסתרה · אבל הוא מהיה
מ"ע בחי' חיות הקדושה במקום נפילתו ע"י
שבקשה והחיפוש שמחפש היה מקום כבודו כנ"ל ·
ולפ"כ זוכה לעלות משם לגמרי אל הקדושה
בעלמה להיותו במקום התגלות כבודו ית' כי
פ'קר הקדושה שיתגלה כבודו ית' : בילפ"ן :
(זולת התורה וגם מאמר המתחיל אלו המתפללין
עלמן וכו' · וכל מה שנאמר בדרך
וכו' כגון הקשו וכו' בכל לחד · כי כל אלו
המאמרים קשורים זה בזה · וגם מרומזים
ונסתרים בדברי רז"ל (שבת דף ע"ז) בתוך

הגדה הפליאה מאד · מה שאמר ר' זירא אית ר'
יהודה כד הוי בדיחא לעתא ואיבעי מיני' כל
חללי דעלמא וכו' · ואמאי אותו כמה אלות וגם
פליאות נפלאות מאד · כגון מ"ט תורת תריכת
גבותי' וכו' מ"ט תרגולא מידלא עינא וכו' וכל
האלות הנאמרות שם כולם הם פליאות גדולות
מאד · וגם מרומז ונסתר כל הנ"ל · ומ"ש לעיל ·
בעניין שמחה ובדיחא לעתי' שייך ג"כ לזה ·
ומרומז ג"כ בהגדה הנ"ל שנאמר שם בעת שהי'
בדיחא לעתי' : גם מ"ש במאמר הזה על פסוק
ויהי : בשה לעולה · מרומז בהגדה הנ"ל ·
שנאמר שם · מי בעי מיני' כל חללי דעלמא ·
זה סוד בחי' חלל הפנוי שהוא כביכול פנוי
מהלקוחו ית' ובאמת בוודאי מ"מ שלא יהי' שם
ג"כ בשם"י · כי מ"מ מהיכן יקבל חיות אף זאת
בחי' הנ"ל שמקבל חיות מבחי' מאמר שחוס
בחי' ברחמיו וכו' · גם מ"ש לקמן בעניין ירמה
ירמ שבת שייך ג"כ לכאן כי כל ירמה יש לה
מאמר וכו' · ויש מאמר שכולל כולם וכו' כנ"ל ·
גם מ"ש לקמן בעניין השגחה שייך ג"כ לזה על
הגדה הנ"ל מאי טעמא תרגולא מידלי עינא ·
ולא זכינו לשמוע ביאור כל זה) :

כשחולקין על השם נמצא שרופין אותו
והוא בורח בכל פעם לשם"י וכל
מה שחולקין עליו יותר מקרבין אותו יותר לשם"י
כי שם"י בכל מקום בבחי' שם אחד שמים שם
אחד ואגיעה שאול הנך · נמצא שבכל מקום
בורח לשם"י וזה בחי' ופרעה הקריב שהקריב את
ישראל לאביהם שבשמים שע"י רדיפתו אותם
נתקרבו יותר לשם"י כנ"ל :

רבים לוחצים לי מרוב · הייתי שם לו שונאים
למעלה במרום וכשרו"ל כשם שיש נרות
מלמטה כך יש נרות מלמעלה :

אלו המתפללין עלמן בשקר בגדולות ונפלאות
וכאלו אין שום דבר נמצא אתם והכל

בי"ם

לקוטי מוהר"ן תניא ל

בידם • וש מהם שהם מנהיגי הדור • הנה עיקר כחם ויניקתם הוא רק מהנדיקים הגדולים • כי יש נדיקים מחייים גדולים במעלה וש להם פה קדוש וברכם לדבר גדולות ונפלאות והם בחתת יכולים לעבוד ה' בכל דבר שבעולם בחכילה ושתיה ושחר דברים וכמובא בכוונות שלפעמים ממתיקין דינים ע"י חכילה ושתיה • וש נדיקים מחייים שיכולי לעשות פדיון ע"י חכילתם וכיוצא ומחמת ההתפארות של אלו הנדיקים הגדולים שיוצא מפיהם הקדוש מזה בח שנמנחים נבואים שקרנים שמתדמים עלמן בקוף ומתפארין עלמן ג"כ ממש בחלו הלבושות של התפארו' שיוצא מפה קדוש של הנדיק החמת • וכעין שמלינו בנביאים שירמי' הי' מתנבא בשוק העליון שבני עובר את קשת עילם וכו' וחנניה בן עזור נביא שקר היה מתנבא בלשון זה ממש להיפך • כמו כן מתנהג עכשיו כנ"ל • אבל עיקר יניקתם רק מנדיקים בחלו שהולכים בגדולו' ונפלאות כנ"ל • כי נדיקים פשוטים עובדי ה' בפשיטות בתורה ותפלה ומעשים טובים חיולהם שוב כח מאחר שהנדיקי' בעלמולם מדברים גדולות ומתנהגים בפשיטו' בעבודה תמה ע"כ חין להשקר והגדלות שלהם לחיוב בהם כ"כ ואע"פ שגם בזה חפשר קלת שימלאו שקרנים נבואים בדרך זה כמו שנמלא שים אנשים שיושבים מעוטפים בטלית ותפילין כל היום והם נבואים • עכ"ז חיולהם כח להטעות העולם כ"כ כמו אלו המתפארין בגדולות כנ"ל • כי דע שהנדיק החמת הנ"ל מקבל דיבור פיו הקדוש מבעלי נדקה • וזה בחי' נדבות פי רבה בח ה' שהנדיק מקבל דיבור פיו מנדיבי לב דהיינו בעלי נדקה • ונדקה היא בחי' מים בבחי' ההופכי הגור אגם מים • הגור זה בחי' גור לבבי כי יש לב אבן דהיינו חבירי לב הרחוקים מנדקה וזהו ההופכי הגור אגם מים דהיינו שמתהפך ללב רך בחי' שפכי כמים לבך נוכח פני ה' דהיינו לב רך להתנדב לנדקה ובשביל זה נקרא נדקה מים כ"ש ונדקה כנחל חיתן וזה בחי' שלח לחמך על פני המים הנאמר בנדקה • וע"י הנדקה נעשה פה קדוש של הנדיק כנ"ל • וזה בחי' בפיך זו נדקה שע"י נדקה נעשה הפה של הנדיק כנ"ל • והנדיק הוא בחי' בכור שורו הדר לו ובכור נוטל פי שנים היינו שליבור פיו הקדוש יש לו שני משמעות ומזה בח שיש כח ויניקה להנבואים כנ"ל לינק משם להפוך דבריהם חל השקר שלהם מאחר שהדיבור הקדוש בעלמו יש לו שני משמעות בבחי' פי שנים כנ"ל :

אבל בחמת הוא טובה להנדיק החמת מה שנמנחים חלו השקרנים המתדמים חליהם • כי יש רשעים שנותנין נדקה לנדיקים • וע"י הנדקה נעשה בחי' יבק היינו יחוד ברכה קדושה • וכל ג' בחי' חלו נחמרו במים שהוא בחי' נדקה כנ"ל • יחוד ב"ש יקוו המים מתחת השמים חל מקום מחד • ברכה • ב"ש ישרנו המים ערן נפש חי' וכו' • קדושה • ב"ש מים קדושים • ומחמת זה נמנחים בעלי נדקה שהם נופפים • כי הם יונקים מבחי' הי"ב הכ"ל ובחי' הי"ק בקדושה הוא בחי' זווגין דקדושה וחנלס נתקלקל זחת היניקה ונעשה חנלס ניתוק ר"ל • וע"כ הנדקה שלהם היא רעה חנל הנדיק • כי הנדיק מקבל דיבור פיו הקדוש מן הנדקה • וכשנתקלקל חנלס כנ"ל גורם פגם לדיבור פיו של הנדיק שמקבל משם כנ"ל • וע"כ הוא טובה מה שנמנחים השקרנים הנ"ל שחזי חלו הרשעים הנותנים נדקה פונין חליהם ונותנין להם הנדקה וכמחמר ירמי' הנביא הכשילם בעניים שחינם מהוגנים • וחזי ניגול הנדיק החמת מפגם הנדקה שלהם כנ"ל • חבל עיקר כח יניקת השקרנים הנ"ל הוא רק מחלו הנדיקים הגדולים הפולכים בגדולות כנ"ל • חבל מחלו העוסקים בתורה תמיד ומתנהגים בפשיטות חין להם יניקה וכח כנ"ל :

ליקוטי מוהר"ן תנינא

לשון הגמרא

מאי טעמא גמלי זוטרי גנובתי. משום דאכל כיסי. ס"ט הורא אריבא גנובתי. משום דדייר באגמי ובעי לברכושי בקי: רש"י

דאכלה כיסי. קונים לפיכך זנבו קצר כדי שלא ידבקו בו הקונים: ובעי לברכושי בקי. להבדיל היתושים:

וזהו שאמרו ר' זירא מתי כ' יהודה מתי טעמא גמלא זוטרי גנובתי' ותורי מריכא גנובתי'. גמלא זה בחי' הנליק הפשוט בבחי' לא הלכתי בגדולות ובפלאות כגמול עלי חמו. כי הוא מתנהג בפשיטות ואינו מדבר גדולות וכל עבודתו הוא בבחי' שתיקה כי חיישינא מפני גדולות ופלאות והוא רק כגמול עלי חמו וזהו בחי' גמלא: וזוטר' גנובתי' זה בחי' נביא ומורה שקר הוא הזוג כ"ם ביעל'. היינו מלו המבזעים המסקרים בחי' נביאי השקר שמחיתם הוא רק בהליקים הגדולים כנ"ל אבל בהליקים הפשוטים שהם בחי' גמלא אין להם מחיה כ"כ וזהו זוטרי גנובתיה כנ"ל. וזהו תורי מריכא גנובתיה וזהו בחי' הגדולים בחי' בכור שורו הדר לו כנ"ל ומריכא גנובתיה היינו שעיקר יניקת הנביא ומורה השקר שהוא הזוג הוא רק מלא כנ"ל. וזהו שהביא. משום דאכלי קוני היינו שמלו הליקים הפשוטים שהם בחי' גמלא. אכלי קוני שאוכלים ומכלים את הקונים ומחומים המובדים את השמנה העליונה. ושמנה זה בחי' הדיבור הקדוש בחי' שפתותיו שושנים וכו' כי הם עוסקים בתורה ועבודה יום ולילה ומכלים כל החומים שלא יבי' להם ויניקה מהדיבור הקדוש. כי מעבודה פשוטה בתמימות אין להם יניקה כנ"ל כי אינם יכולים להתדמות אליהם ולנהוג שקר אלהם על ידם מאחר שהתחתם רק בתמימות ובפשיטות כנ"ל. וחורי מריכא גנובתיה. משום דדייר באגמי ובעי לברכושי בקי. דדייר באגמי היינו שמקבלי

לשון הגמרא

מאי טעמא גמלי זוטרי גנובתי. משום דאכל כיסי. ס"ט הורא אריבא גנובתי. משום דדייר באגמי ובעי לברכושי בקי: רש"י

דאכלה כיסי. קונים לפיכך זנבו קצר כדי שלא ידבקו בו הקונים: ובעי לברכושי בקי. להבדיל היתושים:

וזהו שאמרו ר' זירא מתי כ' יהודה מתי טעמא גמלא זוטרי גנובתי' ותורי מריכא גנובתי'. גמלא זה בחי' הנליק הפשוט בבחי' לא הלכתי בגדולות ובפלאות כגמול עלי חמו. כי הוא מתנהג בפשיטות ואינו מדבר גדולות וכל עבודתו הוא בבחי' שתיקה כי חיישינא מפני גדולות ופלאות והוא רק כגמול עלי חמו וזהו בחי' גמלא: וזוטר' גנובתי' זה בחי' נביא ומורה שקר הוא הזוג כ"ם ביעל'. היינו מלו המבזעים המסקרים בחי' נביאי השקר שמחיתם הוא רק בהליקים הגדולים כנ"ל אבל בהליקים הפשוטים שהם בחי' גמלא אין להם מחיה כ"כ וזהו זוטרי גנובתיה כנ"ל. וזהו תורי מריכא גנובתיה וזהו בחי' הגדולים בחי' בכור שורו הדר לו כנ"ל ומריכא גנובתיה היינו שעיקר יניקת הנביא ומורה השקר שהוא הזוג הוא רק מלא כנ"ל. וזהו שהביא. משום דאכלי קוני היינו שמלו הליקים הפשוטים שהם בחי' גמלא. אכלי קוני שאוכלים ומכלים את הקונים ומחומים המובדים את השמנה העליונה. ושמנה זה בחי' הדיבור הקדוש בחי' שפתותיו שושנים וכו' כי הם עוסקים בתורה ועבודה יום ולילה ומכלים כל החומים שלא יבי' להם ויניקה מהדיבור הקדוש. כי מעבודה פשוטה בתמימות אין להם יניקה כנ"ל כי אינם יכולים להתדמות אליהם ולנהוג שקר אלהם על ידם מאחר שהתחתם רק בתמימות ובפשיטות כנ"ל. וחורי מריכא גנובתיה. משום דדייר באגמי ובעי לברכושי בקי. דדייר באגמי היינו שמקבלי

דיבור פיהם הקדוש מבעלי מלקה מבחי' שהפי' הנור מגם מים כנ"ל וזהו דדייר באגמי. ובעי לברכושי בקי בחי' יב"ק הנ"ל שגריכין לגרום הי"ק של הגלקה שנותנין ב"ש כי הגלם נבנס הי"ק כנ"ל וגורם רעה להגדיק שמקבל דיבור פיו מהם כנ"ל וע"כ הוא טובה גדולה מה שיוכל מהם הגדיק וכו' שהוא הזוג שע"י מגרשין הרשעים מעולמנו מכשילים אותן בשקרים הנ"ל שפונין אליהם ונותנין להם הגלקה ונילולין הגדיקים כנ"ל:

הקשו. מפני מה כשהלם מבקש פרנסה אין נותנין לו תיכף מזמשמים כ"מ ע"י סיבות לכ"מ לפי סיבתו. זה גריך לזרוע תבואה ולחרוש ולקנור וכו' וזה גריך לנטוע ולמנות נורך פרנסתו אם וכיונא בזה ולמה לא נותנין לו תיכף בשעה שמבקש פרנסתו מזומן. והתירון. לע שכל הפרנסה של ישראל גריכין לקבל ע"י המלך. כ"ם המלך מנת הוא לילנא רגרגא ויקירא מזון לכולא בי'. ועיקר המלכות הוא ע"י עבוד בחי' ולפני כבוד עבוד. שעיקר כבוד וגדולת המלכות הוא ע"י עבוד דייקא. כי כן דרך המלכות בכל פעם. שגריך שיקדים עבוד לכבודו וגדולתו כמו שבכל יום בשעה שהם ממשתו מחזי עלייהו הוא בקטנות המלובש במלבושים פשוטים וגם פניו מיכו בנחות וזכות עליון קודם הרחינה. ואח"כ מייפה עלמו ומתלבש בבגדי כבוד ומתפשט בגדולתו כדרך המלך. וכן מרז"ל מפני מה לא נמשכה מלכותו של שאול מפני שלא הי' בו שום דופי כי אין ממנין פרנס על הציבור אא"כ קופה של שרצים תלוי' מאחריו שאם תזוח דעתו עליו אומרים לו כלך מאחריך. כי עיקר המלכות ע"י עבוד כנ"ל. וכל מה שיש להמלך עבוד ביותר מתפשט מלכותו ביותר כנ"ל. וכשמשך המזון ע"י המלך כנ"ל. נפשה ממנו בירורים. כגון הבוזה שבידה ממנה אוכלין בהמות ואח"כ מתבדר עוד ואוכלין ממנה עכו"ם עד שמתבדר

ממנה

ממנה לישראל וגם בהמכילה יש דירורים על שמתדבר ונעשין מהם ממרי ספר דהיינו ברכות שמתברכין עליהם תחילה וסוף ומתפללין ועובדין הש"י בכחות המכילה · וזה בחי' מאסר שמינה לחמו והוא יתן מעדני מלך · נפתלי מילה שלוחה הנותן ממרי ספר · שמינה לחמו וכו' דהיינו הפרנסה שהיא בחי' מעדני מלכים מקבלין מאותה ע"י המלך · וע"כ תיכף כתיב חסרין נפתלי וכו' הנותן ממרי ספר · דהיינו ממרי ספר של ברכות ותפילות וכיונא שנעשין מן הדירורים של מעדני מלך כנ"ל · ואלו הדירורים הם בחי' קטורת כידוע שקטורת היא בחי' דירורים · ומאלו ממרי ספר שנעשין ממעדני מלך נעשה עטרה להמלך · וגם יכולין לרמוז זאת העטרה · וזה בחי' שמינה ורמיכה בנות ניון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו · היינו לרמוז העטרה של המלך שנעשה ביום חתונתו · כי ההתחברות שמתחברין ממרי ספר עם המלך זה בחי' חתונה · בחי' מן שפתיו רעבו מלך · שמוספתים דהיינו ממרי ספר מתחברין עם המלך בבחי' ריעות · וזהו ביום חתונתו · וזהו וביום שמחת לבו · זה בחי' קטורת בבחי' שמן וקטורת ישמח לב · כי הדירורים שמהם נעשה ממרי ספר כנ"ל שמהם נעשה העטרה כנ"ל הם בחי' קטורת כנ"ל · וזהו שעטרה לו אמו היינו בחי' חוה שהיתה הם כל חי כי חוה ר"ת המעטריכי חסד ורחמים היינו בחי' העטרה הנ"ל שנעשה ע"י בחי' המסבים בטוב עלייך דהיינו בחי' מעדני מלך כנ"ל · (והעיקר חסר) · והכלל שצריכין לרמוז את המלך בבחי' מלך ביפיו תחזינה עיניך · דהיינו כשהוא ביפיו וגדולתו ולא בשעת קטנות · ואם היו נותנין לו פרנסתו תיכף ומיד לחם מזומן הי' אפשר שירמה את המלך בשעת קטנות כגון בשעה שמקטינין"ע ומחשב ח"ע שקופה של שרגיס תלוי' תמהריו וכיונא כנ"ל · אבל עכשיו שנותנין הפרנסה ע"י סיבובים · נמצא שבשה בעתים מיומנים כי לכל סיבה צריכה עת מיוחד על שהנח הפרנסה מליני וע"כ לא יבא לרמות את המלך בקטנותו רק ביפיו כנ"ל · כי אין נותנין לו הפרנסה תיכף · רק בעת מיוחד · בחופן שלא ירמהו רק ביפיו בבחי' מלך ביפיו וכו' · כי ע"י הפרנסה רואין המלך בעטרה כנ"ל · וזה הסוד מרומז בפסוק · עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו · פותח את ידיך וכו' · עיני כל וכו' והוא הכאיות הנ"ל · היינו · עיני כל אליך ישברו · ואתה נותן להם את אכלם בעתו · דהיינו שמבקשין על פרנסה ואין נותנין תיכף רק בעתו כנ"ל · והיינו פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון · (ולא ס"ל) :

צריך ליזהר מאד להיות שמח ובטוח לב בשבת כי מעלות וקדושות שבת גדולה ויקרה מאד כמובא ובפרט בר"ח בשער הקדושה בתחילתו ע"ש · ורמוי ונכון ללמוד ברחשית חכמה בשער הנ"ל ולשום לבו היטב על כל הדברים הנאמרים שם בענין קדושת ומעלות שבת קודש · כי יש שם כמה דברים פרטיים יקרים מקדוש ומעלות שבת כי כל ענין ומעלה הנאמר שם על שבת הוא דבר בפ"ע וכאן שם היטב כדי שיתלהב לבו לקבל שבת בשמחה גדולה ועצומה כרמוי · וע"ז הירחה בשלימות דהיינו עם דעת · כי בחול אפשר שיהי' הירחה עם כשילות בבחי' הלא ירחף כשלחך · ועיקר הכשילות הוא מחמת השיעבוד שים בחול · כי ע"י השיעבוד אין הדעת שלם · כ"ש כמאמר שאמרו מאוהב שנעוריו וכו' ובגולה לא הלך על כן עמד טעמו בו וכו' וכשרו"ל שם · כי ע"י שיעבוד וגלות · הדעת מתגלגל · אבל בשבת הוא חירות · וכשיש חירות ואין שיעבוד וגלות אזי הדעת שלם כנ"ל · ועיקר החירות · ע"י התענוג והשמחה של שבת בבחי' אז תתענג על ה' שנאמר בשבת · וע"ז נעשה חירות בבחי' כי בשמחה תצאו ע"י שמחה יוצאין לחירות · וכשיש חירות הדעת בשלימות כנ"ל · ואזי הירחה כרמוי בבחי'

בבחי' ירח שבת · כי אז הירחא בלי כסילות שיש בימי החול · כי עיקר הכסילות מחמת השיעבוד כנ"ל · ובזה מעלין הירחות הגפולות · דהיינו מה שירחין לפעמים מאד וכלומה · כי ע"י הדעת מרימין אותן · ועיקר הדעת הוא בשבת ע"י השמח' שע"ז יש חירות ואין הדעת בשלימות כנ"ל :

ואבלל שצריך לגהוג שמחה גדולה בשבת קודש ולבלי להרהור שום עצבות ודאגה כלל רק להתענג על ה' ולהרבות בתענוגי שבת בכל מיני תענוג בן מכילה ושתי' המלבושים כפי מה שיכול · כי מכילת שבת היא כולה רוחניות כולו קודש ועולה למקום אחר לגמרי מן מכילת חול כמבואר בזח"ת :

דרך הש"י להביט על הטובות שעושין אפילו שנעשה בהם ג"כ מה שאינו טוב אינו מסתכל ע"ז כ"ש לא הביט אונביעקב · מכ"ש שהאל' אסור לו להביט על חבירו לרעה למנוע בו דווקא מה שאינו טוב ולחפש למצוא פגמים בעבודת חבירו · רק מלרבות מחויב להביט רק על הטוב · ולזה טובה גדולה שיש בשבת והשגחה · כי כשהאדם עושה טוב · אז מביט אותו בהשגחה · וכשהוא אינו טוב ואם ה' מביט אותו בהשגחה לא ה' יכול להגיע לו שום טובה · אז מניח אותו על הטבע ויכול שיהי' לו טובות ע"פ הטבע · ואם לא ה' רק השגחה ה' אפשר שתתבטל ההשגחה לגמרי כי כשהי' רואה ית' שאין האדם מתנהג כרצוי ה' כועס והי' מסיר ההשגחה לגמרי · אבל כשהוא מניחו ע"פ הטבע · וכשהוא חוזר למוטב מתגיח עליו כנ"ל : ובשבת אין אנו יכולין להביט אפילו בטבע והשגחה · כי בשבת גם הטבע הוא השגחתו ית' : וזה א"א לאדם להבין ד' דבריס כא' · דהיינו הטבע שבשבת הוא השגחתו ית' : שבנה גדולה להיות מפורסם ולהגיד העולם · לא מבעית כשאינו רוצי כלל ולובש טלית שאינו שלו · רק אפי' עובדי ה' בשבת גדולי הדור גם עליהם מכנות נורות בהנהגת העולם · כי אין פשוט רשות מאד שיעבור על רגיחה · אפי' אם אינו איש כשר כי אין לו תשוה לזה · ואפי' כשמגיע א"ן לתשוה כזו ר"ל אינו בא לידו ואין לו כאה מניעות לזה · ואפי' אם יעבור לא יעבור כ"א לעתים רחוקות · וקרוב שלא יעבור הק פ"א כל ימיו · אבל בהנהגת העולם ובחידושין דאוריית שמחדשין יכולים לעבור ממש גגב ונקף ורצח בכל פעם בכל רגע ר"ל :

עיקר התכלית והשלימות הוא רק לעבוד ה' בתמימות גמור בלי שום חכמות כלל · כי יש מחקרים שאומרים שעיקר התכלית והעוה"ב הוא רק לדעת כל דבר כמות שהוא כגון לידע הכוכב כמו שהוא לידע מהותו ומפני מה עומד במקום הזה : כי יש משכיל ומושכל ושכל דהיינו הכח המשכיל · והשכל בעצמו · והדבר המושכל · וזהו התכלית והעוה"ב שלא שיהי' נעשה אחד מהמשכיל והמושכל והשכל · והם מבלים ימיהם ע"ז בעוה"ז לחקור ולהשיג המושכלות שזהו התכלית שלא · וזהו בעצמו העוה"ב לדעתם · רק שבעוה"ז אמלובשין בגוף אינהם תענוג כ"כ מן החקירות ובעוה"ב שיתפשטו מהגוף יתענגו מאד מזה · אבל באמת אינו עיקר השגת התכלית הוא רק ע"י אמונה ומצוות מעשיות לעבוד ה' ע"פ התורה בתמימות ובפשיטות ועי"ז בעצמו זוכין למה שזוכין עין לא ראתה וכו' כ"ש רחשית חכמה ירחת ה' שעיקר רחשית וקדימת החכמה הוא רק ירחת ה' שצריך להקדים הירחה להחכמה · וחלע שאין האדם כדאתם ח"ו · כי א"כ לא יהיו התכלית רק אתי מעט מעט מאד דהיינו הבעלי שכל פילוסופים · ומה יעשו קטני הערך שאין להם שכל כזה לחקור חקירות לדעת המושכלות · שהם רוב ועיקר העולם · איך יהיו הם את התכלית · אבל באמת עיקר השגת התכלית הוא רק ע"י תמימות דייקא דהיינו ירחת

ליקוטי מוהר"ן תניינא לב

כ' ומצוות מעשיות בפשיטות גמור. וזהו סוקדכר הכל כשמע את המלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם היינו כי זה יכול כל אדם לקיים ולהשיג ע"ז את התכלית. מאחר שעיקר הוא את המלקים ירא וכו' ע"כ יכול כל אדם להשיג התכלית כי זה כל אדם יכול לקיים:

ובאמת הוא חיסור גדול מאד להיות מחקר ח"ו וללמוד ספרי החכמות ח"ו. רק הנדיק הגדול מאד הוא יכול להכניס עצמו בזה ללמוד בשבע חכמות. כי מי שנכנס בתוך החכמות הללו ח"ו יכול ליפול שם כי יש אחז נגף בכל חכמה וחכמה שהוא בחי' עמלק שע"י האחז נגף הזה יכולין ליפול ח"ו. כי עמלק הי' פילוסף ומחקר וכפר בעיקר כ"ש ולא ירא מלקיים דהיינו שהוא רק נוהג ע"פ חכמות ואין לו יראה כלל. אבל הנדיק כשנכנס בהלו בשבע חכמות הוא מחזיק עצמו ונשאר קיים על עמדו ע"י תמונה בבחי' ונדיק בתמונתו יחי'. כי שבע יפול נדיק וקס. היינו שהנדיק הגדול הולך דרך הלו בשבע חכמות ומעפ"י שהם יכולין להחליק וליפול ע"י האחז נגף בחי' עמלק כנ"ל. אבל הנדיק שבע יפול ע"י תמונה כנ"ל. וזה שבע יפול נדיק וקם ס"ת עמלק שהוא האחז נגף של השבע חכמות שעל ידו נופלין ח"ו אך הנדיק שבע יפול וקם ע"י תמונה כנ"ל. וז"ש במשה רבינו ויהי ישראל תמונה במלחמת עמלק. כי ע"י תמונה החליש את עמלק להיינו החכמות והחקירות כנ"ל. וזה ויהי ידיו תמונה ידיו היינו בחי' מצוות מעשיות שהם בחי' תמונה כ"ש כל מצותיך תמונה שע"י תמונה ומצוות מעשיות שהם היפך בחי' עמלק החליש כנ"ל. ותמונה זה תפלה כמו שתרגם פריסת נגלי. כי התפלה מבטל השבע ומתבטלין החכמות והחקירות שהם הולכים ע"פ השבע. וזהו עיקר התכלית שלילו שיהי' התפלה בכללות בחלוקותיו ית' בבחי' הוא תהלתך והוא מלקיך שהתפילה והש"י לחד כדיכול וזהו עיקר התכלית בלמת:

והמחקרים והכופרים. מפרשים כל התורה כולה ע"פ חכמות ופיקורסית שלהם. שכל התורה ואפי' מצוות מעשיות הכתובים בתורה מפרשים הכל ע"פ נורה ושכל. לא מבעיא מעשיות הכתובים בתורה. שאומרים שהם מרמזים רק על השכל והתורה לבד דהיינו שכליות שלהם. אלא אפי' מצוות מעשיות המפורשים בתורה מפרשים הכל שהם מרמזים רק על שכליות וחכמות שלהם וכופרים בפשוטו לגמרי. וזהו בחי' מסר"ל שהי' עמלק חותך מילות וזורק כלפי מעלה. כי מילה היא מצוה רשומה שנצטוה בה אברהם אבינו שהי' רחם לחתיכים. ועמלק שהוא בחי' הפילוסופים והכופרים הוא כופר בכל המצוות ומפרש הכל על שכליות לבד כנ"ל. וזהו חותך מילות וזורק כלפי מעלה. שכופר במצוות מילה וזורק כלפי מעלה אל השכל כי הם מפרשים הכל רק על שכליות לבד וכופרים בעשיות המצוות כנ"ל. אשרי מי שאינו יולא מהם כלל:

שיך לא"ב החדש

ע"י המחלוקת שיש בעולם עי"ז נעשין מפורסמים קולס וזמנס. היינו כי כשאחד נכנס בעבודת ה' הוא צריך להיות ולהתמסמה עד שיתפרסם בעולם. וע"י פנס המחלוקת נתפרסם קולס וזמנו. ועי"ז הם גורמים היזק והפסד להשיש הזה שנעשה מפורסם קולס וזמנו. אז גם להדרך לעבודת ה' שהי' זה רוצה לגלות בעולם. וחזי גורמין מיתה לבעלי המחלוקת. ולפעמים שאין הכעס גדול כ"כ חזי גורמין עניות. וזה הסוד מבואר בתורה. בפ' וכי יגנו אנשים יחדיו ונגפו אשה הרה ויצאו ילדיה וכו'.

כי

כי כשמתחיל ליכנס לחיזה דרך הוא בחי' הריון ונריך להתגלם סם בבחי' עיבור - כי עליין לח נתגלה זה הדרך בעולם רק הוא נכנס לסם לגלותו ולזה הוא בחי' הריון בבחי' בדרך תכמה הוריתיך בחי' הריון . ונריך לסהות סם ולהתממה לחמם עצמו סם כמו עיבור דמעי לחו עד סיגיע הזמן סינה לחויר העולם לגלות זה הדרך בעולם . וכשיולה קודם זמנו זה בחי' נפל . ופגם זה נעשה ע"י מחלוקת כנ"ל . וזה בחי' וכי יגנו חנשים יחדיו הייגו מחלוקת עי"ז ונגפו חסה הרה וילחו ילדיה . הייגו בחי' המפורסמים שנעשין קודם זמנם סהם בחי' נפלים כנ"ל . ועונשם מיתה לו עוגי לפי הפגם כנ"ל . וזה חס לח יהי' לחסון פרס"י בחסה הייגו שלח יפסידו ויקלקלו חת הדרך חכמה בעצמו שהוא בחי' חסה הרה כנ"ל . רק יפסידו הנפלים דהייגו החנשים בעצמן שנתפרסמו וילחו בעולם קודם זמנם . כי כמו שבחסה הרה כשנוגפין חותה עד שתפלת נפלים יש ב' בחינות דהייגו שלפעמים הית מפסדת הנפלים לבדם שתפלת חותם ע"י הילחו בלח עתם . ולפעמים גם החסה הרה בעצמה ניזוקת עי"ז ונסתלקה . כמו כן בבחי' הנ"ל . הייגו שלפעמים נפסדין החנשים בעצמן שנתפרסמו קודם זמנם סהם בחי' נפלים חבל עדיין לח נסתלק הדרך חכמה בעצמו רק הנפלים לבד . ויכולין מחרים להתעבר סם בבחי' הריון הנ"ל . כמו בחסל חסה הרה כנ"ל . ולפעמים נפסד גם הדרך חכמה בעצמו בחופן שחפי' חיש חחר חיגו יכול ליכנס לסם בבחי' הריון לגלות ולהוליח זה הדרך לעולם . שזה בחי' מיתת החסה הרה כנ"ל . ולפי הפגם כן הענש כמו שמפורש בתורה . חס לח יהי' לחסון בחסה ענוש יענש בחמון . הייגו ענישת שנעשה כשלין הפגם גדול כ"כ כנ"ל . וחס יהי' לחסון בחסה שגרמו להפסיד גם הדרך בעצמו כנ"ל חזי ונתתה נפש תחת נפש הייגו מיתה כנ"ל . ה' יגילנו :

בשמחדש"ן ח לוגי תורה . ולזי יש לגון הילועים המתכלים ומלפים ע"ז ונריך להעמיד לנשי חיל להעמידם לפניהם ולחחריהם כדי שלח יתקרב זר וזה נעשה ע"י לימוד הפוסקים . שנריך ללמוד פוסקים קודם החידוש שמחדש וחח"ם . ועי"ז נעשין בחי' לנשי חיל מלפניהם ומלחחריהם . והתורה יורדת והולכת ביניהם לבטח . כי הלנשי חיל עומדים עם הכלי זיין ולינם יכולים חלו בל"ל להתקרב :

בענין ההכנעה טועים העולם הרבה . כי הלח כמה לנו מייגעין עלמינו בעבודות ובתפלה כדי לנלות ממוחין דקטנות למוחין דגדלות . ול"כ ל"ח שיהי' ההכנעה בפשיטות כי ל"כ הוא נכנס לקטנות . וע"כ בהכרח שים בזה דעת . וע"כ לנו כל חדם יכול להיות עניו כרלוי רק מסה רבינו ע"ה הוא בחי' עניו מכל החדם חסר על פני החדמה . ורז"ל קרלו לענוה שלינו כרלוי חנופה כמו שחרז"ל על ירמי' הנביח שהי' עניו נגד הנביח שקר חנני' ולמר לו בהכנעה לחן כן יעשה ה' ולחרז"ל על זה כל המחניף וכו' לסוף נופל בידי בנו וכו' :

בענין השמחה . ע"פ משל שלפעמים כשבני חדם שמחים ומרקדים חוי חוטפים חיש חחד מבחוקשהוא בעגלות ומרה שחורה ומכניסים חותו בעל כרחו לתוך מחול המרקדים ומכריחים חותו בעל כרחו בבחי' שמח עמהם ג"כ . כן יש בענין השמחה . כי כשחדם שמח חזי המרה שחורה והיסורים נסתלקים מן הגד . חבל מעלה ובירה להתחמץ לרדוף חחר המרה שחורה דוקא להכניס חותה ג"כ בתוך השמחה בחופן שהמרה שחורה בעצמה תתהפך לשמחה שיהפך המרה שחורה וכל היסורין לשמחה נמצח שחוטף המרה שחורה ומכניס חותה בעל כרחה לתוך השמחה כמשל הנ"ל . וזה בחי' ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון וחנחה שהיגין וחנחה בורחים ונסים מן השמחה כי בעת השמחה לריך היגון וחנחה לעמוד מן הגד כנ"ל . חבל נריך לרדוף חחריהם

ליקוטי מוהר"ן תניא לב

מחריבים דייקא ולהשיגם ולהגיעם להכניס תוכם לתוך השמחה כנ"ל וזהו שמשון ושמחה ישיגו וכו' שהשמשון שמחה ישיגו ויתפשו את הינון והשמחה שהם נפים וגורחים מן השמחה להכניס תוכם בע"כ לתוך השמחה כנ"ל · כי יש ינון והשמחה שהם הם"ח שחינם רוצים להיות מרכבה אל הקדושה וע"כ הם גורחים מן השמחה ע"כ צריך להכריח תוכם להכניס תוכם לתוך הקדוש' דהיינו השמחה בעל כרחם כנ"ל :

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד · ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחורה בכל כחו · וכל החולאת הבאין על האדם כולם באין רק מקילקול השמחה · כי יש עשרה מיני נגינה שהם בחי' שמחה כ"ש עלי עשור וכו' כי שמחתני ה' בפעלך וכו' · והנה יוד מיני נגינה באין בתוך עשרה מיני לפיקין והם מחיין אותן · וע"כ כשים קלקול ופגם בהשמחה שהיא בחי' יוד מיני נגינה עי"ז באין חולאת מן היוד מיני לפיקין שהתקלקלין ע"י קלקול היוד מיני נגינה שהם השמחה כנ"ל כי כל מיני חולאת כלולים ביוד מיני לפיקין וכנגד מיני נגונים כלולים ביוד מיני נגינה · וכפי קילקול השמחה והניגון כנגד חולאת כנ"ל · וגם חכמי הרופאים האריכו בזה שכל החולאות ע"י מרה שחורה ועצבות · והשמחה הוא רפואה גדולה · ולעתיד תתגדל השמחה מאד · וע"כ מרז"ל לעתיד הקב"ה להיות רחם חולה לנדיקים לעתיד לבא דהיינו שיעשה מחול לנדיקים והוא יתי' יהי' רחם חולה · כי שכינה למעלה מרחמותיו של חולה כשדרז"ל שנאמר ה' יסעדנו על ערש דוי · כי אין להחולה שום חיות רק השכינה מחי' אותו · ולעתיד ע"י השמחה יתתקן כל החולאת כנ"ל ואז יהיה הס"י רחם חולה להיינו רחם המחול והשמחה כנ"ל · כי השמחה היא בחי' תיקון החולה כנ"ל · ובשביל זה נקראין השמחה והריקודין חולה כנ"ל כי הם תיקון החולאת כנ"ל :

והבלל שצריך להתגבר מאד בכל הכחות להיות אך שמח תמיד · כי טבע האדם למשוך עצמו למרה שחורה ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן · וכל אדם מלא יסורים · ע"כ צריך להכריח את עצמו בכח גדול להיות בשמחה תמיד · ולשמח מ"ע בכל אשר יוכל ואפי' במילי דשטותא · אף שגם לב נשבר הוא טוב מאד · עכ"ז הוא רק בחינת שעה ורצוי לקבוע לו חיזק שעה ביום לשבר לבו ולפרש שיחתו לפניו ית' כמובא אצלינו · אבל כל היום כולו צריך להיות בשמחה · כי אלא נשבר בקל יכולין לבא למרה שחורה · יותר מאשר יכולין ליכשל ע"י שמחה ח"ו לבא לחיזה הוללות ח"ו · כי זה קרוב יותר · לבא מלב נשבר למרה שחורה · ע"כ צריך שיהי' בשמחה תמיד רק בשעה מיוחדת יהי' לו לב נשבר: ההתבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל · דהיינו לקבוע לו עכ"פ שעה אחת יותר להתבודד לבדו בחיזה חדר או בשדה · ולפרש שיחתו בינו לבין קונו בתענוגות ותחלואות בדברי חן ורינוי ופיוס לבקש ולהתחנן מלפניו ית' שיקרבו אלינו לעבודתו באמת · ותפלה ושיחה זו יהי' בלשון שמדברים בו דהיינו בלשון אשכנז · כי בלה"ק קשה לו לפרש כל שיחתו וגם אין הלב נמשך אחרי הדיבורים מחמת שאינו מורגל כ"כ בהלשון · כי אין דרכינו לדבר בלה"ק · אבל בלשון אשכנז שמספרים ומדברים בו · קל וקרוב יותר לשבר לבו כי הלב נמשך וקרוב יותר אל לשון אשכנז מחמת שהוא מורגל בו · ובלשון אשכנז יכול לפרש כל שיחתו ואת כל אשר עם לבבו ישיח ויספר לפניו ית' כן חרטה ותשובה על העבר וכן בקשת תחנונים לזכות להתקרב אליו ית' מהיום והלאה באמת · וכיוצא בזה · כל אחד לפום דרגי' · ויזהר מאד להרגיל עצמו להתמיד בזה מידי יום בזה שעה מיוחדת כנ"ל · ואחר היום יהי' בשמחה כנ"ל · והנהגה זו הוא גדולה במעלה מאד מאד והוא דרך ועצה טובה מאד להתקרב אליו

מלין יתי • כי זאת היא עצה כללית שכולל הכל• כי על כל מה שיחסר לו בעבודת ה' מן מס הוא רחוק לגמרי מכל וכל מעבודתו יתי • על הכל יפרש שיחתו ויבקש מאתו יתי כנ"ל • ומפני מה לפעמים נסתתמין דבריו ואינו יכול לפתוח פיו לדבר לפניו יתי כלל • מעפ"י שהוא בעצמו טוב מאד דהיינו ההכנה שהוא מוכן ועומד לפניו יתי וחפץ ומשתוקק לדבר • אך שאינו יכול • זה בעצמו גי"כ טוב מאד • וגם יוכל לעשות לו שיחה ותפלה מזה בעצמו • ועל זה בעצמו יצעוק ויתחנן לפניו יתי שיתרחק כ"כ עד שאינו יכול לפי' לדבר • ויבקש מאתו יתי רחמים ותחנונים שיחמול עליו ויפתוח פיו שיוכל לפרש שיחתו לפניו ודע שכמה וכמה נדיקים גדולים מפורסמים שיפרו שלא באו למדריגתם רק ע"י הנהגה זו • והמשכיל יבין מעצמו גודל מעלת הנהגה זו העולה למעלה למעלה • והוא דבר הטוב לכל נפש מקטן ועד גדול כי כולם יכולים לנהוג הנהגתו ועי"ז יבואו למעלה גדולה • מאשרי שיחתו בזה :

גם טוב לעשות מתורת תפלה • דהיינו כשלומד או שומע מיזה מאמר תורה מגדיק החמת • אזי יעשה מזה תפלה • דהיינו לבקש ולהתחנן לפניו יתי על כל מה שנאמר שם בתוך המאמר • מתי יזכה גם הוא לבוא לכל זה וכמה הוא רחוק מזה • ויבקש מאתו יתי שיזכהו לבוא לכל הנאמר שם בתוך המאמר • והמשכיל והחכם בחמת יוליכו ה' בדרך אמת ויבין בעצמו דבר מתוך דבר אין להתנהג בזה • בטופן שיהיו דבריו לבני חן • וטענות נכונות לרצותו יתי פיקר בהו לעבודתו בחמת • ועיין בשיחה זו עולה למקום גבוה מאד • ובפרט כשעושה מתורת תפלה • אזי נעשה שעשועים גדולים מאד למעלה :

שייך לא"ב

צריך להרחיק מסכרות ולדקדק שלא לשתות יותר מיכלתו כדי שלא יבא לידי סכרות כי מעט בשתיה לפי הצורך הוא טובה להרחיב

לבתו • ודע כי בלעת מלובש בחמלוים • וכשאותה במדה כרצוי לפי ערכו • אזי נתרחב לבתו ונתרומם מאוד ואזי נגדלין החמלים ביותר ע"י השתי' • כי כשנתרוממים הלבת נתרוממין ונגדלין החמלים כי הלבת מלובש בחמלוים כנ"ל ועל זה אמרו"ל כל המתפתה ביינו יש בו מלבת קונו • מתפתה לייקא • בחי' חמלים • שע"י היין נגדלין החמלים • וזהו מתפתה • שע"י הגדלת החמלים הוא מתפתה ומתפיים לע"פי שלא היו רצוי להתפתות לפי חמלים שתם והי' יכול להיות רוגז • אבל ע"י הגדלת החמלים ע"י היין הוא מתפתה כנ"ל • אבל השותה יותר מדאי ומשתכר אזי מדרבא מתגברין תוקף הגבורות ונעשה כעס ורוגז ולפעמים מתגברין גבורות דם"ח ויוכל לבא לידי רעות וכו' ח"ו :

ודע שע"י סכרות שוכחין כל המצות והאזהרות שבעה משה רבינו ע"ה • כי משה הוא מלובש בכל אחד ואחד מישראל בכל אבר ואבר ומזכיר כל אבר ואבר שיעשה המצוה השייכה לאותו אבר כי רמ"ח מצוות כנגד רמ"ח אברים • וע"כ משה נקרא מחק"ק שהוא גימ' רמ"ח שמזכיר רמ"ח מצוות כנ"ל • וע"י הסכרות שוכח אותם בבחי' פן ישתה וישכח מחק"ק שע"י השתיה והסכרות שוכח רמ"ח מצות של משה כנ"ל : והתלבשות משה באברים • זהו בעצמו בחי' התלבשות הלבת בחמלוים כנ"ל • כי משה הוא הלבת והאברים הם רמ"ח בחי' אברים אין החסר שהוא גימ' רמ"ח אברים :

מי שהוא פרנס חולש או מנהיג שקורין (רוגיריר) והוא מנהיג בכסרות ויוסר ורואה ומסתכל להטיל המשלוי על כ"ח כרצוי לו כפי מה שמצריך את כ"ח ביוסר להכניד ע"ז ולהקל ע"ז כרצוי עי"ז מבטל הל' מצות רעות דהיינו ע"ז וגילוי ערוות וש"ד ולשון הרע :

והסוד • כי הנדר שנודרין נריכין לשלם מיד • והמאחר נדרו גורם אלו הל' מצות הנ"ל

שיך לקוטי מוהרן רנינא לא"ב לך

נדחיתא במדרש שלמד מיעקב שבשביל שליחר נדרו בא לידי ל' הל"ל · ע"ז · שנת' הסירו את אלקי הנכר · ג"ע · ותנא דיבה וכו' · ס"ל בשבט· לה"ר· ושמע את דברי בני לבן · ואיתא · שבשביל שרמה משה בשבלות בני ישראל כ"ש וירא בשבלותם דהיינו שנתן לב על שבלותם שהיו מכבידין עליהם והעבודה הסיך לחיש נתנו על משה וכן להיפך והי' משה משתכל על זה והיפך הדבר ונתן על כ"מ העבודה הרעוי לו מה שרעוי לחיש וכו' וכן בין מנשים בעונתן משתכל ליתן על כ"מ מה שרעוי לו · ואמר לו הס"י למשה · שעי"ז תוכה להתיר נדר שנאמר בו ג"כ בין חיש לחשתו וכו' : נמצא שע"י שמשתכלין להעריך כ"מ כרעוי עי"ז זוכין להתרת נדרים · ועי"ז נילולין מד' מדות הנ"ל · כנ"ל · והבן :

דע שיש חילוקים בין התורות כי יש תורה שלא ניתנה לפילו לדרוש · ויש תורה שניתנה לדרוש ולא ניתנה לכתוב · ויש שניתנה לכתוב · וכמו שמצינו שאמרו"ל דברים שבע"פ אי אתה רשאי לאומרם בכתב וכו' · ומי שיודע להבחין ולהכיר בין התורות לאיזו ניתנה לכתוב ולאיזו לא ניתנה לכתוב · הוא יכול להכיר את חיש ישראלי בין האומות ואפי' אם א' מישראל עומד בין כמה אומות יכול להכירו · וסוד זה מרומז בפסוק לכתוב לו רובי תורתי כמו זר נחשבו · היינו כשהתבין רובי תורתי היינו רב ותר מהרעוי דהיינו שבותבין מה שלא ניתן ליכתוב כנ"ל אז כמו זר נחשבו היינו שאין יוכל להכיר את הישראלי וכמו זר נחשב אצלו שנאמה לו לזר ולנכרי וכן להיפך שיוכל לטעות על הנכרי שהוא ישראל כנ"ל · כי עיקר הבבדל שבין ישראל לאומות· הוא בבחי' מה שלא ניתן לכתוב בחי' תורה שבע"פ · כמו דאיתא · שבשביל זה ניתנה תורה שבע"פ מחמת שלפה שיהיו ישראל בגלות ויעתיקו האומות לעצמן תורה שבכתב ע"כ נתן לנו חורם שבע"פ · שזה חינם יכולים להעתיק מחמת

הוא בעל פה · נמצא שעיקר ההבדל והחרון של ישראל על האומות הוא בבחי' תורה שבע"פ שלא ניתן לכתוב · וזש בכ"ח וא' מישראל חלק מבחי' תורה שבע"פ שלא ניתן ליכתוב · וע"כ מי שמכיר בין התורות שניתנו לכתוב ושלא ניתנו לכתוב הוא יכול להכיר בין ישראל לאומות כי זה עיקר ההבדלים כנ"ל :

בשאירע שלפה בבית המדש ע"י תערובת חיסור בהיתר ואין בהיתר כדי לבטל את החיסור בזה מרחין לו שפגם בחיוהו יחוד של מעלה · כי כל היחודים והזווגים הם בחי' ביטול חיסור · וזה בחי' ומשר לנו את החרוסות והתיר לנו את הנשואות · נמצא שמחיסור נעשה היתר · כי בתחילה היה חרוסה ואח"כ נעשית היתר בנשואין · וע"כ גם בזווג התחתון של זה העולם נאמר חלקים מושיב יחידים דהיינו זווגים אלו תוניח חסורים בכוסרות היינו שנעשה החיסור כשר והיתר בחי' ביטול החיסור כנ"ל · וע"כ כשאין נתבטל החיסור והשלם חסורה · הוא סימן שפגם בייחוד של מעלה · כי

ייחוד הוא בחי' ביטול החיסור כנ"ל :

בשבא ספר חדש לעולם · וזה מבואר אצלינו שיש חילוקים שנעשין ע"י דמעות · אלו חלו הדמעות של החילוקין שמהם נעשה הספר החדש הם עומדי' כנגד גזירות האומות ומבטלן : והדבר מבואר · כי כל כאב הוא מן הדמעות של עשו· וע"כ בשיש אלו הדמעות הנ"ל הם עומדים כנגדם ומבטלן· וזה אותיות בכ"ה ר"ת בני ישראל בחול היש מה חול היש מגין מן גלי היש שלא ישטפו העולם כן בני ישראל מגין עליהם הבכ"ה והדמעות כנגד גזירות האומות כנ"ל וזש וכי' מספר בני ישראל בחול היש מספר היינו מִסְפָּר הנ"ל מהם בני ישראל בחול היש היינו בכ"ה והדמעות של החילוקין שבספר שמגין עליהם כנ"ל :

ע"י הנגינה חדש ניכר מה קבל עליו עול תורה ·

ומ'מן

ומימן · בכחף ישמו · ודרז"ל לית ישמו אלא קול ומרה שנאמר שמו ומרה ותנו תף · ומקרא זה נאמר במשה בני קהת שהיו נושאים בכתף את הארון שיהיו בחי' עול תורה :

יש נדיקים גמורים וקם יודעים פנים בתורה אך קם נריכים להעלות תורתם · וכמו שמספרין מעשה מהבעש"ט עם הדרשן · וגם אנשו יש לפעמים שיודע תורה שיש לה פנים דהיינו פנים בתורה והוא נריך להעלימה והיינו אומרה ולפעמי' אינו כותבה כלל ולפעמים כותבה ואח"כ שורפה · ובאמת אם היתה נכתבת בי' מזה ספר ובי' בת בתוך העולם · וגם יש בקם שמות בחי' שמי שנכתב בקדושה · אך העולם מקלקלין אותה ונריכין להעלימה ולשורפה · אבל הוא טובה להעולם מה שנעלם ונשרף תורות וספרים הללו · כי גם יש כמה ספרים שכבר נעשו ספרים ונמחו ונאבדו מן העולם כי בוודאי הנדיקים הגדולים הקדמונים תנאים ואמוראים וכיוצא בקם עשו ספרים הרבה אך נאבדו · אך הוא טובה להעולם · כי אם לא בי' ואת לא בי' אפשר לנו כלל להתקרב להש"י · כי יש הרבה ספרי מינין שאם היו ח"ו מתפשטין בעולם לא בי' אפשר כלל להתקרב להש"י : כי ירבעם בן נבט שעשה שני עגלי זהב ואמר אלה וכו' והטעה כל ישראל אחריהם · היטלה על הלעת שהטעה עם הר בשעות כזה לעבוד עגלים אך בוודאי בי' בזה חכמות גדולות אחד אחד של אפיקורסית : ואם בי' ח"ו ר"ל נמנע עתה לך אחד מספרים הללו ח"ו היו מתרחקים אחד מהש"י ולא בי' אפשר להתקרב אליו ית' כלל · ובשביל זה הוא טובה מה שנתעלמין ונשרפין הספרים הקדושים הנ"ל :

בי הספר הוא בחי' אם ה' בחי' מגדול עון אם ה' בו ירון נדיק ונשגב · ואיתא בזוהר אם ה' לא ספר · כי ספר בגימטריא אם כתובת · כי הספר הוא בחי' שמי שנכתב בקדושה ונתפשט בעולם ועושה אם · ודע שכ"ת וא' נריך לשמור את בחי' משיח אשר לו · כי כ"א כפי קדושתו וטהרתו כן יש לו בחי' משיח · ונריך לשמור מאד שלא יתקלקל בחי' משיח שלו · ועיקר הדבר שבו תלוי בחי' משיח הוא שמירה מניאוף · כי משיח הוא בחי' חותם בבחי' רוח אפינו משיח ה' · וניאוף תלוי בחותם כ"ש לא תנאף ואיהנ בגדרש לא תהנה אף · ונריך לשמור עצמו מאד אפי' מריח ניאוף כי הוא פוגם בחי' משיח שלו שהוא בחי' חותם כנ"ל · ובחי' משיח הוא שורה על אנפי תורייתא דהיינו הספרים הקדושים שמגלין הפנים של תורה ואם אדם מרחף רוחו של משיח בבחי' ורוח אלקים מרחפת על פני המים רוח אלקים לא רוחו של משיח שמרחף על פני המים ומים הוא התורה :

כשובא :

ודע שבחי' רוח אפינו משיח ה' נעשה רוח קנאה שהולך ומקנא בכל מקום שמוצא שם ניאוף הוא נעשה רוח קנאה ומקנא על זה לגאול קדושתו וטהרתו : ופעמים מקנא והיא נטמאה או עבר עליו רוח קנאה וכו' והיא לא נטמאה כי לגאול עולם קדושתו וטהרתו אעפ"י שלא נטמאה הוא מקנא על הסתירה לבד כי נחשב פגם כנגד עולם טהרתו של הרוח קנאה · ונעשה עי"ז לפעמים גט · וע"כ נקרא הגט ספר כריתות כי נעשה ע"י הספר שפס שורש רוחו של משיח שהוא הרוח קנאה כנ"ל · או שמשקה אותה מים מארורים ואוי נבדקת אם נטמאה וכו' ואם לאו אזי מדרבת ונקתה ונזרעה זרע וכו' :

ודע שיש יחודא תתאה שבזה העולם שהוא בבחינת גדול בקדושה ובטהרה כ"כ על שבו תלוי יחודא עילאה · שהזוג · דהייע המים והאשה כשרים כ"כ · שהוא כשרה מאד ואין בה שום שמץ פסול · וגם הוא כשר מאד · וזווגם בבחינת ובקדושה כ"כ שבו תלוי יחודא עילאה כי איש ואשה זכו שכינה ברוי' ניניהם · כי יש בו יו"ד וכה ה' שזהו יחודא עילאה · וזה הזיווג ויחודא תתאה הוא עיקר מאד מאחר שבזה העולם

ליכוטי מוהר"ן תניינא לו

העולם נעשה יחודא תתאה בקדושה כזו שבו תלוי יחודא עילאה · והנה הרוח קנאה שהוא בחי' רוחו של משיח כנ"ל שהוא מקנא על ניתוק מה הוא עושה כשמחבר שם קדושים וטהורים מלד·לך לע שכשחובת הרוח קנאה בשביל מהבה· כי מיתת צדיק כל רחימותא דלא קשיר עמה קנאה לתי רחימותא רחימותא הכ"ל כי עזה כמות מהבה קשה כשאול קנאה כי הקנאה מורה על מהבה כי מחמת גודל המהבה הוא מקנא בה אל תסתרי כדי שלא יתקלקל המהבה ח"ו · וזה פועל כמו הרוח קנאה.הנ"ל בשביל מהבה כנ"ל · אך מחמת שחעפי"כ זה היחודא תתאה הוא בזה העולם · יוכל להתקלקל השלום שביניהם ח"ו ע"י הרוח קנאה כי הקנאה מעפ"י שהיא בשביל מהבה יכולה להטיל מחלוקת ח"ו ע"י שמקנא לה וכו' :

וע"ב לע שבשביל זה נריכין הצדיקים הגדולים להעלים תורתם לשורפם ולהשבידן כנ"ל כדי שיהי' נסתלק הרוח קנאה שלא יקלקל ח"ו שלום הזוג הקדוש הנ"ל כי יחודא תתאה שלהם יקר מאד וכשמקלקל שלום שביניהם ע"י הרוח קנאה כנ"ל הוא הפשד גדול מאד·וע"כ מוכרחין שיהיו נשרפין התורות והספרים הנ"ל כדי לסלק הרוח קנאה · כי הרוח קנאה הוא רוחו של משיח שהוא שורה על מנפי תוריתא דהיינו הספרים כנ"ל· ומזה כשנשרפין ונשרפין הספרים· ממילא נסתלק הרוח קנאה שהוא רוחו של משיח שהוא שורה על הספרים · כנ"ל · וזהו סוד שמי שנכתב בקדושה ימחה · כי הספר הוא בחי' שם ל' בחי' שמי שנכתב בקדושה כנ"ל ואמרה תורה שימחה ויאבד כדי להטיל שלום בין איש לאשתו דהיינו זוג הקדוש הנ"ל שבשביל השלום שביניהן נמחין ונאבדין הספרים שהם בחי' שמי שנכתב בקדושה כנ"ל · ואזי נושאין ק"ו למעלה ומה שמי שנכתב בקדושה שהוא הספרים הקדושים הנ"ל אמרה תורה ימחה בשביל להטיל שלום וכו' ספרי המינין שהם מטילין קנאה ותחרות בין ישראל וכו' עאכ"ו שימחו ויאבדו ויעקרו מן העולם שימת ויעקר זכרם מן העולם · כמנהג שע"י · מבידת הספרים הקדושים בא טובה שנאבדין ונעקרין ספרי המינין ואזי יכולים להתקרב אליו ית' · אמן :

ויחד · יתרו על כל הטובה וכו' ואמרו רז"ל שנעשה בשרו חילודין חילודין · כי כל השמחות הם רק בשעתן · כגון למשל שמחה של מצוה של תורה · השמחה הוא רק בשעתן· ואם יסתכל על הסוף מין סוף שמחה בעולם כי סוף מדם וכו' אבל אם יסתכל על הסוף של הסוף אזי יש לו לשמוח מאד כי סוף כל סוף דהיינו התכלית הוא טוב מאד · והנה זהו רק מנד הנשמה שמנדה המות טוב מאד כמו שארז"ל והנה טוב מאד זה וכו' כי הוא טוב מאד שעל ידו בחין להכלית הטוב · אך מי שהוא נדיק וחפי' גופו נקי וקדוש מאד אזי יכול לשמוח גם עם גופו חפי' אם מסתכל על הסוף מאחר שגם גופו טהור וקדוש · כ"ש בחלקים בטחתי מה יעשה בשר לי שהבשר דהיינו הגוף אינו יכול לעשות לו שום היזק · וכ"ש אף בשרי ישכון לבטח שהנדיק בטוח שגם להגוף יהי' טוב מאד · וע"כ יכול לשמוח גם עם גופו חפי' כשמסתכל על הסוף· אבל מי שאין גופו קדוש כ"כ בפרט גר שמעפ"י שנשמתו גבוה מאד מעפי"כ גופו נוגר מטפה טמאה ואיך אפשר לשנות זאת · נמצא זה האיש שאין גופו קדוש כ"כ בפרט גר · א"א לו לשמוח עם גופו כשמסתכל על התכלית · וזהו ויחד יתרו על כל הטובה שיתרו חי' שמח על כל הטובה פי' חפי' כשמסתכל להלאה מן הטובה וזהו על כל הטובה למעלה ולהלאה על הטובה מעפ"י שמסתכל על זה היינו להלאה מן הטובה היינו על הסוף מעפי"כ חי' שמח מאד כי מנד הנשמה אף כשמסתכל על הסוף הוא טוב מאד כנ"ל · אך שנעשה בשרו חילודין חילודין בשרו דייקא דהייע

דהיינו הגוף כי מאחר שהי' גר לה' שמחתו בגופו כשהסכל על הסוף כנ"ל וזהו נעשה בשרו חילוין חילודין בשרו דייקא כנ"ל :

ויחד יתרו על כל הטובה · כי אצל שתם בני אדם אין השמחה של כל הטובות ביחד כי יש חילוקים רבים בענין השמחה · למשל · כשבאין על חתונה · יש מי ששמח מן האכילה שאוכל דגים ובשר וכיוצא ויש מי' ששמח מן הכלי זמר · ויש שמחת מדברים אחרים כיוצא בזה · ויש שמחת מן החתונה עצמה כגון המחותנים שהיו מתגאים על אכילה ושתי' רק שמחים מן החתונה עצמה וכיוצא שאר חילוקים · אבל אין אדם שיהי' שמח מכל השמחות ביחד ואפי' מי שמח מכל הדברים הנ"ל אעפי"כ אין השמחה מכל הדברים ביחד רק מכל אחד בפ"ע כזה אחר זה · גם יש אחד שאין לו שום שמחה כלל לא מן האכילה ושתי' ולא משאר דברים והדרגה יש לו קצת וקצר שמקנא על השילוך על שום נשתדך כזה · אבל שלימות וגדלות השמחה הוא מי שזוכה לשמוח מכל הטובות ביחד וזה מ"ש כשמסתכל למעלה על כל הטובה דהיינו על השורש שמשם נמשכין כל הטובות ושם בהשורש בכל אחד ואחד שמחתו מכל הטובות ביחד · והן השמחה גדולה מאד ומאירה באור גדול מאד · כי ע"י הכללות שבכלל שמחה בחבירתה נגדל ביותר אור השמחות וכן כל מה שנכללין יותר ריבוי השמחות זה בזה נגדל ונתוסף אור השמחה ביותר ויותר כי נגדל ונתוסף האור מאד ע"י ההתנוצצות שמתנוצץ משמחה לחבירתה וכל מה שיש יותר שמחות שנכללין ביחד נתוסף ביותר ויותר אור ההתנוצצות וע"כ כשנכלל השמחה של כל הטובות ביחד אזי אור השמחה גדול מאד ע"י ריבוי ההתנוצצות מזה לזה ומזה לזה כנ"ל וזהו ויחד יתרו על כל הטובה שהי' שמח מכל הטובות ביחד וזהו על כל הטובה כי הי' מסתכל למעלה על כל הטובה היינו על השורש שמשם הכל אחד ושם

נכללין כל השמחות יחד וע"כ הי' שמח על כל הטובות ביחד כנ"ל :

לומדי תורה רמוז לשם לידע עתידות · וז"ש קדש ידעתי · שאני יודע מקודש מה שיהי' · ומהיכן · מעלותיך דהיינו מן התורה :

תיבף שנעשה ספר · מן התורות הנבואות והנפלאות מאד מאד · מאחר שנעשה משה ספר · יש עליהם חיפוים והסתרות שנחפה ונסתר אורם הגדה והנפלא · והדפין של כריכה הם מחפים וכו' :

ממתים ידך ה' ממתים מחלד וכו' אני בנדק מחזה פניך וכו' · הכלל שעיקר התכלית הוא רק לעבוד ולילך בדרכי ה' לשמו יתב' כדי לזכות להכיר אותו ית' ולדעת אותו ית' שזהו עיקר התכלית וזהו רצונו ית' שנאמנו נכיר אותו ית' ואין רמוי לאדם שיהיה לו כוונה אחרת בעבודתו ית' כ"ז למלאות רצונו ית' שאמר ונעשה רצונו · כי יש מי שעובד כל ימיו ורודף אחר תאוות עוה"ז · כדי למלאות בטנו וכריסו בתאות עוה"ז · ויש מי שעובד ומשתדל כדי לזכות לעוה"ב וגם זהו נקרא מילוי בטן שרוצה למלאות בטנו ותאוותו עם עוה"ב · וזהו בחי' חלקם בחיים ונפוק חמלא בטנם · חלקם בחיים · ונפוק · היינו הן אותן שבוחרין חלקם בחיים דהיינו למלאות תאוותם בחיים חיותם בעוה"ז · והן אותן שבוחרין בדרך טוב הנפון דהיינו עוה"ב וזהו ונפוק שבוחרין בטוב הנפון דהיינו עוה"ב ושניהם הם בחי' מילוי בטן כנ"ל · וזהו חלקם בחיים ונפוק : חמלא בטנם · שאלו ב' הכתות הן הבוחרים בעוה"ז והן העובדין בשביל עוה"ב שהם בחי' חלקם בחיים ונפוק כנ"ל שניהם הם בבחי' חמלא בטנם שרוצים למלאות בטנם ותאוותם זה בעוה"ז וזה בעוה"ב רק שזה הבוחר בעוה"ב הוא חכם יותר שבוחר בעולם עומד הקיים והנצחי וממלא עוה"ז שהוא עובר וכלה · וגם בחמת בטנו אי טוב יותר הרבה לעבוד ה' אפי' אם עובד בשביל עוה"ב

ליקוטי מוהר"ן · תניא לו

עוה"ב · לך למע"כ גס זה נקרא בחי' מילוי בטן כנ"ל · וזהו יסבעו בניס מהסביעה שלהס הוא בניס כדרך העולס שכל עבודתס הוא כדי להשמיר ירושס לבניו · ובחתת מי שמינו חיס קדוש — ורגלך מחר תחוות ומליח תמונו לבניו הוא כתו מי שמלכלך עלמו בטינוף ולוקח טינוף ומכסה על הטינוף · כי בחתת ממון דקדושה הוא גבוה מאד ויש בו כחה בחי' גבוהות וקדושות עליונות מאד · כמבואר בזח"ת · אבל הממון של תאוות עוה"ז הוא מותרות · שנשאר מן האדס מותרות אחר שמילא תאוותו בעוה"ז והמותרות אחר כל תאוותיו הוא הממון שנשאר אחריו · גס הבניס שאינס עולים בקדושה אס ג"כ מותרות ממס כי אס בחיס ממותרות ואחרון ועבירת האוס שיונק לאוץ ואוה נתהוו הבניס בחי' טפה אדוסה אחרון ממס · ובשביל זה נקראיס הבניס עוללים לשון טינוף כי עולל פרס"י טינוף וליכלוך וכנ"ל ואי שאניס בניס כאלו הוא גנאי ובזיון כי אס בחי' מותרות וטינוף · ע"כ הוא רונה לכאורה לותס וליפות לותס עס הממון שהוא ג"כ מותרות גאור שנשאר אחר כל התאוות כנ"ל וזהו היבוס שאתיר להס אחר מותו · נאנח שאכסה בטינוף על טינוף וזהו יסבעו בניס מהסביעה שלהס הוא בניס שבשבילס הס מבלים ימיהס · והניחו יתרס לעולליהס שאכסיס במותרות על העוללים שהס ג"כ בחי' מותרות כנ"ל היינו היבוס שאניחיס לבניס שבשביל זה מבלים ימיהס כנ"ל · אבל אני אין בוחר לעצמי אב' הכתות הנ"ל כ"א לזכות לחזות בנועם ה' · וזהו אני בולק לחזה פניך שלו לחזות פני ה' ולהכיר הבורא ית' · וגס הבניס שהוא אפן להשאיר כוונתו רק בשבילו ית' כדי להשלים בחינול נלס למות תכליתו כי הבניס לקדושה הס גבוהיס מאד וכשארו"ל כל מי שמינו עוסק בפ"ו כאלו ממעט את הדמות כי בשבת ונולד בן בעולס נולד ובח נלס חלקיס בחינול

ונשלס נלס למות תכליתו וזהו מהסביעה להיינו הסביעה של בניס בחי' יסבעו בניס הוא רק בהלין תמונתך שעיקר סביעתו של בניס הוא רק מה שהוא מקין ומעורר בזה תמונתו וח' בחי' נלס למות תכליתו כנ"ל :

וזהו ממתיס ידך ה' וכו' כי יש שהס מתיס מיתה טבעיות שהס עולים בליחות שרשית ושאר דברים כאלו שעל ידס רחוי להס לחיות מספר שניס כאלו זהס מתקיימיס וחייס כל אותן השניס עד שנפסק ונכלה ליאותס וחיותס והס מתיס מחלד וזהו בחי' ממתיס מחלד : ויש שהס"י גוזר עליהס מיתה קודס זמנס בשביל עונס וזהו ממתיס ידך ה' וכו' ואלו רחוי להס עוה"ב מאחר שאתו קודס זמנס · אבל המתיס מחלד הס בחי' בני עוה"ז שאין להס עוה"ב כי אס חייס וקיימיס בעוה"ז בלי שום עונס על שמתיס מחלד כנ"ל · ודוד המע"ה אמר שאב' הכתות הנ"ל להיינו בני עוה"ז ובני עוה"ב וזהו ממתיס ידך ה' ממתיס מחלד היינו מן המתיס על ידי ה' ויש להס עוה"ב ומן המתיס מחלד להיינו בני עוה"ז וזהו חלקס בחייס ונפונך תיינו ב' הכתות כנ"ל שבחיס בחי' תמלא בטנס היינו מילוי בטן בעוה"ז או בעוה"ב כנ"ל · וזהו יסבעו בניס והניחו יתרס לעולליהס כנ"ל וגס מי שבוחר בעוה"ב ורונה להשאיר זכותו לבניו גס זה בחי' יסבעו בניס והניחו וכו' · אבל אני בוחר לעצמי אב' הכתות הנ"ל בנלק לחזה פניך שעס כל הנלקות שלי חוכה להיות פני ה' · אסבעה בהקין תמונתך כנ"ל : ועכ"ז טוב מאד לפי' מי שעובד בשביל עוה"ב : וגס טוב להשאיר זכותו לבניו כמובא שאין לאדס לקבל כל שכרו רק ישאיר מזכותו לבניו לאחריו : רק שהצדיקים השלימים חוכבי ה' בחמת כגון דוד וכיוצא אין בוחרים בכל זה כלל ואין רוניס לא בעוה"ו ולא בעוה"ב ולא להשאיר זכותס ונדקתס לבניהס רק למלאות רצונו ית' וכו' וכנ"ל :

לפעמים

לפעמים הגדול הולך ונוסע להקטן ולפעמים להיפך • דהיינו שלפעמים הצדיק נוסע על התלינה ומחיר לתלמידים ולפעמים התלמידים באים אצלו • ודע שזאת הבחינה היא גדולה • דהיינו כשהגדול נוסע להקטן זאת הבחי' היא גדולה ביותר • כי זה פשוט שהקטן צריך לבא להגדול כי הוא צריך לקבל ממנו • אך לפעמים מורו של הגדול הוא גדול מאד מאד עד שא"א להקטן לקבל מן הגדול במקומו מחמת ריבוי האור הגדול מאד • ע"כ מוכרח הגדול להוריד ולהכניע עצמו אצל הקטן ולילך אליו כדי שיוכל הקטן להתעטף ויתגשם האור קצת כדי שיוכל הקטן לקבלו נמצא כשהגדול צריך לילך להקטן זהו מגודל עונש מעלתו מאד כנ"ל • ומשה רבינו ע"ה הי' גדול במעלה כ"כ עד שאפי' לפני גדולים הי' צריך להקטין עצמו ולהרחות הכנעה נגדם כ"ש ומאיש משה עניו מאד מכל האדם וכו' • היינו מעפ"י שגם הם היו גדולים מאד כגון יהושע ואהרן ע"ה היה מצרע"ה במעלה גדולה ועצומה מאד עד שהוכרח להקטין עצמו ולהכניע עצמו נגדם כדי שיוכלו לקבל תורו כנ"ל • וזה בחי' בכל מקום שאתה מוצא גדלתו שם אתה מוצא ענותנותו • שבכל מקום שיש גדלות ביותר שם צריך ענוה וקטנות כדי שיוכלו לקבל האור כנ"ל • והנה כשהקטן בא לפני הגדול כדי לקבל ממנו ומזי הגדול מאיר בו ועיקר הדבר לעשות ממוחין דקטנית מוחין דגדלות דהיינו להאיר בהקטן להגדיל לעתו שיתגדל מקטנותו ויהי' נעשה גדול דהיינו שיבא למוחין דגדלות שזהו בחי' התקה • ולפעמים מאיר בו ע"י הארת פנים ונחמות שמאיר לו פניו בפנים שוחקות מנפין נהירין • ולפעמים אינו יכול לקבל ט"ז והוא בבחי' אעא דלא דליק מבטשין לי' צריך להאיר בו ע"י יסורין צריך לייסרו ולבזותו כדי לבטל אותו שיוכל לקבל • ודע כי אע"פ שהגדול צריך להוריד עצמו ולבטל עצמו קצת מגדולתו כדי שיוכל הקטן לקבל • אעפי"כ אין נחשב זה הגרעון והפחת של הגדול צריך לבטל אורו לפי שעה • כנגד התיקון שנעשה בהקטן שהוא מתקנו ומגדילו כי ביטול וקטנות הגדול הוא רק לפי שעה ואח"כ חוזר למעלתו • והוא מתקן ומגדיל את הקטן

לגמרי כנ"ל :

ויש חילוקים בענין קטנות והכנעת הגדול אצל הקטן כדי לקבל אורו כנ"ל • כי הכל לפי הענין • לפעמים הוא בתנועה בעלמא ולפעמים צריך לילך ולנסוע אליו • והכל לפי הענין • כמו נר שכבה כשיש בו קצת אור עדיין יכולין להדליקו רק ע"י מה שמקרבין אותו קצת לנר הדולק דהיינו שמחזיק אותו למטה אצל נר הדולק כידוע בחוש • וזה מחמת שיש בו עדיין קצת אור • אבל כשאין בו שום אור אין יכולין להדליקו מרחוק כ"א כשמקרבין אותו ממש להאור או להיפך וכו' :

לבו חזו מכעלות ה' אשר שם שמות בארץ •

כי בחמת הדבר נכלא ונורא מאד • אשר ברא הש"י את כל הבריאה • שיש בה כמה וכמה דברים נפלאים ונוראים הרבה מאד מאד • מה רבו מעשי ה' • ואפי' בזה העולם לבד עצמו נפלאות ה' • אשר ברא דוממים ונומחים וכו' • ומי יוכל לספר גדלת ה' שיש בבריות של זה העולם • מכ"ש שאר העולמות • והכל כשאר לכל לא נברא אלא בשביל ישראל • וישראל בעצמן עיקר בריאתן בשביל בחי' שבת שהוא התכלית • כי שבת הוא תכלית מעשה שמים וארץ • שהוא בחי' עולם הנשמות שהוא עולם שכולו שבת ושם ישיגו את הש"י כראוי בלי שום מסך המבדיל ובלי שום מונע • כי אז יהי' נעשה לחדות גמור • וכ"א יהי' מראה בחינתו זה ה' קוינו לו • כמאמר רז"ל • וזהו התכלית • שבשביל זה ברא הש"י את כל הבריאה כולה • וע"כ יש בוודאי בכל דבר ודבר שנברא בעולם בחי' התכלית • כי בכל דבר ודבר • יש בו התחלה וסוף • דהיינו התחלה ממקום שנתחלל

בהתחלות

ליקוטי מוהר"ן תניינא לז

בהשתלשלות עד שנתגשם ונתהוה בזה התעוכה והדמות. וגם יש בו בחי' התכלית והסוף שבשביל זה נברא: דהיינו שיכולין ישראל להעמיק עיונם ולדעת ולהתבונן בפרטי הכריחה בחכמת המדריס ובניוקומה ודמות וכו' של כל דבר ודבר להתבונן בהם גדולות הבורא ית' ולעבדו ית' ע"ז וכן למעלה מעלה עד התכלית שהם נשמך אותו הדבר אל התכלית כי כל דבר ודבר יש לו מהות בהתכלית שבשבילו נברא שע"י דבר זה יכולין להשיגו ית' ולעבדו עד אותו התכלית שהם נפתיים אותו הדבר ונשמך אל התכלית. ונריך כ"מ להעמיק עיונו בזה לדעת ולהכיר גדולת הבורא בכל דבר ודבר בהתבוניתו ודמותו בפרטיות מדריו ובניינו וכיוצא בזה ולעבדו ית' בזה עד מאד יבא לבחי' התכלית של אותו הדבר שהוא בחי' שבת עולם הנשמות וכו'. והנה הבעלי שכל שיש להם שכל גדול הם יכולים לזה. אבל קטני ערך כמונו היוצא שכולנו במדריגה פחותה מאד בבחי' רגלין חיך אפשר לנו לבא לידיעה זו. וע"כ יש לנו לכסוף ולהתגעגע ולהשתוקק מאד. מי יתן ויהי' למו מנהיג הדור רועה נאמן שיהי' לו זה הכח שיוכל להאיר אפי' בנו בבחי' רגלין ידיעה והשגה הנ"ל שנוכה לבא אל התכלית. כמו משה רבינו ע"ה שמגודל עונש מעלתו הי' יכול להאיר אפי' בפחות שבפחותים אפי' בשפחה כשרז"ל רחתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל הנביא. הרי שאפי' יחזקאל שהי' נביא גדול כזה לא הי' רואה מה שראתה שפחה בימי משה. וכל זה מחמת גודל עונש מעלת המנהיג שהי' משה רבינו שהנהיג. והוא יכול להאיר אפי' בבחי' רגלין שאפי' הרגלין שרחוקים מאמות אחפי"כ גם הם יוכלו להשיג ולדעת התכלית ע"י מפעלות ה' אשר ברא בעולם השפל הזה הנ"ל. כי ע"י גדולת המנהיג יכול להמשיך אמות אפי' להרגלין. ומי יוכל להיות שהרגלין אלו הם גדולים ממוח אחר והם לכו אצל לייקת היינו בחי' הרגלין

שהם כלי ההליכה גם הם יחזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ היינו פעולות ה' אשר שם בארץ הזו דהיינו בזה העולם השפל שע"י מפעלות ה' שבארץ הזאת השפילה יכולין לדעת ולהשיג התכלית והוא אשר שם שמות בארץ היינו שהתכלית שהוא בחי' שמות ר"ת תכלית מלשון שמים וארץ. בבחי' נפש חיה הוא שמו. דהיינו עולם הנשמות שהוא התכלית. הוא מלובש ונלחז בארץ השפילה הזו. שע"י עולם הזה השפל. לייקת על ידו מוכרחין להשיג התכלית כנ"ל. ובאמת הוא חידוש נפלא ונורא מאד שהשגת התכלית שהוא דבר גבוה כזה להשיג אותו ית'. הוא תלוי לייקת בבריות עולם השפל. וכל הנשמות מוכרחין לעבור בזה העולם כדי להשיג התכלית כי אין אפשר בן לוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. כי כולם מוכרחין לבא לזה העולם השפל כדי להשיג התכלית על ידו כנ"ל:

נמצא שכולם הם בחי' נפרך לבריות. שהם נפרכים לבריות העולם להשיג התכלית על ידם כנ"ל:

וראוי לנו לבכות זאת בבכי' בדמעות שלים. לבכות ולהתגעגע לבקש ולהתחנן לפניו ית' אתי נזכה לזה שיהי' לנו זה הדעת שיוכל לדעת ולהכיר הבורא ית' מכל דבר שבזה העולם בפרטי פרטיות כנ"ל עד התכלית כנ"ל. וכפי המדריגה פחותה שלנו עתה. וכולנו אין פנינו יפות כלל. אמנ נריכין שירחם עלינו הש"י ליתן לנו מנהיג רועה נאמן שיוכל להאיר בנו ידיעה הנ"ל. כדי שיוכל לעבדו ית' כראוי ולבא אל התכלית כנ"ל:

הששת ימים הם התחלה שבהם נברא הכל. ושבת הוא הסוף והתכלית וכו'. ובוודאי יש חילוק בין הבריות. כי בוודאי יש חילוק בין מה שנברא קודם ובין מה שנברא בשבי שהוא אמוך יותר לשבת. ואיתא

ליקוטי מוהר"ן תנינא

ספרים · כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ · שגם הששת ימים בעלמן נבראו · והם בסוד עגולה של הנקודה פנימיות שמות שבת · אך לפי"כ יש חילוקים :

מה שמרז"ל טוב שלח נברא משנברא · וכן מ"ש וטוב משניהם את אשר עדן לא היו' · הלבר תמוה · ומ"כ על מה נברא · ובוודאי אין הדברים נאמרין כ"א בעוה"ז שכפי גרות עוה"ז והיסורין שסובלין בני אדם בזה העולם כ"א ומ' · בוודאי אי' טוב יותר אם לא היו' נברא כלל אבל בעוה"ב בוודאי טוב יותר מה שנברא כי עי"ז דייקא נאין אל התכלית כנ"ל · וגם לפי' בעוה"ז · יפה שעה אחת בתשובה ומע"ט בעוה"ז מכל חיי עוה"ב :

גימן ר"ה למלכים · ושז ממנין כל המלכים למעלה · ובוודאי נותנין מחנות לכ"א ומ' שממליכין אותו · ושם"י יתן לנו ג"כ מלך ומנהיג רועה נאמן · שיוכל להאיר בנו וכו' כנ"ל · ואנחנו שם העם אשר ברגליך ההולכים אחר עצתך שמתנהגים אחר המנהיג · ומי יתן והי' לנו מנהיג כמו משה רבינו ע"ה וכו' כנ"ל :

מי שיודע מארץ ישראל שטעם בחתת טעם מ"י · הוא יכול להכיר בחתר שם היה אצל אדיק על רחש הסנה שם לאו · ושם אותו הנדיק הוא גדול במעלה או קטן · ושם הוא נדיק אמיתי שם לאו · או שם הוא בעלמו נדיק · כי טעם מ"י יכולין לנייר לפני מי שיודע טעם שפל · כי רק מי שהוא חיש דור מ"ח לו לידע זאת · אבל מי שיודע משכל כגון לומדים שמרגישים מעט טעם השכל בפשט וקושיא כדרך הלומדים או חכמים בהכמות אחרות שמרגישים טעם שכל יכולין להבין טעם מ"י · כי עיקר דמ"י מחכים · ועיקר החכמה והשכל בוודאי יקר מאד · אך עיקר מעלת קדושת ארץ ישראל · הוא רק ע"י השגחת השי"ת · אחת שהשי"ת משכל בל"י תמיד כ"ש תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה · עי"ז מ"י מקודשת ומורה מחכים

מוהר"ן תנינא

כי עינים ע"ש החכמה כי התפתחות החכמה נקרא בחי' עינים כ"ש והשקחנה עיני שניהם ופירש"י על שם החכמה נאמר · ואחחת שעיני ה' בל"י שמשכל בה תמיד עי"ז מורה דמ"י מחכים · אך מהיכן נמשך ונתעורר זאת אצל השי"ת להיינו בחי' עינים להשגיח כנ"ל · זה נעשה ע"י נשמות ישראל · שהשי"ת מתפאר בהם בבחי' אשר בך אתפאר וע"י התפארות נעשין בחי' תפילין שנקראין פאר והתפילין הם בחי' מוחין ונכנסין לפנים ובוקעין בעינים ומזה נעשה השגחת השי"ת כביכול שעי"ז נעשה קדושת מ"י בחי' מורה דמ"י מחכים כנ"ל · ועל שם זה נקרא ארץ ישראל שמקבלת קדושתה מבחי' ישראל שאר בך אתפאר כנ"ל · אך בוודאי לא כל העתים שוות בהתקרבות ישראל להשי"ת כי לפעמים ח"ו יש שנתרחק מ' מהשי"ת ומזי מלרצף השכינה נועקת קלגי מרחמי קלגי מזרועי היינו שנעקתה שנתקלקל וגפגם בחי' התפארות שלזו יכול להתפאר בהם וגפגם בחי' התפילין שנעשין מן התפארות כנ"ל וזה קלגי מרחמי קלגי מזרועי מרחמי מזרועי דייקא בחי' תפילין · וכנ"ל · רק בשם' מישראל נתקרב להשי"ת ונתוסף עוד ישראל ברוגה לעבדו ית' · וכל מה שנתוספין יותר רבים מישראל ברוגים לעבדו ולהתקרב אליו · אזי נתגדל ונתוסף יותר התפארותו ית' · שהוא ית' מתפאר בעמו ישראל המתקרבים אליו ועי"ז התפארות נעשין תפילין מוחין ומזה נעשה קדושת מ"י בחי' מורה דמ"י מחכים ע"י עיני השגחתו כנ"ל : אך מי שיכול לרמות זאת התפארות שמתפאר השי"ת בעמו ישראל · אזי הוא מקבל בחי' פאר ומוחין מן זאת התפארות ברוחה ונעשין אצלו ג"כ בחי' תפילין ונכנסין לפנים כנ"ל ובוקעין בעינים כנ"ל · ואזי נעשין עיניו ג"כ בבחי' עיני ה' · ואזי בכל מקום שהוא מסתכל ורואה נעשה שם ג"כ בחי' מורה דמ"י מחכים · כי עיקר קדושת מ"י הוא רק מבחי' עינים הנ"ל : אבל מי הוא זה

שיוכל

שוכל לרמות את הש"י שיוכל לרמות התפלרותו
ית' • ממנו מי שרומה את הנדיק החמת שהוא
מקרב בני אדם לעבודתו ית' והוא עיקר
החקרבות ישראל לאביהם שבשמים נמצא שהוא
בעצמו הבתפלרות שמתפלר הש"י בעצמו כי על
ידו כל הבתקרבות והבתפלרות • אזי מי שמסתכל
בו ועיקר הדבר בעת הקיבוץ בעת שמתקבצים
אליו העולם הבאים לשמוע את דבר ה' • וביותר
בר"ה שהוא הוא הקיבוץ הגדול • אזי הבתפלרות
גדול ביותר מאחת שמתקבצים הרבה בני אדם
החפיצים להתקרב אליו ית' • ואזי נתגדל ונתוסף
פחד ויפי הנדיק כי הוא בעצמו הבתפלרות כנ"ל
אזי מי שמסתכל באחת מזה הנדיק האמיתי אזי
הוא ג"כ מקבל מן הבתפלרות הזאת ונעשין אצלו
ג"כ בחי' תפילין מוחין כנ"ל ואזי נעשין עיניו
ג"כ כנ"ל בבחי' עיני ה' ואזי גם בכל מקום שהוא
מסתכל נעשה ג"כ בחי' אדן ישראל בחי' לוירא
דש"י מאכיס כי הוא מאכיס האויר ע"י הסתכלותו
בעיניו הנ"ל שנעשין מן הבתפלרות כנ"ל • וזה
פי' אלף ביפיו תאזינה עיניך • היינו בשתזכה
נדולות אלף ביפיו • דהיינו הנדיק ביפיו ותפלרתו
דהיינו בעת הקיבוץ שאזי הוא יפיו ותפלרתו כנ"ל
עי"ז עיניך תראינה אדן מדאקים בחי' מ"י בחי'
לוירא דש"י מאכיס כי האכמה נקרא מדאקים כ"ש
אמרתי אאכמה והיא רחוקה• היינו שעי"ז שתראה
את הנדיק ביפיו ותפלרתו כנ"ל• עי"ז בכל מקום
שתראה בעיניך יכי נעשה בחי' לוירא דש"י מאכיס
כנ"ל • וזהו עיניך תראינה אדן מדאקים כנ"ל •
נמצא מי שיש לו אמונה והשתוקקות לש"י בפרט
מי שטעם טעם האמת של ש"י • כשפוגע
ומתוועד יחד עם אדם שהי' אצל נדיק אמיתי על
ראש השנה • הוא מחויב להרגיש אז טעם ש"י •
כי עי"ז האיש נעשה גם זה האויר בבחי' ש"י
כנ"ל• ורואי שיתעורר לו עתה השתוקקות וגיעגועין
לש"י כ"א לפי בחי' • ועיקר הדבר שיהי' באמת
ובתמימות :

ויש בזה עוד ענינים • כי אין אדם מת וחצי
אמונתו בידו • כמה שאין ממלא אמונתו
ורצונו בממון לעולם • כי תמיד חסר לו כנ"ל •
אבל יש בחי' שפע בפועל • בחי' וכסף תועפות
לך שהוא לשון כפול • נמצא שזה השפע נאמר
רצונו מאחר שהיא כפולה • (ולא סיים) :

לפעמים הש"י עושה מופתים ע"י בעלי
הפוסקים בבחי' מוכאין ומשפטי
פיהו שע"י משפטי פיהו שפוסק שיהי' כך נעשה
מופת • כי מאחת שנתקבל לבעל פוסק וכשפוסק
בחיסור והיתר וכיוצא מקבלין לעתו • כמו כן
כשפוסק בחיוב ענין מקבלין לעתו ונעשין
מופתים על ידו וזהו בחי' המופתים שמספרין
מהגאונים שהיו בדורות שלפנינו :

כי אני י"י רופאך ר"ת אמן כן יהי רצון :

ע"י חלישות הלב נופלים פחדים עליו • כי
הגבור אין לו שום פחד ועיקר הגבורה
הוא בלב דהיינו מי שלבו חזק אינו מתירא משום
דבר ורץ לתוך קשרי המלחמה ומהגבר ע"י חוזק
ואומץ לבו • וכן להיפך רכי לבב הם מתפחדים
וז"ש אים ירא ורך הלבב • פרש"י ירא וכו' כי
ע"י רך לבב עי"ז הוא מתירא כנ"ל :

האמונה הולה בפה של אדם • בבחי' אולינ
אמונתך בפי היינו ע"י שמדברין
באמונה בפה וזהו בעצמו אמונה • וגם עי"ז בחי'
לאמונה • ומאחת זה צריך ליזהר מאד מדיבורים
של כפירה ואפיקורסית אעפ"י שאינו אומרם
מלבו היינו שהוא בעצמו מאמינואינו כופר ח"ו רק
שהוא חוזר ואומר דברי אפיקורסית שמעם בשם
אחרים שהם אפיקורסים והוא מתלונן מהם •
אעפי"כ גם מזה צריך ליזהר מאד • כי הדיבור
הזה של כפירה מזיק לאמונה • גם הוא איסור
גמור • כי על הש"י ב"ה אסור לומר דברי הלצות
אפי' בדרך שחוק • וכבר מבואר בספרים
ובדברינו בכמה מקומות להרחיק עצמו מאד מאד
לבלי לעיין כלל בספרי המחקרים הפילוסופיות •

ואפי'

ולא שכיחי אינשי דמיחזי כי הא. ואי משום דלא שכיחי אינשי דמיחזי כי הא, אפילו הכי לא מיבעי לן, דכיון דאיכא בינייהו מיחזי כי הא, אפילו חד זימנא בעלמא, הוי ליה כמו שכיח

ליקוטי מוהר"ן תנינא לט

לו כמה מניעות על התפילה וח"כ כשעובר עליהם ובא להתפלל • כשלבו עקום ופתלתול מהש"י • זאת המניעה גדולה מכולם כנ"ל • היינו בחי' לבין שחרחר תרגום שביב שחור שחור • להיינו שלבו מסובב ומוקף ומעוקם • בעקמימיות וקשיות וכפירות על הש"י שזה בחי' וימררו את חייהם בעבודה קשה וכו' ואיתא בתיקוני זהר וכו' היינו הקשיות שבלבו שהש המניעה הגדולה מכולם ומזי צריך לנעוץ לתבין שבשתי' בקול חזק מעמקי הלב ומזי הש"י שומע קולו ופונה לנעקתו ויכול להיות שמזה בעצמו יפול ויתבטל לגמרי כל הקשיות והמניעות הנ"ל • ועכ"פ הש"י שומע קולו שזה ישועתו • וזה מותיות קשיא ר"ת שמע י"י קולי אקרא צריך רק לקרות לה' כשתגבר עליו הקשיות והכפירה כנ"ל • ומעין זה • מה שמספרים בשם הבעש"ט זצוק"ל משל מלך מ' הניח חומר גדול במקום מ' וסבב בתחילת עיניים כמה וכמה חומות סביב החומר • ובסבתו בני אדם לחלו החומות נדמה להם שהם חומות ממש וקשה לשברם • וקנתם חזרו תיכף • וקנתם שברו חומה מ' ובזו חל בחי' ולא יכלו לשברה וקנתם שברו יותר ולא יכלו לשבור הנשארים • על שבח הבן מלך אמר מי יודע שכל החומות הם רק בתחילת עיניים ובאמת אין שום חומה כלל והלך לבטח על שעבר על כולם • ומזה יבין המשכיל הנמשל מהליון על כל המניעות והמסתות ופיתויים שהם בחי' חומות שים על חומר של ירמת שמים שבאמת אינם כלום • והעיקר לב חזק ואמיץ ואז אין לו שום מניעה ובפרט המניעות בגשמיות כגון מחמת ממון או שמונע אותו מלתו ובניו ואותנו או מביו ואתו וכו' וכיוצא • הם כולם בטילים ומבוטלים למי שלבו חזק ואמיץ להש"י • וגם מפי' גבורה של הגיבורים הוא רק מחוזק ואומץ הלב שים לו לב חזק ביותר לרוץ בקשרי המלחמה כמובא בספרים :

סבנה גדולה לומר תורה • וצריך לזה יגיעה גדולה ואומנות יתירה שיוכל לשקול בפלס דבריו באופן שלא ישמע כ"א מי' מהשומעין כי אם מה שצריך לו לא יותר • ואעפ"י שהכל שומעין כל התורה שאומר עכ"ז לא ישמע כ"א רק מה שצריך לבד • וכמובא על פ' וישמע יתרו והלא כל העולם שמעו אלא יתרו שמע וכו' כי רק שמיעת יתרו נחשב לשמיעה שכנגם בשעה ושמיעת כל העולם היתה נחשב שמיעה כלל • ומי שאינו יכול לומר תורה בבחי' זו אסור לו לומר תורה • כי כ"א וא' כשבא אל הצדיק לשמוע תורה בא עמו גם הרע שלו להיינו הקליפות הנבראים ע"י עבירות ח"ו • והם הלוחצים את העולם ועושים בלבול ולוחץ גדול בשעת אמירת התורה כי הרע הנ"ל של כ"א רוצה לבלבל וזה שאמרז"ל האי לוחצא לכלה מיבעיה • היינו מהרע של כ"א וא' שהם הקליפות כנ"ל • ואלו הקליפות רוצים ג"כ לינק מן התורה ויניקתם הוא רק מהעותרות דהיינו מה שא' שומע יותר ולמעלה ממוחו והבנתו זה בחי' עותרות ומשם יניקתם וזה בחי' רזי תורה שנאמר לחילונים כי יניקתם רק מבחי' רזי תורה דהיינו ממה שהוא למעלה ממוח האדם כל אחד לפי הבנתו • על כן צריך החכם האומר תורה שיהי' לו אומנות הנ"ל שלא ישמע שום אחד מהשומעין מה שאינו לפי מוחו והבנתו שאינו שייך לו כנ"ל • כדי שלא ליתן להם יניקה ח"ו • ודע שיש קליפה דקה שמוכה להקדושה שזאת הקליפה הדקה יכולה לינק מפי' מגוף התורה בעצמה מפי' אם אין בה עותרות • והתיקון לזה כשמדברים משובת ישראל שמו בורחת אותו הקליפה הדקה • וזה בחי' מה שאמרז"ל שיתרו בא והלך לו קודם מתן תורה • כי יתרו הוא בחי' הקליפה הדקה שבורחת כשמשמעת ישועות ישראל : והנה הקדיק החתם יש לו חיבור גדולה כשאומר תורה יותר מחיבור ר"ה ויוה"כ :

בשארם נכנס בעבודת ה' חזי הדרך שמרמין

ואע"ג דאיכא למימר דהא דאמרינן בגמרא דמשמע דאפילו בשעת הדחק אסור לאכול בלא נטילה היינו דוקא בשעת הדחק גמור כגון שאין לו מים אלא כדי לשתות ולא לנטילה אבל בשעת הדחק קל כגון שאין לו מים הרבה אלא כדי נטילה אחת ולא לשתות אלא מעט מותר לאכול בלא נטילה מ"מ נראה דאפילו בשעת הדחק קל אסור לאכול בלא נטילה דהא אמרינן בגמרא דאפילו בשעת הדחק גמור אסור לאכול בלא נטילה ואין לחלק בין הדחק גמור להדחק קל דמה לנו לדקדק בדברי הגמרא אם לא נתכוונו לחלק בין הדחק גמור להדחק קל ועוד דאפילו אם נתכוונו לחלק בין הדחק גמור להדחק קל

לקוטי מוהר"ן תניינא מ

דבר גדול מאד :

לפי גדלות הש"י ועוצם רוממותו יתּ' · נתגעש קלה בעלמא ובהסתכלות בעלמא שהיו כרעוי לפי כבודו יתּ' כי' רעוי לבא על הלבם מש שרעוי מ"ו ח"ן · מלבם"י מלא רחמים וכל העולם מלא רחמנות והוא רוצה מאד בהעולם · ע"כ צריך לחזק עצמו מאד בעבודתו בכל מה שיוכל· לפי שם הוא כמו שהוא · ויסמוך על רחמיו המרובים מאד בלי שיעור · כי בודאי לא יעזוב אותו לפי שם עבר מה שעבר· העבר אין להעיקר מכאן ולהבא לא יעשה עוד ויהיה שב ואל תעשה עכ"פ· הן במחשבה והן במעשה· כי גם המחשבה של מעשים כאלו הוא ג"כ עשיה · כי גם בעולם העשי' יש מחשבה · וצריך להיות שב ואל תעשה· במעשה ובמחשבה כנ"ל· ומה שנעשה עתה ממילא אל יהוש ואל יפחד על זה כלל ·

ודע שעיקר התשובה השלימה היא כשהלב עובר בהאלו המקומות ממש שהיה מקודם התשובה · כל אחד לפי מה שעבר עליו בימים הקודמים · ובפעובר בהאלו המקומות והענינים שהי' מתחילה ממש · ועכשיו פונה עירף ממש וכופה יצרו לבלי לעשות עוד מה שעשה · זהו עיקר התשובה השלימה : ורק זה נקרא תשובה :

והוא מעלה גדולה כשיש עדיין יגה"ר להחלם · כי אז יכול לעבוד אותו יתּ' עם היגה"ר דייקא · דהיינו ליקח כל ההתלהבות והחמימות ולהכניסו בתוך עבודת ה' דהיינו להתפלל ולהתחנן בחמימות והתלהבות הלב וכיונת· ואם אין יגה"ר להחלם אין עבודתו שלימה כלל · והעיקר לעורר ולעכב החמימות בעת התלוות · ולהניחו בעת התפילה והעבודה · שם יניח חמימותו והתלהבותו לתוך העבודה כנ"ל · ואפי' מי שאינו איש כשר נזדמן לו לפעמים שמתפלל בהתלהבות · וזה בח ג"כ מחמימות היגה"ר שיש לו · רק שהוא אינו מקבל על זה שכר· אבל מי שרוצה להתנהג בכשרות הוא מעלה גדולה כשיש לו עדיין יגה"ר כנ"ל :

מחוץ עלמך · היתי רך ומזדרז מאד בעבודתו יתּ' · כי גם עליו עבר כל הכ"ל ולפי הי' שומע שום התחזקות משום אדם ע"כ מי שרוצה ליכנס בעבודת ה' יזכור זאת היטב · וחזק עצמך מאד · ועשה מה שתוכל בעבודת ה' · וברכות ורחמים והשגים תכנוס לבטח בעזרתו יתּ' לתוך שערי הקדושה · כי הש"י מלא רחמים ורוצה בעבודתך מאד · ודע שכל התנועות והתעתקות שאתה ניתק וגעתק בכל פעם חיצה מעט מן גשמיות לעבודתו יתּ' כולם מתקבלים ומתחברים ומתקשרים ובאים לעזרתך בעת הצורך · דהיינו בשם ת"ו מיחה לוחק ועת צרה ח"ו · ודע שהחלם צריך לעבור על גשר צר מאד מאד· והכלל והעיקר שלא יתפחד כלל :

ודע שיש חילן שגדילים עליו עלים שכל עלה צריך להיות גדל מאה שנים והוא נמנה בפרדסים של הצריס · וקורין אותו בלשונם (מאה שנים) ומסתמא כשגדל מאה שנים צוללי עובר עליו מה שעובר · וח"כ בסוף המאה שנים · הוא יורה בקול גדול כמו קני שריפה שקורין (חורמאטי')· והבן הנמשל היטב :

ראוי לילך עם מה שנאמר במאמר חזרת לחלקי בעולי· דהיינו לבקש ולחפש למצוא בעצמו חיזה זכות וחיזה נקודה טובה · ובזה המעט טוב שמוצא בעצמו ישמח ויחזק עצמו ואל יניח את מקומו · אף אם נפל למה שנפל ר"ל · אעפ"י כן יחזק עצמו במעט טוב שמוצא בעצמו עדיין · עד אשר יזכה לשוב עי"ז להש"י · וכל פגזונות יהיו נעשין זכיות · ומה עשה הבעש"ט זצ"ל על ידי כשהיתו הבעל דבר לעבור על דת ח"ו · ומזה תבין עד היכן אתה צריך להתחזק· ולבלי לייאש עצמך ח"ו · אף אם יבי' מה שיבי' · והעיקר להיות בשמחה תמיד · ושמח עצמו בכל מה שיוכל · ואפי' ע"י מילי דשטותא לעשות עצמו בשוטה ולעשות עניני שטות ושחוק אז קפיצות וריקודים · כדי לבא לשמחה · שהוא

המחשבה דיל המלך להטותה כרצונו למקום
שהוא רוצה · וכמבואר במקום אחר
שם"מ שיהיו שני מחשבות ביחד כלל · ואפי' אם
לפעמים הולכת מחשבתו ופורחת ומשוטטת
בדברים אחרים וזרים · הוא דיל המלך לחזור
ולהטותה בע"כ אל הדרך היפר לחשוב מה שרצוי
והוא ממש כמו שום שפוכה מן הדרך ושר לדרך
אחר · שתופסין אותו בחפסר וכיונת ומחזירין אותו
בע"כ אל הדרך היפר · כמו כן במחשבה ממש
שיכולין לתפסה בע"כ להשיבה אל הדרך הרצוי :

היצה"ר נוקם בהמלך בכל פעם ומעוררו למה
שמעוררו · ואף אם אין המלך שומע
לו ופונה עורף ממנו · מעפי"כ הוא נוקם בו
עוד פעם שני ושלישי ורביעי ויותר · אבל אם
המלך הוא חוק בדעתו ועקשן נגד היצה"ר ואינו
פונה אליו כלל אזי היצה"ר מסתלק והולך לו ·
וכן בתפילה בענין המחשבות הבאים לבלבל הוא
ממש כנ"ל שהמחשבה באה כמה פעמים פעם
אחר פעם לבלבל · וצריך להיות חוק לבלי להסתכל
עלי' כלל בשום אופן · ואזי תסתלק · ועיין
במקום אחר מזה :

מה שאמר שקשה קשיות על הנדיקים זהו מוכרח
להיות · כי הנדיקים מתדמים ליוצרם
כמובן · וכמו שאמר קשה קשיות על הש"י כמו כן
בהכרח שיהי' קשה קשיות על הנדיק · כי הוא
מתדמה אליו ית' :

ובענין הקשיות שאמר על הש"י מרגלא בפומי'
לומר · אדרבה · כך רצוי להיות ליקוק
שיהי' קשיות על הש"י · וכך נאה ויפה לו ית'
לפי גדולתו ורוממותו · כי מעולם גדולתו
ורוממותו שהוא מרומם מאד מדעתינו · ע"כ
בוודאי א"א שנבין ונשיג בשכלינו הנהגתו ית' ·
וע"כ בהכרח שיהיו עליו ית' קשיות · כי כך נאה
ויפה להבורא ית' שיהי' מרומם ונשא מדעתינו ·
שע"י קשה הקשיות כנ"ל · ואם היו הנהגתו כפי
חיוב דעתינו א"כ היו א"ו דעתו כדעתינו :

גודל יקרת המחשבה נודע לי עתה · כי
המחשבה יקרה מאד מאד · שנעשה
ממנה דברים עלומים ממש שיש להם קיום כל
הימים שיתקיימו העולמות · כל זמן אשר הש"י
וכו' וכו' · וחכמה יקר יותר · כי מחשבה הוא
שעולה על מחשבתו לבד · וחכמה הוא שבונה
בחכמתו בנינים בשכלו והוא יקר מאד · ועיקר
הדבר שיהי' בחינת · ואפי' פשט שמחדשין הוא
ג"כ דבר גדול מאד · ונריך ג"כ שיהי' בחינת ·
וגם להיפך כשהוא בלא חיות נעשה ממנה ג"כ
דברים להיפך :

הבחירה דיל המלך לעשות כרצונו · ואפי'
כל הדברים שכל דיל העולם הישראלי
להתנגד הכל כרצונו כבחירתו · כי דיל ישראל יש
בחירה דילם על כל דבר שבעולם · כי אבל
אחרים יש דברים שאם מוכרחים בהם · אבל
אבל אלו הישראלי כל דבר ודבר שהוא עושה כגון
לנסוע למיזה מקום וכיונא · יש בו עבודה וע"כ
יש לו בחירה על הכל :

רוח הטוב"ז אין לשער · דהיינו מה שהמלך
יכול להרויח בזה העולם · ואין נריך על
זה הוצאות משלו שקורין (אויס לאג) רק ממה
שהכינלפניו בבורת יתי יכול להרחיב ידו ולהרויח
הרבה מאד · עיין לא רחמה וכו' :

בשיש להמלך לב איך שיהי אגלו מקום כלל ·
כי אדרבה הוא מקומו של עולם וכו'
כי המלכות הוא בלב כ"ש נור לבבי · ואבל הש"י
נאמר שנה מקום אחי שהוא מקומו של עולם ואין
העולם מקומו · נמצא אי שים לו לב ישראלי אין
רצוי לו לומר שמקום זה אין טוב לפניו · כי אין
שייך אגלו מקום כלל · כי אדרבה הוא
מקומו של עולם ואין העולם מקומו כנ"ל :

דע כשנדיק גדול אחיתי מגלה תורה חידושים
נפלאים ומוחיש הוא טובה להקטנים
במעלה שע"י נתגדל הקטן במעלה שהכל רגיש
ובאים אליו וגם בהש"י נתגדל אחד ע"י כמו
שמניעו

שמניעו בבלעם כשנתן הש"י את התורה לישראל בהו כל האומות לבלעם • נמצא שע"י נתינת התורה לישראל נתגדל בלעם ובהו תלוי כל העולם והוא עמד עומדו על מיזה פסוק ואמר להם תורה • כי מז כשבאו תלוי שתלו אותו מה שתלו ה' למבול ישב והוא עמד על פסוק והשיב להם ה' עוז וכו' • וכן בישראל בעומדן שהם בקדושה ומינם בחיים ח"ו לבלעם וכיוצא בו • לך כשנדיק גדול לאמיתי מגלה חידושים ונעשה רעש גדול שזה מגלה חידושים נוראים כאלו • אוי כולם מתקבצים ובאים לאיזה קטן במעלה • ונאספים אלו לשמוע ממנו • אחמת הרעש שנעשה ע"י החידושים שמגלה הצדיק הגדול • והוא עומד עומדו על איזה פסוק ואומר להם מה שאומר : יש בני אדם שאומרי' שכשהצדיק גדול במעלה אחמת גדולתו אינו יכול להשגיח ולהסתכל על בני העולם כי הוא רחוק מהעולם • ובאמת אינו כן • כי אדרבה כשהצדיק גדול אז הוא יכול להשגיח ולהסתכל יותר על העולם • וכמו שאנינו בדברן יוחנן בן זכאי שבוודאי היה גדול במעלה אלי אחר ויותר ברבה מהצדיקים שבזמן הזה • ואעפ"כ אמר אוי לי אם אומר אוי לי אם לא אומר נמצא שריב"ז היה בקי כ"כ בתוך העולם עד שהיה מתיירא לומר דברי תורה שלא ילמדו ממנו הרחקים • הרי שהיה בקי אחד בהעולם • עד שאדרבה היה מתיירא פן ילמדו ממנו רחקות • כי באמת כל אחד שהצדיק גדול ביותר יכול להשגיח ולהסתכל בעולם יותר • כי הלא הש"י הוא מרומם ומנוסא אחד מן העולם ואעפ"כ הוא משגיח בהשגחה פרטיות על כל העולם • כי באמת אי שהוא יש אזי אינו יכול להיות בכל אחד מקום בפני אחד כי אם שהוא יהות כשהוא עומד כאן אינו יכול להסתכל בעולם • אבל אי שהוא אין • אין אחד שלא יהיה אם • כי אינו מקום כלל • וע"ז כל אחד שהצדיק

יא

נכלל יותר בזאן • הוא יכול להשגיח ולהסתכל בעולם ביותר כי אין שייך לומר עליו שהוא במקום גבוה ורחוק מהעולם כי אין לו מקום כלל וכמו שמובא בדברינו בשם המגיד על הרואה להחכים ידרים וכו' ע"ש :

יש זרע ונשכר זרע ונפשל • כי דע כי מצוה גוררת מצוה • נמצא שהמצוה גוררת את חבירתה ובוודאי יש אזה בחי' בין המצות אם שהוא בין מצוה למצוה שהוא אקשר מצוה אחת לחבירתה אשר ע"ז • המצוות נגררים אחת אחר חבירתה • ובאמת זאת הבחי' בעצמה היינו מה שהוא בין המצוות כנ"ל זאת הבחי' היא ג"כ יקרה מאד • וע"כ מי שהוא נזיק מנעוריו והולך בדרך הישר מימיו מדרגא לדרגא כ"ש בחברה' וחברים זקן בא בימים שחברים בא לדרגא שלו ע"י הימים כמובא בזהר • כי בן ג' שנים הכיר את בוראו • וחי' הולך תמיד מדרגא לדרגא • ומי שהוא בבחי' זו • הוא מפסיד ע"י הזריזות • כי כשהוא זריז גדול ורץ בזריזות ממצוה למצוה אזי הוא מפסיד ע"ז את בחי' הקדושה אם שהוא בין מצוה למצוה כנ"ל • כי ע"ז הזריזות הוא עובר ומדלג על הבחי' הזאת • כי המצוה בעצמה הולכת אלו כי היא נמשכת ונגררת אלו ע"י המצוה הראשונה שגוררת את השני' כנ"ל וכשגם הוא רץ בזריזות אל המצוה אזי יוכל לדלג ולעבור את הבחי' הנ"ל דהיינו מה שהוא בין המצות כנ"ל • וע"כ הוא זריז ונפשל • אבל כשהוא קצת יוכל בתוך כך להשיג גם הבחי' שבין המצוות כנ"ל • וכל זה למי שהולך בדרכי ה' כשאר מנעוריו • אבל מי שנזיק לעשות תשובה הוא נזיק לוותר להיות זריז גדול אחד אחד למהר ולרוץ אחד להמלט על נפשו • ואסור לו לשהות כלל לעמוד ולהתיישב • כי בעל תשובה אינו הולך מדרגא לדרגא כלל ואין בינו ובין הקדושה שום בחי' הנ"ל כי הוא נזיק להתחיל אחדש • והוא נזיק לרוץ ולדלג אל הקדושה כמובא שהבע"ת נזיק לדלג

על

על מה שצריך לילך ולקפוץ על הקדושה בזריזות גדול • ולית כזה הוא זריז ונשבר כנ"ל :

ובחי' שבין המנוחות כנ"ל הוא בגון וידבר ה' אל משה לאמר ועשית • ובוודאי יש עבודה גם בהלוי הליבורים שהם קולם המנוח • כי עיקר המנוח בעצמה נאמר בתורה אח"כ לאחר תיבת ועשית • אבל בחינת בוודאי גם בפסוקים הנ"ל שבין מנוח למנוח יש בהם עבודה • וזהו בחי' הנ"ל מה שבין מנוח למנוח • ועבוד יש בזה • ועיין בזח"ח מענין זה שבחינת יש עבודה גם בפסוק וידבר וכו' :

כשיש מלחמות בעולם • השכל מחייב • שיהיה יקרות • כי נתעורר הקללה על קין כי תעבוד את האדמה לא תוסף תת כחה לך • ע"י הספיקות דמיס שיש בעולם • כי קללה זו נאמרה על ספיקות דמיס • כי האדמה היא חייבת בזה בשים ס"ל • כי הגשמים נעשין ע"י המילייס העולין מן הארץ • כ"ש ואל יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה • כי מן המילייס העולים מן הארץ מזה נעשה גשמים • וכשיש מלחמות וס"ל אזי נעשה מן המילייס הנ"ל ס"ל • וזה שכתוב ותגר את בני ישראל על ידי חרב בעת מילס היינו בחי' המילייס הנ"ל שעל ידם נעשה הספיקות דמיס • וכן בכמה אומות מגרים ועמון ומואב בשניהם על מפלתם נאמר שם בעת מילס בחי' מילייס הנ"ל שע"י נעשה הס"ל כנ"ל • וע"כ בשיש מלחמות וס"ל אזי האדמה נותנת כחה לשם כי מן המילייס העולים ממנה נעשה הס"ל • וע"כ אין יורדין גשמים כי הגשמים נעשין מן המילייס ועכשיו נעשה מן המילייס ענין אחר דהיינו ס"ל כנ"ל • ונאמרו"ל בשעת גשמים אפי' ניסות פוסקות בו • כי בשיש גשמים נפסקין יגייסות והמלחמות כנ"ל :

ולזה מקושר מאמרו"ל בספרי ר"ע בתפיסה מ"ל רשב"י רבי למדני תורה שלא אהי אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות • והדברים תמוהים מאד מאד • שר"ש יאמר כדברים האלה לרבו שימסרו למלכות • וגם כי מסתמא כשר"ע רצו לא היה ללמדו בוודאי כיוון לטובה • וגם הלא כבר היה תפוס בתפיסה • ומה ימסרהו עול :

אך לע כי גם ע"י מי שאומר תורה ברבים ושומעים תלמידים שאינם הגונים • ע"ז בח ג"כ עגירת גשמים • כי ע"י כבוד התורה בח גשמים בבחי' וכבוד ה' נראה בענן • וע"י הענן בח גשמים • וזה בחי' הלל הכבוד הרעים ה' על מים רבים היינו בחי' גשמים שבשים ע"י כבוד ה' בחי' כבוד התורה • והלומד תורה לחלמיד שאינו הגון מרז"ל שהוא כזורק אבן למרקולים • ופירשו רז"ל שמרקולים פרושו מר קילוס היינו מילוף הכבוד • נמצא כשלומד תורה לחלמיד שאינו הגון הוא היפך הכבוד וע"כ בח ע"ז עגירת גשמים היפך הכבוד שעל ידו בחין גשמים • וזה בחי' כמטר בקעיר כן לא נאוה לכסיל כבוד היינו כשלומד תורה לחלמיד שאינו הגון זוה בחי' נותן לכסיל כבוד שנותן כבוד התורה לכסיל דהיינו חלמיד שאינו הגון • ועי"ז מקלקל הגשמים • וזש כמטר בקעיר היינו קילקול הגשמים שיורדין שלא בעונתן כי בשעת הקעיר הוי לרבות מזיק המטר • כן לא נאוה לכסיל כבוד • כי ע"י בעצמו הוא קילקול הגשמים כנ"ל :

וזה שאמר רשב"י לר"ע למדני תורה וא"ל לאו אני אומר וכו' כי ר"ע הי' מקהיל קהילות ודורש ברבים • וסבר ר"ש שמפני זה נתפס בתפיסה • מחמת שבחי' דורש ברבים ושמעו בני אדם שאינם מהוגנים • כי ע"י חילוקי תורה שמגלין ע"י נמשך אלקות בבחי' כ"ש ויקחו לי תרומה היינו כשתרצו ליקח ולהמשיך אותי אז"א כ"ח ע"י התורה • כי ע"י התורה ממשיכין אותו בבחי' ולהיכן נמשך האלקות לתוך פה השומע ואע"פי שזהו תפיסה בבחי' בחי' אלך אסור ברשיטין ברשיטין מוחין אסור לשקר • שאם נמשך אלקותו ית' בבחי' ברשיטי מוחין הוא בחי'

תפיסה ה' בחי' קניית קני · מעפי"כ הוא ניחת להם"י סיפי' נמשך כביכול ע"י התורה מע"פ שהוא בחי' תפיסה · אבל כשלומד תורה לתלמיד שאינו הגון וממשיך חלקותו ית' לתוך מוח שלו אזי תפיסה ממש וע"כ ענושו תפיסה · וע"כ סבר רשב"י שעי"ז נתפס ר"ע בתפיסה כנ"ל · כי ע"י התפיסה יתתקן ויולכו הליבורים שהכניס לתלמידי' שאינם הגונים · בבחי' ואתם החפרו דיבתנו דבריכם · וע"כ אמר רשב"י לר"ע שילמדו תורה · ועי"ז שילמד עתה לרשב"י עי"ז יתתקן פגם הנ"ל שלמד תורה לתלמידים · שאינם מהוגנים : ואם לאו אני אומר וכו' אני אומר דיוקא היינו שר"ש אמר לר"ע שאם הוא היינו רוצה ללמדו תורה אזי אני אומר תורה וזהו אני אומר ליוחאי אבא כי כל חידושי תורה שמגלין עי"ז מגלין חסדים · כשרז"ל כל המונע תלמידו מלשמשו כאלו מונע ממנו חסד שנא' למען מרעהו חסד · וים בכ"מ חסדים וגבורות · חסדים מצד האב וכנ"ל ור"ע לא הי' לו מצד האב חסדים · כי הי' בן גרים ולא הי' לו זכות אבות כשרז"ל שלא רצו למנותו נשיא לר"ע משום לית לי' זכות אבות · ואמר ר"ש שר"ע אין רוצה לומר תורה מחמת זה מחמת שאין לו חסדים מצד האב · אבל רשב"י בוודאי הי' לו חסדים מצד אביו ר' יוחאי (שהי' גדול בישראל) וע"כ אמר ר"ש ואם לאו אני אומר ליוחאי אבא היינו שאני אומר להתורה שהוא בחי' יוחאי אבא בחי' החסדים מצד האב שמשם התגלות התורה כי התגלות התורה הוא התגלות החסדים כנ"ל · וזהו ומוסרך למלכות · כי ר"ש אומר שר"ע היינו רוצה לומר תורה ולגלות החסדים וע"י התגלות החסדים ע"י התורה שהי' ר"ע אומר עתה הי' מתקן פגם הנ"ל שלמד תורה לתלמידי' שאינם הגונים · אך ר"ע היינו רוצה לגלות חידושי תורה ולגלות החסדים מחמת שאין לו חסדים מצד האב · ור"ש אומר שזהו רק מחמת ענווה של ר"ע שמחמת ענוותנותו של ר"ע הוא

סובר שאין יכול לגלות תורה מחמת שאין לו חסדים מצד האב · ואין יכול לתקן פגם הנ"ל כנ"ל ע"י התפיסה כי התפיסה הוא תיקון וזיכוך להליבורים כנ"ל · אבל באמת ר"ע הוא רבי גדול כזה שיש לו חסדים מצד עצמו ואין צריך לזכות אבות כלל ויכול ר"ע לגלות תורה ע"י החסדים שיש לו מצד עצמו לבד · ועי"ז יתקן פגם הנ"ל כנ"ל · וע"כ אמר ר"ש אני אומר וכו' היינו שאני אומר תורה שיש לי חסדי' מצד האב ועי"ז יביא את ר"ע לתוך בחי' גדלות עד שיוכרח ר"ע בע"כ לומר תורה כי באמת ר"ע יכול בוודאי לגלות תורה אע"פי שאין לו זכות אבות כי ר"ע גדול כ"כ שיכול לגלות תורה ע"י חסדים שיש לו מצד עצמו · רק שהוא עניו · וע"י שיגלה ר"ש תלמידו תורה שהוא יש לו חסדים מצד האב ע"י יביא את ר"ע לבחי' גדלות עד שיוכרח בע"כ לומר תורה אף על פי שאינו רוצה · וזהו ואתם נאום · היינו שאמר ר' שמעון לר"ע אם אין אתה רוצה לומר תורה וזהו מחמת ענוותנותך · אזי אני אומר ליוחאי אבא היינו שאני אומר תורה כי יש לי חסדים מצד האב כנ"ל · ומוסרך למלכות היינו שאביא אותך ואמסרך בע"כ למלכות לבחי' גדלות ותהי' מוכרח בע"כ לגלות תורה שהיא התגלות החסדים כנ"ל כי ע"י שרשב"י תלמידו יאמר תורה ע"י יביא את ר"ע לבחי' גדלות בע"כ ויוכרח לומר תורה שהוא התגלות החסדים שהוא תיקון פגם הנ"ל · (ולא דיבר אין ע"י התגלות התורה שאגלה חסדים ע"י יתתקן פגם הנ"ל · גם לא דיבר אין ע"י התלמיד שיש לו זכות אבות כשאגלה תורה ע"י יהי' רצו מוכרח לבא בגדלות ולומר תורה) :

וזהו ומוסרך למלכות · מסירה הוא לשון בע"כ כ"ש וימסרו מלפני ישראל פירש"י שנמסרו בעל כרחם · כי רשב"י יביא את ר"ע בע"כ לבחי' גדלות ע"י שהוא יאמר תורה כנ"ל :

פס"י

הש"י הוא למעלה מהזמן כמובן • וזה הטעין הוא בחינת דבר נפלא ונעלם מאד וח"ו להבין זאת בשכל אנושי • אך דע שעיקר הזמן הוא רק מחמת שמין מבינים • דהיינו מחמת שמכלינו קטן • כי כל מה שמשכל גדול ביותר • הזמן נקטן ונתבטל ביותר • כי בחלום שאז השכל נפתלק ואין לו רק כח המדמה • אזי ברגע שעה יכולים לעבור כל השבועים שנה • כאשר נדמה בחלום • שעובר והולך כמה וכמה זמנים בשעה מועטת מאד • ואח"כ כשהעוררים מעוררים אזי רואים שכל אלו הזמנים והשבועים שנה שעברו בחלום • הוא זמן מועט מאד בחמת • וזה בחינת שאח"כ בהקיץ • אז חוזר השכל אליו • ואזלא השכל כל אלו השבועים שנה שעברו בחלום • הם רק רגע שעה אחת • רק שבועים שנה ממש הם שבועים שנה גם אצל השכל שלנו • ובחמת השכל הגבוה למעלה משכלינו • גם מה שנחשב אצלינו לשבועים שנה ממש • הוא ג"כ רק רגע שעה אחת • כי כמו שאנו רואין שיכולין לעבור שבועים שנה בחלום ובחמת אנו יודעין אח"כ בשכל שלנו • שהוא רק רגע שעה • כמו כן ממש מה שנחשב לפי שכלינו שבועים שנה ממש • הוא בשכל הגבוה למעלה יותר רק רגע שעה • רק שאין אנו מבינים זאת • כי גם בחלום אם היו' מ' דת אחת בשעת החלום והיו' חושב לו שכל זה שנדמה לו שעוברים ימים ושנים שבחמת חיים כלום והכל הוא רק רגע שעה • בודאי לא היו' מאמין לו כלל • כי לפי הדמיון שבחלום נדמה לו שעוברים ימים ושנים ממש • כמו כן ממש • אע"פ שאנו לפי שכלינו נדמה שזה זמן של שבועים שנה • בשכל הגדול יותר הוא רק רגע שעה • וכן למעלה מעלה • שבשכל שהוא גבוה עוד יותר למעלה • גם לזה הזמן שבשכל הגבוה מאד שכלינו אינו נחשב שם בשכל הגבוה עוד יותר רק לזמן מועט ופחות מאד • וכן למעלה מעלה • עד אשר יש שכל גבוה כ"כ שאם כל הזמן כולו אינו נחשב כלל • כי מחמת גודל השכל מאד כל הזמן אין וחכם לנמרי • כמו שאנו השבועים שנה שעוברים בחלום אם רק רגע שעה בחמת כנ"ל • כמו כן יש שכל למעלה משכל עד שהזמן נתבטל לגמרי: וע"כ משיח שעבר עליו מה שעבר מיום בריאת העולם • ושכל מה ששכל • ואחר כל זה בסוף יאמר לו הש"י בני אתה אני היום ילדתיך • והבדר הזה ונפלא מאד להבין • אך כל זה מחמת גודל עונש שכלו של משיח לפי גודל מדריגתו שיאחז אז • ומחמת הפלגת עונש מעלת שכלו שיגדל אז מאד מאד • ע"כ יהי' כל הזמן שעבר עליו מיום בריאת העולם עד אותו הזמן כולו אין וחפס ממש • ויהי' ממש כאלו כולל היום כי יתבטל כל הזמן בשכלו שיהי' גדול מאד וע"כ יאמר לו הש"י אני היום ילדתיך היום ממש • כי כל הזמן שעבר • אין וחפס לנמרי כנ"ל: ובן אנו רואים במקום ג"כ • שהשכל אח יכול לעבור מקום גדול בשעה מועטת • כמו שאנו כל זה המקום הוא קטן • ואנו החלוצי אח נחשב זה המקום גדול • ומריכים ילך שעה מרובה עד שעוברים אותו המקום • וכמו כן למעלה מעלה • כל מה שהכח גדול יותר • המקום נקטן אצלו יותר • וכן למעלה מעלה עד שהמקום נתבטל לגמרי: רק שבשכלינו א"א להבין כל זה • כמו שא"א להבין בחלום איך בחמת • שכל אותו הזמן שנדמה בחלום אינו כלום בחמת • כמו כן גם אנו א"א לנו להבין • שכל הזמן שלנו אינו כלום למעלה בשכל הגבוה כנ"ל: אלה משבחי בני ישראל איתא במדרש שמשבחי בני ישראל דהיינו הנקיעות שבני ישראל נוסעין ממקום למקום הם מכפרין על חלק מלקיך ישראל היינו על פגם ע"ז • כי אפי' כשאין עובדין ע"ז יש פגם ע"ז כי קלקול האמונה היא ג"כ בחי' ע"ז • וכמו שאומרין על פ' ושרתם • ועבדתם אלקים אחרים שתיבת ושרתם

הוא

הוא בחי' ע"ו • וע"י הנסיעות של ישראל
נתכפר • וכל זמן שיש ע"ז בעולם חרון לקבעולם
כמנה כשנתכפר פגם ע"ז כנ"ל נמתק החרון אף
ונמשך רחמנות • ועיקר רחמנו' הוא בחי' ומל שדי
יתן לכם רחמים • לכם דיוקא • היינו שהש"י יתן
בנו הרחמנות שימכור את הרחמנות בידינו • כי
אנו יודעים שיכול להיות שגם המולות הקשה וכל
היסורין הם רחמנות שלנו • כי בודאי כל מה
שהש"י עושה להלם לפי' יסורין קשים • הכל
הוא רק רחמנות • אבל אנו מבקשים שיתן וימסור
בידינו את הרחמנות • כי מין אנו מבינים
הרחמנות שלו • וגם מין אנו יכולין לקבל אותו
הרחמנות שלו הנ"ל רק שהש"י יתן בידינו את
הרחמנות שאנחנו בעצמינו נרחם עליהם • ואנחנו
הרחמנות בפשיטות להתרפא מן החולי וכיוצא
בזה • וזהו ישראל ר"ת אל שדי יתן לכם
רחמים כנ"ל • כי הרחמנות נעשה ע"י מסירי
בני ישראל כנ"ל :

דע כי יעקב אבינו כשהלך את בניו עשרת
השבטים ליוסף שלח עמהם ניגון של מרן
ישראל • וזה שהוא קאו מזמרת המרן בכליכם וכו'
בחי' זמר וניגון שהלך על ידם ליוסף • וכמו
שפרש"י מזמרת לשון זמר וכו' • כי דע • כי כל
רועה ורועה יש לו ניגון מיוחד לפי השבטים
ולפי המקום שהוא רועה שם • כי כל בהמה
ובהמה יש לה עשב מיוחד שהיא נריכה לאוכלו •
גם אינו רועה תמיד במקום אחד • ולפי השבטים
והמקום שרועה שם כן יש לו ניגון • כי כל עשב
ועשב יש לו שיר שאומר • זהו בחי' פרק שירה •
ומשירת השבטים נעשה ניגון של הרועה • וזה
הול מה שכתוב ותלך עדה את יבל הוא היה אבי
יושב אהל ומקנה • ושם אחיו יובל הוא היה אבי כל
תופש כנור ועוגב • כי תיכף כשהי' בעולם
רועה מקנה • היי' תיכף כלי זמר כנ"ל • וע"כ
דוד המע"ה שהי' יודע נגן ע"כ היה רועה כנ"ל
(גם אנינו בחכמת העולם כולם שהיו רועי מקנה)

וזה בחי' מכנף הארץ זמירות שמענו • היינו
שזמירות ונגונים יונחים מכנף הארץ • כי ע"י
השבטים הגדולים בארץ נעשה ניגון כנ"ל • וע"י
שהרועה יודע הניגון ע"י הוא נותן כח
בהעשבים ואזי הם להבהמות למאכל • וזה בחי'
הנגנים ערמו בארץ עת הזמיר הגיע • היינו
שהנגנים גדולים בארץ ע"י הזמר והניגון הסייך
להם כנ"ל • נמנה שע"י הזמר והניגון שהרועה
יודע הוא נותן כח בעשבים והם מרעה לבהמות •
גם הניגון הוא טובה להרועה בעצמו • כי מחמת
שהרועה הוא תמיד בין בהמות הי' מפחד
שימשיכו ויורילו את הרועה מבחי' רוח הלם
לרוח הבהמיות עד שירעה הרועה את עצמו
בבחי' וילכו לרעות את נאן אחיהם וכו' ופירש"י
שהלכו לרעות את עצמן • וע"י הניגון ניצול מזה
כי הניגון הוא התבדלות הרוח שמבדילין רוח
הלם מן רוח הבהמה בבחי' מי יודע רוח
בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה
היורדת היא למטה • כי זהו עיקר הניגון ללקט
ולברר הרוח טובה כמבואר במקום אחר • וע"כ
ע"י הניגון ניצול מרוח הבהמיות כי נתברר רוח
האדם מרוח הבהמה ע"י הניגון כנ"ל :

ויש חילוקים רבים בניגון • כי יש ניגון שהש"י
ויש ניגון שהוא בכחה בבות ויכולים לחלק
לבבות ועינים :

ודע שהמלך יש לו כל הניגון כולו בשלימות •
אבל השרים אין להם רק חוזה חלק
בניגון כ"א לפי מקומו • וע"כ אמר
דניאל לנבוכדנצר • אתה הוא מלכא וכו' אזון
לכולא די' • כי נבוכדנצר שהי' מלך ויש לו כל
הניגון ע"כ על ידו נמשך כל המזון • כי המזון
נמשך ע"י הניגון כנ"ל • וע"כ יעקב אבינו קף
שלח הי' יודע אז שהוא יוסף • רק כפי מה
שסיפרו לו השבטים הנהגותיו של יוסף • שלח לו
ניגון השייך לשר כמותו • כפי מה שמע מבניו
דרכיו והנהגותיו • כי יעקב רצה לפעול מעלה ע"י
הניגון

הניגון אפי' צריך ע"כ שלח לו אותו הניגון
של ס"י : וזהו שאמר לבניו קחו מזמרת הארץ
בכליכם . היינו שיקחו בחי' הניגון הנ"ל שהוא
בחי' זמרת הארץ כנ"ל בכלים שלהם . והורידו
להם מנחה מעט צרי מעט דבש נכאת ולט
בטנים וסקליס . פה בחי' משקולות ומדות
הניגון . כי הניגון נעשה מגידולי הארץ כנ"ל :
מה שאנו רואים שכל הצגידים הגדולים כמעט
כולם הם מטוגעים ממש כמו שאנו רואין
בחוש . שכל מי שהוא עשיר יש לו שגעון גדול .
לע כי הממון עושה אותו משוגע . כי הממון
הוא מנפילת העשירות של הצגידים . כי כל
הצגידים היו עשירים . והצווחה כשהוא על
הצגיד היה כמו משתגע . כשפרש"י ויתנצח
ואשתטי ואצל הצגידים הנ"ל נעשה ז"ע הממון
שגעון גמור . וע"כ הם נעשים משוגעים ע"י
העשירות שלהם :

בשמקנאין קצת ה' נבחות . נחשב כמו נדקה
כ"ש התוספות בפ' השותפין על
משארז"ל נדקה תרומם גוי אלו ישראל . ואשר
לאומים חטאת אלו העכו"ם שכל אחד שועטין
וכו' והבילו רחי' מנבוזראדן ע"ש . וכאשר התו'
שם ונבוזראדן עשה אז נדקה שקנה להקב"ה .
נמצא שקצת ה' נבחות הוא כמו נדקה :
הצדיק הוא מוכרח לעשות תשובה בעד ישראל .
לפיינו כשיונח אחד חוץ לשורה ופורק
עול . אזי הצדיק מוכרח לעשות תשובה בשבילו .
ע"פ משל . שפ"א נשאו שני בני אדם עם שום
מבואל ומשונע . ונשא אותם השום והשליכם מן
הצגלה . ועמד א' והתחיל להכות את השום
במגרוף והכה אותו הרבה . ושחק ממנו השני .
וא"ל הלא אתה מכה את ידיך ומה תועיל להשום
שכאה זו רק אתה צריך ליקח רגועה שמכין בה
השומים להכות אותו . והלך ועשה כן ולקח
רגועה והתחיל להכות את השום . ועמד השום
ורן בבהלה גדולה ונפח ונשא אותם והשליך

אותם לתוך רפש וטיט והשום נרח לו להלן .
נמצא שגם זה היה עבה טובה . וייענו אותו שיעשה
כך . שיקח חבל יפה ויקשור את השום לאיזה אילן
ויכה אותו הרבה ובזה ילמדו להיטיב . ועשה כך
והכה השום הרבה . ונתייגע . ורחם שגם זה
היה עבה טובה . כי היה כדאי השום כולו בעל
היגיעה והקונר רוח שים לו ע"י התכחה . ואין
תקנה לשום כזה . רק לירות אותו ע"י קני שריפה .
וזה נר לו . כך כשאחד יונח לאוץ והיה מתנהג
כשורה . אין יכולין למנוע עבה מה לעשות לו . כי
היה אפשר להשונים אותו בעצמו או ע"י שליח או
בשופן אחר . אך כל העושים שם נוגעים
להצדיק בעצמו . כמו שמצינו אצל שם"י שכשכל
נרחם לו נר . כי שם חלק אלו"ק ממעל . וע"כ
כשים להם נרה ח"ו לו נר כבכול . כמו כן . אצל
הצדיק ג"כ . כי גם עצום לצדיק לא טוב . כי
העושם שמעצים את אחד הוא נוגע להצדיק בעצמו
כי הצדיק נתהוה מד' יסודות . שם רוח מים עפר .
וכל אלו הד' יסודות נמשכין מיסוד הפשוט שהוא
בחי' הצדיק בחי' צדיק יסוד עולם . שהצדיק הוא
בחי' יסוד הפשוט שממנו נמשכין כל הד' יסודות .
בבחי' ונהר יונח מעדן להשקות את הגן ומשם
יפרד והיה לארבעה ראשים . נהר יונח מעדן .
זה בחי' צדיק יסוד עולם בחי' יסוד הפשוט אשר
משם יפרד כל' יסודות שהם בחי' ארבעה ראשים
כנ"ל . נמצא שכולם נמשכין מהצדיק
וע"כ אם הוא מעצים את אחד נוגע את הצדיק
בעצמו וע"כ גם עצום לצדיק לא טוב כנ"ל :
וזה שאמרו הבעלי מוסר שהשבחים לצדיק
ורוחים אותו בחי' והיו עיניך רואות את
מוריך . רמוז שיונח את עצמו בתוך הצדיק
שיתכחל בעצמו על כל המדות איך הוא אותו
בשם ע"י ראיית פני הצדיק . כי כל המדות
נמשכין מכל' יסודות הנ"ל כמובן . וע"כ כשרואה
את הצדיק שהוא בחי' יסוד הפשוט שממנו נמשכין
כל הד' יסודות . רמוז לו שיתכחל וירגיש עי"ז

לקוטי מוהרן תנינא מד

מיך הוא לומו נכל המדות שבאין מן הל' יסודות שנמשכין מהנדיק שהוא בחי' יסוד הפשוט כנ"ל :

וזה והיו עיניך רואות את מוריך ר"ת אש מים רוח עפר שהם הל' יסודות שמהם נמשכין כל המדות שכולם נמשכין מהנדיק כנ"ל. וע"כ כשרומזים הנדי'שזה בחי'והיו עיניך רואות את מוריך עי"ו רומזין בעצמו מיך הוא לומו נכל המדות שבאין מל' יסודות **ארמ"ע** שנמשכין מהנדיק כנ"ל :

וזה שקורין העולם את מחרת יוה"כ. שם ה'. כי אחר יוה"כ לו נתגלה בחי' שם ה' . וזה שנתנו תיכף למחרת יוה"כ על שבת . כי למחרת יוה"כ נתרצה הש"י לישראל והזהירם על מלאכת המשכן . ואוי הקהילם משה והזהירם על שבת כדי שלא יעשו לומר שמלאכת המשכן דוחה שבת . נמצא שתיכף למחרת יוה"כ הוזהרו על שבת . ושבת שמת דקוב"ה . כי לו אחר יוה"כ נתגלה בחי' שם ה' . כי כשמניחין את מ' עוקרין לגמרי משורש חיותו כי אפי' אחר עושים נקרמים בחי' מיתה כ"ש כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך וחרו"ל שנעשו עניים . והשם הוא החיות דבחי' נפש חיה הוא שמו . ושמו משותף בשמינו כביכול . וע"כ כשיש לישראל חיוה עושם ח"ו נוגע ח"ע ית' כביכול . כי עיקר העושם נוגע בהחיות שהוא השם ושמו משותף בשמינו כנ"ל וע"כ כשאמר משה ואם אין אתינו נא והסיבו הש"י מי אחר חטא לי ואמחנו וכו' ביקש משה שיעשה למען שמו הגדול המשותף בשמינו . כי אחר שאמו ית' משותף בשמינו נמצא כשיענים אותם נוגע ח"ע ית' כביכול כנ"ל . וע"כ אחרו"ל הוא אינו אם וכו' כי נוגע בעצמו ית' כביכול כי שמו משותף בשמינו כנ"ל . נמצא כשנתרצה הקב"ה לישראל ביוה"כ ואמר סלחתי כדבריך אז כביכול נגדל שמו ית' המשותף בשמינו כנ"ל : וע"כ נתנו תיכף אחר יוה"כ על שבת כנ"ל כי שבת שמת דקוב"ה כנ"ל : וע"כ קורין

מחרת יוה"כ שם ה' . כי אחר המחילה והסליחה שנעשה ביוה"כ נגדל שם ה' כנ"ל :

(חיבור התחלת התורה בסופה)

בראשית לעיני כל ישראל . כי יש ענינן למכשין על עינא שהם רומי רבתא ורומי זעירתא כמובא בתיקונים . וזה בחי' ושבו העבדים אחר הגשם זה מאור עינים שהולך אחר הבכי' שע"י הבכי הולך ומסתלק מאור עינים וזה בחי' שקיעת האור במערב . כי במזרח חמה זורחת ובמערב שוקעת . נמצא שמערב הוא שקיעת האור . וכל זה ע"י בחי' הבכי שעל ידו מסתלק מאור העינים כנ"ל זוה בחי' שקיעת האור כנ"ל . כי **מערב** נ"ת רחל מבכה **על** בניה . כי שכינה במערב . והשכינה בוכה ומיללת כביכול על ישראל בחי' רחל מבכה על בניה מאחר להנחם על בניה כי מיננו שהיא בוכה על גלות ישראל המפוזרים בגוים ואינם על מקומם . וע"כ שקיעת האור במערב . כי ע"י הבכיה מסתלק מאור עינים זוה בחי' שקיעת האור כנ"ל . וזה בחי' כותל מערבי שהם השכינה בוכה ומיללת על חורבן בימ"ק . כי **במערב** שם רחל מבכה **על** בניה כנ"ל . וים מאורי אור ומאורי חם . והם זה לעומת זה . שכשים כח למאורי אור אזי נכנעין מאורי חם . וכן להיפך ח"ו שכשנכנעין ונסתלקין מאורי אור ח"ו . אזי מתגברין מאורי חם . וזה בחי' חורבן בימ"ק בחי' ממרום שלח אש בעצמותי . כי נתגברו מאורי חם ע"י שנסתלקו מאורי אור בבחי' רחל מבכה על בניה כי הבכיה הוא בחי' הסתלקות מאורי אור כנ"ל ואזי מתגברין ח"ו מאורי חם בחי' ממרום שלח אש וכו' כנ"ל :

וזה בחי' ההעלמה . שנתעלם היופי והפאר של כל העולם . כי יש בלי ספק שהוא היופי והפאר וחן של כל העולם כולו . בבחי' ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה בחי' יפה נוף משוש כל הארץ

כי

כי זה הנדיק החמיתו שהוא בחי' יוסף הוא
הזיווג והיופי של כל העולם · וכשזה היופי
והפאר נתגלה בעולם · דהיינו כשזה הנדיק
שהוא היופי של כל העולם נתפרסם ונתגדל
בעולם · אזי נפתחין העינים של העולם · שכל
מי שנכלל בזה החן החמת של זה הנדיק שהוא החן
והיופי של העולם דהיינו שמתקרב אליו ונכלל בו
נפתחין עיניו ויכול לרחות · והעיקר להסתכל
על עצמו וכמבואר לעיל סע"י שמתקרב לנדיק
חמתי שהוא בחי' נדיק יסוד עולם בחי' יסוד
הפשוט שממנו נמשכין כל הד' יסודות · בבחי'
ונהר יונח מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד
והי' למרבעה ראשים · נהר יונח מעדן · זה בחי'
נדיק יסוד עולם · והוא בחי' יסוד הפשוט הנהר
משם יפרד והי' למרבעה ראשים · היינו בחי'
הד' יסודות שנמשכין מן הנדיק כנ"ל · ובשמתקרב
אליו עי"ז רואי לו להסתכל בעצמו על כל המדות
איך הוא חוזר בהם · כי כל המדות נמשכין מן
הד' יסודות כידוע · והד' יסודות נמשכין מן
הנדיק כנ"ל · וע"כ כשנתגלה זה הנדיק שהוא החן
והיופי של העולם · כל מי שמתקרב ונכלל בזה
החן החמת · נפתחין עיניו ורואה ומסתכל על
עצמו איך הוא חוזר בכל המדות שנמשכין מד'
יסודות שהם נמשכין מהנדיק כנ"ל · וגם יכול
לרחות ולהסתכל בגדולת ה' ולהסתכל בעולם ·
ע"י שנפתחו עיניו ע"י התגלות הפאר של הנדיק
החמת כנ"ל : כי כשזה הנדיק נתגלה ונתפרסם
בעולם זה בחי' שם : דהיינו שנתפרסם ויש לו
שם בעולם : ובתוך זה השם של הנדיק החמת ·
מלובש ומשותף שמו ית' · כי שמו משותף בשמינו
נמצא כשנתגלה שם הנדיק נתגדל שמו ית' · וכל
מה שנתגדל יותר שם הנדיק נתגדל יותר שמו ית'
כנ"ל כי שמו משותף בשמינו כנ"ל · ושם ה'
הוא בחי' ה' אחד ושמו אחד · כי שמו ית' הוא
אחדות פשוט · אך למטה משתלשל משמו ית'
בחי' הד' יסודות · כי שמו אחד ית' הוא בחי'
ד' אותיות השם · וע"כ למטה משתלשל משמו
ית' בחי' הד' יסודות · ומתחילה משתלשל מד'
אותיות השם בחי' חלת גווין דעינא ובת
עין · ואחר כך משתלשל לד' יסודות · ומקודם
משתלשל לבחי' נדיק יסוד עולם שממנו
נמשכין כל הד' יסודות · וזה רמז כי קרא ה'
בשם בגלגל · רמז לנדיק כי ע"י שנתגלה ונתגדל
שם בגלגל עי"ז רמז · כי עי"ז נפתחין העינים
ורואין כנ"ל · וזה כי קרא ה' בשם בגלגל · היינו
כי ה' הוא בשם בגלגל · כי שמו משותף בשמינו:
ועי"ז רמז כנ"ל · כי כח הרחות נמשך ג"כ מבחי'
השם · שהוא בחי' ד' אותיות שמשם נמשך חלת
גווין דעינא ובת עין כנ"ל · וזה בחי' שבת · שין
בת · סי"ן חלת גווין דעינא · ת"ת עין · כי שבת
שמא דקוב"ה · גם הנדיק הוא בחי' שבת כמ"ש
אנת שבת דכולהי יומי · וזה רמז כי ה' נתן לכם
את השבת · רמז לנדיק · כי שבת שהוא שמא
דקוב"ה הוא בחי' כח הרחות בחי' חלת גווין
דעינא ובת עין כנ"ל וע"כ בכל מקום שנזכר
בנין בית המקדש נזכר שבת כמ"ש את שבתותי
תשמורו ומקדשי תיראו וכן בכל מקום שהזהיר על
מלאכת המשכן הזהיר מקודם על שבת · כי שבת מאיר
להבית המקדש · כי המקדש הוא ג"כ בחי' עיניים
כמ"ש גלון עזכם מחמד עיניכם · ושבת הוא
בחי' הגווין המאירין במקדש כי שבת הוא בחי'
כח הרחות שהם חלת גווין דעינא ובת עין
המאירין לבית המקדש שהוא בחי' עיניים · וזה
בחי' מוחין · כי מתחילה נעשה מבחי' שם ה'
שהוא ד' אותיות בחי' ד' מוחין בחי' וחמלה אותו
רוח מלקיש בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה·
חכמה תבונה ודעת וכל מלאכה · זה בחי'
ד' מוחין כ"ש בזכר · שהם נעשין מבחי' שם
ה' כ"ש רמז כי קרא ה' בשם בגלגל וחמלה אותו
בו' בחכמה ובתבונה וכו' · ומח"כ נעשה בחי'
חלת גווין דעינא ובת עין ומח"כ ד' יסודות
כנ"ל :

ובשביל

ליקוטי מוהרן תניא מה

ובשביל זה נקרמים הנליקים עיני העדה כי על ידם נפתחין העינים כנ"ל : וזוי כשנתגלה הפחד ויופי של הנליק החמת ונתגדל שמו שזה בחי' הגדלת שמו ית' כביכול כנ"ל • שע"י נעשין המוחין וכח הרחות ונפתחין העינים כנ"ל. חזי ים להעולם בעל הבית שהוא מסגיח על העולם • וזה בחי' ברחמית רחם בית • רחם זה בחי' מוחין • בית זה בחי' בית המקדש שעיקר קיומו ע"י בחי' המוחין שהם בחי' תלת גווונין דעינא ובית עין בחי' שבת שמאיר להביהמ"ק כנ"ל • גם בית זה בחי' הבתים של התפילין שהם הם המוחין בחי' ומלא אותו רוח מלקיש בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה • ומלא דייקא • בחי' הבתים שהמוחין ממלאין אותם • וזוי ים בעל הבית בחי' רחם בית שהוא מחזק בדקי הבית

כי תיקון הביהמ"ק הוא ע"י כנ"ל :

אבל ים ח"ו הפיך ממש • כשנתפרסם ח"ו מי שמין בו שם ה' כלל •. וכשנתפרסם ונתגדל שמו של זה • כביכול נתמעט ונתעלם שם ה' • וזוי נתגדלין בעולם בעלי שמות וקדריים שקורין (טלטירין) • ובמין לעולם ח"ו דברים שמין מועיל להם כ"ח שמות הטומאה ח"ו שכל זה הפיך שם ה" • כי נתעלם שם ה' ח"ו • וזוי נסתלקין ונכנעין מאורי אור ח"ו שהם בחי' מאור העינים בחי' תלת גווונין דעינא ובת עין שנמשכין משם ה' כנ"ל • וכשנכנעין מאורי אור חזי מתגברין מאורי חם • ומזה במין שריפות בעולם ח"ו ע"י שמתגברין ונתגדלין בהם המפורסמים של שקר ע"י נתעלם שם ה' ח"ו ונכנעים מאורי אור ומתגברין מאורי חם בחי' ממרוס שלח חם שזה בחי' שריפת ביהמ"ק שנעשין ג"כ ע"י הסתלקות מאורי אור שע"י נתגברו מאורי חם כנ"ל :

וזה בחי' וינח הם בגיון ותאכל יסודותי' • יסודותי' זה בחי' ד' יסודות שנמשכין מבחי' מאורי אור בחי' תלת גווונין דעינא ובת עין שנאכלו ונשרפו

ע"י וינח הם בגיון ע"י התגברות מאורי חם כנ"ל: והנה מה שעבר חין • כי כבר נשרף בית מקדשינו • אך כעת שהם"י מנפה לשוב לגיונו • ולחזור ולבנות בית מקדשינו • רמוז לנו שלא לעכב ח"ו בנין ביהמ"ק • רק להשתדל בבנינו • ע"כ מאד צריך ליזהר לקוס בחנות • להיות מתאבל על חורבן ביהמ"ק • כי מולי בגילגול הרחסון הי' הוא הגורם שיחרב הביהמ"ק • ואפי' הם למו • מולי הוא מעכב עתה בנין בית המקדש • ונחשב ג"כ כאלו גרם להחריבו • ע"כ צריך ליזהר מאד לקוס בחנות ולהיות מתאבל מאד על חורבן ביהמ"ק • והם"י הבטיח לכל המתאבל על ציון • לשוש לאבילי ציון פאר תחת אפר • פאר תחת אפר דייקא • פאר זה בחי' המוחין בחי' תפילין בחי' רחם בית בחי' כללות הגווונין בחי' תלת גווונין דעינא ובת עין בחי' מאורי אור בחי' שבת המאיר להביהמ"ק כנ"ל • תחת אפר • אפר זה בחי' מאורי חם • היינו שיהיו נכנעין מאורי חם שעל ידם נשרף הביהמ"ק ויתגברו מאורי אור שהם קיום הביהמ"ק כנ"ל • וזהו פאר תחת אפר כנ"ל • נמצא שע"י שהוא מתאבל על הביהמ"ק ע"י מסתלקין מאורי חם ומתגברין מאורי אור שהם בחי' שבת בג"ן • וזה **מתאבל** ר"ת לא תבערו אש בכל מושבותיכם • כי ע"י שמתאבלין נכנעין מאורי חם כנ"ל • וזהו ביום השבת כי חזי מאירין מאורי אור שהם בחי' שבת בחי' תלת גווונין דעינא ובת עין שהם מאירין להביהמ"ק בבחי' שבחותי תשמורו ומקדשי תיראו כנ"ל • וז"ש לעשות את השבת לדרתם ואחז"ל לדרתם כתיב לשון לירה הייגו כי ע"י שבת שהוא בחי' מאורי אור ע"י נעשה לירה להיות בחי' הביהמ"ק שנקיומו ע"י שבת כנ"ל • גם לירה ממש • כי ע"י שהוא בחי' מאורי אור ע"י נכנעין מאורי חם וגילולין משריפות כנ"ל נמצא שקיום דירות ישראל הוא ע"י שבת כנ"ל :

וזהו ברחמית רחם בית בחי' הבעל בית של העולם

העולם • היינו הצדיק האמת שהוא היופי והפאר של העולם שהוא בחי' יוסף בחי' ויוסף הוא הצליט הוא המצדיק וכו' בחי' רחם בית בחי' בעה"ב של העולם כי על ידו קיום הביהמ"ק וקיום הבתים והדירות של ישראל כנ"ל • וע"י שנתגדל השם של זה הצדיק שהוא בחי' רחם בית עי"ז נפתחין העינים של ישראל כנ"ל • וזהו ברחמית לעיני כל ישראל • ברחמית היינו רחם בית בחי' הצדיק הנ"ל שהוא הפאר של העולם כנ"ל על ידו נפתחין עיני כל ישראל כנ"ל :

וזה בחי' הספד על סילוק הצדיק • כי ברחמית הוא הספד על נח • היינו מאמר הנ"ל על ברחמית הוא הספד על סילוק הצדיק שהוא בחי' נח • כי אם נאמר מבחי' ההעלמה שנתעלם הפאר של ישראל היינו שנסתלק ונתעלם הצדיק שהוא הפאר של ישראל • והנה להצדיק שנסתלק אין לו הפסד כלל במה שנתעלם ונסתלק • כי אם נתעלם- ונסתלק מכאן הוא גדול ומפואר אם בעוה"ז בחי' את המלקים התהלך נח • אבל על הדור יהוס שנשארו ועל התולדות דהיינו הבנים שנשארו • הוא רחמנות גדול מאד ועליהם נאמר במקונן אלה תולדות נח • כמקונן ואומר אלה הם התולדות והבנים של הצדיק בחי' נח שנסתלק

ואלה הם התולדות היתומים שנשארו :

כי דע • שכל הדורות כולם נמשכין מן הצדיק שהוא ברחם בחי' רחם בית בחי' הבעה"ב של העולם כנ"ל • בבחי' קורת הדורות מרחם • שכל הדורות נמשכים מן הרחם דהיינו הצדיק הנ"ל • ואלו כשים זה הצדיק שהוא הרחם בית אלו יש בחי' רחם ויש בחי' בית • ואלו כולנו דהיינו כל בני הדור כולם בחי' בני בית • אבל כשנסתלק ונתעלם זה הרחם שהוא הפאר בחי' שם ה' כנ"ל • אלו מתגברין ח"ו שמות הטומאה של החיצונים שזה בחי' המפורסמים של שקר כנ"ל • והם בחי' רחם של הס"מ שהוא כנגד רחם

הנ"ל דקדושה • בחי' רחם כל חונות שזהו בחי' רחם דס"מ בחי' מפורסמים של שקר • בחי' שם הטומאה של החיצוני' ח"ו • ואלו אין בית ומתגלגלים בחונות ח"ו ועי"כ נקרא רחם כל חונו' כי נתעלם ח"ו בחי' רחם בית ואלו אין בית ומתגלגלים בחונות ח"ו • ועי"ז נאמר משתפכנה אבני קודש ברחם כל חונות בני ניון היקרים המסולאים בפז וכו' • דהיינו ישראל קדושים מתגלגלים ח"ו ברחם כל חונות • כי נסתלק ונתעלם הרחם בית דהיינו הצדיק החמתי • ונתגבר ח"ו הפיכך שהוא בחי' שם הטומאה של החיצונים בחי' רחם כל חונות כנ"ל :

וירמי' הנביא הי' מקונן ומחבב דם ישראל שנשפך והי' משתתף בצרתן והי' רואה ישראל מולכים בקולרין וידיהון מכפקין לאחורת ורחיץ על נוואריהון והי' משתתף עמהם והי' מקונן על כל טיפה דם של ישראל בני ניון היקרים המסולאים בפז וכו' משתפכנה אבני קודש וכו' :

וזהו אלה תולדות נח היינו כמקונן על התולדות שנשארו כנ"ל וזהו נח איש צדיק תמים היה • היינו שבחי' ונסתלק וכו' כנ"ל :

והנה כל הדורות כולם נמשכין מן הצדיק שהוא ברחם בחי' קורת הדורות מרחם כנ"ל •

וזהו בחי' אלה תולדות • נח • שכל התולדות דהיינו הדורות כולם נמשכין מן נח שהוא בחי' הצדיק בחי' רחם בחי' קורת הדורות מרחם כנ"ל • ודע שגם הידור המחרוג נמשך ג"כ מן הרחם כנ"ל • וזה בחי' קורת הדורות מרחם בחי' הדור המחרוג שנמשך ג"כ מהרחם הנ"ל דהיינו הצדיק הנ"ל שהוא הרחם והפאר והידור של העולם כנ"ל • והנה עיקר הידור הס ישראל • כי אע"פ שגם חם ויפת הס תולדות נח • אעפ"כ עיקר הידור הס ישראל שנאים מבני שם • וזה בחי' הידור מנוה עד שלים • זה בחי' שם שהוא השלים משלשה בניו • שהוא עיקר הידור והפאר כנ"ל • והוא בחי' שם • שם לשון בחי'

שם

פס הקודם שהוא בחי' פחד ויראה כנ"ל : (והבן היטב לקצר כ"ז עם מ"ש לעיל • במאמר ברחמית • ובדברי הקודמים • ע"ש היטב) :

שייך לעיל • רחל מבכה על בניה זה בחי' עולימתא שפירתא דלית לה עיינין • כי רחל היתה יפת תואר ויפת מראה וע"כ עיקר הולדה של הנדיק שהוא בחי' יוסף שהיה יפה תואר ויפה מראה בחי' הפחד ויראה של העולם כנ"ל הוא מרחל • מכל עכשיו בגלות אחר החורבן היא בחי' רחל מבכה על בניה וע"כ היא בחי' עולימתא שפירתא דלית לה עיינין כי אחור עיניה נסתלקין ע"י הבכי כנ"ל : והבן היטב : ועי"ז מקיר היטב מאמר הנ"ל שמתחיל לקבר מעגין רחל מבכה על בניה • ואח"כ מדבר מהעלמה שנתעלם הנדיק שהוא הפחד ויראה בחי' יוסף בחי' יוסף היה יפה תואר וכו' • כי הכל ענין אחד • כי עיקר הולדת הנדיק שהוא בחי' יוסף וכו' כנ"ל הוא מרחל וכו' כנ"ל :

עיקר שלימות הנדיק שיוכל להיות למעלה ולמטה • שיהיה יכול להרחות למי שהוא למעלה ומדמה בדעתו שהוא במדריגה עליונה • יהיה מרחה לו שהוא היפך • וכן להיפך למי שהוא למטה אחד במדריגה התחתונה בתוך הארץ ממש • יהיה מרחה לו שהרגא הוא סמוך להם"י • וזה השלימות מוכרח שיהי' להנדיק ובלא זה אינו נדיק כלל • כי צריך להרחות למי שהוא למטה אחד בדיוקא התחתונה לגמרי • שעדיין הוא סמוך לה' ממש כביכול • ולעוררו ולגלות לו • כ' עמך כי הוא ית' עמך ומלך וקרוב לך ממש • כי מלא כל הארץ כבודו • ע"כ אפי' חס החלש שופל ח"ו למקום שנופל ר"ל והוא בשפל המדריגה התחתונה ממש • גם משם יוכל להדבק ח"ע בה' ולשוב אליו ית' • כי מכה"כ • וכבר דברנו מזה שכשהחלש מוכח למטה לגמרי ורוצה שהוא בבחינת התחתונה ח"ו רשות אחד מלך מכם"י • רשות לו להחיות עצמו בזה בעצמו • היינו כי זאת בעצמו הוא התקרבות מאחר שרוצה שהוא רחוק • כי מקודם הי' מרוחק כ"כ עד שלא הי' יודע כלל שהוא רחוק • ומאחר שע"פ יודע שהוא רחוק זכה בעצמו התקרבות וזה בעצמו רצוי לו להחיות את עצמו ולשוב אל ה' :

ובן להיפך למי שהוא למעלה מאד צריך הנדיק להרחות לו שהוא רחוק לגמרי מהם"י ימס חמית מה ידעת וכו' • וזהו שלימות הנדיק בשתי' כי כל שמים וארץ שהוא בחי' הנדיק כידוע • דלחיל בשמיא ובארעא • דהיינו כנ"ל • היכי' למעלה ולמטה • היכי' מרחה למי שהוא למעלה בחי' שמים שהוא להיפך שהוא רחוק מאד ואינו יודע כלל בידיעתו ית' בחי' מה חמית מה ידעת וכו' • כי גם למעלה בשמים גם לייקא שולים איה מקום כבודו • ולהיפך למי שהוא למטה בארץ ממש יהי' מרחה לו כי ה' עמו כי מלא כל הארץ כבודו • וזהו עיקר השלימות להיות למעלה ולמטה • וזה בחי' בנים ותלמידים שצריכין להיות בעולם • כי לכאורה הדבר תמוה • כי הלא העיקר • שצריך החלש לשבר עצמו לגמרי מן החומר • וא"כ למה הוא חיוב כשהחלש נסתלק לגמרי למעלה דהיינו אחר ההסתלקות שיהיה אחרין בנים בזה העולם הגשמי שימלאו מקומו בזה העולם • הלא אדרבה טוב להסתל' לגמרי למעלה • אך בחמת העיקר השלימות להיות למעלה ולמטה בשמים ובארץ • כי כשהוא בעולם מ' לבד אין זה שלימות • רק שיהיה יחד מעלה ומטה זהו עולם שלם • וע"כ מחויב החלש שיהי' נשאר ממנו שאריות בארץ בן או תלמיד כדי שגם כשיהי' למעלה אחר ההסתלקות יהי' למטה ג"כ בזה העולם • דהיינו מה שנשאר ממנו למטה בן או תלמיד הנמשכים ממנו : ועיקר הוא החומ שיהי' נשאר למטה ממנו • וע"כ צריך להיות בן או תלמיד כשדרוש"ל על פ' אשר

למו ח"מ בן וח"מ תלמיד • כי התלמיד הוא ממוח קרב וכן הבן נמשך ג"כ ממוח החב • ור' יוחנן סבר תלמיד כי לח הי' לו בנים • כי מגל התלמיד המוח מופשט מגשמיות • מבל מגל הבן המוח מלובש בקטפה זרעיית • מבל גם זה נריכים : והבלל שנריך שישאר ממנו בנים ותלמידים והתלמידים ילמדו יותר לתלמידים מחריפים וכן להלן יותר • גם התלמידים יפרו וירבו ויעשו תלמידים מחרים ותלמידי תלמידיו יעשו יותר תלמידים וכן להלן יותר ויותר • כדי שיהי' נשאר מוחו גם למטה לעולם ועד • וכן הבנים נריכים ג"כ שישאר זכרם לדורי דורות בנים ובני בנים וכו' • כי זהו עיקר השלימות של הנדיק שיהי' למעלה ולמטה • בנחי' כי כל בשמים ובארץ לחחיל בשמיח ולרעח: (עיין כ"ז במאמר ויהי מקץ כי מרחמם ינהגם ע"פ כי שם מבואר הענין היטב) :

מה שנוהגין ליתן ברכה להחיים המבית המשקה למורחים מו על התפוה וכיוצא • (היינו כשנושחין יין מו דבש למורחים מו על חתונה מזי נוהגין ליתן מן המשקה להשליח הנושא חת המשקה לעשות ברכה) • הוא ע"פ מה שכתוב בזוהר שיש כמה דברים שהם נישחים ונושחים • וחושב שם כמה דברים שהם נישחים דהיינו שנושחים לותם • ובאמת אלו הדברים הם נושחים • כגון המרכבה שהיא נישחת ונושחת וכן בארון שהיו נושחים לותו והוא נשא את נושחיו וכו' • וזה בחי' ברכה שאומרין כנ"ל • כי ברכה ר"ת כי רוח החיה בלופנים בחי' נישחת ונושחת • כי בלופנים נושחים החיות והחיות נושחים לותם • כי רוח החיה בלופנים • וכן הוא כל המרכבה • שהלופנים נושחים את החיות והחיות את המרכבה • ובאמת המרכבה נושחת הכל • וע"כ זה שנושא את המשקה נותנין לו ברכה • שהוא בחי' כי רוח החיה בלופנים בחי' נישא ונושא כי הוא נושא את המשקה • ועתה

(מו שנעשה מזה שברים • כי המשקה הוא מכפה • וגם מחממת קנת • ולח ביאר הדבר הזה כלל :)

בל מי שגדול יותר נריך לבקש מבוקשו בריחוק מקום יותר כמו שאמרו רוחין שהנומח חיותו ומבוקשו שמוך לו מיל כי הוא נומח מן הארץ • בשמוך לו ממש • וכאשר מבוקשו שמוך לה ג"כ על הארץ • לך הוא בריחוק יותר קנת מן הנומח כי הבהמה גדולה במעלה מן הנומח • לבל בן אדם נריך לבקש מבוקשו בריחוק יותר ויותר מן הבהמה וע"כ משה רבינו ע"ה אמר' גדול במעלה מאד הי' נריך לבקש מבוקשו בריחוק מקום ביותר • וע"כ הונרך לבקש לו משה ממדין : כי מבוקשו הי' רחוק מאמת גדולתו :

דע כי יש מוחין של מ"י ויש מוחין של ח"ל • וגם המוחין של חון לארץ משה מקבלין ויונקים ג"כ מהמוחין של מ"י • כי עיקר המוח והחכמה היא בארץ ישראל • כאשר"ל בארש מין חכמה כחכמת מ"י וכו' • וב"ח מישראל יש לו חלק בח"י וכ"ח בפי חלקו שיש לו בח"י כן הוא מקבל ויונק מהמוחין של מ"י • נמצא שכל המוחין הם בחי' מוחין של מ"י • כי כולם מקבלים משה כי שם בח"י עיקר המוח והחכמה כנ"ל • אבל אעפי"כ יש מוחין של ח"ל • וזה נעשה ע"י פגם הכבוד ח"ו שאי אפשר ח"ו בכבוד הש"י אזי ע"י פגם הכבוד של הש"י אין יכולין לקבל ולינק מהמוחין של מ"י • וכפי הפגם שפוגם בכבוד הש"י • כמו כן אינו יכול לקבל ולינק מהמוחין של מ"י • ואזי נשארין המוחין בבחי' מוחין של ח"ל ממש • וכשהמוחין הם בחי' מוחין של ח"ל • אזי אין יכולין להשוות לעתן יחד • וזהו בחי' המחלוקת שיש בעולם • כי מוחין של ח"ל אין יכולין להשוות עצמן יחד • אבל הי' רואי שלא יהי' מחלוקת כ"א בח"ל • ובאמת אנו רואין שגם בח"י יש מחלוקת • אך דע • כי אלו המוחין של ח"ל שנעשו ע"י פגם הכבוד כנ"ל הם מתקשים לעצמן תיקון

והחיקון

ליקוטי מוהרן תנינא מז

ותיקון של מלו המוחין של מ"ל הוא בעת שנופע נועם העליון שע"י נעשה התגלות הכבוד לז הוא זמן תיקונם של מלו המוחין של מ"ל : כי כבוד הוא תיקון העולם . כי כל העולם נברא בשביל הכבוד כ"ש לכבודי נרחתיו וכו' היינו בשביל כבוד הש"י . כי יש כבוד פרטי לכל מאמר ומאמר של העשרה מאמרות שבהם נברא העולם אשר בשביל מותו הכבוד הי' זה המאמר שעל ידו נברא חלק פלוני מהבריאה . ונמצא שכל מאמר ומאמר יש לו כבוד מיוחד שבשביל זה הכבוד הי' מותו המאמר . כי זה המאמר שבו נברא חלק פלוני מהבריאה הי' בשביל כבוד זה . כדי שיגיע כבוד זה להש"י . וכן מאמר אחר שבו נברא חלק אחר מהבריאה הי' בשביל כבוד אחר שיגיע אותו הכבוד להש"י . וכן כל המאמרות כולם היו רק בשביל כבוד הש"י . אשר בשביל זה נברא העולם כנ"ל :

וע"ב בחי' מיסדתל זוכה לרחות בעצמו חיזה התגלות הכבוד . היינו בחים לו חיזה כבוד . חזי הוא נריך לידע מחיזה מאמר נתהוה זה הכבוד . אשר בשביל זה הכבוד הי' אותו המאמר שעל ידו נברא חלק מהבריאה כנ"ל . ובזוהר לאו כל מלם זוכה לזה להרגיש בעצמו התגלות כבוד הש"י . אבל אלו שהם בחיבלת למלכא . בחים להם חיזה כבוד . אלו אין נוקחין בעצמן כלל מן הכבוד . רק הם מעלין כל הכבוד להש"י . כדי שיתגדל ויתעלה כבודו ית' . כדי שיהיה ע"י תיקון העולם כנ"ל . והם מבינים בהכבוד . מחיזה מאמר נתהוה זה הכבוד . אשר בשביל זה הכבוד היה אותו המאמר שעל ידו נברא חלק מהבריאה כנ"ל . וזה בחי' ובחיבלו כולו מומר כבוד . היינו שאבל אלו שהם בחיבלת למלכא . הכבוד הוא כולו מומר . היינו כולו מאמר . כי הכבוד שים להם . הוא כולו רק בשביל המאמר שנתהוה בשביל זה הכבוד . אשר על ידו נברא חלק מהבריאה כנ"ל :

וזה בחי' ואשר כח בהם לעשות בחיבל המלך . כח זה בחי' כ"ח אחוון דמעשה בראשית בחי' עשרה מאמרות שבהם נברא העולם . היינו שאלו שהם בחיבלת למלכא הם מגלין ומאירין כ"ח אחוון הנ"ל ע"י הכבוד הנ"ל . וזהו ואשר כח בהם לעשות וכו' לפי פשוטו של מקרא . היינו כח ממש . כי בודאי נריך שיהיה להם כח וגבורה לעשות דוא שיוכו להיות בחיבלת למלכא אשר גם הכבוד הוא כולו אומר בחי' כ"ח אחוון דמ"ב כנ"ל : ועיקר הכבוד של הש"י נתגלה רק ע"י המלם . כי המלם הוא תכלית כל הנברחים . כי עיקר הבריחה היתה בשביל המלם . כי עיקר התגלות כבודו ית' הוא ע"י המלם . וע"כ ע"י הכולה כשגולדין ונתרבין בני מלם ביותר ע"י נתגלה כבודו ביותר . כי עיקר התגלות הכבוד ע"י בני מלם כנ"ל :

ודע כי מוחין של מ"י הם בחי' נועם . ומוחין של מ"ל הם בחי' הובלים כ"ם לאחד קרחתי נועם ולאחד קרחתי חובלים . ואיז"ל נועם אלו ת"ח שבח"י שמנעימים זה לזה בהלכה . חובלים אלו ת"ח שבח"ל שחובלים זה לזה בהלכה . ועיקר הכולה הוא ע"י בחי' נועם העליון כי מנועם העליון נתעוררין שלהובין דרחימותא אשר על ידם בא הכולה . בבחי' נעמת לי מאד נפלאתה להבחך לי מאהבה נשים . שע"י נועם העליון מתעורר האהבה בחי' שלהובין דרחימותא שעל ידם הכולה :

ונועם העליון שופע תמיד . אבל נריכין כלי לקבל על ידו שפע נועם העליון . ודע שע"י נדקה נעשה הכלי לקבל על ידה מנועם העליון שלהובין דרחימותא . כי נדקה הוא נדיבות לב כ"ש מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי . ונדיבות לב היינו שנכתח ונתנדב הלב ועי"ז נפתחין שבילין לבא ונעשין כלי לקבל שלהובין דרחימותא שנמשכין מנועם העליון כנ"ל . וים נדקה של מ"י וים נדקה של מ"ל . ועיקר הוא הנדקה

הלקה של ח"י • שעל ידה נעשה כלי לקבל מנועם העליון שע"י ההולדה כנ"ל • וזה בחי' זרעו לכם לנקה כי עיקר ההולדה ע"י נקבה כנ"ל • וזה בחי' הלה תולדות יעקב יוסף • היינו שעיקר ההולדה ע"י יעקב ויוסף • כי יעקב הוא בחי' נקבה כ"ש משפט ונקבה ביעקב לחה עשית •

ועיקר ההולדה ע"י נקבה כנ"ל •

וע"י ההולדה דהיינו שולדין ונתרבין בני אדם ע"י נתגלה כבודו ית' ויתר כנ"ל • וזה בחי' כל זרע יעקב כבדוהו • כי ע"י ההולדה שנעשה ע"י בחי' יעקב שהוא בחי' נקבה כנ"ל ע"י כבדוהו • כי ע"י נתרבה כבודו ית' כנ"ל : ואזי כשופע נועם העליון ע"י הכלי הנעשה ע"י נקבה בשביל ההולדה כנ"ל • וגם בחי' נועם העליון שהוא המוחין מקבל ונשפע עוד מלמעלה יותר כידוע • הוי אלו המוחין של ח"ל שהם בחי' חובלים הם נופלים ג"כ בחלו המוחין של ח"י שהם בחי' נועם כדי להתתקן ע"י כנ"ל • וזה הוא זמן תיקונם של אלו המוחין של ח"ל • כי עיקר פגם וקילקול המוחין של ח"ל הוא ע"י פגם הכבוד • שע"י אינם יכולים לינק ממוחין של ח"י ואזי הם בחי' מוחין של ח"ל ממש וזהו קילקולם כנ"ל • וזה בחי' זה לעבר יחבל לו • זה לעבר היינו בזיווגות היפך הכבוד ע"י יחבל לו היינו מוחין של ח"ל שהם בחי' חובלים • כי ע"י פגם הכבוד נשארין המוחין בבחי' חובלים שהם מוחין של ח"ל כנ"ל נמצא שעיקר קילקול המוחין של ח"ל הוא ע"י פגם הכבוד • וע"כ בעת שנופע נועם העליון ע"י הכלי של נקבה בשביל הולדה שע"י נעשה התגלות הכבוד כנ"ל אז הוא זמן תיקונם של המוחין של ח"ל • כי מלחר שנתעורר בחי' התגלות הכבוד ע"י הם יכולין להתתקן • כי עיקר הקילקול שלהם היה ע"י פגם הכבוד כנ"ל • וע"כ בעת שנופע נועם העליון בשביל הולדה כנ"ל אז הוא המוחין של ח"ל שהם בחי' חובלים נמשכין ונופלים במוחין של מ"י שהם בחי' נועם כדי להתתקן ע"י כנ"ל • וזה בחי' חובלים היינו המוחין של ח"ל שהם בחי' חובלים הם נופלים בנעימים היינו במוחין של מ"י שהם בחי' נועם כנ"ל כדי להתתקן ע"י כנ"ל • וזהו גם נחלת שפרה עלי • נחלת זה בחי' יעקב בחי' יעקב חבל נחלתו בחי' נקבה • שפרה זה בחי' יוסף בחי' • ויהי יוסף יפה תואר וכו' ויכה תואר זה בחי' יפה תואר הגחמר בדוד • ודרשו רז"ל יפה תואר שמראה פנים בהלכה • היינו בחי' מוחין בחי' נועם שנעימים בהלכה כנ"ל • וע"י ב' בחי' אלו יעקב ויוסף שהם בחי' נחלת שפרה ע"י נעשה ההולדה שלו החובלים נופלים בנעימים כנ"ל • וזה יעקב חבל נחלתו • חבל זה בחי' חובלים הנ"ל שמתתקנים ע"י בחי' יעקב בחי' נקבה שעל ידה ההולדה ע"י נתתקנים החובלים שהם המוחין של ח"ל כנ"ל • וזה בחי' חבלי לידה בחי' חובלים הנ"ל שמתתקנים ע"י הלידה כנ"ל • גם זהו בחי' נחלת בחי' שפרה הנ"ל בחי' שפיר ושליל בחי' ההולדה וכנ"ל :

ומחמת שהמוחין של ח"ל שהם בחי' חובלים שחובלים זה לזה בהלכה כי אינם יכולים להשוות לעתן יחד כנ"ל • הם נופלים במוחין של מ"י שהם בחי' נועם כדי להתתקן כנ"ל • ע"כ לפעמים כשפוגמים הרבה ח"ו אלו אינם יכולין להתתקן אלרבה גורמים פגם גם להמוחין של מ"י • ואזי גם המוחין של מ"י אינם יכולים להשוות עלמן כי נפגמו ח"ו ע"י המוחין הפגומים של ח"ל שנפלו לתוכם כנ"ל • וזהו בחי' המחלוקת שים בח"י ג"כ :

וכלל הדברים • כי כל הנברמים וכל ההולדות כולם הם רק בשביל התגלות כבודו ית' • ועיקר ההולדה ע"י הנקבה שעל ידה נעשה כלי לקבל מנועם העליון שע"י נעשה ההולדה וע"י נתגלה ונתגדל כבודו ית' כנ"ל • וזה תוכיות תרומה הם סופי תיבות לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו כי תרומה היינו נקבה שהוא

שהיה נדיבות לב בחי' מלת כל חיש מאד ידבנו לבו תקחו את תרומתי על ידה כעשה כלי לקבל מנועם ה' שעי"ז נמשך התגלות כבודו ית' שהוא בחי' והיכלו כולו לומר כבוד • וזהו לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו ס"ת תרומה כנ"ל: וזה בחי' המירה • בחי' נעים זמירות ישראל • (ולא גילה והר :)

אשרי הזוכה להרגיש נעימות התורה • כי יש נעימות בתורה • וזהו העיקר לזכות להרגיש הנעימות שיש בהתורה :

(ברכיה ברכי נועם וכל נתיבותיה שלום • כ"ל)

דע שלרמות מ"ע עם הנדיק החמת הוא ג"כ דבר גדול מאד • כשוכין לשמוע מפיו תורה • הוא מעלה יתירה • אבל גם כשאין שומעין תורה • ברחיה לבד שזוכין לרמות מ"ע עם הנדיק הוא ג"כ טוב מאד • כי ע"י שרואין מ"ע עם הנדיק עי"ז מקבלין גדולה • ועיקר הגדולה היא שפלות • כמו שמצינו בכל הש"י כל מקום שאתה מוצא גדולתו של הקב"ה שם אתה מוצא ענוותנותו • כי עיקר הגדולה היא שפלות • ועיקר האהבה לעתיד שיעמדו בחי' ויחיו חיים נצחיים • עיקר מה שיהי' נאיה ויקום בחי' • הוא השפלות של כ"מ • כי השפלות של כ"מ וא' • יהי' נאיה לעתיד ויקום בחי' • בבא' הקילו ורבנו שוכני עפר • ודרז"ל מי שבעשה שכן לעפר בחייו • כי עיקר האהבה לעתיד יהי' רק להשפלות • שהשפלות של כ"מ וא' יהי' נאיה ויקום בחי' לעתיד • כי תעלג עוה"ב מ"מ לנו להשיג עצמיו • וזה אהבה שלנו עצמיו בגבולי • וכל דבר שיש לו גבול מ"מ לא להשיג תענוג עוה"ב הרוחני • וע"כ גם עונג שבת שהוא מעין עוה"ב • מרז"ל כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים שיהיו בלי גבול • כי עונג שבת שהוא מעין עוה"ב הוא בחי' בלתי גבול • וע"כ עיקר חיים נצחיים של לעתיד לבא בחי' תענוג עוה"ב • יהי' רק להשפלות של כ"מ • כי שפלות וענוותנות הוא בחי' בלתי גבול • כי שהוא בחי' מלך אוהב לדרכיו כנ"ל • כי קול בחי' אין ממש ואין לו סוף גבול מאחת שהוא בחכלית העלוות • ועיקר חיים נצחיים של עוה"ב הוא רק בבחי' בלתי גבול כנ"ל וע"כ שבת שהוא מעין עוה"ב • נלמד בו טובתם חיים זכו • כי מי שטועם טעם עונג שבת זוכה לחיים בחי' חיים נצחיים כנ"ל :

ודע שב"ה וא' לפי התנוצות המוחין שלו • כן זוכה לקבל גדולה • בבחי' מלך אוהב ברחמים ברחיטי מוחין • היינו שבחי' המלכות דהיינו גדולה • הוא אוהב ומשור ברחיטי מוחין שלפי התנוצות המוחין כן מקבל גדולה • והמוחין והדעת הם בחי' בינין דיהמ"ק כשנ"ל כל מי שיש בו דיעה כאלו נבנה דיהמ"ק בימיו כי דיעה ניתן בין שתי לוחיות ודיהמ"ק ניתן בין שתי לוחיות וכו' וע"כ כ"מ כפי מוחו ודעתו וכפי שהוא מבנים עצמו בתוך הדעת • כל מה שהוא עוסק יותר להגדיל מוחו ודעתו כן הוא עוסק בבנין דיהמ"ק כי עיקר בחי' בנין דיהמ"ק הוא הדעת כנ"ל • וכן מי שיש לו מוח מהיר וחריף והוא עוסק תמיד להגדיל מוחו ודעתו שזהו בחי' עוסק בבנין דיהמ"ק • וכפי הגדלת דעתו ומוחו כן זוכה לקבל גדולה • וזה בחי' חזית לכם מהיר במלאכתו לפני מלכים יתילך • לכם מהיר במלאכתו • זה בחי' מי שיש לו מוח מהיר וחריף כנ"ל שהוא בחי' מהיר במלאכתו היינו במלאכת בנין דיהמ"ק • כי מלאכת בנין דיהמ"ק הוא כפי מוחו כנ"ל • ועי"ז לפני מלכים יתילך • היינו שזוכה לגדולה בחי' מלכות • כי הגדולה היא כפי התנוצות המוח בבחי' מלך אוהב ברחמים כנ"ל :

ויש מוח בכלי ויש מוחין פרטים • וכל המוחין הפרטים הם מקבלין ממוח הכולל שהוא חכם הדור • וזהו מעלת הזוכה לרמות מ"ע עם הנדיק בחמת שהוא חכם הדור בחי' חכם הכולל כנ"ל • כי ע"י שזה החכם הכולל רואה מוחו ומסתכל בו • עי"ז מחבונן מוחו • וע"י שמתבונן מוחו עי"ז מקבל גדולה • כי עיקר הגדולה היא

ע"י

מ"י התנוצצות המוח כנ"ל · כי עיקר ס"ם החכמה נאמר כ"ם ותפקחנה עיני שניהם ופירש"י על שם החכמה נאמר · וע"כ ע"י זה החכם שכוח מוח הכולל מסתכל בו · עי"ז מאיר בו חכמה ומוחין ומתגדל מוחו · ועי"ז מקבל גדולה כנ"ל · כי כ"ח וח' יש לו חיזה מוח ודעת לפי מדריגתו · מכל המוח והדעת של כ"ח הוח מוגח בקטנות ומיגו מתגדל · וע"י שמסתכל בו החכם בדור שהוא מוח הכולל עי"ז מתגדל מוחו של כ"ח וח' כפי מדריגת מוחו · וע"י התנוצצות המוח מקבל כ"ח גדולה כפי מדריגת מוחו · כי עיקר הגדולה היא ע"י התנוצצות המוח כנ"ל :

וע"כ משה רבינו ע"ה שהוא בי' הדעת הכולל של כל ישראל · ע"כ ע"י רחייתו לבד שבי' מסתכל בתוך כ"ח וח' עי"ז היה יכול לחלק הגדולה והשררה לכ"ח וח' כרחוי לו לפי מדריגת מוחו · וזה בחי' ואתה תחזה מכל העם · ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות וכו' · ואתה תחזה לויקח · כי ע"י הרחיה לבד של משה רבינו שבי' רואה ומסתכל בכ"ח וח' היה מתגדל מוחו של כ"ח ועי"ז קיבל כ"ח וח' גדולה ושררה כפי ערכו כפי הרחוי לו לפי מדריגת מוחו · להיותו בחי' שרי אלפים ושרי מאות וכו' · וזהו ואתה תחזה וכו' ושמת עליהם שרי אלפים וכו' כי ע"י שיחזה משה ויסתכל בעם עי"ז בעצמו הוא מגיע לוחם שרי אלפים וכו' · כי ע"י ס"ם מקבל כ"ח גדולתו ע"י התנוצצות מוחו שמתגדל ע"י ס"ם החכמה שמסתכל בו חכם הדור - בחי' משה כנ"ל · וגם משה בי' יכול לגעות זאת זהי' שר אלף וזה שר מאה וכו' · כי ע"י ס"ם החכמה יודע הגדולה המגיע לכ"ח וח' · כי ע"י ס"ם התכלותו בי' יודע התנוצצות המוח של כ"ח · אשר כפי התנוצצות המוח כן מגיע לו גדולה כנ"ל :

ואוי כשמקבל כ"ח גדולה כפי הרחוי לו בחי' לפי מדריגת מוחו · ע"י שיש מגיע

חמתי בחי' משה שיכול לחלק הגדולה לכ"ח כרחוי לו ע"י ס"ם התכלותו לבד אלו יודע כ"ח מהשרים והמנהיגים של ישראל לחלק חילוסין דאורייתא כפי הרחוי לו לפי מדריגת מוחו לה פחות וגם יותר · כי מאחר שכ"ח עומד על מקומו הרחוי לו בחי' דהיינו שיש לו שררה וגדולה כפי הרחוי לו בחי' כנ"ל · ע"כ כ"ח יודע לפי גדולתו והתנוצצות - איך וכמה הוא צריך לחלק בתורה ובפרי כמה מנשיס הוא צריך לומר תורה · כי זה שממונה על אלף מישראל דהיינו שר האלף הוא צריך לומר תורה בפני אלף מנשיס וכן כולם :

כי בחי' רוח בכל א' וא' · והמגיע החמתי של כל ישראל דהיינו בחי' משה הוא בחי' רוח הכולל בחי' שיש מאד רוח בו ופרש"י שיודע להלוך נגד כל רוח ורוח של כ"ח וח' · כי המגיע החמתי הוא בחי' רוח הכולל שיודע להלוך נגד כל רוח ורוח כי כולם מקבלים ממנו · כי הוא בחי' רוח הכולל בחי' כה אמר ה' · מתרגם רוחות בוחי הרוח · ורוח הזה הוא בחי' רוח אלקים שהוא בעצמו בחי' המוחין בבחי' ואמלא אותו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה דהיינו בחי' המוחין שהם בחי' מלאכת בגין דיהמ"ק כנ"ל וכ"ח לפי בחי' הרוח אלקים שיש בו שהוא בחי' רוח הקודש רוח נבואה · כמו כן הוא זוכה לחלק בתורה · כי זה הרוח אלקים הוא שורה על פני התורה בבחי' ורוח אלקי' מרחפת על פני המים ודרז"ל על פני התורה שנקראת מים · ע"כ ע"י הרוח אלקים הזה זוכין לחלק בתורה · כי הרוח אלקים שורה על פני התורה כנ"ל · ע"כ ע"י המגיע החמתי שהוא בחי' משה בחי' דעת הכולל בחי' רוח הכולל שעל ידו מתגדל מוחו של כ"ח שזהו בעצמו בחי' רוח אלקים שממשיך לכ"ח כי הרוח אלקים הוא בעצמו המוחין כנ"ל · ע"כ ע"י נמשך לכ"ח חילוסין דאורייתא כי החילוסין דאורייתא שהוא ע"י בחי' הרוח אלקים שהוא שורה על פני התורה

כנ"ל

כנ"ל שכוח בעצמו בחי' המוחין · שכל זה נמשך מהמניג בחי' משה שכוח לעת הכולל רוח הכולל כנ"ל :

אבל זה המניג צריך שיהי' פרוס גדול בקדושה גדולה · ואז דווקא הוא יכול להיות מניג ישרחל · כי ע"י פריסותו וקדושתו הגדולה הוא יכול לחזות ולהסתכל בכ"ח מישרחל ולחלק הגדולה לכ"ח ע"י ההסתכלות לבד בבחי' ואתה תחזה כנ"ל · כי הסתכלות הזאת היא תלוי' בקדושה ופריסות גדול · וע"כ משה רבינו שהי' קדוש ופרוס גדול מאד ע"פ הדיבור כ"ש ואתה פה עמד עמדי ע"כ הי' יכול לחזות ולהסתכל בישרחל ולחלק להם הגדולה עי"ז · וזהו ואתה תחזה · ואתה דייקא · כי רק משה שהי' פרוס גדול מאד בקדושה גדולה · זוכה להסתכלות הזאת · כי הסתכלות הזאת בחי' ואתה תחזה היא תלוי' רק בקדושה ופריסות מתלוה זאת · וזה בחי' והזונות רחנו ודרז"ל למרק שתי חזיונות · היינו שכפי מה שרואין עתה מתלוה זאת בחי' והזונות רחנו דהיינו שרואין עתה חזיונות · כמו כן הוא ממרק ומנחלח שתי חזיונות בחי' ואתה תחזה בחי' חזית היא מהיך במלאכתו וכו' דהיינו בחי' הסתכלות הנ"ל כי עיקר הסתכלות הנ"ל הוא ע"י קדושה ופריסות מתלוה זו כנ"ל · כי תלוה זאת היא בחי' פנים העינים כ"ש ולא תתורו וכו' ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם · וע"כ צריך לקדם עצמו ביותר בפריסות גדול מזאת התלוה ואז יהי' לו עינים זכים לחזות ולהסתכל וליתן הגדולה לכ"ח כרצוי לו ע"י הסתכלותו לבד כנ"ל · ואז דווקא הוא יכול להיות מניג ישרחל כנ"ל · וכשהין לישרחל מניג ומשגיח כזה · בחמת כל העולם מעורבב ומבולבל וכל הרועים ליטולות הפך נוטל כמו שמתנהג עכשיו בעו"ה · כי ישרחל צריכין שיהי' עליהם משגיח שיעמוד בפרץ לפניהם ויראה בפך שיעמוד כ"ח על מקומו הרצוי לו בחמת · והמשגיח הזה יהי' פרוס וקדוש גדול

בבחי' קדושת ופריסות משה · ואז יכול להניג את ישרחל ליתן לכ"ח גדולה כרצוי לו ע"י ההסתכלות לבד כנ"ל :

ועי"ז נעשה תשובה · כי עיקר בתשובה היא ע"י הבושה · וע"י זה המניג בחי' משה שכוח מסתכל בכ"ח וח' ומתכוון מוחו וזוכה לבירורי התורה דהיינו חידושין דאורייתא עי"ז נמשך בושה על כ"ח וח' · ומזי רואה כ"ח את בשתו וכלימתו · כי עבירה היא בזוהמי בושה גדולה · כי עבירה מינה רצוי' כלל לישרחל · ובזוהמי אין נאה לישרחל שהי' לו עבירה ח"ו · אבל גם מצוה כשרוצין לעשות אזה מצוה רצוי שיהיה לו ג"כ בושה גדולה · כי אזה זכות יש לו שיזכה לעשות המצוה · ואיך יעיז פניו ליכנס בהיכל המלך לעשות מצוה · ושער בדעתו לפני מי הוא עושה המצוה · וגם גודל מעלת המצוה בעצמה כי המצוה בעצמה יקרה מאד אשר אין לשער · ובזוהמי רצוי שיפול עליו בושה גדולה כשבא לעשות אזה מצוה כשיסתכל על עצמו וירואה שהוא רחוק מאד מהם"י ואין לו שום זכות שיזכה לעשות מצוה · ואם הי' להאדם בושה הי' מתבישים חפי' ליקח המאכל להושיטו לפיו · כי מאן דאכיל דלאו דילי' בהית לאיסתכולי בחפי' · ומאחר שאין לו שום זכות שהי' לו מוכל · ח"כ הוא אכיל דלאו דילי' ובהית לאיסתכולי בחפי' · ע"כ זוהמי ים לו להתבישים חפי' להושיט המאכל לפיו · אבל עיקר הבושה נמשך ע"י המניג הנ"ל בחי' משה שמסיק בילודי התורים לכ"ח · עי"ז נמשך בושה על כ"ח · כמו שבשעת מתן תורה שמסיק משה התורה לישרחל נאמר שם ולבעבור תהי' יראתו על פניכם לבלתי תחטאו ודרז"ל זה הבושה · וזהו לבלתי תחטאו דהיינו שהי' להם בושה לבלי לעשות חטא ועון ה"ו · וגם חפי' לבלתי תחטאו · לבלי לעשות עבירה נגיד שהי' · ג"כ יראתו על פניו דהיינו בושה · כי חפי' כשעושין מצוה נגיד שהי'

שיהי' לו ג"כ בושה גדולה כנ"ל • כי תיך בחיים להעטיף התפילין שהם כתרי דמלכא ולהניחם פתוח על הראש • בודאי רצוי שיהי' לו בושה גדולה כשבת לעשות תיקון מנוף • ועיקר הבושה כמשכת ע"י בילורי התורה ע"י המנהיג הנ"ל כמו שהי' בשעת מתן תורה כנ"ל : וע"כ בשעת מתן תורה זכו כל ישראל לבחי' קדושה ופריעות כ"ש היו נכונים לשלשת ימים של הגבלו של משה • כי כולם נתקדשו בבחי' פריעות ע"י משה שהי' קדוש ופרוש גדול • שהמשיך להם את התורה ע"י הנ"ל • וע"כ נמשך עליהם קדושה ופריעות ג"כ : ובשוכין לבושה מוי רוחה כ"ח מת ריחוקו מהש"י לית הוא רחוק מלך ממנו ית' ונופל עליו בושה גדולה וע"י הבושה עושין תשובה כי - עיקר התשובה ע"י הבושה • ותשובה היא בחי' חיים בחי' והשיבו ואין בחי' חיים נגחיים של עוה"ב כזי' שבת בחי' טועמיה חיים זכו • וזה ברחשית ירח בשת שבת כי הירחה והבושה דהיינו בחי' תשובה היא בחי' שבת בחי' חיים נגחיים של עוה"ב כנ"ל • ועיקר החיים הוא להתפלות של כ"ח כי התפלות של כ"ח הוא יהי' נחיה ויקוס בתחיה כנ"ל • וע"כ ע"י התשובה שהיא בחי' חיים נגחיים של עוה"ב • עי"ז חוזר ונחי' וקס בתחיה התפלות של משה רבינו שיש בכ"ח מישראל בכל מבר ומבר • כי לע שיש בכ"ח ות' מישראל בחי' התפלות של משה בכל מבר ומבר • וזה זכו ישראל במעמד הר סיני שמו המשיך משה התפלות שלו בכ"ח ות' מישראל בכל מבר ומבר • מבל מותו התפלות של משה שהוא מוסרם בכ"ח מישראל • הוא מונח ושוכב מגל כ"ח ות' בבחי' שכיבה ומיתה • כי זאת התפלות נתעלם מגל כ"ח וחיזו מתעורר ומתגלה מגלו • מבל ע"י התשובה שהיא בחי' חיים נגחיים של עוה"ב שעי"ז נחיה התפלות של כ"ח כי עיקר התחי' הוא להתפלות כי התפלות יהי' נחי' ויקוס בתחי' כנ"ל • עי"ז חוזר ונחיה התפלות של משה שהוא מוסרם בכ"ח ות' מישראל בכל מבר ומבר • שמקודם הי' מונח ושוכב זאת התפלות בהעלם ומתכסיא מגלו בבחי' מיתה ועכשיו חוזר וניעור ומקי' מותו התפלות ע"י התשובה שהיא בחי' חיים נגחיים של עוה"ב כנ"ל • כי עיקר החיים נגחיים בחי' תחיה שהיא ליהי' לעתיל יהי' רק להתפלות כי התפלות של כ"ח יהי' נחי' ויקוס בתחי' כנ"ל • ומזי כשנחי' התפלות של כ"ח בחי' תפלות של משה שים בכל מבר ומבר כנ"ל מזי רוחה ומרגיש כ"ח תפלותו מאחר שחוזר ונחיה ונתגלה מגלו בחי' התפלות של משה שים בכל מבר ומבר כנ"ל : וזה בחי' בילורי התורה שזוכין התריס של ישראל ע"י שמתבל בהש בחי' משה שעי"ז מקבל כ"ח את גדולתו כרחוי לו שעי"ז הש זוכין לבילורי התורה בחי' חילושין לתורייתא כנ"ל ועי"ז בילורי התורה זוכין לבושה ותשובה כנ"ל • וזהו בחי' חפרוה תריס חפרוה זה בחי' בושה כ"ש ומפרה הלבנה ובושה החמה כי ע"י בילורי התורה הנ"ל בחי' בחי' זוכין לבושה כנ"ל וזהו חפרוה תריס היינו תריס הנ"ל בחי' תרי מלפיס תרי מתות וכו' כנ"ל • וזהו כרוה נדיבי עם • נדיבי עם זה בחי' תשובה כשדרו"ל על פסוק בהתגדב עם בהתנדב לבם לתשובה • וזהו במחוקק במשענותם • מחקק דת משה כשדרו"ל • גם מחק"ק בגימ' רמ"ח היינו בחי' התפלות של משה שמלובש בכ"ח מישראל ברמ"ח מבריו בכל מבר ומבר כנ"ל • במשענותם זה בחי' תחי' כשדרו"ל על פסוק ומיס משענתו בילו עתידין נדיקים שיחיו מתיס וכו' • וזהו במחוקק במשענותם היינו שיהי' נחיה התפלות של משה שהוא מוסרם בכ"ח ות' ע"י התשובה כנ"ל • וזהו ומתדבר מחנה • מדבר היינו תפלות שמשים עלמו כמדבר עי"ז מחנה היינו שבת כשדרו"ל מחנה טובה ים לי בניח גנוי ושבת שמה • כי עיקר תענוג עוה"ב בחי' שבת בחי' חיים נגחיים יהי' רק להתפלות של כ"ח כנ"ל : וז"ש (חיוב ל"ט) שלע יסבון ויחלוקן • שלע זה

לקוטי מוהרי"ן תניא נ

סבלר בחי' ביאורי התורה בחי' בחר חפרוה שרים כנ"ל וזהו מסס חפר לוכל בחי' בוסה כנ"ל כי ע"י ביאורי התורה עי"ז זוכה לבוסה כנ"ל וזהו מסס חפר לוכל כי הוא מחבדים להוסיף המוכל לפיו ע"י הבוסה שבאה אליו כנ"ל · וזהו עיונו למרחוק יביטו היינו שרואה ומביט אין קץ הוא רחוק מסס"י כנ"ל :

וע"כ יתרו לדיקא אמר למסה ואתה תחזה · כי מסה הי' אחנו · ויל"ע יתרו גולל קדושתו ופריסותו · וע"כ הוא דיקא אמר למסה ואתה תחזה ואתה לדיקא · כי ידע יתרו בגולל קדושתו שהוא יכול לחזות ולהסתכל על כ"א ולאלק להם הגדולה והסדרה ע"י ההסתכלות לבד כנ"ל · גם יתרו הי' גר · והגרים באים מקדושת הזיווג של הגדיקים כ"ש ואת הגפש אשר עשו בחרן ואיתת שאברהם ושרה בעת שהיו עקרים הולידו מזווגם נפשות הגרים · וע"כ יתרו שהי' גר שהוא בא מקדושת הזווג של גדיקים ע"כ הוא יולע גולל יקר קדושת הגדיקים שלגולל קדושתם נעשה מזווגם נפשות הגרים מכ"ש קדושת פריסותם וע"כ הוא יולע שלגולל קדושת ופריסות מסה הוא יכול לחזות בעס וע"י רמייתו לבד יתן להם הגדולה כנ"ל · וע"כ יתרו דיקא אמר למסה ואתה תחזה וכו' כנ"ל · וזה אותיות יתרו ס"ת ורבים מישיבי אדמת עפר יקינו · כי יתרו דיקא אמר למסה ואתה תחזה כנ"ל וע"י בחי' ואתה תחזה עי"ז זוכין לגדולה וזוכין לביאורי התורה ועי"ז בחין לבוסה ותשובה וע"י התשובה באים בחי' חיים נפחיים חוזר ונחי' הנפלות של כ"א כי עיקר התחי' הוא להנפלות בבחי' הקינו ורננו שוכני עפר כנ"ל וכ"ז נעשה ע"י יתרו דיקא כי יתרג דיקא אמר למסה ואתה תחזה שעי"ז נעשין כל הבחי' הנ"ל · וע"כ מרומז באותיות יתרו ורבים מישיבי אדמת עפר יקינו שהוא ס"ת יתרו · כי ע"י יתרו נאמר ואתה תחזה עי"ז נמשך בחי' חיים בחי' תחי' בחי' הקינו ורננו שוכני עפר · בחי' ורבים מישיבי אדמת עפר יקינו שהוא ס"ת יתרו · וזה והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו · והנותר בירושלים זה בחי' יתרו · על ידו דיקא קדוש יאמר לו להנדיק כי יתרו שהוא גר הוא יולע קדושת הנדיק כנ"ל וע"כ אמר למסה ואתה תחזה מחמת שילע קדושתו כנ"ל וזה בחי' קדוש יאמר לו כנ"ל :

ובלל היונה מכל כנ"ל · שמי שבא אגל נדיק אמתי ושומע מפיו תורה רחוי שיומשך עליו בוסה ושפלות גדול מאד וזה סימן שהיה אגל נדיק אמתי · כשנמשך עליו בוסה ושפלות ע"י שמע מפיו איזה דבר תורה · כי ע"י התורה שממשיך הנדיק האמתי עי"ז נמשך בוסה כמו שהיה בשעת מתן תורה כנ"ל וע"י הבוסה דהיינו תשובה עי"ז נחיה השפלות של מסה שיש בכ"א בכל אבר ואבר ואז מחויב שירגיש כ"א שפלותו באמת · אבל מי שהוא בא אגל איזה מפורסם ושומע מפיו תורה ובא עליו גדלות עי"ז וכו' · (ההיפך מובן מאליו) : אבל אין אנו יודעין כלל מהו שפלות באמת · כי בוודאי אין זה תכלית שיהיה שפל ונבזה ועגל שקורין רוע מזל (ובלע"ז שלים מזלניק) כי השפלות הוא עיקר החיים של כל אבר ואבר והוא כל הענוג עוה"ב כנ"ל · ובוודאי אין זה התכלית של עוה"ב שיהיה נבזה ועגל וכו' ח"ו · ע"כ נריכין רק לבקש מסה"י שיעזור לזכות לענוה ושפלות באמת שהוא עיקר החיים ועיקר התענוג של עוה"ב כנ"ל :

מי שרוצה לזכות לתשובה · יהיה רגיל בתמירת תהלים · כי תמירת תהלים מסוגל לתשובה : כי יש נון שערי תשובה · ומ"ט שערים יכול כל אדם ליכנס בהם ולהשיגם · אך שער החמשים הוא בחי' התשובה של הס"י בעצמו כדיכול · כי גם אלו יתברך מצינו בחי' תשובה כ"ש שובו אלי ואשובה אליכם · ואלו המ"ט שערי התשובה הם בחי' מ"ט אותיות שיש בשמות שנים עשר שבטי י"ק

י"ק · כי כל שער ושער יש לו חות מ"ט חותיות
פשוטים · והנה הכל חפצים לירא את שמך ·
ומעפי"כ לאו כל אדם זוכה לעשות תשובה · כי
יש אחד שאין לו התעוררות כלל לתשובה · ואפי'
מי שיש לו התעוררות לתשובה · אינו זוכה להגיע
אל האות והשער של תשובה השייך לו · ואפי' אם
מגיע לפעמים להיות שהשער של תשובה סגור ·
ומחמת כל זה אין האדם זוכה לתשובה · וע"י
אמירת תהלים · אפי' מי שאין לו שום התעוררות
לתשובה · הוא מתעורר לעשות תשובה · וגם
זוכה ע"י תהלים להגיע אל השער והאות השייך
לו ולפתוח השער · כמנין שזוכה ע"י תהלים
לעשות תשובה · וזה בחי' נחש הנחר הוקם על ·
ודרז"ל שהוקם עולה של תשובה · ונעשים אמירות
ישראל · כי ע"י בחי' נעים אמירות ישראל
להיותו ספר תהלים ישראל · עי"ז הוקם עולה של
תשובה · כי ע"י תהלים זוכין לתשובה כנ"ל · וזה
שאמרז"ל לא כי' דוד רצוי לאותו מעשה אלא
כדי להורות תשובה ליחיד וכו' · כמנין שעיקר
הוראת התשובה ע"י דוד המלך · ועיקר התשובה
של דוד המלך הוא ספר תהלים שאמרו בהתעוררות
גדול מאד ורוח הקודש על שכ"מ וא' כפי מה
שהוא יכול למנות מ"ט בתוך ספר תהלים ולזכות
לתשובה ע"י אמירת תהלים כנ"ל :

ועיקר הזדככות שיש בשער שבעי י"ק שהם
מ"ט חותיות שהם בחי' מ"ט שערי
תשובה כי' במצרים · שהוא בחי' מצר הגרון שהוא
בחי' תשובה עילאה · וע"כ אחר שנזדככו שם
במצרים וזכו לצאת משם · ספרו מ"ט ימי
הספירה · שהם כנגד מ"ט שערי תשובה שהם
בחי' מ"ט חותיות הנ"ל · וביום החמשים אז וירד
ה' על הר סיני · זה בחי' ותשובה תליכם · בחי'
התשובה של הש"י בעצמו כביכול בחי' שער
החמשים כנ"ל :

וזהו ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה
את יעקב איש וביתו · שופי תיבות הם
חותיות תהלים וחותיות תשובה · כי ע"י
תהלים זוכין לתשובה · שהיא בחי' שמות בני
ישראל הבאים מצרימה וכו' · כי מ"ט שערי
תשובה הם בחי' מ"ט חותיות שיש בשמות בני
ישראל הבאים מצרימה להודיעך שם כנ"ל :

וז"ש שלמו רוחין שבימי תשובה דהיינו בחי'
ועשי"ת · כל ישראל עוסקין אז באמירת
תהלים · כי אמירת תהילים מסוגל לתשובה כנ"ל
וע"כ הוא דבר גדול מאד לעסוק תמיד באמירת
תהלים · כי תהלים הוא התעוררות גדול מאד
מאד להש"י · מצרי שיחתו בו :

אחר פורים קורין פרשת פרה · שהוא הכנה
לפסח · כי פ' פרה קורין כדי שיהיו
מזרזין ליטהר מטומאת מת כדי שיהיו טהורין
לעשות הפסח · ובתחילה הוא בחי' פו"ר · כי
פורים ע"ש הפ"ר · וא"כ נעשה פר"ה · כי גם
פורים הוא בחינת גולמי הילוך ודרך לפסח · וזהו בחי'
שפתותיו שושנים נוטפות מור עובר · שפתותיו
זה בחי' פסח פה בחי' שושנה היא מסחר · נוטפות
מור עובר זה בחי' מרדכי מר דרור לשון חירות
בחי' חירות של פסח · וע"כ נירוף של פורים
מרומז בפסח · בפסוק ולא ירחה לך חמץ שבעת
ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש
האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם ·
ממצרים ולא יראו פני ריקם ר"ת פורים ·
כי פורים הוא דרך לפסח · שיהיו יכולים להיות
מזרזין מחמץ · (ופסק בחמץ הענין ולא גילה
יותר :)

כי בתחילה היו כל ההתחלות מפסח · וע"כ
כל המצות הם · זכר ליציאת מצרים ·
ועכשיו · (ולא מיום) :

ההתבלות פני הנדיקים לבד הוא ג"כ זכר
גדול מאד כי מרז"ל שהת"ח הוא גדול
מהתורה כשרז"ל בגמ' הני בבלאי טפשאי דקיימנ
מקמי אוריתא ולא קיימו מקמי נורבא מרבנן ·
כמנין שהת"ח הוא גדול יותר מן התורה · ומזה
בתורה

התורה מניינו שתרנ"ל כי המאור שבה מחזיר למוטב מפ"ם שמור הלריק ע"י ההסתלכות בו לבד הוא מועיל לקדושה מלד • בוודאי כשזוכין לדבר עמו טוב יותר • לך גם ההסתכלות לבד הוא ג"כ דבר גדול :

ישראל הם נעשים חלונים לבעליהם כשתרנ"ל • כי בכל מקום שהם בחין בגלות • בתחילה הם כונסים בגולה • מכל מח"כ הם נעשים חלונים לבעליהם • כי מח"כ הם כונסים את המקום הזה שהם בחים בגולה הם • כי ישראל הם מרחמין ומעלין כל המקומות הנפלים והנפולים • כשתרנ"ל עתידין בתי תרטילות וקרקסיאות שילמודו בהן תורה נרבים • שנאמר ונשתר גם הוא למלקינו וכו' ע"ש • כי ישראל מעלין ומנשתין כל המקומו' הנפולין וע"כ נקראין ישראל בגלות בני הגולה • כי תע"פ שמח"כ הם נעשים חלונים • ומקיתין ומנשתין ומעלין הכל • תשפ"כ בתחילה הם בגלות • כי תעפ"כ הם נע ונד בגלות • מכל מח"כ הם מעלין ומנשתין הכל כנ"ל • וע"כ נקראין בני הגולה • כי זה לותיות גולה ר"ת ונשתר גם הוא למלקינו • כי מח"כ הם מעלין ומנשתין הכל בבתי' ונשתר גם הוא למלקינו • כשתרנ"ל עתידין בתי תרטילות וקרקסיאות וכו' כנ"ל :

דע שכ"ח מישראל תפי' לדיק גדול • צריך שיהיה לו חיוה ליבר בכל יום • וגם מי שלעתו יותר גדולה • נצרו גדול ביותר • בבתי' יוסיף לעת • יוסיף מכאוב • והמתקה היא ע"י תכילה בקדושה ובירתת שמים • היינו שע"י תכילה בקדושה ע"י נעשה המתקה שלא יתגבר הנשר ביותר ח"ו • וגם שלא יהיה נשתלשל מן הנשר ח"ו ההשתלשלות של הם"פ שהיא בין קשה ח"ו • וע"י היינו ע"י תכילה בקדושה שע"י נעשה ההמתקה כנ"ל • ע"י נעשה הפה בבתי' קומת תלס • בבתי' מי שם פה לתלס • היינו שעושה ומשים הפה לבתי' קומת תלס • כי מי שתין תכילתו בקדושה ח"ו • תזי כיון תוא בתי' שתל בשת תלס • ע"י תכילה בקדושה ובירתת שמים תזי תיינו שמשתיך בעל תלד כשתרנ"ל • ונשכר זה שתוכל בקדושה ובירתת שמים ועושה תפה קומת תלס • ע"י זוכה לעליה יותר גדולה שנתעלה בתי' קומת תלס כנ"ל ונעשה בתי' תלס העליון בבתי' ועל הכשא דמות כתרתה תלס עליו תלמעלה • זוה בתי' תלס העליון • בתי' שכינה תדברת מתוך גרונו • בתי' תלך' שפתי תפתח • שבפתיחת פיו הוא בתי' תל' • נתי' שכינה תדברת מתוך גרונו • תיינו כי כשעושה תפה בתי' קומת תלס • תזי הוא בגדר תדבר • כי גדר התלס הוא הדיבור • תכל תח"כ זוכה שנתעלה תפה בבתי' תלס העליון • תיינו בתי' שכינה תדברת מתוך גרונו בתי' תלך' שפתי חפתח כנ"ל : ומה שנתתק הנשר ע"י תכילה בקדושה • כי דע כי זאת ההסתלשלות שנשתלשל

שנשתלשל ובא נשר יותר גדול למי שהוא בר דעת בבחי' יוסיף דעת יוסיף מכלוב כנ"ל · ולכאורה קשה מפני מה יהי' כך · שמי שמוסיף דעת יוסיף נשר ח"ו · לך לג כי זה בחי' מעברתא של תפילין · כי רמ"ח חכמה ירמ"ח ל' · ואם אין ירמ"ח אין חכמה · וע"כ כל מי שזוכה לאיזה חכמה ודעת · עובר עליו ירמ"ח ג"כ · כי זה תלוי בזה כנ"ל · וזה בחי' מעברתא של תפילין כי תפילין סם בחי' מוחין · והרצועה היא בחי' ירמ"ח · כי רצועה בישא היא ירמ"ח נפולה · וכן הירמ"ח דקדושה היא ג"כ בחי' רצועה דקדושה · וזה בחי' הרצועה שעוברת בתוך המעברתא של תפילין · היינו שהרצועה שהיא הירמ"ח היא עוברת בתוך המוחין והתפילין כי רמ"ח חכמה ירמ"ח ה' כנ"ל · וע"כ כל מי שזוכה לבחי' מוחין בחי' תפילין עובר עליו ירמ"ח ג"כ בבחי' הרצועה שעוברת במעברתא של תפילין · ומזה נשתלשל ובא לכ"מ שיזה נשר בכל יום · וכל מי שלעתו יותר גדולה נשרו יותר גדול כי הנשר נשתלשל מן הירמ"ח והירמ"ח היא בחי המוח והדעת כנ"ל · וים נשר שבא מירמ"ח דקדושה · אבל יש שנשתלשל ח"ו עד שבא הנשר מבחי' ירמ"ח הנפולות · רצועה בישא · ואפי' בר ישראל כשהינו אכם · אזי ח"ו יש לו נשר מרצועה בישא ח"ו · אבל ע"י אכילה בקדושה שאוכל בקדוש' וממשיך עליו הירמ"ח דקדושה בשעת האכילה שבאה ונגעת אליו אז כנ"ל · אזי ע"י הוא ממתיק הנשר והדין הבא מרצועה בישא ח"ו · כי הוא ממשיך עליו הירמ"ח דקדושה · שבי"ז עולין ונמתקין הירמ"ח הנפולות שהם בחי' רצועה בישא ח"ו :

וזה בחי' מארז"ל · רצועה היתה יוצאה מחלקו של יהודה לחלקו של בנימין ועל זה היה אותו צדיק מצטער בכל יום · ובקש לבלעו · וזכה ונעשה אישפיזין לשכינה : בנימין הוא בחי' הדעת בחי' מוחין תפילין כי בית המקדש בחלקו של בנימין ובישע"ק הוא בחי' הדעת כשאמרז"ל כל מי שיש בו דיעה כאלו נבנה בישע"ק בימיו כי הדעת נותן בין שתי הותיות ובישע"ק ניתן בין שתי הותיות וכו' · יהודה הוא בחי' מלכות בחי' ירמ"ה · וזהו רצועה · היינו רצועה הנ"ל בחי' ירמ"ה בחי' רצועה של תפילין · שיונקת מחלקו של יהודה לחלקו של בנימין · היינו כי הרצועה בחי' מבחי' חלקו של יהודה מבחי' ירמ"ה · ונכנסת בחלקו של בנימין · היינו בתוך התפילין מוחין בבחי' רצועה העוברת בהמעברתא של תפילין כנ"ל · וזהו ועל זה היה אותו צדיק מצטער בכל יום · כי מזחת הרצועה בח הצער בכל יום לכ"ח מישראל ובפרט להצדיק שלפעמו יותר גדולה כנ"ל · וזהו ובקש לבלעו · היינו שהיה מבקש ומחפש תמיד לתקן ולהמתיק הצער הבא מרצועה הנ"ל ע"י האכילה כנ"ל · וזכה ונעשה אישפיזין לשכינה · היינו שזכה להמתיק הצער ע"י האכילה בקדושה ובירמ"ה שמים כנ"ל · ועי"ז נעשה אישפיזין לשכינה היינו שנעשה הפה בבחי' קומת אדם · וזה בחי' אישפיזא כי ר' אבהו כל הוי מיסתעי בלשון חכמה הוי אמר על אישפיזא גבר פוס דין היינו אים פי זה בספרים" שם · וזה בחי' מי שם פה לאדם שנעשה מספה קומת אדם היינו בחי' אים פי זה שנעשה מספה בחי' אים בחי' קומת אדם כנ"ל · וזהו ונעשה אישפיזין לשכינה · כי ע"י ההמתקה הנ"ל ע"י אכילה בקדושה כנ"ל שע"י זוכה לעשות מספה בחי' אדם כנ"ל · ע"י זוכה מ"ב לבחי' אדם העליון בחי' שכינה מדברת מתוך גרונו · וזהו ונעשה אישפיזין לשכינה שזכה לבחי' שכינה מדברת מתוך גרונו כנ"ל :

בענין הנהגת הפשיטות של הצדיק האמת : היינו כי לפעמים הצדיק האמת הוא איש פשוט מאד (שקורין פראסטיק) שמתנהג עצמו בדרכי הפשיטות היינו מגלה סוד תורה ועוסק בשיחת

בשיחת חולין וכיוצא • והוא מז' מיני פגעי
ממש •
רע כי עיקר החיים הוא התורה כ"ש כי היא
חייך ואורך ימיך • וכל הפורש מן התורה
כפורש מן החיים • וע"כ לכתורה הלבר תמוה
ונפלא • איך מפסר לפרוש יצאתו מן התורה מפני
סבה קלה • ובלתי • זהו מן הנמנע ובלתי מפסר
להיות דבוק בהתורה תמיד יומם ולילה בלי הפסק
רגע • וכל בעל תורה הן למדן שעוסק בלימוד
התורה בגמ"ת וכיוצא כ"מ כפי ערכו • כפי
עסק לימודו • בהכרח שיבטל מהתורה מיד סבה
בוש • וכן מפני בעל הסגה ומפני מי שהוא גבוה
יותר ויותר למעלה • מעפי"כ בהכרח
שיפסיק ויבטל מהסגתו מיד זמן • כי מ"מ להיות
דבוק תמיד בתורה והסגה בלי הפסק • כי צריכין
בהכרח להפסיק מיד סבה • אם לעשות מיד
מ"מ או כיוצא בזה • כי צריכין לעשוק בצרכי
הגוף ג"כ • והכלל כי מ"מ בשום אופן להיות
דבוק בהתורה והסגה בלי שום הפסק • ובהכרח
צריכין לבטל מיד סבה • ובלתי סבה שמבטלין
מהתורה • מיד זה הלמדן או הבעל הסגה הוא
בחי' מיני פגעי ממש • (היינו פרהסטיק) •
והתורה זה הלבר קשה מאד • איך מפסר לפרוש
עצמו מן התורה מפני סבה קלה • הלא היא
חייהו וכו' • ומי הוא זה שירצה לפרוש עצמו מן
החיים מפני רגע קלה • ומעפ"י שמרז"ל בגיטולה
של תורה זהו קיומה • מעפי"כ מי יתרצה בזה •
להתבטל מן התורה • אף שזהו קיומה • מעפי"כ
עוד יותר בוודאי להיות דבוק בהתורה אשר היא
החיים ואורך הימים • ומי החיש אשר יתרצה
לפרוש מן החיים מפני רגע אחת • בפרט מי
שזוכה לאחזת התורה ומתמיד תמיד בתורה ודבוק
בה תמיד • אכ"מ מי שזוכה להרגיש אפילו מיני מתיקות
בהתורה לאחת מיני אלופים מפני מיני פגעי
בגמפ"ת • אכ"מ וכ"ש בעל הסגה • ובפרט מי
שזוכה לגנזים הלבלת • ומעלה א מ"מ לשער
בחומ • ואיך יתרצה לפרוש מן התורה מפני שום
קלה • ובלתי זהו בלתי אפשר להיות דבוק בעסק
התורה תמיד כנ"ל • כי בהכרח נריכין לבטל
ולהפסיק אפילו שעה • ואכ"מ בחיין עצמן
בזו השעה שבטלין מן התורה הלא עיקר החיים
הוא מן התורה כנ"ל :

אך לע כי הנלזה הממת מחי' עצמו בחותו הזמן
שהוא חיים פשוט כנ"ל • מהלרך של נסיעת הרך
ישראל • כי לע כי כל אלו הפשוטים לחיינו זה
הלמדן בשעה שבטל מן התורה שאז הוא חיים
פשוט כנ"ל וכן יש חיים פשוט ממש שחיינו למדן
כלל ומעפי"כ הוא חיים כשר וירא שמים ובוודאי
מקבל חיות מן התורה • וכן חפי' הנמוכים
למטה יותר ומפני' אכ"מ גם הם מקבלים בוודאי
ג"כ חיות מן התורה • וכל אלו הפשוטים נריכין
שיהי' עליהם חיים פשוט גדול שכולם יקבלו על
ידו חיות • כי כל הפשוטים הנ"ל כולם נריכין
לקבל אפילו חיות מהתורה שהיא עיקר החיים •
ובחחת הם רחוקים מהתורה • כי הם חסרים
פשוטים (קורין פרהסטיקים) ע"כ נריכין שיהי'
עליהם חיים פשוט גדול בעל ידו הם מקבלין
חיות מהתורה :

כי לע כי כל הפשוטים הנ"ל הן למדן שהוא
עוסק בתורה לשם שמים (כי כשעוסק
בתורה שלא לשמה אינו מועיל בלימודו ליגוד
העולם • כי שלא לשמה הוא נגרך רק בשביל
עצמו • וגם בזה יש בחינות • רק כשעוסק לשמה
שזהו עוסק ביסוד העולם) כשמבטל מלימוד
שאז הוא בחי' חיים פשוט ממש כנ"ל • הן אחר
הפשוטים • כ"א וא' כפי מחיצתו בהתורה כן הוא
מחי' עצמו בעת פשיטותו מבחי' קיום העולם
קודם קבלת התורה • כי קודם קבלת התורה הי'
העולם מתקיים רק בחסדו • כי לא הי' עליון
תורה ושום עשיה של מעלה בעל ידו יתקיים
העולם • וכי' עיקר קיום העולם ע"י חסדו
לבד • והנלזה בעת פשיטותו בשעה שבטל מן
התורה

התורה הוא מקבל חיות מבחי' זו. וזה בחי' מוהר מתנת חנם. כי יש לומר של מתנת חנם. שמי שמין לו שום זכות כלל מקבל משם. ובוודאי אין זה המוהר מוכן בשביל רשעים. כי ח"כ. הרשע הוא גדול מן הצדיק. כי הרשע בוודאי אין לו שום זכות כלל. וכי יזכה בשביל זה לקבל מהוהר מתנת חנם. אך בחמת הרשע בוודאי אינו מקבל משם. רק זה המוהר מתנת חנם הוא בשביל הצדיק לבד. היינו בשעה שהצדיק הוא בחיים פשוט כנ"ל אזי הוא מקבל מזה המוהר מתנת חנם. שזהו בחי' קודם קבלת התורה שהיה מתקיים העולם בחסד חנם לבד בבחי' כי לעולם חסדו הנאמר על קודם מתן תורה כמובן. כי אז לא היו שום תורה והיו עוסקין רק בישוב העולם ובדרך ארץ כמשנ"ל במדרש גדולה דרך ארץ שקדמה לתורה ד"ו דורות. ואז היה עיקר קיום העולם ע"י חסד חנם לבד. ובחמת גם קודם קבלת התורה. בוודאי גם אז היתה התורה במציאות. כי התורה היא נצחיית. אמנם אז קודם מתן תורה היתה התורה בהעלם ובהסתר. היינו כי כל התורה כלולה בעשרת הדברות. ואז קודם מתן תורה היו עשרת הדברות נעלמין בעשרה מאמרות שבהם נברא העולם. אמנם שהיתה כל התורה כולה נעלמת ונסתרת בתוך ישוב העולם שנברא בעשרה מאמרות. ובכל הדיבורים של העולם ובכל העובדות ומעשיות הן מי שחוטב עצים לו הוא עובדת שיהיה בכולם נעלם התורה. כי הכל נברא בעשרה מאמרות אשר שם התורה נעלמה ונסתרה קול' מתן תורה. והצדיק בשעה שפורש מן התורה והוא בחי' היש פשוט הוא מקבל חיות מבחי' זו של קודם מתן תורה. וזהו בחי' הדרך של ארץ ישראל הנאמר למעלה שהצדיק מחיה עצמו בעת פסיוחו משם. כי עיקר כח קדושת מ"י הוא ע"י בחי' כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים כשפרש"י בפסוק בראשית וכו' שבשביל זה פתח בבראשית שלא יאמרו גזלנים אתם וכו' ע"כ פתח בבראשית כי הוא ית' ברא הכל וברצונו נתנה להם וברצונו וכו'. נמצא שעיקר כח מ"י הוא מבחי' עשרה מאמרות שבהם נברא העולם שהם בחי' כח מעשיו שעי"ז היו ישראל יכולים לילך ולכבוש מ"י. וגם כאן בחוץ לארץ נמצא בחי' זו. כי ישראל עם קדוש בחיים לפעמים במקומות שהיו רחוקים מאד מאד מקדושת ישראל. כגון במקום שהי' מתחילה של עכו"ם. וגם עכשיו הוא ברשות מי שהוא שרחוק מאד מקדושת ישראל. וישראל בחיים לפעמים וכובשים המקום ומקדשין אותו שיהי' מקום ישראלי שזהו ג"כ בחי' מ"י. והיו יכולים לומר גזלנים אתם שכבשתם זה המקום שהיו שלכם. לזה ע"י כח מעשיו בחי' עשרה מאמרות ע"י יש לנו רשות לכבוש כל העולם ולקדשו בקדושת ישראל כי הוא ית' ברצה וברצונו נתנה לנו. נמצא בעשרה מאמרות שהם מלובשין בדרך ארץ היינו בישוב העולם כי בהם נברא העולם. הם דרך למ"י. כי ע"י בחי' העשרה מאמרות יכולין לכבוש מ"י כנ"ל. וזהו בחי' דרך ארץ. היינו שהוא דרך ונתיב למ"י. כי דרך ארץ שהוא ישוב העולם שנברא בעשרה מאמרות. זה זה בעצמו הוא דרך ונתיב למ"י כנ"ל. וזהו דרך ארץ היינו דרך למ"י ישראל כנ"ל. וזה הדרך ארץ היינו הדרך של מ"י שהוא בחי' עשרה מאמרות שבהם נברא העולם שהם נעלמת התורה. שזה הי' העולם מתקיים בחסדו כ"ו דורות שקודם מתן תורה. זזה בעצמו הצדיק מחי' עצמו בעת פסיוחו שאינו עוסק בתורה. כי אז הוא מחי' עצמו בבחי' התורה שנעלמת בתוך העולם בכל הדיבורים ובכל העובדות שנבראו בעשרה מאמרות שהם נעלמת התורה כנ"ל:

וע"כ מוכרח הצדיק הגדול לירד וליפול לתוך פסיוחת ולהיות לית פשוט ממש חוזה עת. כי ע"י הוא מחי' את כל הפסוקים הנ"ל יהי' מי שיהי'

שיחי' ולפי' מו"ה • כי הוא מחי' עלמו בבחי' תורה הנעלמת בעשרה מאמרות המלובשין בתוך העולם • וממנו מקבלין חיות כל הפשוטים הנ"ל • וכ"ז כפי קירובו יותר אל הקדושה ואל הגדיק הנ"ל כנזכר מקבל ממנו חיות גדול יותר : וע"כ מצרע"ה כשביקש לבא לא"י ביקש מתנת חנם • כ"ש ותחנן אל ה' בחי' מתנת חנם • וזהו בעת ההיא לאמר • היינו שתפילתו ה' עם כח בחי' בעת ההיא לאמר היינו בכח אותן בעת שבי' העולם מתקיים ע"י העשרה מאמרות שהוא קודם מתן תורה • שאז הי' העולם מתקיים ע"י העשרה מאמרות שבהם היתה התורה נעלמת • גאז הי' קיום העולם ע"י מתנת חנם כנ"ל • ובכח הזה של קיום העולם קודם מתן תורה היינו בחי' מתנת חנם בחי' עשרה מאמרות הנ"ל בכח הזה זוכין לבא ולכבוש א"י כנ"ל • וע"כ ביקש משה לבא לא"י ע"י בחי' זו • וזהו ותחנן אל ה' היינו מתנת חנם • בעת ההיא לאמר • היינו עם כח בחי' עת ההוא שבי' העולם מתקיים ע"י המאמרות לבד שאז הי' העולם מתקיים ע"י בחי' מתנת חנם כנ"ל • אשר עי"ז יכולין לבא לא"י כנ"ל • וע"כ ביקש משה לבא לא"י ע"י בחי' זו כנ"ל • וזה בחי' בעת ההיא • ההיא • זה בחי' פתוס ונעלם • כי בחינתו בעת קודם מתן תורה היתה התורה נעלמת בתוך הע"מ דוכו' כנ"ל :

ונהבלל כי אסור לייאש עלמו • כי אפי' מי שהוא איש פשוט ואינו יכול ללמוד כלל אז שהוא במקום שא"א לו ללמוד וכיוצא בזה • אעפי"כ גם בעת פשיטותו צריך להחזיק עלמו בירחת ה' ובעבודה פשוטה לפי בחינתו • כי גם אז הוא מקבל חיות מהתורה כנ"ל ע"י איש פשוט הגדול היינו הגדיק הגדול שהוא לפעמים איש פשוט שהוא בחי' אח כולם כנ"ל • ואפי' מי שהוא ח"ו ר"ל אפי' איש מוכח בשאול תחתיות ר"ל • אעפי"כ אל ייאש עלמו

ויקויים מבטן שאול שועתי • ויחזיק עלמו בשמחה שיוכל • כי גם הוא יוכל לחזור ולשוב ולקבל חיות מהתורה ע"י הגדיק הנ"ל • והעיקר לחזק עלמו בכל מה שאפשר • ואיך שהוא אפי' אם נפל למקום שנפל ר"ל • אחר שמחזק עלמו בשמחה • עדיין יש לו תקוה לשוב ולחזור אליו ית': ואפי' איש פשוט ג"כ צריך שיבי' לו ירחת שמים : ויש כמה בחי' ירחות • כי למעלה דברנו מבחי' דרך ארץ היינו הדרך לא"י • אמנם א"י בעצמה יש בה ג"כ בחי' עשר קדושות • כי יש שם יוד בחי' קדושות זו למעלה מזא • והם בחי' ע"מ • וכל אחד יש לו בחי' ירחה בקם לעבדך אחרתך אשר ליראתך • כי יש ירחה למעלה מירחה • (ולא פיים לבאר זה הענין) וצריך לחזק עלמו בירחת שמים גם בעת פשיטותו בכל מה שיוכל • ויוכל לבא לשמחה גדולה ע"י תמימותו ואמונתו • כי חכמות אין צריכין כלל • רק אמונה ותמימות ופשיטות בלי שום חכמה כלל • כי חכמות מזיקים אחד להשני • והחכמים נלכדים בחכמתן של עצמם • כי החכמה אחתה אותו מחכמה לחכמה ואחותה החכמה לחכמה אחרת וכן מחכמה לחכמה יותר ויותר עד שנלכד ונתפש בחכמות עלמו • בבחי' לובד חכמים בערמם בערמם דייקא היינו בערמימות וחכמות שלהם בעצמם הוא לובד אותם • אשרי הטולך בתמימות :

וצריכין לבקש אחד מהם"י לזכות להתקרב להגדיק באמת • כי אשרי למי שזוכה להתקרב בעודו בחיים חיותו להגדיק האמת • אשרי לו אשרי חלקו • כי בבעל דבר שם לבו ע"ז אחד עבשיו לבלבל את העולם • כי ישראל הם עבשיו קרובים אל הקץ אחד • וים עבשיו לישראל גיעגועים גדולים וכיסופין גדולים להם"י אשר לא היתה כזאת בימי קדם • וכ"ז נכסף אחד להם"י • ע"כ הערים הבע"ד והכנים מחלוקת בין הגדיקים ובקיים בעולם מכורסמים הרבה אל שקר • וגם בין הגדיקים האמתיים הכנים מחלוקת גדול • עד

ברכות

ד"ה ואי לא : ואי לא אמרינן הכי : ואי לא אמרינן הכי

שמיעו לקול הוות : בקרבו : בכבלתו שבכביד
על ישראל כדי לעוררם בתשובה : ופרעה
הקריב :

וישמע יתרו קריעת יס סוף ומלחמות עמלק :
קריעת י"ס זה ביטול הזמנים : ויסקף
ב' חל מחנה מצריים בעמוד אש וענן ויהס :
עמוד אש זה לילה וענן זה יום והקב"ה ערבבם
וביטל הזמנים : מלחמת עמלק זה תשובה : מזה
אהרן וחור פירש"י בתענית היו ערוים : עי"ז
וישמע יתרו שמע הקול :

(כל זה נמצא מכת"י רבינו ז"ל בעצמו : והבארים
שתומים) :

איתא בפרק שני מסכת יומא ברחשונה
כל מי שרצה לתרום תרומת הדשן
תורם וכו' פי' דורות הרחשונים שהיו נדיקים
בשביל זה כל מי שרצה לזכות בהתגשמות שנקרא
דשן כ"ש דשנת בשמן רחשי תורם וכי' מגיע
הדור : ובזמן שהן מרובין רצין ועולין בכבש
כל הקודם את חבירו בחרבע אמות זכה היינו
כשהיו מרובין רצין שכל אחד אמר אני רוצה
להגיע הדור עולין בכבש היינו כבשונו של עולם
היינו מי שילע והשיג יותר בכוונות התורה לזה
היו ממנין פרנס על הציבור וזהו כל הקודם
את חבירו בד' אמות היינו חרבע אמות של הלכה
זכה זה הי' זוכה לתרומת הדשן לבחי' דשנת
בשמן וכו' : ואם היו שניהן שוין הממונה אומר
להם הנביעו ומה הן מונילין אחת או שתיים
והן מונילין לגובה במקדש פי' כשהיו שניהם שוין
בהשגת התורה . שעל ידה היו זוכין להתגשמות
כ"ש בי מלכים ימלוכו וכל אחד רצה להתגשמות
אזי הממונה היינו הילר הרע היה אומר
להם הנביעו היינו שירחה אזהו לנביעות בפני
המון עם כדי שיחזיקו אותו לנדיק ויקבלו אותו
לרב והממונה היינו הילר שיתה את כל אחד על

נביעות ויקל להם ואמר להם ומה הן מונילין
אחת או שתיים פי' אמר ומה הן היינו מה הוא
עבירה זה שהוליך לביעות פעם אחת או שתיים
ואח"כ כשהוא מוחזק אצל המון עם לנדיק אזי
תחזיר לנדקתך ולאמיתתך אבל הנדיקים האלו
הן מונילין שוב לביעות והן שומעין לעצת יצר
הרע אחמת גודל הכרחם בגדולת הבורא שאלה
כל האדם כבודו ורוצה ויודע הכל ומתביישין לפני
הבי"ת להרצות אזהו לביעות וזהו הן מונילין
לגובה במקדש מקדש היינו שכלם כ"ש חז"ל אי
שים בו דיעה כאילו נבנה מקדש בימיו : מעשה
שהיו שניהם שוים ורצין ועולים בכבש ודחף אחד
מהן את חבירו ונפל ונשברה רגלו וכיון שראו
ב"ד שבאין לידי סכנה התקינו שלא יהא תורמין
אלא בפיים נשברה רגלו היינו כפירה כ"ש בא-
חבקוק וסתמידין על אחת ונדיק בחמונתו יחי'
אחמת קנאה שקנא את חבירו שהיו שניהם שוים
בהשגת התורה וחבירו דחף אותו עי"ז כפר
בעיקר : גם יבעט אמר אי ברגם : כתו
שמניעו בדור הזה שכמה בני אדם נפלו מאמונתם
אחמת שרואים שבני גילם עלו לגדולה . ובודאי
מה שדחף אותו ולקח גדולה לעצמו היא עזות
כ"ש חז"ל עזות מלכותא בלא תגא . התקינו שיהא
תורמין ע"י פיים היינו מתחילה היו רוצים
בהתגשמות לשם שמים אבל עכשיו שההתגשמות
היא בשביל כבוד עצמן התקינו שלא ירדוף שום
אדם אחר ההתגשמות אלא יברח מן ההתגשמות
ואין תורמין אלא ע"י פיים פי' היינו לא ירצה שום
אדם בהתגשמות אלא עד שיבואוכל העם ויפיסו
אותו שיקבל רבנות אזי יקבל אבל בלא פיום לא
יקבל ולא ירדוף אחר ההתגשמות כי לא מצינו
בדור הזה שיהא כוונתו לשם שמים כמו שמצינו
שהתקינו רבן גמליאל כבוד לעצמו וכבוד לבית
וכבוד לאב"ד ומה"כ כשראו ר' מאיר ור' נתן
התיעצו לבטל הדבר ובודאי לא היו כוונתם ח"ו
בשביל כבוד עצמם אלא בשביל כבוד הבי"ת :

כשאלם

כשאדם משמח עצמו בשמחה של מצוה והשמחה גדולה כ"כ עד שנוגעת על רגליו היינו שמרקד מחמת שמחה זה הבחי' נקרא ונבין לבב חכמה הרגלים הם נגח וסוד בחי' נביאים נתעלים לבחי' לב ע"י השמחה שבלב כי השמחה מעלה אותיות ורקוד שמעלה רגליו בכל פעם וכשלומד תורה או שעושה (מצוה) בכל כך שמחה שהשמחה נוגעת על רגליו ומעלה את רגליו למעלה זוה נתעלים כל תומכי לתורייתא שהם נקראים שמכי קשוט וזה פי' נדק יקראהו לרגלו כי התורה והמצוה נקראים נדק כ"ם חז"ל נדק תדברון וכו' וכמ"ש כי כל מצותיך נדק : גם הדיבור הרע נקרא רגל כ"ם לא הגל על לשונו גם הוא נתעלה : גם מלש נתעלה בממון הנקרא רגל כ"ם ואת היקום אשר ברגליהם גם כל המדריגות התחתונות המכונים בשם רגלים נתעלים ע"י שמחת תורה ומצוה כ"ם נדק יקראהו לרגלו שהתורה והמצוה הם קורמים למעלה את אלו המדרגות התחתונות וזה שאמרו חז"ל מי שאין לו בנים משמח את חתנו בדבר מצוה כי חתה נקראת רגל כ"ם רגלי חסידיו ישמור כמנה שע"י השמחה הוא מעלה ומקשר אותה לבחי' נדק הנקרא בת וסם עיקר הזרע כ"ם בת לבם ורע גם ברח כרעת דאבוה גם לחמוה נקרא רגל כ"ם בת חבקוק והעמידן על לחת וכו' (וכן) כל הדברים הנקראים רגל נתעלים :

כי תנא למלחמה וכו' כתיב לחור וקלס נרתני • זה בחי' כשלר ושלא כשלר : קלס הוא בחי' כשלר • בחי' חלף בי"ת כשלר • ולחור הוא בחי' תשר"ק שלא כשלר • וזה בחי' חלש וחוה • כשלר ושלא כשלר • כוי"ה בחילוי חלפין גימטריא מ"ה • חלש • וחוה הוא בחי' מלכות פה ותורה שבע"פ קריון לה • וחוה לשון דבור כ"ם ולילה לילה יחוה דעת היינו מלכות פה כי המלכות נקרא דיבור ע"ם כי אין מלך בלא עם ואין העם יודעים רצונו אלא ע"י כשהמלך מגלה מחשבתו ורצונו לתוך דיבורו ואלו שעיקר הנהגת מלכותו הינו אלא ע"י דיבור וזה פי' מלכות פה וזה שאנו רואים שלפעמים הולך להחלש שלא כשלר כי שלימות של כל הדברים היו אלא כשהם מיוחדים ומקושרים זו ביחד כי השלימות והחילוי הוא החיות כי אחר שנשתלק ממנו החיות אזי נקרא חסרון והחיות הוא המוחין והשכל כ"ש והחכמה תחי' וכו' והחכמה היא בחי' ת"ה כ"ת ת"ה ת"ה חיינו ת"ה כחינו ות"ה הוא אלא כי לית אלא בלא אלף היינו הוי"ה בחילוי אלפין היינו הקב"ה הוא חיות של כל הדברים כ"ם ואתה מחי' את כולם ואת הבחי' מלכות הוא כשהיא מקושרת לאלא לבחי' ת"ה היינו להקב"ה אזי יש לה שלימות כי השכל שהקב"ה שם בהנהגת מלכותו זוה הוא מחיה אותה כ"ם החכמה תחי' וזהו לה' הארץ ומלואה כשהארץ היינו בחי' חוה מלכות מקושרת לה' אזי הוא בחילוו ובשלימות ומי שמחלק בחי' חוה מלכות לעצמו שאומר אנא למלוך זוה הוא מחלק ומפריד אותה מהקב"ה אזי חוה בשלימות כי עיקר חיותה ת"ה היינו השכל וזה כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם אחין כמוך פי' שכלם אין כ"כ גדול להחיות את מלכותם וכשהוא מחלק את מלכות לעצמו אזי הולך לו שלא כשלר כי הוא בתוך בחי' שלא כשלר היינו מלכות חוה תשר"ק וכשולת הבחי' חוה היא מקושרת להאלא היינו להקב"ה אזי הולך לו כשלר כי בלתר דאית דכר נוקבי' לא מידכר חמן נמצא כי בחי' חוה שלא כשלר נתבטלים ע"י האלא כשלר :

ובחי' כשלר נקרא יו"ד שמלכות הנקרא דלי"ת לית לה מגרמה כלום והקב"ה ממשיך לה חיות החכמה הנקרא יו"ד וזה י"ד ות"ו דלי"ת וזה לחור וקלס נרתני ותשח עלי כפיך ת"ת בפיך שלא בפיך היינו יוד גימטר'כף • ובשמחלק את בחי' לעצמו וממשיך לעצמו חיות ממנה אזי נעשית לו שלא כשלר דו"א מיוד נעשה דוי וזה וכל

ליקוטי מוהרן תנינא נה

נגד לוי כי כשהולך למלט שלח כסדר זה לו מחלת לב כ"ם תוחלת ממושכה וכו' וכשרואה מלט בעצמו שהולך לו שלח כסדר ידע שיש לו גדלות היינו מכח המלוך יעשה תשובה ויפיל ת"ע ויקי' בחי' מ"ה כמ"ש ולכחנו מ"ה ולזי נחזר חוס לבחי' מלט לבחי' מ"ה ונעשה כסדר הוינו לחור וקלס וכו' כפיך טייגו יו"ל :

ועיקר התשובה הוא בחודש אלול כי הם ימי רצון שעלה משה לקבל לוחות מחרונות ופתח דרך בתשובה ליל בה והדרך שעשה משה הוא כך שמשה קבר ת"ע אפילו לכמות שבישראל ומסר נפשו עליהם כ"ם ומס לין מחיני נא ון"פ ויקהל משה וכו' שמשה היה מתפלל ומיחד ומקשר ת"ע עם כל ישראל אפילו עם הבחות שבפחותים ון"פ כולו סג יחדיו אפילו כשהוי רואה אחד מישראל שסג מכל וכל מהקב"ה. מעפ"כ צריך אני שנהי' יחדיו צריך לייחד ולקשר עמו כמו שעשה משה כי ים בחי' אלקות אפילו בדיוטא התחתונה אפילו בעשרה בתרי דמסתדותא לקיים ומלכותו בכל משלה וזה בחי' חירי"ק כ"ם בזוכר ובחיריק לאנחתא לה לתתא להמליך לה על תתאין כמנא שבפחות מישראל יש בו בוודאי חיוב אלקות ועי"ז אני יכול להיות יחדיו עמו וזה כולו סג יחדיו ועוד זאת הבחי' היתה למשה כי כל מה שעלה למעלה יותר עליונה מנא שם אלקים כ"ם ומשה עלה אל אלקים כי בגשמיות אנו רואים שיש אדם שהוא למטה בלחקות אזי הוא עובד השם ומכיר אותו וכשיוא נתעלה למעלה שנתעשר אזי הוא שוכח בהקב"ה ודוד אמר אם אסק שמים שם אתה אפילו בשמים שם יש הקב"ה בכל עליה ועלי' צריך למנות שם הקב"ה ומניינו שלישע אחר עלה לרקיע ע"י שם ואתפ"כ כפר בעיקר וצריך תמיה כי אדרבה כי כל מה שאדם נתעלה ביותר בוודאי הוא יותר קרוב לאלקות כי כל הטוב הוא אלקות כ"ש טוב ה' לכל ואנו רואים בהיפך כשאדם נמ בעשירות בטוב אזי הוא שוכח בהקב"ה והלב הוא בחי' מוחין שהוא מרחות מחמת שנתקרב ביותר אל המוח אלקות אזי המוח מכסה עיניו ומזיק לו כמו כשאדם מסתכל בעצם השמש אור השמש מזיק לעיניו אבל יש בחי' גָּגול כ"ם וסגול כל אזי בין תרין דרועין דמלכא שוכן בחי' ושכותי כפי עליך כי בלא זה הי' עונש אור הכבוד מזיק למשה כ"ם כי לא יראני האדם וחי ורמית לת לחורי וכו' וזה שביקש דוד ואחר כבוד תקחני תקרבוני בהתקרבות אל משה שביקש ממך ורמיני נא לת כבודך ורמית לו לת לחורי כבודך כ"ש ושכותי וכו' ורמית לת לחורי :

ובשדולך אפילו בלא כסדר זהו התגברות הרצון אזי רואה אזי הדבר והדבר להיפך שלא כסדר וזה בחי' מלחמה כי כל מלחמה הוא התגברות הרצון הוא בחי' שלא כסדר וזהו כי תצא למלחמה כשדולך לך שלא כסדר היינו התגברות הרצון ונתנו ה' אלקיך בידך שיתבטל כל רצונות נגד רצונך שילך לך כסדר ברצונך אימתי כל ושבית שביו כשהיה בבחי' מ"ה כשתמשיך לך אלקות הוי"ה במילוי אלפין וזה פי' מחשבה חסוב מ"ה כשתקשר תמיד במחשבתך אלקותו וזה בחי' אלך אסור ברכתים ברכיתי מוחין לילך וזהו ושבית שביו שתמשיך מ"ה בתוך מחשבתך שתקשר אלקותו במחשבתך כי כל דבר שנמשך ממקום גבוה נקרא שבי כ"ש עלית למרום שבית שבי ועי"ז יבטלו כל המלחמות וכל הרצונות נגד רצונך : וזה הסוד נרמז בעץ החיים בהקדמה בכלל יו"ד ובכוונות של ר"ש אלול :

ע"י תיקון הבריח שהוא קשת יכול להוציא החיצים שהוא התפילה שהיא אי ברכאן דנצוצות שהם הלב ובין בחי' חיצים ומקושם בבחי' בבחי' וכריתי נחמתי לו לחמורו זה בחי' תפילה בבחי' ויהי ילוי לחמורו ולו התחלת נחיתת קרן משים בבחי' מלמיד קרן לדוד בבחי' קרנים מידו

לן ילון זה בחי' תפילה ותפילות הם שלשה כי כללות משיח בחצות הייגו משיח שכנו מתפלל בחי' משיח הילמים הוא מלא מים רוח : ואז נעשה בן חורין הייגו שבת לקדושת שבת שמסור במלאכה כי שבת זו שין בת שין תלת גווגין שם רוח מים בת היא התפילה הן הברכות בחי' בת הי' לו ובכל שמה בחי' ברכות בחי' ול' ברך את הברכה :

וקדושת שבת זה בחי' תכלית הילדיה ותכלית הילדיה שלא נדע ובשביל זה שבת נקרא תכלית שמים וארץ ותכלית זה בחי' ממרתי מחכמה וסיא רחוקה ממני הייגו זה עיקר החכמה שישכיל ברחוק ממנו החכמה :

ותכלית הוא עיקר המקום הייגו בחי' מקומו של עולם שזה התכלית הוא שמקיף את כל העולם שנברא בחכמה כ"ש כלם בחכמה עשית וזהו בחי' הקודש מקום לתפילתו כי זה עיקר המקום בבחי' של ינא מים ממקומו ביום השבת :

ואז פושט גופו המלוכש שהיא ממשכת לחוית ולובש בגדי שבת הייגו גוף קדוש מגן עדן כי המקום גורם בבחי' של נעליך וכו' כי המקום וכו' ועל שם הגוף הקדוש נקרא שבת בבחי' והגה שבה כשברו שנרפא מצרעתו ותלבש בגוף קדוש מגן עדן הנקרא בשר בחי' בשר מבשרי :

ואז נתרומם מזלו שהיא בשר מבשרו ונופה לעומר בבחי' ברכת ל' היא תעשיר ותחזק ינרו הטוב הייגו לב בשר יגר טוב מלא שמה מלא כוד : וזהו קול השופר חולך וחזק מאד קול השופר היונא מגופת שפירת הכ"ל וקול זה בחי' תפילה הכ"ל הולך וחזק מאד זה ממון שנתחזק מזלו וינרו הטוב הכ"ל ונתבטל העלבות והלילות הבאים ממרה שחורה כי העלבות מחמת לחקות ועניות והלילות היא שחוק הכסיל בחי' הטחול שוחק הן נתבטלים ע"י המזל של עשירות וע"י יגר הטוב שהיא בחי' לב חכם לימינו :

ובימין הזה הוא מקיש את הנופלים להבבת וירחת רעות הוא מקיש חוחם להבבת וירחת קדושות בבחי' כל הנשמה תהלל י"ק כי ימינו מעביר החושך מעיניהם ואז עיניהם רואות נפלאות בבחי' גל עיני ואביטה נפלאות ונפלאות הלילו הן בבחי' פשח שהוא ימין בחי' כימי נאתך ממצריים תראנו נפלאות ופשח היא פה שם בחי' תורת אמת היתה בפיהו ונחשב בלילו ברא את העולם כי שם כתיב יהי מאורות ועבר חושך שכשה פני תהום :

ואור שעינים מעלין גם כל הבקשות ותחינות אשר יתפללו אל הבית המקדש כי שם עולין כל הבקשות ומשם האור עינים יונא בבחי' והיה עיני ולבי שם ואור השיינין מעוררין הגאולה התלויה בלב בבחי' כי יום נקם בלבי כי עיניו ולבו שם וזה בחי' ויקרא לאור יום אור השיינין מעוררין יום נקם שבלב לבטל שחור וחמץ של יצר לב המלט רע הנשאר לו מבעוריו ושחור וחמץ שבלב המלט הוא המסית את המלט שיהרהר אחר תלמידי חכמים שבדור ולומר זה נאה וזה לא נאה בבחי' חלק לבם לבם הם עין בית נדיקים שבדור וזהו אור לארבעה עשר הייגו אור שבעינים שיש בהם שני פעמים שבעה גלגלי עינא בהם בודקין את האמן :

ואז יכול הלב להתלהב בלימוד התורה בשלמותה ברחימותא ומים רבים שהם אהבת וירחת חיצונית אי אפשר להם לכבות התלהבות הזאת בבחי' מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה והשכינה היא מכסה בכנפיה על דמיון של וירחל באהבה הזאת שלא ישלטו עליהם זרע מריעים שהם בחי' אי המבול וזה העובר עבירה ומתביים בה מוחלין לו וכו' כי על כל פשעים תכסה אהבה כי ע"י הבושה נשבך דמו ולז השכינה מכסה דמו באהבה כל"ל בבחי' כיסוי דם . וע"י כיסו הזאת נתכסה כל פשעיו ממילא :)(

וכשהקב"ה רוצה לטעום ממ"ע של מים ישראלי שהוא נדיק · אוי היא נפ' אבר מן החי שהוא אסור באכילה · ונדיך שחיטה להתירה · ע"כ נדיך שיבא עליו נוסף שיש שפיכות דמים בחי' שחיטה שהיא מטהרת האבר מן החי ואזי יוכל הש"י לטעום מהמנות עשה שלו בין מצות עשה אחת בין מצות רבות · כי המצות נקראים מטעמים כ"ש ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי בפיקודין לעשה כמובא בזוה"ק · וכשנפך דמו ע"י שבושה כנ"ל אזי נדיך לשמור שלא יבקו החילוקים שיוצאים שרוצים לינק אזה הש"י הנשפך · ע"כ נדיך כישוי שהשכינה מכסה לשון של ישראל שנשפך בשחיטה זאת בחי' כאשר אהבתי כנ"ל וזה בחי' כישוי דם :

ובענין שפיכות דמים של ישראל יש לדברים עליונים ונסתרים הרבה · בין שפיכות דמים ע"י בושה בין שאר ס"ד ממש · כי יש כאן וכאן בחינות נפולות שהין להם עליה כ"א ע"י שפיכות דמים של ישראל של אלו גדול · ולפעמים אין להם עליה כ"א ע"י ס"ד ממש · וזה בחי' זדונות נעשין כזכיות ע"י הבושה ושפיכות דמים השכינה מכסה לשון בחבה הנ"ל וזה בחי' על כל פשעים תכסה אהבה הנ"ל · ונתהפכין הזדונות לזכיות · ונתעלו הבחינות הנפולות שהן בחי' פשעים כי נתעלין ונתהפכין לזכיות ע"י כישוי דם בחבה הנ"ל : (פ' בחיקון כ"ח)

דע שעיקר התחברות ודביקות להש"י היא ע"י התפילה כי התפילה היא ענין שדרך שם אלקינו להש"ת ומשם משתלשלין לי' כי תפילה היא מלכות כ"ש ואני תפילה ותפילה לשון התחברות כ"ש נפתולי מלכים נפתולי תרגומו לשון התחברות · ובשביל זה ע"פי רוב כשאדם מתפלל נופלים לו מחשבות של גדלות כי התפילה היינו בחי' מלכות בחי' אוה גדלות בתוך מלכות הרשעה כ"ש ואני בתוך הגולה וכשהוא רוצה לנאת אזי מתלחמת בה מלכות הרשעה שיינו גדלות שגדלות היא ממלכות הרשעה שרוצה להתגדל ולמלוך · וזה שמתפללים בכח בזה נותן כח בתפילה להתחזק כנגד מלכות הרשעה לנאת מגלותא · וזה תנו עוז לאלקים על ישראל גאותו כל הגאוה היינו מלכות הרשעה גוברת על ישראל התיקון לזה שהתפללו בכח והתחזקו את אלקיכם שיהיו בחי' אני · וזה וזכרת את ה' אלקיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל · פ"י שע"י בכח תתקן את חסת חיל בחי' מלכות · וזה פי' למקני נכסין (היינו תרגום של לעשות חיל · למקני נכסין) פי' כי המלכות כל אחד בגלותא אזי אומרת אלי תרחוני אחני שחרחורת כי היא מלובשת בלבושין חוכמין בלבושין דקליפין ומכוסה בהם וחזי כגיפור נודלת מן קנה כן אין נולד כי היא בן דיליה וכל אחד מתפלל בכח ומוציא אותה מגלותא מכסויין דילה ונשפית קן להקב"ה וזה פי' למקני לסון קן נכסין לסון כסויין ועיקר כוונתך יפי' שתתקן השכינה כדי לזווגה עם בעלה וזה פי' למען הקים את בריתו הקמת הברית רמז לזווג כי מתחילה נדיך אתערותא דלתתא היינו תיקון השכינה וכשהשכינה מתלבשת בלבושין נהירין חוזר שומק ירוק בחי' אבות והיא בחי' שמועה בחי' שבעה ונעשה כאלו עכשיו נשבע לאבות וזה שאר נשבע לאבותיך כיום הזה כיום הזה דייקא · נמצא ע"י תפילה בכח נתחדש השבועה לאבות :

אגוזים הנקראים לוזים הם רומזים לבחי' לחה שהוא בעוכף · שהוא נוק' דאמונה ואח"כ נכנסין לבית המקדש שהוא בחי' יעקב קראו בית אל · וזהו שפרש"י שדרך לוז נכנסין לבית אל · וזהו נחמו נחמו · ב' פעמים נחמו גית' קדקד · שהוא בחי' עורף שעל ידם נכנסין לבית אל · וזהו ג' שבועות שהם ך"ח יום שבין המנרים וכנגדו בחילן לוז · בשביל זה נוהגין לאכול בילה בשעודה המפסקת בט' באב כי הבילה

נומרת

גומרת בכ"ח יום. כמאמר חז"ל תרנגולת מולדת לכ"ח יום וכו' וכנגדו בחילן לוז וזהו העצם לוז שיש בעורף מלמ שיסתר מחר כליון הגוף וממנו יתחדש בנין הגוף בשעת תחיית המתים. וזהו עיקר נחמותינו בחי' נחמו נחמו כנ"ל. כי על הגוף נאמר שכבי עד הבוקר שהוא עת התחי'. והוא בבוקר והוא היה לאה היינו עצם לוז כנ"ל שע"י נתבנה הגוף ובשביל שכל כוונתו של יעקב הי' בשביל רחל נאמר בבני רחל דהיינו יוסף ולקדקד נזיר אחיו. ובבנימין כתיב ובין כתיפיו שכן רמז שע"י בחי' לאה שהיא רחשונה יכול לבא לבחי' רחל: קדקד וכתיפיו זה בחי' לוז הנ"ל עי"ש:

גיתי' ס"ל ר"ת שבת נחמו רמז להנ"ל:

דע שע"י שהעולם הם מקטני תמנה ע"כ הם צריכים להעניק להיינו עבודות קשות. כי בודאי יודע שאפשר לעבוד הש"ת בכל דבר כי אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו. אך מה שצריכין לפיזמים לעבודות קשות היא בבחי' מה שאמרו רז"ל בשעת שמד אפי' תערקתא דמסאני יהרג ואל יעבור נמצא שאף שבאמת אין רצוי שיהרג על זה אך מחמת שהוא שעת שמד והם מחנברים ורוצים לייקר להעבירו על דת ולהכישלו לכפירות ח"ו ע"כ הוא מוכרח למסור נפשו אפי' על דבר קל. והע"ז והכפירות הם בבחי' אפילו רוח בהם. שאין בהם שום רוח כלל. והקטני תמונה הם בבחי' מקונר רוח שהיא כמו ממונע דהיינו שאין להם תמונה שלימה שהיא בחי' מהריך רוחו כמובא בזח"ת ומעפי"כ אינם כופרים לגמרי שאין להם שום רוח כלל רק הם כמו ממונע ורוחם קלרה בחי' מקונר רוח. וזהו מקונר רוח ומעבול' קשה שמחמת שהם בבחי' קונר רוח מחמת שהם קטני תמנה כנ"ל עי"ז נריכין לעבודות קשות ולתעניתים כנ"ל כמו שבשעת השמד שהיא קלקול תמונה לגמרי נריכין אפי' למסור נפשם ממש אפי' על דבר קל כמו כן כשהם קטנות ופגם בתמונה. נריכין לעשות עבודות קשות כנ"ל ויש

כמה בחי' בקטני תמונה כי יש אפי' בדיוקים שהם קטני תמנים כמו שדרשו רז"ל על פסוק כי תי כן ליוסף קטנות מי גרס לנדיקים וכו':

דע שכוונת חלול הש תיקון לפגם הברית. כי סוד כוונת חלול הוא הנותן כיס דרך (וכמבואר בכוונת האר"י ז"ל) להאיר בחי' דרך כיס. ודרך זה נפתח בחלם חלול (וע"ש בכוונות כל הכוונות של חלול). ועיקר פגם הברית הוא בבחי' דרך הזה. כי הי' נריך להאיר בחי' הרכ"ת חורות בבחי' יס בחי' תמונה והוא נטה תוה ופגם בבחי' דרך בבחי' כי השחית כל בשר את דרכו. כי אשה נקראת דרך כמובא בדרז"ל. ויש דרך אחר בחי' דרך אשה מנאפת. והכלל שעיקר הפגם בבחי' דרך שלא האיר הדרך כיס ולפעמים אחמת זה הפגם יוכל להגדל את זווגו. כי אחר שנטה מזווגו קשה לו למנות את זווגו. ואפי' אם ימנה את זווגו תבי' לו מנגדת ולא תהי' נוטה אחר רצונו אחמת שנטה ממנה ולא האיר בה מזה נתהוה שיש לה רצון אחר כנגדו. וזה לא זכה כנגדו. וחלם חלול שאז יכולין לתקן זה ולהאיר הדרך כיס כנ"ל (ע"כ כוונת חלול הם תיקון לזה) וכשאתקן זה אזי מונח זווגו והיא הינה כנגדו רק כרצונו. ויש בזה סוד נפלא. כי דע שזה הסוד אמר אברהם לאליעזר עבדו כשהלחו לבקש הזווג של יצחק בנו. היינו סוד כוונת חלול שהם מסוגלים לתיקון הברית שע"י מונחין הזווג. כי ע"י תיקון הנ"ל נעשה בה רצון חלין. כי אקודם לא היתה נוטה אחר רצונו כי נטתה אמנו כנ"ל ועי"ז א"א למנות זווגו ואפי' אם מונחה הינה נוטה אחר רצונו כנ"ל. אבל ע"י כוונת חלול שהם התיקון לזה ע"י אור ונעשה בה רצון חלין כנ"ל. וזה הסוד מבואר בתורה בפרשת אליעזר כי אברהם אמר לו הסוד הזה. וזה שאמר אברהם לאליעזר. ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך אז תהיה נקי מאלתי תורתינו כי ר"ת פסוק זה הם אותיות אלול. ובאמת הם חיבות תאבה האשה כי ע"י נמי

בחי' חלול הייתה סוד כוונת חלול ע"ז תחכה
בחסה כי ע"ז נעשה בה רגון חלוי כנ"ל: נמצא
שבחלו החיבות בעגמן שהיה מברחם עם חליעזר
מענין החסס שמח לה תחרפה לילך מחריו דהייתה
מה שחמר לו ואם לה תחבה החסה ללכת מחריך.
בחלו החיבות עגמן גילה לו סוד התיקון לזה
דהייתה סוד חלול המרומז בראשי התיבות שהוא
התיקון לזה שע"ז תחבה החסה • ועוד יש בזה
סודות נוראים מאד: גם עיין במאמר
המתחיל ויאמר ה' אל משה קרא את יהושע • כי
שם מדבר מכוונות חלול• והוא תיקון לפגם הברית
כנ"ל • היינו לעיין בחותו המאמר ולזכות להבין
בו ולעשות עמו חיזה עבודה בעבודת ה' • עי"ז
יתקן פגם הבריח:

צריך ליזהר מאד שלא לאכול פרי שלא נתבשלה
כל נרכה • וכמו שאסור לקוץ חילן בלא
זמנו • כן אסור לחלוש פרי קודם בישולה • וכן
אסור לאוכלה • והאוכל פרי קודם גמר בישולה
יכולה להזיק לו מאד לנשמתו • כי יוכל לאבד
נפשו ע"ז • כי הפרי כל זמן שהיא נריכה להתגדל
יש לה כח המושך כי הוא נריכה חיות להתגדל •
וע"כ בודאי יש לה כח המושך שמושכת יניקתה
וחיותה • וכשתולטין אותה קודם זמנה קודם
שנתבשלה עדיין כל נרכה • עדיין יש לה כח
המושך • כי כשמתבשלת כל נרכה סוב פסק
ממנה כח המושך • כי אינה נריכה עוד למשוך
חיות • אבל כשנריכה להתבשל עוד עדיין יש לה
הרבה המושך • וע"כ זה האוכלה קודם גמר
בישולה • תוכל הפרי למשוך לעצמה חיות הנפש
של זה האדם אשר מאחר שעדיין יש להפרי כח
המושך כנ"ל • ע"כ תוכל הפרי למשוך לעצמה
חיות נפשו • ויוכל להמית נפשו• ועכ"ז • אם מנרך
מברכה של הפרי בכוונה ובירחת שמים • אזי
יוכל להגדל אזה• וגם אם הוא חזק ביותר בעבודת
ה' • יוכל ג"כ להוציא עוד חיות מהפרי ולמנוע
שם תכידות • כי יש דברים מבודים • ועם בזה

דברים נפלאים • סודות נסתרים ונוראים מאד
רזין עילאין • והעיקר שהאדם נריך ליזהר מזה
מאד • היינו שלא לאכול פרי קודם שנתבשלה כל
נרכה • ודע כי גם כשמבשלין הפירות בביתו
אינו מועיל לזה • אבל אם הפירות שלא נתבשלו
כל נרכן על האילן • הם מונחים אזה זמן עד
שנעשין מבושלין מאליהן בחלום • זה מועיל •
ומותר לאוכלן • אבל דומה כאו האדם שהוא יגע
והוא מרחף רחיפות הרבה בפיו • (סקורין
אלפין) עד אשר ינוח• כאו כן אלו הפירות שנתבשלו
קודם שנתבשלו כל נרכן נריך להמתין עד
שינוחו מרחיפתן ואז יש היתר לאוכלן: והדברים
אתומים: (קנאת סופרים תרבה חכמה) תאוות
רשעים תאבד: סופרות: מלא': יש נליק אבל
בנאקו: יאפרו ויאבדו: לשון אפירה שאופרין
לבקש אבידות ואח"כ הוא בעצמו אובד לפעמים:

עת לאבד: קשה מאד מאד להיות מקבל:

ודע שכל הנ"ל דהיינו ענין כוונת חלול וענין
הפירות וענין הרמזים הללו הכל אחד • ויש
בזה רזין וכו':

חדעת משרך כל השילוכים כי כל השילוכים
הם שני הפכים והדע'הות המתויך בינשני
הפכים ע"כ כל השילוכים שבעולם כולם נעשים
ע"י הבר דעת שיש בעולם• וע"כ לפעמים קשה
למנוע זוגו • כי לפעמים שני המשולכים רחוקים
מאד והם שני הפכים ביותר זה מזה • ע"כ קשה
למנוע זוגו • והתיקון לזה • שנריך שיבוא להבר
דעת לשמוע תורה מפיו וע"י"ז יכול למנוע השילוך
שלו • כי כל זמן שהדעת בכח מזי לפעמים ח"ו
לחבר המשולכים כשהם בהיפך גדול זה מזה • כי
לפעמים הם בהיפך גדול מאד זה מזה כנ"ל •
ומז ח"ו להדעת לחבר אותם כל זמן שהדעת בכח
ע"כ נריך לשמוע תורה מפיו שאז יגיע הדעת
בבחי' מפיו דעת ותבונה • ואזי כשיגיע הדעת
מכח אל הפועל אזי יכול לשרשם אף אם הם
בהיפך גדול זה מזה• וזה לותיות שידוך ר"ת

ליקומי מהר"ן תנינא

פי' שפתי בקן ישמרו ד"ת ותורה ומהו יבקשו מפיהו כי נריך לבקש התורה מפיו דווקא כדי לקוימ הדעת מכמ מל הפועל כנ"ל • וע"כ נריך לשמוע תורה דווקא מפיו • אף שגם בליבורים פשוטים שלמדו לעת ים בכח ג"כ לעת • מעת"כ נריך לשמוע תורה דווקא • כי התורה נקראת כלה כשלחז"ל מל חקרי מורשה חלת מלורשה • ויש בה ג"כ שמ הפפים כי יש בה שני מיני מותיות • וכשהצדיק לומר תורה הוא בחי' משך סילופין כי דברי תורה עניים במקום זה ועשירים במקום אחר ונריך לחבר דברי תורה ממקום למקום • כי מחברים דברי תורה ממקומות מפוזרים שפס רחוקים זה מזה ומחברי' אותם יחד ועי"ז נעשה הרילוש שתדשים • ומזה נשהצדיק הבר לעת לומר תורה הוא משך סילופין • ע"כ נריכין לשמוע מפיו תורה דווקא ועי"ז יכולין למנוע וווגו כנ"ל :

טעם על שבירת כלי חרס בשעת השילוך • הוא בב' עניינים • כי בחמת נריכין ליזהר אחד מאלו שלא לגרש את אשתו • כי אז"ל ג' חיים רואים פני גיהנם ומ' אשה רעה אחד מהי ב"א לקבולי בהבה ופי' המהרש"ל שאפני זה לא אמר כאן הב"א דלעיל כי קודם לזה היתה שם ג' חייהם חיים אחד מהי ב"א ליבעי רחמי • וכאן לא אמר ב"א זו • כי בכאן הג' נריכין לקבל בהבה דווקא אחר שעל ידם חינו רואה פני גיהנם • וזהו בחי' שבירת כלי חרס בשעת השילוך • כי שער החרשית היה בירושלים (שהיו מליכין שם שרי חרשים) כשפרש"י שם) • וזה השער הוא כנגד פתחה של גיהנם כ"ש בירמי' ונאחז אל שער החרשית אל גי בן הנם וגי בן הנם זהו בחי' הגיהנם כשרז"ל שתי תמרות יש בגי בן הנם ואחת עשן יונא וזהו פתחה של גיהנם • וזהו ששוברין כלי חרס בשעת השילוך • כי מרמזים לו בזה ב' עניינים • היינו שמרמזין לו אם היא אשה רעה • תזהר לבל תבגוד בה רק תקבל

בהבה כי פי"ז חינך רואה פני גיהנם כנ"ל • ואם היא אשה טובה • דע וזכור כי יש גיהנם • ולא תהיה נמשך אחר תאוותך ותקדש עצמך כראוי • כי זכור תזכור שיש גיהנם • וכל זה מרמזין לו ע"י שבירת כלי חרס שהוא בחי' שער החרשית שהוא בחי' פתחה של גיהנם כנ"ל : וע"כ ע"י שבירת כלי חרס מרמזין לו ב' עניניס הנ"ל :

ויבבר אלקיס את כל הדברים האלה לאמר • דע כי בהתקשרות בחמת לנדיקים אחתים הוא תועלת גדול אחד אחד • כי ע"י זוכין לתשובה שלימה ולכפרת עון ומתקין הדינין ומתבטלין לגמרי • ונעשה ע"י יחוד קוב"ה ושכינתי' • כי אחת בזוה"ק ויגע אליו יהודה כל אתאחדות אחת כלי נכל דינין מתעברין וכל חלוה וכל נהירו אתתקף וכל שלימו אתתקף וכדין ואתרב חכמת שלמה דסיהרא אתשלמת • כי דע כי יש שני בחי' חכמה • חכמה עילאה וחכמה תתאה • וחכמה תתאה נמשך מחכמה עילאה ניונק ומקבל ממנה • והוא כמו הרב והתלמיד • כי אם שהרב מלמד עם תלמידו והתלמיד מקבל ממנו הוא בחי' חכמה עילאה וחכמה תתאה • וחכמה עילאה' דהיינו אם שהתלמיד מקבל ממנו הוא בחי' יוד • ואם שהתלמיד מקבל ממנו הוא בחי' ח"ת • הוא בחי' למד • שהוא בחי' מגדל הפורח באויר • כי הלב פורח באויר ושומע מה שהרב אומר ועי"ז מבין האדם השומע • כי עיקר הבנת התלמיד הוא ע"י הלב • כי הרב נריך לומר דברים המתיישבין על פי' והתלמיד נריך ליתן הלב ולהתבונן במה שאמר הרב וכ"ש לקנות חכמה ולב אין • וע"כ אם שהתלמיד מקבל הוא בחי' למד בחי' מגדל הפורח כנ"ל • וזה בחי' למד לשון תלמיד הלמד מהרב • נמצא שהרב והתלמיד שהם בחי' ח"ע וח"ת הם בחי' למד יוד • ודע כי כלל התורה הקדושה הוא בחי' ח"ע • וכלל החכמות שבעולם הם בחי' ח"ת •

ליקוטי מוהרן תנינא נח

וכשהכמות שבעולם שונקים מחכמה תתאה הם נפרדים מהתורה ומהשי"ת מבחי' ח"ע · כמו התלמיד שאינו רוצה להבין מה שברב אומר · וה בחי' מיעוט הלבנה בחי' גלות השכינה · כי כל חלם בחלר הוא הם הוא צריך לקבל שכלו ממקום שהוא להתורה ולהשי"ת שהוא בחי"ח"ע· אבל הם מכריח שכלו והכמתו ח"ו מהש"י זה בחי' ונרגן מפריד אלוף · שמכריח אלופו של עולם וגורם ח"ו בגימת הלבנה · ע"י שאינו מקבל ח"ת בח"ע להיינו שאינו מקבל החכמות של כל העולם להש"י ולהתורה שהוא בחי' חכמה עילאה כנ"ל :

אבל הצדיקים האמתיים הם מקבלים חכמה תתאה בחכמה עילאה · כי שיחתן של הצדיקים האמתיים שהם משיחין ומספרים שיחת חולין היא יקרה מאד מאד וכפרז"ל שיחתן של ת"ח צריכין ליזהר · כי הצדיק האמת בונה עולמות החריבין ומגדיה חכמה תתאה ומקשרה לחכמה עילאה ע"י שיחתו וסיפורי דברין שמדבר עם הזולת עם · כי השכל של הזולת עם שאינם מקבלים אותו להש"י הוא נפרד מחכמה עילאה· אבל הצדיק האמת מקבל השכל של הזולת אפי' השכל והחכמה של הרשע להש"י · וזה ענין מה שהצדיקים מדברים עם אנשים שאינם הגונים · אז אפי' עם עכו"ם· (איך שמדבר עם עכו"ם אז הצדיק מוציא הטוב ממנו והוא נשאר לפם וריק · שזה בחי' מה שברג משה את המצרי ·) כי כשהצדיק מדבר עם רשעים והצדיק מגדיה שכלם ומקשרו להשי"ת אז מעלה ומקשר שכלם ממקום שהם להשי"ת · כי הצדיק האמת מצמצם שכלו ומדבר עמהם בחכמה נפלאה ובמלחכה גדולה ומקשר כל הדיבורים להשי"ת ועי"ז מביאם לידי תשובה · וזה בחי' ושם תכו לרגליך ישא מדברותיך ודרז"ל אלו ת"ח שהולכים ומכאתים רגליהם מעיר לעיר ומוסח ונותן בדבריו של מקום · כי הצדיקים האמתים מדברים לכעמים עם רשעים ומספרים עמהם מעסקי מלחמות וכיוצא בזה מעסקי העולם · לפי הוא אומרים בזה הלשון הגדול של התורה · כי הוא אומרים לשון התורה בלבושים שונים זה אחר עד שילבישו בדברים הללו ולשון התורה מתלבש בגירסאים אחרים · כי אם בי' הצדיק מדבר תיכף תורה בפירוש · עם הרשע · בי' יכול להתפקר ויתר ובי' נעשה רשע יותר · כי הצדיקים יכלו גם ופושעים יכשלו בם · כי זכה נעשה לו שם חיים לא זכה נעשה לו שם מות · וע"כ אם היו מגלין לו תורה כמות שהיא בי' מתפקר יותר כי בי' נעשה הללו כשם מות ח"ו כי הוא רחוק מן התורה וע"כ צריכין להלבישים לו התורה בגירסאים אחרים· וכמו שמצינו בחלמי המלך כשהושיב ע"ב זקנים ונתן להש"י בלב כ"א ות' להלבישם התורה בגירסאים אחרים וכתבו הלקיט ברית בחרשית וכו' וכמו שפרש"י שם · כי אם היו כותבין התורה כמות שהיא בי' מתפקר יותר וכו' · וע"כ צריכין הצדיקים האמתים לדבר עם הזולת שיחת חולין והם מלבישין בהם התורה · והם מקשרים אותם בהו · הדיבורים ממקום שהם כי הם אינם רחוקים מהלו הדיבורים והסיפורים שהצדיק מדבר עמם · ועי"ז מקשר אותן ומעלה אותן להש"י · וזה בחי' שהוא נוסף ונותן בדבריו של מקום · דהיינו שהוא מדבר עם כ"א לפי מקומו במקום שהוא והוא נוסף אותן הדיבורים ונותן אותם להש"י כי הוא מקשרם לשרשם לבחי' חכמה עילאה · ומזה שהצדיק האמת מקשר חכמה תתאה עם חכמה עילאה · ומשיל זה כשהצדיק נפטר מן העולם ח"ו אז יש לער גדול להשי"ת · כי השי"ת אינו רוצה במיתתן של רשעים כ"א בטובתן שיזכו לשוב בתשובה · והצדיק היה מקשרם ומעלה אותן להש"י והיה מסיבן בתשובה וכנ"ל כי הוא מקשר חכמה תתאה בח"ע וכנ"ל · וזה שמובא במדרש כל מיתה משה רבינו נזוח קוב"ה ויגי יקוש לי עם מרעים · לי דייקא ·

בחי'

כחי' מכמה עילאה וחכמה תתאה שהם כחי' ל"ת יו"ד כחי' ל"י • היינו מי יקום ויעלה ויקשר כחי'לי היינו ח"ת עם חכמה עילאה : עם מרעיס היינו שהוא מעלה החכמה תתאה מכל הרעיס שבעולם ומקשרם להש"י ומעלה אותה לחכמה עילאה שזה כחי' לי כחי' התקשרות חכמה תתאה עם ח"ע כנ"ל • כי מצרע"ה בוודאי היה יכול לזכות מאד להעלות כחי' הח"ת מכל הרעיס ורשעים שבעולם וכנ"ל • וע"כ העיקר לקשר עצמו לצדיקים האמתיים כי הצדיק מגדיה ומקשר ח"ת לח"ע כנ"ל וזהו שפגימת הלבנה נעשה מלוי הלבנה • וזהו כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו • כל אחבר מלכות דהיינו יהודה ויוסף כחי' ח"ת וח"ע שהם מתחברים ומתקשרים ע"י הצדיק האמת כדין כל דיוקן מתעברין וכל חובין מתכפיין כ"ש עברו יחדיו וכו' וכל נהירו וכל שלימו משתכח (ופגימת הלבנה נעשה מילוי הלבנה) כדין ותרב חכמת שלמה (ותרגומו) ותתרבית סיהרא דהיינו שתתמלא פגימת הלבנה וכנ"ל וכל נהורא וכל שלימו משתכח • וכל זה ע"י הצדיק שמקשר חכמה תתאה בחכמה עילאה ע"י שיחתו שמלבים לור התורה בסיפורי דברים וכנ"ל • וזהו וידבר לשון זווג ותתקשרות כמו רחוה מדברת • מלקיש אמר זה כחי' חכמה תתאה וח"ע מלקיש כחי' ח"ת כנודע • את זה כחי' ח"ע את כחי' ח"ת השמים • היינו לזווג ולקשר ח"ת בח"ע • זה נעשה ע"י כחי' מדברים הללו למתר • היינו ע"י הצדיק שמלבים הדברים הללו היינו ליבורי התורה הוא מלבים בסיפורי דברים וזהו לאמר לשון הלבשה כ"ש בלע אמרתו שפירושו לבוש • וע"י שהצדיק מלבים אור התורה בסיפורי דברים עי"ז מקשר ח"ת עם ח"ע וכנ"ל • בילא"ו :

תיקון למקרה לילה ח"ו • לומר עשרה קיפיטל תהלים כמבואר בספר הרמשון בדף קט"ו ע"ח • ע"ם הענין • כי עשרה קיפטיל תהלים הם כנגד עשרה מיני נגינה שנאמר בהם בספר תהלים שהם נרכה חסרי משכיל וכו' • כי עשרה מיני נגינה הנ"ל יש להם כח לבטל כח הקליפה והפגם הנ"ל • כי הם היפך הקליפה והפגם הנ"ל • כמבואר מזה שם בספר הרמשון • ודע כי זה הענין של העשרה מיני נגינה הנ"ל שהם כנגד פגם הנ"ל • הוא מרומז בפסוקים אלו : נרכה • ואברך את ה' אשר יענני אף לילות וכו' : חסרי • חסרי כסוי פשע כסוי חטאה : משכיל ומה' תשא משכלת : שיר • בלילה שירה עמי : נגוח • למנצח אל תשחת : ניגון • לזכרה נגינתי בלילה : תפלה • ויאכל תפל אבלי מלח : הודו • פן תחן לאחרים הודך : מזמור • שנותן זמירות בלילה : הללויה • משה ירחת ה' היא תהלל : (ומבן היטב רמזים אלו) :

ודע כי אלו שם העשרה קיפיטל שנזכרים למעלה בתוך היום שאירע לו מקרה בלתי טהור ח"ו : מכתם לדוד • ט"ו : לדוד משכיל • ל"ב : חסרי משכיל אל לב • מ"ח : כחיל תערוג • מ"ב : למנצח אל תשחת • כ"ט : למנצח על ידותון • ע"ז : תפלה למשה • ג' : הודו לה' קראו בשמו • ק"ה : על נהרות בבל • קל"ז : הללי אל בקדשו • ק"ן : ואלו העשרה קיפטיל תהלים • שם תיקון גדול מאד מאד לענין הנ' ל • • ומי שזכה למעמרם בלילה היום מין צריך לפחד עוד כלל • מפגם הטורח של המקרה ח"ו • כי בוודאי נתתקן עי"ז : ובזכות תיקון חטא זה יבא משיח צדקינו • לקבץ גלויותינו • בב"א בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יבנם במהרה בימינו • אמן : סליק